Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Ponson du Terrail, Pierre Alexis de.; af Ponson du Terrail.
Titel | Title:	Livet i London : Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1-3
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : S. Oettinger, 1874-1875
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-3 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Fg. - 325

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 12436 5

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Livet i London.

Roman

af

Ponson du Terrail,
Forf. til „Henrik den Fjerdes Ungdom" m. m.

Første Bind.

Kjøbenhavn.
Trykt og forlagt af S. Dettinger, Gl. Strand 39.
1874.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Prolog.

En Forstanderske for en Opdragelses-Anstalt.

Første Kapitel.

Den sorte Damp-Baad „Penny-Baaden" banede sig Vei igjennem den rødlige Taage, der hvilede over Themsen, og som den nedgaaende Sols Straaler overgøde med et mat Guld-Skjær.

„Penny-Baaden" er en lille Damp-Baad, paa hvilken Taxten for Passagererne, — hvad Navnet allerede antyder, — er en Penny, d. v. s. omtrent halvfjerde Skilling i danske Penge.

Et halvt Hundrede af disse Damp-Baade gjennemfure til enhver Tid paa Dagen og i alle Retninger den store Flod, der kaldes „Themsen", og i hvis muddrede Vand Kæmpe-Byen London vasker sine snavsede Fødder.

Som sædvanlig havde „Penny Baaden" fuldtop af Passagerer; — agterude fandtes der fine Herrer og Damer, — forude Folk, som tilhørte de lavere Samfundsklasser.

Paa denne sidste Deel af Skibet betragtede baade Mandfolk og Fruentimmer, — Nogle med Nysgjerrighed, Andre med Medlidenhed, atter Andre med lystne Blikke,

— en Kvinde paa fire- eller femogtyve Aar, som havde et tiaars Barn ved Haanden. Begge vare yderst simpelt klædte; men deres Bagage var dog endnu simplere, end deres Paaklædning.

Kvindens Hat var gammel, hendes tærnede Shawl luvslidt, hendes blaae Uld-Strømper meget grove, og det Lag Støv, der bedækkede hendes Skoe, vidnede om, at hun havde foretaget sig en lang Fod-Tour.

Drengens smaa Been vare blottede, og han havde ingen Hue paa Hovedet, der var omgivet af smukt, kastaniebruunt, kruset Haar. Om hans gamle Trøie havde Moderen svøbt et Stykke af en Plaid, der vist i sin Tid havde været rød og grøn, men nu kun fremviste gule og graae Farver.

— Hvorfor tildroge disse to Stakler sig nu den almindelige Opmærksomhed paa det næsten overfyldte Dæk, paa hvilket man dog havde saa rig Leilighed til at adsprede sig ved at betragte de mange Damp-Skibe, der bestandig fare frem og tilbage paa Themsen, fra Cannon-Street til London-Bridge (Londoner-Broen), og fra denne til Charing-Cross?

Nogle særdeles elegant klædte Herrer havde endog begivet sig hen til Skibets For-Ende, — havde sluttet sig til de simple Folk for, ligesom disse, med Nysgjerrighed og Forbauselse, men tillige med en vis Beundring, at stirre paa de to fattige Stakler.

Grunden hertil maatte vel sagtens nærmest søges i, at Moderen, til Trods for sine Pjalter, var langt smukkere, end nogen af de fornemme Damer, som man om Formiddagen kan see galoppere omkring i Hyde-Park eller Kensington-Haverne paa herlige Blod-Heste, — og at ingen for Idealet sværmende Maler nogensinde har

været i Stand til at skabe et saa yndigt Engle-Ansigt som den fattige lille Drengs.

Moderen havde en lys, næsten gjennemsigtig Ansigts-Farve, røde Læber, mørkeblaae Øine og kulsort Haar.

Barnets Ydre frembød eet mærkeligt Phænomen, som strax faldt i Øinene.

Midt i hans kastaniebrune, næsten sorte Haar sad der en lille rød Haar-Dusk, som faldt ned over hans Pande.

Baade Moderen og Barnet stirrede med en Blanding af Sløvhed og Uro paa den uendelig store By, der hævede sig paa begge Sider af Flodens Bredder, med sine mange Kirker, sine gigantiske Bane-Gaarde, sine Uhyrer af Broer og sine sorte, tilrøgede Huse.

Hvor kom de fra? — Det var der Ingen, der vidste.

De vare gaaede ombord i Greenwich, og dertil vare de komne til Fods.

Med et Suk havde Moderen aabnet sin Pung, i hvilken der fandtes et Par Sølv-Mønter og nogle Kobber-Skillinger, for at tage de fire Pence frem, som de to Billetter kostede.

Derefter havde hun sat sig paa en Bænk og taget sin Søn paa Skjødet.

I lang Tid havde hun ikke talt til et eneste Menneske.

Men da „Penny Baaden" lagde til ved de ost-indiske Dokker, havde hun endelig spurgt, om det var London, hun saae lige for sig.

Dette Spørgsmaal var blevet besvaret af en temmelig korpulent Mand med rødligt Haar, — en skotsk Fiske-Handler, der var paa Tilbage-Veien til London-Bridge.

„Ja, — og nei!" sagde denne Mand. „Det kommer

nemlig anpaa, hvor De skal hen, min gode Kone. Byen London seer De overalt; den saaer aldrig Ende! — Men hvor skal De hen?"

Den unge Kvinde betænkte sig et Øieblik, inden hun svarede.

Endelig sagde hun:

„Jeg skal hen til et Kvarteer af Byen, i hvilket der ligger en Kirke, som hedder Saint-Gilles, og til en Gade, der kaldes Lawrence-Street."

„Det Kvarteer kjender jeg meget godt," sagde Skotten. „Saint-Gilles er en katholsk Kirke.

„Ja."

„Er De maaskee fra Irland?"

„Ja," svarede den unge Kvinde.

Fiske-Handleren var en Mand, der havde Hjertet paa det rette Sted; altsaa havde han et godt Øie til smukke Fruentimmer. Tillige holdt han nok af at faae sig en gemytlig Passiar, og naar han gjæstede Kroen, var det ikke saameget for at drikke, som for at passiare lidt med de Venner og Bekjendte, han traf der. Det er saaledes ikke til at undres over, at han fortsatte Samtalen.

„Saa har De endnu et Stykke Vei, at seile med Baaden," sagde han. „De maa stige ud ved Stationen Charing-Cross; saa kommer De strax til Gaden „the Strand", og saa gaaer De lige ud. Lawrence-Street er en styg Gade, og Saint-Gilles er en fattig Kirke; men de Gader, som føre dertil, ere meget kjønne. Naar De er kommen igjennem Piccadilly, er De ikke langt fra Maalet. — De vil maaskee aflægge nogle Slægtninge et Besøg?"

„Nei," svarede hun, „jeg kjender ikke et eneste Menneske i London; men jeg har ladet mig fortælle, at der i

Lawrence-Street skal boe en Irlænder, ved Navn Patrick, hos hvem mit Barn og jeg ville kunne faae Logis."

Fiske-Handleren trak paa Skuldrene.

„Alle Irlændere hedde jo Patrick, min gode Kone," sagde han. „Hvis De ikke har Andet at rette Dem efter, er der virkelig Fare for, at De og Deres Barn ville komme til at ligge paa Gaden i Nat!"

Irlænderinden saae op mod Himlen og sagde resigneert:

„Gud er god; — Han slaaer ikke Haanden af os!"

Den korpulente Skotte vedblev:

„De kommer vel sagtens til London for at søge Arbeide?"

„Det veed jeg ikke," svarede hun.

Dette Svar lød unægtelig lidt underlig, i Særdeleshed da hun var saa fattig klædt.

Skotten vedblev:

„I London arbeide alle Mennesker, med Undtagelse af Lorderne!"

„Jeg har en Sendelse," sagde Irlænderinden. „I Morgen er det jo den syv og tyvende Oktober, ikke sandt?"

„Jo, ganske rigtig!"

„I Morgen, Klokken otte, skal jeg være i Kirken Saint-Gilles, i Nærheden af Alteret, og forestille min Søn for den Præst, der læser Messen."

„Hvorfor det?" spurgte Skotten nysgjerrig.

„Fordi Drengens Fader i sit sidste Øieblik paalagde mig at gjøre det."

I samme Minut som Irlænderinden gav dette hemmelighedsfulde Svar, uden at lægge Mærke til, at Passagererne havde slut et Kreds om hende, hendes Barn og Fiske-Handleren, og at der blandt Tilhørerne var en Herre og en Dame, som betragtede hende med en vis Nysgjerrighed, lagde Damp-Baaden til ved London-Bridge.

„Min gode Kone," sagde Skotten nu, „jeg er gift; min Hustru er en brav Kone, og hvis De vil gaae hjem med mig, kan jeg byde Dem og Deres Barn en Kop Thee, et Stykke Brød og en Skive røget Lax. Natten kan De tilbringe hos os, og i Morgen kan De saa i Ro og Mag gaae hen til Saint-Gilles!"

Skottens Tilbud var velmeent, og hans rødmusede Ansigt straalede af Ærlighed.

Irlænderinden betænkte sig et Øieblik og saae paa sit stakkels Barn, der aabenbart var meget træt.

„Nei, nei," sagde hun derpaa, „tusind Tak, men jeg maa absolut gaae derhen, hvor jeg har faaet Befaling til at gaae hen!"

„Saa maa jeg sige Dem Farvel!" sagde Skotten. „Gud være med Dem!"

Med disse Ord sprang han i Land.

Penny-Baaden seilede videre. Den løb forbi Anløbs-Stedet ved Cannon-Street, derefterind under Black-Friars'-Broen, gjorde et Øieblik Holdt ved Temple-Broen og seilede derpaa atter mod Syd-Vest.

Nu begyndte Solens Straaler at trænge igjennem Taagen, og Moder og Søn gave sig til at betragte det storartede Skue, de havde for deres Øine.

Tilhøire laa Somerset-Paladset, tilvenstre Southwarks sorte Huse, lige for dem laa Waterloo-Broen og noget længere borte Westminster-Broen. Endnu mere end halvt skjulte af Taagen laae det gamle Abbedi- og Parlaments-Bygningen, som næsten naaede heelt ned til Floden, medens man paa dennes høire Bred kunde skimte Lambeth-Paladset, Erkebisperne af Canterburys pragtfulde Residents.

Det var det rige London, den mægtige Verdens-Stad, der pludselig her blændede de fattige Reisendes Øine.

Og dog var det et stolt Blik, den lille Dreng, den

pjaltede Irlænder kaſtede paa den umaadelige By, idet han ſnoede ſig ud af ſin Moders Arme og reiſte ſig op.

Han ſaae i dette Øieblik ud ſom en ung Ørn, der fra Kanten af Reden med roligt Alvor betragter Luftens vidt udſtrakte Regioner, over hvilke den for Fremtiden ſkal herſke.

Den Herre, ſom ikke et eneſte Øieblik havde tabt Moderen og Barnet af Syne, opfangede dette Blik og foer ſammen.

„Ha!“ ſagde han halvhøit. „Man ſkulde troe, at det var Sir Edmonds luende Blik!“

Paa ſamme Tid ſneg det Fruentimmer, der ligeledes havde betragtet de to fattige Fremmede med en beſynderlig Nysgjerrighed, ſig hen til Irlænderinden.

Andet Kapitel.

Det Fruentimmer, der ſom et Krybdyr ſneg ſig hen til Irlænderinden, havde et af de Anſigter, der — for at bruge et populairt Udtryk — „faae det til at løbe kold ned ad Ryggen paa En.“

Imidlertid ſaae hun ſlet ikke ud til at være fattig.

Hun havde en ſmuk ulden Kjole med Beſætning, et grønt og rødt Shavl, en Hat med violette Baand, fine Strømper og blanke Skoe. Paa hendes venſtre Arm hang der en Fløiels-Poſe; i den høire Haand havde hun

en grøn Paraply, og hendes Fingre vare prydede med Ringe med store, brogede Stene.

I det Hele taget var hun saa groteſk og ſmagløſt paaklædt, at man vilde have følt ſig friſtet til at lee af hende, — hvis man havde kunnet undgaae at lægge Mærke til hendes Anſigt.

Hendes meget lyſe blaae Øine havde et koldt, glandsløſt Udtryk.

Hendes tynde Læber, ſom ikke kunde ſkjule hendes lange, gule Tænder, bare Præget af djævelſk Ondſkab, og hendes meget røde og oppuſtede Anſigt havde noget Dyriſk ved ſig, der ſtærkt mindede om visſe Rovdyrs Hoveder.

Hun nærmede ſig altſaa Irlænderinden, ſom rykkede til Side paa Bænken, — mindre for at gjøre Plads for hende, end for ikke at komme i Berøring med hende.

„Min Bedſte," ſagde Fruentimmeret til hende, idet hun benyttede ſig af et for den londonſke Befolkning almindeligt Udtryk, „ſaaſandt jeg hedder Mrs. Fanoche og har nogen Ret til at kalde mig en dannet Dame, — ſaaſandt jeg har en Opdragelſes-Anſtalt for Børn af begge Kjøn og boer i Dudley-Street, i Nærheden af Oxford og et Par Skridt fra Saint-Gilles, og ſaaſandt jeg, ligeſom De, er Katholik, — har jeg aldrig i mine Dage ſeet et ſaa ſmukt Barn ſom Deres!"

„De er Katholik!" udbrød Irlænderinden.

„Ja, min Bedſte!"

„Maaſkee Irlænderinde?"

Og den unge Moder, hvem Fruentimmeret hidtil havde indgydt en vis Modbydelighed, adlød i dette Øieblik den bydende Trang, ſom Landflygtige føle til at give ſig i Kaſt med Enhver, med hvem de kunne tale om deres Fædreland.

„Af Fødsel er jeg vel ikke Irlænderinde," svarede Mrs. Fanoche, „men min Slægt nedstammer fra den grønne Ø. Min Bedstefader var Irlænder. Vi ere vedblevne at være Katholiker, og jeg har endog lidt Meget i den Anledning; thi min afdøde Mand, Mr. Fanoche, — hvem Vorherre i sin Naade tilgive, — gjorde mig meget ulykkelig paa Grund af min Troes-Bekjendelse."

Idet Mrs. Fanoche udtalte disse Ord, førte hun sine med Ringe besatte Fingre op til Øinene og lod, som om hun borttørrede en Taare.

„Og De agter Dem hen til Saint-Gilles?" vedblev hun derpaa.

„Ja, Madame."

„Til nogle Irlændere?"

„Ja, Madame, — til en Irlænder, der hedder Patrick."

„Og som boer i Lawrence-Street?"

„Ja, ganske rigtig!"

Medens Irlænderinden saaledes lod sig udfritte, lagde hun ikke Mærke til, at en anden Dame, der var meget høi og mager og ligesaa latterlig udmajet, som Mrs. Fanoche, lidt efter lidt havde nærmet sig den foregivne Forstanderske for en Opdragelses-Anstalt og hurtig vexlet et betydningsfuldt Blik med hende.

Den høie, vindtørre Dame tog en lille Bog og en Blyant op af Lommen, og medens Mrs. Fanoche vedblev at tale med Irlænderinden, skyndte den anden Dame sig med at opskrive Ordene Saint-Gilles, Patrick og Lawrence-Street.

„Ja, min Bedste," vedblev Mrs. Fanoche, „det er virkelig et yndigt Barn, De har!"

Moderen rødmede af Stolthed.

„Har De ikke i Sinde at anbringe den lille Dreng i en Pensions-Anstalt?“

Der spillede et veemodigt Smiil paa Irlænderindens Læber.

„Derom kan jeg endnu ikke udtale mig med Bestemthed,“ sagde hun. „For Øieblikket ere vi meget fattige, og det kan maaskee vare længe, inden der indtræder nogen Forandring i saa Henseende.“

„Han er saa sød,“ vedblev Mrs. Fanoche, „at jeg gjerne vilde tage ham til mig for Intet, — af Kjærlighed til Gud og til vort elskede Irland,“ tilføiede hun med fremhyklet Henrykkelse.

Nu havde Drengen formodentlig seet sig mæt paa Byen; thi nu vendte han tilbage til sin Moder.

Det gik ham, som det var gaaet Moderen. Ogsaa ham indgød Synet af Mrs. Fanoche strax Afsky; ja, hos ham var denne Følelse endog saa levende, at den gav sig Luft i Ord.

Med en vis Nødsel sagde han nemlig:

„Hvad er det for et Fruentimmer, Moder?“

Det var Mrs. Fanoche selv, der besvarede hans Spørgsmaal.

„Det er en Dame, der vil give Dig en Kage, mit søde Barn,“ sagde hun.

Og hun aabnede sin grønne Fløiels-Pose, tog en lille Kage op af den og bød Drengen den.

Den lille Fyr var maaskee meget sulten; men med en Værdighed, som man ikke skulde have tiltroet et Barn i hans Alder, vægrede han sig alligevel ved at tage imod Kagen.

„Mange Tak, Madame,“ sagde han, „men jeg er ikke sulten.“

Og da han ikke kunde gjøre Vold paa sin instinktmæssige Afsky, gav han sig paany til at betragte Broerne, Kirkerne og den mørke Røg, der steg op fra Penny-Baadens Skorsteen og smeltede sammen med Taagen.

„Min Bedste," sagde Mrs. Fanoche nu til Irlænderinden, „i Lawrence-Street faaer De ikke noget godt Logis. Jeg kjender den Patrick, De taler om. Det er en fattig Skomager, for hvem det kniber haardt nok at slaae sig igjennem. Han har maaskee ikke engang et Stykke Brød i Huset."

„Saa kan han kjøbe noget," svarede Irlænderinden. „Endnu er jeg dog ikke aldeles blottet for Penge."

Mrs. Fanoche tabte imidlertid ikke saa let Modet.

„Jeg har allerede sagt Dem, at jeg boer i Dudley-Street, et Par Skridt fra Saint-Gilles," vedblev hun. „I Morgen kan De gaae hen til Kirken, saa tidlig som De har Lyst til. Følg hjem med mig; — jeg vil give Dem Aftens-Mad og en god Seng, — Alt af Kjærlighed til vort dyrebare Irland."

Den unge Kone saae igjen paa sit Barn.

Hun havde ligeledes seet paa det, da den skotske Fiske-Handler saa gjæstfrit stillede sit Hjem til hendes Raadighed.

Denne Gang var det imidlertid Barnet, der paatog sig at svare.

Den lille Dreng gik nemlig hen til Irlænderinden, trykkede sig op til hende, ligesom en Fugle-Unge klynger sig til sin Moder, naar et Uveir nærmer sig, og sagde med et Udtryk af ubeskrivelig Rædsel:

„Lad os ikke gaae derhen, Moder, — lad os ikke gaae derhen!"

„Naa, som De vil!" sagde Mrs. Fanoche nu hurtig, og idet hun atter vexlede et Blik med sin lange, vindtørre

Ledsagerinde, vendte hun sig med den roligste Mine af Verden bort fra Irlænderinden.

Den Glæde, Drengen i dette Øieblik følte, gav sig Luft paa den Maade, at han med begge sine smaa Hænder greb Moderens høire Haand og førte den til sine Læber.

Man skulde troe, at de Begge vare blevne frelste fra en stor og hemmelighedsfuld Fare.

En halv Snees Skridt fra dem stod imidlertid den Herre, der havde betragtet dem med en saa vedholdende Interesse, og nu vexlede han hviskende nogle Ord med en anden af Passagererne, der stod ved Siden af ham.

Klædedragt, Væsen og Manerer, — kort sagt: Alt hos denne Herre syntes at vidne om, at han hørte til de høiere Samfunds-Klasser, og det var derfor ogsaa med en vis Forbauselse, at man havde seet ham gaae fra den ene Ende af Skibet til den anden for at blande sig imellem de simple Folk, der havde sluttet Kreds om Irlænderinden.

Og denne Forbauselse maatte nødvendigviis blive endnu større, naar man kastede et Blik paa den Mand, med hvem han for Øieblikket talte.

Det var en Mand paa omtrent fem og fyrgetyve Aar, hvis Person frembød et Indbegreb af hele den londonske Elendighed, og det endog af denne Elendighed i dens meest frastødende Skikkelse.

Hans Beenklæder vare revne i Stykker paa begge Knæerne, og hans gamle, hullede og for Hæle aldeles blottede Skoe røbede kun altfor tydelig, at han ingen Strømper havde paa.

Hans pjaltede sorte Kjole, hvis ene Skjød ved en eller anden Leilighed aldeles var gaaet tabt, var knappet

heelt op til Halsen og skjulte saaledes hans fuldstændige Mangel paa Skjorte og Hals-Linning.

Men til Trods for alt dette, havde Manden dog en vis stolt Holdning, og med en værdig, alvorsfuld Mine bøiede han Hovedet tilbage, medens han hørte paa, hvad den ovenfor omtalte fine Herre sagde til ham.

Hvad den fine Herre hviskede til ham, var Følgende:

„Jeg er Lord Palmure og boer i Chester-Street, Belgrave-Square. —

— Naar Du blot lægger nøie Mærke til, hvad jeg nu staaer i Begreb med at sige til Dig, kan Du tjene en Banknote paa ti Pund Sterling."

I høieste Grad forbauset udbrød Tiggeren:

„Paa ti Pund, Deres Herlighed? — Ved den hellige Georg, — og saasandt jeg hedder Barclay, med Tilnavn Shoking, — jeg kan ikke troe, at det er Deres Alvor!"

„Vær Du kun ganske rolig! Det er mit ramme Alvor, min Ven!"

„Saa maa jeg anmode Dem om at forklare Dem lidt nærmere. Jeg er lutter Øre!"

„Du seer jo nok den Kvinde og det Barn der?"

„Ja vel."

„Sagen er den, at Du maa følge efter dem."

„Godt!"

„Men, vel at mærke, Du maa vedblive at følge efter dem, indtil de ere gaaede ind i et eller andet Huus for at tilbringe Natten der."

„Meget vel! Jeg er med!"

„Saa kommer Du hjem til mig og fortæller mig, hvad det er for et Huus, de have taget deres Tilflugt til, — og derpaa faaer Du strax Dine ti Pund Sterling udbetalte."

Sjæleglad udbrød Tiggeren:

„Jeg troer, jeg gaaer fra Forſtanden, Deres Herlighed! . . . De kan naturligviis ſtole paa mig!“

Medens denne Samtale fandt Sted, gik Mrs. Fanoche hen til ſin hemmelighedsfulde Ledſagerinde og ſagde til hende:

„Du veed jo ligeſaa godt ſom jeg, at vi hvert Øieblik kunne vente Miſs Emily; — i den allernærmeſte Fremtid kommer hun beſtemt og forlanger ſit Barn tilbage af os, — og Du veed jo ogſaa, at Drengen er død og borte. — Hvorledes ſkulde vi have kunnet forudſee, at dette vilde blive Enden paa Legen? . . . Altſaa maae vi ſee at faae Fingre i et Barn, — i en Dreng, — i ham der, . . . vi maae abſolut ſee at faae Fingre i ham!“

„Men . . . Moderen?“

„Moderen? — Hende maae vi ſkille os af med! . . . Den Tjeneſte gjør Wilton mig nok!“

Idet Mrs. Fanoche udtalte disſe ſidſte Ord, naaede Damp-Baaden Charing-Croſs-Stationen, og Paſſagererne ſtege i Land paa Broen, hvor alle Side-Bjælker vare ſom overſlaaede med brogede Plakater. — Pludſelig ſtod den fattige Irlænderinde med ſin Søn midt i den talrige Menneſke-Maſſe og i den Glands og Pragt, der ſtraalede ud fra Boutikerne i Gaden „Strand“, hvor man begyndte at tænde de mange Gas-Lygter, forat disſe kunde danne en Mod-Vægt imod den Alt formørkende Taage, der langſomt hævede ſig fra Themſens Bredder.

Tredie Kapitel.

Et Øieblik stode Moderen og Barnet som bedøvede.

Paa de brede Fortog spadserede en Mængde Mennesker frem og tilbage, stødte hinanden paa Albuerne og traadte hinanden op ad Fødderne.

Man skulde troe, at det Hele var en umaadelig stor Myre-Tue.

Midt ude paa Gaden krydsede Droschker og Omnibusser hinanden med Lynets Hurtighed.

Den Forvirring, der herskede, byder enhver Beskrivelse Trods.

Den stakkels fattige Irlænderinde blev greben af Frygt. Ene og forladt stod hun her, midt i denne Menneske-Masse, og hun begyndte at fortryde, at hun ikke havde modtaget Fiske-Handlerens, eller endog Mrs. Fanoches Tilbud.

Drengen vedblev at klynge sig op til hende; ligesom hun syntes han at være greben af Rædsel.

Imidlertid sagde han til hende:

„Lad os gaae videre, Moder! Det kan ikke nytte at vi blive staaende her!“

Skotten havde rigtignok sagt hende, hvilken Vei hun havde at gaae; men hun havde reent glemt de Oplysninger, han havde meddeelt hende.

I sin Nød standsede hun en Forbigaaende og sagde til ham:

„Vil De ikke nok være saa god at sige mig, hvor jeg skal gaae hen for at komme til Lawrence-Street?“

Den Mand, til hvem hun havde henvendt sig, var meget høflig imod hende; han blev staaende, og det lod

virkelig til, at han tænkte sig om; men efter et Par Minuters Forløb svarede han:

„Den Gade kjender jeg slet ikke."

Irlænderinden takkede ham for hans Uleilighed og gik derpaa videre.

Men i Stedet for at gaae op ad „Strand", henimod Londons City, gik hun i vestlig Retning og kom forbi Charing-Cross-Bane-Gaarden.

Paa denne Maade kom hun over Trafalgar-Pladsen og ind i Pall-Mall.

I Pall-Mall var der Ingen, som havde den fjerneste Anelse om, hvor Lawrence-Street laa.

Den Gade er kun kjendt af fattige Folk.

Irlænderinden spurgte adskillige af dem, hun mødte, om Veien; men skjøndt alle de, til hvem hun henvendte sig, vare meget høflige imod hende, kunde dog ikke en Eneste af dem meddele hende de Oplysninger, hun attraaede.

Bl. A. nævnede hun Ordet „Saint-Gilles" for en gammel Mand.

Med udsøgt Høflighed svarede den gamle Herre:

„Soho-Square."

Og derpaa gik han videre.

— Hvad havde hun nu faaet at vide af ham?

Endelig fandt den stakkels Moder det hensigtsmæssigst at vende om, og nu kom hun snart til Hay-Market. Her gik hun ind i et Beværtnings-Lokale og gjentog sit Spørgsmaal.

Men ligesom man vilde til at besvare dette, kom en Mand derind bagefter hende og forlangte en Snaps Brænde-Viin.

Irlænderinden saae paa ham og foer sammen. Pludselig opklaredes hendes Ansigt.

Hun gjenkjendte nemlig i ham en af de Mænd, der havde været ombord i Penny-Baaden, og i dette Øieblik betragtede hun ham næsten som en gammel Bekjendt.

Den omtalte Mand var Barclay, med Tilnavnet Shoking, der af Lord Palmure havde faaet det Hverv at følge efter Irlænderinden, og som heller ikke et eneste Øieblik havde tabt hende af Syne. Nu var han, som af en Hændelse, gaaet bagefter hende ind i Beværtnings-Lokalet, og han tog ikke i Betænkning at henvende sig til hende.

„Spørger De om Vei, gode Kone?" sagde han.

„Ja," svarede Irlænderinden, „der er Ingen, som kan sige mig, hvor Lawrence-Street er henne."

„Det kommer af, at de fine Folk i Hay-Market ikke kjende den Gade," sagde Shoking. „Det er kun simple og fattige Folk af vor Kaliber, der vide Besked om saadanne Ting! — Men var det ikke Dem, der i Aften var ombord i Penny-Baaden?"

„Jo," svarede Irlænderinden, „og De var der ligeledes."

Shoking tømte sit Glas Brænde-Viin i eet Drag, betalte en halv Penny og sagde derpaa til Irlænderinden:

„Fattigfolk maae hjælpe hinanden indbyrdes, min gode Kone. „Jeg skal ikke blot sige Dem, hvor De skal gaae hen, men selv vise Dem Veien."

Fortrolig lagde han hendes Arm i sin, og de forlode Beværtnings-Lokalet.

Drengen, som i Begyndelsen havde betragtet Manden med en vis Mistro, fandt sig dog tilsidst i, at denne tog ham ved Haanden.

Til Trods for sine smudsige Pjalter, havde Shoking nemlig noget Honnet og Alvorligt, ja, næsten Høitideligt ved sig, der indtog til Fordeel for ham.

Man skulde troe, at han betragtede sin Nød og Elendighed som noget Helligt.

Lord Palmure havde paalagt ham at følge efter Irlænderinden; ja, for dette Stykke Arbeide havde Adelsmanden endog lovet ham en ligefrem fabelagtig Sum, — ti Pund Sterling.

Shoking havde sagt til sig selv, at han nu paa een Gang kunde tilfredsstille sit gode Hjerte og opfylde den fornemme Herres Ønske.

Hans gode Hjerte talte nemlig til Fordeel for den stakkels Kvinde, der stod ene og forladt midt i det umaadelige London, og det bød ham at ile hende til Hjælp.

— Men hvorfor var det Lord Palmure saa magtpaaliggende at faae at vide, hvor Irlænderinden kom til at tilbringe Natten?

Den fattige Kvindes Skjønhed besvarede dette Spørgsmaal, som Shoking var naiv nok til at rette til sig selv.

„Naa, — det bliver hendes Sag!“ tænkte han. „Der er ikke noget Ondt i, at jeg tjener ti Pund ved at følge efter hende!“

Han gik derfra igjen op ad Hay-Market med hende, dreiede ned ad Piccadilly, vandrede over Leicester-Square, igjennem Newport-Street og endeel andre Gader og kom tilsidst forbi Saint-Gilles ind i Lawrence-Street.

Alle de, der havde sagt, at denne Gade manglede baade Luft og Lys, havde ganske vist havt Ret.

Gaden, der beskrev en krum Linie, bestod af usle Rønner, var fuld af Snavs og syntes udelukkende at være befolket med halvnøgne Børn og pjaltede Kvinder.

De allerfleste af Husene havde ingen Gade-Dør; man kom ind i dem ved Hjælp af en Stige, der var stillet op til et Vindue i Stue-Etagen.

Lawrence-Street er Hoved-Kvarteret for de Irlændere, der handle med Grønt-Sager.

Kvinder og Børn blive i Hjemmet, og Mændene komme først om Aftenen hjem med deres tomme Karrer.

Da Shoking, den unge Kone og Barnet kom ind i Gaden, var der ikke en eneste Mand hjemme.

Shoking henvendte sig til en ung Pige paa fjorten eller femten Aar, der sad udenfor et Huus og legede med et lille Barn, som hun havde paa Skjødet.

„Kjender Du Patrick?" sagde han til hende.

„Hvilken Patrick?" spurgte hun. „Vi have Mange af det Navn her. Hvem af dem er det, De vil tale med?"

Nu faldt der pludselig Irlænderinden Noget ind. Han kom til at tænke paa, at den Mand, der var bleven omtalt til hende i Hjemmet, ogsaa havde et Efter-Navn, — at han hed Patrick Drury.

„Drury!" sagde den unge Pige. „Han er ikke hjemme, — og han kommer heller ikke hjem i Aften, gode Kone; — ham kan De ikke komme til at tale med. — Men hvis det kan nytte Dem at faae at vide, hvor De kan træffe hans Kone, — saa boer hun der."

Med disse Ord pegede hun paa et Hul, der var slaaet ind i en Muur paa den anden Side af Gaden, og til hvilket man kom op ved Hjælp af en Trappe paa fire eller fem Trin.

Irlænderinden foer sammen; men Shoking gik hen til det omtalte Hul og raabte.:

„Mrs. Patrick! — Kom et Øieblik herhen, gode Kone! Her ere et Par Landsmænd, som gjerne ville tale med Dem!"

Disse Ord bleve besvarede med en Brummen indenfor, og et Øieblik efter viste et menneskeligt Væsen sig paa den anden Side af Hullet.

Det var en Kone, der endnu var ung, men forfærdelig mager. Hendes lange, sorte Haar hang uredt ned over hendes Skuldre; en Pjalt, der var slynget om hendes Hofter, var hendes eneste Klædnings-Stykke, og ved sit udtærede Bryst holdt hun et Barn paa syv eller otte Maaneder.

Forvirret saae hun sig om, og med en Stemme, der røbede Vanvid, sagde hun:

„Hvad ville I mig? . . . Hvem taler om Patrick? — Han er ikke hjemme . . .; der var nogle Politi-Betjente, som trak ham afsted med sig, . . . og nu have de naturligviis kastet ham i Fængsel; . . . han kommer ikke saa snart hjem!“ . . .

Shoking vendte sig om til Irlænderinden og sagde:

„Min gode Kone, jeg troer virkelig De maa opgive Haabet om at tilbringe Natten her!“

Den stakkels Moder saae paa sit Barn.

„Hvor skal jeg da gaae hen?“ fremstammede hun.

„Ja, det kan jeg virkelig ikke sige Dem,“ svarede Shoking. „Har De ingen Penge?“

„Jo, jeg har endnu tre Shillings og sex Pence tilbage,“ sagde hun.

„Saa følg med hen til Dudley-Street, — det er en af de Gader, vi nylig gik igjennem,“ vedblev Shoking. „Der kjender jeg et Logis-Huus, hvor Værten er en skikkelig Fyr; — for en Shilling vil han give Dem og Deres Barn Natte-Ly, Brød og Skinke.“

Patrick Drurys Hustru var igjen krøbet ind i sit Hul og havde lagt sig paa sit Leie af snavset Straa.

Shoking skyndt sig med at beringe Irlænderinden og hendes Barn ud af Lawrenee-Street.

„Moder,“ sagde den lille Dreng, „varer det længe,

inden vi naae vort Bestemmelses-Sted? . . . Jeg er saa sulten, . . . og saa træt!"

„Kom lad mig bære Dig!" sagde Shoking.

Og udenvidere tog han Barnet paa Armen.

Efter nogle Minuters Forløb befandt de sig atter i Dudley-Street.

Pludselig mærkede Irlænderinden, at der var Nogen, som klappede hende paa Skulderen.

Hun vendte sig om — og blev staaende som forstenet, da hun fik Øie paa Mrs. Fanoche, — den Dame, hun havde talt med ombord i Penny-Baaden.

„Naa, min Bedste," sagde Mrs Fanoche til hende, „sagde jeg ikke nok, at De ikke vilde finde noget blivende Sted i Lawrence-Street? — Naa, jeg er nu engang et godmodigt Skrog, — et altfor godmodigt Skrog, er jeg bange for, — og jeg tager Dem det slet ikke ilde op, at De nylig afslog mit Tilbud. Tværtimod gjentager jeg det nu; — kom De kun ganske rolig hjem med mig!"

Den stakkels Moder saae paa sin Søn, hvis smaa foldede Hænder hvilede paa Shokings Bryst.

„Kom med, min Bedste!" gjentog Mrs. Fanoche i sin meest indsmigrende Tone.

Paa samme Tid sagde Shoking halvhøit:

„Ved den hellige Georg, — den Dame seer ud til at være en brav Kone!"

Drengen havde lukket Øinene og sagde ikke et Ord.

„Naa, — kom saa, min Bedste!" sagde Mrs. Fanoche for tredie Gang.

Fjerde Kapitel.

Irlænderinden gav efter.

Londons umaadelige Størrelse havde i den Grad slaaet hende med Rædsel, at hun nu gjerne havde betroet sig til den Første den Bedste.

Hun glemte den Afsky, som Mrs. Fanoche havde indgydt baade hende og hendes Søn.

Hun saae kun Eet: — at hendes Barn var nærved at segne om af Kulde, Træthed og Sult.

Mrs. Fanoche greb hende ved Armen og gav Shoking et Vink om, at han skulde følge med.

Det lod Tiggeren sig ikke sige to Gange.

Det var ikke nogen synderlig lang Vei, de havde at gaae.

Omtrent midt i Dudley-Street laa der et ikke overvættes stort men net Huus, saaledes som man seer dem i de mere fashionable Kvarterer, med Kjøkken i Kjælderen og en lille Have bagved. Indgangen til Huset var prydet med fire Søiler, og det Hele tog sig særdeles godt ud.

Mrs. Fanoche tog en Nøgle op af Lommen og gik ind i For-Salen.

Denne var i høieste Grad reenlig; de Møbler, der fandtes her, vare allesammen ganske nye; det bonede Gulv var skinnende blankt, og op ad Væggene snoede der sig Slyng-Planter.

Trappen laa i Baggrunden.

Shoking indaandede Luften med Velbehag, nikkede fornøiet og sagde halvhøit:

„Her lugter rigtignok adskillig bedre, end i det Logis-Huus, som jeg vilde have ført Dem hen til!"

Irlænderinden følte sig ligeledes lidt trøstet ved Synet. Hun kom til at tænke paa de hvide Villaer og de smukke Smaa-Huse, der ligge i Omegnen af Dublin.

Mrs. Fanoche lukkede en anden Dør op, og nu trængte der et stærkt Lys-Skjær ud i den hidtil halvmørke For-Sal.

Irlænderinden stod paa Dør-Trinet til et meget smukt Værelse, i hvilket hun fik Øie paa et blomstret Gulv-Tæppe, Nøddetræes-Møbler, et Uhr og Vaser paa Kaminen og, midt i Stuen, et Bord, ved hvilket den gamle Dame, som havde været sammen med Mrs. Fanoche ombord i Penny-Baaden, sad tilligemed fire Smaa-Piger i en Alder fra sex til otte Aar, Alle ifærd med at indtage deres Aftens-Maaltid.

Med Velbehag indaandede den gode Shoking Duften af den dampende Oxe-Steg, der stod paa Bordet.

Den lille Dreng, som nu ikke længer var søvnig, kastede graadige Blikke paa Stegen og Smørrebrødet; — nu brød han sig slet ikke mere om Mrs. Fanoche, som nylig havde fremkaldt saamegen Modbydelighed og Frygt hos ham.

Hvad den fattige Irlænderinde angaaer, da gav hun sig til at græde.

„Tante", sagde Mrs. Fanoche nu til det høie, vindtørre Fruentimmer, der havde taget sine Briller af for bedre at kunne see, „her er en fattig Kone og en lille Dreng, som jeg har tilbudt Huus-Ly."

Den høie, vindtørre Dame gjorde sig al mulig Umage for at mildne sin Stemme, der til Hverdags-Brug var saa hæs som en Lænke-Hunds.

„De, som Herren sender til os, ere os velkomne!" sagde hun.

„De har da et ganske mærkværdigt Held med Dem, min gode Kone!" hviskede Shoking til Irlænderinden. „Om man end havde tilbudt Dem en Plads i selve Paradiset, kunde De ikke have faaet det bedre, end her!"

Den unge Irlænderinde græd endnu bestandig. Mrs. Fanoche greb begge hendes Hænder og sagde til hende:

„Kom nærmere hen til Kaminen, min Bedste, og varm Dem lidt! . . . Og sæt Dem saa til Bords, sammen med os!"

Og idet hun derpaa gav sig til at kjærtegne den lille Dreng, der ikke vovede at lægge sin Afsky for Dagen, vedblev hun:

„Og Du, min lille Ven, — er Du endnu bestandig bange for mig?"

„Nei, jeg er ikke", svarede Drengen, idet han med sympathetisk Nysgjerrighed betragtede de fire Smaa-Piger.

Nu vendte Mrs. Fanoche sig om og sagde til Shoking:

„De er en brav Mand, min Ven! Dem kan jeg ikke opfordre til at tage Deel i vort Aftens-Maaltid; thi Mandfolk faae ellers aldrig Lov til at komme ind i dette Huus; — men et Kruus Øl kan jeg byde Dem, og saa vil jeg bede Dem om ikke at forsmaae denne halve Krone."

Nu var ogsaa Shoking nærved at faae Taarer i Øinene.

Da det imidlertid var ham magtpaaliggende at bevare sin Værdighed, gjorde han Vold paa sin Sinds-Bevægelse, tog først imod Øl-Kruset, derpaa mod Penge-Stykket og sagde saa halvhøit:

„Farvel, Mylady, — og Gud være med Dem!"

Og idet han derpaa rakte Irlænderinden Haanden, tilføiede han:

„God Nat, min gode Kone! De er i gode Hænder, — og jeg kan rolig gaae min Vei!"

Og derpaa gik han ud af Værelset, idet han hilste

med en Gentlemans Anstand og Værdighed og holdt sin gamle, for ethvert Spor af Skygge blottede Hat under den venstre Arm.

Da han var kommen ud paa Gaden, fandt han sig imidlertid foranlediget til at indprente Mrs. Fanoches Navn og Nummeret paa hendes Huus i sin Hukommelse.

Og idet han gik videre, anstillede han følgende Betragtninger:

„Saa — det var da en Dag, der endte paa en peen Maade! — Jeg har drukket et godt Glas Øl; — jeg har en halv Krone i Lommen; jeg har ydet en stakkels fattig Kone og hendes Barn en Haands-Rækning, og hvis den ædle Lord ikke blot vilde tage sig et Griin paa min Bekostning, — hvad han dog for Resten ikke saae ud til, — saa faaer jeg om en Times-Tid en halv Snees Pund Sterling!"

Og idet han derpaa gav sig til at tale til sig selv, vedblev han:

„Hør, veed Du hvad, gode Ven, — Du har aldrig før i Dine Dage havt et saadant Svine-Held med Dig! Bliver det saaledes ved, risikerer Du ikke at komme til at tilbringe Dit Livs Aften i Fattig-Huset, men derimod i Rigdommens Skjød!" — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Irlænderinden spiste til Aften med god Appetit. Fra Tid til anden fældede hun Taarer af Taknemmelighed.

„Hvad hedder Du, Madame?" sagde den mindste af Smaa-Pigerne til hende.

„Jenny", svarede hun.

„Og den lille Dreng?" vedblev Barnet og pegede paa den lille Irlænder.

„Ralph", svarede Drengen.

Den lille Pige lagde sin Arm om hans Hals og sagde til ham:

„Jeg kan saa godt lide Dig! . . . Vil Du lege med mig?"

„Ja, gjerne," svarede Ralph.

Den ældste af de smaa Piger betragtede den fattige Kvinde og hendes Barn med et sørgmodigt Blik.

Mrs. Fanoche lagde Mærke til dette Blik, og øieblikkelig slog den lille Pige Øinene ned idet hun skjælvede over hele Legemet.

Da Irlænderinden Jenny og hendes Søn havde spiist til Aften, sagde Mrs. Fanoche til dem:

„Nu maae I bestemt trænge til Hvile; — det er det Bedste, at jeg strax viser Eder, hvor Eders Sove-Kammer er!"

Og idet hun sagde dette, tog hun en af de Lamper, der stode paa Kaminen.

Til Afsked kysfede Ralph, — saaledes hed den lille irske Dreng virkelig, — ret hjertelig alle de fire smaa Piger.

Men idet han kysfede den sidste af dem, — den ældste lille Pige, som kort i Forveien havde betragtet ham og hans Moder med et sørgmodigt Blik, — hviskede hun til ham:

„Du skal ikke blive her! . . . Hører Du? . . . Du maa endelig ikke blive her!"

„Og hvorfor ikke?" spurgte Drengen.

„Fordi Damerne her ere saa onde; — de vilde prygle Dig!"

I dette Øieblik satte den vindtørre gamle Dame igjen sine Briller paa Næsen.

Den lille Pige blev ildrød i Hovedet og rev sig løs fra Ralph. Dog trykkede hun endnu engang hans Haand,

og den lille Irlænder kunde mærke, hvorledes hendes Haand rystede.

Imidlertid havde Mrs. Fanoche aabnet en Dør i Baggrunden af Værelset, og nu førte hun Irlænderinden ind i et smukt lille Kammer, i hvilket der stod to Senge i en Alkove.

Alt var hvidt og reenligt og havde, hvad Englænderne kalde: et „komfortabelt" Udseende.

Irlænderinden kom til at tænke paa Shoking, som havde sammenlignet dette Huus med Paradiset.

Nu sagde Mrs. Fanoche:

„Hør engang, min Bedste, sagde De ikke, at De i Morgen skulde hen til Saint-Gilles-Kirken?"

„Jo, ganske vist, Madame."

„Hvad Tid paa Dagen?"

„Min Søn og jeg maae absolut være derhenne Klokken otte i Morgen tidlig."

„Godt! Saa skal jeg nok sørge for, at der bliver kaldt paa Dem Klokken syv. — God Nat!"

Og Mrs. Fanoche tændte et Lys, klappede endnu engang Barnet paa Kinden og forlod derpaa det lille Kammer.

Da Irlænderinden Jenny var bleven ene med sin Søn, tog hun ham i sine Arme.

Nu var Drengen igjen bleven alvorlig.

„Skulle vi blive her, Moder?" spurgte han.

„Ja, min Dreng."

„Længe?"

„Nei, kun til i Morgen."

„Er det ogsaa ganske vist, at vi komme bort herfra i Morgen?"

„Ja, det blive vi nok nødte til," svarede hun, idet hun udstødte et dybt Suk.

„Hvorfor gaae vi ikke hellere straxt vor Vei?"

„Det er umuligt, min Dreng!"

„O!" udbrød han.

Og derpaa taug han et Øieblik stille.

Men da Moderen nu begyndte at klæde ham af for at lægge ham til Engs, sagde han halvhøit:

„Jeg er bange!"

„Hvad kan Du da have at være bange for?" spurgte hans Moder.

„Den lille Pige sagde til mig, at vi ikke skulde blive her."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi de to Damer vare saa onde og bestemt vilde prygle mig."

„Men har Du da ikke mig? — Troer Du da ikke, jeg vilde forsvare Dig, hvis det faldt noget Menneske ind at gjøre Dig Fortræd?"

„Jo, — det er ogsaa sandt! . . . Naa, saa lad os da blive her i Nat; — men i Morgen forlade vi jo dette Huus, ikke sandt? . . . Det har Du jo lovet mig, Moder?"

„Ja."

„Saa god Nat, Moder!"

Med disse Ord lagde den lille Dreng sig ned.

Efter nogle faa Minuters Forløb laa han i den dybeste Søvn.

Irlænderinden kastede sig paa Knæ ved Siden af Barnets Seng; hun vilde takke sin Gud, som ikke havde forladt hende.

Da følte hun pludselig en besynderlig Hede, der fra Brystet steg op i Ansigtet.

Hendes Hoved blev tungt, og en uimodstaaelig Trang

til at ſove, der efter hendes Mening var en Følge af Træthed en, bemægtigede ſig hende.

Hun vilde reiſe ſig op, men var ikke i Stand dertil. Nu forſøgte hun paa at raabe om Hjælp; men hendes Strube ſnøredes ſammen, og der kom ikke en Lyd over hendes Læber. Pludſelig lukkede hendes Øine ſig, uden at det var hende muligt at aabne dem igjen, og idet hun udſtødte et dybt Suk, ſank hun tungt om paa det grove uldne Tæppe, der laae ved Enden af Sengen.

Næſten i ſamme Øieblik blev Døren aabnet og Mrs. Fanoche viſte ſig atter.

Denne Gang var hun imidlertid ikke alene; en Mand med et ſkummelt Anſigt fulgte hende lige i Hælene.

Femte Kapitel.

Hvem var den Mand, der nu optraadte paa Skue-pladſen?

Det ſkulle vi med nogle faa Ord meddele vore Læſere.

Neppe var Irlænderinden gaaet ind i ſit Sove-Kammer, førend Scenen pludſelig havde forandret ſig inde i Spiſe-Stuen.

Mrs. Fanoche havde givet et Tegn, og ſtrax havde det lange, vindtørre Fruentimmer, med Øine, der gniſtrede af Ondſkab, ſat Brillerne faſt paa Spidſen af ſin krogede Næſe.

Derpaa sagde hun i en bydende Tone:

„Nu i en Fart til Sengs, I væmmelige Smaa-Djævle!"

De smaa Piger, som skjælvede over hele Legemet, reiste sig da strax i dyb Taushed fra Bordet og fulgte den tyranniske Dame ud i For-Salen og op ad den Trappe, der førte til den ovenover liggende Leilighed.

Nu var Mrs. Fanoche da endelig bleven ene, og nu skyndte hun sig med at tage et Brev op af Lommen og læse det opmærksomt igjennem. Det var neppe første Gang, hun gjorde sig bekjendt med Indholdet af dette Brev; thi Papiret var snavset og krøllet.

Medens hun nu igjen læste Brevet igjennem, funklede hendes Øine af en ligefrem djævelsk Glæde, og hun sagde halvhøit:

„Det var da et mageløst Held for mig, at jeg fik det Indfald at tage med Penny-Baaden fra Greenwich, i Stedet for at kjøre med Omnibus, — som jeg jo først havde i Sinde. — Nu maae Sir John Waterley og Miss Emily gjerne komme, naar de ville; — nu har jeg jo en Søn, som jeg kan give dem tilbage. — Naar nu blot det By-Bud, jeg henvendte mig til, har truffet Wilton!"

Neppe havde hun udtalt disse Ord, førend det bankede paa Døren.

„Kom ind!" raabte hun.

Døren blev aabnet med en vis Forsigtighed, — og en Mand traadte ind i Værelset.

Dette Menneskes Ydre var i høieste Grad modbydeligt og frastødende, og han var næsten ligesaa pjaltet klædt som Shoking.

Han havde langt Haar og et ganske overordentlig stort Skjæg.

Haar og Skjæg skjulte næsten ganske hans Ansigt, der var som overskaaet med besynderlige Ar og i hvilket der funklede et Par smaa gridske og grusomme Øine.

„Ah! — Er det Dem, Wilton?" sagde Mrs. Fanoche.

„Ja, Madame, det er mig!" lød Svaret.

„De er da vel ikke beruset, vil jeg haabe?"

Med et meget bittert Smiil svarede Manden:

„Siden igaar har jeg hverken spiist eller drukket Noget!"

„Der staaer Øl og Smørrebrød," sagde Mrs. Fanoche.

Men da Manden med iøinefaldende Begjærlighed gik hen til Bordet, tilføiede hun:

„De maa imidlertid skynde Dem lidt, Wilton! — I Aften have vi nemlig alvorlige Ting at tale sammen om!"

I en ironisk Tone sagde Manden nu:

„Og hvad er det da, vi skulle tale sammen om i Aften, Mylady? — Er det en lille Dreng eller en lille Pige, der skal druknes?"

„Ingen af Delene; — men De maa samle Deres Tanker og bestræbe Dem for at huske tilbage i Tiden."

Med et skummelt, ja, næsten barsk Udtryk svarede han halvhøit:

„Aah, — i den Henseende kan De være ganske rolig; — jeg har en ret god Hukommelse! . . . . Den er endog saa god, at jeg om Natten, naar jeg ikke kan sove for Sult, bilder mig ind, at jeg seer alle de smaa Skabninger, som jeg har ryddet af Veien, dandse rundt omkring mig i Halmen, — det vil sige: i min Seng!"

Mrs. Fanoche trak paa Skuldrene med en meget haanlig Mine.

„Det, De der sagde, var vist meget poetisk, Wilton,“ sagde hun, „kun Skade, at vi for Øieblikket ikke have Tid til at beskjæftige os med Sligt. — Altsaa: til Sagen! Der er to Pund Sterling at tjene strax, og eet Pund i Pension hver Uge, hele det første Aar igjennem!“

„Mylady,“ svarede Wilton med en forfærdelig barsk og vild Mine, og idet han med bidende Ironi gav Mrs. Fanoche denne Titel, der aldeles ikke tilkom hende, „man gjør virkelig Djævlen skammelig Uret ved at afbilde ham med Horn. Djævlen er et Fruentimmer, — og dette Fruentimmer — — er De!“

„Kan gjerne være!“ sagde hun tørt. „Naa — er jeg saa i Stand til at friste Dem?“

„De veed jo nok, at jeg er nødt ttl at rette mig efter Deres Villie; naar man først har sagt A., — o. s. v.,“ svarede Wilton, idet han atter lavede sig et „godt“ Glas; — i Aften havde han ganske undtagelsesviis faaet Leilighed til at gjøre sig tilgode med sin Yndlings-Drik, der halvt bestod af Porter, halvt af Kognak, — og han benyttede sig af Leiligheden.

Da han var bleven færdig med sin Blanding, sagde han:

„Naa, — hvad er det saa, der er Tale om?“

„Først og fremmest maa De gaae ni Aar tilbage i Tiden,“ sagde Mrs. Fanoche.

„Godt!“

„Kan De huske, at der en Aften for ni Aar siden kom en fornem Herre herhen med et Barn under Kappen?“

„Der er kommet saamange fornemme Herrer herhen med Børn under deres Kapper!“ brummede Wilton.

„Ja, det er der ganske vist; — men den Herre, jeg nu sigter til, kan De dog vist ikke have glemt.“

„Hvad hed Fyren?"

„Han kaldte sig Sir John Waterley„ var Officeer i den ost-indiske Armee og skulde den følgende Dag tiltræde Reisen over til Kalkutta, hvorfra han efter al Sandsynlighed aldrig vilde vende tilbage, da han efter Sigende led af en uhelbredelig Sygdom.

Det Barn, han havde skjult under Kappen, var en Søn af ham og en ung Dame, Miss Emily Homsbury, hvis Fader var Pair af England; — den unge Mand kunde altsaa ikke tænke paa at gifte sig med hende.

Idet han betroede Drengen til vor Varetægt, paalagde han os at opdrage ham med den største Omhu, indtil Fyren blev femten Aar gammel, og saa at sætte ham i Lære hos en eller anden retskaffen Haandværker, da hverken Faderen eller Moderen nogensinde vilde kunne fordre ham tilbage" . . .

Her afbrød Wilton hende.

Idet han blandede sig det tredie Glas af sin Yndlings-Drik, udbrød han:

„Oho! Nu er jeg med! . . . . Nu husker jeg det Hele! . . . . Sir John gav Dem en Pung, i hvilken der var ottehundrede Pund Sterling, og da De nu just ikke havde overdreven Lyst til at anvende en saadan Kapital paa Drengens Opdragelse, beholdt De selv Pengene, og saasnart som Sir John var reist bort, kom jeg en Aften og hentede den lille Fyr for at kaste ham ud i Themsen, lige under London-Bridge."

„Ganske rigtig!"

„Men hvorfor i Alverden opvarter De mig nu egentlig med d e n gamle Historie, Mylady?"

„Fordi Barnet nu er blevet forlangt tilbage!"

„Af hvem?"

„Af Sir John!"

„Han er altsaa endnu ikke død af sin uhelbredelige Sygdom?"

„Nei, desværre! — Tværtimod har han for kort Tid siden nede i Cannes, — en By i Frankrig, — giftet sig med Miss Emily, der, — saasnart som hun lykkelig og vel var bleven sin Fader kvit, kastede sig for sin Broders Fødder, gjorde ham bekjendt med Sagens Sammenhæng — og var saa nedrig heldig at have en Broder, der strax tilgav hende Alt!"

„Tak, Skjæbne!" udbrød Wilton. — „Naa, hvad har De nu i Sinde at foretage Dem, min Bedste?" tilføiede han, efterat han havde læst det ovenfor omtalte snavsede og krøllede Brev, som Mrs. Fanoche havde skyndt sig med at række ham.

Den saakaldte Forstanderske for en Opdragelses-Anstalt havde, som allerede bemærket, ualmindelig tynde Læber; men i dette Øieblik saae de endog fyldige ud, — saa stolt var det Smiil, der foer over dem.

„Alle nyfødte Børn ligne hverandre," sagde hun.

„Ja, det er der unægtelig Noget i!"

„Og hvad er det nu, Sir John forlanger? — Et Barn, der er imellem ni og ti Aar gammelt, — hverken Mere eller Mindre!"

„Ganske vist!"

„Godt! — Saa giver jeg ham et Barn paa den Alder!"

„Men hvor har De det Barn?"

„Derinde!" svarede Mrs. Fanoche. — „Kom med!"

Hun tog en Lampe og aabnede Døren til det lille Kammer, i hvilket Ralph laa og sov, medens Irlænderinden Jenny laa bevidstløs paa Gulvet.

Wilton traadte ind i Kammeret, men foer strax tilbage.

„Et Fruentimmer!“ udbrød han.

„Ja vist,“ svarede Mrs. Fanoche, „men De behøver ikke at være bange; — hun vaagner ikke i de første tre eller fire Timer.“

„Ah!“

„Jeg kom et Par Draaber Opium i den sidste Kop Thee, hun drak, og alle St. Pauls-Kirkens Klokker vilde ikke kunne vække hende. — Det beroer endog kun paa Dem, Wilton,“ tilføiede hun med et gruſomt Smiil, „om hun overhoved nogensinde skal vaagne mere.“

„Naa, — det er altsaa derfor?“ . . .

„Ja, det er derfor,“ svarede Mrs. Fanoche.

Wilton gik hen til Sengen og saae paa den sovende Dreng.

Han kunde ikke lade være med at udbryde:

„Hvor han er smuk!“

„Ja, er han ikke?“

„Man skulde troe, det var en Engel, der laa og sov!“

„Ja vel, — han sover — og har vist endda ikke de værste Drømme! . . . Maaskee bliver han en skjøn Dag Pair af England!“

„Men, Mrs. Fanoche,“ sagde Wilton nu, „der er dog een Ting, som De ikke har taget med i Beregningen!“

„Og det er?“

„Denne Dreng er ti Aar gammel; han maa altsaa godt kunne huske det Sted, paa hvilket han har tilbragt sin tidligste Barndom.“

„Meget rigtig!“

„Og sin Moder.“

„Derom kan der heller ikke være nogen Tvivl.“

„Altsaa vil De ikke et eneste Øieblik kunne føre Sir John og Miss Emily bag Lyset!"

„Deri tager De feil, Wilton!"

„De mener?"

„At jeg har lavet en lille Historie, — en ganske naturlig og simpel Historie, min gode Wilton."

„Lad mig engang høre den!"

„Da Drengen var ganske spæd, betroede jeg det til en irsk Ammes Omsorg" . . .

Her afbrød Wilton hende.

„Ah! — Det Fruentimmer der er altsaa en Irlænderinde?"

„Ja vel! . . . Hver Maaned sendte jeg hende Penge, og til Gjengjæld underrettede hun mig skriftlig om, hvorledes Drengen havde det. Da jeg nu for kort Tid siden fik Brev fra Miss Emily, skrev jeg strax til Ammen, og hun kom hertil med Barnet. Jeg betalte hende rigelig, og hun reiste hjem igjen."

„Ja, Historten er unægtelig godt lavet, Madame," sagde Wilton, „og den bestyrker mig endnu mere i min Overbeviisning om, at Djævlen er et Fruentimmer og at De er dette Fruentimmer!"

„Lad os nu holde op med Narre-Streger!" sagde Mrs. Fanoche. „Dette Fruentimmer maa absolut forsvinde!"

„Hvorledes skal det gaae til?"

Mrs. Fanoche trak paa Skuldrene.

„De kjender jo dog nok London-Bridge?" bemærkede hun.

„Ja vel! . . . Men" . . .

Wilton kløede sig bag Øret.

„Men?" spurgte Mrs. Fanoche tørt.

„Et lille Barn kan man nok bære under en Kappe;

men det kan man da ikke gjøre med et voxent Fruentimmer!"

„Snikſnak!" udbrød Mrs. Fanoche. Jeg har dog ikke hørt Noget om, at Droſchke-Kudſken fra White-Chapel er afgaaet ved Døden!"

„Det er han heller ikke."

„Saa kan han jo ogſaa tjene to Pund!"

Wilton betænkte ſig endnu beſtandig.

Mrs. Fanoche tog en Pung op af Lommen, og idet hun viſte ham to Guineer, ſagde hun:

„Og jeg betaler forud!"

„For Pokker!" mumlede Wilton. „Tiderne ere daarlige, . . . og leve ſkal man jo!"

Nu begyndte han at løfte Irlænderinden op fra Gulvet.

„Hun er forbiſtret tung!" ſagde han. „Det bliver ikke noget let Stykke Arbeide at kaſte hende i Vandet!"

Den ſtakkels Irlænderinde vaagnede ikke. Sove-Drikken havde gjort hende ſaa ubevægelig ſom et Lig.

„Det er ikke værd at ſpilde Tiden," ſagde Mrs. Fanoche. „Jeg maa bede Dem om ſtrax at hente Droſchke-Kudſken."

„Jeg havde en Anelſe om, at vi kunde faae Brug for ham," ſvarede Wilton, „og derfor kjørte jeg herhen i hans Droſchke. — Han holder udenfor."

Atter funklede Mrs. Fanoches Øine af djævelſk Glæde.

Sjette Kapitel.

Mrs. Fanoche løftede den bevidstløse Irlænderinde lidt i Veiret

„Naa, sagde hun til Wilton, „tag hende nu paa Ryggen, — og saa afsted!"

„Giv lidt Tid!" sagde Wilton. „De har altfor stærk Hast, Mrs. Fanoche.

„Hvad skal nu det sige?"

„Jeg har jo endnu ikke talt med Kudsken."

„Han skal nok faae sine Penge!"

„Ja, derom nærer jeg ikke den ringeste Tvivl," sagde Wilton, „men" . . .

„Men?"

„Men han forlanger bestemt Mere for et voxent Fruentimmer, end for et Barn, Mrs. Fanoche!"

Den saakaldte Forstanderske for en Opdragelses-Anstalt var udrustet med en hurtig Fatte-Evne.

Atter tog hun Pungen op af Lommen, og nu heldte hun hele dens Indhold ud paa Bordet. Det var godt og vel femten Guineer, der nu fristede Wilton.

„Tag det Altsammen," sagde Mrs. Fanoche, „og træf saa selv nærmere Aftale med Kudsken! — Men saa maa De ogsaa i en Fart skaffe mig det Fruentimmer af Veien!"

Wilton tog Pengene, stak dem i Lommen og løftede derpaa Irlænderinden op paa sine Skuldre.

„See saa!" sagde han. „Men nu maae vi tage os iagt for Politi-Betjentene!"

„Jeg skal gaae først ud," svarede Mrs. Fanoche.

Nu gik hun ud i For-Salen, satte Lampen paa et Bord, aabnede forsigtig Gade-Døren og saae ud.

I de tre Timer, der vare forløbne, siden den ulykke-

lige Irlænderinde var bleven indført i Mrs. Fanoches Huus, var Taagen tiltaget i en utrolig Grad.

Man kunde ikke see ti Skridt frem foran sig, og Blusset i Gas-Lygterne tog sig ud som en Stump glødende Kul i en Bunke Aske.

I Almindelighed blander Englænderen sig ikke i Andres Anliggender; — han gaaer forbi og bliver aldrig staaende.

Det er kun Politi-Betjenten, der har Ret — og Tid — til at være nysgjerrig.

Som en Følge deraf behøvede Mrs. Fanoche kun at passe paa Politiet.

Imidlertid var Taagen, som allerede bemærket, meget tæt, og da Dudley-Street er en Gade, i hvilken der ikke bliver begaaet overvældtes mange Lomme-Tyverier, aflægge Politi-Betjentene naturligviis kun sjeldent et Besøg der.

Droschke-Kudsken holdt udenfor Gade-Døren.

„Oho!" sagde han, da han fik Øie paa Mrs. Fanoche, der opmærksomt saae sig om til alle Sider. „Det lader til, man har Brug for mig!"

Mrs. Fanoche hørte, hvad han sagde, og svarede:

„Ja, og denne Gang er Betalingen endnu bedre, end ellers!"

Og derpaa vendte hun sig om til Wilton, der stod paa Dørtrinet, med Irlænderinden paa Ryggen.

„Skynd Dem bare lidt!" sagde hun. „Der er ingen Fare paafærde!"

Wilton, som var i Besiddelse af en ligefrem herkulisk Legems-Styrke, sprang saa hurtig ind i Droschken, at Kudsken neppe fik Tid til at see, hvad det var, han bar paa Ryggen.

Den omtalte Vogn, var naturligviis en engelsk Droschke, (den saakaldte „Cab", et tohjulet Enspænder-Kjøretøi, hvor Kudsken sidder bagpaa.)

Mrs. Fanoche gik nu igjen ind i Huset og lukkede Gade-Døren i Laas efter sig.

„London-Bridge!“ raabte Wilton til Kudsken.

Kudsken pidskede af alle Kræfter paa sin Hest, og denne travede rask afsted.

Nu gav Wilton sig til at „ordne sin Bylt,“ som han kaldte det; — det vil sige: han stillede den bevidstløse Irlænderinde op i et Hjørne af Vognen og holdt hende oppe med den ene Arm.

Man skulde have troet, at det var en Elsker, der slyngede Armen om Livet paa sin Elskede.

Vognen tog Veien henimod „the Strand“ og rullede nu igjennem Saint Martin's Lane.

I denne Gade, der har et temmelig stærkt Fald, ligger der et Par Smede-Værksteder.

Fra en af disse Smedier, der vender ud til Gaden, strømmede der et Lys-Skjær ud, som var saa stærkt, at det trængte igjennem Taagen; — idet Vognen rullede forbi dette Smede-Værksted, blev den saaledes ligesaa oplyst, som om det var høilys Dag.

Wilton foer sammen.

Hidtil havde han ikke engang seet paa den Kvinde, som han havde modtaget Betaling for at drukne.

Nu saae han hende, og hendes Skjønhed, som Søvnen gav et overjordisk Præg, gjorde et ganske besynderligt Indtryk paa ham.

„Det er da et Pokkers kjønt Fruentimmer!“ sagde han halvhøit. „Det er virkelig Skade, at hun skal døe i en saa ung Alder!“

Men Vognen rullede videre, og efter et Par Minuters Forløb vare Wilton og den smukke Irlænderinde paany indhyllede i det dybeste Mørke.

Wilton lo haanlig af sig selv.

„Ved den hellige Georg," udbrød han, „jeg troer næsten, at jeg et Øieblik blev greben af Medlidenhed! Hahaha! Hører det maaskee med til min Haandtering at være medlidende? — Det er nok det Bedste, jeg gjemmer mine ømme Følelser til den Dag, da jeg bliver hængt paa Newgates Port, — hvad der jo engang — tidligere eller senere — maa skee!"

Nu nærmede Droschken sig „the Strand". Pludselig gjorde den imidlertid Holdt.

Paa samme Tid lukkede Kudsken den lille Rude op, der gjør det muligt for ham at sætte sig i Forbindelse med dem, der sidde inde i Vognen.

„Wilton!" sagde Kudsken.

„Hvad vil Du?" lød Svaret

„Jeg maa tale et Øieblik med Dig."

„Tal kun!"

„Hvad er det, vi nu ere ifærd med at bringe hen til London-Bridge?"

„Det er et Fruentimmer."

„Er hun død?"

„Nei, endnu sover hun kun."

„Det holder jeg ikke af, Wilton!"

„Og hvorfor ikke?"

„Jeg holder ikke af det, siger jeg Dig! . . . Jeg vil nok være med til at drukne et Barn, men ikke et voxent Fruentimmer!"

„Kommer det ikke ud paa Eet?"

„Nei, for det Første bringer det Ulykke" . . .

Her afbrød Wilton ham.

„Du vil nok være vittig?" sagde han.

„Og for det Andet kan hun vaagne; — hun kan give sig til at skrige, og" . . .

Atter afbrød Wilton ham.

„I den Henseende behøver Du ikke at nære nogen Frygt!“ sagde han. „Hun har faaet Opium og er saa ubevægelig som et Lig!“

„Og hvor Meget faae vi for det?“

„Fem Guineer.“

„Begge tilsammen?“

„Nei, Hver især.“

Kudsken betænkte sig endnu et Øieblik.

„Det er et afskyeligt Stykke Arbeide, Wilton,“ sagde han.

„Jeg har faaet Pengene forud,“ sagde Wilton nu for at gjøre Ende paa Kudskens Betænkeligheder. „Vil Du have Dine fem Guineer?“

Kudsken udstødte et dybt Suk.

„Kom med dem!“ sagde han. „Men Du skal faae at see, at vi en skjøn Dag komme til at skjære Ansigter paa Newgates Muur, medens vore Been dingle i Luften!“

„Naa, — og hvad saa?“ svarede Wilton. „Døe skulle vi jo dog engang; — kommer det saa ikke ud paa Eet, om man døer paa den ene eller paa den anden Maade?“

Med disse Ord stak han fem Guineer ud til Kudsken igjennem den lille Rude, idet han i sit stille Sind anstillede følgende Betragtning:

„Mrs. Fanoche gav mig femten Guineer; — altsaa tjener jeg reentud de fem!“

Nu var Droschken kommen til „the Strand“.

Taagen var endnu bestandig tæt; men i denne Gade findes der prægtig oplyste Boutiker, og da Klokken kun var lidt over elleve, vare enkelte af dem endnu aabne, og fra dem strømmede der et stærkt Lys-Skjær ud.

Fra Tid til anden trængte Lyset ind i Droschken, og Wilton saae atter tydelig Irlænderindens Ansigt.

Da foer Banditen sammen og hans Hjerte begyndte at banke voldsomt.

Fra „the Strand" kjørte de ned ad Fleet-Street, og derfra ned ad Farington-Street, der fører ned til Floden.

Hesten foer afsted i fuldt Fiirspring.

Alt efterson de nærmede sig Floden, begyndte Wiltons Hjerte at banke stærkere og stærkere.

Da de vare komne midt ind i Gaden, lukkede han den lille Rude op.

„Hold lidt stille!" raabte han til Kudsken.

„Hvorfor det?"

„Fordi jeg maa have mig en Snaps Genever."

Med disse Ord sprang han ud af Droschken og gik ind i et Værts-Huus.

Han drak et Par Glas Genever, betalte med et af de Guldstykker, som han havde faaet af Mrs. Fanoche, og steg derpaa igjen ind i Vognen.

„Nu afsted!" raabte han til Kudsken. „Nu er det bedre med mig!"

Irlænderinden laa endnu bestandig bevidstløs i et Hjørne af Vognen.

Man skulde have troet, at det var et Lig, Wilton var ude at kjøre med.

Nu dreiede Droschken ned ad Thames-Street, — den Gade, der fører lige ned til Themsen, — og efter nogle faa Minuters Forløb havde den naaet London-Bridge.

Denne Bro, der hele Dagen igjennem befares af Tusinder af Ekvipager, Droschker og Karrer, og som fra Klokken ti om Formiddagen til Klokken sex om Aftenen bliver passeret af henved en halv Million Fodgængere, staaer øde og tom, naar det begynder at blive mørkt.

Droschken kjørte ud paa London-Bridge.

„Gjør Holdt midt paa Broen!“ raabte Wilton til Kudsken.

Medens han sagde dette, tog han et Stykke tykt Seilgarn op af Lommen og gav sig til at binde Hænder og Fødder sammen paa Irlænderinden, saaat hun maatte synke tilbunds og ikke vilde kunne anstille noget Forsøg paa at frelse sit Liv, dersom det kolde Vand skulde vække hende af hendes lethargiske Søvn.

Nu holdt Droschken stille.

Strax tog Wilton Irlænderinden i sine Arme, steg ud med hende og gik hen til Rækværket.

Syvende Kapitel.

Pludselig fik de to Mænd Øie paa et rødligt Skjær, der viste sig ved den anden Ende af Broen, som vendte ud til Borough.

Dette Lys kom fra en af de tunge Karrer, der bleve trukne af tre Heste, og som transportere Varer fra den ene Bane-Gaard til den anden.

Atter begyndte Wiltons Hjerte at banke voldsomt.

Droschke-Kudsken raabte til ham:

„Tag Dig iagt, Wilton!“

Wilton listede sig bort fra Rækværket; med Irlænderinden i sine Arme steg han atter ind i Droschken.

Førend han foretog sig Noget, maatte han lade Kar-

ren kjøre forbi; — det paabød den allersimpleste Forsigtighed.

Efterhaanden som det tunge Kjøretøi kom nærmere, blev Skinnet fra dets Lygte stærkere, og pludselig faldt det paa Irlænderindens Ansigt.

Atter kom Wilton til at see paa den smukke Kvinde, og atter begyndte hans Hjerte at banke heftig.

Karren rullede forbi.

Kudsken, der sad paa den, indsvøbt i sin varme Faareskinds-Pelts og med Kaskjetten trukken ned over Øinene, aabnede kun disse sidste saameget, som han akkurat behøvede for, halvt i Søvne, at kunne styre Kjøretøiet.

Det kan dog gjerne være, at han fik Øie paa Droschken; men i alt Fald lagde han da ikke Mærke til den Mand, der sad inde i den og tilsyneladende holdt et Lig i sine Arme.

Da Karren var kommen et godt Stykke bort, sagde Droschke-Kudsken:

„Naa, hvad bliver det til, Wilton? Troer Du ikke, det er det Bedste, at Du skynder Dig lidt?"

Wilton svarede ikke.

„Det er forbistret koldt," vedblev Kudsken, „og mine Fingre ere saa stivfrosne, at det næsten ikke er mig muligt at holde paa Tømmen. Du vilde derfor gjøre mig en Tjeneste ved at skynde Dig lidt!"

Wilton var ganske svimmel.

„Det er dog virkelig besynderligt!" sagde han halvhøit. „Saaledes har jeg aldrig før følt mig tilmode! . . . Modet svigter mig ganske, — og jeg troer sandelig ikke, jeg vilde kunne staae paa Benene i dette Øieblik."

„Men saa skynd Dig dog!" gjentog Droschek-Kudsken.

Pludselig udstødte Wilton et Skrig.

Irlænderinden, der hidtil havde ligget aldeles ube-

vægelig, som om hun var blottet for Liv, havde nemlig lige paa een Gang udstødt et dybt Suk.

Og Wilton, som nu igjen var kommen hen til Rækværket, skyndte sig tilbage til Droschken og sagde:

„Nei, — nei, — jeg vil ikke gjøre det!"

Ganske forbauset spurgte Droschke-Kudsken:

„Hvad for Noget? — Vil Du ikke drukne hende?"

„Nei!" gjentog Wilton med Bestemthed.

„Ulykkelige! . . . Har Du da i Sinde at give Pengene tilbage?"

„Jeg giver ikke en Penny tilbage!" svarede Wilton. „Mrs. Fanoche maa finde sig i at undvære sine Penge, . . . og jeg vil ikke drukne dette Fruentimmer; . . . dertil er hun altfor smuk! . . .

Kudsken brast i en skingrende Latter og sagde:

„Ja, naar vi blot ikke skulle give Pengene tilbage, kan det være mig det Samme, om Du drukner hende, eller ikke! Ja, jeg seer endog helst, at Du ikke drukner hende; jeg har nemlig engang ladet mig fortælle, at det ikke skal bringe Held at myrde et Fruentimmer! . . . Men hvad skulle vi saa foretage os?"

„Det veed jeg ikke", svarede Banditen.

Han satte igjen Irlænderinden, der nu atter var ligesaa stiv og ubevægelig som et Lig, ind i Droschken.

„Hun har faaet en antagelig Dosis Opium, og vi have Tid til at tænke nærmere over Sagen", sagde han halvhøit, som om han talte til sig selv. „Det vil endnu vare længe, inden hun vaagner!"

Droschke-Kudsken venöte sit Kjøretøi.

„Naa, -- hvor skulle vi saa kjøre hen?" spurgte han derpaa.

„Det veed jeg ikke," svarede Wilton endnu engang.

„Du skulde da vel ikke have i Sinde at gjøre hende til Mrs. Wilton?“

Wilton foer sammen.

„Nei, nei!“ udbrød han pludselig. „Dersom jeg gik hen og blev forelsket i et Fruentimmer, vilde det være ude med mig! . . . Hun vilde faae mig til at gjøre altfor mange dumme Streger!“

Og idet han derpaa fattede en rask Beslutning, satte han sig igjen ind i Vognen og sagde til Kudsken:

„Kjør op ad King William's Street, lige hen til „Monumentet“, og saa forbi Dokkerne, hen til Værtshuusholder Wanstone i Old-Gravel-Lane. Paa Veien derhen skal jeg tænke nærmere over Sagen!“

„Som Du vil!“ sagde Droschke-Kudsken.

Og nu rullede Vognen hurtig bort fra London-Bridge, op ad King-Williams'-Street, forbi det Monument, der blev reist til Minde om den Ildebrand, der i Aaret 1666 fortærede Halvdelen af City, ned til Dokkerne, langsmed nogle af disse og ind i en Gade, der ligger tilhøire for dem, og som fører ned til Tunnelen ved Themsen.

Denne Gade, der beskriver en Bue, hedder Old-Gravel-Lane, det vil sige: Den gamle Gruus-Vei.

Om Natten er denne Gade kun lidet befærdet.

Midt i denne Ensomhed ligger der et Beværtnings-Lokale, fra hvilket Lyset langt over Midnat straaler ud paa Gaden igjennem de gamle, røde Gardiner.

Eieren af dette Beværtnings-Lokale hedder Wanstone.

Det er en klog Mand, som aldrig blander sig i Noget, men lader Enhver skjøtte sig selv, og med den største Rolighed af Verden hører paa alle de Historier, med

hvilke hans Gjæster opvarte ham, og som han lader gaae ind ad det ene Øre og ud af det andet.

Master Wanstone er den bedste Typus for en Værtshuusholder, saaledes som han bør være i Wapping; — thi midt i dette skumle Kvarteer ligger Old-Gravel-Lane.

Det var udenfor dette Beværtnings-Lokale, Droschken gjorde Holdt.

Hesten var godt dresseret. Naar Kudsken standsede Vognen udenfor et Huus, kunde han være ganske rolig for, at den blev holdende der, saalænge det skulde være.

Droschke-Kudsken, der var Stam-Gjæst i Mr. Wanstones Beværtnings-Lokale, brød sig da heller aldrig om sit Kjøretøi, undtagen naar han af en eller anden Grund var bange for, at der var en Politi-Betjent i Nærheden.

Naar Klokken er bleven over otte om Aftenen, er det imidlertid aldrig muligt at opdage nogen Politi-Betjent i Wapping.

Wilton lagde Irlænderinden paa Sædet og kastede Droschke-Kudskens gamle Kappe over hende.

Derpaa gik han og Kudsken ind i Beværtnings-Lokalet, i hvilket der i dette Øieblik ikke fandtes andre Gjæster.

Mr. Wanstone sad bag Disken og læste i en Avis som han syntes at studere med den største Opmærksomhed; — det lod endog til, at han blev noget ærgerlig over, at han maatte reise sig og lægge Avisen fra sig for at bringe sine Gjæster de to Glas Grog, som Wilton forlangte.

Og da han havde opfyldt denne Pligt, som Gjæstfriheden paalagde ham, tog han atter Plads bag Disken og gav sig atter, og med usvækket Iver til at studere sin Avis.

Nu sagde Wilton til Droschke-Kudsken:

„Hør engang! Underveis har jeg tænkt nærmere over Sagen."

„Naa, saa det har Du?" sagde Rudsken.

Wilton vedblev:

„Hvad er det vi have paataget os? — At sørge for, at dette Fruentimmer forsvinder, — ikke sandt?"

„Jo, det har sin Rigtighed!"

„Forat Mrs. Fanoche kan foretage sig med hendes Barn, hvad hun har Lyst til."

„Naa, saa det smukke Fruentimmer har altsaa et Barn?"

„Ja vel, — men det skal jeg nok en anden Gang fortælle Dig noget Nærmere om! — Lad os nu holde os til Sagen — og gaae videre! — Vi have faaet Penge, fem Guineer Hver; — godt, — og vi bortføre Fruentimmeret, . . . og Mrs. Fanoche faaer aldrig mere Noget at høre om hende?"

„Men siden hun har et Barn, vil hun give sig til at søge efter det."

„Nei, hun vil ikke!"

„Hvorfor ikke?"

„Først i Aftes kom hun til London; — hun kjender ikke et eneste Menneske her; — hun veed ikke, hvad Mrs. Fanoche hedder, og heller ikke har hun den fjerneste Anelse om, i hvilken Gade det Huus ligger, hvor hun har ladet sit Barn blive tilbage; . . . hvorledes vilde Du saa have, hun skulde bære sig ad med at finde det igjen? . . . Og desuden er London jo en saa stor By, at der hverken er Begyndelse eller Ende paa den! . . . Du veed jo ligesaa godt, som jeg, at der næsten er en Miils-Vei fra Dudley-Street, hvor Mrs. Fanoche boer, til Old-Gravel-Lane, i hvilken vi nu befinde os!"

„Du har altsaa i Sinde at lade hende blive her?“ spurgte Droschke-Kudsken.

„Vi bringe hende hen til Wellcloſe-Square, lægge hende paa en Bænk og kjøre videre! — Dermed er den Hiſtorie forbi!“

„Naa ja, — det kan lade ſig høre!“ ſagde Kudsken.

„Og da jeg nu allerede har maattet ſlaae Hul paa den ene af mine Guineer, er det bedſt, jeg betaler vor Fortæring her“, vedblev Wilton.

Med disſe Ord kaſtede han ſex Pence paa Diſken.

Derpaa gik de to Mænd ud af Beværtnings-Lokalet. Kudsken ſatte ſig igjen op paa Bukken, og Wilton tog atter Plads inde i Vognen, ved Siden af Irlænderinden.

„Høi engang“, ſagde han til Kudsken, „vi maae ſkynde os lidt! Sjøndt det er koldt i Veiret, er hendes Legeme dog brændende hedt; — det vil altsaa ikke vare ret længe inden hun vaagner.“

Det Sted, ſom Wilton havde omtalt, laa ikke ſynderlig langt borte.

Droſchken kjørte igjennem Saint-George's Street, dreiede derpaa tilvenſtre og rullede efter en halvs Snees Minuters Forløb ind paa Wellcloſe-Square.

Stedet var mørkt og øde.

Udenom et Slags Have var der anbragt et gammelt Jern-Gitter.

Omkring dette Gitter ſtod der hiſt og her en ormſtukken Bænk. Rundt omkring fandtes der mørke Huſe, ſom ſaae meget uhyggelige ud; det var ikke muligt at ſkimte et eneſte Lys i dem, og der herſkede den dybeſte Stilhed paa dette Sted.

Endeel mørke og ſnevre Gader løbe ud til denne Plads, der maaſkee er det meeſt charakteriſtiſke Sted i hele Wapping.

Grunden til, at der herskede en saa dyb Stilhed her, var den, at der aldrig kommer Liv i Wapping før efter Midnat.

Saa aabnes de utallige smaa Værts-Huse og Theatrene, hvis Publikum bestaaer af faldne Kvinder og Tyve; — saa begyde Ballerne, hvor Damerne give Møde med bare Fødder, fordi de ingen Skoe have.

Og endnu var det ikke Midnat.

Som en Følge deraf gav Wapping ikke det ringeste Livs-Tegn fra sig.

Droschken gjorde Holdt.

Atter tog Wilton Irlænderinden i sine Arme.

Han gik hen til en Bænk og lagde hende, saa lang hun var, paa denne.

„Der ligger hun jo som en Prindsesse!" sagde han. „Og der kommer nok en eller anden kjærlig Sjæl forbi, som tager sig af hende."

Leende svarede Droschke-Kudsken:

„Ja, saalænge som et Fruentimmer endnu er ungt og smukt, kommer hun rigtignok ikke saa ganske let til at staae ene i Verden! — Naa, mig kan det naturligviis være lige Meget; men det kan ikke nægtes, at vi have tjent Mrs. Fanoches Penge paa en temmelig nem Maade; hun har da ikke faaet overvættes Meget for dem!"

Og nu kjørte de to Banditer videre, idet de lode den ulykkelige Irlænderinde, der endnu bestandig var et Bytte for sin lethargiske Søvn, blive liggende paa en Bænk i dette afsideslig:ende Kvarteer af London, til hvilket ingen agtværdig Mand, og endnu mindre nogen ærbar Kvinde vovede at begive sig hen, efterat det var blevet mørkt.

Man kunde endnu i det Fjerne høre Lyden af Droschkens Hjul, da Klokken slog tolv i Saint-George's Kapel. Lidt efter lidt begyndte der at blive tændt Lys hist og her i Husene.

Wapping vaagnede op; — Irlænderinden sov derimod endnu bestandig.

Ottende Kapitel.

Som allerede bemærket, var Natten kold, og efter Mrs. Fanoches Beregning vilde det vare tre eller fire Timer, inden Irlænderinden vaagnede op af den Dvale, som Sove-Drikken havde fremkaldt.

Jenny havde allerede een Gang udstødt et dybt Suk; — det var, som vore Læsere ville mindes, da Wilton bar hende i sine Arme.

Neppe var der henrundet en Time, efterat Wilton havde lagt hende paa Bænken paa Wellclose-Square, og efterat de to Niddinger havde forladt hende, førend hun begyndte at røre sig.

Hendes Lemmer, der vare stivnede af den lethargiske Søvn, gjenvandt lidt efter lidt deres Smidighed og Bøielighed. Hendes Bryst hævede sig; hun aabnede Læberne og sagde halvhøit:

„Ralph!"

Er Barnets Navn ikke det første Ord, Moderen udtaler, naar hun vaagner?

Den ſtakkels Moder havde nemlig bevæget ſig i Drømmenes Verden, medens de to Banditer drøftede det Spørgsmaal, om de ſkulde overgive hende til den evige Søvn ved at kaſte hende ud i Themſens mørke Bølger, — eller ſkjænke hende Livet.

Hun havde drømt, — naturligviis ene og alene om ſin Søn.

Hun ſaae ham ſtor og ſtærk; — hun ſaae, hvorledes han med faſte, ſikkre Skridt vandrede en glimrende Fremtid imøde, — hvorledes han kaſtede en lys Stribe paa den Vei, henad hvilken han gik.

Og da hun førſt havde bevæget Læberne, aabnede hun ogſaa Øinene.

Medens hun ſov, var Wapping, ſom ſagt, vaagnet.

I London herſker der overalt Liv om Natten, — i Belgrave-Squares Paladſer ſom i White-Chapels Huler, — i Regent-Street ſom i Wapping.

Wapping havde ſtillet ſine Herligheder til Skue; — det havde aabnet ſine offentlige Steder.

Beværtnings-Lokalerne ſtraalede af Lys; — Tiggere og Type ſamledes udenfor disſe Huſe, — og Muſikens Toner løde ud paa Gaden fra Wilſons Dandſe-Lokale, der var anbragt i en dyb Kjælder. De Mange, der nu i alle mulige Retninger liſtede ſig over Pladſen, toge ſig langt ſnarere ud ſom Skygger, end ſom menneſkelige Væſener.

I London ere nemlig Orgierne ſtille, og Laſten vandrer omkring med lydløſe Fjed. — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Da Irlænderinden havde ſlaaet Øinene op og ſee ſig om, troede hun, at hun endnu beſtandig drømte, og at hendes Drøm kun havde ſtiftet Udſeende og Omraade — men det varede dog ikke ret længe, førend den ſkarp

Blæst, der havde afløst Taagen, pidskede hende i Ansigtet og overbeviste hende om, at hun ikke længer drømte.

— Hvor var hun henne? —

Hun kaldte igjen paa sin Søn.

„Ralph!" sagde hun. „Hvor er Du henne, min Dreng?"

Men Ralph svarede ikke.

Forfærdet foer hun op; — med et vildt Blik saae hun sig om.

Pladsen var i og for sig skummel og mørk; dens hist og her spredte Lys toge sig ud som sparsomme Lanterner paa et oprørt Hav.

Idet hun knugede begge sine Hænder mod sit Hoved, udbrød hun:

„Min Gud! . . . Mit Barn! . . . Hvor er jeg dog henne?"

Hun sprang op, gik nogle Skridt fremad og blev derpaa staaende, som om hun med en Kraft-Anstrengelse vilde samle sine Tanker.

I det første Øieblik var dette hende imidlertid ikke muligt; — de forskjellige Billeder, der fremstillede sig for hende, vare saa dunkle og vexlede saa hurtig, at hun ikke strax kunde finde Rede i dem.

Lidt efter lidt saae hun sig dog i Stand til at tænke roligere over Alt, hvad der var foregaaet, og nu varede det ikke ret længe, førend hun kunde huske det Alt-sammen.

Med Sjælens Øie saae hun atter Spise-Stuen, — de to Damer, — de smaa Piger og det lille Kammer, der var blevet anvist hende og hendes Søn, og i hvilket Mrs. Fanoche selv havde ført dem ind.

Nu mindedes hun tydelig, hvor forskrækket hendes

lille Dreng havde været, og hvor indslændig han bad hende om ikke at modtage Mrs. Fanoches Tilbud, — og senere om strax at forlade Huset og tage ham med.

Ligeledes kunde hun tydelig huske, at hun pludselig var bleven overvældet af en blytung Søvn, og at hun ikke engang havde faaet Tid til at gaae til Ro.

Og nu udstødte hun et Skrig, — et Skrig, der røbede den yderste Fortvivlelse?

Nu stod det klart for hende, at man havde givet hende en Sove-Drik for at faae Leilighed til at stjæle hendes Barn fra hende.

— Og hvor var hun nu henne? —

Hvad hed den Plads, til hvilken hun var bleven bragt hen?

Og hvad hed den Gade, i hvilken Mrs. Fanoches Huus laa?

— Om alt dette havde hun ikke den fjerneste Anelse. Det forekom hende nok, at den omtalte Dame havde sagt til hende, i hvilken Gade den Opdragelses-Anstalt, som hun forestod, laa; — men selv om dette var Tilfældet, kunde den ulykkelige Moder dog i alt Fald ikke længer huske Navnet paa denne Gade.

En Moder, — det vil sige: en god Moder, — har imidlertid en Løvindes Mod. — Det Rov-Dyr der kaldes „Løven", har nemlig det Fortrin for det Rov-Dyr, der kaldes „Mennesket", at en Løvinde, der er Moder, altid er en god Moder. —

Irlænderinden Jenny var imidlertid en god Moder, og som en Følge deraf var hun modig.

„Jeg vil søge efter ham!" udbrød hun. Og jeg skal ogsaa nok finde ham! — Jeg skal nok fraviste dem min Dreng!"

Og nu gav hun sig til, naturligviis med raske Skridt, at gaae ligefrem.

Hun troede, at Wellclose-Square var Soho-Square, som hun havde lagt Mærke til, da hun travede afsted ved Siden af Shoking.

— Hvorledes skulde det vel ogsaa have kunnet falde hende ind, at hun var bleven ført over en Miil bort fra Saint-Gilles.

Altsaa gav hun sig til at ile igjennem de forskjellige Gader og Stræder, der omgive Wellclose-Square.

Snart udstødte hun et Glædes-Skrig, — naar hun troede at gjøre den Opdagelse, at hun var paa den rette Vei; — snart blev hun forfærdet staaende, — naar hun saae, at hun slet ikke kjendte Noget til det Kvarteer af den store By, i hvilket hun nu befandt sig, og at hun derfor maatte opgive ethvert Haab om at finde Vei.

Hun mødte en Mængde pjaltet klædte Mandfolk, og naar Gas-Lygternes Skjær satte disse i Stand til at see, hvor smuk hun var, tiltalte de hende paa en plump, oprørende Maade.

Jenny tog Flugten for dem og vedblev at søge, — men kom hvert Øieblik tilbage til Wellclose-Square.

Udenfor et Beværtnings-Lokale stod der en Deel halvt berusede Fruentimmer. De førte en meget høirøstet Samtale; — det lod næsten til, at de vare oppe at skjændes.

Jenny maatte opbyde hele sit Mod for at gaae hen til dem og tiltale dem; men det gjaldt jo hendes Barn, — og hun gjorde det.

„Hvor er Saint-Gilles henne, om jeg maa spørge?“ sagde hun.

Nogle af disse Fruentimmer loe hende ud; — Andre kaldte hende med en haanlig Mine „Mylady“; — men

der var ikke en Eneste, som besvarede hendes Spørgsmaal.

Men det skulde endnu blive langt værre.

Pludselig kom et afskyeligt Fruentimmer, der var klædt i Pjalter, som ganske sikkert i lang Tid ikke vare blevne vaskede, farende hen imod hende. Som en Furie styrtede dette Fruentimmer, der unægtelig ikke længer havde ret Meget tilfælles med et menneskeligt Væsen, — løs paa den ulykkelige Irlænderinde og udbrød:

„Hvad har Du her at bestille? . . . . Hører Du maaskee til Kvarteret? — Nei, aldeles ikke! . . . . Du er ene og alene kommen herhen, fordi Du har faaet at vide, at vi vente nogle Matroser hertil, — fordi Matroser, der nylig ere komne i Land, altid have Penge nok, — og fordi Du har Lyst til at faae Din Part af deres Penge! . . . . Bort herfra! . . . . Pak Dig øieblikkelig!"

Og idet Fruentimmeret udtalte disse Ord, løftede hun begge sine knyttede Hænder imod den ulykkelige Moder.

Jenny blev naturligviis ganske forskrækket og vilde skynde sig med at tage Flugten.

Hun blev imidlertid forhindret af den rædselsfulde Kvinde, der greb hende i Armen og udbrød:

„Tal! . . . Hvem er det, Du venter at træffe her? . . . Det er dog vel ikke Williams, vil jeg haabe? . . . Jeg skal nemlig have den Ære at sige Dig, at Williams er min Elsker, ... og jeg taaler ikke, at Nogen gjør Indgreb i mine Rettigheder!"

Jenny opbød alle sine Kræfter for at rive sig løs.

Og paa samme Tid raabte hun fortvivlet:

„Jeg søger efter mit Barn!"

De andre Fruentimmer loe høit og sagde:

„Hvor Betty dog er skinsyg! . . . Hahaha!"

I en bønlig Tone udbrød Jenny nu:

„Hav Medlidenhed med mig! . . . . Jeg forsikrer Dem, ... jeg sværger Dem til, at jeg ikke kjender det Allerringeste til den Williams, De taler om!"

„Du lyver!" raabte det berusede Fruentimmer. „Jeg kan godt mærke, at det er Williams, Du har sat Stævne her!"

I dette Øieblik hørte man en hæs Mandfolke-Stemme raabe:

„Hvem er det, der taler om Williams?"

Og nu traadte en Mand ind i det svage Lys-Skjær, der kastede Glands over dette eiendommelige Optrin.

Denne Mand var Matros, — men et uværdigt Medlem af den hæderlige Sømands-Stand, — et forfaldet Subjekt med brede Skuldre, kraftfulde Been og et af Drik rødskjoldet og opsvulmet Ansigt, som var omgivet af langt, blond Haar.

„Det er mig, der gjør Navnet Williams den Ære at kalde mig saaledes," sagde denne Mand.

Nu fik han Øie paa Jenny.

„Oho!" sagde han. „Hvad er det for et Fruentimmer? — Hun er bestemt ikke her fra Kvarteret; . . . thi jeg har aldrig seet hende før; — men smuk er hun; — ja, ved alle Djævle, smuk er hun!"

Med foldede Hænder udbrød Jenny nu:

„Hav Medlidenhed med mig! . . . Forsvar mig!"

Næsten brølende raabte det berusede Fruentimmer nu:

„Naa, — saa Du finder hende smuk? . . . Godt, — nu skal jeg strax rive Øinene ud paa hende!" . . .

I samme Øieblik gav Matrosen hende imidlertid et Slag lige i Ansigtet. Hun udstødte et vildt Hyl og rullede om i Snavset.

Nu raabte et af de andre Fruentimmer:

„Nei, see til Williams! . . . . Naar han saaer en kjøn Tøs at see, troer han strax, at hun er hans lovlige Eiendom!“

Williams havde skyndt sig med at gribe Jennys Arm og lægge den i sin.

„Kom med!“ sagde han. „Du behøver aldeles ikke at være bange! . . . . Jeg er ganske godt kjendt her i Wapping, og naar et Fruentimmer har mig under Armen, gad jeg nok see den Fare, der kunde true hende!“

„I Himlens Navn,“ bønfaldt Jenny, „hjælp mig med at finde min Søn igjen!“ . . .

„Naa, — saa Du har en Søn?“

„Ja, . . . men nu har jeg ham ikke længer; . . . . han er bleven mig fraskjaalet! . . . . Skaf mig ham tilbage, — og jeg vil nedbede Himlens rigeste Velsignelse over Dem!“ . . .

Her afbrød Matrosen hende.

Med en Latter, der nærmest lignede et vildt Dyrs Grin, sagde han:

„Og Du vil vel sagtens ogsaa elske mig?“

Jenny forstod ikke den forfærdelige Mening, der laa i disse Ord; — hun svarede derfor:

„Ja, — ja, — naar De skaffer mig min Søn tilbage, vil jeg elske Dem!“ . . . .

„Men hvor er Din Søn da henne?“

„Naar De blot vil følge mig hen til Saint-Gilles, skal jeg nok finde ham!“

Han studsede.

„Til Saint-Gilles?“ udbrød han. „Men det er langt, — meget langt herfra!“

„For Himlens Skyld, følg mig derhen!“

„Naa ja, — men først maae vi dog have os en Hjerte-Styrkning! . . . Kom med!“

Nu vilde hun rive sig løs fra ham; men han holdt hendes Arm fast under sin og klemte den, som om den sad i en Knibe-Tang.

„Kom med!“ gjentog han „Jeg er Williams, og endnu har Ingen kunnet modstaae mig!“

Og til Trods for hendes Modstand og Skrig, trak han hende ind i en lille, mørk Gyde, hvor et af Husene var svagt oplyst.

Det saaledes oplyste Huus var „Sorte Hest“, det meest berømte — eller berygtede — Værts-Huus i hele Wapping.

„See saa! Der har Williams da gjort en ny Erobring!“ sagde de forfærdelige Kvinder i en haanlig Tone, idet de saae efter Matrosen og Jenny, som Arm i Arm fjernede sig fra dem; — det Fruentimmer, der havde villet beholde Williams for sin egen Mund, reiste sig blødende og fortvivlet op fra Jorden.

Niende Kapitel.

I det sydøstlige Hjørne af Wellclose-Square ligger der en lille Gade, som neppe engang er halvfemte Alen bred.

Midt i denne Gade ligger der et Theater.

Til dette Theater kan man neppe opvise Mage andetsteds. De bedste Pladser koste der en halv Shilling, og en Plads i Parterret een Penny.

Første Elsker er en Neger; under hele Forestillingen drikker Publikum og ryger Tobak.

Balkonen er besat med barbenede Skjønheder fra Gaden, Parterret med Lomme-Tyve.

Ved Enden af denne lille Gade ligger „Sorte Hest".

I Stue-Etagen er der Skjænke-Stue, paa første Sal Dandse-Lokale og i Kjælderen Øl-Kneipe; — dette Etablissement lader saaledes Intet tilbage at ønske.

Et Par Skridt fra dette Beværtnings-Lokale ligger der et Logis-Huus for Sømænd.

Naar Matroserne forlade Logis-Huset, er det for at gaae hen til „Sorte Hest".

Naar de saa have drukket sig fulde der, komme de op at skjændes, og Klammeriet ender da ude paa Gaden med Kniv-Stik.

Det hændes ikke saa ganske sjeldent, at den pjaltede Dandserinde fra Theatret har Blod-Pletter paa sin Kjole; — det er den Mand, der er gaaet ud af Kampen som Seier-Herre, der kjærlig har taget hende om Livet.

En Trappe paa en halv Snees Trin fører ned til Kjælderen.

Her kommer man til det egentlige Beværtnings-Lokale.

Fra Midnat til Daggry findes her et Selskab paa henimod halvtredsindstyve Mænd og Kvinder, — hvis man overhoved kan kalde disse drikfældige, snavsede, pjaltede og dyriske Væsener for „Mænd og Kvinder". Her tilbringe de Tiden med at spise, drikke, lee, synge og skjændes.

Her hører man de afskyeligste Ord og Lyden af væmmelige Kjærtegn, og ved det matte Skin fra nogle Spede-Lys seer man de store Tin-Kruus med Øl staae paa Bordene.

Bagved en Disk, der er rigelig udstyret med Spise-Varer, throner Mrs. Brandy majestætisk. Det er Værtens Kone.

Værtshuusholderen selv befinder sig oppe i Lokalet ovenpaa, hvor han med en Gentlemans Anstand gaaer omkring, iført de sørgelige Levninger af en sort Klædning, og et Hals-Tørklæde, som maaskee nok i sin Tid har været hvidt.

Mrs. Brandy har et andet Navn; men det har man for længe siden glemt. „Brandy" er det engelske Ord for „Brændeviin", (i Særdeleshed „Kognak"), og dette Tilnavn har man givet Værtens Kone.

Det er et svært kraftfuldt Fruentimmer, med et meget rødt Ansigt. Hendes Haand er saa stor, at den kan skjule en Tallerken, og hendes Fødder see ud, som om de vare bestemte til at tjene til Støtte for et Monument.

En eneste Gang har hun fundet sig foranlediget til at give en Mand, der var dristig og fræk nok til ikke at vise hende den Ærbødighed, paa hvilken hun kunde gjøre Krav, en Drefigen. Denne Drefigen gjorde samme Virkning, som en Slagters Kølle; neppe havde den dristige unge Mand faaet dette Slag, førend han laa livløs paa Gulvet, badet i sit Blod.

Naar man blot drikker godt og betaler, hvad man har faaet, er Mrs. Brandy for Resten meget god at komme ud af det med.

Naar to Lomme-Tyve plyndre en Matros, lukker hun Øinene; — naar to Matroser slaaes med Knive, og den

Ene bliver liggende død paa Stedet, — kalder hun paa John.

John er en Kæmpe af en Skotte. I Etablissemen-tet gjør han Tjeneste som Opvarter; han hjælper de to Opvartnings-Piger med at bringe Øl omkring til Gjæ-sterne.

Ganske rolig bringer han den Døde ud paa Gaden, og derpaa tager han igjen fat paa sit Arbeide, som om der ikke var forefaldet det Ringeste.

„Sorte Hest" er et fredeligt og roligt Beværtnings-Lokale, og det har aldrig været nødvendigt at tye til Po-litiets Bistand for at faae tilveiebragt Orden d e r.

I Wapping seer man overhoved ikke Noget til Po-litiet, og de ædle Lorder, der have Sæde i Parlamentet, ere af den Mening, at Folket altid bedst beskytter sig selv.

— Denne Aften vare alle Borde besatte nede i „Sorte Hest"s Kjælder-Etage.

Ved det Bord, der stod tilvenstre for Disken, gik det imidlertid lystigst til.

Her blev der holdt Gilde i Anledning af, at en be-rømt Tyv, ved Navn Jack, med Tilnavnet „den blaa Fugl", samme Morgen var kommen ud af Fængslet i Middlesex, hvor han havde tilbragt et halvt Aar i Træde-Møllen.

Jack holdt sit Glas høit op i Veiret og sagde:

„Jeg tager mig herved den Frihed at udbringe en Skaal for Fængsels-Gouvernøren; — det er en brav Mand og en fuldendt Gentleman. Da jeg skulde til at forlade Fængslet, gav han mig to Kroner og halvanden Shilling, og saa holdt han desuden en smuk Tale til mig, i hvilken han raadede mig til at vende om og blive et skikkeligt Menneske!"

„Du er dog ret en Uglspil, Jack!“ udbrød et Fruentimmer, der havde slynget den ene Arm om Livet paa Lomme-Tyven. „Du lovede bestemt Gouvernøren, at Du vilde „vende om“? Det kunde da i det Mindste ligne Dig!“

Leende svarede Jack:

„Ja, naturligviis gjorde jeg det! Jeg sagde til Manden: „Ja det er en Selvfølge, at jeg fra nu af vil være et skikkeligt Menneske, Deres Herlighed! „Endnu i Aften vil jeg see at faae „Arbeide“!

Alle Tyvene og deres „Kjærester“ brast i en skingrende Latter, da de hørte disse Ord.

Og ved dette Bord blev der endnu udbragt adskillige Skaaler for bestaaende Institutioner. Disse Skaal-Taler, der naturligviis allesammen vare fulde af bidende Ironi, gjorde stormende Lykke.

Ved et andet Bord sadde nogle Matroser og talte sammen om deres Togter, og ved et tredie sad en Irlænderinde, som man kaldte Kæmpe-Kvinden Jane, og skjændtes med sin Elsker, paa hvem hun var meget skinsyg.

Mrs. Brandy saae ganske rolig paa alt det, der foregik omkring hende.

Tilsyneladende betragtede hun det Altsammen med den største Ligegyldighed; — men fra Tid til anden skottede hun dog med en vis Nysgjerrighed hen til en Mand, der sad ganske alene ved et Bord i Nærheden af Disken og langsomt nød et Glas Grog.

Det var en Mand paa syv eller otte og tredive Aar, af Middel-Høide, med lysebrunt Kind-Skjæg og med et smukt Ansigt, hvis rene Træk dannede en stærk Modsætning til de Gavtyve-Fysiognomier, der omgave ham.

Var det en Skotte, en Englænder, en Irlænder eller en Franskmand?

Det Spørgsmaal var Ingen i Stand til at besvare.

Og dog var det ingenlunde første Gang, man saae ham i „Sorte Hest." Men han talte aldrig med Nogen; han drak sit Glas, betalte og gik derpaa sin Vei.

Af og til hændtes det ogsaa, at han faldt i dybe Tanker.

Een Gang havde man villet „pumpe" ham for at faae at vide, om han var Tyv eller Matros, — udbrudt Fange eller fuldstændig fremmed for, hvad der pleiede at gaae for sig i Wapping.

Da han ikke havde villet indlade sig paa nogen nærmere Forklaring i saa Henseende, havde man yppet Klammeri med ham; men hans Nolighed havde ikke svigtet ham: med tre Næve-Slag havde han gjort ligesaa mange af sine Modstandere uskadelige.

Fra dette Øieblik havde man respekteret ham.

For Resten talte han flydende Engelsk, uden den ringeste fremmede Akcent.

Da man ikke vidste, hvad han hed, havde man givet ham Tilnavnet „den graa Mand", fordi han altid var iført en gammel, graa Frakke.

Der var kun en eneste af Gjæsterne i „Sorte Hest", der havde fundet Naade for „den graa Mands" Øine.

Det var en stakkels Tigger, som var almindelig afholdt paa Grund af sit gode Humør og sin Tilbøielighed til at filosofere, og som i høi Grad morede de andre Stam-Gjæster, fordi han aabenbart gjerne vilde give, „den fine Mand".

I denne flygtige Skitse ville vore Læsere maaskee have gjenkjendt vor gamle Ven Barclay, med Tilnavnet

Shoking, der roste sig af at være i Besiddelse af en Gentlemans Manerer.

Denne Shoking, som for ramme Alvor erkærede, at han, naar han en Gang blev rig, vilde vise sig til Hest i Hyde-Park og spise Frokost i Cremorn, som en ung Aristokrat, — var den eneste af Stam-Gjæsterne i „Sorte Hest", hvem „den graa Mand" en Gang imellem havde trakteret med et Kruus Ale eller et Glas Grog.

— Den omtalte Aften var der altsaa en Mængde Mennesker forsamlede i Beværtnings-Lokalet, og Stemningen var i høieste Grad animeret. Kun „den graa Mand" sad ganske stille og nippede til sit Glas.

Da viste Shoking sig pludselig paa den Trappe, som førte ned til Kjælderen.

„Der have vi Shoking! . . . Shoking leve!" lød det fra alle Sider.

„Den graa Mand" saae op og hilste paa Shoking med en Bevægelse med Haanden.

„God Aften, mine Venner, god Aften!" sagde Shoking med en saa stolt og beskyttende Mine, som om han var den rigeste Mand paa hele Guds grønne Jord.

„Nei, see blot!" udbrød et ungt Fruentimmer. „Han har faaet nye Skoe paa!"

„Og en ny Kjole!" sagde en af Tyvene.

„Og Skjorte!" . . . lagde et andet Fruentimmer til.

„Ved den hellige Georg!" brummede Mrs. Brandy. „I Aften har han Skygge paa Hatten!"

„Jeg har gjort en god Forretning", sagde Shoking nu. „Men I skulle ikke gjøre Eder nogen Uleilighed; — jeg har ladet mine Penge blive hjemme."

„Det er virkelig Skade!" sagde Jack leende.

Shoking gik lige hen til det Bord, ved hvilket

„den graa Mand" ſad, og tog Plads ved det, idet han ſagde:

„I Aften er det mig, der betaler!"

Tiende Kapitel.

Smilende ſvarede den graa Mand:

„Min Ven, jeg ſeer, at De har Penge i Aften, og da De nu er en brav Fyr, finder De det paſſende, at De en Gang trakterer mig."

„Meget rigtig!" ſagde Shoking.

Med dæmpet Stemme vedblev den graa Mand:

„Og jeg vilde bære mig høiſt urigtig ad, hvis jeg afſlog Deres Tilbud; jeg har aldrig villet krænke Nogen, og jeg veed, at enhver Englænder har ſin Stolthed. Betal derfor kun, ſiden De har Lyſt dertil; — men tillad mig først at rette et Spørgsmaal til Dem!"

„Og det er?" ſpurgte Shoking, idet han med en vis Forbauſelſe ſaae paa den graa Mand.

„De er kommen til Penge?"

Shoking ſaae ſig forſigtig om og ſvarede hviſkende:

„Gode Herre, — De maa endelig ikke røbe mig!... Jeg har i Aften tjent ti Guineer!"

„Ti Guineer!"

„Ja, — hverken Mere eller Mindre! — Den ene Guinee har jeg allerede næſten givet ud for at kunne viſe

mig i en Skikkelse, der er mig værdig, — og jeg skulde da ogsaa mene, jeg er ganske peent klædt, — hvad?" sagde Shoking med megen Selvfølelse.

„De seer jo ud som en ægte Gentleman," svarede den graa Mand.

„Ja, — ikke sandt?"

Og nu gav Shoking sig — aabenbart med den største Tilfredsstillelse — til at regne op, hvad han havde givet for hvert især af de Klædnings-Stykker, som han havde anskaffet sig.

„Tre Shillings for Kjolen, — to Shillings for Hatten, — halvanden Shilling for Benklæderne, — fire Shillings for et Par nye Skoe, — to Shillings for Skjorte og Hals-Tørklæde! . . . Ja, jeg var saamænd lige ved ogsaa at kjøbe mig en Over-Frakke; — paa denne Aarstid kan et saadant Stykke dog virkelig ikke kaldes nogen Luxus-Gjenstand. — Men da det kom til Stykket, betænkte jeg mig alligevel."

„Naa, saa det gjorde De?" spurgte den graa Mand.

„Ja, jeg gjorde", svarede Shoking, som øiensynlig fandt megen Fornøielse i at tale om de Beregninger, han havde anstillet, og de Planer, han havde lagt, da han saa uventet var kommen i Besiddelse af saamange Penge, som han ganske sikkert ikke i lang Tid havde seet paa een Gang. — „Jeg fandt det morsommere at leie mig et Værelse for et Par Uger; — jeg skal nemlig have den Ære at sige Dem, jeg kan ikke huske den Tid, da jeg havde fast Logis, — — og det morede mig da bobbelt, at jeg netop fik Leilighed til at indkvartere mig ligeoverfor Fattig-Huset, hvor jeg aldrig har kunnet faae Lov til at blive længer end en eneste Nat, da jeg ikke saae ud til at være stærk nok til at fortjene saa Meget, at

jeg kunde gjøre Fyldest for Mad og Drikke! — Nu har jeg altsaa ni Guineer tilbage; — det vil med andre Ord sige, at jeg kan leve et heelt Aar, uden at foretage mig det Allerringeste. — Jeg har allerede lagt min Plan for imorgen Aften: — først gaaer jeg mig en Tour i Regent-Street, — og saa tager jeg Billet til Hay-Market-Theatret."

Den graa Mand smilede endnu bestandig, medens han hørte paa Shokings Regnskabs-Opgjørelse og Fremtids-Planer.

Efter en kort Pause sagde han imidlertid:

„Men hvorledes har De nu egentlig tjent disse ti Guineer?"

„O, — det gik glat nok!"

„Men hvorledes gik det da til?"

„Jeg gjorde en fornem Herre en Tjeneste."

„Hvorledes det?"

„Jeg var gaaet ombord i Penny-Baaden, som seiler fra Greenwich til Charing-Cross!" . . .

„Godt!"

„Naa, seer De, — ombord i Baaden var der et meget smukt Fruentimmer, en Irlænderinde, som havde en lille Drenge med, — og saa en fornem Herre, der betragtede hende, — hm! — paa en ganske eiendommelig Maade."

„Naa, — og saa?" spurgte den graa Mand, idet han rynkede Panden.

„Den fornemme Herre kom hen til mig og sagde: „Du maa følge efter det Fruentimmer der, og naar Du endnu i Aften kan bringe mig hendes Adresse, faaer Du ti Guineer. Jeg boer i Chester-Street, Belgrave-Square!" — „Naa, det gjorde jeg da," vedblev Shoking, „De seer

altsaa selv, at det endda ikke er saa vanskeligt at tjene mange Penge paa en ærlig Maade!"

„Paa en ærlig Maade?" sagde den graa Mand.

„Ja, naturligviis!"

„Saa De mener virkelig, at det kan kaldes ærligt, min gode Shoking?"

Tiggeren kunde mærke, at Blodet steg ham til Hovedet, og nu faldt det ham først ind, at han dog maaskee nok havde baaret sig noget letsindig ad.

Som en Følge deraf følte han Trang til strax at forklare sin Opførsel; altsaa skyndte han sig med at fortælle Alt, hvad der var foregaaet.

Saaledes fik den graa Mand nu at vide, at Shoking havde gjort Tjeneste som Veiviser for den fattige Irlænderinde og hendes Barn, at han først havde ledsaget dem paa deres Vandring til Lawrence-Street, og at han derpaa var gaaet med dem og Mrs. Fanoche hjem til denne Sidste, samt at han et godt Stykke af Veien havde maattet bære den lille Dreng paa Armen.

Og endelig glemte han ikke at fortælle, at Moderen gjentagne Gange havde sagt, at hun den næste Morgen maatte give Møde i Kirken Saint-Gilles og forestille sin Søn for den Præst, der læste Messen.

Da han havde endt sin Beretning, sagde den graa Mand, som havde hørt paa ham med den største Opmærksomhed:

„De har et godt Hjerte, men er en letsindig Krabat, min gode Shoking!"

„Hvad mener De med det?" spurgte Tiggeren.

„Det var meget smukt af Dem, at De ilede den stakkels Kone til Hjælp; men De bar Dem ikke rigtig ad, da De meddeelte den fornemme Herre, — hvad var det nu, han hed?" . . .

„Lord Palmure."

„Godt, — altsaa: De bar Dem ikke rigtig ad, da De meddeelte Lord Palmure, hvor hun havde fundet et gjæstfrit Hjem."

„Men" . . .

„De maa dog vist kunne indsee," vedblev den graa Mand, „at en fornem Herre, der ønsker at lære en fattig Kones Adresse at kjende, ikke kan have noget Godt i Sinde."

Shoking foer sammen og udbrød:

„De har Ret! — Jeg har baaret mig meget dumt ad!"

Derpaa slog han sig pludselig for Panden og sagde:

„Hvad om jeg strax gik hen til Irlænderinden og advarede hende?"

Dette Spørgsmaal fik den graa Mand ikke Tid til at besvare; i samme Øieblik opstod der nemlig et voldsomt Spektakel udenfor.

Shoking og den graa Mand befandt sig i Baggrunden af Kjælderen og sadde saaledes næsten i Mørke, medens Nedgangen til Beværtnings-Lokalet derimod var stærkt oplyst.

Øverst oppe paa Trappen kom en Mand og en Kvinde til Syne.

Kvinden gjorde Modstand; hun vilde aabenbart ikke gaae ned i Kjælderen. Hun græd, bad for sig og udbrød hulkende:

„For Himlens Skyld, — slip mig!"

Manden svarede med raa, hæs Stemme:

„Jeg er Williams, Ror-Gænger ombord paa „den Seierrige", det stolteste af Hendes britiske Majestæts Skibe. Alle Fruentimmer løbe efter mig; — alle Kvinder i Wapping have elsket mig, — og Du skal følge de Andres Exempel. — Kom med!"

Og med disse Ord puffede han til hende for at faae hende til at gaae ned ad Trappen.

„Hurra for Williams! raabte de mere end halvt berusede Stam-Gjæster.

„Den Snerpe!“ raabte Fruentimmerne. „Kaster hun Brag paa Williams? . . . Er Du gaaet fra Forstanden, Tøs?“

„Hahaha! Kimse ad Hjerte-Knuseren Williams!“ tilføiede et af dem.

„Ad den smukke Williams, der er de Skinsyges Rædsel!“ udbrød en af Lomme-Tyvene.

Den stakkels Kvinde kastede sig paa Knæ for Williams og sagde bønlig:

„Naade! . . . Hav Medlidenhed med mig!“

Alle de Tilstedeværende brast i en raa Latter og klappede af alle Kræfter, som om det var en i høieste Grad morsom Komedie, de saae.

„Naa, — saa Du vil ikke være Mrs. Williams?“ brølede Matrosen. — Godt! — „Vi faae at see!“

Og med oprørende Raahed kastede han Irlænderinden, — thi hende var det, — midt hen i Stuen.

Pludselig udstødte Shoking et Skrig, som Stam-Gjæsterne dog ikke hørte; dertil vare de i altfor høi Grad optagne af at holde Die med Williams og hans nye Erobring.

„Det er hende!“ udbrød Shoking

„Hende?“ gjentog den graa Mand. „Hvem mener De?“

„Irlænderinden!“

„Den lille Drengs Moder?“

„Ja vel!“

„Hvorledes kan hun være kommen herhen?“

„Det veed jeg ikke; — men hende er det.“

Nu betragtede den graa Mand hende noget nærmere, og han foer sammen ved Synet af hendes sjeldne Skjønhed, som den Rædsel, af hvilken hun for Øieblikket var opfyldt, oven i Kjøbet gav et ophøiet Præg.

Hun tog sig ud som en Engel, der fra Himlen var styrtet ned i en Afkrog af Helvede.

Nu laa hun paa Knæ, og med Taarer i Øinene bad hun:

„Gode Herrer, . . . gode Damer, . . . jeg bønfalder Dem om at have Medlidenhed med mig! . . . Jeg er ikke, . . . hvad denne Mand antager mig for at være; . . . jeg er en stakkels Moder, der er bleven skilt fra sit Barn! . . . Mine Venner, jeg bønfalder Dem om at befrie mig for dette Menneske! . . . Jeg maa strax igjen give mig til at søge efter mit Barn!" . . .

Fortvivlet vred hun sine Hænder.

Ved Synet af hendes Smerte og Ængstelse skoggerloe Tyvene og Fruentimmerne, og Alle raabte af fuld Hals:

„Hurra for Williams!"

Hvad Williams angaaer, saa stillede han sig op midt i Stuen og sagde:

„Jeg er Williams fra „den Seierrige", og jeg er altid bleven forkjælet af Fruentimmerne."

Paa samme Tid trak han sin Sømands-Jakke af, og med hovmodig Selvtilfredshed stillede han nu sine herkuliske Skuldre og Arme til Skue.

„Jeg er Williams," vedblev han, — „og dette Fruentimmer behager mig. — Er der Nogen, som vover at gjøre mig hende stridig?"

Med disse Ord saae han sig med en udfordrende Mine om i Beværtnings-Lokalet.

Der var ikke en Eneste, som rørte sig af Pletten.

Williams havde trukket sin Kniv og svang den nu over sit Hoved.

I en ironisk Tone vedblev han:

„Da er hun dog ganske kjøn; — men for at komme i Besiddelse af hende maa man rigtignok først lege lidt med Knive, — og det er der vel Ingen, som har Lyst til her!"

Denne nye Udfordring blev modtaget med almindelig Stilhed.

Irlænderinden laa endnu bestandig paa Knæ og bønfaldt Skurkene om Bistand.

„Hahaha!" lo Williams haanlig. „Du kan nok mærke, at der ikke er en Eneste, som bryder sig om Dig, min Tøs! . . . Du skal blive Mrs. Williams; — det er en afgjort Sag!"

Da reiste en Mand sig pludselig, gik hurtig hen til Williams og stillede sig ligeoverfor ham.

„Jeg forbyder Dig at røre denne Kvinde," sagde han til Matrosen.

„Hurra for den graa Mand!" raabte alle de Berusede nu.

Det var nemlig den graa Mand, der havde forladt Shoking for at tage sig af Irlænderinden.

Og med en bønlig Mine udstrakte den stakkels Kone Hænderne imod ham.

Ellevte Kapitel.

At see den graa Mand træde op imod Williams, gjorde det samme Indtryk, som det i sin Tid maa have gjort at see den unge David træde frem for at bestaae en Kamp med den vældige Kæmpe Goliath.

Williams var vel ikke egentlig nogen Kæmpe; men han var saa bredskuldret og sværlemmet, at det ikke var vanskeligt at see, at han maatte have ualmindelig gode Kræfter.

Derimod var hans Modstander kun af Middelhøide, temmelig spinkel og havde smaa Hænder og Fødder.

I sin falmede graa Frakke, som han havde at takke for sit Tilnavn, tog han sig ud som en fornem Herre; baade hans Ansigt og hans Holdning havde nemlig noget Aristokratisk ved sig.

Et af Fruentimmerne raabte til ham:

„Tag Dig iagt, Pusling! . . . Williams æder Dig bestemt i een Mundfuld!“

„Den graa Mand er gaaet fra Forstanden!“ sagde en af Tyvene.

Men en af den Sidstnævntes Kolleger, der i sin Tid med egne Øine havde seet den graa Mand uddele de ovenfor omtalte Næve-Slag, tillod sig dog at bemærke:

„Lad ham seile sin egen Sø! — Der er Ingen, der kan vide, hvad Enden bliver paa den Leg!“ —

Matroserne, der nylig havde faaet Land-Lov, betragtede den graa Mand, trak paa Skuldrene med en medlidende Mine og sagde:

„Den stakkels lille Fyr! — — Man kan see, at han ikke kjender Williams!“

Hvad Williams selv angaaer, da brast han i en overmodig Latter, der strax smittede alle de Tilstedeværende.

Og med en fræk Mine sagde han til den graa Mand:

„Væk med Dig, lille „Jomfru"! — Maa jeg have den Fornøielse at traktere Dig med et Glas Grog? . . . Men, om Forladelse, Du foretrækker maaskee Sylte-Tøi?" . . .

Her afbrød han imidlertid sig selv. Hans Øine mødte den foragtede Modstanders, og med et lynende Blik fæstede disse sig paa ham. Williams foer sammen, og uvilkaarlig veg han et Par Skridt tilbage.

Nu lo han ikke længer; instinktmæssig satte han sig i Forsvars-Stilling.

Ganske rolig stillede den graa Mand sig imellem ham og Irlænderinden.

„Jeg forbyder Dig at røre denne Kvinde!" gjentog han.

Hans Stemme var gjennemtrængende og havde en metalagtig Klang; hans Øine udsendte Lyn-Glimt.

„Hurra for den graa Mand!" lød det fra flere Sider.

Rasende raabte Williams:

„Men jeg vil røre ved hende!"

Og idet han udtalte disse Ord, hævede han sin vældige Haand.

Som en tung Kølle susede hans Arm igjennem Luften for at knuse den graa Mand.

Med megen Behændighed sprang denne imidlertid tilbage og undgik saaledes Slaget.

Williams, der havde samlet alle sine Kræfter til dette Angreb, tabte et Øieblik Ligevægten, og Benene vaklede under ham.

Med Lynets Hurtighed bøiede den graa Mand sig nu ned, og med fuld Kraft stødte han Hovedet ind i Brystet paa Matrosen, der styrtede til Jorden som en Stud, der er bleven slaaet for Panden.

Hvis den graa Mand havde villet benytte sig af sin Seier, vilde det ganske vist i dette Øieblik have været en let Sag for ham at sætte Foden paa sin Modstanders Bryst eller at bore sin Kniv ind i Struben paa Williams; — ikke en eneste af de Tilstedeværende vilde have lagt et Halm-Straa i Veien for ham i saa Henseende; thi udannede Mennesker nære den største Agtelse for fysisk Styrke.

Men den graa Mand drog ikke Fordeel af sin Seier; — han blev ganske rolig staaende paa sin Plads.

Brølende og skummende af Raseri sprang Williams op, og med Kniven i Haanden kastede han sig over den graa Mand, som ikke havde taget sin Kniv frem.

Atter undgik den graa Mand Angrebet ved at springe til Siden, og nu greb han sin Modstander om Livet, løftede ham op i Veiret som en Fjer og kastede ham langt hen ad Gulvet, inden Matrosen kunde faae Tid til at bruge sin Kniv, som han tabte ud af Haanden, da han faldt.

Derpaa satte den graa Mand den ene Fod paa Kniven, og rolig og stolt saae han sig om.

Hans Øine mødte den skikkelige Shokings.

Bleg og skjælvende havde Tiggeren nærmet sig Irlænderinden; denne havde strax gjenkjendt ham, og idet hun udstødte et Glædes-Skrig, havde hun kastet sig om hans Hals.

„Jeg betroer denne Kvinde til Din Omsorg," sagde den graa Mand nu til Shoking, „og jeg tillader mig at underrette alle de Tilstedeværende om, at jeg tager hende under min Beskyttelse!"

Nu brød der en stormende Bifalds-Jubel løs fra alle Sider, medens Williams med stort Besvær reiste sig op.

Pludselig hørte Bifalds-Raabene imidlertid op, og Williams, der lavede sig til paany at styrte sig over sin Modstander, blev staaende paa Halv-Veien, som om hans Fødder havde slaaet Rod i Jorden.

I dette Øieblik optraadte der nemlig en ny Person paa Skuepladsen. En Mand viste sig øverst oppe paa de snavsede og fugtige Trappe-Trin, der førte ned til Kjælderen.

Ved Synet af denne Mand foer der som en Gysen af Ærbødighed, Beundring og Skamfuldhed igjennem alle disse Tyve og faldne Fruentimmer, som et Øieblik i Forveien ikke havde viist sig tilbøielige til at nære Agtelse for Andet, end den fysiske Styrke.

En forklædt ung Mand paa omtrent tredive Aar, med et langagtigt, blegt Ansigt, blaae Øine og blond Haar, der i lange Krøller faldt ned over hans Nakke, gik nu langsomt ned ad Trappen. Han var temmelig høi, men saa fiint bygget, at man næsten kunde føle sig fristet til at antage ham for et forklædt Fruentimmer.

„Mine Brødre!“ sagde denne Mand. „Gud har sagt, at den, der dræber, selv skal blive dræbt. I Stedet for at hade og forfølge hinanden bør Menneskene elske og hjælpe hinanden!“

Og Matrosen Williams, den raa Slags-Broder, faldt paa Knæ; de faldne Kvinder bøiede deres Hoveder; Tyvene saae ud, som om de i deres Forvirring søgte efter et Sted, hvor de kunde skjule sig, og den nylig saa ulykkelige Irlænderinde troede, at Gud havde sendt en af sine Engle til hendes Bistand.

Den unge Mand med de blaae Øine og det forklarede

Aasyn var Præst; — derfor var det, at han talte om Kristen-Kjærlighed i denne Røver-Kule.

Han var katholsk Præst, Irlænder af Fødsel, og Matroserne kjendte ham godt; thi han havde tidligere været Skibs-Præst, og medens han beklædte denne Stilling, havde Ingen seet ham blegne, — hverken naar Kanon-Kuglerne regnede ned over Dækket og feiede det reent, eller naar den rasende Storm truede med at styrte Skib og Besætning i Fordærvelse.

Ogsaa den ulykkelige Befolkning i Wapping kjendte ham imidlertid; thi under den sidste Kolera-Epidemi havde den seet ham yde Lindring og skjænke Trøst overalt, — og det uagtet dette Kvarteer af London aldeles ikke sorterede under ham; — han var nemlig Præst ved Saint-Gilles-Kirken.

Han blev kaldt „Abbed Samuel".

— Den unge Geistlige gik lige hen til Williams, der andægtig knælede for ham, og sagde til Matrosen:

„Det er for Din Skyld, jeg er kommen herhen. Det blev mig fortalt, at Du havde mishandlet en Kvinde, og da jeg veed, at Du kun er ondskabsfuld, naar Du har drukket for Meget, meente jeg, at min Nærværelse maaskee vilde bringe Dig til Fornuft."

Williams fremstammede følgende Ord:

„Tilgiv mig! . . . De er jo saa god!"

Nu fik Præsten Øie paa den stakkels Kvinde, som Shoking holdt i sine Arme.

Efterat han et Øieblik havde betragtet hende med Opmærksomhed, sagde han:

„Hvem er De?"

„O," svarede hun, „hav Medlidenhed med mig! . . . Frels mig, gode Herre! . . . . Og giv mig mit Barn igjen!"

„Deres Barn?“

„Ja,“ svarede hun, „jeg har ikke længer mit Barn; — det er blevet stjaalet fra mig!“

Nu sagde Shoking til hende:

„O, vær De kun ganske rolig, min gode Kone, — jeg veed, hvor Deres Barn er henne; — fulgte jeg Dem ikke selv hen til den gamle Dames Huus? . . . Ved den hellige Georg, — vi skulle nok faae hende til at udlevere Drengen!“

Irlænderinden udstødte et Glædes-Skrig, og næsten vanvittig af Henrykkelse udbrød hun:

„Mit Barn! . . . Jeg faaer mit Barn igjen!“

Og hun greb Præstens Hænder og bedækkede dem med Kys.

„De er fra Irland,“ sagde den unge Geistlige nu til hende, „det kan jeg høre paa Deres Udtale.“

„Ja,“ svarede hun.

„Jeg med,“ vedblev Præsten. „Gud beskjærme Irland, vor Føde-Ø!“

Derpaa vendte han sig om og saae paa den graa Mand.

„Og hvem er De?“ spurgte han. „I Aften seer jeg Dem rigtignok for første Gang; men alligevel spørger jeg Dem saa dristig, hvem De er, fordi — De har beskyttet denne Kvinde.“

Den graa Mand, som nylig havde seet sig om med et Blik, der havde faaet samtlige — ogsaa de mandlige — Medlemmer af den her forsamlede Kreds til at skjælve, slog nu Øinene ned for denne unge Mand, der var Herrens Tjener, og hvis Blik var saa roligt og udtryksfuldt.

Den modne Mand bøiede sig for det forholdsviis

unge Menneske, og med en Stemme, der skjælvede af Sinds-Bevægelse, svarede han:

„Hvis De tillader det, vil jeg være Deres blinde Redskab, — Deres Slave!"

Derpaa bøiede han Knæ for den unge Geistlige og kysfede ham ærbødig paa Haanden.

Tolvte Kapitel.

Hvad foregik der nu?

Ja, — det er vanskeligt at fortælle; — men vist er det i alt Fald, at det i Kjælderen beliggende Beværtnings-Lokale efter en Times-Tids Forløb var — tomt.

Matroserne, de faldne Kvinder og Tyvene havde listet sig bort, den Ene efter den Anden, — som om de havde havt en Fornemmelse af, at deres Nærværelse paa dette Sted nu, da Præsten havde luttret og helliggjort det ved at betræde det, var en moralsk Umulighed.

Selv Mrs. Brandy sad taus og stille bag Disken.

Abbed Samuel stod endnu bestandig paa samme Sted.

Ved det svage Skjær fra de faa Spede-Lys, der fandtes i Lokalet, betragtede han den smukke, men ligblege Irlænderinde, hvem Shoking og den graa Mand maatte skiftes til at holde opreist; — i den Grad havde det forfærdelige Optrin, som vi ovenfor have beskrevet, angrebet hende.

„De er altsaa nylig kommen hertil ovre fra Irland?“ sagde Præsten til hende.

„Ja,“ svarede hun.

„Med Deres Barn?“

„En yndig lille Dreng!“ sagde den skikkelige Shoking halvhøit.

Præsten vedblev:

„Er det Nød og Elendighed, der har bevæget Dem — som saamange andre af vore Landsmænd — til at forlade Deres Hjemstavn og begive Dem til London, for at prøve Deres Lykke der?“

„Nei,“ svarede hun, „idet jeg begav mig hertil, opfyldte jeg en hellig Pligt.“

Præsten foer sammen.

Med svag Stemme vedblev hun:

„Jeg er kommen til London, fordi jeg i Morgen tidlig, Klokken otte, maa være tilstede ved Messen i Saint-Gilles.“

Atter foer Præsten sammen.

„Er det et Løfte, De har aflagt?“ spurgte han.

Hun saae paa ham med et besynderligt Udtryk af Tillid og Hengivenhed og svarede:

„O, jeg føler, at De er et af de Mennesker, som Gud har gjort til Helgener, og at jeg kan betroe mig til Dem.“

„Tal!“ sagde Præsten i en høitidelig Tone.

„Jeg er en fattig Bonde-Kone,“ sagde hun nu. „Min Fader var Fisker i Drogheda, en lille Havne-Stad, Nord for Dublin.

Jeg kjender ikke Betydningen af det Hverv, som min afdøde Mand i sin sidste Time overdrog mig; men jeg vil holde den Ed, jeg svoer ham.“

„Hvad var det for en Ed?“

Atter saae hun paa Abbed Samuel, og derpaa vedblev hun:

„Ak, — forat De skal kunne forstaae mig, maa jeg fortælle Dem min Historie.“

Shoking og den graa Mand satte sig paa en Bænk; medens Præsten greb hendes Hænder. Nu var der kun et eneste Lys, som kastede et mat Skjær over det store Lokale.

Irlænderinden fortalte derpaa Følgende:

„Vor Hytte laa paa en Klippe ved Havets Bred, og naar Stormen pidskede Bølgerne i Veiret, naaede de lige op til vor Dør.

Min Fader var Enkemand, og jeg var hans eneste Barn.

Han seilede ud for at fiske, medens jeg gjorde Garnene i Stand, og ofte havde vi neppe det tørre Brød.

Af og til tog min Fader, to eller tre Maaneder ad Gangen, Hyre paa et stort Skib, som drev Kabliau-Fiskeri ved New-Foundland.

Saa var jeg ganske alene, og hver Morgen gik jeg ganske tidlig ud for at see, om jeg ikke kunde faae Øie paa det Skib, paa hvilket han var ombord.

En stormfuld Vinter-Nat laa jeg paa Knæ inde i Hytten og bad til Gud for de Sømænd, der vare stedte i Havs-Nød; thi Stormen brølede, og Havet var i voldsomt Oprør. Da bankede det pludselig paa Døren.

Jeg havde været ene i henved tre Maaneder.

I den Tro, at det var min Fader, der kom hjem, skyndte jeg mig med at aabne Døren.

Men det var ikke min Fader.

En Mand, der var mig aldeles ubekjendt, og hvis Hoved var indsvøbt i blodige Bind, traadte hurtig ind i Hytten og sagde til mig:

„I Guds Navn, — i vor fælles Moders, Irlands

Navn, — frels mig, — skjul mig! . . . Det er for Irlands Skyld, mit Blod flyder!"

Jeg betragtede ham ikke nærmere; jeg saae kun, at han var saaret og Døden nær; — jeg hørte ham paakalde vort Fædrelands hellige Navn, — og jeg lod ham træde ind i Hytten.

Til Trods for Stormens Raseri, kunde jeg i det Fjerne høre Gevær-Skud.

Jeg kjendte ikke Noget til, hvad der foregik udenfor vor lille Havne-Stad; men den foregaaende Dag havde nogle Fiskere fortalt mig, at de Undertrykte havde reist sig imod Tyrannerne, — at de stakkels Irlændere vare blevne trætte af at lide og derfor havde gjort Oprør mod de engelske Volds-Mænd, — at Befolkningen i flere af de nordlige Byer havde grebet til Vaaben, og at Hendes Majestæt Dronningen af England havde sendt Soldater og Skibe over til os, for at det stakkels Irland endnu engang kunde blive tvunget til Lydighed og Taushed.

Jeg forbandt den Fremmedes Saar, lod ham lægge sig paa min Faders Seng og gav ham Noget at drikke; thi han var nærved at døe af Tørst.

Hele Natten igjennem laa jeg paa Knæ og bad til Gud for Irlands Frelse. Ved den mindste Larm skjælvede jeg af Rædsel; thi jeg ventede hele Tiden, at Rød-Kjolerne skulde komme og bemægtige sig den Mand, jeg havde skjænket et Tilflugtssted og dræbe ham lige for mine Øine.

Endelig blev det Dag.

Jeg listede mig ud af Hytten og gik ned til Havnen.

Der fik jeg at vide, hvad der havde tildraget sig i Løbet af Natten.

Der havde fundet et stort Slag Sted imellem Insurgenterne og Rød-Kjolerne, og efter en heftig Kamp vare disse Sidste gaaede af med Seiren.

Insurgenterne, der vare blevne adsplittede, havde i deres Modløshed taget deres Tilflugt til Bjergene.

Ved Daggry havde nogle engelske Soldater gjennemstreifet Byen og været rasende over, at de ikke havde kunnet faae fat paa Oprørernes Høvding; thi skjøndt de havde seiret, var Udbyttet af deres Seier tabt for dem, saalænge som han var paa fri Fod.

Jeg skyndte mig med at komme hjem.

En Stemme i mit Indre, sagde mig, at det var min Gjæst, der var Høvdingen.

I flere Uger, ja, i flere Maaneder var han skjult i vor Hytte.

Jeg deelte mit Brød og mine Kartofler med ham, og hver Dag opsendte vi i Forening Bønner til Gud for Irlands Frelse.

Han var ung og smuk; hans Blik vidnede om, at han var vant til at befale. — Hvorledes skulde jeg da have kunnet undgaae at blive forelsket i ham?" vedblev Irlænderinden, idet hun bøiede Hovedet.

„En Aften greb han min Haand og sagde til mig:

„Jenny, Du har ikke blot været en Frelsens Engel for mig, men der kommer maaskee en Dag, da Du vil gjøre den Opdagelse, at Du, uden at vide af det, har frelst Irland!"

Min Fader kom hjem, og den Fremmede var ham ligesaa velkommem, som han havde været mig.

En Dag vilde han forlade os.

„Jeg er fattig," sagde han, „og I have ondt nok ved at slaae Eder igjennem. Jeg vil ikke længer ligge Eder til Byrde."

Da jeg saae, at han stod i Begreb med at forlade os, var mit Hjerte nærved at briste.

Jeg kastede mig for hans Fødder og tilstod ham min Kjærlighed.

Han løftede mig op og svarede:

„Jeg elsker ogsaa Dig, Jenny. Jeg har længe elsket Dig, og jeg vilde kun ønske, at jeg var en simpel Fisker; thi saa kunde Du blive min Hustru. Men Du veed ikke, hvem jeg er, mit Barn! Du veed ikke, at England har dømt mig til Døden, — at det har sat en Priis paa mit Hoved, og at Du maaskee allerede Dagen efter vort Bryllup vilde kunne komme til at bære Sorg for mig!"

„Nuvel!" udbrød jeg. „Hvad bryder jeg mig om, at De er fredløs? Lad mig dele Deres Skjæbne med Dem! Dersom De dør, skal jeg vide at døe med Dem!"

Han tog mig i sine Arme; hans Hjerte bankede mod mit; vore Læber mødtes, — og i den kolde Vinter-Nat, under den stjerneklare Himmel, bleve vi trolovede.

Den næste Dag bleve vi viede af en gammel Præst.

Min Mand gav sig derpaa til at dele min Faders haarde Arbeide som Fisker, og der henrandt flere Maaneder.

Rød-Kjolerne vare dragne bort; de store Mænd ovre i England sagde, at Irland nu igjen var roligt.

Jeg blev Moder.

Da min Søn blev født, tog min Mand ham i sine Arme og sagde til mig:

„Dette Barn vil maaskee engang blive Irlands Frelser!"

Jeg troede paa ethvert af hans Ord, som jeg troede paa selve Guds Ord."

Her maatte Irlænderinden gjøre en Pause. Hendes Stemme blev kvalt af Hulken, og Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder.

Med Alvor sagde Abbed Samuel:
„Gaa videre, mit Barn!“

Trettende Kapitel.

Irlænderinden vedblev:

„Mit Barn begyndte at faae Haar paa Hovedet. Hans Haar var meget mørkt, skjøndt de fleste Børn ovre hos os ere blonde.

En Dag lagde hans Fader og jeg Mærke til, at der voxede en Tot røde Haar frem midt i hans mørkebrune Haar.

Min Mand udstødte et Glædes-Skrig, og idet han trykkede mig til sit Bryst, sagde han:

„Min elskede Pige, jeg havde altsaa Ret, da jeg sagde, at Irland maaskee en Dag vilde komme til at skylde Dig sin Frelse!“

Og da jeg ikke forstod disse Ord, vedblev han:

„Læg Mærke til, hvad jeg har at sige Dig, Jenny! — Idag er jeg kun den fattige Fisker, der ubemærket og lykkelig lever ved Din Side.

I Morgen kan jeg maaskee blive nødt til at forlade Dig, — til at sige Dig Farvel for bestandig!“

Forfærdet foldede jeg Hænderne.

Han vedblev:

„I Morgen vil Irland maaskee atter komme til at trænge til min Arm, og saa maa jeg reise bort herfra,

for paany at gribe det Sværd, som jeg maatte kaste fra mig i den sidste Kamp.

— Men vil jeg gaae ud af Kampen som Seier-Herre? — Vil det lykkes mig at befrie vort ulykkelige Land, — eller er dette hæderfulde Hverv forbeholdt vor Søn? —

Det veed kun Gud!

Men glem ikke, hvad jeg nu har at sige Dig. Hvad der end skeer, maa Du, naar Aaret 186. kommer, forlade Irland og tage Din Søn med!"

„Hvor skulle vi drage hen?" spurgte jeg.

„Til London, — over til Din Herre og Tyran! — Der skal Du den 27de Oktober, Klokken otte om Morgenen, indfinde Dig i Saint-Gilles Kirken, og tilligemed vor Søn skal Du gaae hen til Alteret, og naar Præsten stiger ned fra det, skal Du sige til ham: „Jeg bringer Dem den, De venter"?"

Ærbødig svarede jeg:

„Din Befaling skal blive nøie efterlevet."

Der henrandt flere Aar; han vedblev at leve hos os og at ernære sig som simpel Fisker. Skjøndt jeg var hans Hustru, vovede jeg dog aldrig at rette noget Spørgsmaal til ham om hans Fortid.

En Aften bankede nogle Mænd, som hverken jeg eller min Fader nogensinde før havde seet, paa Døren til vor Hytte.

Da min Mand fik Øie paa dem, udstødte han et Glædes-Skrig og sagde:

„Endelig faaer jeg Eder da at see igjen!"

— Hvem vare disse Mænd? —

Det sagde han os ikke; men han reiste bort med dem, efterat han havde hvisket til mig: „Irland trænger til os!"

Hverken mine Taarer eller vort Barns Kjærtegn kunde holde ham tilbage.

Inden han forlod os, trykkede han mig kjærlig til sit Bryst og sagde:

„Glem nu ikke, hvad Du har lovet! — Saint-Gilles, den 27de Oktober 186" . . .

„Jeg skal ikke glemme det," svarede jeg grædende.

— Nogle Dage efter var Irland igjen i fuldt Oprør.

Den ene Lands-By reiste sig efter den anden, og de kongelige Tropper lede flere Nederlag.

Men for Guld faaer man Soldater, og England har Guld. Naar een Soldat falder, bliver en Anden strax stillet i hans Sted, og efter Sigende kan England jo, naar det blot vil, bedække hele Havet med sine Skibe.

Irland har intet Guld; det har ikke engang Brød; men det har Soldater.

Denne Gang gjorde det længe Modstand; men naar en stakkels Irlænder var falden, blev der ikke stillet en Anden i hans Sted; desuden havde Irland kun een Mand at stille imod hundrede Englændere; det maatte derfor atter bukke under.

Hvad var der blevet af ham?

Jeg tog min Søn paa Armen og begav mig til Fods, i Regn og Sol-Skin, til den store By, der hedder Dublin.

En umaadelig Menneske-Masse stormede igjennem Gaderne; Klokkerne kimede; Tromme-Slagerne vare i fuld Virksomhed, og da jeg spurgte, hvorfor alle disse Mennesker vare paa Benene, og hvad al denne Støi havde at betyde, fik jeg det Svar;

„Det er den af Krigs-Retten fældede Døds-Dom, der nu skal fuldbyrdes!"

Jeg foer sammen, og det blev sort for mine Øine.

En gammel Mand føiede til:

„Ophavs-Mændene til Oprøret skulle hænges!“

Blodet stivnede i mine Aarer; min Pande blev bedækket med kolde Sved-Draaber; jeg blev greben af en forfærdelig Anelse.

Jeg blev revet med af Menneske-Strømmen, og det var med Nød og neppe, at jeg blev sat i Stand til at holde min Søn saa høit op over mit Hoved, at han kunde slippe for at blive kvalt.

Hvor gjerne jeg end vilde have revet mig løs og fjernet mig, var det mig dog ikke muligt at gjøre Modstand mod den Strøm, der rev mig med sig, — og som førte mig hen til en aaben Plads, paa hvilken Skafottet var reist.

Da jeg fik Øie paa Galgen, udstødte jeg et Skrig, og nu var det mit faste Forsæt, at jeg vilde tage Flugten; — men mine Bestræbelser for at bane mig en Vei igjennem Mængden vare aldeles frugtesløse; — atter rev Strømmen mig med sig, — næsten lige hen til Foden af Skafottet.

Nu vilde jeg lukke Øinene; men en hemmelighedsfuld og uimodstaaelig Magt nødte mig til at holde dem aabne, og i det Øieblik, da jeg fæstede dem paa det rædselsfulde Stillads, stege de dødsdømte „Forbrydere“ op paa det.

Pludselig udstødte jeg atter et Skrig.

O. — de, som hørte det, have ganske sikkert ikke kunnet glemme det; — i dette Skrig laa nemlig hele min Sjæl, — hele mit Liv!

Jeg fik Leilighed til at see den af de Dødsdømte, der først havde besteget Skafottet, stift i Øinene; — det var ham!

Han fik ogsaa Øie paa mig og raabte til mig:

„Glem ikke, hvad Du har lovet!“

Hvad foregik der nu?

Det har jeg aldrig faaet at vide. Mine Øine lukkedes, og da jeg atter slog dem op, var det ganske mørkt; Mængden var forsvunden; jeg befandt mig langt borte fra det Sted, hvor han var død for Irland, og en Mand, jeg ikke kjendte, bar min Søn, der var falden i Søvn, paa Armen og slæbte mig med sig gjennem den øde Egn.

Jeg var som afsindig, og jeg fulgte med Manden uden at spørge ham, hvem han var, eller hvor han førte mig hen.

Efter en Times-Tids-Forløb pidskede Vinden fra Søen mig i Ansigtet, og jeg kunde mærke, at jeg befandt mig i Nærheden af mit Hjem.

Nu sagde min ubekjendte Fører til mig:

„Du behøver nu ikke længer at nære nogen Frygt, Kvinde. Irlands Tyranner ville ikke opsøge Din Hytte for at dræbe Din Søn: men det vilde de ganske sikkert gjøre, dersom de vidste, hvem han er! ... Gaa, og glem ikke, hvad Du har lovet!“

Med disse Ord forlod han mig.

Ogsaa denne Mand kjendte altsaa det Løfte, jeg havde givet ham, der nylig var død for Irland.“ — — —

— — — — — — — — — — — —

Her gjorde Irlænderinden atter en Pause.

Efterat hun havde borttørret de Taarer, der strømmede ned ad hendes Ansigt, kastede hun sig for Præstens Fødder og sagde:

„Nu, da De veed Alt, bønfalder jeg Dem om at staae mig bi; — i Guds, i vor fælles Moders, det ulykkelige Irlands, og i den Afdødes Navn bønfalder jeg Dem om at staae mig bi; thi jeg maa give Møde i Saint-Gilles . . . og nu.“ . . .

Ved en Bevægelse med Haanden bragte Abbed Samuel nu Irlænderinden til Taushed.

„Det er mig, der i Morgen skal læse Messen i Saint-Gilles-Kirken," sagde han.

„Dem!" udbrød hun, idet hendes Ansigt straalede af Glæde.

„Ja," svarede han, „og jeg ventede Dem."

„Min Søn! — O, hvor er min Søn dog henne?" udbrød den stakkels Moder.

„Ham skulle vi nok finde," svarede Præsten.

Og idet han derpaa henvendte sig til Shoking og den graa Mand, vedblev han:

„I gaae vel med os, mine Venner? I hjælpe os vel nok med at søge efter Barnet?"

„Ja, det skulde jeg mene!" svarede Shoking. „Og det er en let Sag at finde den lille Fyr."

„Jeg for mit Vedkommende er rede til at følge Dem," sagde den graa Mand.

Præsten vedblev:

„Det omtalte Barn maae vi finde igjen, hvad det end skal koste; thi det er dette Barn, Irland venter paa!"

Men idet de stode i Begreb med at forlade Kjælder-Lokalet, viste der sig en ny Person øverst oppe paa Trappen, og ved Synet af ham foer Præsten sammen og fæstede et ængsteligt Blik paa sine Ledsagre.

Fjortende Kapitel.

Ved første Øiekast havde den Person, der nu optraadte paa Skuepladsen, ikke noget Afskrækkende ved sig.

Det var en lille, meget korpulent og aldeles skaldet Mand, der var klædt som en gjerrig Gentleman; det vil sige: hans Klæder vare temmelig luvslidte, men skyldte aabenbart en dygtig Skræder deres Tilværelse og vare børstede med den største Omhu.

Han havde en imponerende Diamant-Ring paa den høire Haands Pege-Finger og tre store Diamant-Knapper i sin Skjorte-Krave. — Diamanten har det Fortrin, at den ikke bliver slidt ved hyppig Brug. — Hans røde Kinder, temmelig flade Næse, tykke Mave, fyldige Læber og smaa graae Øine havde slet ikke noget Barsk eller Grusomt ved sig; han saae nærmest ud som en skikkelig Borger-Mand, der havde tjent sig en Formue og nu kun nærede den ærgjerrige Higen, engang at blive „alderman“, det vil omtrent sige: Medlem af Londons Kommunal-Raad.

Men skjøndt denne Mands Ydre saaledes ikke frembød noget overvættes Paasaldende, var han dog ingenlunde vel seet i Londons Gader. Enhver, der fik Øie paa ham, foer uvilkaarlig sammen, og ofte hørte man den ene Englænder sige til den anden:

„Gud frie Dem fra nogensinde at faae Noget at bestille med Mr. Thomas Elgin!“

I gamle Dage gik Aager-Karlen med Kaftan og Tøfler, havde en Trold-Mands Hue paa Hovedet og var i høieste Grad snavset. Ifølge Traditionen skulde han absolut være Jøde, boe i et smudsigt Hul og lade sine Negle voxe paa Kinesernes Viis.

Som vi vide, lignede Mr. Thomas Elgin imidlertid slet ikke dette Billede af en Aager-Karl.

Han gik klædt som alle andre Mandfolk, beboede et To-Etages-Huus i Oxford-Street, kjørte i Droschke, spiste godt til Frokost og Middag og var ikke blot Kristen, men endog Medlem af Sogne-Raadet.

Dette forhindrede imidlertid ikke Mr. Thomas Elgin fra at være en af de meest ublue Blod-Sugere i hele London, og derfor var han en Rædsel for alle Byens Indvaanere; — derfor var det, at den ene Handels-Mand ofte sagde til den anden:

„Gud frie Dem fra nogensinde at faae Noget at bestille med Mr. Thomas Elgin!"

Denne tjenstagtige Mand var nemlig altid villig til at laane Penge ud; — Folk, som forgjæves havde bestræbt sig for at faae en Shilling til Laans andetsteds, kunde hos ham faae en heel Pose fuld af Guineer.

Han havde endog for Skik at sige:

„Det er kun Tosse-Hoveder, der kunne paastaae, at der gives insolvente Skyldnere. Jeg for mit Vedkommende har altid faaet, hvad jeg havde tilgode; — jeg kan ikke beklage mig over, at jeg nogensinde er bleven taget ved Næsen."

Naar en Handels-Mand eller Haandværker, der var i Penge-Trang, fik det usalige Indfald at tage sin Tilflugt til Mr. Thomas Elgin, var det ude med den Ulykkelige.

Om han end betalte Kapital, Renter og Rentes Rente, var og blev han dog hele sit Liv igjennem Thomas Elgins Slave.

Af denne Kaliber var den Mand, der nu vovede sig ind i „Sorte Hest", og som Abbed Samuel ikke kunde lide at see.

„Oho, Hr. Abbed!" sagde Thomas Elgin, idet han

gik hen til Præsten. „Dersom Nogen i Aftes havde fortalt mig, at jeg vilde træffe Dem her, og i saadant Selskab, vilde jeg have leet, som man leer af en daarlig Vittighed!"

„Min Herre," svarede Præsten med Værdighed, „Folk af min Stand kan man træffe paa ethvert Sted, hvor Pligten kalder dem hen!"

„Om Forladelse, hvis jeg har fornærmet Dem, Hr. Abbed," vedblev Thomas Elgin i en temmelig flot Tone, „det var virkelig ikke min Hensigt. Og desuden komme Deres Anliggender jo ikke mig ved, og det er meget urigtigt af mig at blande mig i dem. — De er vel ikke vred paa mig for det, — hvad? Men det er sandt, jeg vilde gjerne tale med Dem om . . . et lille Forretnings-Anliggende. Jeg har adskillige Gange været hjemme hos Dem; men det lader virkelig til, at d'Hrr. katholske Præster have Pokkers travlt; thi jeg har ikke en eneste Gang været saa heldig at træffe Dem."

„Ja, i de sidste fjorten Dage har jeg for mit Vedkommende virkelig været optaget, min Herre," sagde Abbed Samuel. „I det nævnte Tids-Rum har jeg nemlig siddet ved en Døendes Leie; — jeg har kun forladt den Ulykkelige, naar jeg skulde læse Messen henne i Kirken."

„De har altsaa ikke været hjemme i de sidste fjorten Dage?"

„Nei, det har jeg ikke."

„Da er det urigtigt, — høist urigtigt af Dem, Hr. Abbed!"

„Hvorfor det?"

„Fordi Rettens Folk ikke have ligget paa den lade Side i de sidste fjorten Dage. — Og naar de Folk først begynde at arbeide, veed De jo nok, at Arbeidet gaaer rask fra Haanden for dem, — ikke sandt?"

„Men, min Herre!“ . . .

Mr. Thomas Elgin var rimeligviis lige paa een Gang bleven meget træt; thi nu satte han sig pludselig ned, medens Præsten blev staaende foran ham.

„Vi maae dog engang have Ende paa den Historie!“ sagde Aager-Karlen. „For et Aars-Tid siden laante De hundrede Pund af mig til Brug for Deres Kirke. Det er nu en Maaned siden, at Deres Vexel forfaldt . . .“

„Min Herre,“ sagde den unge Mand, „jeg skrev Dem til og udbad mig to Maaneders Henstand med Betalingen.“

„Ja, det er sandt nok; men“ . . .

„Og jeg forsikkrer Dem, at De i Løbet af to Maaneder skal faae Deres Penge. Jeg har givet Ordre til, at den Smule Jord, jeg endnu eier ovre i Irland, skal sælges, og i den allernærmeste Fremtid vil dette skee.“

„Jo vist!“ sagde Thomas Elgin. „Den Historie kjende vi nok! Jorder ovre i Irland finde vanskelig Kjøbere, og lykkes det endelig at opdrive en Lystlhavende, saa har han ingen Penge. Nei, jeg maa virkelig anmode Dem om at see at finde en anden Sikkerhed, som De kan byde mig, min gode Hr. Abbed.“

„For Dem maa det jo være Hoved-Sagen, at De faaer Deres Penge, — ikke sandt?“

„Sandt nok!“ svarede Thomas Elgin. „Hvorledes De vil blive i Stand til at betale mig, bliver ikke min Sag, men Deres!“

Nu reiste han sig og gik henimod Trappen.

Præstens Ansigt opklaredes. Han troede, at Tigeren havde ladet sig røre.

„De giver mig altsaa Henstand i to Maaneder?“ spurgte han.

„Hvem har sagt det?“

„Jeg forsikkrer Dem, De skal faae Deres Penge!"

„Ja, det vil jeg — for Deres Skyld — haabe!"

„De afslaaer mig altsaa min?" . . .

„Jeg har hverken talt om at afslaae eller om at tilstaae Noget! — Tal med Deres Prokurator; — maaskee forstaaer han at trække Sagen i Langdrag!"

„Jeg har ingen Prokurator; det har jeg ikke Raad til," svarede Præsten.

„Saameget desto værre for Dem, Hr. Abbed! Men det bliver Deres Sag! — Farvel!"

Og Aager-Karlen gik sin Vei.

Abbed Samuel løb efter ham.

„Min Herre," sagde han, „i Himlens Navn beder jeg Dem om at give mig Henstand!"

Ganske rolig gik Thomas Elgin opad Trappen. Præsten fulgte efter ham.

Shoking, den graa Mand og Irlænderinden gik ligeledes op ad Trappen og kom nu ind i Beværtnings-Lokalet i Stue-Etagen.

Nu saae de, at det var blevet Dag; Solens første Straaler gave Taagen et rødligt Skjær.

Præsten tryglede uophørlig Thomas Elgin om Henstand, og Aager-Karlen vedblev at gaae videre. De to Mænd befandt sig derfor snart efter ude paa Gaden.

Nu fik Præsten Øie paa en Droschke, der holdt udenfor Døren.

I samme Øieblik stege to Mænd af et meget mistænkeligt Udseende ud af Vognen, og i en haanlig Tone sagde Thomas Elgin:

„Jeg er meget bange for, at De ikke kommer til at læse Messen i Dag, Hr. Abbed!"

De to Mænd gik hen til den af Forbauselse forstenede Præst og lagde Hænderne paa hans Skuldre.

„Herren skal bringes til White-Cross," sagde Thomas Elgin til dem. „Alt er i tilbørlig Orden."

White-Cross er et Gjælds-Fængsel i London.

Abbed Samuel saae fortvivlet paa Shoking og den graa Mand og sagde til dem:

„Mine Venner, i Himlens Navn opfordrer jeg Eder til at opsøge Barnet!'

„Jeg sværger Dem til, at vi nok skulle finde det," svarede den graa Mand.

„Nidding!" sagde Shoking, idet han knyttede Haanden ad Aager-Karlen.

Thomas Elgin trak paa Skuldrene og gik sin Vei, medens de to Mænd nødte Abbed Samuel til at stige ind i Droschken.

Irlænderinden havde kastet sig paa Knæ og bad til Gud.

Femtende Kapitel.

Efterat Præsten var bleven ført bort af de to Mænd, der skulde bringe ham til White-Cross, var Irlænderinden alene tilbage med den graa Mand og den skikkelige Shoking.

Den stakkels Kone, hvem det var blevet lovet, at hun nok skulde faae sin Søn tilbage, græd og bad til Gud.

„Vi have ingen Tid at give bort!“ ſagde Shoking. „Vi maae ſtrax begive os hen til Dudley-Street og hente Barnet.“

„Ja, naturligviis,“ ſvarede den graa Mand, „men vi maae ikke handle overilet; thi derved kunde vi let fordærve det Hele. Førſt og fremmeſt maae vi ſee at faae fat paa en Droſchke.“

„Intet er lettere!“ ſagde Shoking. „Jeg har jo Penge!“

Og med øienſynligt Velbehag ſlog han ſig paa Lommen, ſaaat hans Guineer klingrede lyſtig.

Derpaa bød han Irlænderinden Armen og ſagde til hende:

„Kom med, gode Kone! Inden en Time er gaaet, ſkal De have Deres Søn igjen!“

„O, — De fører mig dog vel ikke bag Lyſet?“ udbrød den ſtakkels Moder.

„Nei, nei,“ ſagde Shoking, „De ſkal faae Syn for Sagn!“

I London kan man, navnlig naar man befinder ſig i de mindre faſhionable Kvarterer, løbe længe omkring, inden man træffer paa en tom Droſchke. Diſſe Kjøretøier have deres beſtemte Holde-Pladſer, og der maa man ſøge dem.

Den nærmeſte Holde-Plads var paa Wellcloſe-Square, og her traf de en Droſchke lige udenfor det Beværtnings-Lokale, i hvilket Matroſen Williams havde behandlet ſin ſkinſyge Elſkerinde paa en ſaa libet ridderlig Maade.

Efterat den graa Mand, Irlænderinden og Shoking havde taget Plads i Droſchken, ſagde den Sidſtnævnte til Kudſken:

„Til Dudley-Street!“

Vognen ſatte ſig i Bevægelſe.

Efter en kort Pause sagde den graa Mand til Shoking:

„Nu maae vi ganske rolig overveie, af hvilken Grund man kan have skilt Moderen fra Barnet. Jeg vil først rette nogle Spørgsmaal til hende, hvilke maaskee kunne kaste noget Lys over Sagen."

Og nu gav han sig til at udspørge Irlænderinden; men denne kunde ikke meddele Andet, end hvad der allerede var Shoking bekjendt; — hun kunde kun fortælle, hvorledes hun havde ladet sig overtale til at modtage den Gjæstfrihed, som Mrs. Fanoche tilbød hende, — og at hun var bleven overfaldet af en uimodstaaelig Trang til at sove, saasnart som hun havde faaet sit Barn bragt til Sengs. Hun havde sovet ualmindelig haardt, og hvad der havde tildraget sig, efterat hun var falden i Søvn, kunde hun saaledes ikke meddele nogen Oplysning om.

„Lad mig see Deres Tunge!" sagde den graa Mand nu til hende.

Irlænderinden efter komhans Opfordring, og han vedblev:

„Ah! De har faaet en Sove-Drik, og derpaa har De sovet saa haardt, at man har kunnet bringe Dem hen til Wellclose-Square, uden at De vaagnede derved. Saaledes har man naturligviis baaret sig ad for at kunne skille Dem fra Deres Barn. Af hvilken Grund alt dette er skeet, veed jeg endnu ikke; men det skulle vi nok faae at vide."

Den rettænkende Shoking knyttede begge Hænder og udbrød:

„Jeg troer, jeg kunde prygle denne Mrs. Fanoche igjennem, som om hun var et Mandfolk; — saa rasende opbragt er jeg paa hende!"

Den graa Mand vedblev at tale til Irlænderinden.

„De bør imidlertid være ganske rolig; thi De kan vel nok indsee, at man ikke har stjaalet Deres Barn fra Dem for at gjøre det Fortræd? Hvem veed, hvad dette kan have at betyde? — Her i denne store By gives der rige Folk, som kunne faae de allerbesynderligste Indfald. Maaskee har den omtalte Dame i Sinde at adoptere Deres Søn?"

„Nei, nei," svarede Irlænderinden, „hun er Forstanderske for en Opdragelses-Anstalt for Børn."

„Er hun det?"

„Ja, — jeg saae selv nogle smaa Piger henne hos hende, — og de vare meget bange for hende. Den ene af dem sagde til min Dreng: „Hvis Du bliver her, banker hun Dig bestemt"!"

„Naa, — saa det sagde den lille Pige?"

„Ja."

Den graa Mand faldt nu i dybe Tanker, medens Irlænderinden vedblev at græde i Stilhed.

Droschken rullede hurtig afsted.

Efterat være kjørt igjennem flere Gader, kom den efter neppe tre Kvarteers Forløb til det irske Kvarteer, i hvilket Dudley-Street er den smukkeste, Lawrence-Street derimod den snevreste, mørkeste og uhyggeligste Gade.

Da Droschken skulde til at kjøre ned ad Dudley-Street, trak den graa Mand i den Snor, hvis yderste Ende var bunden om Kudskens Arm, og raabte til ham:

„Hold her!"

Kudsken adløb, og nu sagde den graa Mand til Shoking:

„Hvilket Nummer har Huset?"

„Nummer fem og tredive," svarede Shoking, der havde

indprentet dette Nummer i sin Hukommelse for at gjøre Lord Palmure bekjendt med det.

„Godt! . . . Nu maae I vente paa mig her!"

„O," sagde Irlænderinden, „vil De lade os blive her? Hvorfor tager De ikke mig med? — Det er dog mig, der maa fordre mit Barn tilbage!"

„Hør mig, gode Kone!" svarede den graa Mand, som allerede var kommen til at udøve en mærkelig Indflydelse paa Irlænderinden. „Her er det Penge, det kommer an paa; — den Fattige bukker under i Kampen!"

„Saaledes gaaer det overalt!" sagde Shoking, idet han atter fik sine Guld-Stykker til at klingre.

Den graa Mand vedblev:

„Mig forekommer det at være klart, at man kun har herøvet Dem Deres Søn, fordi man vil beholde ham. For at faae ham tilbage, maae vi langt mere anvende List, end Magt. Med Magt kommer man ingen Vei, naar man ingen Penge har."

„Men jeg har jo Penge!" sagde Shoking.

„Du?" svarede den graa Mand smilende. „Du er en skikkelig Fyr; men Du er et stort Tosse-Hoved!"

Derpaa sprang han ud af Droschken, og efterat han havde paalagt Kudsken at blive holdende, spadserede han ganske langsomt ned ad Gaden, gik flere Gange frem og tilbage foran Nummer fem og tredive og betragtede Huset med den største Opmærksomhed.

„Stakkels Kone!" sagde han halvhøit, idet han tænkte paa Irlænderinden. „Hvor hendes Hjerte maa banke af Utaalmodighed i dette Øieblik!"

Dog ringede han ikke paa Porten, men gik over paa den anden Side af Gaden, hvor der fandtes et Beværtnings-Lokale.

I dette Lokale gik han ind, forlangte en Snaps

Kognak og et Glas Vand og sagde til Opvartnings-Pigen:

„Kjender De Noget til en Mrs. Fanoche?"

„Ja," lød Svaret, „Mrs. Fanoche lader fra Tid til anden et Kruus Øl hente herovre."

„Hvor boer hun?"

„Ovre i Nummer fem og tredive, — i det smukke Huus der!"

„Grunden til, at jeg spørger Dem om alt dette, er den, at jeg har en lille Pige, som jeg nok vilde have anbragt i en Opdragelses-Anstalt," udbrød den graa Mand med en Mine og i en Tone, som maatte overbevise Enhver om, at han ikke paa nogen Maade havde en Ræv bag Øret.

Nu vendte Opvartnings-Pigen sig om og saae paa Værtshuusholderen, der sad henne ved Kakkelovnen.

Værten reiste sig straxt, gik hen til den graa Mand, betragtede ham opmærksomt og sagde derpaa til ham:

„De seer ud til at være en brav Mand."

„Det vil jeg ogsaa haabe, jeg er," svarede den graa Mand.

„Godt, — saa vil jeg give Dem et Raad: — De skal ikke anbringe Deres lille Pige i Mrs. Fanoches Opdragelses-Anstalt!"

„Er hun da ikke Forstanderske for en saadan?"

„Det udgiver hun sig rigtignok for; — men det vilde dog vist være rigtigere at kalde hende „Plei e-Moder"!" svarede Værtshuusholderen.

Ordet „Pleie-Moder" gav vistnok den graa Mand et meget betydningsfuldt Vink; thi han svarede:

„Jeg forstaaer Dem — og takker for god Underretning!"

Derefter lagde han en Penny paa Diſken og forlod Beværtnings-Lokalet.

Og da han var kommen ud paa Gaden, gik han videre, men paa ſamme Side af Gaden; han nærmede ſig ikke tiere Mrs. Fanoches Huus.

„Lad mig engang ſee, om jeg ikke tilfældigviis ſkulde kunne faae noget Mere at vide underveis!“ ſagde han til ſig ſelv.

Nu gav han ſig til at holde Øie med de Forbigaaende, og det varede ikke ret længe, førend han lagde Mærke til en ung Fyr, der gik ovre paa den anden Side af Gaden og ſaae ſig om til alle Sider, ſom om han ſøgte et eller andet Eventyr.

Det var en høi og herkuliſk bygget ung Mand med et meget ſolbrændt Anſigt og rødligt Haar. Han var ſaa daarlig klædt, ſom det vel var muligt; men alligevel ſaae man ved førſte Øiekaſt, at han ikke var Tigger, men fortjente ſit Brød i ſit Anſigts Sved.

Den graa Mand maalte ham fra Top til Taa.

Ganſke forbauſet over denne, unægtelig meget grundige, Underſøgelſe, blev den unge Fyr ſtaaende.

Nu løftede den graa Mand den venſtre Haand op til Panden, og med Tommel-Fingeren g:orde han Korſets Tegn.

Dette Tegn havde uden al Tvivl en eller anden hemmelighedsfuld Betydning; thi ſtrax gik det unge Menneſke over til den graa Mand, gjorde det ſamme Tegn og ſagde:

„Hvad vil Du, Broder?“

Nu gjorde den graa Mand det ſamme Tegn med den høire Haands Tommel-Finger, ſom han nylig havde gjort med den anden.

Og det unge Menneſke bukkede dybt og ſagde:

„Tal, Herre! Jeg adlyder!"

Det første Tegn betød: „Vi have en Hemmelighed at bevare i Forening," — det andet: „I ethvert hemmelighedsfuldt Selskab er der Nogle, som adlyde, Andre, som befale. Til disse Sidste hører jeg."

„Hvad har jeg at gjøre?" spurgte det unge Menneske.

„At følge mig," svarede den graa Mand.

Og nu vendte han tilbage til Droschken, hvor Shoking havde megen Møie med at berolige Irlænderinden som vedblev at græde og forlange at faae sin Søn tilbage.

Uden at sige et eneste Ord, fulgte det unge Menneske den graa Mand.

Sextende Kapitel.

Da den graa Mand kom hen til Droschken, sagde Shoking, som havde seet ham gaae forbi Huset Nr. 35, uden at træde ind i det:

„Hvad for Noget? Har De ikke fundet Stedet?"

Den graa Mand svarede ham ikke, men sagde til Irlænderinden:

„Min gode Kone, jeg behøver vel ikke at spørge Dem, om De elsker Deres Søn og i dette Øieblik er villig til at offre Liv og Blod for at faae ham tilbage?"

„O, mit Liv har Intet at betyde i Sammenligning med hans!“ svarede hun.

„Nu vel!“ vedblev den graa Mand i en saa høitidelig Tone, at den stakkels Moder foer sammen. „Hvis De vil have Deres Barn tilbage, maa De lægge nøie Mærke til, hvad jeg nu vil sige til Dem.“

Pludselig standsede hendes Taarer, og hun stirrede paa den graa Mands Læber, som om hele hendes Sjæl hang ved dem.

Han vedblev:

„Det Fruentimmer, hos hvem De var i Aftes, er en af de saakaldte „Pleie-Mødre“; — det vil med andre Ord sige: en af dem, der give sig af med at stjæle Børn. Nu har hun ogsaa villet stjæle Deres Barn fra Dem, — dog ikke for at gjøre det Fortræd, — i den Henseende kan De være ganske rolig, — men for at sælge det til en eller anden Familie, der søger en Arving.“

Irlænderinden vilde gjøre en Bemærkning; men ved en Bevægelse med Haanden paabød den graa Mand hende Taushed.

„De maa lade mig tale ud,“ vedblev han. „For Øieblikket er Deres Søn altsaa ikke udsat for nogen Fare, og de, som have ham i deres Magt, føle sig ganske trygge; thi de vente naturligviis ikke at faae Dem at see igjen. Dersom De nu gik ind i Huset tilligemed os, vilde de skjule Barnet for os, og under Paaskud af Huus-Rettens Ukrænkelighed vilde man sende Bud efter Politiet, der vilde kaste os paa Døren. Paa den Maade vilde De altsaa ikke faae Deres Søn at see mere!“

„Min Gud!“ udbrød hun, idet hun fortvivlet foldede Hænderne.

Den graa Mand vedblev:

„Ganske vist kunde De henvende Dem til Øvrigheden, og at denne vilde undersøge Sagen, er naturligt; — men hvor længe vilde en saadan Undersøgelse ikke vare! Her i London er Retter-Gangen just ikke den hurtigste."

Irlænderinden vred sine Hænder.

„Hvis De altsaa ret snart vil see Deres Søn igjen," . . . .

„Om jeg vil!"

„Saa maa De blindt adlyde mig og gjøre Alt, hvad jeg befaler Dem at gjøre."

„Ja," sagde hun, „jeg vil adlyde Dem blindt, det sværger jeg Dem til. Hvad skal jeg gjøre?"

„De skal blive her i Vognen!"

„Ganske alene?"

„Nei, foreløbig kan Shoking blive hos Dem. Men det er muligt, at jeg viser mig ved et af Vinduerne i hiint Huus" . . . .

„Og saa?" spurgte Shoking.

„Saa kommer Du strax hen til mig," svarede den graa Mand. „Denne stakkels Kone maa Du imidlertid lade blive her."

„Det er godt!" sagde Shoking, der indsaae, at den Mand, med hvem han havde at skaffe, var ligesaa klog og forsigtig, som han havde viist sig modig og stærk.

I dette Øieblik lagde Shoking Mærke til det unge Menneske, som den graa Mand ved et hemmelighedsfuldt Tegn havde gjort til sin Slave.

„Tag Dem iagt!" sagde han. „Vi blive belurede!"

Smilende svarede den graa Mand:

„Han gjør fælles Sag med os! — Du har altsaa forstaaet mig?"

„Ja."

„Naar jeg kalder, kommer Du?"

„Ja vel!"

„O," sagde Irlænderinden, idet hun greb den graa Mands Haand, „giv mig mit Barn igjen, og jeg vil velsigne Dem, saalænge jeg lever!"

Den graa Mand gav sin Ledsager et Vink, og nu gik de henimod Mrs. Fanoches Huus.

Den Førstnævnte havde knappet Frakken heelt op til Hagen og sat Hatten paa Snur. Det unge Menneske havde fulgt hans Exempel.

I London, som overalt, gives der to Slags Politi.

Der er et Ordens-Politi, hvis Embeds-Mænd ere iførte Uniform, og et hemmeligt Politi, som Forbryderne ikke kunne kjende ved første Øiekast, da Opdagelses-Betjentene forklæde sig paa enhver mulig Maade.

Idet den graa Mand knappede Frakken heelt op til Hagen og satte Hatten paa Snur, kom han til at see ud som en Opdagelses-Betjent, og hans Ledsagers Udseende gjorde Illusionen fuldstændig.

Da han var kommen hen til Mrs. Fanoches Huus, ringede han.

Efter et Par Minuters Forløb hørte han Nogen komme gaaende indenfor, og der blev stukket en Nøgle i Laasen.

Dog blev Gade-Døren ikke aabnet; kun blev en lille Klap, der var anbragt idøen, slaaet ned, og en lang Næse, der var forsynet med et Par Briller, kom nu til Syne.

„Hvem er det? . . . Hvad vil De?" spurgte en hæs Stemme.

„Er det ikke her, Mrs. Fanoche boer?" spurgte den graa Mand.

„Jo, — men hun er ikke hjemme" . . .

„Det gjør ikke Noget til Sagen; — luk op!"

„Hvem er De?"

„Luk op!“ gjentog han, og nu talte han i en bydende Tone.

Det vindtørre Fruentimmer betænkte sig et Øieblik; men endelig aabnede hun dog Døren; hun troede nemlig, at den Fremmede havde „Forretninger“ med Mrs. Fanoche.

Saasnart som Døren var bleven aabnet, trængte den graa Mand og hans Ledsager ind i Huset.

Da det gamle Fruentimmer saae, hvor pjaltet det unge Menneske var, blev hun bange.

Hun udstødte endog et Skrig; men den graa Mand skyndte sig med at lukke Døren og sagde derpaa til hende:

„Jeg vil raade Dem til ikke at gjøre for megen Støi; thi det vilde let kunne faae ubehagelige Følger for Dem.“

Ganske forskrækket udbrød hun nu;

„Hvem er De, — og hvad vil De her?“

Døren til Daglig-Stuen stod paa Klem; den graa Mand aabnede den heelt.

Nu fik han Øie paa de fire Smaa-Piger, der vare travlt beskjæftigede med deres Haand-Arbeide; thi det gamle Fruentimmers Riis laa henne paa Kaminen, og det vare de meget bange for.

Ved Synet af de to Mænd røbede Børnene langt mere Nysgjerrighed, end Frygt, og de gave sig til at betragte de Fremmede med stor Opmærksomhed.

Nu sagde den graa Mand til det gamle Fruentimmer:

„De er altsaa ikke Mrs. Fanoche?“

„Nei.“

„Hvor er hun da henne?“

„Hun er reist bort.“

„Og hvor er Irlænderindens Jenny henne?“

Da det gamle Fruentimmer fik dette Navn at høre, foer hun sammen.

„Jeg forstaaer, ikke hvad De mener dermed," sagde hun.

Den graa Mand vedblev:

„Madame, i Aftes kom en Mand, en Kvinde og et Barn herhen."

„De tager feil," svarede det gamle Fruentimmer.

„Manden gik sin Vei; men Kvinden og Barnet bleve her."

Fruentimmeret med Brillerne havde nu faaet Tid til at gjenvinde sin Fatning, og ganske rolig sagde hun:

„Jeg forstaaer virkelig ikke, hvad det er, De sigter til."

Og hun tilkastede de smaa Piger et forfærdeligt Blik for at paabyde dem Taushed.

Men den graa Mend lagde Mærke til dette Blik.

Tre af de smaa Piger havde bøiet Hovedet; men den største af dem, hun, som den foregaaende Aften havde tilhvisket den lille Irlænder en Advarsel, saae kjækt paa den graa Mand.

Denne gik nu hen til hende og sagde:

„Er det ikke sandt, at der i Aftes kom en Mand, en Kvinde og en lille Dreng herhen, mit Barn?"

„Jo, det er, Herre," svarede den lille Pige modig.

„Nei, hvilken fræk lille Løgnerske!" udbrød det gamle Fruentimmer nu rasende.

Og hun greb Riset og løftede det mod den lille Pige.

Men hendes Arm faldt ikke ned. Den graa Mand greb hende om Haand-Ledet og klemte hende saa haardt, at hun udstødte et Skrig og tabte Riset ud af Haanden.

Derpaa sagde han til den lille Pige:

„Tal, mit Barn! . . . De kom altsaa herhen?"

„Ja, Herre."

„De spiste til Aften her?"

„Ja, Herre."

„Og saa?"

„Saa bleve de førte ind i det Sove-Kammer der."

Med disse Ord pegede hun paa en Dør i Baggrunden af Værelset.

Den graa Mand gav sin Ledsager et Vink, og det unge Menneske gik hen og aabnede den omtalte Dør.

Det lille Sove-Kammer var tomt.

„Hvor ere de nu henne?" vedblev den graa Mand.

„Det veed jeg ikke, Herre." svarede den lille Pige.

„Har Du ikke seet dem i Dag?"

„Nei."

„Jeg mener ikke Damen, men den lille Dreng."

„Heller ikke ham."

„Og hvor er Mrs. Fanoche henne?"

„Det veed jeg ikke, Herre."

Rasende opbragt udbrød det gamle Fruentimmer:

„Nedrige Djævel-Unge, jeg skal pidske Dig ihjel!"

„De?" sagde den graa Mand. „Tag De Dem iagt, at jeg ikke kvæler Dem!"

Og han kastede hende om i en Læne-Stol, idet han tilføiede:

„De skal ikke gjøre Dem den Uleilighed at raabe om Hjælp; thi saa er det ude med Dem!"

Derpaa aabnede han et af Vinduerne i Daglig-Stuen og lænede sig ud af det.

Det var jo det Signal, om hvilket han havde truffet Aftale med Shoking.

Sytlende Kapitel.

Efter et Par Minuters Forløb kom Shoking, og efter den graa Mands Opfordring aabnede det pjaltede unge Menneske Døren for ham.

Da det gamle Fruentimmer var blevet kastet om i Læne-Stolen, havde hun anseet det for klogest at lade, som om hun var besvimet.

Derimod loe de smaa Piger af fuld Hals.

Idet Shoking traadte ind i Bærelset, saae han sig om efter den lille Dreng, men kunde ikke faae Øie paa ham.

Den graa Mand traf paa Skuldrene.

„Jeg er bange for, at den lille Fyr allerede er bleven skaffet af Veien," bemærkede han.

Og derpaa sagde han til den ældste af de smaa Piger:

„Du er altsaa ganske vis paa, at Du ikke har seet Noget til den lille Dreng i Dag, mit Barn?"

„Ja, det er jeg ganske vis paa, Herre."

„Og heller ikke til Mrs. Fanoche?"

„Nei Herre."

„Men denne Mand kan Du da nok kjende igjen?" vedblev han, idet han pegede paa Shoking.

„O, ja!"

Nu havde det gamle Fruentimmer aabenbart faaet Krampe; thi hun laa i Læne-Stolen og sparkede ud med Benene.

„Madame, sagde den graa Mand til hende, „jeg lader Dem blive her under Bevogtning af denne Mand, og jeg befaler ham at kvæle Dem, hvis De blot udstøder et eneste Skrig eller anstiller et Forsøg paa at tage Flugten.

— Hvad Eder angaaer, Børn," tilføiede han, idet han henvendte ſig til de ſmaa Piger, „ſaa lover jeg Eder, at vi, naar I blot ere ganſke ſtille, nok ſkulle beſkytte Eder imod det afſkyelige Fruentimmer, og at hun ikke tiere ſkal faae Lov til at banke Eder."

Nu gav han Shoking et Vink, og de to Mand forlode Daglig-Stuen, medens det pjaltede unge Menneſke ſatte ſig ved Siden af det gamle Fruentimmer og holdt ſig parat til at gribe hende i Struben, hvis hun ſkulde falde paa at ſkrige eller paa at anſtille et Forſøg paa at at tage Flugten.

Nu gav den graa Mand og Shoking ſig til at underſøge Huſet fra Overſt til Nederſt; — men de fandt ikke, hvad de søgte.

Mrs. Fanoche, hendes Tjeneſte-Pige og den lille Dreng vare forſvundne.

Badede i Sved og maalløſe af Forbauſelſe ſaae de to Mænd et Øieblik paa hinanden.

Bagved Huſet laa der en lille Have, fra hvilken en Dør førte ud til en ſnever Gyde.

Nu troede den graa Mand, at han havde fundet Nøglen til Gaaden.

„Igjennem den lille Dør der har Mrs. Fanoche beſtemt taget Flugten," ſagde han efter en længere Pauſe. „Barnet har enten hun eller Tjeneſte-Pigen havt paa Armen."

De to Mænd vendte nu tilbage til Daglig-Stuen.

Det gamle Fruentimmer var i Mellem-Tiden vaagnet op af ſin Afmagt; men hun var bange for ſin Vogter og forholdt ſig derfor rolig. Dog kunde hun ikke lade være med, fra Tid til anden at kaſte et raſende Blik paa de ſmaa Piger, der ryſtede og bævede, hver Gang hun ſaae paa dem. For Reſten lod hun ſig nøie med engang imel-

lem at udstrække Armene mod Loftet, som om hun vilde kalde Himlen til Vidne paa denne oprørende Krænkelse af Huus-Retten.

Nu sagde den graa Mand til de smaa Piger:

„Det er bedst, at I gaae ned i Haven og lege, mine Børn. Jeg giver Eder Ferie i Dag."

Dette lode de stakkels Smaa sig ikke sige to Gange; de skyndte sig med at komme ud af Værelset, og efter et Par Minuters Forløb kunde man høre dem lee og støie nede i den lille Have.

Nu lukkede den graa Mand Døren i Laas og sagde til det gamle Fruentimmer, der sad som forstenet af Skræk.

„Siig mig engang, Madame, har De nogensinde hørt tale om Mill-Bank eller Newgate? Det er prægtige Fængsler for Misdædere, og jeg har al Grund til at troe, at De meget snart vil gjøre Bekjendtskab med et af dem."

„Gjør med mig, hvad De vil," svarede hun med skjælvende Stemme, „men jeg kalder Himlen til Vidne paa" . . .

„Vi have en Droschke holdende udenfor," vedblev den graa Mand. „Hvis De ikke strax siger os, hvad der er blevet af den lille Irlænder, bære vi Dem ned til Droschkeu og kjøre Dem hen til den nærmeste Poltti-Station."

„Jeg kan ikke besvare Deres Spørgsmaal," svarede hun.

„Jo, De kan!"

„Dræb mig, om De har Lyst dertil!" sagde hun. „Men jeg siger ikke Noget! . . . . . Jeg veed ikke Noget!"

„Er det ikke bedst, jeg kvæler hende?" spurgte Shoking.

„Jo, gjør det!" svarede den graa Mand, som meente,

at denne Trudsel vilde gjøre bedre Virkning, end Frygten for Politiet.

Shoking tog sit Hals-Tørklæde af og lagde det om Halsen paa det gamle Fruentimmer.

Hun stønnede forfærdelig; men hun havde en beundringsværdig stærk Villie.

„Dræb mig kun, om De saa vil; — men jeg siger ikke Noget!"

„Træk til!" sagde den graa Mand til Shoking, som havde slaaet en Løkke paa Tørklædet.

Det gamle Fruentimmer, der var nærved at tabe Veiret, udstødte et svagt Skrig.

I dette Øieblik ringede det.

Den graa Mand og hans to Ledsagere saae paa hverandre.

Det gamle Fruentimmer benyttede sig af Leiligheden til at rive sig løs, og nu raabte hun af fuld Hals:

„Hjælp! . . . Hjælp!"

Shoking kastede sig over hende og greb hende i Struben.

Atter ringede det.

Nu løb den graa Mand hen til Vinduet, og igjennem de nedrullede Persienner saae han ud paa Gaden.

Der holdt en Herskabs-Vogn udenfor, og en middaldrende Herre stod endnu med Klokke-Haandtaget i Haanden.

To Politi-Betjente, der netop gik igjennem Gaden, nærmede sig Huset, da de saae, at der ikke blev lukket op.

Den graa Mand indsaae, at der var Fare paafærde.

„Vi maae see at komme bort i en Fart," sagde han.

Og fulgt af Shoking og det pjaltede unge Menneske, løb han ned i Haven.

Nøglen til Have-Døren sad i Laasen, og til stor Forbauselse for de smaa Piger, ilede de tre Mænd ud af Haven.

— — — — — — — — — — — —

Da de vare komne ud i den snevre Gade, sagde den graa Mand til Shoking:

„Idag finde vi ikke Barnet; men vi skulle nok finde det; — det kan Du være ganske rolig for!“

Nu tog han en Bank-Note paa ti Pund Sterling op af Lommen, gav Shoking den og sagde til ham:

„Nu maa Du skynde Dig hen til Irlænderinden! Der har Du Penge til at skaffe hende et passende Logis.“

„Godt!“ sagde Shoking, idet han stak Sedlen i Lommen.

„Du maa trøste hende og indgyde hende Haab; — Barnet skulle vi, som sagt, nok skaffe hende tilbage. Mrs. Fanoche har taget det med sig; men vi skulle nok faae Fingre i Mrs. Fanoche!“

„Gaaer De da ikke med mig?“ spurgte Shoking.

„Nei.“

„Men“ . . .

„Jeg maa absolut tale med Abbed Samuel.“

„Den katholske Præst?“

„Ja.“

„Men han sidder jo for Øieblikket i Fængsel.“

„Jeg lader mig ligeledes sætte i Fængsel.“

„Men saa kan De jo ikke komme ud igjen!“

„Mød mig i Morgen, Klokken fire, i den indre Bane-Gaard ved Charing-Cross!“

„Og jeg vil virkelig træffe Dem der?“

„Naar jeg lover Noget, holder jeg det altid!“

Den graa Mand rakte Shoking Haanden til Afsked, men sagde dog endnu til ham:

„Nu maa Du skynde Dig med at vende tilbage til Irlænderinden!“

Shoking gik sin Vei, idet han i sit stille Sind tænkte:

„Hvad skal jeg dog sige til den stakkels Kone?“

Den graa Mand gik den modsatte Vei. Da han var kommen ind i Oxford-Street, vendte han sig om og sagde til det unge Menneske, der endnu bestandig fulgte efter ham:

„Broder, vend Du nu tilbage til Dudley-Street! Hold Dig i en passende Afstand fra den Vogn, vi saae udenfor Mrs. Fanoches Huus; men pas godt paa den!“

„Ja vel! — Og saa?“

„Naar Vognen kjører bort, følger Du efter den!“

„Ja vel!“

„Jeg maa have at vide, hvad den Herre hedder, som sidder i Vognen, og i Morgen giver Du Møde ved Jernbane-Gaarden i Charing-Cross og meddeler mig det!“

Den pjaltede unge Fyr hilste ærbødig og ilede bort, medens hans hemmelighedsfulde Herre gik videre og snart tabte sig i den Sværm af Fodgængere og Kjørende, der altid findes i Oxford-Street.

— — — — — — — — — — — —

Men hvad var der blevet af den lille Irlænder —

— Det skulle vi nu gjøre Rede for.

Attende Kapitel.

Hvor var Mrs. Fanoche og den lille Ralph henne? — For at faae det at vide maae vi gaae nogle Timer tilbage i Tiden, — til det Øieblik, da Wilton og Droschke-Kudsken havde lovet, at de vilde bringe Irlænderinden hen til London-Bridge og kaste hende i Vandet der.

I nogle Minuter var Mrs. Fanoche bleven staaende i Døren, indtil den Droschke, der bortførte den bevidstløse Irlænderinde, forsvandt for hende i Taagen.

Derpaa var hun gaaet ind igjen, havde omhyggelig lukket Gade-Døren i Laas og var derefter gaaet op til det lille Kammer, i hvilket Ralph laa og sov.

Ogsaa den lille Dreng havde faaetet Par Draaber Opium i sin Thee, og deraf kom det, at han ikke vaagnede, da Wilton kom ind i Stuen og slæbte den sovende Irlænderinde bort paa sine Skuldre.

Mrs. Fanoche saae paa den lille Dreng, der endnu bestandig sov, og sagde halvhøit:

„Nu er det i Orden! ... Det forekommer mig endog, at Fyren har nogen Lighed med Major Waterley; — hvad der forresten er besynderligt nok; — men Skjæbnen har jo ogsaa sine Luner! — Naa, de Forældre blive da rigtig lykkelige!“

Nu vendte hun sig om og fik Øie paa det gamle Fruentimmer, der havde bragt de smaa Piger til Ro og nu kom ind til hende.

„Naa, hvor er Moderen henne?“ spurgte det vindtørre Fruentimmer.

„Hun er borte!“

„Oho! De saacr Deres Forretninger besørgede i en Fart, — det maa man lade Dem!“

„Ja, gjør jeg ikke?“

„Jo, — og Wilton er ogsaa en flink Mand, som man maa sætte Priis paa!“

„Det indseer og indrømmer jeg ogsaa,“ svarede Mrs. Fanoche. „Men see dog blot paa ham, — er det ikke en kjøn lille Fyr?“

„En reen Engel,“ svarede det gamle Fruentimmer med et afskyeligt Smiil.

Nu tog Mrs. Fanoche Lyset, som hun havde sat paa Kakkelovnen.

„Kom nu!“ sagde hun. „Jeg har Noget at tale med Dem om.“

„Klokken er mange,“ svarede det gamle Fruentimmer. „I Morgen saae vi jo Tid nok til at tale sammen!“

Mrs. Fanoches Øine funklede af Vrede.

„Gamle Tosse-Hoved!“ udbrød hun. „Bilder De Dem maaskee ind, at jeg ene og alene giver Dem Løn for at spise, drikke og sove?“

„Jo, jeg siger Tak!“ sagde det gamle Fruentimmer i en yderst haanlig Tone. „De ødelægger Dem sandelig ikke for min Skyld, — og jeg gad dog nok vide, hvad der skulde blive af Deres Opdragelses-Anstalt, hvis De ikke havde mig! . . . Jeg er jo den Eneste, de Smaa-Djævle have en lille Smule Respekt for!“

„Ja, det kan gjerne være,“ sagde Mrs. Fanoche, „men jeg har, som sagt, Noget at tale med Dem om.“

„Naa, saa tal da!“ sagde det gamle Fruentimmer med en Lænke-Hunds Resignation.

De vare nu komne ind i Spise-Stuen, og det vindtørre Fruentimmer med Brillerne kastede sig i sin Læne-

Stol og ventede paa, at Mrs. Fanoche skulde tage Ordet.

Denne Sidste sagde derpaa:

„Nu maae vi tænke over, hvad vi skulle foretage os med den lille Fyr, min Bedste!“

„Det veed De jo ligesaa godt, som jeg“, brummede det gamle Fruentimmer.

Mrs. Fanoche faldt i Tanker.

„Seer De“, sagde hun derpaa, „Miss Emily og hendes Mand komme herhen om fjorten Dage.“

„Godt!“

„Vi have altsaa ikke lang Tid til at dressere den lille Fyr.“

„Jeg har mit Riis!“ sagde det gamle Fruentimmer, idet hun greb Riset, der laa paa Kaminen, og svang det i Luften.

Mrs. Fanoche trak paa Skuldrene.

„De er og bliver dog et gammelt Tosse-Hoved!“ sagde hun.

Da det vindtørre Fruentimmer fik denne Kompliment, gav det et saa voldsomt Sæt i hende, at hendes Briller glede heelt ned paa Næse-Tippen, — og det maatte næsten betegnes som et Mirakel, at de standsede der.

„Ja, ja,“ brummede hun,“ skjæld De mig kun ud; — gjør De Dem kun lystig over mig! — De har jo Ret dertil; — jeg spiser jo Deres Brød! . . .

Det lod dog ikke til, at denne Bebreidelse gjorde noget videre stærkt Indtryk paa Mrs. Fanoche; hun vedblev nemlig ganske rolig:

„De er ikke slet saa kløgtig, som De kunde og burde være, min Bedste! . . . At vi, for at faae Fred i Huset, prygle en Bunke Børn dygtig igjennem, for hvilke vi faae

en vis Sum udbetalt, og som aldrig blive forlangte tilbage, — det er ganske i sin Orden!"

„Børn maae have Prygl, mange Prygl, hvis de skulle drive det til noget Ordentligt her i Verden!" sagde det gamle Fruentimmer.

„Og derfor blive Børnene her i Huset heldigviis ogsaa samvittighedsfuldt pryglede igjennem adskillige Gange om Dagen", bemærkede en Stemme henne ved Døren halvthøit og i en haanlig Tone.

„Ja, undertiden, — maaskee endog i de fleste Tilfælde", indrømmede Mrs. Fanoche, „men denne lille Fyr vil blive forlangt tilbage af os!"

„Og hvad saa?"

„I Stedet for at mishandle ham, maae vi kjæle for for ham, kysse og klappe ham!"

„Hvorfor det?"

„Fordi han saa letteſt vil glemme sin Moder! — Desuden forekommer det mig, at han har bedre Forstand og større Villie-Styrke, end Børn i hans Alder pleie at have."

„Nei, virkelig?" sagde det gamle Fruentimmer haanlig.

„Det er derfor min Hensigt at behandle ham med Blidhed."

„De vil altsaa selv tage Dem af ham?"

„Ja, — jeg vil ikke engang lade ham blive her!

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi han, saasnart som han vaagner, vil kalde paa sin Moder og gjøre et saadant Spektakel, at det let vilde kunne bringe hele Kvarteret paa Benene."

„De glemmer vist mit Riis!" sagde det vindtørre Fruentimmer, idet hun lod det af Børnene saameget frygtede Pinsels-Redskab hvine igjennem Luften.

„Men er De dog ikke ogsaa ret et stort Tosse-Hoved!“ udbrød Mrs. Fanoche. „Har jeg ikke nylig sagt Dem, at jeg vil tage den lille Fyr med det Gode?“

„Jo, det er sandt“, svarede det gamle Fruentimmer i en haanlig Tone. „Men hvorledes vil De saa faae ham til at tie stille?“

„Jeg vil bringe ham bort herfra.“

„Naar?“

„Endnu i Nat.“

„Og hvorhen?“

„Ud til Hampstead, hvor jeg, som De veed, har kjøbt mig et lille Land-Sted for mine Spare-Skillinger. Det ligger i en temmelig øde Egn og har en stor Have samt fuldtop af frisk Luft. Der vil Barnet trives ganske fortræffelig.

Mary tager jeg med. Hvis det behøves skal hun i de første Par Dage give Drengen Riis; jeg vil derimod overvælde ham med Kjærtegn. Paa den Maade skulle vi nok faae ham tæmmet, inden Ugen er omme.

Maar Miss Emily saa kommer, vil den lille Fyr være saa from som et Lam. Han vil ikke længer tale om sin Moder, men falde den smukke Dame om Halsen og sige „Søde Mama“ til hende!“

„Ja, det bliver ganske vist en rørende Scene!“ sagde det gamle Fruentimmer, idet hun lo haanlig. „Alene Tanken om den har rørt mig til Taarer!“

„De maa blive her og passe Huset,“ vedblev Mrs. Fanoche.

„Ja, De veed jo nok, at De kan stole paa mig“, sagde det gamle Fruentimmer, der slet ikke havde Noget imod at være Ene-Herskerinde i Huset.

„Godt! Da vi nu have faaet den Sag bragt i Orden, kan De gjerne gaae til Ro“, sagde Mrs. Fanoche.

„Og De reiser altsaa bort?"

„Ja."

„Naar?"

„Strax!"

„Meget vel!" sagde det gamle, vindtørre Fruentimmer, idet hun tog Lyset og neiede for Mrs. Fanoche.

Da hun var kommen hen til Døren, blev hun imidlertid staaende og sagde med et Suk:

„Jeg kan dog ikke nægte, at jeg nok kunde have Lyst til at give den lille Fyr en ordentlig Dragt Prygl; — han stirrede paa mig paa en Maade, som jeg ikke kunde lide."

Nu gik hun imidlertid sin Vei.

Mrs. Fanoche aabnede derpaa den Dør, der fra For-Salen førte ned til Kjælderen og kaldte:

„Mary!"

„Nu kommer jeg, Madame!" svarede en Stemme.

Et Øieblik efter hørtes der Trin paa den lille Trappe, der førte ned til Kjøkkenet, og Mary gik hen til sin Frue.

„Vi To maa tage ud til Hampstead, min Pige", sagde Mrs. Fanoche til hende.

„Saa seent paa Aftenen?"

„Ja, min Pige! — Du maa derfor strax hente en Droschke."

Tjeneste-Pigen svarede ikke et Ord, men gik hen til Gade-Døren, medens Mrs. Fanoche vendte tilbage til det lille Kammer, i hvilket Irlænderen Ralph endnu bestandig laa i den dybeste Søvn.

Ellevte Kapitel.

Som rimeligt er, virke søvndysſende Midler ſtærkeſt paa ſvage Naturer.

Dette vidſte Mrs. Fanoche, og medens hun ikke havde troet at kunne gjøre Regning paa, at Irlænderindens kunſtig frembragte Søvn vilde vare længere, end i det Høieſte fire Timer, følte hun ſig derimod overbeviiſt om, at Drengen vilde ſove til langt op ad Dagen.

Medens Mary gik ud for at hente en Droſchke, tog „Pleie-Moderen" den lille Irlænder op af Sengen.

Drengen vaagnede ikke derved.

Nu gav Mrs. Fanoche ſig til at klæde ham paa, og da det var beſørget, lagde hun ham igjen paa Sengen og ventede ganſke rolig paa, at hendes Tjeneſte-Pige ſkulde komme tilbage.

Hun kom heller ikke til at vente ret længe. Allerede efter nogle faa Minuters Forløb blev Gade-Døren aabnet, og hun kunde høre, at en Droſchke gjorde Holdt udenfor.

Det var Mary, der kom tilbage.

Mary var et ſtort og ſtærkt ſkotſk Fruentimmer paa fem og fyrgetyve Aar, med et haardt og vildt Udtryk i Anſigtet, og maaſkee tjente hun Mrs. Fanoche ligeſaa meget af Smag ſom af Egen-Nytte; — i pekuniair Henſeende var det nemlig en ganſke fortrinlig Kondition, hun havde.

Hun var gruſom af Naturen, og derfor nærede hun den meeſt levende Intereſſe for Mrs. Fanoches Opdragelſes-Methode, der kan betegnes med det ene Ord: „Riſet".

Det var en Sjæle-Fryd for Mary at ſee de ſtakkels

uskyldige Børn blive pryglede igjennem; — hun var saaledes et værdigt Blad i det Tre-Kløver af kvindelige Bødler, der boede i Dudley-Street.

Naar det behøvedes, kunde hun være døv og utilgængelig for enhver bedre Følelse; hun vidste ogsaa Besked om alle de Forbrydelser, der bleve begaaede i dette hemmelighedsfulde Huus; men om hun end var bleven lagt paa Pine-Bænken, vilde hun dog ikke have røbet det Allermindste af, hvad hun vidste.

„Skal han ogsaa druknes?" spurgte hun, idet hun traadte ind i Værelset.

„Nei," svarede Mrs. Fanoche, „man drukner ikke en Dreng, ved Hjælp af hvem man har Udsigt til at tjene tusind Pund Sterling."

Imidlertid fandt Mrs. Fanoche det raadeligst at faae sig en lille Passiar med Droschke-Kudsken.

Naar man maa tage den første den bedste Kudsk, bør man altid akkordere med ham om Betalingen.

Og desuden maatte Mrs. Fanoche paa Forhaand sørge for, at Droschke-Kudsken ikke fattede Mistanke til hende, naar han saae hende komme med et Barn, der sov saa haardt, som om det var et Lig.

Hun aabnede derfor Gade-Døren og raabte:

„Hør engang, Kudsk!"

„Her er jeg, Madame!" svarede Kudsken.

„Er det en god Hest, De har?"

„Det er et ganske fortrinligt Dyr, Mylady!"

„Saameget desto bedre! . . . Det er koldt i Nat, — og min lille Dreng kunde let blive forkjølet, hvis vi vare altfor længe underveis."

„Men — hvor skulle vi da hen, Mylady?"

„Ud til Hampstead! — Hvor langt er det?"

„En Miils Vei, Mylady."

„Og hvad koster Touren? — Jeg er en stakkels fattig Enke og er derfor nødt til at vende og dreie hver Skilling, førend jeg giver den ud."

„De kan give mig en Krone, Mylady — og sex Pence til, hvis De ere tre Personer."

„Naa ja, — det Forslag kan jeg nok have Raad til at gaae ind paa; — men saa maa De ogsaa kjøre rask til!"

Med megen Stolthed svarede Droschke-Kudsken:

„Mylady, jeg tør nok sige, at der ikke findes ret mange Heste i London, som kunne trave omkap med min!"

Nu gik Mrs. Fanoche igjen ind i Huset. I en Fart tog hun sin Hat paa, svøbte sig ind i en varm Pels og sagde derpaa til Mary:

„See saa! — Lad os nu komme afsted!"

Den skotske Kvinde havde saa fuldstændig svøbt den lille Dreng, der endnu bestandig sov trygt, ind i et stort Shawl, at det ikke var muligt at see Andet af ham, end hans Ansigt.

„Stakkels lille Fyr!" sagde Kudsken, idet han saae paa Drengen. „Naa, — han sover da i alt Fald godt!"

Mrs. Fanoche svarede ikke, men skyndte sig med at aabne Vogn-Døren. Mary sprang hurtig ind i Droschken og tog Barnet paa Skjødet. Nu steg ogsaa Mrs. Fanoche ind, og med megen Omhu sørgede hun for, at Døren blev rigtig lukket.

„Kjør saa!" raabte hun til Kudsken.

„Men i hvilken Gade i Hampstead skal jeg holde?" spurgte Kudsken.

„Heath-Mount, Nr. 18," svarede Mrs. Fanoche.

Nu satte Vognen sig i Bevægelse.

Kudsken havde ikke sagt for Meget; — hans Hest var virkelig en ganske udmærket Traver.

Efter neppe tre Kvarteers Kjørsel kom han ud til Hampstead, og nogle Minuter efter gjorde han Holdt i Heath-Mount.

„Heath-Mount" er en bred Allee, — eller rettere: Gade; thi paa begge Sider af den ligger der en Mængde Land-Steder.

Om Sommeren hersker der meget Liv paa dette Sted; men om Vinteren er det næsten øde.

— Droschken gjorde Holdt udenfor et Gitter, indenfor hvilket man saae en Have med mægtige Træer, og halvt skjult af disse Træer laa der et lille Huus lang inde i Haven.

Mrs. Fanoche steg først ud, betalte Kudsken og gav ham en Shilling i Stedet for de sex Pence, han havde betinget sig.

Derpaa tog hun en Nøgle op af Lommen og aabnede Gitter-Døren.

Den skotske Tjeneste-Pige havde endnu bestandig Barnet paa Skjødet.

Da hun skulde stige ud af Vognen, maatte hun naturligviis tage Drengen paa Armen. Efterat hun omhyggelig havde lukket Gitter-Døren i Laas, skyndte hun sig imidlertid med at indhente sin Frue, og nu sagde hun halvhøit:

„Hør engang, Madame, jeg troer virkelig, at Drengen er ifærd med at vaagne!"

„Allerede?" sagde Mrs. Fanoche.

„Ja, han begynder at bevæge sig i mine Arme."

„Naa ja," sagde Pleie-Moderen, „lad ham nu kun vaagne og skrige op, saameget han har Lyst til; nu ere vi jo hjemme!"

„Og Naboerne vækker han neppe," bemærkede den skotske Pige leende, „thi vi have nok ingen."

Da de vare komne igjennem Haven, tog Mrs. Fanoche en anden Nøgle op af Lommen og aabnede Hoved-Døren.

Det var en ægte lille engelsk Villa med to Værelser i Stuen, to paa første Sal, Kjøkken i Kjælderen og en lille Kvist-Leilighed.

Alt bar her Præget af Reenlighed og Orden. I Forværelset saae man en Porcellains-Kamin, og Møblerne i Salen vare af Nødde-Træ.

Neppe havde de to Fruentimmer faaet Døren lukket efter sig og tændt Lys, førend Barnet, som den skotske Pige endnu bestandig bar paa Armen, trak Veiret dybt, strakte sig og sagde:

„Moder!"

Og nu slog han Øinene op.

Den skotske Kvinde havde sat sig i en Sofa og taget Drengen paa Skjødet.

„Moder?" gjentog den lille Irlænder, idet han saae sig om.

Hvad det Indre angik, havde Huset i Hampstead en vis Lighed med Huset i Dudley-Stret, og Ralph troede først, at han befandt sig i det samme Værelse, i hvilket hans Moder og han havde spiist til Aften sammen med de smaa Piger.

Nu fik han Øie paa Mrs. Fanoche og gjenkjendte hende strax.

„Hvor er min Moder henne?" spurgte han.

„Hun sover endnu," svarede Mrs. Fanoche.

Ralph reiste sig op og spurgte med den for Børn eiendommelige gode Hukommelse og ubarmhjertige Logik:

„Hvorfor er jeg da fuldt paaklædt?"

Mrs. Fanoche svarede ikke.

„Hvor er min Moder henne?“ spurgte han endnu engang.

„Nu skal jeg hente hende,“ sagde Mrs. Fanoche.

Og hun forlod Værelset, idet hun vexlede et Blik med den skotske Pige, som paa Veien derud var bleven tilstrækkelig instrueret.

„Hvem har klædt mig paa?“ spurgte Drengen nu, idet han saae paa den skotske Pige.

„Det har Din Moder,“ svarede Mary.

„Hvor er hun henne?“

„Ovenpaa!“

„Saa vil jeg gaae op til hende.“

Med disse Ord gik Drengen hurtig hen til Døren.

Mary stillede sig imidlertid i Veien for ham og sagde:

„Du bliver her!“

„Og naar jeg nu ikke vil blive her?“ udbrød han i en Tone, der røbede en saa fast Villie, at den skotske Pige foer sammen.

„Du bliver her!“ sagde hun imidlertid.

Drengen stampede i Gulvet og raabte:

„Jeg vil op til min Moder!“

Og han forsøgte paa at skubbe Mary bort fra Døren.

Hun stødte ham haardt fra sig; men han gjentog Forsøget, og nu gav det raa Fruentimmer ham en Drefigen.

Drengen skreg høit af Raseri, foer løs paa hende og bed hende i den Haand, med hvilken hun havde slaaet ham.

„Forbandede Unge!“ raabte Mary. „Jeg skal lære

Dig! . . . Du skal faae at vide, at Du har faaet med mig at bestille!"

Med disse Ord tog hun et Riis frem, der havde megen Lighed med det vindtørrre Fruentimmers, løftede det i Veiret og udbrød:

„Væmmelige Djævel-Unge! Du skal faae at vide, at Du har faaet med mig at bestille!"

Riset foer hvinende igjennem Luften og faldt ned paa Ryggen af den lille Ralph, som skreg høit af Smerte.

Tyvende Kapitel.

Vi maae nu overlade det stakkels Barn til de to skjørteklædte Tyranner, der have faaet det i deres Magt, og begive os hen til et i London velbekjendt Beværtnings-Lokale, der kaldes „Paa Fald-Rebet".

Ligeoverfor dette Værts-Huus ligger der en skummel, firkantet Bygning med tilgittrede Vinduer.

Denne Bygning, der er tre Etager høi, og hvis Udseende vidner om, at den enten maa være et Kloster, et Hospital eller et Fængsel, er Gjælds-Fængslet White-Cross.

Paa hver Side af Bygningen ligger der en lille Pavillon. I den ene af dem gaaer man ind til Fængslet; i den anden findes Gouvernørens meget smukke og hyggelige Bolig.

Ligeoverfor ligger altsaa „Paa Fald=Rebet".

Der tømmer den ulykkelige Gjælds=Arrestant det sidste Bæger, inden Friheden bliver ham berøvet; — der tage hans Paarørende Afsked med ham; — der samles hver Dag, imellem Klokken to og tre, de, som have faaet Tilladelse til at besøge en Ven, en Fader eller en Søn, der er bleven fængslet; — derfra kunne de nemlig see, naar Fængslets Port bliver aabnet for dem.

Og der er det endelig, at Miss Penny giver Møde med sin Kurv paa Armen for at kjøbe Skinke, Smørre=Brød, Ale og Porter til sine Klienter.

— Og hvem er da Miss Penny?

Det er en Datter af Slutteren, Mr. Goldsmith. — For Resten er Miss Penny en syttenaarig, spinkel, i høieste Grad opvakt og livlig Brunette.

Hun er alle Fangernes Kommissionair, og for hvert Ærinde, hun besørger, faaer hun en Penny; — derfra skriver hendes Tilnavn sig, og dette har aldeles fortrængt hendes rette Navn.

En halv Snees Gange om Dagen gjæster Miss Penny Værts=Huset „Paa Fald=Rebet".

Dette Beværtnings=Lokale er, som allerede bemærket, Samlings=Stedet for Fangernes Slægtninge og Venner; men foruden disse har det mange andre Gjæster, navnlig Rets=Betjente, men tillige en Mængde Dag=Drivere, som nok have Lyst til at vide, hvad der foregaaet indenfor Gjælds=Fængslets Mure.

Og det vilde væe Synd at sige, at Miss Penny gjør en Røver=Kule af sit Hjerte; med Ungdommens lette Sind lader hun Munden løbe og fortæller Alt, hvad hun veed; hun er med andre Ord en levende Avis, der udkommer en halv Snees Gange om Dagen.

Efter Behag kan man faae hende til at fortælle rørende Hiſtorier, der lokke Taarer frem i Tilhørernes Øine, og til at ſkildre komiſke Optrin paa en ſaa livlig Maade, at hendes Publikum er nærved at briſte af Latter.

Taarer og Latter-Salver afvexle næſten uophørlig.

Miſs Penny veed meget godt, at Forandring fryder; hun ſørger derfor altid for at have tilbørlig Afvexling paa rede Haand til ſit Publikum. Naar hun træder ind i Beværtnings-Lokalet, bliver der ogſaa ſtrax ſlaaet Kreds om hende, og Værten, Mr. Colſon, ſkynder ſig med at lægge ſin Avis fra ſig, ſkjøndt han dog for et Øieblik ſiden ſtuderede den med den meeſt levende Intereſſe.

I Dag, — det var den Dag, da den graa Mand havde paalagt Shoking at bære Omſorg for Irlænderinden, — følte Miſs Penny ſig nu meeſt oplagt til at faae ſine Tilhørere til at græde, medens Værtens Kone fyldte hendes Kurv med de Levets-Midler, hun havde udbedt ſig.

Hun fortalte, at Fangerne lige paa een Gang i deres Midte havde ſeet en ung Mand, der ſaae ud til at være en endog ualmindelig rettænkende Mand, og ſom var ſaa blid, from og reſigneert, at de følte ſig friſtede til at anſee ham for en Engel, hvem Gud havde overdraget et piinligt Hverv.

Den unge Mand, hun talte om, var Præſt, og vore Læſere have viſtnok allerede gjættet, at denne Præſt ikke var nogen Anden, end Abbed Samuel.

Selv havde han ikke talt om den egentlige Grund til, at han var bleven fængſlet; men en af de andre Fanger, der kjendte ham, havde givet en rørende Skildring af den unge Herrens Tjener.

Ja, ganske vist havde han Gjæld; men hvorfra skrev denne hans Gjæld sig? — Fra hans Kjærlighed til Kirken og til de Fattige; -- efterat han havde skjænket disse Alt, hvad han eiede, havde han ikke taget i Betænkning, stadig for deres Skyld, at henvende sig til det Rov-Dyr, der gik under Navnet Thomas Elgin.

Alle Fangerne vare blevne dybt rørte, — og saaledes gik det ogsaa de Personer, — omtrent en Snees Stykker, — der nu vare forsamlede i Værts-Huset, og hvem Miss Penny fortalte sin Historie.

Uden selv at vide det, var den unge Pige imidlertid i Besiddelse af dramatisk Talent. Hendes Instinkt sagde hende, at den, der vil gjøre Lykke som Fortæller, ligesaa vel maa kunne faae Folk til at lee som til at græde.

Efter at have givet en Skildring af Abbed Samuel, gav hun sig derfor til at tale om den høivelbaarne Fængsels-Gouvernør, Sir Cooman.

Middlesex, Newgate og Mill-Bank ere Forbryder Fængsler og blive bestyrede af militaire Gouvernører der have Oberstes Rang.

White-Cross er derimod et Gjælds-Fængsel; det kommer ikke Staten, men kun selve Byen ved, og derfor er Gouvernøren i dette Fængsel en Handels-Mand, i Reglen en forhenværende Alderman.

Sir Cooman var en lille Mand med graasprængt, krøllet Haar. Han gik altid klædt i Sort og var yderst afmaalt og pertentlig.

Han pleiede at sige, at det engelske Folk var det største af alle, London den smukkeste By i hele Verden, City det herligste Kvarteer i London, White-Cross det hyggeligste af alle Fængsler, og Gjælds-Arresten en uforlignelig Institution.

Sir Cooman var en fanatisk Slave af og Forkæmper for Traditionen. Hvad der var skeet igaar, maatte nødvendigviis ogsaa skee i Dag, i Morgen og saa fremdeles. — Efter Miss Pennys Udsagn havde han imidlertid i den sidste Times-Tid været den meest forbausede og fortvivlede Mand i hele Storbritannien. Mis Penny fortalte, at hans tro Fange-Vogter, Mr. Goldsmith, havde seet ham græde af Raseri og rive sig i sin smukke Frisure, paa hvilken han hver Morgen offrede den største Omhu.

Hvorfra skrev denne hans Sorg sig da? — Fra den Omstændighed, at der var indtruffet en Begivenhed, til hvilken White-Cross aldrig før havde kjendt Mage.

Saa langt Fangerne, Slutteren og Gouvernøren kunde huske tilbage i Tiden, havde Frankrig altid været repræsenteret i White-Cross. Undertiden havde der været to Franskmænd; men een havde der da altid været. Naar den Ene slap ud, var der altid Dagen i Forveien kommet en Anden i hans Sted.

„Og nu er vor Franskmand sluppen ud," sagde Miss Penny leende.

„Men saa er der vel kommet en Anden i hans Sted?" spurgte Værten.

„Nei, det er der netop ikke, og derfor anseer Sir Cooman sig for vanæret. Han har endog for ramme Alvor talt om at styrte sig i Themsen!"

„Jo vist!"

„Da hans Kone saae ham i den Forfatning, vilde hun ikke have, at han maatte barbere sig i Morges," vedblev den skjælmske unge Pige.

„Hvorfor ikke?"

„Jh, hun var naturligviis bange for, at han skulde skjære Halsen over paa sig."

„Ah!" udbrøde alle de Tilstedeværende.

„Har Franskmanden da betalt hele sin Gjæld?" spurgte en Mand, der havde siddet ganske rolig i en Krog og drukket et Kruus Porter, og til hvem Ingen hidtil havde lagt Mærke.

„Hans Venner have betalt den for ham; men Gouvernøren var saa fortvivlet, at han ikke vilde lade ham slippe ud."

„Og," vedblev den Ubekjendte smilende, „hvis det ikke lykkes at faae en anden Franskmand arresteret, er Sir Cooman altsaa Mand for at hengive sig til den mørkeste Fortvivlelse?"

„Ja, det er han ganske vist!"

„Ah!" sagde den Ubekjendte.

Og han drak et Glas Porter til og blandede sig ikke mere i Samtalen, som først blev afbrudt, da en ny Person traadte ind i Skjænke-Stuen.

Det var en anden ung Pige; men hun var hverken saa livlig og smilende eller saa net klædt, som Miss Penny.

Hun var høi og bleg; hendes sorte Kjole røbede Armod; hendes oprindelig smukke Træk bar Præget af Lidelser. og hendes store blaa Øine vare skamskjændede af Taarer og Natte-Vaagen.

Hun var saa nedslaaet og saae tillige saa agtværdig ud, at den Ubekjendte foer sammen, da han fik Øie paa hende, og gav sig til at betragte hende nærmere.

Denne Mand, som i Dag for første Gang befandt sig i dette Værts-Huus, var vor gamle Bekjendt, den graa Mand, der nu vilde gjøre et Forsøg paa at komme ind i White-Cross for at faae Leilighed til at tale med Abbed Samuel.

Da den unge Pige havde sat sig paa en Bænk, gik den graa Mand hen til hende og sagde:

„De seer saa bedrøvet ud, Frøken!“

Hun foer sammen, og med et Udtryk af dyb Sørgmodighed fæstede hendes Øine sig paa ham. Da hviskede en indre Stemme til hende, at det var en Ven, hun havde truffet paa.

Een og tyvende Kapitel.

Den graa Mand greb den unge Piges Haand og sagde til hende:

„Hvad vil De egentlig her?“

„Jeg skal vente paa min Fader,“ svarede hun.

„Paa Deres Fader? . . . Er han maaskee derovre? . . . det vil sige: slipper han nu ud derfra?“ spurgte den graa Mand, idet han pegede paa Gjælds-Fængslet.

Hun rystede paa Hovedet, slog Øinene op imod Himlen og svarede:

„Nei, — han skal derind! I Morges blev han arresteret, da han gik ud af et Huus i Rotherithe, i hvilket han havde holdt sig skjult siden Dommen faldt. Han blev sat ind i en Droschke, og bliver nu bragt herhen.“

Hendes Stemme skjælvede; men hun havde grædt saameget, at hendes Øine vare udtørrede.

„Men hvorledes er det da gaaet til, at De har

kunnet komme herhen før Deres Fader?" spurgte den graa Mand.

„Det kommer af, at min stakkels Fader altid hengiver sig til Illusioner," svarede hun. „Han smigrede sig med det Haab, at han kunde skaffe Penge til Veie. For Resten er det kun en ubetydelig Sum, han skylder bort, — fem og tyve Pund! . . . For mange Mennesker er denne Sum en reen Bagatel; men for os er den for Øieblikket en umaadelig stor Formue. . . . Min Fader bilder sig ind, at vi endnu leve paa den Tid, da vi holdt Boutik i Fleet-Street og gjaldt for solide Handlende. Men naar det først begynder at gaae nedad Bakke for En, gaaer det hurtig! I Løbet af tre Aar ere vi blevne ødelagte i Bund og Grund; — Alting er blevet solgt for os. Vore andre Kreditorer viste sig overbærende imod os; men Mr. Thomas Elgin var ubøielig!"

„Naa, saa Deres Fader har ogsaa havt med denne Thomas Elgin at skaffe?" udbrød den graa Mand.

„Ja, desværre."

„Og han gjør sig maaskee Haab om at kunne faae Bugt med hans Haardhed?"

„Ja, min Herre! Han tiggede og bad Rettens Folk saa længe, indtil de endelig føiede ham i først at kjøre hen til Mr. Elgin. Denne boer langt borte fra Rotherithe, i Oxford-Street, i Nærheden af Kensington-Gardens; — det er i det Mindste tre Fjerdingvei herfra! Min Fader haaber at kunne gjøre Indtryk paa Mr. Elgin; men jeg er vis paa, at hans Haab vil blive skuffet. Derfor er jeg kommen herhen for at kysse ham endnu en Gang."

Nu perlede der en Taare i den dybt bedrøvede unge Piges Øine.

„Hvad hedder De, Frøken?" spurgte den graa Mand.

Hans blide, sympathetiske Stemme gik det stakkels Barn lige til Hjertet, og hun saae atter paa ham, idet hun svarede:

„Jeg hedder Louise."

„Louise! Det er jo et fransk Navn! — Og hvad hedder Deres Fader?"

„Francois Galtier."

„Han er Franskmand?"

„Ja, men jeg er født her i London. Min Fader har boet her i over tredive Aar; i en ganske ung Alder kom han hertil med sine Forældre, som ikke havde havt Lykken med sig i deres Hjem og derfor havde maattet forlade dette."

„Og De er vis paa, at Deres Fader bliver bragt herhen?"

„Ja, i dette Beværtnings-Lokale maae Arrestanterne altid opholde sig i nogle Minuter."

Nu trykkede den graa Mand hendes Haand og sagde:

„Opgiv blot ikke Haabet!"

Hun foer sammen og saae atter paa ham.

Da hun nu lagde Mærke til, hvor tarvelig han var klædt, sagde hun:

„De lader til at være et godt Menneske, og det er smukt af Dem at indgyde mig Haab. Men," tilføiede hun, idet hun rystede paa Hovedet, „naar Ulykken først har begyndt at forfølge fattige Folk, lader den sig ikke standse!"

„Hvem veed?" sagde den graa Mand.

I dette Øieblik gjorde en Droschke Holdt udenfor, og den unge Pige udstødte et dæmpet Skrig.

To Mænd stege ud af Vognen og trak en stakkels Fyr efter sig, der var meget ordentlig klædt, men hvis

faa Haar vare graanede før Tiden, og hvis Gang var svag og vaklende som en Oldings.

Manden græd i Stilhed og med et Barns Resignation fandt han sig i, hvad Rets-Betjentene foretoge sig med ham.

Den unge Pige ilede ham imøde og kastede sig i hans Arme.

Det Blik, som den stakkels Mand fæstede paa hende, røbede paa een Gang Glæde og Smerte.

„Du — her?“ udbrød han. „Hvad vil Du her?“

„Jeg maatte see Dig endnu en Gang inden Torsdag, Fader,“ sagde hun, idet hun kyssede ham.

„Den Mand har ikke Spor af Hjerte i Livet,“ sagde den ulykkelige Gjælds-Arrestant, — som naturligviis med disse Ord sigtede til Thomas Elgin. — „Jeg kastede mig paa Knæ for ham; grædende og tiggende bad jeg ham om min Frihed; jeg gjorde ham opmærksom paa, at jeg havde Dig, min kjære Pige.“

„O, bryd Dig ikke om mig, Fader,“ sagde hun. „Jeg skal nok faae Arbeide. — Tænk ikke paa mig, men paa Dig selv!“

De to Rets-Betjente vare gaaede ind i Værts-Huset. Deres flotte, ugeneerte Væsen vidnede om, at de vare Stam-Gjæster der.

Den ene af dem fik Die paa Miss Penny, som nu lavede sig til at gaae sin Vei, efterat hun havde ladet hele sit sarkastiske Lune gaae ud over Fængsels-Gouvernørens graa Haar.

„Naa, er Du der, mit Barn?“ sagde han. „Hvis Du kommer tidligere ind i Fængslet, end vi, kan Du bringe Sir Cooman et Budskab, som ganske sikkert vil glæde ham.“

„Og det er?“ spurgte det skjælmske Pige-Barn. „I have dog vel ikke en Franskmund med til ham?“

„Jo, netop, min Pige, — Din smukke lille Mund har udtalt den rene Sandhed,“ svarede den galante Rets-Betjent.

Med disse Ord greb han det Kruus Porter, som Opvartnings-Pigen havde bragt ham, uden at han havde forlangt det.

Nu sagde den anden Rets-Betjent til den stakkels Gjælds-Arrestant:

„Hør engang, gamle Ven. De maa drikke et Glas med os. Jeg veed nok, at De ingen Penge har; men i Dag er det os, der traktere. Een Gang er ingen Gang!“

„Tak, — jeg er ikke tørstig!“ fremstammede den Ulykkelige, som var aldeles optaget af den Tanke, at han nu skulde tage Afsked med sin Datter.

Nu tog den graa Mand imidlertid Ordet.

Paa saa reent Engelsk, som man nogensinde har hørt ved Themsens Bredder, sagde han:

„Nei, nei, Kammerater; i Dag faae I ikke Lov til at betale Gildet! I Dag vil jeg traktere, — og jeg vil da haabe, I ikke have Noget imod, at jeg byder Eder et Glas Port-Viin?“

Med en vis Forbauselse saae de to Rets-Betjente paa Manden i den alt Andet, end elegante graa Frakke.

Den graa Mand lagde Mærke til deres Forbauselse; men uden at tage den ringeste Notice af den, sagde han til Opvartnings-Pigen:

„Miss Katt, vil De ikke nok have den Godhed at bringe os en Flaske Viin ind i Tobaks-Værelset?“

Miss Katt saae ligeledes ganske forbauset paa ham,

og samtlige øvrige Tilstedeværende vare aabenbart ikke mindre forundrede over denne fyrstelige Flothed.

Port-Viin er nemlig en Drik for fine Herrer, og ikke for lurvet klædte Personer.

„Naa, det maa jeg sige," udbrød den ene af Rets-Betjentene, „De forstaaer Dem paa at leve!"

„Naar jeg vil gjøre Forretninger med Folk, byder jeg dem altid Port-Viin," bemærkede den graa Mand.

Og for at fjerne alle Betænkeligheder hos Værten og Opvartnings-Pigen, lagde han en splinterny Guinee paa Bordet.

Nu kom der Liv i Værten; han reiste sig ivrig og bukkede ærbødig for den graa Mand, medens Miss Penny gik sin Vei med de Ord:

„Naa, jeg har da en rigtig morsom Historie at fortælle Sir Cooman!"

Den anden Rets-Betjent satte sit Porter-Kruus fra sig, skjøndt det endnu var halvfuldt, og idet han derpaa betragtede den graa Mand med en vis Nysgjerrighed, sagde han:

„Naa, — saa De vil altsaa gjøre Forretninger med os?"

„Ja."

„Om hvad?"

Den graa Mand blinkede med Øinene.

„Det skal De faae at vide om et Øieblik," svarede han.

„Hvorfor ikke strax?"

„Fordi her er saamange Uvedkommende tilstede."

I London drive Rets-Betjentene forskjellige smaa Forretninger ved Siden af deres Embeds-Gjerning. Ved Hjælp af dem kan man saaledes opnaae Udsættelse med at vandre i Gjælds-Fængslet, i Reglen kun paa et Par

Dage, men undertiden endog paa en Uges-Tid, og det staaer ikke i Kreditorernes Magt at forebygge Sligt.

De to Rets-Betjente meente nu, at den graa Mand maaskee interesserede sig for en eller anden daarlig Betaler, efter hvem de vare paa Spor, og den ene af dem sagde derfor:

„Godt, — vent blot til vi have faaet denne Fyr her under Laas og Lukke. Om et Kvarteers-Tid skulle vi igjen være hos Dem!"

„Nei, nei," svarede den graa Mand, „han maa drikke et Glas med os! Han er paa ingen Maade overflødig her, — tværtimod!"

Og han fæstede sine Øine paa den unge Pige, der endnu bestandig kjærtegnede sin Fader.

Og det Blik, han tilkastede det stakkels Barn, trængte lige ind i hendes Hjerte, og som en Sol-Straale udbredte det Lys og Varme, — Haab og Liv der.

Den ulykkelige Fader saae og hørte Intet; — som om han gik i Søvne, lod han sig føre ind i Tobaks-Værelset, hvor Miss Katt havde sat en Flaske Port-Viin og fem Glas paa et rundt Bord.

Da Værten saae dem gaae ud af Skjænke-Stuen, satte han sig igjen hen i sin Krog og sagde halvhøit:

„Naa, der kan man da see, det er et sandt Ord, at Klæder ikke skabe Folk! — Hvis Nogen for ti Minuter siden havde sagt til mig, at den Fyr, der seer ud som en Tigger, havde en Guinee i Lommen, vilde jeg have givet mig til at lee!"

To og tyvende Kapitel.

„Tobaks-Værelset" i et engelsk Værts-Huus er i Reglen en lille Stue, der enten ligger tilvenstre eller tilhøire for Skjænken, og i hvilken Gjæsterne ikke sidde paa Træ-Bænke, men paa et Slags Divan, der er anbragt langsmed Væggen.

Til dette Værelse trække Folk sig i Almindelighed tilbage for at tale om Forretninger, og de Piber, der ligge rundt omkring have naturligviis til Hensigt at fremskynde Forretningernes Afgjørelse.

Da den graa Mand, de to Rets-Betjente, den stakkels Gjælds-Arrestant og dennes Datter vare traadte ind i Tobaks-Værelset, gav den Førstnævnte Opvartnings-Pigen et Vink om, at hun skulde lukke Døren efter sig, naar hun gik.

„See saa!" sagde han derpaa. „Nu ere vi ene; — lad os nu passiare lidt sammen!"

Og i det han gav sig til at skjænke i Glassene, sagde han til Rets-Betjentene:

„Hver af d'Hrr. kan tjene tre Guineer."

„Tre Guineer?" udbrøde de Begge paa en Gang.

„Ja."

„Og hvad skulle vi saa til Gjengjæld gjøre?" spurgte den ene af Retfærdighedens Haandlangere.

„Først og fremmest maae de høre paa, hvad jeg har at sige Dem."

„Tal!"

Og de to Rets-Betjente stirrede med spændt Forventning paa den graa Mand, medens den stakkels Gjælds-Arrestant vedblev at kjærtegne sin Datter.

Den graa Mand tog nu atter Ordet.

„I have vel sagtens hørt tale om, at den eneste Franskmand, der sad arresteret i White-Cross, i Morges slap ud af Fængslet?“ sagde han.

„Ja vel,“ svarede den ene Rets-Betjent, „og hvis vi ikke havde været saa heldige at faae Fingre i den Fyr der, troer jeg virkelig, den høivelbaarne Sir Cooman havde skaaret Halsen over paa sig inden i Morgen tidlig.“

„Ja, det er ligesaa vist, som at jeg hedder Edward Northman, og at jeg nu i over tredive Aar har ernæret mig ved at transportere Arrestanter til Gjælds-Fængslet!“ bemærkede den anden Betjent. „I al den Tid har der nemlig i det Allermindste været een Franskmand i White-Cross.“

„Nei, virkelig?“

„Jo,“ svarede den Første, „og saasandt som jeg hedder John Clavery, er jeg vis paa, at Sir Cooman giver os en god Doucør.“

„Ah!“

„Det skulde slet ikke undre mig, om hver af os fik en Guinee af ham,“ vedblev John Clavery.

„Maaskee to,“ bemærkede Edward Northman.

Ganske rolig svarede den graa Mand:

„Men jeg troer nu, at I ikke faae en eneste Skilling af ham.“

„Jo vist!“

„Og derfor mener jeg, at I skulde see at træffe en Overeenskomst med mig!“

„Hvad mener De med det?“

„Hør engang! . . . Lad os tænke os et Tilfælde! . . .

„Og hvilket?

„Ganske simpelt det Tilfælde, at den stakkels Mands Gjæld blev betalt, førend han endnu var kommen i Fængsel!"

„Herre Gud, hvor De er morsom!" udbrød John Claveey leende.

„Ja," bemærkede hans Kammerat, „det maa jeg sige, Deres Velbaarenheds Vittighed er næsten endnu bedre, end Deres Velbaarenheds Vort-Viin, — og ved den hellige Georg, Vinen er dog ganske udmærket!"

Med disse Ord rakte han sit tomme Glas frem.

Den graa Mand skyndte sig med at fylde det og vedblev derpaa:

„Her i Verden er Alting muligt, selv det Umulige!"

„Hm! — De behager at mene?"

„Hvor Meget skylder denne Mand bort?"

„Oprindelig beløb Gjælden sig til fem og tyve Pund Sterling."

„Og Omkostningerne?"

„Udgjøre omtrent et ligesaa stort Beløb."

Ganske rolig knappede den graa Mand sin gamle Frakke op og tog en Tegne-Bog frem, der var temmelig medtaget, men syntes at være godt spækket med Bank-Noter. De to Rets-Betjente studsede; den gamle Gjælds-Arrestant foer sammen, og den unge Pige udstødte et Skrig.

Nu tog den graa Mand ti Bank-Noter, paa fem Pund Sterlig Stykket, ud af Tegne-Bogen og lagde dem paa Bordet.

„Er det ikke rigtigt?" spurgte han.

„Men," fremstammede John Clavery, „hvad er det dog, De gjør?"

„Jeg betaler Gjælden."

„Franskmandens Gjæld?"

„Ja vist!“

„Kjender De ham da?“

„Jeg veed ikke af, at jeg nogensinde før har seet ham for mine Øine!“

„Saa maa De jo være gaaet fra Forstanden!“ sagde Edward Northman halvhøit.

Den gamle Gjælds-Arrestant skjælvede over hele Legemet og stirrede med et sløvt Blik paa Bank-Noterne. Overvældet af sine Følelser havde hans Datter kastet sig paa Knæ.

Den graa Mand greb begge hendes Hænder og sagde til hende:

„Reis Dem op, mit Barn, og tag Deres Fader med Dem! Han er svag og afkræftet, — og De synes ogsaa selv at have gjennemgaaet Mere, end De har kunnet taale. — Tag dette, og tak mig ikke!“

Med disse Ord stak han hende nogle Bank-Noter i Haanden. Disse Bank-Noter repræsenterede et ligesaa stort Beløb, som han havde betalt Rets-Betjentene.

Disse vare nu komne sig af deres første Overraskelse, og uvilkaarlig reiste de sig op og blottede deres Hoveder for den graa Mand. Idet de bare sig saaledes ad, bøiede de sig for Resten kun for den mægtige Indflydelse, som Guldet udøver overalt, men dog navnlig i England.

„De maa ikke være vred paa os, Mylord,“ sagde John Clavery, idet han bukkede dybt, „skjøndt jeg meget godt kan indsee, at vi burde have gjættet os til, at De ikke er nogen slet og ret Borger-Mand. De er naturligviis Adels-Mand og giver Dem af med at være Menneske-Ven?“

„Ja, — Menneske-Ven, — det er netop det rette Ord“, sagde den graa Mand smilende, „og denne smukke

Kompliment er efter min Mening nok et Extra-Honorar paa to Pund Sterling værd. Det bliver altsaa fem Pund til Hver, — hvis I ville rette Eder en lille Smule efter mit Ønske."

„Tal, Mylord!" udbrød John Clavery begeistret. „Jeg for mit Vedkommende føler, at jeg vilde kunne gaae i Ilden for Dem!"

„Hvad jeg vil anmode Eder om at gjøre, er saa let som Fod i Hose," sagde den graa Mand. „Siig mig, — hvad er det nu, den brave Fyr hedder?"

„François Galtier."

„Og hans Dom er vel i tilbørlig Orden?"

„Der mangler ikke saa Meget som et Komma i Doms-Akten."

„Det vil med andre Ord sige, at hvis en anden Franskmand fik Lyst til at aflægge et Besøg i White-Cross og tilbringe et Par Dage der, — saa vilde det være den letteste Sag af Verden at benytte den Doms-Akt, De taler om, forat han kunde faae sit Ønske opfyldt?"

„Ja, ganske vist," svarede John Clavery, „kun er der to slemme Hager ved den Ting!'

„Hager?"

„Ja, — jeg mener Vanskeligheder."

„Og det er?"

„For det Første have vi jo ikke en Franskmand ved Haanden."

„Naa."

„Og desuden vil det neppe falde os saa ganske let at opdrive en Mand, der har Lyst til at udgive sig for François Galtier."

„Deri tager De dog feil," svarede den graa Mand.

„Der gives nemlig en Mand, som har Lyst til at lade sig indespærre i White-Cross, og det er — mig!"

„Hvad behager? . . . Deres Høivelbaarenhed vil? . . .

„Ja, det har jeg allerede sagt Dem," afbrød den graa Mand ham ganske rolig.

„Men — De er jo ikke nogen Franskmand!"

„Hvoraf veed De det?"

„O," svarede John Clavery, „førend jeg blev Rets-Betjent, var jeg ansat ved Opdagelses-Politiet og tjente mig op til udenlandsk Agent. Jeg har derfor opholdt mig temmelig længe i Paris, og den Maade, De taler Engelsk paa . . ."

Her afbrød den graa Mand ham.

„De kan altsaa Fransk?" spurgte han.

„Ja, det skulde jeg mene!"

„Godt! — Saa hør engang!"

Nu gav den graa Mand sig til at tale Fransk, og han talte Sproget saa smukt og reent, at Rets-Betjenten i det første Øieblik troede, han befandt sig paa en af Boulevarderne i Paris.

Efterat han var kommen sig lidt af sin Overraskelse, udbrød han:

„De er altsaa virkelig Franskmand?

„Ja."

„Og . . . De har Lyst til at spadsere i Fængsel?"

„Det er jo ene og alene for at faae dette Ønske opfyldt, at jeg tilbyder Dem og Deres Kollega ti Pund Sterling til Deling."

„Men saa er De jo ikke nogen Mylord?"

„Nei!"

„Men . . . hvem og hvad er De da?"

„Jeg siger Dem jo, at jeg er Franskmand."

„Men . . . De maa da have et eller andet Navn!"

„For Øieblikket vil jeg helst hedde François Galtier."

„Ja, det kan jeg saa godt forstaae; . . . men . . ."

Her afbrød den graa Mand ham.

„Men De kunde nok have Lyst til at faae at vide, hvad jeg egentlig hedder, — ikke sandt?"

„Jo, det kan jeg ikke nægte, Deres Høivelbaarenhed! . . . Jeg skal sige Dem, — jeg er en lille Smule nysgjerrig; det er nu min Feil!"

„Godt," sagde den graa Mand, „naar De blot nu vil indespærre mig i White-Cross, lover jeg Dem, at jeg skal gjøre Dem bekjendt med mit rette Navn, naar jeg faaer Lyst til igjen at forlade Fængslet."

De to Rets-Betjente saae paa hinanden, og som ægte Englændere udbrøde de paa een Gang med den største Beundring:

„Hvor excentrisk!"

Paa samme Tid gik de hen til Bordet og satte sig i Besiddelse af de Bank-Noter, som den graa Mand havde lagt tilrette for dem.

Den Forretning var altsaa afgjort.

Tre og tyvende Kapitel.

Miss Jenny havde ikke gjort sig skyldig i nogen Overdrivelse, da hun gav de i Værts-Huset samlede Gjæster en Skildring af Sir Coomans dybe Sorg.

Den værdige Gouvernør, der forøvrigt var en fuldendt Gentleman, frembød i Sandhed et bedrøveligt Skue.

Han havde Kone og Datter. — Hans Kone var en lang, vindtør Skabning, som altid beklagede sig og hver Dag lod et Par Læger kalde, forat de kunde foreskrive hende Midler imod den Sygdom, hun bildte sig ind, at hun led af. — Miss Cooman lignede slet ikke Moderen; hun var nemlig lille og meget fyldig, og hendes smaa graae Øine og tykke Læber røbede alt Andet end Livs-Lede. Moderen beklagede sig over, at hun blev saa mager som en Beenrad; Datteren var fortvivlet over, at hun med hver Dag blev fyldigere, og de vare begge To lige vrantne. Derfor pleiede Slutteren, Mr. Goldsmith, ogsaa at sige:

„Sir Cooman seer altid saa fornøiet ud; men i Grunden maa han da være meget ulykkelig, siden han har har de to Uhyrer at trækkes med!"

I den Henseende tog Mr. Goldsmith imidlertid feil; eller i det Mindste havde han da hidtil taget feil. I de tyve Aar, i hvilke Sir Cooman havde været Gouvernør i White-Cross, havde han været det lykkeligste Menneske paa Guds grønne Jord, og der var kun een Ting, som en Gang imellem havde faaet ham til at rynke Panden.

For at forklare dette maae vi imidlertid gaae lidt tilbage i Tiden.

Da han var bleven Gouvernør i White-Cross, var han fulgt efter en brav Mand, der i sin Tid havde været Bog-Handler, men efterhaanden var steget til denne Hæders-Post. Nu nødte hans høie Alder ham til at trække sig tilbage; men først vilde han dog meddele sin

Efterfølger nogle Oplysninger og give ham et Vink om, hvorledes han havde at forholde sig.

„Unge Mand", sagde han derfor til Sir Cooman, „jeg har nu tilbragt tredive Aar af mit Liv her, og i hele min Funktions-Tid har der ikke været det Mindste i Veien her i Fængslet. Veed De, hvoraf det kommer?"

„Nei", svarede Sir Cooman noget forbauset.

„Det kommer af, at der er en Nisse, der beskytter White-Cross, og altsaa tillige dets Gouvernør."

„Nei virkelig?" udbrød Sir Cooman.

„Jo, — jeg skal sige Dem, der har altid været en Franskmand her," svarede Oldingen, „og saa længe det er Tilfældet, kan De sove rolig. Skulde der imidlertid indtræde det Tilfælde, at der ikke fandtes nogen Franskmand her, — saa vil jeg ikke svare for Noget; — jeg har en Anelse om, at Fængslet og dets Gouvernør saa vilde blive rammede af en forfærdelig Ulykke!"

Skjøndt der var forløbet tredive Aar, siden denne Samtale fandt Sted, kunde den dog endnu af og til faae Sir Cooman til at rynke Panden.

Heldigvis havde der altid i det Mindste været een Franskmand i Fængslet, og han havde havt sin egen Bolig.

White-Cross og de andre Gjælds-Fængsler i England ere nemlig af en ganske eiendommelig Beskaffenhed. Hvad saaledes White-Chross angaaer, har Kommunal-Bestyrelsen leiet et umaadelig stort Grund-Stykke og opført høie Mure rundt om det, men ladet sig nøie med at bygge smaa Pavilloner til Gouvernøren, Slutteren og de underordnede Bestillings-Mænd. Alt det Øvrige er blevet overladt til den private Spekulation, og Grunden er bleven bebygget med Huse paa indtil tre Etager, i hvilke Arrestanterne kunne faae større eller mindre Leiligheder, Alt efter deres

egne eller deres Kreditorers Formues-Omstændigheder. Nogle Fanger have saaledes kun et usselt Kvist-Kammer, der koster en Shilling om Ugen, medens Andre beboe et heelt Huus og have deres Familie og Tjeneste-Folk hos sig. Den Rige kan leve her, som om han befandt sig i sit Hjem; kun maa han ikke komme udenfor Fængsels-Muren. I det frie England hersker Penge-Aristokratiet endog i Fængslet. —

— Franskmændene havde, som sagt, deres eget Huus, og dette havde hidtil bestandig været beboet. Man kan derfor tænke sig, hvor fortvivlet den brave Sir Cooman maatte blive, da Slutteren en skjøn Morgen kom ind til ham og sagde:

„Franskmanden har betalt sin Gjæld og forlanger at blive sat paa fri Fod, — hvad han jo naturligviis er fuldstændig berettiget til."

I Begyndelsen forstod Sir Cooman ham dog ikke rigtig, men sagde:

„Godt, — lad ham da slippe ud, men sæt saa strax den Anden ind i hans Sted!"

„Hvilken Anden?"

„Den anden Franskmand."

„Men vi have ingen andre Franskmænd."

Da Sir Cooman hørte disse Ord, foer han op af sin Læne-Stol, udstødte et Skrig og erklærede, at han ikke for nogen Priis vilde lade Franskmanden slippe ud, førend en af hans Landsmænd kunde afløse ham. Slutteren, der var en fornuftig Mand, trak imidlertid paa Skuldrene og henviste Gouvernøren til Loven. For denne bøier enhver Englænder sig, og Sir Cooman indsaae ogsaa nok, at han var nødt til at lystre den; men han blev saa rasende opbragt, at hans Kone og Datter fik travlt med at

gjemme hans Barbeer-Knive, som han skulde have brugt efter Frokosten.

De nye Fanger, der bleve førte til White-Cross, brød Sir Cooman sig ikke det Mindste om, da han fik at vide, at der ikke var nogen Franskmand imellem dem. Imidlertid anssaae Slutteren det for sin Pligt at rette følgende Ord til ham:

„Vi have faaet en Arrestant, der spiller en saa vigtig Rolle i London, at Deres Høivelbaarenhed ikke godt kan lade være med at aflægge ham et Besøg."

„Hvad er det for en Arrestant?" spurgte Sir Cooman.

„Det er en katholsk Præst, der er meget populair her i Hoved-Staden; — han hedder Abbed Samuel."

„Ah!" sagde Sir Cooman, — og derpaa sank han paany hen i sin Sløvheds-Tilstand.

Ganske forskrækkede saae hans Kone og Datter paa hinanden; de bleve virkelig for ramme Alvor bange for, at han skulde døe af Sorg over det Uheld, der havde rammet ham.

Da hørte man pludselig en frisk, ungdommelig Fruentimmer-Stemme raabe ude i Korridoren:

„Hr. Gouvernør! . . Hr. Gouvernør! . . Udmærkede Efterretninger! — Gud og den hellige Georg have ikke vendt White-Cross Ryggen!"

Og et Øieblik efter kom Miss Penny farende ind i Gouvernørens Daglig-Stue; sin store Torve-Kurv havde hun paa Armen.

Slutteren, der havde været ifærd med at trække sig tilbage, men var bleven staaende, da han hørte sin Datters Stemme, udbrød nu barsk:

„Hvad skal alt det betyde, lille Tosse?"

„At vi have faaet en anden Franskmand!“ svarede Miss Penny. „For et Øieblik siden bragte Betjentene ham ind i Værts-Huset derovre!“

Da Sir Cooman hørte dette, sprang han op; men hans Sinds-Bevægelse var saa stor, at Kræfterne svigtede ham, og han sank tilbage i sin Læne-Stol.

„Men saa tal dog! . . . Fortæl Alt, hvad Du veed om Sagen!“ udbrød Slutteren nu. „Seer Du da ikke, at Hans Herlighed er lige ved at besvime, lille Tosse-Hoved?“

Gouvernøren saae unægtelig ogsaa ud, som om han var nærved at kvæles, og det Blik, han fæstede paa Miss Penny, var meget sløvt.

Fire og tyvende Kapitel.

Nu brast Miss Penny i Latter.

Den magre Mrs. Cooman og hendes fede Datter saae i høieste Grad indigneerte paa hinanden, og selv Slutteren, for hvem det livlige Pige-Barn dog var det herligste Væsen paa hele Jorden, rynkede Panden af Harme over hendes respektstridige Opførsel imod Sir Cooman.

„Jeg kan virkelig ikke finde noget Besynderligt i alt dette,“ vedblev Miss Penny. „Den ene Franskmand tog bort i Morges, og nu kommer der en Anden; — det er da ganske i sin Orden!“

Nu opbød Sir Cooman alle sine Kræfter; han reiste sig op, greb begge den unge Piges Hænder og sagde bønlig til hende:

„Du fører mig dog vel ikke bag Lyset?"

„Jeg, Deres Herlighed?" . . .

„Betjentene bringe altsaa en Arrestant herhen?"

„Ja, Deres Herlighed!"

„Og det er en Franskmand?"

„Ja, Deres Herlighed."

„Hvoraf veed Du det?"

„Jh, — jeg har jo selv seet ham!"

Sir Cooman udstødte et dybt Suk og sagde derpaa:

„O, — hvor jeg har lidt!"

Da han var bleven en lille Smule roligere, vedblev han:

„Hvad er det for to Rets-Betjente, der bringe ham herhen?"

Det er Edward Northman og John Clavery."

Sjæleglad udbrød Sir Cooman nu:

„Ja, det er flinke Folk! De vide, at White-Cross maa have en Franskmand indenfor sine Mure, og derfor have de skyndt sig med at faae Fingre i saadan en Fyr!"

Nu var Gouvernøren øiensynlig ganske kommen til sig selv igjen; hans Kone og Datter saae meget fornøiede ud, og Mr. Goldsmith tog Mod til sig og sagde:

„Da det lader til, at Deres Herlighed nu er ganske rask, udbeder jeg mig i al Ærbødighed Tilladelse til at gjøre en Bemærkning."

„Tal!" svarede Sir Cooman, der i sin Glæde kyssede og klappede Miss Penny.

Slutteren vedblev:

„Deres Herlighed kjender baade Rets-Betjentene og Franskmændene. Betjentene holde nok af et godt Glas Viin; — det Samme kan man med fuld Føie sige om Franskmændene, — og en Franskmand, der lader sig arrestere for Gjæld, har altid Lommen fuld af Penge!"

Nu tog Miss Penny Ordet.

„Ja, jeg hørte virkelig tale om, at Arrestanten vilde give en Flaske Port-Viin derovre," sagde hun.

„Port-Viin!" udbrød Gouvernøren.

„Naa, ved den hellige Georg, — det er dog et stærkt Stykke!"

Mrs. og Miss Cooman vexlede atter et Blik; — det hørte til de store Sjeldenheder, at der kom en Flaske Sherry paa Gouvernørens Bord.

Nu vedblev Slutteren:

„Under disse Omstændigheder troer jeg nok at kunne paastaae, at det i det Mindste vil vare en Times-Tid, inden Betjentene aflevere deres Arrestant."

„Gid Fanden ogsaa havde de Svire-Brødre!" udbrød Gouvernøren, idet han utaalmodig stampede i Gulvet.

„Men," vedblev Slutteren, „vil Deres Herlighed ikke anvende Mellem-Tiden paa en behagelig og nyttig Maade?"

„Jo, — men hvorledes skal jeg bære mig ad med det?" spurgte Sir Cooman.

„Deres Herlighed kunde jo f. Ex. aflægge Abbed Samuel et Besøg," foreslog den snilde Fange-Vogter.

„Ja, det er rigtigt! Det kan jeg, — og det vil jeg sandelig ogsaa gjøre!" svarede Sir Cooman.

Den brave Gouvernør var i dette Øieblik saa kiste-glad, at han med Fornøielse vilde have omfavnet alle de

Arreſtanter, der vare betroede til hans Omſorg, — derſom det blot havde kunnet gaae an.

„Og derved kan Deres Herlighed oven i Kjøbet gjøre en god Gjerning," vedblev Slutteren.

„Hvorledes det?"

„Det er Thomas Elgin, der har ladet Abbed Samuel arreſtere," lød Svaret, „og Aager-Karlen har behandlet den ſtakkels Præſt paa en ſaa oprørende Maade, at Fængſlets Gouvernør ikke blot er berettiget, men endog ligefrem forpligtet til at blande ſig i Sagen!"

„Saa? . . . Hm! — Ja, derom kunne vi jo tale ſammen underveis!" ſagde Gouvernøren, idet han trak ſin Over-Frakke paa og tog ſin Hat.

Miſs Penny var allerede gaaet ſin Vei for at bringe Arreſtanterne de Levnets-Midler, hun havde kjøbt til dem, — og deri laa maaſkee i det Mindſte een af Grundene til, at Sir Cooman nu fik ſaa travlt med at komme afſted.

Da de to Mænd vare komne ub i Korridoren, ſagde Gouvernøren imidlertid:

„Naa, hvad er det ſaa, der er i Veien?"

Den brave Slutter ſvarede med Alvor:

„Der er det i Veien', at det er aldeles uſømmeligt, — at det ligefrem ikke kan gaae an, at en Mand ſom Abbed Samuel, — en Præſt', — bliver behandlet paa en ſaa oprørende Maade! . . . Thomas Elgin har indlogeret ham i et Kviſt-Værelſe, i hvilket der ikke findes nogen Kakkel-Ovn, — og ſaa vil han oven i Kjøbet kun betale een Shilling om Dagen for Arreſtantens Koſt! . . . . Deres Herlighed veed ſelv, hvor koſtbare de alleruundværligſte Livs-Fornødenheder for Tiden ere, og" . . . .

Her afbrød Gouvernøren ham.

„Ja, ja, — det veed jeg!“ sagde han med et Suk, — som vistnok deels gjaldt de „dyre Tider,“ deels den Fransmand, efter hvem han længtes saameget. „Men hvad saa?“

„Saa tillader jeg mig i al Ærbødighed at mene, at Deres Herlighed bør komme den stakkels Præst til Hjælp. Det er jo Gouvernøren tilladt at sætte en Arrestant paa fri Fod, naar Kreditor ikke sørger tilstrækkelig for ham, — og Thomas Elgin er en Fyr, der laaner Penge ud mod trehundrede Procent.“

Hidtil havde Sir Cooman udelukkende tænkt paa sin nye Fransmand; nu begyndte han ogsaa at skjænke sin velærværdige Arrestant en Smule Interesse.

„Og Præsten har selv ingen Penge?“ spurgte han.

„Ikke en Hvid!“ svarede Slutteren. „Imidlertid er det min Pligt at tilføie, at han selv aldeles ikke beklager sig; — de øvrige Arrestanter ere derimod i høieste Grad opbragte over den grusomme Maade, paa hvilken han bliver behandlet, — og at deres Harme ikke er aldeles ubegrundet, — det vil Deres Herlighed meget snart med egne Øine kunne overbevise Dem om.“

Nu førte den brave Slutter Gouvernøren op i et Huus, der vel var meget stort, — det bestod af tre Etager, — men saae ganske overordentlig skummelt ud.

Trappen var heller ikke synderlig reenlig, og pludselig udbrød Sir Cooman:

„Fy! . . . Hvor ere vi dog henne?“

„Det er her, Irlænderne boe,“ svarede Slutteren ganske rolig.

Nu gik han i Forveien, og langt om længe bankede han paa Døren til et Kvist-Værelse.

„Kom ind!“ sagde en blid og rolig Stemme.

Slutteren aabnede Døren, — og nu stod Sir Cooman Ansigt til Ansigt med Abbed Samuel.

Gouvernørens Embeds-Stilling havde gjort ham temmelig ufølsom for Næstens Lidelser; men da han fik Øie paa den unge Præsts Ansigt, der bar Præget af haarde Prøvelser, men tillige af from Resignation, foer han alligevel sammen; — ja, i dette Øieblik glemte han endog reent Franskmanden, med hvem Fred og Lykke dog skulde holde deres Indtog i White-Cross.

Fem og tyvende Kapitel.

Da Døren blev aabnet, sad Abbed Samuel paa sin simple Seng; i Haanden havde han en Bønne-Bog.

Det Værelse, der var blevet ham indrømmet, var et saa afskyeligt Hul, at Sir Cooman uvilkaarlig foer et Skridt tilbage. Værelset var sex Fod i Kvadrat, fik Lys fra et Tag-Vindue, og hele dets Møblement bestod af Sengen og en eneste Stol. Væggene vare snavsede, og tidligere Beboere havde end yderligere besudlet dem med Jaskriptioner.

I dette modbydelige Hul straalede den unge Præsts Aasyn som en Engels i Mørke.

Da han fik Øie paa Gouvernøren, lagde han Bogen fra sig og reiste sig.

„Hr. Abbed," sagde Sir Cooman, „jeg er virkelig i høieste Grad oprørt! Denne Thomas Elgin har da ikke Spor af Hjerte i Livet; — han er uværdig til at være Englænder!"

„Hvorfor det?" spurgte den unge Præst smilende.

„Men det skal ikke blive ved at gaae paa den Maade!" vedblev Gouvernøren, som nu havde talt sig varm. „Der er dog blevet indrømmet mig nogen Magt, og nu vil jeg benytte mig af den!"

Og derpaa sagde han til Slutteren:

„De skriver øieblikkelig til Thomas Elgin, min gode Goldsmith!"

„Ja vel, Deres Herlighed!"

„Og underretter ham om, at Fængslets Bestyrelse finder de af ham trufne Foranstaltninger til Fangens Forsørgelse aldeles utilstrækkelige. En Præst kan man ikke behandle paa samme Maade, som en simpel Fiske-Handler, og hvis Abbeden ikke faaer et bedre Værelse og en mere passende Forpleining, vil Fængslets Bestyrelse derfor anse det for sin Pligt at sætte ham paa fri Fod!"

Abbed Samuel fæstede sine blaae Øine paa Sir Cooman og sagde smilende:

„De er virkelig altfor god, Hr. Gouvernør! Jeg maa indstændig anmode Dem om ikke at gjøre Dem nogen Uleilighed for min Skyld. Jeg befinder mig meget vel her, og her i London findes der mange Mennesker, som vilde ønske, at de havde et saa godt Logis, som dette; — jeg har jo dog i det Mindste Tag over Hovedet, og saa heldig ere sandelig ikke alle denne store Byes Beboere stillede!"

Idet Abbed Samuel udtalte disse Ord, udøvede han en mærkelig Indflydelse paa Sir Cooman; i de tredive

Aar, i hvilke han havde beklædt sin Embeds-Stilling, havde han maaske ikke næret en saa levende Interesse for nogen anden Arrestant, som han nu var kommen til at nære for den katholske Præst.

„Men det er umuligt, Hr. Abbed!“ udbrød Sir Cooman. „De kan ikke blive i dette afskyelige Hul!“

„Hr. Gouvernør,“ svarede Præsten, „jeg takker Dem endnu en Gang af ganske Hjerte for Deres Godhed; men jeg maa bede Dem om ikke at skrive til Thomas Elgin. Han er ikke noget godt Menneske, og De vilde ikke opnaae det Ringeste ved at skrive ham til. Men hvis De virkelig vil gjøre mig en Tjeneste, saa lad mig faae Pen, Blæk og Papir, forat jeg kan skrive over til Irland. Jeg haaber, at mine Venner ret snart kunne sende mig Penge, — og saa vil jeg jo strax komme paa fri Fod.“

„Jeg vil kun ønske, at Deres Haab ikke maa blive skuffet!“ sagde Gouvernøren. „Og De vil altsaa blive her?“

„Ja.“

„Men De døer jo af Kulde!“

„O nei, jeg er vant til at døie Kulde,“ svarede den unge Præst rolig.

Nu sagde Mr. Goldsmith:

„Hr. Abbed, siden De har et Brev at skrive, maa jeg saa ikke tilbyde Dem min varme Stue? — Der skal De faae Pen, Blæk og Papir.

„Det Tilbud tager jeg med Glæde imod,“ svarede Abbed Samuel.

Nu fulgte Præsten med Gouvernøren og Slutteren.

Da de vare komne ned i Gaarden, tænkte Sir Cooman først igjen paa den Franskmand, han ventede.

Han saae paa sit Uhr; — der var gaaet tre Kvarteer.

„Nu maae de to Betjente snart være her," tænkte han.

I Stedet for at vende tilbage til sin Leilighed, gik han med Slutteren og Abbed Samuel ind i den Førstnævntes Daglig-Stue.

Mr. Goldsmith bød Præsten en Stol og satte Skrive-Materialierne paa det Bord, der stod foran ham.

„Maa jeg nu bede Dem om at lade, som om De var hjemme, Hr. Abbed?" sagde han.

Præsten tog Plads.

I samme Øieblik hørtes der en Lyd, der tiltalte Sir Cooman mere, end den herligste Musik vilde have været i Stand til at gjøre. Det var Dør-Hammeren, der faldt ned paa den jernbeslagne Dør.

„Der have vi Franskmanden!" udbrød Gouvernøren sjæleglad.

Mr. Goldsmith tog den store Nøgle, der Dag og Nat hang ved hans Bælte, og aabnede den Dør, der var anbragt i Baggrunden af hans Værelse.

De Personer, der ønskede at faae Adgang til Fængslet, vare virkelig John Clavery, hvem Arrestanterne havde givet Tilnavnet „den følsomme Mand", og hans Kollega, Edward Northman, — og imellem dem saae man den med saamegen Længsel ventede Arrestant.

John Clavery bukkede ærbødig for Gouvernøren og sagde:

„Som Deres Herlighed seer, have vi skyndt os med at faae fat paa en anden Franskmand."

„Men er det nu ogsaa virkelig en Franskmand?" spurgte Sir Cooman, der skjælvede over hele Legemet af Sinds-Bevægelse.

Den graa Mand bukkede for ham og sagde paa Fransk:

„Jeg er født i Gaden Coquenard i Paris, Deres Herlighed.“

Sir Cooman kunde Fransk, og Arrestantens rene Akcent fjernede enhver Tvivl, som han hidtil havde næret.

„Ja, ja, De er en ægte Franskmand!“ udbrød han henrykt. „Jeg kan ikke sige Dem, hvilken Tjeneste De har gjort mig ved at lade Dem arrestere!“

„Det glæder mig sandelig, at jeg er Dem velkommen,“ svarede den graa Mand paa Fransk.

Dersom Miss Penny havde været tilstede i dette Øieblik, vilde hun sikkert ikke have kunnet gjøre Vold paa sin Forbauselse; thi denne Arrestant var ikke den, som hun havde seet. Men heldigviis var Miss Penny endnu bestandig inde i Fængslet.

Hvad den unge Præst angaaer, da foer han sammen, da han hørte Arrestantens Stemme, og saae forbauset paa den graa Mand; men denne skyndte sig med at lægge Pege-Fingeren paa Læben for at paabyde ham Taushed.

„Deres Herlighed vil dog vist indrømme, at vi have fortjent en lille Douçør,“ sagde John Clavery.

„Ja, ganske vist!“ svarede Sir Cooman. „Goldsmith, giv hver af Betjentene et Pund Sterling! — De kan opføre Beløbet under „Uforudseelige Udgifter“!“

„Skal skee!“ svarede Slutteren.

„Og har jeg da ikke en lille Smule Krav paa Deres Herligheds Velvillie og Erkjendtlighed?“ spurgte den graa Mand.

„Jo, det har De virkelig, min Ven! — Men hvad kan jeg gjøre for Dem?“

„Jeg vilde gjerne boe sammen med den Herre der,“ svarede den graa Mand. „Jeg seer, at han er Abbed, og jeg er meget religiøs.“

Og idet han sagde dette, tilkastede han Abbed Samuel et bønligt Blik.

„Ja, hvis Hr. Abbeden ikke har Noget derimod, seer jeg hellere end gjerne, at dette Arrangement bliver truffet," svarede Sir Cooman. „Franskmandens Værelse er stort nok til To!"

„Nei, jeg har ikke det Ringeste derimod," sagde Abbed Samuel, der ikke kunde begribe, hvorledes det gik til, at den graa Mand nu befandt sig i White-Cross som Gjælds-Arrestant.

Fer og tyvende Kapitel.

En Time senere vare Abbed Samuel og den graa Mand ene. De vare blevne indlogerede i den Bygning i White-Cross, der kaldtes „Franskmændenes Huus".

For et Par Timers-Tid siden havde Abbed Samuel med Bestemthed vægret sig ved at forlade sit elendige Kvist-Kammer og erklæret, at han ikke ønskede nogen Formildelse af sin Skjæbne; men den graa Mands Ankomst og det Blik, han havde tilkastet Præsten, havde bevæget denne til at give sit Samtykke til Flytningen.

Hvori laa nu Grunden dertil?

Abbed Samuel havde aldrig seet den graa Mand før den foregaaende Aften, og han vidste ikke engang, hvad han hed. Men denne Mand havde udøvet en hemmelighedsfuld Indflydelse paa ham, og det var klart, at den

graa Mand kun havde ladet sig transportere til White-Cross for at faae Leilighed til at tale med ham; — Gjælden kunde kun være et Paaskud.

De to Mænd sadde nu i et godt møbleret og med en Porcellains-Ovn forsynet Værelse i Stue-Etagen.

Mr. Goldsmith havde faaet en halv Guinee af den graa Mand; nu var han altsaa dobbelt beredvillig til at gjøre Alt for Præsten og Franskmanden.

Abbed Samuel havde sat sig i Nærheden af Kakkel-Ovnen; thi han havde virkelig frosset oppe paa Kvist-Værelset.

„Naa," sagde han ivrig, „har De saa fundet Barnet?"

„Nei, endnu ikke," svarede den graa Mand, „men jeg skal nok finde det, — det sværger jeg Dem til!"

„Men, min Gud!" udbrød Præsten. „Og nu er De her!"

„Jeg kan komme ud af Fængslet, naar jeg vil; men jeg vilde gjerne tale med Dem, — derfor indtog jeg en stakkels fattig Mands Plads her."

„Men hvem er De da?" spurgte Præsten. „Jeg har aldrig seet Dem før, og dog troer jeg at læse i Deres Øine, at De nærer den inderligste Hengivenhed for mig!"

I den alvorlige og veemodige Tone, der gik Alle til Hjertet, svarede den graa Mand:

„Jeg er en stor Synder, som for en halv Snes Aar siden blev grebet af Anger, og som i de sidste ti Aar har bestræbt sig for at gjøre lidt Godt og for at tjene dem, der have et stort og ædelt Formaal her i Livet."

„Ah!" sagde Præsten i en Tone, som dog røbede en lille Smule Mistillid-

Den graa Mand smilede, førte den venstre Haands Tommel-Finger op til Panden og gjorde det Tegn, som

om Morgenen havde gjort den pjaltede Irlænder til hans blinde Redskab.

Præsten foer sammen.

Derefter gjorde den graa Mand det samme Tegn med høire Haand, og nu rakte Præsten ham Haanden og sagde:

„De er altsaa en af Irlands Sønner? Jeg troede, De var Franskmand."

„Det er jeg ogsaa; men Enhver, der lider, er min Broder."

„Men hvem har optaget Dem i vort Forbud?"

„Det har en Mand, der led Døden for Irland."

„Hvem var det?"

„For de Edsvorne, der erklærede ham for skyldig, og for England, der lod ham hænge, var han en Mand af Folket, ja, endog en meget simpel Mand, — en Droschke-Kudsk, ved Navn Fatlen!"

„Fatlen!" udbrød Abbed Samuel.

„Jeg har deelt mit Brød med ham, og i et halvt Aars-Tid boede vi sammen i Dublin," vedblev den graa Mand. „Han var dømt til Døden; men ved min Hjælp var det lykkedes ham at slippe ud af Fængslet og skjule sig for sine Forfølgere. Jeg fik ham endog bragt bort fra Irland, forat han kunde komme over til Fastlandet, hvor han vilde have været i Sikkerhed. — Men det er Guds Villie, at selv de omhyggeligst gjennemtænkte Planer undertiden maae strande."

„Fordi den gode Sag trænger til Martyrer," bemærkede Abbed Samuel.

Den graa Mand vedblev:

„En taaget Vinter-Nat gik Fatlen ombord i en lille Baad, der blev styret af mig. Mine fire Matroser vare Franskmænd. Mørket var os gunstigt; men det blæste voldsomt. Alligevel satte jeg alle Seil til; thi der kryd-

sede en engelsk Flaade i Farvandet. Pludselig sagde Fatlen til mig:

„Min Broder, det lader til, at Du er vis paa et heldigt Udfald; men jeg har derimod en Anelse om, at vor Plan vil strande. Jeg føler, at den Time nærmer sig, da jeg skal døe for den hellige Sag. Førend jeg døer, — døer i den afskyelige Galge, som England holder paa rede Haand til Irlands Venner, — vil jeg dog optage Dig i vort Forbund, som tilsidst vil og maa seire for evig!" — Nu bøiede han sig ned over mig og hviskende gjorde han mig bekjendt med de Ord og Tegn, der sige de Indviede, hvem der tjener Irland som Anfører, og hvem der kun er simpel Broder.

Derpaa vedblev Fatlen:

„Du maa nu reise over til England og see at finde den unge Abbed Samuel, der opholder sig i London. Han er vor øverste Chef, indtil vort egentlige Overhoved, der endnu er et Barn, voxer op til Mand. Du maa fortælle Abbed Samuel Alt, hvad Du veed om mig; hvis jeg er død, naar Du taler med ham, maa Du gjøre ham bekjendt med, hvorledes jeg døde. Lykkes det mig derimod at slippe over til Frankrig, hvor jeg ganske vist vilde være i Sikkerhed, maa Du gjøre ham bekjendt med det heldige Udfald af vort Forehavende. — Han har rigtignok aldrig seet mig; men han veed meget godt, hvem jeg er!"

Her taug den graa Mand et Øieblik.

„Og Fatlen døde?" spurgte Abbed Samuel.

„Ja," svarede den graa Mand. „En forfærdelig Storm kastede os igjen ind paa Irlands Kyst, fra hvilken vi havde villet flygte bort. Vi strandede paa et Skjær, en Miils-Vei fra Land. Vor Baad blev knuust, og ved Dag-Gry befandt vi os alle Sex paa en Klippe. Langt borte seilede en Fregat forbi.

„Vi maae gjøre Signal til den!“ sagde Fatlen til mig.

„Nei, nei,“ udbrød jeg. „Derved vilde Du jo overgive Dig til Englænderne!“

„Vil Du maaskee have, at jeg for at frelse mit eget Liv skal udsætte fem Mennesker for at omkomme?“ spurgte han.

„Vent dog i alt Fald lidt!“ sagde jeg. „Om et Par Timers-Tid kommer der nok en Fisker-Baad forbi!“

„Nei, jeg vil ikke vente,“ svarede han.

Og nu gjorde han Signal til Fregatten. Denne sendte strax en Baad ud; vi bleve reddede; men en af Englænderne kjendte Fatlen, — og otte Dage efter blev han hængt i Dublin,“ svarede den graa Mand, idet han bøiede Hovedet.

„Og De saae ham døe?“ spurgte Abbed Samuel.

„Ja, jeg stod ved Foden af Skafottet, og i sit sidste Øieblik raabte han til mig:

„Glem ikke!“

Abbed Samuel rakte den graa Mand Haanden.

„Og derfor er De nu her?“ spurgte han den øiensynlig dybt bedrøvede Mand.

„Ja.“

„Min Gud, — hvorfor har De dog ikke fundet Barnet!“

Og da den graa Mand forbauset saae paa ham, vedblev Præsten:

„Irlænderinden havde nemlig Ret; — det er denne Dreng, Irland venter paa, og jeg er kun hans Tjener!“

„O, vi skulle nok finde ham igjen, — det sværger jeg Dem til!“ forsikkrede den graa Mand for anden Gang.

„Hvorledes er det dog muligt, at De kan være saa vis derpaa?“ spurgte Abbed Samuel.

„Hør mig, saa vil De snart komme til at forstaae det,“ svarede den graa Mand smilende.

Syv og tyvende Kapitel.

Nu fortalte den graa Mand Præsten, hvad der var foregaaet om Morgenen, og hvorledes han var trængt ind i Mrs. Fanoches Huus, uden dog at kunne finde hende eller Drengen.

„Nuvel,“ sagde Præsten, „og nu føler De Dem ganske rolig, ikke sandt?“

„Jo!“

„Fordi De mener, at dette Barn kun er blevet stjaalet fordi man vil underskyde det i Stedet for et andet?“

„Ja, netop!“

„For et dødt, sygt eller vanskabt Bar , naturligvis! — Og fremdeles siger De til Dem selv, at Mrs. Fanoche dog engang maa komme hjem igjen, og at det er en let Sag for Folk, der høre til den store irske Familie at komme paa Spor efter Drengen?“

„Ja, det er ganske vist min Mening,“ svarede den graa Mand ærbødig.

„Nuvel, hør De nu, hvad jeg har at sige Dem!“ vedblev Abbed Samuel, hvis Sinds-Bevægelse aabenbart med hvert Øieblik blev større. „For hundrede Aar siden

var Irland, ligesom nu, en Vasal af England, og Seier-Herrerne satte hovmodig Foden paa dets Jord-Bund, der var vædet med Blod og Taarer. Da reiste en heel Familie sig og fik Folket til at drage mod Tyrannerne og kæmpe for Friheden. I Spidsen for denne Familie stod der to Brødre. Disse Brødre nedstammede fra vor gamle Konge-Slægt, og et gammelt Sagn siger, at en Ætling af denne Slægt en Gang skal blive Irlands Befrier. Den ene af disse Brødre faldt i Kampen; den Anden gik over til Englænderne, som til Gjengjæld gave ham Sæde i Parlamentet. Men denne Forræder havde to Sønner, af hvilke den ene har svigtet Irland og er vedbleven at være en fornem Englænder, medens den Anden derimod ikke havde glemt, hvad det var for Blod, der flød i hans Aarer. Denne Sidste, der hed Sir Edmund, vendte tilbage til Irland, — og De veed, paa hvilken Maade han døde."

„Det var Drengens Fader, ikke sandt", spurgte den graa Mand.

„Jo."

„Saa forstaaer jeg det Hele!"

„Nei, endnu forstaaer De Intet," svarede Præsten. „I Stedet for at række ham Haanden, forfulgte Sir Eduards Broder ham med hele sit Had; — han elsker nemlig England ligesaa høit, som hans Broder elskede Irland. — Nu vel, — hvem siger os, at det ikke er ham, der har stjaalet Barnet, ikke for at undersøge det, men for at begrave det i Themsen, denne Flod, der er saa mørk, at man aldrig vil kunne faae at vide, hvad den gjemmer paa sin Bund?"

Den graa Mand foer sammen. Han kom til at tænke paa den fornemme Mand, som havde givet Sho-

king ti Pund Sterling, da denne skaffede ham Oplysning om, hvad der var blevet af Irlænderinden.

„Herre," sagde han ærbødig, „hvad hedder Sir Edmunds Broder, som efter Deres Udsagn er Medlem af det engelske Over-Huus?"

„Han hedder Lord Palmure."

„Ah!" udbrød den graa Mand. „Saa maae vi strax forlade dette Fængsel! Hvad det end skal koste os, maae vi see at finde Barnet igjen, og det strax!"

Præsten rystede paa Hovedet.

„Men hvorledes skulle vi komme bort herfra?" sagde han. „Thomas Elgin er sikkert et Redskab i vore Fjenders Hænder; det er vist netop derfor, han har været saa ubarmhjertig imod mig. Vore Fjender have formodentlig faaet at vide, at Barnet vilde komme til London, og at jeg i Morges skulde have læst Messen i Saint-Gilles-Kirken i Overværelse af fire Mænd, der ligesom jeg ere Høvdinger for vort Forbund. Af disse Mænd kom den Ene fra Irland, den Anden fra Skotland, den Tredie fra Wales og den Fjerde fra Amerika. Jeg var det Binde-Led, der skulde forene dem; thi vi kjendte ikke hinanden. Jeg skulde lyse Velsignelsen over det Barn, som en fattig Kvinde bragte os, og de fire Mænd, der til daglig Brug tilhøre Folkets store Masse, vilde i denne Dreng have lært det Barn at kjende, der var Maalet for hele Irlands Forventninger. For alt dette have vore Fjender imidlertid forstaaet at lægge Hindringer i Veien, og i dette Øieblik er Drengen maaskee ikke længer i Live," tilføiede Præsten, idet han bedrøvet foldede Hænderne.

„Jo, jo!" udbrød den graa Mand. „Jeg er vis paa, at Drengen ikke er død!"

Næsten fortvivlet vedblev Abbed Samuel:

„Og nu sidder jeg oven i Kjøbet i Fængsel!“

„Naar De vil, kunne vi forlade Fængslet!“

„Det er ikke muligt!“

„Det er en afgjort Sag!“

„Men saa maatte jeg jo kunne betale min Gjæld, og jeg har ingen Penge,“ sagde Abbed Samuel.

Og idet han saae paa den graa Mand, tilføiede han:

„Og De seer just heller ikke ud til at være overvættes rig!“

Førend den graa Mand kunde faae Tid til at svare, bankede det paa Døren. Han aabnede den og fik Øie paa Sir Cooman, Mr. Goldsmith og den overgivne Miss Penny. Den Sidstnævnte bar en Bakke, paa hvilken der stod tre slebne Viin-Glas og to støvede Flasker, der saae ganske overordentlig ærværdige ud.

„Høistærede Herrer,“ sagde den brave Gouvernør, „jeg er kommen for at hilse paa Dem; — det er nemlig Skik og Brug her, at Gouvernøren aflægger sine nye Gjæster et lille Besøg, og denne Pligt opfylder jeg saa meget desto hellere, som det virkelig er med den inderligste Glæde, jeg seer en Franskmand her i Fængslet i Dag. Jeg var saa forvirret, saa ulykkelig; — men nu er det forbi!“

„Ah! Det lader til, at jeg er Gjælds-Fængslets Skyts-Engel!“ udbrød den graa Mand leende.

„Ja, ganske vist,“ svarede Sir Cooman, idet han gav Miss Penny et Vink om at sætte Bakken paa Bordet. „Ja, høistærede Herrer,“ vedblev han, „jeg er saa sjæleglad, at jeg vil bede Dem om at gjøre mig den Ære, i Forening med mig at tømme en Flaske Port-Viin, der i tredive Aar har ligget i min Kjælder!“

Smilende sagde den graa Mand nu:

„Vi tage med Glæde imod Deres Herligheds Tilbud.“

Mr. Goldsmith trak Flaskerne op og skjænkede i Glassene.

Mine Herrer,“ sagde Sir Cooman, idet han greb et Glas, „jeg tillader mig at udbringe en Skaal for Dem — og hermed tillige for Frankrig og Irland.“

„Den graa Mand takkede for Skaalen og udbragte et Leve for Hendes Majestæt Dronningen af Stor-Brittannien, og derpaa udbad Abbed Samuel sig Tilladelse til at udbringe Gouvernørens egen Skaal.

Derefter tog den graa Mand atter Ordet.

„Og nu vil jeg drikke et Glas for White-Cross og ønske det al mulig Lykke“, sagde han. „Jeg har rigtignok kun tilbragt nogle faa Timer paa dette Sted og maa snart forlade det; men“ . . . .

Her afbrød Sir Cooman ham.

„Hvad behager?“ udbrød den brave Gouvernør, som troede, at han havde hørt feil.

„Ja, høivelbaarne Hr. Gouvernør,“ vedblev den graa Mand, „Abbeden og jeg maae meget beklage, at vi see os nødsagede til at forlade Dem. Lad mig engang see: — Hr. Abbeden skylder jo Thomas Elgin tohundrede Pund, og min Gjæld beløber sig til fem og tyve.“

Med disse Ord knappede han sin gamle Frakke op, tog Tegne-Bogen frem og lagde et Stykke Papir paa Bordet.

Dette Stykke Papir var en Anviisning paa Banken og lød paa firetusind Pund.

Ved Synet af den vel spækkede Tegne-Bog udstødte Sir Cooman et Skrig, som om han havde seet et Meduse-Hoved, og i sin Forvirring tabte han sit Glas, der gik i tusind Stykker.

Nu bøiede den graa Mand sig ned til Abbed Samuel og hviskede til ham:

„Det betyder Lykke, naar et hvidt Glas bliver slaaet i Stykker, siger man jo! — Vi finde nok Barnet igjen!“

Sir Cooman var sunken afmægtig om i Armene paa den brave Slutter.

Otte og tyvende Kapitel.

Den graa Mand hjalp Mr. Goldsmith med at bære Sir Cooman hen paa Sengen, medens Miss Penny stænkede Gouvernøren koldt Vand i Ansigtet.

Den brave Slutter, der havde levet længe sammen med Gouvernøren, var kommen til at holde af ham og tillige bleven smittet af han Overtro. I en bønlig Tone sagde han derfor til den graa Mand:

„Vil De virkelig forlade White-Cross, Herre? Nei, nei, — det kan ikke være Deres Mening! . . . I Dag kan De da ikke nænne at forlade os? Om De end ikke behøver at blive her som Arrestant, saa bliv her dog i alt Fald i Egenskab af Ven!“

Smilende svarede den graa Mand:

„Det er desto værre aldeles nødvendigt, at jeg forlader Fængslet. Hr. Abbeden og jeg have uopsættelige Forretninger paa forskjellige Steder i London.

Hvis det ikke var Tilfældet, skulde jeg gjerne gjøre Dem den Tjeneste at blive her."

Det varede ikke ret længe, førend Sir Cooman kom til sig selv igjen. Han udstødte et dybt Suk, slog derpaa Øinene op og smilede glad, da han saae, at Franskmanden endnu ikke var gaaet sin Vei.

Slutteren vedblev:

„Vil De da virkelig ikke lade Dem overtale til at blive her, gode Herre?"

Nu foer Sir Cooman ud af Sengen, greb den graa Mands Arm og sagde:

„Nei, De maa ikke forlade Fængslet!"

„Men, Deres Herlighed! . . ."

„Nei, det kan ikke lade sig gjøre!" . . . De vil dog vel ikke styrte mig i Fordærvelse?"

„Nei, ganske vist ikke!" svarede den graa Mand. „Men hvis De gaaer Deres Vei, ville Alverdens Ulykker ramme mig."

„Det kan jeg dog ikke troe, Deres Herlighed," svarede den graa Mand. „Hvis Hr. Abbeden og jeg imidlertid ikke ligefrem vare nødte til at forlade dette Sted" . . .

Nu blev Sir Cooman vred. Han stampede i Gulvet, og idet han pegede paa Anviisningen, der endnu bestandig laa paa Bordet, sagde han:

„Hvem indestaaer mig for, at den Anviisning ikke er falsk?"

„Hm! De vil dog vel ikke reise Mistanke mod Direktørerne for Englands Bank?" spurgte den graa Mand smilende.

Nu fik Sir Cooman pludselig en lys Idee.

„Nei, vist vil jeg ikke", svarede han, idet han igjen begyndte at tale i en venlig Tone, „men, Høistærede,

ifølge Reglementet er jeg berettiget — og forpligtet — til at forlange, at Gjælden bliver betalt i rede Penge."

„Ah!"

„De maa altsaa lade Slutteren præsentere Deres Anviisning i Banken."

„Ja, det maa han gjerne gjøre," svarede den graa Mand, „den bliver sandelig nok honoreret."

„Betvivles ikke, — betvivles ikke," sagde Gouvernøren, — „men dog ikke i Dag."

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi Banken allerede er lukket," svarede Sir Cooman med et triumferende Smiil, idet han saae paa sit Uhr. „De slipper altsaa først ud i Morgen, og til den Tid saae vi maaskee nok en anden Franskmand herind."

Den graa Mand smilede atter.

Sir Cooman, som nu igjen var bleven munter og oprømt og derfor atter kunde være høflig, vedblev imidlertid:

„Dog betragter jeg naturligviis nu ikke længer Dem og Hr. Abbeden som Fanger, men tager mig den Frihed at indbyde Dem til at drikke Thee ovre hos mig i Aften. Det vil være Mrs. Cooman en sand Fornøielse at lære de ærede Herrer at kjende."

Med udsøgt Høflighed svarede den graa Mand:

„Deres Herlighed er virkelig altfor artig; men — jeg gjentager det — Hr. Abbeden og jeg maae nødvendigviis endnu i Dag forlade Fængslet."

„Men det er jo umuligt!"

„Det kan jeg dog virkelig ikke troe!"

„Men har De da ikke hørt, at jeg ikke vil tage imod Deres Anviisning paa Banken?" vedblev Sir Cooman.

„Jo, ganske vist, og derfor indseer jeg nok, at jeg

kommer til at betale med almindelige Bank-Noter," svarede den graa Mand.

„Med Bank-Noter?" udbrød den ulykkelige Gouvernør. — „Men nei, — saamange Penge har De bestemt ikke hos Dem? Det er dog virkelig altfor usandsynligt, at De skulde have saamange Penge hos Dem! . . Har De vel?"

Den graa Mands Svar bestod i, at han knappede sin gamle Frakke op og tog Tegne-Bogen frem. Tegne-Bogen var ganske vist ikke i den bedste Tilstand; men der faldt en Mængde Sedler ud af den, da dens Eier aabnede den.

I høieste Grad forfærdet udbrød Sir Cooman nu:

„Det er ude med mig!"

Og det saae virkelig ud, som om den brave Gouvernør igjen skulde til at besvime.

— — — — — — — — — — — — —

I dette Øieblik blev der ringet to Gange paa Port-Klokken.

En Besøgende maatte kun ringe een Gang; — det var altsaa en Arrestant, der var kommen.

Mr. Goldsmith udbrød:

„Maaskee!" . . . .

Og den brave Skotte ilede ud af Værelset. — Miss Penny skyndte sig med at følge efter ham.

Hvad den stakkels Gouvernør angaaer, da sank han næsten tilintetgjort ned paa en Stol.

Mr. Goldsmith havde kun sagt: „Maaskee"; — men i dette ene Ord laa der en heel Verden af Forhaabninger.

Baade den graa Mand og Abbed Samuel nærede den inderligste Medlidenhed med den ulykkelige Gouvernør, og de ønskede derfor Begge, at den nye Gjælds-Arrestant virkelig maatte være en Franskmand.

Der henrandt en halv Snees Minuter.

Da hørte man endelig Miſs Pennys Stemme udenfor.

Endnu før hun kunde faae Tid til at aabne Døren, raabte den gode Pige:

„En Franſkmand! En Franſkmand!“

Nu blev Sir Cooman i den Grad overvældet af Sinds-Bevægelſe, at den graa Mand maatte gribe ham i ſine Arme, forat han ikke ſkulde falde om paa Gulvet.

Et Øieblik efter traadte Mr. Goldſmith imidlertid ind i Værelſet, ledſaget af en lille Spring-Fyr, der i det reneſte Pariſer-Sprog beklagede ſig over den gruſomme Skjæbne, der havde rammet ham.

Efterat have ſpillet en fremragende Rolle i Paris, Baden og Brysſel, var han bleven arreſteret midt paa Hay-Market, og det er for en reen Bagatel, for lumpne hundrede Pund Sterling! — Var det ikke ligefrem oprørende?

Medens den unge Franſkmand holdt dette lange Foredrag, kom Sir Cooman lidt efter lidt til ſig ſelv; og efterat han havde trukket Veiret dybt, ſagde han til den graa Mand:

„Min Herre, hvis det er Dem magtpaaliggende at beholde Deres Bank-Noter, er jeg villig til at modtage Anviisningen og — naturligviis udbetale Dem det overſkydende Beløb. — Nu er De fri!“

— — — — — — — — — — — —

Nogle Minuter ſenere toge Abbed Samuel og den graa Mand Afſked med Gjælds-Fængſlet White-Croſs. Sir Coomans velmeente Ønſker fulgte dem paa deres Vei.

I ſamme Øieblik, ſom de traadte ud paa Gaden, kom en Mand imidlertid farende ud af Værts-Huſet „Paa Fald-Rebet.“

Denne Mand, der ikke var nogen Anden, end Rets-Betjenten John Clavery, ſom jo havde Ord for at være

„den følsomme Mand," ilede hen til dem, hilste ærbødig paa den graa Mand og sagde til ham:

„Deres Høivelbaarenhed har dog vel i Sinde at holde Deres Løfte?"

„Hvad for et Løfte?"

„Deres Høivelbaarenhed har forhaabentlig ikke glemt, at De lovede mig at gjøre mig bekjendt med Deres Navn, naar De forlod White-Cross?" vedblev Rets-Betjenten.

„Nei, det er sandt; — det har sin Rigtighed!" indrømmede den graa Mand. „Godt! — jeg er villig til at indfrie mit Løfte, — medmindre De foretrækker at faae et Beløb af fem Pund Sterling udbetalt strax?"

„Hm!" sagde John Clavery. „Jeg kan ikke nægte."

. . . .

„Godt, — der har De fem Pund Sterling!" skyndte den graa Mand sig med at sige, — og med det Samme stak han Rets-Betjenten en Bank-Note i Haanden.

Nu gik den graa Mand og Abbed Samuel videre.

John Clavery hilste ærbødig paa dem, og derpaa vedblev han i nogen Tid at see efter dem.

Endelig sagde han halvhøit:

„Naar Alt kommer til Alt, kan det da være mig ligegyldigt, om jeg veed, hvad den Fyr hedder, — eller ikke."

Ni og tyvende Kapitel.

London begyndte at tænde sine Tusinder af Gas-Lygter, da den graa Mand og den irske Præst forlode White-Cross.

Taagen havde faaet det rødlige Skjær, som er et Særkjende for den ved Themsens Bredder, og det var temmelig koldt.

„Hvor vil De nu have, at vi først skulle begive os hen?“ spurgte den graa Mand.

„Til Saint-Gilles,“ svarede Præsten.

De gik nu igjennem Holborn- og Oxford-Street.

Skjøndt de gik meget hurtig, talte de dog hele Tiden sammen.

„I Morges,“ sagde den graa Mand, „betroede jeg Irlænderinden til den gode Shokings Omsorg; men jeg sagde rigtignok til ham, at vi først skulde mødes i Morgen.“

„Hvorfor ikke tidligere?“ spurgte Abbed Samuel.

„Fordi jeg jo ikke kunde vide, at det vilde falde mig saa let at faae Adgang til White-Cross — og igjen at slippe ud af Fængslet,“ lød Svaret.

„Nei, det er ogsaa sandt!“

„Før i Morgen kunne vi altsaa ikke faae Noget at vide om Irlænderinden eller hendes Søn,“ vedblev den graa Mand.

„Hendes Søn!“ gjentog Præsten.

„Ja,“ vedblev den graa Mand. „Jeg har overdraget en af vore Brødre, — et ganske ungt Menneske, — det Hverv at følge efter den fornemme Herre, der aflagde et Besøg i Mrs. Fanoches Huus, — og denne unge Fyr har jeg ligeledes sat Stævne til i Morgen.

„Men hvor skal De da møde ham?“ spurgte Abbed Samuel.

„Paa Bane-Gaarden ved Charing-Cross.“

„Det er alligevel det Bedste, at vi gaae hen til Saint-Gilles,“ sagde den irske Præst nu. „Det kan jo dog gjerne være, at de fire Mænd, som jeg skulde vente

paa, men som nu have maattet vente forgjæves paa mig, have fundet sig foranledigede til at efterlade sig Oplysninger, der kunne bringe mig paa Spor efter dem."

De to Mænd gik nu videre og kom snart ind i Dudley-Street.

Idet de kom forbi Mrs. Fanoches Huus, hviskede den graae Mand til Præsten:

„Der er det!"

„Hvad mener De?"

„Jeg mener, at det er det Huus der, i hvilket Moderen og Barnet fandt en „gjæstfri" Modtagelse," svarede den graa Mand i en meget ironisk Tone.

Huset syntes at være øde og forladt, og der var ikke det ringeste Spor af Lys at opdage inde i det.

Pludselig foer den graa Mand sammen.

Han havde faaet Øie paa en høi ung Mand, der gik frem og tilbage ovre paa den anden Side af Gaden.

I denne høie unge Mand havde han nemlig strax gjenkjendt den Tigger, hvem han havde overdraget det Hverv at holde Øie med den fornemme Herre.

Den graa Mand gik nu over til Tiggeren, og de mødtes lige under en Gas-Lygte.

Nu var det Tiggeren, der foer sammen. Han havde strax gjenkjendt den graa Mand.

Idet han pegede paa Huset, sagde han:

„Han er der inde!"

„Hvem?"

„Den fornemme Herre."

„Har han været der lige siden i Morges?" spurgte den graa Mand.

„Nei, han kjørte bort igjen i Morges, — og jeg havde min Hyre med at holde Skridt med hans flinke Heste. Men det lykkedes mig dog."

„Hvor boer han?"

„I Chester-Street, Belgrave-Square."

„Og hvad hedder han?"

„Lord Palmure."

Nu nærmede den irske Præst sig hurtig.

„Ogsaa ham gjenkjendte Tiggeren aabenbart strax; — ja, den Ærbødighed, han viste Abbed Samuel, var endog større end den, han havde lagt for Dagen lige-overfor den graa Mand.

Denne Sidste sagde nu:

„Videre i Texten! Vi maae have Alt at vide, — hvis Du har Mere at meddele os."

Irlænderen vedblev:

„Jeg efterlevede nøie Deres Ordre; — da jeg havde faaet at vide, hvad den fornemme Herre hed, og hvor han boede, stillede jeg mig paa Post her. Der er ikke forefaldet noget overvættes Mærkeligt her i Dag. Den gamle Dame har ikke været ude; men for en Times-Tid siden listede en Herre sig ind i Huset; han var ind-hyllet i en Kappe og havde trukket Hatten ned over Øi-nene. Denne Herre er endnu bestandig derinde. — Da han gik forbi mig, betragtede jeg ham med Opmærksom-hed og gjenkjendte ham strax; — det var Lord Palmure."

„Lord Palmure?" udbrød den graa Mand. „Og han er endnu bestandig derinde?"

„Ja."

Nu sagde den graa Mand til den irske Præst:

„Hr. Abbed, jeg maa absolut see at komme ind i dette Huus!"

„Men hvorledes vil De bære Dem ad dermed?" spurgte Præsten.

„Ja, det veed jeg endnu ikke; men jeg skal nok komme derind; . . . efter al Sandsynlighed maa jeg tage min

Tilflugt til den Have=Dør, der vender ud til det smalle Stræde. De og denne Mand maae imidlertid blive her, indtil jeg kommer tilbage."

Abbed Samuel begyndte nu at nære uindskrænket Tillid til den graa Mand.

„Godt", sagde han, „men hvad skulle vi foretage os?"

„De maae følge efter den fornemme Herre, hvis han kommer ud paa Gaden, inden jeg er vendt tilbage til Dem."

Nu skjulte Abbed Samuel og Tiggeren sig i en Port ligeoverfor; den graa Mand begav sig derimod hen til det snevre Stræde, med hvilket han om Morgenen havde stiftet Bekjendtskab.

Da han var kommen midt ud paa Gaden, forekom det ham, at der var Nogen, som gik lige bagved ham.

Han vendte sig om og fik Øie paa en mørk Skikkelse, i hvilken han dog strax gjenkjendte en Politi=Betjent.

„Oho!" tænkte han. „Vi maae være paa vor Post!"

Nu gik han videre; — Politi=Betjenten vedblev at følge efter ham.

Da han kom hen til den lille Have=Dør, saae han Lys, og han kunde ikke nære nogen Tvivl om, at det var i Kjøkkenet, — altsaa i Kjælderen, — der var Lys.

„Godt!" tænkte han. „Du skal faae at see, at jeg nok kan maale mig med Dig, hvad Snildhed angaaer, min gode Betjent!"

Nu gik han hen til forskjellige Gade=Døre og forvissede sig om, at de vare lukkede. Det var en Politi=Betjents Rolle, han saaledes spillede; i London skal den patrouillerende Betjent nemlig see efter, at alle Gade=Dørene ere lukkede.

Politi=Betjenten gik ogsaa ganske rigtig i Fælden. Han troede, at den graa Mand var hans Kollega, og derfor gik han hen til ham og sagde:

„Hør engang, Kammerat, Du glemmer nok, at Du er civil?“

„Ja, det er ogsaa sandt,“ svarede den graa Mand. „Naa, der seer man da, at gammel Vane bider bedst!“

„Ja vist! . . . Men hvad har Du her at bestille?“

Den graa Mand blinkede skjælmsk med Øinene og svarede:

„Og hvad har Du her at bestille?“

Nu sagde Politi-Betjenten leende:

„Jeg kan nok mærke, at Du er en af de Fire, af hvem Mylord i Aftes udbad sig Assistance paa Hoved-Stationen.“

„Kan nok være,“ sagde den graa Mand.

Politi-Betjenten vedblev:

„Det var da ellers et besynderligt Indfald, han fik, at forlade sit Hotel for midt om Natten at spadsere hen til det farligste Kvarteer i hele London! Det er jo lutter Irlændere, der boe her, og dersom de blot havde den fjerneste Anelse om, at et Medlem af Over-Huset havde betraadt deres Enemærker, saa“ —.

Her afbrød den graa Mand ham.

„Ganske rigtig,“ sagde han, „og derfor begynder jeg ogsaa at blive lidt urolig over, at jeg ikke har seet Noget til Mylord i den sidste Times-Tid.“

Nu gik han hen til den lille Have-Dør, som han om Morgenen var gaaet ud af.

Den graa Mand fandt det ikke sandsynligt, at den gamle Dame skulde have tænkt paa at lukke denne Dør i Laas, og den stod ogsaa ganske rigtig aaben.

„Hvad har Du i Sinde at foretage Dig?“ spurgte Politi-Betjenten.

„Jeg vil blot see, om der ikke er Ugler i Mosen

derinde," svarede den graa Mand. „Det kan Mylord forlange!"

Ganske rolig gik han derpaa ind i Haven, og han glemte ikke at lukke Døren af efter sig.

Og nu listede han sig hen til Huset.

Der var virkelig Lys i Kjælderen, og han fik snart Øie paa to Personer, i hvilke han gjenkjendte det gamle Fruentimmer med Brillerne og den fornemme Herre, som han havde seet om Morgenen.

Disse to Personer sadde og talte sammen.

Den graa Mand lagde sig ned paa Jorden for at faae saa Meget, som muligt, at høre af deres Samtale.

Tredivte Kapitel.

Hvorledes gik det til, at Lord Palmure paa denne Tid af Døgnet befandt sig i Mrs. Fanoches Huus?

For at forklare dette maae vi vende tilbage til det Øieblik, da den graa Mand og hans Ledsager over Hals og Hoved maatte tage Flugten.

Lord Palmure, som den foregaaende Aften af Shoking var bleven gjort bekjendt med Gadens Navn og Huus-Nummeret, begav sig derhen ved høilys Dag i den Tro, at enhver Hindring vilde blive ryddet af Veien, naar han sagde til Irlænderinden: „Den Mand, De begræder, Deres Ægtefælle og Deres Barns Fader, var min Ven, og jeg tilbyder Dem og Deres Søn et Hjem i mit Huus."

Han haabede, at det paa denne Maade vilde blive

ham en let Sag at faae Fingre i den unge Ørn, som ellers ganske sikkert engang vilde blive en Skræk for England.

Han blev derfor meget forbauset, da han maatte vente et heelt Kvarteer, inden der blev lukket op; først da han havde ringet fire Gange, blev Gade-Døren aabnet af den gamle Dame. Denne havde skyndt sig med at ordne sit noget derangerede Toilette, og tillige havde hun lukket den Dør, der førte ud til Haven. Nu var hun saa temmelig beroliget; thi da de Andre havde taget Flugten, maatte hun jo anse den Mand, der ringede, for en Allieret, der ganske uventet blev sendt hende til Hjælp.

Da hun fik Øie paa den fornemme Herre, sagde hun:

„Undskyld, Deres Herlighed! Jeg var ude i Haven, hvor de kjære Børn lege, og de raabte saa høit, at jeg ikke kunde høre Dem ringe."

Og med krybende Ærbødighed førte hun sin Gjæst ind i Salen.

„Madame", sagde Lord Palmure nu til hende, „De og en anden Dame staae nok i Spidsen for en Opdragelses-Anstalt?"

„Ja, . . . men den anden Dame er taget paa Landet."

„Det gjør ikke det Ringeste til Sagen! . . . Igaar havde De nok den Godhed at skjænke en ung Kone og hendes Barn Natte-Ly?"

Damen med Brillerne foer sammen.

„Er det maaskee Sir John Waterley, jeg har den Ære at tale med?" fremstammede hun.

„Nei, jeg er Lord Palmure."

„Ah!"

Og nu indsaae det vindtørre gamle Fruentimmer, at hun maatte være paa sin Post.

Lord Palmure vedblev:

„Jeg er kommen herhen for at hente den unge Kone og hendes Barn. De ere i Familie med mig, — skjøndt langt ude."

„Men, Mylord," sagde det gamle Fruentimmer, „de ere ikke længer her."

„Hvad for Noget?"

„Nei, de toge bort i Morges."

„Hvorhen?"

„Ja, det kan jeg ikke sige Dem."

Lord Palmure fæstede et gjennemborende Blik paa hende.

„Er det ogsaa sandt?" spurgte han.

„Det er den rene Sandhed, Mylord; men . . . men den anden Dame veed maaskee nok noget Mere om de omtalte Personer, end jeg."

„Men hvor er hun da henne?"

„Hun er taget paa Landet, Mylord, men jeg venter hende tilbage i Løbet af Dagen, og hvis De vil have den Godhed at komme igjen i Aften" . . .

Her afbrød Lord Palmure hende.

Han kunde nok indsee, at der stak en Hemmelighed under alt dette, og han besluttede derfor at imponere det gamle Fruentimmer ved at gjøre hende et særdeles høimodigt Tilbud.

„Madame", sagde han, „jeg giver Dem hundrede Pund Sterling, hvis De i Aften kan sige mig, hvor jeg kan finde den lille Dreng,"

„Ah! Det er altsaa den lille Dreng, det er Deres Herlighed magtpaaliggende at faae Fingre i?"

„Ja, Madame."

Det vindtørre gamle Fruentimmer var udrustet med en ligefrem beundringsværdig Aands-Nærværelse og Koldblodighed.

„Meget vel, Mylord," sagde hun, „hvis De vil komme herhen i Aften, skal jeg nok meddele Dem de Oplysninger, De attraaer."

Da Lord Palmure havde forladt Mrs. Fanoches Huus, anstillede det gamle Fruentimmer følgende Betragtninger:

„Mrs. Fanoche har Brug for Drengen; — de to Fyre, der nylig vare her, vilde kvæle mig, fordi jeg ikke vilde sige dem, hvor han var henne, og nu kommer der en fornem Herre, som ligeledes interesserer sig for den lille Fyr! — Det lader næsten til, at jeg kan tjene en lille Formue ved ham!"

Og det gamle Fruentimmer fordybede sig i den Grad i sine Forhaabninger og Beregninger, at hun reent glemte at prygle de smaa Piger, der til deres store Forbauselse fik Lov til at lege hele Dagen igjennem.

For den vindtørre Dame var denne Dag ubeskrivelig lang; — men endelig blev det da Aften.

Mrs. Fanoche var imidlertid endnu ikke kommen hjem, og nu anstillede det gamle Fruentimmer følgende Betragtning:

„Hvis jeg holder Tand for Tunge og forsmaaer Lord Palmures Penge, kan jeg vente, at Mrs. Fanoche til Løn for min Troskab forærer mig et Shavl til tredive Shillings og et Par laadne Støvler. Mere giver det gjerrige og utaknemmelige Fruentimmer mig bestemt ikke!"

Og da hun allerede var bleven enig med sig selv om, at hun vilde forraade Mrs. Fanoche, tænkte hun videre:

„I London kan jeg imidlertid ikke tænke paa at blive. Jeg kjender Mrs. Fanoche; hun er et af de hævngjerrigste Væsener paa Guds grønne Jord; — dersom hun fik at vide, at . . . jeg havde sladdret af Skole, vilde hun lade

Wilton myrde mig. — Hvis Lord Palmure vil have at vide, hvor Drengen er henne, maa han sikkre min Fremtid!"

— — — — — — — — — — — —

Omtrent Klokken otte om Aftenen kom Lord Palmure igjen.

Ogsaa Adelsmanden havde i Løbet af Dagen anstillet adskillige Betragtninger.

Den lille Irlænder havde en paafaldende Lighed med Lord Palmures Broder, der var død paa Skafottet, fordi han hovde kæmpet for Irlands Frihed, og til Overflod havde Adelsmanden ombord i Penny-Baaden hørt Irlænderinden sige, at hun og hendes Søn den næste Morgen, Klokken otte, skulde give Møde i Saint-Gilles-Kirken. Lord Palmure havde naturligviis selv givet Møde i Kirken; men da han hverken saae Noget til Moderen eller Barnet der, havde han begivet sig hen til Mrs. Fanoches Huus.

Han kunde ikke nære nogen Tvivl om, at den lille Dreng var en Søn af hans afdøde Broder, Sir Edmund.

Denne Dreng var det, i hvem Irlands Sønner saae deres fremtidige Anfører; Lord Palmure maatte derfor gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for at faae Fingre i den lille Fyr, der truede med at blive en saa farlig Person.

Da Dudley-Street laa lige midt i det irske Kvarteer, indsaae Adelsmanden imidlertid, at det ikke vilde være klogt af ham at kjøre derhen; han besluttede derfor at foretage sig denne Udflugt til Fods, og tillige henvendte han sig til Hoved-Politi-Stationen i Scotland-Yard, og udbad sig der en Eskorte af fire paalidelige Betjente.

Det gamle Fruentimmer havde bragt Børnene til Ro og var altsaa ene, da Lord Palmure aflagde hende det andet Besøg.

„Jeg maa bede Dem om at gaae med mig ned i

Kjælderen, Mylord," sagde hun, „der kunne vi tale sammen, uden at noget Menneske kan høre, hvad vi sige."

Derimod havde Adelsmanden ikke det Ringeste at indvende. Med hvert Øieblik, der gik, følte han sig mere overbeviist om, at det gamle Fruentimmer vidste, hvilken Betydning Irlænderne tillagde dette Barn.

Da de vare komne ned i Kjælderen, sagde det vindtørre Fruentimmer til ham:

„Jeg veed, hvor Drengen er henne, Mylord."

„Ah!"

„Men jeg kan kun gjøre Deres Herlighed bekjendt med hans Opholdssted, hvis Deres Herlighed vil gaae ind paa visse Betingelser."

„Tal!"

„Jeg sætter mit Liv paa Spil!"

„Nei, virkelig?"

„Jo, — mit Liv og mit daglige Udkomme."

„Hvor stor er den Sum, De forlanger?" spurgte Lord Palmure med megen Kulde.

„Jeg forlanger saa Meget, at jeg kan leve anstændig deraf for Fremtiden."

„Hvad siger De om hundrede Pund Sterling om Aaret?"

Efterat have betænkt sig et Øieblik, svarede det gamle Fruentimmer:

„Dermed er jeg tilfreds! . . . Men det er endnu ikke Alt."

„Ikke det? Naa, saa tal!"

„Jeg maa forlade London og holde mig saa godt skjult, at de Folk, jeg forraader, ikke kunne opdage det ringeste Spor af mig."

„Vil De reise over til Fastlandet?" spurgte Lord Palmure.

„Nei, men jeg kunde have stor Lyst til at boe i Brighton."

„Det beroer ganske paa Dem selv."

Idet Adelsmanden udtalte disse Ord, foer det gamle Fruentimmer op.

„Hvad er der paafærde?" spurgte Lord Palmure.

„Det forekom mig, at jeg hørte Støi ude i Haven!" svarede Damen med Brillerne ganske forskrækket.

Og nu ilede hun op fra Kjælderen.

Een og tredivte Kapitel.

Den Støi ude i Haven, som det gamle Fruentimmer havde hørt, skrev sig fra den graa Mand.

Som vi vide, var han trængt ind i Haven og havde seet Adelsmanden og det gamle Fruentimmer tale sammen; men hvad de sagde, var det ham ikke muligt at høre.

Da fik han pludselig Øie paa en stor Ventil, der var anbragt i Muren.

„Oho! Den Ventil kan blive mig til megen Nytte," tænkte den graa Mand.

Nu klattrede han op i et Træ, der stod lige tæt ved Muren; men den Green, han først fik fat paa, var ikke i Stand til at bære ham, og det knagede ganske forfærdelig i den.

Det var denne Lyd, det gamle Fruentimmer havde hørt.

Den graa Mand var imidlertid meget behændig; i en Haandevending fik han fat paa en anden Green; denne kunde heldigviis bære ham, og i den blev han hængende.

Da det gamle Fruentimmer kom farende ud i Haven og saae sig om til alle Sider, kunde hun derfor ikke faa Øie paa ham.

„Saa maa det vel sagtens have været ude paa Gaden, at en eller anden fuld Mand har gjort Spektakel," sagde hun halvhøit.

Og nu vendte hun tilbage til Lord Palmure.

Hvad den graa Mand angaaer, da lagde han Øret til Ventil-Aabningen og gav sig til at lytte.

„Naa, — hvad var det saa? spurgte Lord Palmure.

„O, hvor jeg blev bange!" sagde det gamle Fruentimmer. „For Resten var der Ingenting i Veien, men" ...

„Men?" spurgte Adelsmanden.

Damen med Brillerne havde imidlertid anstillet den Betragtning, at denne Begivenhed kunde blive ret indbringende for hende.

„Mylord," sagde hun derfor, „naar Alt kommer til Alt, troer jeg virkelig, jeg gjør klogest i ikke at sige Dem, hvad jeg veed."

„Men, Madame!" . . .

„Naar jeg forraader . . . den anden Dame, lader hun mig ganske sikkert myrde!"

„Snik-snak!"

Uden at tage nogen Notice af Adelsmandens Bemærkning, vedblev det gamle Fruentimmer:

„Og seer De, Mylord, skjøndt jeg er meget fattig og kun kjender saa Lidet til Livets Glæder og Behageligheder, sætter jeg dog Priis paa Livet" . . .

Og hun foer sammen og syntes at være aldeles forvirret af Skræk.

„Men, Madame," indvendte Lord Palmure, „De kan dog vel nok indsee, at De ikke har nogen Grund til at være bange, naar jeg tager Dem under min Beskyttelse?"

„Det er det Samme!" udbrød det vindtørre Fruentimmer nu. „Jeg siger ikke et Ord, førend jeg er paa Veien til Brighton!"

„Hvad for Noget? De vil ikke endnu i Aften sige mig, hvad der er blevet af den lille Dreng?"

„Nei!"

Dette Svar blev givet med en Bestemthed, med hvilken Lord Palmure ikke ansaae det for muligt, at han vilde kunne faae Bugt.

Efter en kort Pause vedblev det gamle Fruentimmer imidlertid:

„For Resten kan De være ganske rolig; Drengen er ikke udsat for den ringeste Fare, og De kan ligesaa godt finde ham i Morgen som i Aften."

„Det indestaaer De mig for?"

„Ja, det indestaaer jeg Dem for," svarede Damen med Brillerne. „Og nu vil jeg gjøre Dem et Forslag, Mylord."

„Tal!"

„Kom i Morgen Aften, Klokken syv, herhen med en Obligation, der sikkrer mig mit Udkomme, saalænge jeg lever" . . .

„Godt!"

„Giv mig saa tredive Pund Sterling til de foreløbige Udgifter!" . . .

„Og saa?"

„Saa sætter jeg mig ind i Vognen hos Dem, og fører Dem hen til det Sted, hvor Barnet bliver holdt skjult."

„Godt, — jeg skal komme!" svarede Lord Palmure.

Og nu reiste han sig for at gaae sin Vei.

I samme Øieblik klattrede den graa Mand ganske sagte ned fra Træet og listede sig bort.

„Nu veed jeg Alt, hvad jeg behøver at vide," sagde han halvhøit. „Det bliver ikke Lord Palmure, men os, der faae fat paa Drengen!"

Han benyttede sig af det Øieblik, da det gamle Fruentimmer efter hans Beregning fulgte Lord Palmure ud, til at gaae igjennem Haven og vende tilbage til det snevre Stræde, der laa bagved denne.

Der spadserede Politi-Betjenten endnu bestandig frem og tilbage.

Saasnart som han fik Øie paa den graa Mand, løb han hen til ham og sagde med spændt Forventning:

„Naa?"

„Alt gaaer godt," var det beroligende Svar, han fik.

Derpaa gik den graa Mand hurtig ned ad det snevre Stræde.

Da han kom hen til Dudley-Street, saae han Lord Palmure gaae forbi.

Lige bagefter denne kom Abbed Samuel og den pjaltede Irlænder gaaende.

„Naa?" spurgte ogsaa Abbed Samuel med spændt Forventning.

„Vi behøve ikke at følge efter Manden der," svarede den graa Mand hviskende, idet han pegede paa Lord Palmure.

„Ikke det?"

„Nei, — i Morgen Aften, paa denne Tid, vil Drengen være i vore Hænder."

Og nu fortalte han Abbeden, hvad han havde hørt.

Derpaa tilføiede han:

„Naar jeg nu blot vidste, hvor Shoking har bragt

Irlænderinden hen, saa skulde jeg naturligviis strax berolige den stakkels Moder! — Men London er en saa stor By, at det ikke vilde kunne nytte os det Ringeste at søge efter hende. Vi maae vente til i Morgen!"

Den irske Præst fandt aabenbart ikke Behag i denne Udsættelse; men han indsaae dog, at den graa Mand havde Ret, og gjorde derfor ingen Indvendinger imod dennes seoeste Bemærkning.

„Hvor vil De nu have, at vi skulle gaae hen, Hr. Abbed?" spurgte den graa Mand.

„Hen til Saint-Gilles-Kirken," svarede Præsten.

„Godt!" sagde den graa Mand.

Og nu vandrede de videre.

I London, som overhoved i hele England, er den katholske Religion ikke anerkjendt, men bliver kun tolereret. Som en Følge deraf maae Katholikerne skyde sammen for at vedligeholde Kirken og lønne Præsten, som derfor ikke har overvættes Meget at leve af.

De tre Mænd havde ikke nogen lang Vei at gaae, førend de kom hen til Kirken. Denne var lukket; men Abbed Samuel havde en Nøgle hos sig, med hvilken han aabnede en lille Dør, der førte ind til Koret.

Da Døren blev aabnet, viste en Mand sig, som havde ligget paa Knæ foran Alteret.

Det var en meget høi, gammel Mand; hans hvide Skjæg naaede ham til midt paa Brystet.

Han fik Øie paa Abbed Samuel, gjenkjendte ham strax og kunde ikke lade være med at udstøde et Skrig.

Med udstrakte Arme ilede han derpaa Præsten imøde og udbrød;

„Min Gud! Hvor har De dog været henne? — Har De reent glemt den syv og tyvende Oktober? — Det var

i Morges; — her var en Mængde Mennesker tilstede; — men de maatte forgjæves vente paa Dem!"

„Ak," svarede Præsten, „jeg var i Fængsel!"

„I Fængsel", gjentog Oldingen.

Og med en vis Mistillid saae han paa den graa Mand og dennes Ledsager.

„Det er vore Brødre," sagde Abbed Samuel nu.

„Ah!" sagde Oldingen.

Og derpaa vedblev han:

„Endelig blev Mængden ked af at vente og skiltes ad. De Mænd, vi ventede, vare uden al Tvivl ogsaa tilstede; men da de ikke saae Præsten henne ved Alteret, gik de naturligviis deres Vei. — Hvorledes skulle vi nu finde dem igjen?"

Dybt bedrøvet gjentog Abbed Samuel:

„Ja, — hvorledes skulle vi finde dem igjen?"

„Det skal jeg nok sørge for," sagde den graa Mand smilende.

Med spændt Forventning stirrede Oldingen og den unge Præst paa den graa Mand, der ikke syntes at ændse nogen Vanskelighed eller Hindring, og denne vedblev:

„I London findes der tohundrede Aviser, der blive læste af Millioner af Mennesker. Naar vi nu i hvert enkelt af disse Blade indrykke følgende Avertissement: „Geistligheden ved Kirken i Saint-Gilles underretter herved Menigheden om, at den Guds-Tjeneste, der skulde have været afholdt den 27de Oktober, er udsat til den 3die November, paa samme Tid af Dagen", — troer De saa ikke, at disse Linier ville blive læste af de fire Mænd, der ere ankomne hertil, den Ene fra Irland, den Anden fra Amerika, den Tredie fra Skotland og den Fjerde fra Wales?"

„Og Drengen?" spurgte den gamle Mand.

„Det er os allerede bekjendt, hvorledes vi skulle finde ham," svarede den graa Mand.

„Men", indvendte Abbed Samuel, „det vil koste mange Penge at faae dette Avertissement indrykket i Bladene, — og jeg har ingen Penge."

„Men det har j e g," svarede den graa Mand.

Og smilende tilføiede han:

„Jeg kan stille Millioner til Irlands Disposition!"

To og tredivte Kapitel.

Hvorledes var det nu siden den foregaaende Dag gaaet den stakkels Irlænderinde?

Hun havde fældet hede Taarer, da den gode Shoking kom tilbage og fortalte hende, at hendes Søn ikke længer befandt sig i Mrs. Fanoches Huus.

Den filosofiske Tigger havde endog seet sig nødsaget til først at opbyde hele sin Veltalenhed, og derefter hele sin fysiske Styrke, for at forhindre hende fra at springe ud af Vognen; hun erklærede nemlig med Bestemthed, at hun selv vilde anstille et Forsøg paa at trænge ind i det Huus, i hvilket hun meente, at hendes Barn endnu befandt sig.

Shoking var imidlertid en Mand, som baade havde Hjerte og Hoved paa rette Sted.

Han indsaae, at det først og fremmest gjaldt om at

faae Irlænderinden bort fra dette Sted, og derfor fattede han en raſk Beſlutning og ſagde til Kudſken:

„Kjør os hen i Newport-Street!“

Shoking, ſom jo engang havde kjendt bedre Dage, vidſte nemlig, at der i den Gade, han havde nævnt, fandtes et meget anſtændigt Logis-Huus, hvis Eierinde var Enke efter en falleret Kjøbmænd, og i hvilket man kunde faae et Værelſe, tilligemed Thee, Brød og Smør, for halvanden Shilling pr. Døgn.

Efter nogle Minuters Forløb holdt Droſchken uden-for det omtalte Logis-Huus.

Shoking hjalp Irlænderinden med at ſtige ud af Vognen og førte hende ind i Logis-Huſet.

Efterat han havde foreſtillet hende for Værtinden, forlangte han et Værelſe til hende, og da dette var blevet hende anviiſt, fulgte han hende ind i det og ſagde til hende:

„Hør engang, min gode Kone, det kan ikke nytte Dem det Allerringeſte, at De bliver ved med at græde. De gjør meget klogere i at tale lidt fornuftig med mig!“

Aldeles fortvivlet udbrød den ſtakkels Kone:

„Giv mig mit Barn igjen!“

„Ja, det er netop det, vi have i Sinde at gjøre,“ ſvarede Shoking ganſke rolig. „Vi ere jo netop ifærd med at ſøge efter Drengen, — og det lykkes os ogſaa nok ſnart at finde ham.“

„O, det ſiger De kun for at trøſte og berolige mig,“ ſvarede Irlænderinden. „Jeg er vis paa, at De ikke ſelv troer paa det, De ſiger til mig!“

„Nærer De da ikke Tillid til den graa Mand?“ ſpurgte Shoking.

Den ulykkelige Moder ſaae et Øieblik paa ham; men derpaa ryſtede hun bedrøvet paa Hovedet.

„Og heller ikke til Abbed Samuel?“

Irlænderinden foer sammen, da hun hørte dette Navn.

Var Abbed Samuel ikke netop den Præst, der i Morges skulde have læst Messen i Saint-Gilles-Kirken?

Med Taarer i Øinene sagde den ulykkelige Moder:

„Ak, den gode Abbed Samuel sidder jo nu arrestéret!“

„Men han slipper snart igjen ud af Fængslet!“ svarede Shoking.

„Men naar?“

„Maaskee allerede endnu i Dag, men i alt Fald ganske sikkert i Morgen!“ lød Shokings beroligende Svar. „Det sagde den graa Mand nylig til mig, — og Alt, hvad den graa Mand siger, er den rene Sandhed.“

Ved saaledes at bære over med Irlænderindens Utaalmodighed og tale fornuftig med hende lykkedes det snart den gode Shoking at faae den ulykkelige Moder gjort lidt mere rolig og fattet og tillige at indgyde hende Haab.

Naar Alt kom til Alt, var det jo dog kun en Dag og en Nat, hun havde at tilbringe i Uvishedens Kvaler. Den næste Dag vilde hun jo faae den graa Mand og Abbed Samuel at see igjen.

Det lod til, at Irlænderinden i det Mindste begyndte at blive resigneert.

Hun græd ikke længer; men hun sagde rigtignok heller ikke Noget; — hun syntes at indhylle sig i sin Smerte, som om den var et helligt Pantser, der maatte beskytte hende imod enhver Paavirkning fra ydre Side.

Langt om længe lykkedes det imidlertid Shoking at faae hende overtalt til at nyde nogle Forfriskninger.

Hele Dagen igjennem veg den brave Mand ikke fra hendes Side.

Seent paa Aftenen raadede han hende til at lægge sig paa Sengen.

Irlænderinden betænkte sig et Øieblik; men derpaa gav hun efter.

Den ulykkelige Mødres Sind var et Bytte for de meest forskjelligartede Følelser.

Til den gode Shoking nærede hun uindskrænket Tillid, — og hun rødmede af Skamfuldhed, idet hun tilstod for sig selv, at hun havde i Sinde at lønne ham med den sorteste Utaknemmelighed for den Venlighed, han havde vist hende; — men der var een Tanke, med hvilken hun saa ofte havde beskjæftiget sig i Løbet af denne Dag, at den var bleven til en fix Idee hos hende: — hun vilde — hun maatte vende tilbage til den Gade, i hvilken hendes Barn var blevet stjaalet fra hende!

„Jeg kan ikke troe Andet, end at jeg strax maa kunne finde min Dreng igjen!“ tænkte hun. „Naar jeg selv forlanger ham tilbage, ville de to Fruentimmer ikke længer vove at holde ham skjult; — de maae give mig ham tilbage!“

Hun havde altsaa ene og alene lagt sig paa Sengen, fordi hun smigrede sig med det Haab, at Shoking saa vilde forlade hendes Værelse.

Og det varede virkelig ikke ret længe, førend den brave Mand, der havde leiet et Værelse, som stødte op til hendes, ganske sagte gik sin Vei.

Irlænderinden lyttede med spændt Opmærksomhed, og det forekom hende, at Shoking gik ned ad Trapperne.

Efter et Par Minuters Forløb stod den unge Kone ganske sagte op og gik hen til Vinduet.

I samme Øieblik traadte hendes brave Ven ud paa

Gaden, og hun saae tydelig, at han meget hurtig gik ned ad Gaden, saavidt hun kunde skjønne, henimod Leicster-Square.

Hvor god og rettænkende Shoking end var, havde han nemlig sine smaa Skrøbeligheder.

Hele Dagen igjennem havde han ubelukkende staaet i „Ulykkens og Dydens" Tjeneste.

Nu sov Ulykken og Dyden imidlertid, — det troede han i det Mindste, — og nu kunde han vel nok offre et Øieblik paa sin Fornøielse, — det vil sige: paa sine „Skrøbeligheder."

I de sidste fire og tyve Timer havde Shoking havt sin ene Veste-Lomme fuld af Guld-Stykker, der tilhørte ham selv, — og det var ganske sikkert meget længe siden, at det var hændet ham. — I de sidste fire og tyve Timer havde Shoking alligevel ikke smagt en eneste Draabe Øl, — og det var maaskee endnu længere siden, at det var hændet ham.

At han nu forlod Logis-Huset, havde saaledes ene og alene sin Grund i, at han følte Trang til et Kruus Porter — og han var aldeles overbeviist om, at han ganske rolig kunde gaae sin Vei; thi om Irlænderinden end ikke allerede var falden i Søvn, — hvad han dog troede, — kunde det dog i alt Fald ikke vare ret længe, inden hun slumrede ind; — hun maatte jo være aldeles udmattet af Natte-Vaagen og Sinds-Bevægelse.

Disse Gisninger anstillede den brave Shoking; — imidlertid tog han ganske feil.

Irlænderinden vedblev at stirre efter ham, indtil hun ikke længer kunde see ham.

Derefter klædte hun sig hurtig paa og listede sig ned ad Trapperne.

Værtinden sad inde i sin lune Daglig-Stue; — efter

Klokken otte om Aftenen brød hun sig ikke det Ringeste om, hvad de Mennesker, der for Tiden boede hos hende, foretoge sig. — I det Hele taget lever man temmelig ugeneert i London.

Den gode Enke sad altsaa og læste sin Avis, og hun kastede ikke et eneste Blik op paa den lille Rude, igjennem hvilken hun kunde see ud i Forstuen.

Det lykkedes saaledes Irlænderinden at slippe ud paa Gaden, uden at Nogen lagde Mærke til hende, og nu gik hun hurtig ned ad Newport-Street.

Hun kunde saa omtrent huske, i hvilken Retning hun skulde gaae, og det varede da heller ikke ret længe, førend hun befandt sig i Saint-Martin's-Lane, hvor hun kunde see, at hun tidligere havde været.

Hurtig gik hun nu videre, idet hun stadig sagde til sig selv:

„O, de to Fruentimmer skulle nok blive nødte til at give mig mit Barn igjen!"

Idet hun dreiede om et Gade-Hjørne, løb hun pludselig imod en Mand.

Denne Mand saae paa hende og udstødte derpaa et Skrig; nu saae Irlænderinden op, og der undslap ligeledes hende et Udraab, som endog syntes at røbe Glæde.

I den omtalte Mand gjenkjendte hun nemlig den fornemme Herre fra Penny-Baaden.

Og det var virkelig Lord Palmure, der kom fra Mrs. Fanoches Huus, hvor han havde truffet fornøden Aftale med det vindtørre gamle Fruentimmer.

Shoking havde glemt at tale til Irlænderinden om Lord Palmure, eller rettere: han havde ikke vovet at fortælle hende, hvilket Hverv Adels-Manden havde overdraget ham.

Den ulykkelige Kone havde saaledes ingen Grund ti at nære Mistillid til den fornemme Herre.

„De her, min gode Kone?“ udbrød Lord Palmure.

Denne Mands Udseende var ganske vist langt mere tiltalende, end Shokings og den graa Mands, og Irlænderinden kom strax til at nære blind Tillid til ham; — det stod vel sagtens skrevet i Skjæbnens Bog, at det skulde gaae saaledes.

„O,“ udbrød hun, „det er Himlen, der lader mig møde Dem paa min Vei!“

„Men De græder jo!“ udbrød Lord Palmure.

„Min Søn!“ . . . sagde hun grædende.

„Ja, — hvad er der hændet ham?“

„Han er bleven stjaalet fra mig!“

Og med foldede Hænder bad hun:

„De seer ud til at være ædel og god, og uden al Tvivl er De ogsaa mægtig; — jeg bønfalder Dem om at hjælpe mig med at faae mit Barn tilbage!“

Lord Palmure havde hidtil ikke vidst Noget af, at Moderen og Barnet vare blevne skilte fra hinanden.

Hvad kunde der dog være foregaaet?

Han lagde Irlænderindens Arm i sin, og med ægte engelsk Flegma standsede han en Droschke, som netop kjørte forbi.

„Sæt Dem ind i Vognen,“ sagde han til Irlænderinden. „Er Deres Barn blevet stjaalet fra Dem, skal jeg nok sørge for, at De faaer det tilbage. Jeg er Pair af England, og naar jeg tager mig af en Sag, er den i gode Hænder!“

Derpaa sagde han til Kudsken:

„Chester-Street, Belgrave-Square.“

Nu satte Droschken sig i Bevægelse. Den førte den ulykkelige Moder langt bort fra Newport-Street og fra

det simple Logis-Huus. — Nu havde Lord Palmure Irlænderinden i sin Magt. — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — —

Medens dette foregik, sad Shoking inde i et Beværtnings-Lokale i Covent-Garden og nød med Velbehag et Kruus Øl.

Tre og tredivte Kapitel.

Af alt det, Lord Palmure havde sagt til Irlænderinden, havde hun kun hørt følgende Ord:

„Jeg er Pair af England!"

I de fire og tyve Timer, i hvilke den stakkels Kone havde opholdt sig i London, havde hun gjennemgaaet saa Meget, at hun følte sig tilmode, som om en tung Steen var bleven væltet fra hendes Bryst, da en Mand, der sagde, at han hørte til Rigets høie Adel, var bleven hendes Ledsager og Beskytter.

De Andre, der havde lovet hende at skaffe hende den lille Dreng igjen, havde ikke indfriet deres Løfte; hvorfor skulde hun saa have næret større Tillid til dem, end til denne Mand, hvis Udseende og Væsen syntes at vidne om, at han sagde Sandhed, naar han paastod, at han hørte til dem, der kunne udrette Noget her i Verden?

Og dertil kom endnu, at Lord Palmure ganske fortræffelig forstod at anslaae den Tone, som behager Folk, der hører til de lavere Samfunds-Klasser.

Medens Droschken rullede hurtig afsted, sagde han til hende:

„Mit Barn, det er det Bedste, at jeg taler aldeles uforbeholdent til Dem. At De har truffet paa mig, er ikke Tilfældets Værk; lige siden igaar har jeg nemlig søgt efter Dem."

Ganske forbauset udbrød Irlænderinden:

„Hvorledes? De har søgt efter mig?"

„Ja."

„Men af hvilken Grund?"

„Fordi Deres Barn, — Deres elskede Dreng, hvis Tab De begræder, men som jeg sværger Dem til, at jeg skal give Dem tilbage, — minder mig om et andet Barn, om en anden Dreng, som jeg kjendte i min Barndom, — som jeg elskede, — som var min bedste Ven."

Og Lord Palmures Stemme skjælvede af Sinds-Bevægelse, idet han udtalte disse Ord.

„Denne min Barndoms-Ven er desværre nu død og borte. Han faldt som Martyr for en hellig Sag."

Irlænderinden foer sammen.

Lord Palmure vedblev:

„Min kjære Edmund . . ."

Her afbrød den unge Kone ham.

„Edmund?" udbrød hun. „Hed han Edmund?"

„Ja, — og Deres Barn ligner ham, som om det var hans Søn!"

Her gjorde Lord Palmure en Pause og gav sig til at betragte Irlænderinden med den største Opmærksomhed. Den stakkels Kone skjælvede over hele Legemet.

Efter et Par Minuters Forløb vedblev Adelsmanden:

„Stakkels Edmund! — Han døde for Irlands Sag!"

Nu udstødte Irlænderinden et Skrig.

„Den Mand, De kjendte i Deres Barndom, og som De holdt saameget af . . .“

„Ja, jeg holdt tilvisse af ham!“ afbrød Lord Palmure hende her.

„Og som døde paa Skafottet for Irlands Sag,“ . . . . vedblev den unge Kone.

Atter afbrød Adelsmanden hende.

„Ja, — han døde paa Skafottet, — og — han var min Broder!“ sagde han med skjælvende Stemme.

„Denne Mand var min Ægtefælle og mit Barns Fader“, sagde Irlænderinden.

„Allerede igaar, da jeg saae Dem og Deres Søn ombord i Penny-Baaden, havde jeg en Anelse derom“, sagde Lord Palmure.

Og idet han nu trykkede den unge Kone til sit Bryst, vedblev han:

„De maa ikke græde mere, kjære Søster! Deres Barn er fundet, — Deres Barn, — mit Barn, — det Barn, i hvis Aarer min elskede Broders Blod ruller!“

Lord Palmure forstod fremdeles den Kunst at græde, naar han fandt det passende, og nu faldt hans Taarer ned paa Irlænderindens Kind.

„De siger, at mit Barn er fundet?“ udbrød den haardt prøvede Moder. „O, min Gud! . . . De fører mig dog vel ikke bag Lyset?“

„Nei, nei, det sværger jeg Dem til!“ . . .

„Men hvor er min Søn da henne? . . . Har De taget Dem af ham?“

„Ja, — han befinder sig for Øieblikket paa et af mine Slotte, — en halv Snees Mile fra London . . .

Nu skal jeg forklare Dem, hvorledes det Hele er gaaet til!"

„Ja, tal, — tal!" fremstammede Irlænderinden.

„Igaar faldt De i Hænderne paa en Røver-Bande, som navnlig stjæler Børn," vedblev Lord Palmure. „Deres Barn blev Dem berøvet, — ikke sandt?"

„Jo, ... det ene Fruentimmer gav mig en Sove-Drik" . . .

Her afbrød Adelsmanden hende.

„Og medens De sov, blev De baaret ud paa Gaden?" vedblev han.

„Da jeg kom til mig selv igjen, befandt jeg mig paa et Sted, der var mig aldeles ubekjendt," svarede Irlænderinden. „Jeg laa paa en Bænk, paa en stor Plads?..."

„Fortæl kun videre, mit Barn!" sagde Lord Palmure, hvem det var magtpaaliggende at faae at vide, hvad Irlænderinden havde oplevet, forat han kunde indrette den lille Roman derefter, som han maatte lave sammen.

Og nu fortalte den godtroende Jenny ham, hvad der var foregaaet paa Wellclose-Square og i Værts-Huset „Sorte Hest", — mod hvilken Fare den graa Mand havde beskyttet hende, — hvorledes Abbed Samuel var kommen til og derefter var bleven arresteret for Gjæld, og hvorledes den Expedition, der havde til Formaal at opdage Barnets Opholdssted, syntes at være fuldstændig mislykket.

Hendes Fortælling kastede et ganske nyt Lys over Barnets Forsvinden.

Det var klart, at de, der søgte efter Drengen, vare Irlænderindens Venner og vidste, hvem den lille Fyr var.

De, der havde stjaalet Drengen, vare derimod kun

Riddinger af den almindelige Kaliber; de gjorde Forretninger med Børn som med andre Handels-Artikler.

Nu fortrød Lord Palmure de Løfter, han havde givet det gamle Fruentimmer; hidtil havde han nemlig staaet i den Tro, at hun bragte et Offer ved at forraade Irlands Sag.

Et Øieblik efter holdt Droschken udenfor Lord Palmures Hotel.

Adelsmanden steg først ud af Vognen og hjalp derpaa Jenny ud.

Irlænderinden saae sig ganske forbauset om; hun befandt sig nu i det Kvarteer af London, i hvilket Adel og Rigdom ere repræsenterede, og i hvilket det ene Palads kneise ved Siden af det andet. Her saae hun ingen snevre Gader og ingen Beværtnings-Lokaler; overalt var det pragtfulde Paladser, der mødre hendes Øine.

Hun fik imidlertid ikke Lov til ret længe at hengive sig til disse Betragtninger; thi nu ringede Lord Palmure paa Porten.

Derpaa sagde han til hende:

„I dette Huus blev Sir Edmund født."

„Er det muligt?" udbrød hun med foldede Hænder.

„Hm! Hvor det ligner min Broder Edmund!" tænkte Lord Palmure. „Hans stolte og hævngjærrige Charakteer har da ikke fornægtet sig et eneste Øieblik! Han har giftet sig med dette Fruentimmer; men han har ikke engang anseet det for Umagen værd at fortælle hende Noget om, at han var Gjenstand for Forfølgelse fra sine Nærmestes Side; — han har ikke engang villet gjøre os den Ære at beklage sig over os. . . . Hun har derfor ikke den fjerneste Anelse om, hvorledes Sagen egentlig forholder sig."

Porten blev aabnet, og Haand i Haand med Lord

Palmure gik den yderst tarvelig klædte Irlænderinde forbi en Række Lakaier, hvis Klæder straalede af Guld, og som bukkede ærbødig for hende.

Lord Palmure førte hende op ad nogle faa Trappe-Trin og ind i en prægtig oplyst For-Sal.

Derpaa aabnede han en Dør tilvenstre, og Jenny, som var nærved at tabe baade Næse og Mund af Forbauselse over alle disse Herligheder, befandt sig nu i eu yderst elegant Salon.

„Først og fremmest maa jeg anmode Dem om at tage Plads, mit Barn," sagde Adelsmanden, idet han førte hende hen til en Sofa, der stod tætved Kaminen.

Jenny skælvede over hele Legemet af Glæde og Sinds-Bevægelse.

En saadan Pragt, som den, af hvilken hun nu var omgivet, havde hun aldrig seet Mage til, ja, end ikke nogensinde drømt om.

Nu tog Lord Palmure en lille Sølv-Klokke, der stod paa Bordet, og ringede.

Næsten i samme Øieblik traadte en af de pragtfuldt klædte Lakaier ind i Værelset.

„Miss Ellen er vel oppe paa sit Værelse?" sagde han.

„Ja, Mylord", svarede Lakaien.

„Vil Du hilse hende fra mig og bede hende om at komme herned," vedblev Adelsmanden. „Du kan gjerne føie til, at jeg har fundet den . . . Person, jeg søgte efter."

Lakaien bukkede dybt og forlod Værelset.

Efter nogle faa Minuters Forløb blev Døren atter aabnet, og en ung Pige traadte ind.

Denne unge Pige var saa smuk, at Irlænderinden blev aldeles blændet af hendes Skjønhed, og tillige var

denne Miſs Ellen ſaa elegant klædt, at den ſtakkels Jenny rødmede af Skamfuldhed, idet hun ſaae paa ſine ſimple Klæder, der oven i Kjøbet vare ſaa korte, at de ſtillede hendes grove Uld-Strømper og alt Andet end elegant ſyede Skoe til Skue, — ſom ikke engang vare ganſke rene, da hun jo ſamme Aften havde gjennemvandret adſkillige af de meeſt ſvavſede Gader i London.

Hvad der gjorde det allerſtærkeſte Indtryk paa Jenny, var dog Miſs Ellens Skjønhed, og denne var virkelig ogſaa i den Grad blændende, at den aldeles ſatte Irlænderindens i Skygge, — og det hørte der dog virkelig ikke ſaa ganſke Lidt til.

Og denne ſmukke og elegant klædte unge Pige gik lige hen til hende og rakte hende Haanden!

Nu ſagde Lord Palmure:

„Miſs Ellen, Du ſeer her min kjære Svigerinde, Enke efter min elſkede Broder, Sir Edmund.“

Og derpaa greb han Miſs Ellens Haand, bukkede for den fattige Irlænderinde og ſagde til hende:

„Kjære Søſter, jeg har herved den Ære at foreſtille Dem min Datter!“

Fire og tredivte Kapitel.

Den gode Shoking havde altſaa tilbragt ſin Aften i et — forøvrigt høiſt reſpektabelt — Beværtnings-Lokale i Covent-Garden.

Han havde spiist og drukket særdeles godt; ja, han havde endog tilladt sig den Luxus at gjøre sig tilgode med to nogenlunde rygelige Cigarer til tre Pence, (det vil sige: over ti Skilling i danske Penge), pr. Stykke.

Naar Mr. Shoking havde Penge i Lommen, nægtede han sig ikke nogensomhelst Nydelse.

Midnats-Klokkens dybe Slag løde, og Shoking blev siddende, hvor han sad. Først en Times-Tid efter begyndte det at gaae op for ham, at han dog maaskee nok gjorde klogest i at vende Næsen hjemad, — det vil med andre Ord sige: at vende tilbage til det Logis-Huus, i hvilket han havde ladet Irlænderinden blive tilbage.

Da den gode Shoking forlod Beværtnings-Lokalet, viste hans Been sig ikke rigtig tilbøielige til at gaae den Vei, som hans Hoved befalede dem at gaae; fremdeles kom han nu for første Gang i sit Liv til den Overbeviisning, at de mange Beklagelser over Gas-Belysningens elendige Tilstand i London, som han havde læst i forskjellige Blade, ingenlunde vare ubeføiede, — og desuden var der endnu adskillige andre Ting, som han i Aften fandt en heel Deel at udsætte paa, skjøndt han mangfoldige Gange før havde lagt Mærke til dem, uden at finde skjellig Grund til at beklage sig over dem. Som en Følge deraf blev han lidt efter lidt saa pirrelig, at det ganske sikkert maa betegnes som et stort Held for ham, at han ikke mødte en eneste Politi-Betjent paa sin Vei; — skjøndt det vel ikke i og for sig kan siges at være heldigt, at man i en saa stor By, som London, ved Natte-Tid kan vandre igjennem adskillige Gader, uden at møde en eneste Politi-Betjent, maa det dog, som allerede bemærket, betegnes som et stort Held for Shoking, at han ikke den Aften stødte paa en Betjent; thi dersom han

havde truffet paa en Saadan, vilde han ganske sikkert være kommen i Klammeri med ham, — og det vilde aabenbart let have kunnet med føre høist ubehagelige Følger for vor brave, rettænkende Ven.

— Naa, Shoking kom altsaa i god Behold tilbage til Logis-Huset.

Som allerede bemærket, stod dette Huus i Almindelighed aabent om Aftenen, — og Aftenen blev der regnet fra Klokken otte „efter Middag" til Klokken otte den næste Morgen.

Dog, vel at mærke, Huset stod kun aabent for de Logerende, der Allesammen strax bleve forsynede med en Hoved-Nøgle, og til hvis Bekvemmelighed der hele Natten igjennem var opstillet endeel Lys paa Bordene i For-Stuen.

Paa denne Maade sikkrede Værtinden bedst sine Gjæster imod at blive forstyrrede om Natten; thi naar man først har faaet et Lys i Haanden, gaaer man i Almindelighed ret stille op paa sit Værelse, og en Englænder maa være i høi Grad beruset, naar han ikke respekterer Andres Søvn.

Ganske ædru var den gode Shoking nu rigtignok ikke; men han gik dog meget forsigtig op ad Trapperne.

For at komme til sit eget Værelse maatte han gaae forbi Irlænderindens Dør.

Da han fik Øie paa denne Dør, blev han grebet af Samvittigheds-Nag.

„I Grunden har jeg dog baaret mig skammelig ad," tænkte han. „Den stakkels Kone, for hvem jeg har faaet det Hverv at bære Omsorg, er i høieste Grad fortvivlet, — og jeg har kunnet have Sands for at more mig, — for at gaae paa Kneiper! — Ja, jeg har virkelig baaret mig ad som et hjertesløst Afskum!"

Nu listede han sig hen til Døren og gav sig til at lytte.

Han skjælvede over hele Legemet af Angest ved den blotte Tanke om, at han kunde komme til at høre, at Irlænderinden hulkede og stønnede.

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend han kom paa det Rene med sig selv om, at enhver Frygt, som han havde næret i saa Henseende, var aldeles ugrundet.

Der herskede nemlig den dybeste Stilhed inde i Irlænderindens Værelse.

„Hun sover," sagde Shoking til sig selv. „Naa ja, — lad hende sove; — hun kan nok trænge til Søvn, — den Stakkel!"

Og nu listede han sig ind i sit eget Værelse og gik til Ro. Det er en Selvfølge, at han gjorde sig al mulig Umage for at gaae sagte.

Saasnart som Shoking var kommen i Seng, faldt han i Søvn, og det varede ikke ret længe, førend han blev vugget i de blideste Drømmes Skjød. Det forekom ham nemlig, at han virkelig var bleven forvandlet til en Gentleman, og at han paa en Fuldblods-Hest galopperede omkring i Hyde-Park.

Naar man har behagelige Drømme, pleier man gjerne at sove længe om Morgenen.

I London er man desuden just ikke overvættes tilbøielig til at staae tidlig op. Der lever man fortrinsviis om Natten, og som en Følge deraf kommer der først rigtig Liv i Folk, naar Klokken er bleven henimod ti om Formiddagen.

Hvad Shoking angaaer, da vaagnede han først Klokken halvelleve den næste Dag.

Han vaagnede med et Suk; thi saasnart som han

slog Øinene op, stod det klart for ham, at han ikke var nogen Gentleman.

Hans næste Tanke gjaldt imidlertid Irlænderinden.

I en Haandevending iførte han sig sine bedste Klæder, tog sit reneste hvide Hals-Tørklæde paa og bankede paa Døren til Jennys Værelse.

Der var Ingen, som opfordrede ham til at komme ind.

Han bankede endnu en Gang; men heller ikke nu fik han noget Svar.

Nu gjorde han den Opdagelse, at han selv kunde aabne Døren, naar han vilde; Nøglen sad nemlig i udvendig.

Greben af en ubestemt Frygt, aabnede han Døren og traadte ind i Værelset.

Det var tomt; der stod et Vindue aabent, og Sengen bar ikke Spor af, at der havde ligget Nogen i den.

I høieste Grad forskrækket løb Shoking ned til Værtinden.

Da denne saa, hvor forvirret han var, spurgte hun ham strax, hvad der var paafærde.

„Hvor er den Dame henne, til hvem jeg igaar Aftes leiede et Værelse her?“ spurgte Shoking.

„Jeg har ikke seet Noget til hende“, svarede Værtinden.

„Men har hun da ikke tilbragt Natten her i Huset?“

„Det veed jeg virkelig ikke.“

I sin Iver var Shoking bleven saa høirøstet, at endeel af Husets andre Beboere kom løbende til for at faae at vide, hvad der var paafærde.

Blandt disse fandtes der en gammel Dame, som meddeelte Shoking den Oplysning, at hun den foregaaende Aften, omtrent Klokken ni, havde seet Irlænderinden gaae ud.

Det vilde være et meget vanskeligt Stykke Arbeide at beskrive den stakkels Fyrs Fortvivlelse.

Han foer ud paa Gaden, løb længe frem og tilbage, gjennemstreifede de tilstødende Gader og Stræder og spurgte alle dem, han mødte, om de ikke havde seet Noget til et ungt Fruentimmer, der var meget simpelt klædt, men udmærkede sig ved sin sjeldne Skjønhed.

Nogle af dem, til hvem han henvendte sig, loe ham ud; Andre troede, han var gaaet fra Forstanden, og skyndte sig med at komme bort fra ham, og selv de, der hørte paa ham med Velvillie og Medlidenhed, vare ikke i Stand til at meddele ham de Oplysninger, som han attraaede.

Nu var det altsaa ikke blot Drengen, der var bleven borte; ogsaa Irlænderinden var forsvunden.

„Æsel! Afskum!" sagde Shoking til sig selv, idet han vedblev at løbe igjennem Gaderne. „Det er Din lidenskabelige Forkjærlighed for stærke Drikke-Varer, der er Skyld i denne Ulykke! . . . Hvad vil Abbed Samuel nu sige? . . . Og saa den graa Mand!"

Og da Shoking havde tilbragt hele Formiddagen med at søge forgjæves, tænkte han endog i sin Fortvivlelse paa at styrte sig i Themsen.

Da faldt det ham pludselig ind, at den graa Mand jo havde sat ham Stævne til Klokken fire samme Dag, ved Charing-Cross-Bane-Gaarden.

„O," tænkte han, „det Menneske er i Stand til at udrette Alt, hvad han vil udrette, og han finder nok Irlænderinden igjen. Jeg har paadraget mig hans Vrede

og maa derfor med Taalmodighed finde mig i, at han giver den Luft!“

Klokken manglede kun nogle faa Minuter i fire, og Shoking tog Mod og Mands-Hjerte til sig og begav sig strax paa Veien hen til Charing-Cross.

Den graa Mand og Abbed Samuel havde allerede givet Møde der; Shoking saae dem spadsere frem og tilbage og tale ivrig sammen.

Præsten var altsaa igjen kommen paa fri Fod, og derfor kunde han uden al Tvivl takke den graa Mand.

Shoking gik lige hen til de to Mænd, og med Taarer i Øinene kastede han sig paa Knæ for dem.

Ganske forbauset udbrød den graa Mand:

„Hvad skal det sige? . . . Hvad er der hændet? . . .

I høieste Grad forvirret fremstammede Shoking:

„Irlænderinden!“ . . . .

Mere var han imidlertid ikke i Stand til at sige.

„Hvad hun?“ spurgte den graa Mand.

Shoking trak Veiret dybt og sagde derpaa:

„Nu er hun ogsaa forsvunden, . . . bleven borte, . . . ligesom Drengen!“

Den graa Mand nødte Shoking til at reise sig; han fortrak ikke en Mine; kun var han i dette Øieblik noget mere bleg, end han pleiede at være.

„Men saa tal dog!“ sagde han. „Gjør Dig Umage for at være rolig, og fortæl os med rene Ord, hvad der er forefaldet!“

Og han trak Tiggeren med sig ind i en af de andre Gaarde, hvor der ikke var Nogen, som lagde Mærke til dem.

Nu fortalte Shoking hulkende de to Mænd, hvor-

ledes det var gaaet til, at Irlænderinden var forsvunden.

Ganske rolig lod den graa Mand ham tale ud, og derpaa sagde han:

„Og Du har ikke den fjerneste Idee om, hvad der kan være blevet af hende?“

Shoking rystede ivrig paa Hovedet.

„Dersom jeg kunde tænke mig, hvor hun var henne, mon jeg saa vel i dette Øieblik var her?“ sagde han. „Nei, nei, — saa havde jeg naturligviis strax givet mig til at søge efter hende!“

Shoking foer sammen.

Den graa Mand trak paa Skuldrene.

„Men saa brug dog den Smule Fornuft, Du endnu har tilbage!“ sagde han i en barsk Tone, som han kun yderst sjeldent tale i. Har Du da ikke selv bragt Lord Palmure paa Spor efter hende?“

Den graa Mand vedblev:

„Hvem skulde vel ellers have Interesse af at lade hende forsvinde? — Og aflagde han ikke igaar i egen Person et Besøg i Mrs. Fanoches Huus, og det endog paa en Tid af Dagen, paa hvilken en Englænder, og da navnlig et Medlem af det engelske Over-Huus, under almindelige Omstændigheder pleier at sove paa sit grønne Øre?“

„Jo, det er Altsammen kun altfor sandt“, indrømmede den stakkels Shoking.

Nu tog Abbed Samuel Ordet.

„De troer altsaa?“ . . . begyndte han.

Den graa Mand skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

„I den Henseende lader jeg mig ikke nøie med at troe,“ sagde han. „Jeg er allerede kommen saa vidt,

at jeg har dannet mig en fast Overbeviisning, hvad denne Sag angaaer."

„Og denne Overbeviisning er?" spuagte den irske Præst blidt.

„Det skal jeg sige Dem," svarede den graa Mand. „Dersom Irlænderinden ikke i Løbet af Dagen vender tilbage til Logis-Huset, — dersom hun altsaa virkelig er bleven borte for os, — saa har dette ene og alene sin Grund i, at hun er faldet i Hænderne paa Lord Palmure."

Shoking knyttede begge Hænder.

„O!" udbrød han, idet hans Stemme skjælvede af Harme. „Jeg veed meget godt, at han er en fornem og rig Mand, det vil med andre Ord sige: en mægtig Mand, medens jeg kun er en stakkels Tigger; — men alligevel skal jeg nok tvinge ham til at udlevere den smukke Irlænderinde, — den prægtige Drengs Moder!"

Og han tog virkelig allerede Tilløb til at fare bort.

Den graa Mand standsede ham imidlertid i Farten.

„Hvor vil Du hen?" spurgte han.

„Jeg vil naturligviis strax gaae hen til Lord Palmure!" svarede Shoking ivrig.

„Nei, — i Dag maa Du ikke gaae hen til ham!" sagde den graa Mand.

„Og hvorfor ikke?" spurgte Tiggeren, hvis Ansigt glødede af Harme.

Med den roligste Mine af Verden svarede den graa Mand:

„Fordi vi maae have Barnet i vor Magt, førend vi give os til at søge efter Moderen, — eller rettere: til at opsøge hende; thi det er os jo allerede bekjendt, hvor hun er."

„Men — vil det ogsaa lykkes os at finde Drengen om saa kort Tid, at vi kunne lade hans Moder blive hos Lord Palmure, indtil vi have faaet Fingre i den lille Fyr?" — var den meget fornuftige Bemærkning, som Shoking nu i al Ærbødighed tillod sig at fremsætte; — nu var den brave Mand jo ikke beruset.

„Endnu i Aften ville vi faae Drengen i vor Magt", var imidlertid det Svar, han fik, og som afvæbnede alle hans Indsigelser.

„Ah!" sagde han.

„Og forat det kan skee, trænge vi til Din Bistand," tilføiede den graa Mand.

Derpaa lagde han sin Arm i Abbed Samuels og sagde til denne:

„Imidlertid have vi ikke et eneste Øieblik at give bort; — vi maae træffe vore forberedende Foranstaltninger. Lad os derfor gaae vor Vei!"

Og nu forlode de tre Mænd Bane-Gaarden ved Charing-Cross.

Fem og tredivte Kapitel.

Henimod Klokken syv samme Aften sad Lord Palmure alene med sin Datter og talte ivrig med hende.

Miss Ellen var en af de Kvinder, der før Tiden blive modne nok til at beskjæftige sig med de alvorlige Sider af Livet.

Da hun var sexten Aar gammel, følte hun sig allerede hævet over al Passiar om Mode-Luner og Toilette-Kunster; — efter hendes Mening leverede de politiske Begivenheder hende rigeligt Stof til Samtaler, der vare hende langt mere værdige.

Og hun var virkelig en værdig Datter af en saadan Fader. I en ligefrem forbausende Grad var hun fortrolig med Storbritanniens nyere Historie, og hun vidste til Punkt og Prikke, hvad der var Maalet for Irlands Higen og Stræben.

I aandig Henseende var Miss Ellen imidlertid sin Faders udtrykte Billede. Ligesom Lord Palmure nærede hun det meest glødende Had til det ulykkelige Land, som dog var hendes Forfædres Vugge.

De, som først have kunnet bekvemme sig til at forraade deres Fædreland, pleie gjerne at blive dets bittreste Fjender.

Lord Palmure havde altsaa i hende fundet en klog og energisk Allieret, der var meget villig til at hjælpe ham med at realisere de Planer, han havde lagt.

Imidlertid maa det bemærkes, at Adelsmanden dog ikke fandt noget aldeles blindt Redskab i sin Datter. Hendes Had til Irland forhindrede hende dog ikke fra at tænke rolig og sundt, og hun rettede sig derfor just ikke altid efter sin Faders Ønsker.

Ogsaa i Aften, — efterat hun havde talt temmelig længe med Lord Palmure, — fandt hun sig lige paa een Gang foranlediget til at komme frem med en Bemærkning, eller rettere: med en lille Indsigelse.

„Jeg forstaaer ikke rigtig, hvad det egentlig er, Deres Plan gaaer ud paa," sagde hun i den ærbødige Tone, i hvilken Børn af god Familie i England altid tale til deres Forældre.

„Da er det dog temmelig let at fatte," svarede Lord Palmure. „Jeg vil bemægtige mig Drengen og for bestandig fjerne ham fra de Mænd, der have i Sinde, en Gang med Tiden at gjøre ham til deres Høvding."

„Ja, alt det kan jeg saa godt forstaae", sagde den unge Pige, „men" . . .

„Jeg veed, hvad Du vil sige, Ellen", afbrød hendes Fader hende her. „Du vil spørge mig, hvorfor vi saa kjærlig skulde tage os af denne lille Dreng, der er en Søn af en Usling, som er død paa Skafottet og derved har sat en Plet paa vort Navn?"

„Ja, det var ganske vist netop det, jeg vilde have taget mig den Frihed at bemærke, Fader," svarede Miss Ellen.

„Hør mig, mit Barn!" vedblev Lord Palmure. „Jeg er nu kommen til den Overbeviisning, at Drengen ikke er bleven stjaalet af Fenierne, af dem, som kæmpe for Irlands Frihed, — men af et afskyeligt Fruentimmer, som formodentlig har Brug for ham, fordi et andet Barn, der var blevet betroet til hendes Omsorg, er afgaaet ved Døden. I og for sig vilde det jo være det Klogeste, om jeg ikke bragte dette Fruentimmers Plan til at strande, men tværtimod understøttede den; thi naar hun fik sin Krig frem, vilde min lille Broder-Søn jo sporløst forsvinde."

„Ja, ganske vist, Fader," bemærkede Ellen.

„Men jeg har ganske andre Planer med ham," vedblev Lord Palmure. „Jeg vil ikke lade den lille Fyr forsvinde i Mørket, men føre ham og hans Moder til det af vore Slotte, der ligger tætved Glasgow. Mod Barnet viser jeg mig som en kjærlig Fader, og til Moderen siger jeg: „For Irland behøver De sandelig ikke at nære nogen Frygt; jeg og Deres andre Venner maae

ganske vist endnu for Øieblikket virke i al Stilhed; men det Øieblik, da vi kunne træde aabenlyst frem, kommer nok snart." Jeg giver dem en heel Hær af Lakaier, det vil sige: af Fange-Vogtere, og disse to Stakler, som hidtil kun have kjendt Fattigdom og saa godt som udelukkende have levet af Kartofler, ville pludselig see sig omgivne af Luxus og Pragt. Drengen vil voxe op i al denne Rigdom" . . .

Her afbrød Miss Ellen ham.

„Og hans Moder vil lære ham at elske Irland," bemærkede hun med et ironisk Smiil.

Ogsaa Lord Palmure smilede, men paa en temmelig uhyggelig Maade, idet han svarede:

Moderen kan jo døe; — der er jo saa Mange, som døe ved et reent Tilfælde."

„Og saa?" spurgte Miss Ellen rolig.

„Naar Drengen i en Alder af tolv eller tretten Aar kommer til at staae ene i Verden, glemmer han snart sin Moders taabelige Fortællinger om Irland og dets Frihed, og vi opdrage ham til en brav Englænder, som en Gang kan indtage min Plads i Over-Huset."

Miss Ellen studsede.

„Hvad mener De dermed, Fader?" spurgte hun.

„Dermed mener jeg, at jeg vil bringe et Parti i Stand imellem ham og Dig, Ellen."

„Og det kan virkelig være Deres Mening, Fader?" udbrød den unge Pige, der skjælvede af Hovmod og af Harme. „Jeg skulde gifte mig med en saadan Vagabond, — med en saadan Tigger!" . . .

„Det samme Blod, der flyder i Dine Aarer, flyder ogsaa i hans, Ellen."

„Ja, hvad gjør det til Sagen?"

„Naar Du blot vil lade mig tale ud, vil Du snart komme til at forstaae, hvad jeg mener.“

„Jeg er lutter Øre, Fader,“ svarede Miss Ellen.

Lord Palmure vedblev:

„Som Du veed, svigtede min Fader Irlands Sag. England viste sig erkjendtligt imod os; det gav os store Godser, som for Størstedelen havde tilhørt Oprørerne, men vare blevne konfiskerede. Min Fader var saaledes en af de rigeste Gods-Eiere i hele England, og han kunde ikke forudsee, at min Broder Edmund en Gang vilde hellige sig til Irlands Sag. En Dag sagde han derfor til os, at han af Parlamentet havde faaet Tilladelse til at dele sin store Formue lige imellem os.“

„Naa, saaledes?“ sagde Miss Ellen, som aabenbart nu begyndte at interessere sig for Sagen.

„Jeg er en meget rig Mand, mit Barn“, vedblev Adelsmanden, „men dog eier jeg kun halvt saa Meget, som min Fader eiede.“

„Hvad er der da blevet af den anden Halv-Deel af hans Formue?“ spurgte den unge Pige

„Den Deel deraf, som tilfaldt Edmund, blev i sin Tid konfiskeret af den engelske Regering.“

„Ah!“

„Naar jeg derfor nu har i Sinde at opdrage Drengen i Kjærlighed til England og at faae et Parti bragt i Stand imellem Dig og ham, saa er Grunden dertil den, at jeg haaber at faae den Bill erklæret for ugyldig, ved hvilken Sir Edmunds Formue blev konfiskeret, saa at denne Formue kan tilfalde Dig og ham. — Forstaaer Du mig nu, Ellen?“

„Ja, Fader.“

„Og har Du endnu bestandig saa Meget imod Partiet?“

„Nei, — men hvor gammel er han, Fader?"

„Ti Aar."

„Og jeg er fexten!"

„Ja, han er ganske vist en Deel yngre end Du; men hvad gjør det til Sagen? I den aristokratiske Sfære, i hvilken vi ere opdragne, er Ægteskabet jo ikke en Forening af to Personer, men af to Navne og af to Formuer."

Med disse Ord reiste Lord Palmure sig.

„Naa, lad saa være, Fader!" sagde Miss Ellen.

Og da hun saae, at hendes Fader tog sin Vinter-Frakke paa, vedblev hun:

„Vil De forlade mig?"

„Ja."

„For at hente Drengen?"

„Ja, netop."

„Men hvor er han da henne?"

„Det veed jeg endnu ikke" svarede Lord Palmure, „men det gamle Fruentimmer har lovet at føre mig hen til det Sted, hvor han bliver holdt skjult."

Nu gik Miss Ellen hen til et Vindue, der vendte ud til Gaarden, trak Gardinet til Side og saae ud.

„Der er ikke spændt for," sagde hun.

„Nei, det er der naturligviis ikke," svarede Lord Palmure. „Det kunde ikke falde mig ind at benytte min egen Ekvipage i Aften; thi den vilde sikkert vække vel megen Opsigt i det Kvarteer, til hvilket det gamle Fruentimmer fører mig hen."

„Ja, det er meget sandsynligt" indrømmede Miss Ellen.

„Jeg har derfor bestilt en Droschke, som holder henne ved Enden af Gaden," vedblev Adelsmanden.

„Men vil Du da drage ganske alene ud paa dette

besynderlige Eventyr, Fader?" spurgte Miss Ellen.

„Nei," svarede Lord Palmure, „jeg har sendt Bud hen til Scotland-Yard efter to Politi-Betjente, som forklædte skulle følge efter mig."

„Det er godt," sagde Miss Ellen, „saa kan jeg med større Rolighed imødesee Sagens endelige Udfald."

„Saa vil jeg sige Dig Farvel, min Pige," sagde Adelsmanden nu." „Da jeg ikke veed, hvor jeg bliver ført hen, kan jeg naturligviis ikke sige Dig, naar jeg kommer hjem; men Du maa endelig sørge for, at Irlænderinden ikke taber Taalmodigheden."

„O," svarede Miss Ellen, „siden hun har faaet det Portrait af Sir Edmund at see, som vi i al Hast fik hængt op igjen i Familie-Galeriet, nærer hun blind Tillid til os."

„Du indestaaer mig altsaa for hende?"

„Ja, hun skal ikke komme ud af Huset."

„Det er godt!" sagde Lord Palmure. „Farvel saa længe, Ellen."

Og efterat have trykket et Kys paa sin Datters Pande, forlod han Værelset.

Fem Minuter efter gik Adelsmanden ganske alene ud, og med raske Skridt begav han han sig til den anden Ende af Chester-Street.

Her holdt der en Droschke.

Adelsmanden gik hen til Droschken og sagde til Kudsken:

„Er Deres Vogn bestilt, min Ven?"

„Ja, den er, Sir," sagde Kudsken. „Jeg skal kjøre for Lord Palmure."

„Godt, saa er det mig, De skal kjøre for," sagde Adelsmanden.

„De er altsaa Lord Palmure?" spurgte Kudsken.

„Ja, netop," sagde Adelsmanden, og derpaa steg han ind i Vognen.

Kudsken havde slaaet Kraven op over begge Øren, og til Overflod havde han forsynet sig med et meget stort Hals-Tørklæde, der omtrent skjulte Halv-Delen af hans Ansigt. Selv om det havde været høilys Dag, vilde det derfor uden al Tvivl ikke have været nogen ganske let Sag for Lord Palmure, i den Kudsk, der var bestilt til at kjøre for ham, at gjenkjende den brave Shoking, — i Særdeleshed da den fornemme Herre neppe havde gjort sig den Uleilighed at kaste et Blik paa den elendige Tigger, som han i hiint Øieblik saa sig nødsaget til at vælge til sit Redskab.

Ganske imod Sædvane var det en i enhver Henseende fortrinlig Hest, der trak denne Droschke, og det lette Kjøretøi foer meget hurtig afsted, skjøndt det havde en Mængde andre Vogne, Droschker, herskabelige Ekvipager og Omnibusser, at kjøre af Veien for.

Vi skylde imidlertid Sandheden at bemærke, at Shoking ogsaa i sine fagre Ungdoms-Dage havde været almindelig bekjendt for sin sjeldne Færdighed i at kjøre med to, ja, endog med fire Heste!

Sex og tredivte Kapitel.

Da Vognen var kommen ind i Parliament-Street, raabte Lord Palmure til Kudsken, at han skulde gjøre Holdt udenfor Scotland-Yard.

„Javel," svarede Shoking.

Det varede da heller ikke ret længe, førend Droschken holdt paa det angivne Sted, og nu kom to Personer, der stode udenfor Politi-Stationen, løbende hen til Vognen.

Lord Palmure stak Hovedet ud af Vinduet.

Den ene af de to Mænd sagde da til ham:

„Vi have faaet Ordre til at stille os til Deres Disposition, Mylord."

„Godt, saa maa jeg bede Eder om at stige ind i Vognen."

De to Mænd toge nu Plads ligeoverfor Lord Palmure, og nu rullede Vognen videre.

Efter et Kvarteers-Tids Forløb holdt Droschken udenfor Mrs. Fanoches Huus.

Lord Palmure steg ud af Vognen, gik hen til Porten og ringede.

I Aften behøvede han kun at ringe een Gang; thi det gamle Fruentimmer, der ventede ham med den største Utaalmodighed, lyttede ivrig. Hele Dagen igjennem havde hun frydet sig ved Tanken om det herlige Liv hnn vilde komme til at føre i Brighton; thi det var en Selvfølge, at Lord Palmure vilde sørge rigtig godt for hende.

De smaa Piger havde hun faaet bragt tidlig til Ro; hvorledes det skulde gaae dem, naar hun var reist bort, var Noget, hun slet ikke havde tænkt paa.

Efterat hun saaledes — paa sin Viis — havde sørget for Børnene, havde hun pakket sine faa Eiendele sammen og derpaa i al Hast taget Hat og Shavl paa, og stukket sine krogede Fingre ind i et Par gamle Bomulds-Handsker.

Efterat hun saaledes havde rustet sig, ventede hun, og da Lord Palmnre traadte ind i Forsalen, udbrød hun:

„Naa, — kommer De endelig, Mylord? — Jeg be-

gyndte virkelig at blive bange for, at De ikke skulde komme, og dog . . ., ja, naar jeg skal være ganske oprigtig begyndte jeg langt snarere at smigre mig med det Haab, at De havde betænkt Dem og ikke kom herhen i Aften."

„Og hvorfor smigrede De Dem med det Haab?" spurgte Adelsmanden.

„Fordi jeg er saa bange!"

„Men hvad er De da saa bange for?" spurgte Lord Palmure med et meget haanligt Smiil.

„Ak, Mylord," sagde det gamle Fruentimmer, idet hun tog Brillerne af, for at kunne komme til at tørre Øinene, „De kjender ikke De Folk, som jeg nu staaer i Begreb med at forraade! de ere i Stand til Alt!" . . .

I dette Øieblik traadte Lord Palmure ind i Salen, og idet han gik hen til et Bord, paa hvilket der stod en Lampe, tog han et Papir op af Lommen og sagde:

„Her er et Dokument, som sikkrer Dem en ret anstændig Liv-Rente min gode Dame."

Det gamle Fruentimmer fik en voldsom Hjerte-Banken.

„Fremdeles giver jeg Dem hundrede Pund i rede Penge, for at De kan bestride de foreløbige Udgifter," vedblev Adelsmanden.

Damen med Brillerne smilede fornøiet.

„Og endelig har jeg en første Klasses Billet til Dem til det Jernbane-Tog, der ved Midnats-Tid afgaaer fra London til Brighton," vedblev Lord Palmure.

Det gamle Fruentimmer strakte allerede Haanden ud efter disse herlige Sager; men Lord Palmure standsede hende.

„Nei, nei," sagde han, „De maa give lidt Tid Saasnart som jeg har faaet Barnet, udleverer jeg alt dette til Dem, og kjører Dem lige hen til Bane-Gaarden."

Det gamle Fruentimmer følte sig noget skuffet, ja, begyndte endog saa smaat at nære Mistillid til Adelsmanden.

„De har dog vel ikke i Sinde at føre mig bag Lyset, Mylord?“ sagde hun.

„Jeg er Lord Palmure“ svarede Adelsmanden, „og mit Navn maa yde Dem tilstrækkelig Garanti, hvad dette Punkt angaaer.“

„Ja, ganske vist“, skyndte det gamle Fruentimmer sig nu med at svare, „men . . . “

„Men?“

„Maa det være mig tilladt at spørge Dem, hvad De har i Sinde at foretage Dem med Barnet?“

„Jeg vil give det tilbage til dets Moder.“

„Til dets Moder?“

„Ja,“ svarede Lord Palmure med Kulde, „dets Moder opholder sig for Tiden hos mig; men det er rigtignok et Mirakel, at hun er sluppen levende fra visse Folks Efterstræbelser.“

Den vindtørre Dame blev ligbleg.

„Naa, De kan vel nok mærke, at jeg veed Besked om Adskilligt, ikke sandt?“ sagde Adelsmanden nu. „Det er ikke værd at spilde Tiden til ingen Verdens Nytte. Ude i Droschken sidder der to Politi-Betjente, som skulle gjøre Touren med. Enten er Drengen inden en Time i min Magt, og i saa Fald bringer jeg Dem strax hen til Bane-Gaarden, eller ogsaa kommer De til at tilbringe Natten paa Politi-Stationen i Scotland-Yard.“

Nu udbrød det gamle Fruentimmer med foldede Hænder:

„Jeg sværger Dem til, at jeg skal føre Dem hen til det Sted, hvor Drengen bliver holdt skjult, Mylord!“

„Godt! — Saa lad os komme afsted.“

Med disse Ord greb han det gamle Fruentimmers Arm. Hun slukkede Lampen, fulgte med ham og lukkede Gade-Døren af efter sig.

Idet hun steg ind i Vognen, saae hun nok, at der sad to Mænd inde i den; men det var hende ikke muligt at faae Øie paa disse to Mænds Ansigter. I London ere Droschkerne nemlig ikke forsynede med Lygter; Dudley-Street var desuden en temmelig mørk Gade, da der ingen store Boutiker fandtes i den, og endelig havde de to Mænd til Overflod trukket Hattene ned over Øinene.

Det gamle Fruentimmer satte sig ved Siden af Lord Palmure.

„Hvor skulle vi kjøre hen?“ spurgte denne hende.

„Ud til Hampstead.“

„Naa, og til hvilken Gade?“

„Til Heath-Mount.“

„Godt, og Huus-Nummeret er?“

„Nummer 18.“

„Er det der, Barnet er?“

„Ja.“

Nu gav Lord Palmure Kudsken de fornødne Ordrer.

„All right!“ svarede Shoking, idet han pidskede paa Hestene.

Den Droschke, der havde bragt Mrs. Fanoche, den skotske Pige Mary og den lille Ralph ud til Hampstead, havde kjørt hurtigt; men den, som havde Shoking til Kudsk, rullede dog endnu hurtigere afsted; — allerede efter en Snees Minuters Forløb holdt den udenfor Nr. 18 i Heath-Mount.

Lord Palmure og det gamle Fruentimmer havde ikke vexlet et eneste Ord underveis. Den Omstændighed, at de to Politi-Betjente vare tilstede, forhindrede dem fra at

udtale deres Anskuelser. De to Politi-Betjente lukkede ikke en eneste Gang Munden op.

Da Droschken holdt, stak Lord Palmure Hovedet ud af Vinduet og spurgte:

„Have vi allerede naaet vort Bestemmelses-Sted?"

„Ja," svarede det gamle Fruentimmer.

„Godt, — saa maa De vise mig Veien."

„Det tør jeg ikke, Mylord! Saa blev jeg bestemt myrdet."

„Naa," sagde Adelsmanden, „siden De er saa bange for Deres Skind, kan De gjerne blive, hvor De er. Da jeg har Bank-Noterne og det for Dem saa vigtige Dokument i Lommen, behøver jeg ikke at nære Frygt for, at De skal smøre Hasen."

Nu steg Adelsmanden ud af Vognen og sagde til de to Politi-Betjente:

„Nu maae I følge med mig; — der er Ingen, som kan vide, hvad der kan skee."

Idet Lord Palmure gik hen til Mrs. Fanoches Huus, vendte han naturligviis Ryggen til Droschken, og som en Følge deraf saae han ikke, at Shoking gav den ene Politi-Betjent en Pakke.

Adelsmanden stod netop i Begreb med at ringe paa, da den Betjent, hvem Shoking havde givet Pakken, sagde til ham:

„De gjør vist klogest i ikke at ringe, Mylord!"

„Men vi maae jo dog see at komme ind i Huset!"

„Jeg har tænkt paa Alt og skal nok sørge for, at vi faae Adgang til Huset."

Med disse Ord tog han et Nøgle-Knippe op af Lommen.

„Det skulde da gaae besynderlig til, om der ikke

var en eneste af alle disse Nøgler, som passede!" sagde han.

Efterat han havde prøvet flere af Nøglerne i Laasen, lykkedes det ham endelig at faae Gitter-Døren lukket op.

„See saa!" sagde han. „Maa jeg nu bede Dem om at gaae indenfor, Mylord?"

Og han gik til Side for at gjøre Plads for Lord Palmure.

Denne traadte et Par Skridt frem for at efterkomme Opfordringen; men i samme Øieblik mærkede han, at En eller Anden greb ham i Struben, og da han nu vilde vende sig om, blev der slaaet ham et Beg-Plaster for Munden.

Inden han kunde faae Tid til at raabe om Hjælp eller gjøre Brug af den Revolver, han havde i Lommen, var han knevlet og bunden, og derpaa blev han lagt hen i en Krog af Haven.

„See saa! — Nu maae vi see at finde den lille Dreng!" sagde den Politi-Betjent, der havde aabnet Gitter-Døren, og som ikke var nogen Anden, end — den graa Mand.

Syv og tredivte Kapitel.

Nu maae vi gaae tilbage i Tiden og see at faae at vide, hvad der i Mellem-Tiden havde tildraget sig i Mrs.

Fanoches Villa, hvor vi forlode den lille Ralph i det Øieblik, da Mary, den raa skotske Pige havde slaaet ham med Riset.

Smerten afpressede ham et Skrig, men ogsaa kun et eneste. Derpaa stillede han sig ligeoverfor den skotske Pige, pressede Tænderne sammen og maalte hende fra Top til Taa med en meget udfordrende Mine.

Mary lod sig imidlertid ikke imponere, men vedblev at slaae løs paa ham. Da blev Døren til alt Held pludselig revet op, og Mrs. Fanoche kom farende ind i Værelset. Da hun saae, hvad der foregik, udstødte hun et Skrig, rev Riset ud af Haanden paa den skotske Pige og befalede hende at gaae sin Vei.

Mary adlød, uden at sige et eneste Ord.

Nu vilde Mrs. Fanoche tage Drengen i sine Arme. Den lille Fyr syntes imidlertid at være en stridig Knægt; i det Mindste havde han da ikke glemt, hvad han vilde.

„Hvor er min Moder henne?" spurgte han i en meget energisk Tone.

„Din Moder har seet sig nødsaget til at foretage sig en lille Reise," svarede Mrs. Fanoche i sin meest indsmigrende Tone. „Men Du kan være ganske rolig, min søde Dreng, — jeg har lovet hende at bære Omsorg for Dig, medens hun er borte!"

Ralph saae hende stift i Øinene; — et saa forskende Blik skulde Ingen have ventet sig af en Dreng i hans Alder.

„De prøver paa at føre mig bag Lyset!" sagde han derpaa.

„Og hvorfor skulde jeg vel gjøre det, mit søde Barn?" sagde Mrs. Fanoche. „Din Moder er virkelig reist bort; — men hun kommer snart igjen!"

„Naar?"

„I Morgen."

„Det er ikke sandt; — De vil blot føre mig bag Lyset!" vedblev den lille Dreng. „Og nu vil jeg ogsaa gaae min Vei!"

„Hvad behager?"

„Jeg vil gaae min Vei!" gjentog Ralph med megen Energi.

„Men hvor vil Du saa gaae hen?" spurgte Mrs. Fanoche.

„Jeg vil gaae hen til min Moder!"

„Men Du veed jo nok, at det ligefrem er en Umulighed!"

„Hvorfor det?"

„Fordi hun er reist bort; — det har jeg jo allerede sagt Dig!"

Nu stampede Drengen i Gulvet.

„Jeg vil gaae min Vei!" sagde han for tredie Gang.

Og han gav sig virkelig til at gaae henimod Døren.

Mrs. Fanoche løb imidlertid efter ham og standsede ham i Farten.

„Hør en Gang, min lille Ven," sagde hun, „naar et Barn ønsker at blive venlig behandlet, maa det være artigt; ellers vanker der Prygl!"

„De maa gjerne give mig Prygl, naar De saa blot vil lade mig gaae min Vei!" sagde Drengen.

Ralph var saa haardnakket og bestemt, at Mrs. Fanoche snart tabte Taalmodigheden.

Nu kaldte hun selv paa den skotske Pige, og med Riset i Haanden kom denne ind i Værelset.

„Sørg for, at denne lille Slubbert kommer i Seng!" sagde Mrs. Fanoche til hende.

Da hun havde sagt dette, gik hun sin Vei, og nu nødte den skotske Pige den lille Dreng til at gaae ind i et Kammer, i hvilket der stod en Seng.

Dette lille Kammer havde megen Lighed med det, i hvilket han seneſt var falden i Søvn i sin Moders Arme, og han gav sig til at raabe:

„Moder! Moder!“

Den skotske Pige brast i Latter, og da Ralph vedblev at kalde paa sin Moder, gav hun sig paany til at pidske løs paa ham.

Overvældet af Smerte brast den lille Dreng i Graad; for denne Gang var hans Modstands-Evne brudt. Ganske rolig klædte den skotske Pige ham af, og efterat han i lang Tid havde hulket og kaldt paa sin Moder, faldt han endelig i Søvn.

Da han vaagnede, var det høilys Dag.

Ralph saae sig om; han var ganske alene.

Nu kaldte han igjen paa sin Moder; det var Mrs. Fanoche der kom. Nu var hun atter idel Smiil og Venlighed og vilde omfavne den lille Dreng. Denne stødte hende imidlertid tilbage.

„Bring mig til min Moder!“ sagde han.

„Ja, saasnart som hun kommer tilbage, — og det varer ikke længe,“ svarede Mrs. Fanoche.

„Naar kommer hun?“

„I Morgen!“

Drengen lod, som om han troede hende. Nu græd han ikke længer og rettede ikke flere Spørgsmaal til Mrs. Fanoche.

„Ja, jeg vidste jo nok, at han snart vilde slaae sig til Ro,“ tænkte Mrs. Fanoche.

Og nu gav hun sig til at kysse og klappe den lille Dreng, og Ralph stødte hende ikke længer tilbage,

men fandt ſig ganſke rolig i Alt, hvad hun foretog ſig med ham.

Imidlertid henrandt Størſtedelen af Dagen, uden at han vilde nyde Noget; men henimod Aften blev han meget ſulten og maatte ſaaledes opgive den Beſlutning, han havde fattet.

Mrs. Fanoche gav ham en Sove-Drik i Theen; ſaaſnart ſom han havde ſpiiſt til Aften, faldt han derfor i Søvn, og den ſkotſke Pige klædte ham derpaa af, uden at han vaagnede derved.

Saaſnart ſom Ralph den næſte Dag ſlog Øinene op, ſpurgte han efter ſin Moder.

„I Morgen kommer hun ganſke beſtemt," ſvarede Mrs. Fanoche.

Nu lod Drengen, ſom om han ſlog ſig til Ro.

De ſidſte fire og tyve Timer havde han anvendt til at anſtille Betragtninger.

Han havde tænkt nærmere over Alt, hvad han havde oplevet, ſiden han var kommen til London.

De ſmaa Piger, der havde ſagt til ham, at han vilde faae Prygl, havde desværre kun ſagt den rene Sandhed.

Mrs. Fanoche ſaae han endnu beſtandig; men derimod ſaae han ikke længer Noget til det gamle Fruentimmer, der ſaae ud til at være ſaa ondſkabsfuldt.

Endelig var han bleven enig med ſig ſelv om, at det Huus, i hvilket han nu befandt ſig, ikke var det ſamme, ſom han og hans Moder først vare blevne førte ind i. Hvis han altſaa vilde ſee ſin Moder igjen, maatte han vende tilbage til det Huus, i hvilket han havde ſeet de ſmaa Piger; — han maatte tage Flugten.

Naar Børn først have fattet en Beſlutning, ere de i

Stand til at lægge ligesaa megen Ubholdenhed og Selvfornægtelse for Dagen, som Vorne.

Den Dag var Ralph saa føielig, at Mrs. Fanoche var aldeles henrykt over den Forandring, der var foregaaet med ham, ja, endog gav ham Lov til at lege ude i Haven; der var jo ingen Fare for, at den lille Dreng skulde kunne tage Flugten ved høilys Dag.

Den Aften ansaae Mrs. Fanoche det ikke for nødvendigt at give ham nogen Sove-Drik, og Ralph fandt sig ogsaa ganske rolig i, at den skotske Pige klædte ham af.

Da han var kommen i Seng, gik Mary sin Vei og tog Lyset med sig.

Saasnart som hun var gaaet, stod Ralph op, listede sig hen til Døren og gav sig til at lytte.

Han kunde høre, at Mrs. Fanoche og den skotske Pige talte halvhøit sammen.

Nu klædte han sig paa; kun tog han ikke sine Skoe paa. Derefter gik han hen til Vinduet, som han med Lethed fik aabnet, og med sine Skoe i Haanden krøb han op i Vindues-Karmen og sprang ned i Haven. Det var et Spring paa halvtredie Alen; altsaa var det slet ikke halsbrækkende.

Otte og trediote Kapitel.

Medens den lille Irlænder saaledes flygtede ud i Haven, sad Mrs. Fanoche og passiarede med Mary; den skotske Tjeneste-Pige var nemlig indviet i alle hendes Forbrydelser.

Det gamle Fruentimmer med Brillerne var ligeledes Mrs. Fanoches Fortrolige, og hun og den skotske Pige nærede et glødende Had til hinanden, — et Had, som deres fælles Herskerinde fandt det klogest og fordeelagtigst at nære og frede om.

Meget ofte beskyldte det gamle Fruentimmer den skotske Pige for at være tyvagtig, og til Gjengjæld raadede Mary indstændig sin Frue til at tage sig i Agt for det vindtørre Fruentimmer, som ganske sikkert vilde forraade hende.

Da Mary i Aften havde faaet den lille Dreng bragt i Seng, gik hun ikke ned i Kjøkkenet, men ind til Mrs. Fanoche og satte sig ved Siden af hende.

Mrs. Fanoche tog hende slet ikke denne dristige Fortrolighed ilde op, men spurgte hende dog:

„Hvad vil Du mig?"

„Med Deres Tilladelse vilde jeg gjerne rette et Spørgsmaal til Dem, Madame," svarede Mary.

„Tal!" sagde hendes Frue.

„De sagde dog vel ikke Noget til den gamle Abe-Kat om, at vi kjørte herud?" vedblev Mary.

„Den gamle Abe-Kat" var naturligviis Damen med Brillerne.

„Jo, det gjorde jeg dog vist," svarede Mrs. Fanoche.

„Da var det meget ufornuftig gjort af Dem!“ vedblev Mary.

„Hvorfor det?“

„Fordi hun meget godt kan falde paa at gaae hen og forraade os?“

„Og hvorfor skulde hun forraade os?“

„For at tjene Penge derved?“

„Men hvem skulde vel have Lyst til at give hende Penge derfor?“

„De, i hvis Interesse det maaskee kunde ligge, at den lille Dreng blev funden igjen.“

„Snikſnak, Mary! Der er kun en Eneste, for hvem det vilde have været af Interesse, at Drengen blev funden igjen, nemlig hans Moder, — og Du veed jo nok, at hun . . .“

Her afbrød den skotske Pige sin Frue.

„Ja vel“, sagde hun med et grusomt Smiil, „hun gjør os neppe nogen Uleilighed! — Men hvad den gamle Abekat angaaer, er jeg dog virkelig bange for, at De tager Dem Sagen for let!“

Nu foer Mrs. Fanoche pludselig op.

„Ti stille!“ udbrød hun.

„Hvad er der nu paafærde?“ spurgte Mary.

„Det forekom mig, at jeg hørte Støi.“

„Det er maaskee Drengen,“ bemærkede den skotske Pige, idet hun gik henimod det lille Værelse, i hvilket hun nylig havde ladet Ralph blive alene tilbage.

„Nei,“ svarede Mrs. Fanoche, „det er ude i Haven.“

„Gitter-Døren er omhyggelig lukket“, indvendte Mary.

Mrs. Fanoche lyttede.

„Jo, jo, jeg hører Nogen gaae derude; jeg“ . . .

Mere fik hun ikke sagt. I dette Øieblik blev en Nøgle dreiet rundt i Entree-Døren, og da Mrs. Fanoche hørte denne Lyd, blev hun staaende ubevægelig af Skræk.

Et Øieblik saae de to Kvinder raadvilde og ængstelige paa hinanden. Derpaa sagde den kraftfulde og energiske skotske Pige imidlertid:

„Hvis det er Tyve, skulle de saae med mig at bestille!“

Men i samme Øieblik blev Døren til det Værelse, i hvilket de befandt sig, revet op, og to Mænd traadte ind. Disse to Mænd vare den graa Mand og hans lydige Tjener, den pjaltetklædte Irlænder.

Den graa Mand havde en Revolver i Haanden, og idet han viste den skotske Pige dette Vaaben, sagde han til hende:

„Jeg vil raade Dig til forholde Dig aldeles rolig.“

Og derpaa vendte han sig om og saae Mrs. Fanoche stift i Øinene.

Hans Blik udøvede den samme Indflydelse paa hende, som paa Andre, og hun vovede ikke engang at udstøde et Skrig.

„Jeg er ikke nogen Tyv, Madame,“ sagde han til hende, „men jeg maa nødvendigviis tale et Øieblik med Dem.“

„Hvem er De? . . . Og hvad vil De mig?“ spurgte Mrs. Fanoche, der skjælvede over hele Legemet.

Den skotske Pige vovede ikke at røre sig af Stedet; men hun saae snart paa den graa Mand, snart paa dennes Ledsager.

„Kjender De Noget til Lord Palmure, Madame?“ spurgte den graa Mand.

„Nei, jeg har ikke den Ære,“ svarede Mrs. Fa-

noche, der følte sig noget beroliget, da hun hørte, at der var Tale om et Medlem af Over-Huset.

„Lord Palmure søger efter sin Broder-Søn."

Mrs. Fanoche foer et Skridt tilbage.

„Det er en lille irsk Dreng, som De holder skjult her, og hvis Moder De paa en eller anden Maade har skaffet af Veien," vedblev den graa Mand.

Mrs. Fanoche opbød hele sin Frækhed og svarede:

„Jeg forstaaer Dem virkelig ikke!"

„Om et Øieblik vil De dog maaskee forstaae mig," vedblev den graa Mand. „De kalder Dem Forstanderske for en Opdragelses-Anstalt; det vil sige: De er Pleie-Moder. Til Medhjælperske har De en gammel Dame, der gaaer med Briller."

Nu tog Mary Ordet; Hadet og Forbittrelsen løb af med hendes Fornuft, og hun udbrød:

„Sagde jeg det ikke nok, Madame? Den gamle Abe-Kat har forraadt os!"

„Deres Tjeneste-Pige har Ret, Madame", sagde den graa Mand med den største Rolighed af Verden. „Igaar solgte Deres Medhjælperske for et meget klækkeligt Beløb Deres Hemmelighed til Lord Palmure."

„Den Elendige!" udbrød den skotske Pige.

Mrs. Fanoche sagde ikke et Ord; men hun var bleven ligbleg og skjælvede saa voldsomt, at hun neppe kunde staae paa Benene.

Den graa Mand vedblev:

„Heldigsviis har Lord Palmure endnu ikke udbetalt det gamle Fruentimmer Beløbet."

Mrs. Fanoche studsede.

„Og naar De udleverer Barnet til os, faaer De Pengene."

Mrs. Fanoche blev ubeskrivelig glad, og i sin Glæde

kom hun til at skotte hen til den lille Drengs Sove-Kammer.

Dette Blik undgik ikke den graa Mands Opmærksomhed, og med en triumferende Mine udbrød han:

„Nu skulle vi nok faae fat paa Fyren!"

Og idet han overlod det til Irlænderen at passe paa de to Fruentimmer, løb han hen til Sove-Kammer-Døren og aabnede den.

Pludselig blev han imidlertid staaende, og Haaret reiste sig paa hans Hoved af Skræk.

Det lille Kammer var tomt.

Der var ingen Tvivl om, at den irske Dreng nylig havde ligget i Sengen; men nu var han forsvunden.

Den graa Mand gik hen til Vinduet. Dette stod aabent; men nede i Haven herskede der den dybeste Stilhed.

Da Mrs. Fanoche og den skotske Pige fik at vide, at Drengen var borte, lagde de en Forbauselse for Dagen, som aabenbart var aldeles uskrømtet. At den lille Fyr havde taget Flugten, beredte ogsaa dem en Overraskelse.

Den graa Mand sprang ud af Vinduet og gav sig til at søge nede i Haven; de to Fruentimmer og Irlænderen ydede ham trolig Bistand i saa Henseende. Lord Palmure laa saa godt skjult, at Fruentimmerne slet ikke lagde Mærke til ham.

Shoking, der havde hørt Støi inde i Huset, kom nu den graa Mand til Hjælp; men al Søgen var forgjæves; det var ikke muligt at opdage det allerringeste Spor af den lille Dreng.

Pludselig blev den graa Mand staaende ved et Træ der stod tætved Have-Muren. En knækket Green overbeviste ham om, at den lille Flygtning maatte være klattre-

op i Træet og derfra have taget Flugten over Have-Muren.

„Heldigvis kan han da ikke være kommen langt bort", sagde den graa Mand. „Paa denne Aars-Tid er Hampstead desuden temmelig øde; det lykkes os derfor nok at finde ham!"

Og han ilede ud af Haven. Shoking og Irlænderen fulgte efter ham.

De havde alle Tre glemt det gamle Fruentimmer, der sad inde i Droschken og var nærved at døe af Angest, og ligeledes havde de glemt Lord Palmure, som laa knevlet inde i Haven.

Ni og tredivte Kapitel.

Ved Midnats-Tid var Lord Palmure endnu ikke kommen hjem.

Dog blev Miss Ellen ikke overvættes urolig over, at hendes Fader lod vente saa længe paa sig; det var jo muligt, at han maatte hente den lille Irlænder langt borte fra London.

Bagved Lord Palmures Hotel laa der en stor Have med en Mængde gamle Træer, og Miss Ellens Værelser, der laae paa første Sal, vendte ud til denne Have.

Da Klokken slog tolv, besluttede Miss Ellen, at hun vilde gaae til Ro; men hun havde ikke glemt det Løfte, hun havde givet sin Fader; førend hun lagde sig til at

sove, maatte hun overbevise sig om, at Irlænderinden endnu bestandig var i hendes Magt.

For større Sikkerheds Skyld havde man givet den stakkels Moder et Værelse, som ikke havde nogen anden Udgang end igjennem Miss Ellens Sove-Kammer; men denne Forsigtighed var forøvrigt i høieste Grad overflødig; thi Jenny følte sig aldeles overbeviist om, at Lord Palmure, der jo var hendes afdøde Mands Broder, vilde holde det Løfte, han havde givet hende.

Da Miss Ellen traadte ind i Irlænderindens Værelse, var denne endnu oppe. Det er en Selvfølge, at den stakkels Moders Sind var et Bytte for den ængsteligste Forventning, og da hun fik Øie paa den fornemme unge Dame, ilede hun hende imøde og spurgte hende:

„Er Deres Fader kommen hjem?"

„Nei, endnu ikke," svarede Miss Ellen.

„Min Gud! . . . Hvis det nu ikke lykkedes ham at finde min Dreng!" . . .

Med et roligt Smiil svarede den aristokratiske unge Dame:

„De kan være ganske roligt, — min Fader holder altid, hvad han har lovet. Nu har han sagt, at han vil give Dem Deres Søn tilbage, — og det vil ikke vare ret længe, førend De faaer Deres Søn tilbage."

„Men naar kan jeg gjøre mig Haab om at blive saa lykkelig?"

„Maaskee allerede om en Times-Tid, — maaskee først i Morgen tidlig. Den lille Dreng var bleven bragt langt bort fra London; min Fader maa altsaa bruge nogen Tid til at reise frem og tilbage."

„O, gid mit Haab blot ikke bliver skuffet!" udbrød Irlænderinden med foldede Hænder.

„Kjære Veninde," sagde Miss Ellen nu, „den

Sinds-Bevægelse, for hvilken De i de sidste to Dage har været et Bytte, har aldeles udtømt Deres Kræfter, og De trænger til Hvile. De gjør derfor klogest i at gaae til Ro — og med Taalmodighed og tillidsfuld Fortrøstning at vente, indtil min Fader kommer tilbage."

„Jeg vil ganske rette mig efter Deres Ønske, smukke Frøken," svarede Irlænderinden lydig.

„Og det kan jeg stole paa?"

„Ja, det kan De!"

„Godt!" — Saa vil jeg sige Dem Godnat! . . . Til os kan De rolig sætte Deres Lid."

Med disse Ord kyssede Miss Ellen Irlænderinden paa Panden.

Jenny kastede sig paa Knæ henne ved Sengen for, som hun pleiede, at bede til Gud, inden hun gik til Ro.

Nu forlod Miss Ellen hende.

Da den aristokratiske unge Dame var kommen ind i sit Sove-Kammer, havde hun først i Sinde at ringe paa sin Kammer-Jomfru og lad sig klæde af; men pludselig betænkte hun sig; hun fik det Indfald at gaae hen til Vinduet, og aabne det.

Det var meget mørkt, men ikke synderlig koldt. Naar London ikke er indhyllet i Taage, har den store By, selv om Efteraaret, et mildt Klima.

Med Hovedet støttet til Vinduet faldt Miss Ellen i Tanker.

Pludselig foer hun sammen.

En mørk Skygge bevægede sig nede i Haven.

Var det et Menneske eller et Dyr? — Dette Spørgsmaal saae Miss Ellen sig ikke strax i Stand til at besvare.

Den mørke Skikkelse nærmede sig.

Da saae den aristokratiske unge Dame pludselig to lysende Punkter igjennem Mørket.

Disse lysende Punkter lignede et Rov-Dyrs Øine; men dog foer Miss Ellen, besynderlig nok, ikke tilbage, og det faldt hende ikke ind at lukke Vinduet eller at trække i Klokke-Strengen.

Som om hun adlød en hemmelighedsfuld Indflydelse, vedblev hun at stirre paa de to lysende Punkter, som pludselig standsede ved et Træ, der stod udenfor hendes Vindue.

Nu reiste den mørke Skikkelse sig op, og Miss Ellen saae, at det var en Mand, der befandt sig nede i Haven, og at denne Mand gav sig til at klattre op i Træet.

Da Miss Ellen gjorde denne Opdagelse, vilde hun udstøde et Skrig; men hun kunde ikke faae et Ord frem; — hun vilde lukke Vinduet og tage Flugten, men hun kunde ikke røre sig; det var, som om hendes Fødder havde slaaet Rod i Gulvet.

Manden nærmede sig hende mere og mere, og snart vare de to lysende Punkter kun en Alen fra hende.

Dersom han blot et eneste Øieblik havde vendt Hovedet bort, var Fortryllelsen maaskee bleven brudt; men han vedblev at stirre paa hende, og derved forhindrede han hende fra at raabe om Hjælp.

Med en Linie-Dandsers Behændighed sprang Manden fra Træet ind i Stuen.

Han havde en Dolk i Haanden og sagde med Kulde:

„Hvis De blot udstøder et eneste Skrig, er det ude med Dem!“

Langsomt veg Miss Ellen et Skridt tilbage; men hun vedblev at stirre paa den Fremmede, der vovede at true hende.

Hvem var denne Mand? — Hun havde aldrig før seet ham.

Han var klædt som Gentleman, og hans Ydre var i høi Grad distingueret. Hans Øine vedbleve at udøve den samme Indflydelse paa hende.

Ved at opbyde hele sin Energi lykkedes det imidlertid den unge Pige at faae Mod til at sige:

„Hvem er De? — Og hvad vil De her?"

„Miss Ellen," svarede den Fremmede rolig, „jeg maa bede Dem om at undskylde, at jeg har valgt denne besynderlige Vei for at faae Adgang til Dem; men jeg var nødt dertil, da Ingen maatte see mig!"

Hans Stemme var saa blid, alvorlig og harmonisk, at Miss Ellen reent glemte, at han havde truet hende.

„Men hvad vil De mig?" spurgte hun, idet hun skjælvede i den Grad, at hun maatte støtte sig til en Stol for ikke at segne om.

„Jeg har en Hilsen at bringe Dem fra Deres Fader", sagde den Fremmede.

„Fra min Fader?"

„Ja, netop!"

Nu stirrede hun næsten forfærdet paa ham.

Den Fremmede tog imidlertid en Ring af den venstre Haands Pege-Finger og viste den unge Pige den, idet han sagde:

„Kjender De denne Ring?"

Miss Ellen foer sammen; hun var nærved at skrige høit.

Denne Ring var prydet med Lord Palmures Vaaben, og hendes Fader pleiede aldrig at lægge den fra sig, hverken Nat eller Dag.

„Har min Fader givet Dem denne Ring?" udbrød hun.

„Ja — og nei," svarede den Fremmede smilende.

Denne Ring er et Beviis paa, at Deres Fader er i min Magt, og at hans Liv er afhængigt af mit."

Atter veg Miſs Ellen et Skridt tilbage.

„Men hvem er De da?" ſpurgte hun.

„Ja, ved at lære mit Navn at kjende faaer De ikke Meget at vide", ſvarede den Fremmede. „Folk kalde mig „den graa Mand"!"

Tyrgetyvende Kapitel.

Den graa Mand, — thi ham var det virkelig, — gik nu lige hen til den unge Pige og ſagde til hende:

„Miſs Ellen, De holder en Kvinde ſkjult her i Huſet, en Irlænderinde, ved Navn Jenny."

„Hvad angaaer det Dem?" ſagde Lord Palmures Datter, hvis ariſtokratiſke Stolthed vaagnede i ſin fulde Styrke, da denne Fremmede ſaaledes tog ſig den Frihed at udfritte hende.

Med uforſtyrrelig Rolighed, og uden at hans Stemme tabte ſin blide Klang, ſvarede den graa Mand:

„De er fuldſtændig berettiget til at tale ſaaledes til mig, og jeg er rede til at beſvare Deres Spørgsmaal. Lord Palmure ſaae for et Par Dage ſiden denne Kvinde og hendes Søn paa en af de ſmaa Dampere, og det forekom ham, at Drengen lignede hans afdøde Broder, Sir Edmund Palmure. Deres Fader fandt det nødvendigt at faae begge disſe Perſoner i ſin Magt; førſt

bragte han derfor Moderen herhen, og senere har han udsat sig for store Farer for at faae fat paa Drengen."

Her gjorde han en Pause.

Medens han talte, havde Miss Ellen gjentagne Gange været nærved at skrige høit; men hans Øine, der hele Tiden vare fæstede paa hende, havde afholdt hende derfra. Nu havde hun gjenvundet sin Fatning, og hun sagde koldt:

„Videre!"

„Imidlertid var det ogsaa af Vigtighed for mig at sikkre mig denne Kvindes Person, og nu skal jeg sige Dem, hvad jeg har foretaget mig for at naae mit Maal," vedblev den graa Mand. „Ved Natte-Tid er jeg krøbet over en Muur og steget ind til Dem ad Vinduet. Hvis jeg bliver arresteret og stillet for Retten, bliver jeg dømt til at ende mine Dage i Botany-Bay."

„Ah!" sagde Miss Ellen, og nu var det snarere med Forbauselse, end med Skræk, hun stirrede paa den Fremmede.

Nu saae den graa Mand imidlertid ogsaa ganske anderledes ud, end da vi traf ham i „Sorte-Hest." Nu var han smagfuldt klædt og omhyggelig barberet; kort sagt: han saae saaledes ud, at man langt snarere skulde have antaget ham for en Bekjendt af Miss Ellen, ja, endog for hendes Forlovede, end for en Mand, der var brudt ind til hende.

„Og det er endnu ikke Alt", vedblev han, „jeg og mine Stalbrødre have lagt Haand paa en Pair af England, bundet og knevlet ham og" . . .

Her afbrød han sig selv.

Han kunde see paa Miss Ellen, at hun stod i Begreb med at raabe om Hjælp; derfor skyndte han sig med at sige til hende:

„Tag Dem iagt! . . . Det er Deres Faders Liv, der staaer paa Spil! . . . Hvis jeg ikke slipper aldeles uskadt herfra, faaer De hom aldrig mere at see! . . .“

Den unge Pige foer sammen.

„De gjør derfor klogest i, ikke at raabe om Hjælp!“ vedblev han. „Den ringeste Uforsigtighed fra Deres Side vilde let kunne koste Deres Fader Livet.“

Miss Ellen betragtede ham med en Rædsel, som, — maaskee uden at hun gjorde sig Rede derfor, — var blandet med en vis Beundring.

„Irlænderinden er her, og jeg vil tale med hende!“ vedblev han i en bydende Tone.

„Der er endnu Ingen, som har vovet at sige: „Jeg vil“ til mig!“ svarede hun stolt.

„Og jeg maa bede Dem om at undskylde, at jeg benyttede mig af dette Udtryk; — men Nød bryder alle Love“, sagde han. „Deres Faders Liv svæver i Fare; jeg vil derfor raade Dem til at være saa god, strax at føre mig hen til Irlænderindens Værelse.“

„Men hvem indestaaer mig for, at det, De siger, er sandt?“ spurgte hun.

„Det gjør den Ring, som jeg nylig havde den Ære at vise Dem.“

Og — da denne Mand var i Besiddelse af Lord Palmures Ring, maatte Lord Palmures Liv ganske vist ogsaa være i hans Magt.

Hun bed sig i Læben og svarede ikke.

I den høfligste Tone af Verden gjentog den graa Mand:

„Vil De saa ikke nok have den Godhed at føre mig ind til Irlænderinden, Miss Ellen?“

Han vedblev at stirre paa hende, og hans paa een

Gang fængslende og bydende Blik udøvede endnu større Indflydelse paa hende, end Frygten for den Fare, der truede hendes Fader. Hun adlød.

Da den unge Pige stod i Begreb med at aabne Døren til Irlænderinden Jennys Værelse, lagde den graa Mand Haanden paa hendes Arm og sagde:

„Først et Ord, Miss Ellen!"

„Tal!" svarede hun.

„Endnu en Gang: Deres Faders Liv er afhængigt af mit. Kald derfor ikke Deres Tjeneste-Folk til Hjælp! . . . Bliver jeg arresteret i Løbet af Natten, vil Lord Palmure i Morgen tidlig være et Lig!"

Hun tilkastede ham et hadefuldt Blik og udbrød.

„O, — De faaer nok en Gang Deres Straf!"

„Det er muligt," svarede han, „men hvad der er vist, er, at jeg i Aften er den Stærkeste, — og jeg maa anse det for min Pligt at drage Fordeel af min Overlegenhed!"

Og nu gik han hen til Døren.

Overvældet af Harme og krænket Stolthed sank den aristokratiske unge Pige ned i en Læne-Stol og skjulte sit Ansigt i sine Hænder, som om hun vilde unddrage sig Synet af disse Dine, der sloge hendes Villie med Lamhed.

Ganske sagte aabnede den graa Mand Døren, og med lydløse Fjed traadte han ind i Irlænderindens Værelse. — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Jenny laa endnu bestandig paa Knæ og bad.

Hun havde ikke hørt et eneste Ord af Samtalen imellem Miss Ellen og den graa Mand, og heller ikke havde hun lagt Mærke til, at Døren til hendes Værelse var bleven aabnet.

Det tykke Gulv-Tæppe dæmpede Lyden af hans Skridt, og da han lagde Haanden paa hendes Skulder, vendte hun sig derfor ganske forbauset om.

Den graa Mand lagde imidlertid Pege-Fingeren paa Munden og sagde ganske sagte til hende:

„I Deres Barns Navn, — vogt Dem for at udstøde et eneste Skrig."

Jenny gjorde Vold paa sig — og taug. Hun reiste sig imidlertid op og stirrede i feberagtig Spænding paa den Mand, der allerede een Gang havde frelst hende fra en overhængende Fare, men hvis Optræden paa dette Sted hun aabenbart ikke var i Stand til at fatte.

„Hvad vil De mig?" spurgte hun langt om længe.

Den graa Mand svarede med Alvor:

„Jeg kommer for at tale med Dem i Deres afdøde Mands Navn. . . ."

Hun foer sammen.

„I Deres endnu levende Barns Navn! . . . Vogt Dem for at udstøde et eneste Skrig!"

Jenny lod sig nøie med at fremstamme følgende Ord:

„Min Søn! . . . Min elskede Dreng! . . . Faaer jeg ham da endelig igjen?"

„Og fremdeles," vedblev den graa Mand, „kommer jeg for at tale med Dem i Irlands Navn, — i det ulykkelige Lands Navn, som De forraader, uden at vide det!"

„Hvad er det, De siger? . . . Hvad er det, De vover at sige?" udbrød hun.

„Og endelig kommer jeg for at tale med Dem i den Præsts Navn, som igaar Morges skulde have læst Messen i Saint-Gilles-Kirken, og for hvem De skulde have forestillet Deres Søn."

Næsten forfærdet saae hun paa ham.

„Sir Edmunds Hustru," sagde den graa Mand nu med indtrængende Alvor, „veed De, hvor De for Øieblikket befinder Dem?"

„Ja," svarede hun, „jeg befinder mig hos min afdøde Mands Broder, — hos min Søns Beskytter!"

„Sir Edmunds Hustru," vedblev den graa Mand i samme Tone, „De befinder Dem for Øieblikket hos Deres Mands Bøddel, hos Deres Søns værste Fjende, hos den Forræder, der har styrtet Irland i Fordærvelse og saaet Skafottet reist for dets Befriere!"

Nu kunde Jenny ikke lade være med at udstøde et Skrig.

„O," sagde hun, „De lyver!"

Den graa Mand lagde Haanden paa Hjertet.

„Jeg er den Eneste, der kan og vil skaffe Dem Deres Søn tilbage, og i Deres Søns Navn sværger jeg Dem til, at jeg kun har sagt den rene Sandhed!

„Min Søn?" gjentog hun. „Ham faaer jeg at see igjen om et Par Timers-Tid. Lord Palmure har selv lovet at bringe min Dreng tilbage til mig!"

Med uforstyrrelig Rolighed svarede den graa Mand:

„Lord Palmure faaer ikke Lov til at vende tilbage til dette Huus, førend De har forladt det."

„De vil altsaa have, at jeg skal forlade dette Huus?"

„Jeg har allerede paakaldt Navne, der maae være Dem hellige, for at faae Dem til at høre paa mig med Opmærksomhed," svarede den graa Mand langsomt, „og de samme Navne paakalder jeg atter, idet jeg nu siger til Dem: Jenny, Irland stoler paa Dem; — De maa følge mig!"

En og fyrgetyvende Kapitel.

Irlænderinden fæstede et mistænksomt Blik paa ham.

„De troer mig ikke!“ sagde han efter en kort Pause.

Hun svarede ikke.

„De troer hverken mig eller Præsten,“ vedblev han, „men derimod nærer De Tillid til Lord Palmure, der ganske vist var Sir Edmunds Broder, men som udleverede ham til hans Bødler!“

Nu udbrød Irlænderinden:

„Hvem indestaaer mig for, at De siger Sandhed?“

„De har ganske vist nogen Ret til at nære Mistillid til mig“, sagde han blidt, „thi den første Gang, jeg lovede at give Dem Deres Søn tilbage, saae jeg mig ikke i Stand til at holde Ord.“

„Naar De giver mig min Søn tilbage, vil jeg troe Dem,“ sagde hun.

„Men forat jeg skal kunne opfylde Deres Ønske, maa De forlade dette Huus.“

„Og hvorfor?“

„Hør mig!“ vedblev den graa Mand venlig, „Deres Søn, der var bleven bortført af et Fruentimmer, som driver Handel med Børn, — Deres Søn, som i dette Øieblik flakker om paa Gaden, er imidlertid netop derfor ikke saa fuldstændig skilt fra Dem, som han vilde være, hvis ogsaa han befandt sig her i dette forbandede Huus! — Hvad har den Mand, der nylig bragte Dem herhen, vel sagt til Dem? — Han har naturligviis fortalt Dem, at han er Deres afdøde Mands Broder, og han har stillet sit Huus til Deres og Deres Søns Disposition.“

„Jo, ganske vist," indrømmede Jenny.

„Og for en Deel vil han holde sit Løfte," vedblev den graa Mand. „De, en Datter af Folket, vil komme til at leve som en fornem Dame, og naar det lykkes Lord Palmure at finde Deres Søn, vil denne blive opdraget som en Adelsmands Søn."

„Naa, ja!" sagde den bekymrede Moder.

„Vent dog lidt!" vedblev den graa Mand. „De kan døe; De." . . .

Her afbrød Jenny ham.

„Hvad gjør det til Sagen, naar min Søn blot bliver lykkelig?" sagde han.

„Det vil han ganske vist blive. Han vil, som sagt, blive opdraget som en engelsk Adelsmands Søn, — det vil sige: i Kjærlighed til England, i Had til Irland, i Foragt for dets Martyrer!"

Jenny foer sammen og saae forfærdet paa den graa Mand.

„Hvad er det, De siger?" udbrød hun.

„Døde Deres Mand ikke for Irland? — Udstødte han ikke i sit sidste Øieblik Forbandelser over England?"

„Jo, jo," svarede hun, „men Lord Palmure." . . .

Nu var det den graa Mand, der afbrød hende.

„Lord Palmure er Peer af England, Jenny," sagde han, „og det stod i hans Magt at frelse Sir Edmunds Liv!"

Hun udstødte et Skrig og saae ham atter stift i Øinene.

„Siger De virkelig Sandhed?" spurgte hun. „Fører De mig ikke bag Lyset?"

„Seer jeg ud som en Løgner?" spurgte han, idet han fæstede sit magnetiske Blik paa hende.

„Nei," svarede hun efter en Pause, „jeg troer Dem!"

„Betænk Dem dog vel:“ sagde den graa Mand. „Førend De forlader dette Huus, maa De nemlig selv træffe Deres Valg med Hensyn til Deres Søns Fremtid.“

Og da det lod til, at hun ikke rigtig forstod ham, vedblev han:

„Hvis De bliver her, vil Deres Søn en Gang blive en fornem, rig og lykkelig Mand; — men i sin Grav vil Sir Edmund fornægte sit Barn!“

„O, -- tal dog ikke saaledes!“ udbrød hun forfærdet.

„Dersom De imidlertid følger mig, bliver Deres Søn fattig, og desuden kommer han til at bestaae Kampe og udstaae Lidelser. Men til Gjengjæld kommer han til at staae i Spidsen for en hemmelighedsfuld Hær, som virker skjult, og hvis Soldater for Øieblikket ere Martyrer, men en Gang ville blive Seier-Herrer, og som tilsidst vil forjage den sidste Englænder fra Irland. Tænk nu paa, hvad Sir Edmund sagde til Dem, — og træf saa Deres Valg!“

Nu betænkte Irlænderinden sig ikke længer.

Lad os komme bort herfra!“ sagde hun, idet hun reiste sig.

„Endnu et Øieblik!“ sagde den graa Mand. „Hidtil har enhver Søgen efter Deres Søn været frugtesløs!“

Hun foldede Hænderne.

„Men De kan være ganske rolig; — nu er det hele Irland, der søger efter sin Høvding, — og det finder ham nok!“

Jenny kunde ikke lade være med at nære Tillid til denne Mand, der talte i en saa blid og rolig Tone.

„Jeg troer Dem,“ sagde hun. „Lord Palmure førte mig altsaa bag Lyset, da han forsikkrede mig, at han nok skulde bringe min Dreng herhen?“

„Nei, men ogsaa han blev skuffet i sin Forventning.

— Det Fruentimmer, som gav Dem en Sove-Drik, bragte Deres Søn ud til en Villa i Lands-Byen Hampstead. Dette fik Lord Palmure at vide, og for nogle Timer siden begav han sig ud til Hampstead. Han blev ledsaget af to Mænd, — af hvilke jeg var den ene."

„De?" udbrød Jenny.

„Ja, jeg!"

„Naa, — og saa?" — spurgte hun ængstelig.

„Da vi kom derud, havde Drengen taget Flugten, — naturligviis for at opsøge Dem."

„O, min Gud!"

„Jenny," vedblev den graa Mand, „paa sin Vandring igjennem Londons Gader vil Deres Søn nok træffe paa en Politi-Betjent og blive ført hen til Politiets Hoved-Station, hvor vi saa kunne forlange ham tilbage."

„Kan jeg troe Dem?"

„Medens han flakker om i denne store By, er han mindre udsat for Farer, end han vilde være, hvis han befandt sig i dette pragtfulde Palads. Paa os kan De stole; vi ere Mange, og vi ville Allesammen søge efter ham."

„Ja," sagde hun, „ja, jeg troer Dem! Nu blive mine Øine aabnede for Lyset, og jeg føler, at min Søn ikke er tabt for mig, skjøndt han for Øieblikket flakker om i denne umaadelige By!"

„De vil altsaa følge mig?"

„Ja!"

„Udenfor dette Palads vil De træffe den irske Præst, som De allerede har lært at kjende, og som har hjulpet mig med at frelse Dem!"

„Abbed Samuel?"

„Ja, — jeg lovede Dem jo at sætte ham paa fri Fod, — og det har jeg gjort."

Nu tvang en uimodstaaelig Magt Irlænderinden til at nære blind Tillid til denne Mand.

„O," sagde hun, — hvem De end er, sætter jeg min Lid til Dem!"

Den graa Mand aabnede derpaa Døren, og Jenny foer sammen, da hun fik Øie paa Miss Ellen, som endnu bestandig sad i den Læne-Stol, i hvilken hun var sunken ned, da hendes Harme og krænkede Stolthed fik Bugt med hendes Energi.

Den graa Mand gik lige hen til den aristokratiske Dame og sagde til hande:

„Miss Ellen, De har indfriet en Deel af Deres Løfte; men det er endnu ikke Alt; — Deres Faders Liv svæver endnu bestandig i Fare."

Den unge Pige betragtede ham med en besynderlig Blanding af Had, Frygt og Beundring.

„Hvad Mere har De at forlange af mig?" spurgte hun.

„De maa følge os ud!"

„Ah!"

Den graa Mand vedblev:

„Klokken er mange, og alle Deres Tjeneste-Folk maae nu være gaaede til Ro. De maa derfor tage et Lys og vise os Veien ned til Driv-Huset, der fører ud til Haven. I Baggrunden af Haven findes en Dør, til hvilken De maa have Nøglen. Denne Dør fører ud til en snæver lille Gade, i hvilken mine Venner staae og vente paa os."

Miss Ellen saae paa Irlænderinden.

„De vil altsaa følge denne Mand?" spurgte hun.

Jenny slog Øinene ned.

„Irland fordrer det!" svarede hun.

Der foer en nervøs Skjælven igjennem Miss Ellens Legeme.

Den graa Mands uimodstaaelige Blik hvilede imidlertid paa hende, og hun saae sig nødsaget til at adlyde.

Altsaa tog hun Lyset, aabnede Døren og sagde:

„Følg mig!“

Irlænderinden støttede sig til den graa Mands Arm.

Nu førte Miss Ellen dem igjennem en lang Korridor, ned ad en Trappe og igjennem forskjellige Værelser i Stue-Etagen.

Der herskede den dybeste Stilhed i Hotellet, og de mødte ikke et eneste Menneske.

Da de vare komne ind i Driv-Huset, tog Miss Ellen en Nøgle, der hang paa Muren, og sagde:

„Her er Nøglen til den lille Have-Dør.“

„Farvel, Miss Ellen, vi sees igjen!“ sagde den graa Mand.

I dette Øieblik lykkedes det endelig den stolte unge Pige at frigjøre sig for den hemmelighedsfulde Indflydelse, der i den sidste Times-Tid havde behersket hende.

„Ja,“ sagde hun, „vi sees igjen; — vi maae sees igjen!“

Og hun kastede et Blik fuldt af Had paa den Mand, for hvem hun havde skjælvet, og ligeoverfor hvem hun havde følt sig ydmyget.

Og medens den graa Mand, Arm i Arm med Irlænderinden, gik igjennem Haven, sagde Miss Ellen halvhøit:

„Ja, vi sees igjen! . . . Fra dette Øieblik er der Kamp paa Liv og Død imellem ham og mig!“

Ende paa Prologen.

Første Deel.

Det forsvundne Barn.

Tyve-Kvarteret.

Første Kapitel.

Den graa Mand havde sagt Sandhed. Det var hverken lykkedes ham, Shoking eller den pjaltede Irlænder at finde Ralph.

Hvad var der da blevet af den lille Irlænder?

Efterat Drengen var sprungen ned i Haven, havde han ikke betænkt sig et eneste Øieblik.

Han var løbet hen til det Træ henne ved Muren, paa hvilket han heleDagen havde havt sinOpmærksomhed henvendt, og havde givet sig til at klattre op i det for at gjøre sig bekjendt med Lokaliteterne.

Paa den anden Side af Muren saae han et Jord-Stykke, der var omgivet af Planke-Værk, og paa begge Sider saae han Huse.

Snart sad den lille Dreng oppe paa Muren og maalte det Sprtng, som han havde at foretage sig.

Muren var en Snees Fod høi, og paa den anden

Side af den var der ikke noget Træ eller nogetsomhelst Andet. der kunde yde ham Bistand, naar han steg ned.

I det første Øieblik var Ralph nærved at tabe Modet. Skulde han virkelig blive nødt til at vende tilbage til sit Fængsel?

Pludselig hørte han Støi, og nu blev han for Alvor forskrækket.

Fra sit ophøiede Stand-Punkt saae han ned i Mrs. Fanoches Have.

Skjøndt det var meget mørkt, saae han dog temmelig tydelig, at tre Mænd traadte ind i Haven, og at de to af dem kastede den tredie til Jorden; -- det er en Selvfølge, at dette Syn ikke tjente til at berolige den lille Fyr; — (det var den graa Mand og Irlænderen, der knevlede og bandt Lord Palmure.

Ralph vovede nu ikke at springe ned, men krøb langs med Muren hen til et Huus, hvis Tag stødte op til denne. Derpaa klattrede han op paa Taget, steg ind igjennem et Tag-Vindue, kom til en Trappe, fik fat i Næk-Værket og befandt sig endelig ude paa Gaden. Underveis standsede han dog pludselig, da han atter hørte Støi inde i det Huus, han vylig havde forladt. Han saae da op og gjorde den Opdagelse, at der var Lys inde i hans Værelse; tillige hørte han Mrs. Fanoches gjennemtrængende Stemme.

Denne Opdagelse tjente kun til at fremskynde hans Flugt, og skjøndt han havde stødt sin Fod slemt, gav han sig til at løbe af alle Kræfter, uagtet han jo ikke havde den fjerneste Anelse om, hvor han befandt sig, og i hvilken Retning han skulde tage Flugten for at naae det Maal, han søgte.

I fire stive Timer vedblev den lille Dreng at vandre omkring paa Lykke og Fromme; men tilsidst svigtede hans

Kræfter, og med dem tillige Modet ham; han vidſte jo ſlet ikke, hvor han var henne, ag da han ikke anede, hvor han var bleven bragt hen, kunde han ikke ſpørge Nogen om Veien.

Endelig følte han ſig aldeles modløs; han ſatte ſig paa en Steen-Trappe og braſt i Graad.

Der gik en Mængde Mennesker forbi uden at lægge Mærke til ham; i de fleſte ſtore Byer have Folk Nok at beſtille med at tænke paa deres egne Anliggender.

Endelig blev en ung Kvinde ſtaaende ved Siden af ham; hun var ſmuk, men meget fattig klædt.

„Hvorfor er Du ſaa bedrøvet, min lille Ven?“ ſpurgte hun. „Du kan formodenttig ikke finde Vei?“

„Jeg søger efter min Moder,“ ſvarede Ralph hulkende.

„Hvad hedder Din Moder?“

„Jenny,“ ſvarede Ralph uforbeholdent; thi det forekom ham, at den unge Kvinde lignede hans Moder, og han var ſlet ikke bange for hende.

„Er Du født ovre i Irland?“

„Ja.“

„Det er jeg ogſaa,“ ſagde den unge Kvinde, „og jeg hedder Suzannah. Vil Du følge med mig, ſaa ſkal jeg hjælpe Dig med at finde Din Moder.“

Han tilkaſtede hende et Blik, der røbede nogen Mistillid; men hun tog ham ved Haanden og trak ham med ſig, idet hun ſagde:

„Kom med, lille Ven! Ingen ſkal kunne ſige, at Irlænderinden Suzannah, den ſmukkeſte Pige i Brook-Street, har ladet en Fyr, der var hendes Landsmand, døe af Kulde og Sult!“

Andet Kapitel.

Uden selv at vide af det, var den lille Irlænder kommen tilbage til London, og det var paa Glaucester-Place, at Suzannah havde seet ham sidde paa en Steen-Trappe.

Den unge Kvinde trak altsaa Ralph med sig. I Begyndelsen gjorde han vel nogen Modstand; men Suzannah saae saa god ud og talte saa venlig til ham, at han tilsidst gav efter.

„De er altsaa virkelig fra Irland," spurgte han.

„Ja, jeg er født i Cork," svarede hun.

„Og De vil hjælpe mig med at finde min Moder?"

„Da hun er en Irlænderinde, vil det blive en let Sag!"

„Saa?" spurgte han, idet han ganske forbauset saae paa hende.

„Ja, seer Du," svarede hun med et veemodigt Smiil, „alle Irlændere ere ulykkelige, og selv her i London kjende alle Ulykkelige hinanden."

„Og De narrer mig ikke?" spurgte Ralph.

„Nei, det kunde ikke falde mig ind, mit kjære Barn," svarede Suzannah, idet hun omfavnede ham. „Men hvor boer Din Moder?"

„I Saint-Gilles," svarede den lille Dreng, som kun kunde huske dette ene Navn.

„Saint-Gilles?" gjentog Suzannah. „Det er ikke Navnet paa en Gade, men paa en Kirke!"

„Det er alligevel der," sagde Ralph.

„Godt! — Saa gaae vi hen til Saint-Gilles. Siden Du søger efter Din Moder, søger hun naturligviis ogsaa efter Dig!"

Denne Tanke gav den lille Dreng nyt Mod.

„Ja, De har Ret," sagde han. „Det gjør hun naturligviis."

„Og i Morgen ville vi saa nok træffe hende henne i Saint-Gilles."

„I Morgen?" sagde Drengen. „Hvorfor ikke i Aften?"

„Fordi Kirlerne ikke staae aabne paa denne Tid af Aftenen, lille Ven," svarede Suzannah.

Børn ere stringente Logikere, og Ralph indsaae strax, at der var Noget i, hvad Irlænderinden sagde. Han lod sig derfor nøie med at udstøde et dybt Suk og sige:

„Ak, — hvor der dog er længe til i Morgen tidlig!"

„Nei, det er der dog ikke," svarede Suzannah smilende. „Det er jo over Midnat!"

Medens de saaledes talte sammen. kom de lidt efter lidt ind i bedre oplyste og mere befærdede Gader. De mødte mange Mennesker, og adskillige af disse, navnlig af Mandfolkene, bleve staaende for at veksle nogle Ord med Suzannah; men Ralph kunde ikke forstaae, hvad de sagde.

Pludselig kom en Mand, der havde et alt Andet end behageligt Ydre, hen til den unge Kvinde og sagde til hende:

„Hvad Nyt, Suzannah?"

„Jeg har ikke hørt noget Nyt," svarede hun.

„Hvorledes har Bulton det?"

Hendes Stemme skjælvede, idet hun svarede:

„Det veed jeg ikke; — jeg har ikke set Noget til ham i de sidste to Dage, og jeg begynder at blive bange for, at Politiet har faaet Fingre i ham."

„Men hvad er det for en smuk lille Fyr, Du har med Dig?" vedblev Manden.

„Det er en lille Stakkel, der ikke kan finde Veien til sit Hjem. Da jeg nylig fik Øie paa ham, sad han paa en Steen-Trappe og græd."

„Han seer ud til, at han med Tiden kan blive en flink Lomme-Tyv."

„Nei, Tak, — det vil jeg dog ikke haabe. I Morgen vil jeg see at finde hans Moder."

„Hvis Bulton fik at høre, at Du talte saa dydig, vilde han nok banke Dig dygtig igjennem! — Naa, Godnat, Suzannah!"

„Godnat, Craven!"

Da Manden var kommen et Stykke bort fra dem, sagde Ralph:

„Hvor den Mand dog saae fæl ud!"

Suzannah svarede ikke, men gik videre med Drengen. Da de vare komne ind i Gray's-Inn-Lane, blev den unge Kvinde imidlertid staaende og saae sig urolig om, som om hun søgte efter En eller Anden.

Pludselig fik hun Øie paa en Mand, der formodentlig var hende bekjendt; thi hun gik ham strax imøde.

„Naa, er Du der, Suzannah?" sagde Manden.

„Har Du seet Noget til Bulton?" spurgte Suzannah nu. „Jeg for mit Vedkommende har hverken seet ham eller hørt fra ham i de sidste tre Døgn."

„Saavidt jeg veed, er han ifærd med at gjøre en god Forretning."

„Ah! Han sidder altsaa ikke arresteret?"

„I Morges var han da i alt Fald endnu paa fri Fod," svarede Manden.

„Tak for god Underretning, William!" sagde Suzannah nu fornøiet. „Godnat!"

Nu gik den unge Kvinde og Drengen et Stykke ned ad Holborn og dreiede derpaa ned ad en Side-Gade.

Udenfor et af de elendigste Huse i Gaden blev Suzannah staaende, og efterat hun havde aabnet Gade-Døren, førte hun den i høieste Grad udmattede Dreng op paa anden Sal, hvor de nu traadte ind i et meget lille Værelse, i hvilket der fandtes to Senge og et Par Stole.

Paa et Bord stod der en Skive Skinke og en Flaske med lidt Øl i. Ved Siden af Skinken laa der et halvt Brød,

„Er Du ikke sulten, min Dreng?" spurgte Suzannah.

„Nei, jeg er ikke, men." . . .

„Men søvnig maaskee?"

„Ja, jeg er meget søvnig; — men forat jeg skal kunne sove rolig, maa De love mig, at De i Morgen vil bringe mig til min Moder."

„Det lover jeg Dig!"

Nu kastede Drengen sig paa den ene Seng og faldt strax i Søvn.

Skjøndt han sov haardt, vaagnede han imidlertid nart ved, at der blev ringet voldsomt paa Gade-Døren. Et Øieblik efter hørte han Trin udenfor, som af en Berusет; Døren blev aabnet, og Suzannah udstødte et Glædes-Skrig.

„Endelig seer jeg Dig da igjen, min elskede Ven!" udbrød hun. „Jeg begyndte allerede at blive bange for, at Du var død."

Suzannahs „elskede Ven" var en høi Mand med et meget stort Skjæg. Da han hørte den unge Kvindes Bemærkning, foer der et uhyggeligt Smiil over hans Læber; men han skyndte sig dog med at omfavne hende.

I dette Øieblik kom Ralph til at skjælve over hele Legemet.

Den høie Mands Skjorte-Ærmer vare smøgede op, og hans ene Arm var heelt bedækket med Blod.

Tredie Kapitel.

Suzannahs Øen havde endnu ikke lagt Mærke til Ralph. Den lille Dreng vovede neppe at trække Veiret, og det lod til, at den unge Kvinde reent havde glemt ham.

„Hvor jeg dog har været bekymret for Dig!“ — udbrød Suzannah.

Bulton, — thi ham var det, — tørrede Sveden af sin Pande og svarede:

„Det var ogsaa et brøit Stykke Arbeide! Et Øieblik troede jeg endog, at jeg aldrig mere skulde faae min lille Suzannah at see; — men jeg slap dog heelskindet derfra!“

„Du har altsaa gjort et godt Koup?“

„See selv!“ svarede Bulton, idet han kastede en stor Pose paa Bordet. — Der faldt en Mængde Guld-Stykker ud af Posen.

„Nei, hvilken Masse Guineer!“ udbrød Suzannah.

Pludselig blev hun imidlertid ligbleg og sagde stammende:

„Men hvad er det? . . Blod.“

„Ja, min Skjorte er fuld af Blod-Pletter,“ sagde Bulton ganske rolig.

„Have I da myrdet den gamle Mand?“ spurgte Supannah skjælvende.

„Nei, vist ikke,“ svarede Bulton. „Jeg har jo lovet Dig ikke at udgyde Blod, og hvad jeg lover, det holder jeg! . . . Skjøndt, naar jeg maa sætte mig til Modværge, saa er det en anden Sag, — det forstaaer sig!“

„Men hvorledes er det da gaaet til, at Du er bleven saa blodig?“

„Det skal jeg sige Dig," svarede Bulton. „Det Huus, vi plyndrede, ligger midt paa en Mark. Den gamle Knægt boer ganske alene der. Efterat vi havde knevlet ham og trukket Nat-Huen ned over Øinene paa ham, forat han ikke skulde kunne kjende os igjen, begyndte vi ganske rolig at dele Guldet. Da hørte vi pludselig Støi; — det var en Afdeling Politi-Betjente. Vi toge Flugten ud igjennem Haven, og jeg var den Sidste, der krøb over Have-Muren. Medens jeg var ifærd med det, fik en af Betjentene, en stor og stærk Karl, fat i mit ene Been og gav sig til at raabe om Hjælp. Saa havde jeg ikke Andet at gjøre, end at stikke ham min Kniv i Livet; han styrtede til Jorden, og jeg smurte naturligviis Hasen."

Skjælvende havde Ralph hørt paa denne Fortælling, og han vovede næsten ikke at see paa Bulton, skjøndt denne i Grunden var en meget smuk Mand. Nu fortrød den lille Tyr halvveis, at han var flygtet bort fra Mrs. Fanoches Huus.

Medens Suzannah var beskjæftiget med at tælle Guld-Stykkerne, vendte Bulton sig pludselig om, og nu fik han Øie paa Drengen.

„Død og al Ulykke!" udbrød han. „Hvad er nu dette?"

Nu blev Ralph saa forskrækket, at han uvilkaarlig lukkede Øinene og lod, som om han sov.

I en bønlig Tone sagde Suzannah:

„Den lille Stakkel sad paa en Steen-Trappe og græd; han havde forvildet sig i den store By og var nærved at døe af Kulde. Han er fra Irland, ligesom jeg, — og aa tog jeg ham hjem med."

„Naa ja, Du er en god Pige," sagde Bulton, idet han gik hen til Sengen.

„Du maa endelig ikke gjøre ham Fortræd!“ vedblev den unge Kvinde. — „See blot, hvor smuk han er, — og hvor trygt han sover!“

„Ja, vist er det en kjøn Fyr,“ svarede Bulton. „Men hvad har Du i Sinde at foretage Dig med ham?“

„I Morgen tidlig vil jeg bringe ham hen til Saint-Gilles-Kirken, forat han kan finde sin Moder igjen.“

„Naa,“ sagde Banditen.

Supannah trak Veiret dybt; hun havde aabenbart været bange for, at Bulton skulde blive vred paa hende, fordi hun havde taget sig af Drengen. Nu løb hun hen til Banditen, slyngede sine Arme om hans Hals og sagde:

„O, Du har dog et godt Hjerte, . . . og jeg holder saa meget af Dig!“

„Men hvorfor har Du netop lagt ham i den største af Sengene?“ spurgte Bulton.

„Du har Ret; . . . vi maae lægge ham over i den anden.“

Nu gik den unge Kvinde hen til Sengen for at vække Ralph. Den lille Fyr laa vaagen; men hans Skræk var gaaet lidt over, da han hørte, at Bulton ikke gjorde nogen Indvending imod Suzannahs Plan. Imidlertid slog han Øinene op, som om han var bleven vækket af Suzannah.

„Der seer Du min Mand,“ sagde den unge Kvinde til ham. „Ham behøver Du imidlertid ikke at være bange for; han gjør Dig ikke nogen Fortræd!“

Nu saae Ralph paa Bulton.

„Ja, vel er det en kjøn Fyr,“ sagde Banditen, — „og ham vil Du bringe hjem til Moderen?“

„Ja, naturligviis.“

„Det vilde være klogere af os, om vi selv beholdt ham!“

Drengen skjælvede over hele Legemet.

„Nei, nei,“ svarede Suzannah med Bestemthed, „han skal blive et retskaffent Menneske! Ingen skal kunne sige, at jeg har trukket ham ned i det Smuds, i hvilket vi leve!“

Bulton brast i Latter.

„Oho! Du spiller nok den Dydige i Aften?“ sagde han.

Hun slog Øinene ned og svarede ikke.

„Imidlertid kunde den lille Fyr være os til megen Nytte,“ vedblev Banditen.

„Det skal aldrig i Evighed skee!“ sagde Suzannah.

Nu blev Banditen pludselig meget vred.

„Saa Du vil ikke lystre mig?“ sagde han.

„Nei,“ svarede Suzannah.

„Ah! Det er virkelig Alvor?“ vedblev Bulton, idet han løftede Armen i Veiret.

„Slaa mig kun, om Du vil,“ sagde Suzannah, „men jeg vil ikke have, at denne lille Fyr skal blive til . . . et Menneske af Din Kaliber!“

Bulton lo; — det var en vild, en forfærdelig Latter.

„Ved den hellige Georg,“ sagde han, „nu begynder hun endog at behandle mig med Ringeagt!“

Og han vilde virkelig have slaaet Suzannah, hvis han ikke var bleven forhindret derfra ved en Episode, som han vist ikke havde forudseet.

Ralph, som hidtil havde siddet paa Kanten af Sengen og skjælvet over hele Legemet, sprang pludselig op og stillede sig foran Irlænderinden, som om han vilde beskytte hende.

Løvens Blod havde gjort sin Ret gjældende, og

Drengen følte sig pludselig i Besiddelse af en Mands Mod.

Kjækhed undlader aldrig at gjøre Indtryk paa raae Mennesker, og Bulton blev pludselig rolig, da den lille Fyr stillede sig ligeoversor ham og saae ham stift i Øinene.

„Ved den hellige Georg," udbrød han, „Du er en rask lille Gut, og siden Du vil forsvare Suzannah, skal jeg ikke slaae hende!"

Nu vilde han endog kysse Drengen; men Ralph vendte ham Ryggen.

„Oho! Fyren er stolt!" sagde Bulton leende, og nu maatte han lade sig nøie med at omfavne Suzannah.

Med en Blanding af Frygt og lidenskabelig Kjærlighed saae den unge Kvinde paa Banditen.

„Du lader altid, som om Du var saa slem!" sagde hun.

„Hør nu, lille Ven," sagde Bulton, som nu talte blidt til Drengen og klappede ham paa Kinden, „i Morgen skal Du faae Dit Ønske opfyldt; — i Morgen skal Suzannah bringe Dig hjem til Din Moder."

Ralph saae paa ham med en Mine, der just ikke røbede megen Tillid.

„Ja, i Morgen skal jeg bringe Dig hen til Din Moder," sagde Suzannah, „det lover jeg Dig. Men nu maa Du gaae i Seng!" — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — —

Da Ralph nu faldt i Søvn, hviskede Bulton til Suzannah:

„Det er Djævlen i egen høie Person, der har sendt denne lille Dreng til os!"

„Hvad mener Du med det?" spurgte den unge Kvinde.

„Dermed mener jeg, at vi imorgen Aften, paa samme Tid, ved hans Hjælp kunne komme i Besiddelse af ti Gange saameget Guld, som vi nu have."

„Bulton, Bulton," sagde Suzannah nu i en bebreidede Tone, „jeg har jo sagt Dig, at dette Barn." . . .

Her afbrød Banditen hende.

„Bliv nu ikke strax hidsig!" sagde han. „Naar Du blot vil høre paa mig med Rolighed, blive vi nok snart enige!"

Fjerde Kapitel.

Efterat have forvisset sig om, at den lille Irlænder sov, vedblev Bulton hviskende:

„Seer Du, — jeg har tænkt paa at gjøre det Hele af med eet Slag."

„Hvad skal det sige?"

„Som det nu gaaer, tager det dog en Ende med Forfærdelse. Tidligere eller senere bliver jeg hængt i Newgate."

„Hvorledes kan Du dog nænne at tale paa den Maade? — Vil Du tage Livet af mig?" udbrød Suzannah.

„Ja, tidligere eller senere maa det gaae mig saaledes!"

„For Himlens Skyld, . . . ti dog stille!"

Banditen lo haanlig.

„Netop fordi der er Noget til, som kaldes Himlen, maa det gaae mig saaledes," sagde han.

„Men hvis vi havde tusind Pund Sterling."

„Hvad saa?"

„Saa kunde jeg maaskee undgaae min Skjæbne; — saa kunde vi maaskee endnu blive lykkelige sammen."

„Lykkelige?" fremstammede Suzannah begeistret. — „Saa vilde Du ikke længer behøve at stjæle?"

„Nei, — og vi vilde forlade England! Ovre i Frankrig vilde vi gifte os, og jeg skulde saa gjøre mig Umage for at leve som en retskaffen Mand!"

Suzannah trykkede Bulton til sit Bryst.

„Ja, det vilde i Sandhed kunne kaldes Lykke!" sagde hun.

Pludselig udstødte hun imidlertid et dybt Suk og tilføiede:

„Men vi komme aldrig i Besiddelse af tusind Pund!"

„Hvem veed?" sagde Banditen.

Og efter en kort Pause vedblev han:

„Denne lille Fyr kunde gjøre os en meget stor Tjeneste!"

„O, Bulton, min elskede Ven, hvorfor vil Du lære det stakkels Barn at stjæle?" udbrød Suzannah. „Den lille Fyr er saa smuk; — han ligner en Engel, — og Du kan tænke paa at gjøre ham til en Forbryder!" . . .

Atter afbrød Banditen hende.

„Naa, det maa jeg sige," udbrød han, „naar Du først begynder at blive høittravende, kan Du virkelig være betydelig rørende! . . . Imidlertid har jeg ikke i Sinde at gjøre Dig imod, kjære Suzannah, og Du skal ogsaa faae Lov til at bringe den lille Fyr hjem til Moderen, — naar han først har gjort os den omtalte Tjeneste!"

„Men hvad er det for en Tjeneste?“ spurgte den unge Kvinde.

„Det skal jeg sige Dig,“ svarede Bulton. „Jeg har allerede i længere Tid tænkt paa at gjøre en ganske udmærket Forretning; men jeg har ikke gjort nogen af mine Kammerater bekjendt med min Plan, da jeg ikke har Lyst til at dele Byttet med Nogen. Her er nemlig Tale om over tusind Pund, — maaskee om tre- eller firetusind!“

„Firetusind Pund!“ udbrød Suzannah. „Men hvem i Alverden vil Du stjæle den Sum fra?“

„Fra en Mand, der har udplyndret baade Fattige og Rige, hvis Navn er en Rædsel for hele London, og over hvis Hoved der regner lutter Forbandelser ned, naar han gaaer igjennem Byens Gader. Det er, kort sagt, Thomas Elgin, jeg har i Sinde at aflægge et Besøg!“

„Aager-Karlen?“

„Ja vel!“ — Og jeg har min Plan fuldtfærdig; ja, jeg har endog Aftryk af alle Nøgle-Hullerne i hele hans Huus, og tillige samtlige falske Nøgler paa rede Haand.“

„Men er det ikke et farligt Foretagende?“ spurgte den unge Kvinde ængstelig.

„Nei, slet ikke,“ svarede Bulton. „Thomas Elgin boer ganske alene; han har ikke engang Raad til at holde en Tjeneste-Pige, den stakkels fattige Mand! Han spiser til Middag i et Beværtnings-Lokale og kommer først hjem seent om Aftenen.“

„Men saa har han vel aldrig mange Penge liggende hjemme?“ spurgte Suzannah.

„Nei, i Almindelighed ikke. Hele Ugen igjennem har han alle sine Penge staaende i Banken. Thomas Elgin holder imidlertid ikke nogen Hvile-Dag; han mener,

at man ligesaa vel bør arbeide om Søndagen som de andre Dage. Ogsaa om Søndagen trænge Folk til Penge; ja, om Søndagen gjør han endog de allerfleste og allerbedste Forretninger. Hver Løverdag hæver han derfor nogletusind Pund Sterling i Banken og tager dem hjem med sig. Pengene gjemmer han saa i en Kasse, der er saa snildt aflaaset, at han — og jeg ere de Eneste, som forstaae den Kunst at lukke den op."

„Ah!" sagde Suzannah. „Men hvorledes har Du da lært Thomas Elgins Hemmelighed at kjende?"

„Det skal jeg sige Dig," svarede Banditen med en meget mørk Mine. „Førend jeg blev Tyv, — længe førend jeg lærte Dig at kjende, kjære Suzannah, — ernærede jeg mig ærlig og redelig som Handels-Mand. Det var Thomas Elgin, der ødelagde mig, og min Kone, — jeg var nemlig gift, — døde af Sorg over den Ulykke, der var tilstødt os!"

Efter en kort Pause, som Suzannah ikke vovede at afbryde, vedblev Banditen:

„Det gik kun smaat for os, og jeg saae mig nødsaget til at tage min Tilflugt til Thomas Elgin. Han laante mig tolv Pund, imod at jeg skulde betale ham sex og tredive Pund tilbage. Da jeg ikke i rette Tid kunde tilfredsstille ham, lod han mig arrestere; — jeg maatte tilbringe flere Maaneder i White-Cross. — Det var netop en Søndag, han laante mig Pengene; jeg maatte vente længe, førend jeg kunde faae ham i Tale, og for at fordrive Tiden indprentede jeg mig nøie Lokaliteterne i hans Huus, skjøndt jeg naturligviis den Gang ikke havde noget Ondt i Sinde imod ham. — Agerkarlens Penge-Kasse staaer inde i et lille Værelse, i hvilket der kun findes een Dør. I denne Dør er der imidlertid anbragt et Hul, som kun er et Par Tommer

bredt, og naar Nogen vil tale med Thomas Elgin, aabner denne først Døren, efterat han — ved at kige igjennem Hullet, har forvisset sig om, hvem det er, der vil tale med ham."

„Men har Du da ikke en Nøgle til den Dør, der fører ind til det lille Værelse?" spurgte Suzannah.

„Jo, naturligviis," svarede Banditen, „men hvis jeg prøvede paa at aabne Døren, vilde jeg være Dødens visse Bytte!"

Suzannah foer sammen.

„Min Gud!" udbrød hun. „Men hvorledes gaaer det til?"

„Jo, seer Du," svarede Bulton, „denne Thomas Elgin er en snild Krabat; han har faaet en ladt Pistol anbragt saaledes bagved Døren, at den gaaer af, saasnart Døren bliver aabnet, og dræber den, som imod hans Villie vil gjæste ham."

„Men hvorledes gaaer det da til, at Pistolen ikke anretter nogen Ødelæggelse naar Thomas Elgin selv aabner Døren udvendig fra?" spurgte Suzannah.

„Ja, det veed jeg ikke; — det er det Eneste, jeg ikke har kunnet udfinde," svarede Bulton.

„Saa er Tyveriet altsaa ikke til at udføre?"

„Hm! Maaskee dog! — Hvis Hullet i Døren var stort nok til, at man kunde stikke Armen ind igjennem det, saa vilde man snart faae fat paa en Snor, der fra Døren gaaer hen til Laasen paa Pistolen; — (naar Døren aabnes, bliver Snoren strammet, og saa gaaer Pistolen af.) Jeg kan imidlertid ikke svae Armen igjennem Hullet; men det kan den lille Fyr der, og naar han saa klipper Snoren over med en Sax, er der ikke længer nogen Fare paafærde."

„Naa," sagde Suzannah efter et Øieblikks Betænk-

ning, „hvis Du vil sværge mig til, at jeg maa bringe Drengen hjem til Moderen, naar Du har faaet denne Plan realiseret, har jeg ikke Noget imod Dit Foretagende.“

„Det lover jeg Dig!“

„Men,“ vedblev Suzannah, „bliver Thomas Elgin da ikke hjemme, naar han om Løverdagen har hævet sine Penge i Banken?

„Nei, naar han har gjemt Pengene i Kassen og sat Snoren i Forbindelse med Pistolen, gaaer han ud. Først spiser han saa til Middag, og derpaa flakker han om fra det ene Forlystelses-Etablissement til det andet. Først henimod Midnat kommer han hjem. Tyveriet maa altsaa udføres en Løverdag-Aften, imellem ni og ti, og i Morgen er det jo Løverdag.“

„Men hvad skulle vi i Mellemtiden foretage os med Drengen?“ spurgte Suzannah.

„Jeg skal nok faae ham til at være rolig,“ svarede Bulton.

„Du vil dog vel ikke slaae ham?“ udbrød den unge Kvinde ængstelig.

„Nei, i den Henseende kan Du være ganske rolig!“

„Men hvorledes vil Du da bære Dig ad?“

„Lad mig om det!“ svarede Banditen.

Og nu gik han og Suzannah til Ro.

Femte Kapitel.

Da Irlænderinden Suzannah den næste Morgen vaagnede, laa Ralph endnu og sov. Derimod var Bul-

ton allerede oppe; han sad henne ved Vinduet og syntes at have meget travlt med at file paa nogle Nøgler; — rimeligviis var det dem, han samme Aften skulde bruge.

Idet Irlænderinden saae paa det sovende Barn, sagde hun:

„Hvor han sover trygt! Ja, han maatte da ogsaa trave ordentlig omkring igaar Aftes!"

„Du vilde bestemt blive en ganske fortræffelig Moder," sagde Bulton leende.

„Og Du er langt bedre, end Du vil lade Dig mærke med," svarede Suzannah, idet hun slyngede sine hvide Arme om Banditens tykke Hals. „Jeg er vis paa, at Du vilde komme til at holde af den lille Fyr."

„Jeg vilde jo endog helst beholde ham her," bemærkede Bulton.

„Nei, nei det maae vi ikke gjøre," svarede Suzannah. „Du har jo lovet mig, at jeg maa bringe ham hen til Moderen?"

„Ja vist, — saasnart han har klippet Snoren over!"

„Ja," sagde Suzannah med et Suk. — „Men jeg kunde nok have Lyst til at gaae hen til Saint-Gilles-Kirken og see at faae at vide, om der ikke er en eller anden Moder der, som søger efter sit Barn."

„Nei, det skal Du ikke gjøre," svarede Bulton. „For det Første have vi jo Brug for Drengen i Aften, og for det Andet kunde han jo let vaagne, medens Du var borte. Naar han saa ikke kunde see Noget til Dig, gav han sig bestemt til at græde, — og Du veed jo nok, at jeg just ikke er overvættes taalmodig!"

„Nei, Du har Ret," sagde Suzannah, — „det er bedst, jeg bliver hjemme! Men hvorledes skulle vi faae ham til at vente til i Morgen?"

„Naar han vaagner, er han nok dygtig sulten og

tørstig," svarede Bulton, „og Du veed jo nok, at et Par Draaber Genever, blandede med Bitter i et Kruus Porter, ere tilstrækkelige til at dysse kraftigere Naturer, end hans, i Søvn."

„Stille!" sagde Suzannah, idet hun saae paa Ralph, som nu begyndte at røre sig.

Et Øieblik efter slog den lille Dreng Øinene op og sagde:

„Moder!"

„Din Moder er ikke her, min lille Ven," sagde Suzannah, „men jeg har jo lovet Dig, at jeg vil hjælpe Dig med at søge efter hende."

„Ja, ja," sagde Ralph, „og det strax, — ikke sandt?"

Med disse Ord sprang han ud af Sengen; men da han fik Øie paa Bulton, foer han sammen.

Banditen smilede imidlertid og sagde i sin meest indsmigrende Tone til ham:

„Mig skal Du ikke være bange for, min kjære Dreng! Jeg er Din Venindes Mand og har ikke i Sinde at gjøre Dig Fortræd."

„Nei, ham behøver Du ikke at være bange for," tilføiede Suzannah, idet hun kysede Barnet.

Ralph klædte sig hurtig paa; men pludselig fik han Øie paa Levningerne af Suzannahs Aftens-Mad, og det Blik, han fæstede paa dem, røbede, at han nok kunde have Lyst til at give sig i Kast med dem.

„Du er sulten, — ikke sandt?" — spurgte den unge Kvinde ham.

Drengen svarede ikke, men blev ildrød i Hovedet. Nu sagde Bulton:

„Det er bedst, at jeg henter Skinke og noget Øl!"

Derpaa reiste han sig og gik sin Vei.

Nu trak Ralph Veiret mere frit, og da Suzannah rettede nogle Spørgsmaal til ham om hans Moder og om, hvad der vær hændet ham, besvarede han strax disse Spørgsmaal.

Den lille Fyr havde ikke glemt det Allerringeste af, hvad han havde oplevet, og han fortalte sin Veninde det Altsammen.

Da han var midt i sin Fortælling, kom Bulton tilbage med Skinke og Øl.

Nu vilde Ralph afbryde sig selv; men Suzannah sagde til ham:

„Du kan godt fortælle videre, fordi min Mand er tilstede."

Ralph tog Mod til sig og gjentog hele Fortællingen.

Den lille Drengs Ord overbeviste Banditen og Suzannah om, at han kun kjendte meget Lidt til London, og at det saaledes vilde være en let Sag for dem at bringe ham, hvorhen de vilde, naar de blot sagde til ham, at de vare ifærd med at bringe ham hen til Saint-Gilles.

Derpaa sagde Bulton til Suzannah, idet han benyttede sig af det Sprog, som Tyvene i London tale indbyrdes:

„Jeg har betænkt mig! Det er ikke værd, at vi drikke Drengen fuld og faae ham til at sove igjen. Du kan spadsere omkring i London med ham; kun bringer Du ham naturligviis tilsidst hen til Kilburn-Square; thi der boer Thomas Elgin. Saint-Gilles maa han ikke faae at see i Dag. Naar han er bleven rigtig træt, kan Du gaae med ham ind i et Værts-Huus, som ligger paa Hjørnet af Edwardes Road, og vente paa mig der."

„Ja, det er nok saa godt!" svarede Suzannah.

„Og saa maa Du ikke blive forbauset, naar Du seer

mig komme kjørende i Droschke og klædt som Gentleman", vedblev Bulton. „Min Plan har jeg fix og færdig."

Ralph spiste og drak med stor Appetit, og derefter tog Suzannah Hat og Shawl paa og sagde til ham:

„Nu maae vi gaae ud og søge efter Din Moder!"

Den lille Dreng efterkom med Tillid og Fortrøstning denne Opfordring; ja, han fandt sig endog i, at Bulton kyssede ham.

Banditens Ordre blev nøie efterlevet.

Med Barnet ved Haanden gik Suzannah hen til Holborn, og da hun fik Øie paa en af de mange Omnibusser, der kjøre igjennem dette Kvarteer, og hvis Maal Regents-Park er, gav hun Kudsken et Vink om, at han skulde gjøre Holdt.

Ralph gjorde ingen Indvendinger imod at stige ind i Kjøretøiet, og efter en halv Times-Tids Forløb stege de ud i Albert-Road.

Nu førte Suzannah Drengen igjennem forskjellige Gader, og i hver især spurgte hun ham, om han havde været der før. Ralph svarede imidlertid hele Tiden Nei.

Saaledes travede hun hele Dagen omkring med ham, og ved den Taalmodighed, hun lagde for Dagen, erhvervede hun sig den lille Drengs uindskrænkede Tillid.

Det blev Aften, og endnu havde Ralph hverken fundet sin Moder eller den Gade, i hvilken M.s. Fanoche boede.

Tilsidst blev han saa træt, at Suzannah maatte tage ham paa Armen og bære ham hen til det Værts-Huus, om hvilket Bulton havde talt.

Drengen var ikke blot træt, men ogsaa sulten; han havde derfor ikke det Ringeste imod at spise til Aften sammen med hende.

Det var nu blevet ganske mørkt, og Irlænderinden sagde til ham:

„Nu maae vi gaae hjem; men i Morgen begynde vi igjen at søge efter Din Moder."

I dette Øieblik blev Døren aabnet, og Bulton kom farende ind i Værts-Huset.

„Nu troer jeg nok, at jeg har fundet Din Moder," sagde han.

Hidtil havde den lille Dreng været bedrøvet, skjøndt ikke modløs; nu sprang han op, udstødte et Glædes-Skrig og strakte Armene ud imod Banditen.

Sjette Kapitel.

Suzannah saae paa Bulton; men denne skyndte sig med at tilkaste hende et Blik, som tydelig nok sagde:

„Jeg taler naturligviis kun saaledes til ham for at faae ham til at rette sig efter vore Ønsker."

Banditen havde lavet en lille Historie, som ret maatte tiltale den lille Fyr, og for hvilken den stakkels Drengs egen Fortælling dannede Grund-Laget.

Da Ralph udstødte det omtalte Glædes-Skrig, vendte Stam-Gjæsterne i Værts-Huset sig ganske forbausede om.

„Du maa helst være ganske stille, min rare Dreng," sagde Bulton nu. „Men for Resten antager jeg nok, at det, jeg har at sige Dig, vil interessere Dig."

Nu talte Banditen til ham i en venlig Tone, og da

han tillige gav ham et sikkert Tilsagn om, at han snart skulde faae sin Moder at see, er det ikke til at undres over, at den lille Fyr, som dog nylig havde været saa bange for ham, nu endog kom til at holde af ham.

Bulton vexlede et Blik med Suzannah, og nu gik de ind i Tobaks-Værelset, som stod tomt.

Derpaa sagde Bulton:

„Vi have Tiden for os, og jeg kan derfor meddele Dig en omstændelig Forklaring, min lille Ven! Din Moder bliver holdt fangen" . . .

Ralph foldede Hænderne og udstødte et dybt Suk.

Bulton vedblev:

„De samme Personer, som førte Dig bort til eet Sted, bragte hende til et andet" . . .

Her afbrød Drengen ham.

„Men de vove dog vel ikke at mishandle hende?" udbrød han.

„Det antager jeg ikke," svarede Banditen, „men om de end gjøre det, skulle de dog ikke faae Lov til at blive ved dermed ret længe. Du er jo saa heldig at have mig til Allieret!"

„Men hvor er hun da henne?" spurgte Suzannah nu i en saa troskyldig Tone, at den sidste Tvivl hos Ralph forsvandt.

„Det Huus, i hvilket hun er bleven indespærret, ligger ikke ret langt borte herfra," svarede Banditen.

„Saa maae vi skynde os med at befrie hende!" udbrød Drengen.

Bulton smilede.

„Min lille Ven," sagde han, „en saa fornuftig Dreng, som Du lader til at være, maa dog kunne indsee, at vi maae vente lidt!"

„Hvorfor det?" spurgte Ralph.

„Vi maae naturligviis give os Tid, indtil de Folk, der have hende i deres Magt, ere gaaede til Ro, og indtil Gaderne ere blevne lidt mere tomme, end de nu ere.“

Den lille Dreng gjorde ikke flere Indvendinger; han kunde nok indsee, at Bulton havde Ret.

Nu gav Suzannah sig paany til at tale Tyve-Sproget, som den lille Irlænder jo ikke forstod.

„Har Du Alting paa rede Haand?“ spurgte hun.

„Ja vel! Jeg har de falske Nøgler i Lommen, og desuden har jeg bestilt en Droschke,“ svarede Banditen.

„Men hvorfor har Du gjort det?“ spurgte Suzannah.

„For ikke strax at vække Mistanke,“ svarede Bulton. „Naar Folk see os komme kjørende i Droschke, lægge de ikke videre Mærke til os, men antage os for et Par af Thomas Elgins Kunder. Og naar vi først have faaet Fingre i Pengene, ville vi jo desuden komme hurtigst afsted, naar vi have en Droschke til vor Raadighed.“

„Men er Du nu ogsaa ganske vis paa, at han har Pengene hjemme hos sig i Aften?“

„Ja, det er jeg ganske vis paa! Jeg saae med egne Øine, at han i Eftermiddags aflagde et Besøg i Banken.“

„Men saae han da ikke Dig?“ spurgte Suzannah ængstelig.

„Nei, han gjorde ikke,“ svarede Bulton, „og om han end havde seet mig, vilde han dog ikke have kunnet kjende mig igjen. Jeg har forandret mig en heel Deel, siden jeg laante Penge af ham.“

Nu kastede Banditen et Blik paa Stue-Uhret og vedblev:

„Klokken er halvni; — saa have vi kun en halv

Times-Tid at vente i. Da Thomas Elgin gik ud fra Banken, hørte jeg ham sige til en Mand, at hen i Aften, Klokken ti, maatte være ude paa Landet, og at han derfor maatte tage bort med det Tog, der afgaaer Klokken ni. Saasnart som vi høre Lokomotivet pibe, sætte vi os derfor i Bevægelse."

„Men," sagde Suzannah, „naar vi nu have faaet det Stykke Arbeide udført, — hvad skulle vi saa foretage os med Drengen?"

„Saa bringe vi ham hen til Arbeids-Huset ved Saint-Gilles," svarede Bulton. „Der vil hans Moder vist først og fremmest søge ham."

„Og hvad skal der blive af os?"

„Vi tage i Morgen tidlig bort med Jern-Banen."

„Det er altsaa endnu bestandig Din Hensigt at reise over til Frankrig med mig?"

„Ja vel!"

Sjæleglad omfavnede den unge Kvinde nu Banditen.

Efter et Par Minuters Forløb reiste Bulton sig, betalte Fortæringen og gik derpaa i Forveien ud af Værts-Huset.

„See saa!" sagde Suzannah til Ralph. „Nu maae vi begive os paa Veien!"

„Og jeg faaer snart min Moder at see?" spurgte den lille Dreng.

„Ja, meget snart," svarede den unge Kvinde.

Der holdt en Droschke udenfor; Suzannah og Drengen stege ind i Vognen, og Bulton satte sig ved Siden af Kudsken.

„Hvor skal jeg kjøre hen?" spurgte denne.

„Hen til Kilburn-Square," svarede Bulton. „Men først maa De kjøre forbi Jernbane-Stationen."

Vognen rullede afsted; men da den nærmede sig Jern-

bane-Stationen, gav Bulton Kudsken Ordre til at kjøre langsommere.

Til sin store Glæde saae Banditen virkelig Aager-Karlen gaae op ad den brede Trappe og tage Billet i Kontoiret.

„See saa!“ tænkte Bulton. „Nu kunne vi da være rolige for ham, — og saa gaaer Alt nok godt!“

Og derpaa sagde han til Kudsken:

„Nu maae vi snarest mulig hen til Kilburn-Square!“

De engelske Droschke-Kudske udmærke sig ved den største Diskretion. De synes hverken at have Øine eller Øren for, hvad der foregaaer omkring dem, medens de passe deres Dont; ikke sjeldent trække de deres Passagerer op paa den meest ublu Maade; men de lystre dem blindt.

Den Mand, der kjørte for Bulton, anstillede aldeles ingen Betragtninger over det Besynderlige i, at hans Passageer, som nu syntes at have saa stærk Hast, først havde ladet ham kjøre forbi Jernbane-Stationen, hvilket var en Omvei; han pidskede paa sin Hest; det var det Hele.

Nu varede det ikke ret længe, førend Droschken naaede Kilburn-Square, og pludselig sagde Bulton til Kudsken:

„Kan De see det lille hvide Huus derhenne? — Udenfor det maa De gjøre Holdt!“

Kudsken adlød.

Suzannah steg ud af Droschken og hjalp derpaa den lille Dreng ud.

Der var kun meget faa Mennesker paa Gaden, og Gas-Lygternes Skjær var ikke i Stand til at trænge igjennem Taagen.

Bulton havde gjort et meget omhyggeligt Toilette og tog sig virkelig ud som en Gentleman. Selv om der havde været mange Mennesker i Nærheden, vilde Ingen

dog have fundet det besynderligt, at en saa velklædt Mand steg ud af en Droschke og aabnede en Have-Laage.

Da Bulton, Suzannah og den lille Dreng vare komne igjennem den lille Have, der laa foran Huset, aabnede Banditen med Lethed Gade-Døren, og nu traadte de alle Tre ind i den lille Vestibule. Derpaa tændte Banditen en Stump Lys, som han havde i Lommen.

„Er min Moder her?" spurgte Ralph.

„Ja vist, — vær blot stille!" svarede Bulton.

Efterat Banditen havde aabnet nogle Døre endnu, blev han endelig staaende ved Enden af en lang Gang, og idet han pegede paa en Dør, i hvilken der var anbragt et firkantet Hul, sagde han til Suzannah:

„Der er det!"

Syvende Kapitel.

Vi maae nu et Øieblik beskjæftige os med Thomas Elgin og derfor gaae nogle Timer tilbage i Tiden.

Aager-Karlen havde hævet totusind Pund Sterling i Banken, forat han kunde have Penge paa rede Haand til dem, der muligviis vilde gjøre Forretninger med ham i Løbet af Søndagen. Derpaa havde han truffet fornøden Aftale med en Bekjendt, i hvis Selskab han gjerne pleiede at tilbringe Aftenen i et eller andet Forlystelses-Lokale, og derpaa var han gaaet hen til sit Kontoir i Oxford-

Street; da han havde nogle Breve at skrive, kunde han nemlig ikke strax gaae hjem til sin private Bolig.

„I Dag kommer jeg til at spise noget sildigere til Middag, end jeg pleier," tænkte han, „men det faaer ikke at hjælpe; — Brevene maa jeg skrive i Dag; thi i Morgen bliver Posten jo ikke besørget."

Medens han var iærd med at tage Papir og Pen frem, bankede det paa Døren.

„Kom ind!" sagde Aager-Karlen uden at lade sig forstyrre.

Men neppe var Døren bleven aabnet, førend Thomas Elgin foer op og hurtig tog Hatten af, medens hans hovmodige Mine pludselig blev afløst af et ydmygt Smiil.

Den Mand, der nu aflagde Aager-Karlen et Besøg, var elegant klædt og havde et meget distingveert Ydre. Hans blaae Øine røbede en energisk Villie; men skjøndt han endnu var temmelig ung, var han dog aldeles skaldet.

„De ventede mig vist ikke, Mr. Elgin?" sagde han.

„Nei, Deres Herlighed, naar jeg skal være ganske oprigtig, saa" . . .

Her skyndte hans Gjæst sig imidlertid med at afbryde ham.

„Mr. Thomas Elgin," sagde han, „jeg har ikke Tid til at passiare ret længe med Dem, men maa fatte mig i Korthed. De har ladet Abbed Samuel arrestere; — men det er ikke nok!"

Aager-Karlen studsede.

„Ikke nok?" udbrød han.

„Ganske vist blev det derved umuligt for ham at læse Messen i Saint-Gilles-Kirken den 27de Oktober," vedblev den Fremmede, „og derved undgik den Sag, som baade De og jeg tjene, en stor Fare. Fire Mænd, der

ere meget farlige for England, og som skulde have truffet hinanden ved denne Messe, søge nu forgjæves efter ham i hele London, medens vi derimod holde Øie med dem og ikke tabe dem af Syne."

„Ah!" sagde Thomas Elgin.

„Den ene af disse Mænd," vedblev den elegant klædte Herre, „blev bestjaalet, da han gik i Land i Liverpool. Han kom fra Amerika og var forsynet med en Vexel paa Bankier-Huset Davis Humphrey & Comp. Da hans Vexel nu er forsvunden tilligemed hans Tegne-Bog, er han naturligviis i den største Forlegenhed for Penge. En af vore Agenter, der følger ham Nat og Dag, har raadet ham til at henvende sig til Dem, og i Morgen, Søndag, opsøger han Dem i Deres private Bolig for at laane tusind Pund af Dem paa en Maaned. De skal tilbyde ham tretusind Pund."

„Tretusind Pund!" udbrød Thomas Elgin. „Men, Deres Herlighed, en saa stor Sum" . . .

„Har De maaskee ikke i Øieblikket paa rede Haand?" spurgte den Fremmede.

„Nei, det er netop Sagen, Deres Herlighed," svarede Thomas Elgin. Mine Penge staae i Banken, og jeg kan først faae dem paa Mandag."

„Derfor bringer jeg Dem ogsaa Beløbet," sagde den elegant klædte Herre.

Og med disse Ord tog han en Bunke Bank-Noter ud af sin Tegne-Bog og lagde dem paa Bordet.

„Vil De behage at tælle Pengene?" sagde han.

Aager-Karlen tog Pengene og stak dem i Lommen.

„Mere har jeg ikke for Øieblikket at sige Dem, Mr. Thomas Elgin," sagde den Fremmede nu.

„Ærbødigste Tjener, Deres Herlighed," svarede Thomas Elgin, idet han bukkende og skrabende fulgte sin Gjæst til Døren. — — — — — — — —

„Hm!“ tænkte Aager-Karlen. „Jeg har aldrig før havt femtusind Pund Sterling hjemme hos mig; det er derfor det Bedste, at jeg er lidt forsigtig!“

Han tog nu en Droschke og kjørte hjem til sin private Bolig, der nøie svarede til den Beskrivelse, som Bulton havde givet Suzannah af den.

Esterat Thomas Elgin havde gjemt de tretusind Pund, som den elegant klædte Herre havde givet ham, samt de totusind Pund, han selv havde hævet i Banken, i sin Penge-Kasse, anbragte han den af Bulton omtalte Pistol saaledes, at den, der traadte ind i Værelset, medens han var borte, maatte blive rammet af et af dens to Skud.

Denne Mekanisme var, som vi vide, Bulton bekjendt, han havde end g havt Leilighed til at studere den nøie — og benyttet sig af denne Leilighed. Banditen bildte sig imidlertid ind, at han vidste Besked om alle de Foranstaltninger, som Aager-Karlen pleiede at træffe for at værne om sine Skatte, medens han var ude; men deri tog han feil.

Under almindelige Omstændigheder fandt Thomas Elgin det ganske vist tilstrækkeligt at anvende den omtalte Pistol; men naar han havde en meget stor Penge-Sum hos sig, ansaae han det for nødvendigt, endnu at anvende et andet Middel for at sikkre sit Allerhelligste mod Angreb, medens han var borte. I saa Tilfælde anvendte han en Mekanisme, som Bulton ikke kjendte Noget til; foruden Pistolen stillede han et Gevær op henne ved Døren, og dette Gevær maatte gaae af, naar en anden Snor blev strammet ved, at Døren aabnedes. Udvendigfra kunde man vel igjennem Hullet see den Snor. der stod i Forbindelse med Pistolen, men ikke den anden.

Ved denne Leilighed fandt Thomas Elgin sig foranlediget til at anvende alle de betryggende Foranstaltninger,

som stode til hans Raadighed, og da han havde truffet disse, forlod han Værelset.

Det er imidlertid en Selvfølge, at han ikke gik ud igjennem Døren.

Dette Værelse var tillige hans Sove-Kammer. Han skjød nu Sengen lidt til Side og trykkede paa en skjult Fjeder i Gulvet; dette aabnede sig pludselig, og nu kom der en lille Trappe til Syne, som førte ned til Kjælderen.

Denne hemmelige Udgang kjendte Bulton ikke Noget til, og derfor havde han forgjæves lagt sit Hoved i Blød for at udfinde, hvorledes Thomas Elgin bar sig ad med at komme ud af det lille Værelse, naar han havde sikret Døren ved Hjælp af Pistolen.

Aager-Karlen gik altsaa ned i Kjælderen, og derfra ud af Huset, og som sædvanlig lukkede han omhyggelig Have-Laagen.

Da han kom hen til Jernbane-Stationen, lagde han tilfældigvis Mærke til en Droschke, der kjørte forbi ham; men det faldt ham ikke ind, at de Folk, der sadde i denne Droschke, havde i Sinde at udplyndre ham.

Ottende Kapitel.

Mr. Thomas Elgin gik altsaa hen og tog Billet.

Paa samme Tid ankom der et andet Tog til Stationen, og da Aager-Karlen gik ned ad Trappen, mødte han en Mand, som hilste paa ham.

Denne Mand var ingen Anden, end vor gamle Bekjendt, Rets-Betjenten John Clavery."

Aager-Karlen nikkede til ham og vilde derpaa gaae videre; men John Clavery gik hen til ham og sagde:

„Jeg stod netop i Begreb med at aflægge Dem et Besøg."

„Mig?" spurgte Thomas Elgin forbauset.

„Ja, — og det et Besøg, som De neppe vilde være bleven vred over!"

Nu vendte Aager-Karlen om og gik ind i Vente-Salen. Rets-Betjenteu fulgte efter ham.

„Hvad vll De mig da?" spurgte Thomas Elgin.

„Jeg vil bringe Dem Penge! — Ja, det maa jeg sige, De har Held med Dem!"

„De bringer mig Penge?"

„Ja."

„Men fra hvem da?"

„Fra den irske Præst!"

Nu blev Thomas Elgin pludselig bleg; men det lykkedes ham dog at gjenvinde sin Fatning, og han sagde forholdsviis rolig:

„Hvad for Noget? Har den irske Præst virkelig betalt sin Gjæld?"

„Ja, han har."

„Naar?"

„For to Dage siden."

„Det er dog vel ikke muligt?" udbrød Aager-Karlen, der slet ikke syntes at blive henrykt over denne Efterretning.

„Jo, det er endog den rene, skjære Sandhed," forsikrede John Clavery.

„Saa sidder han altsaa ikke længer arresteret?"

Nei, allerede iforgaars Morges blev han sat paa fri Fod."

„Ah!" sagde Thomas Elgin, der maatte gjøre Vold paa sig for ikke at røbe sin Sinds-Bevægelse.

„Vær saa god, — der har De Deres tohundrede Pund Sterling!" vedblev John Clavery, idet han tog endeel Bank-Noter ud af en gammel Tegne-Bog og rakte Aager-Karlen dem.

Mr. Thomas Elgin var saa forvirret, at han slet ikke lagde Mærke til, at Toget afgik, uden at tage ham med, skjøndt han jo havde sin Billet i Lommen.

John Clavery saae ganske forbauset paa Aager-Karlen.

„Naa," tænkte han, „i Aften lader det til, at Thomas Elgin endog bliver gnaven over, at han faaer Penge! . . Hvad Pokker gaaer der dog af ham?"

Det kunde imidlertid ikke falde Aager-Karlen ind at give Mr. John Clavery nogen nærmere Forklaring, og idet han stak Pengene i Lommen, skyndte han sig med at sige:

„Tusind Tak, Mr. Clavery! . . Farvel!"

Og Mr. Thomas Elgin ilede bort for at vende tilbage til Kilburn-Square.

John Clavery saae efter ham, trak paa Skuldrene og sagde ganske høit:

„Det er dog et besynderligt Menneske! . . . . Man maa være et forbistret godt Hoved for at forstaae sig paa ham!"

Mr. Thomas Elgin havde rigtignok stærk Hast. Han havde i Sinde at more sig i Aften; det vilde vare en halv Time, inden det næste Tog afgik, og denne halve Time besluttede Aager-Karlen at anvende til at gaae hjem og lægge de tohundrede Pund fra sig. En Mand,

der har i Sinde at tilbringe Aftenen i et Forlystelses-Lokale, og da navnlig at traktere nogle af de Damer, han træffer der, bør kun have en Haandfuld Sølv-Penge og to eller tre Guineer hos sig. Men tohundrede Pund! . . . Ja, hvis det er ham særdeles magtpaaliggende at blive udplyndret, saa er det en anden Sag!

Medens Thomas Elgin anstillede denne meget vise Betragtning, vandrede han rask hjemad.

„Hvad mon de Andre ville sige, naar de faae at vide, at Abbed Samuel har betalt sin Gjæld?" tænkte han derpaa. „Men hvorledes er det ogsaa gaaet til, at han har kunnet betale sin Gjæld? — Det er virkelig en besynderlig Historie, — en meget besynderlig Historie!"

Nu nærmede han sig sit Hjem; men pludselig blev han staaende.

Til Trods for Taagen havde han gjort den Opdagelse, at der holdt en Droschke udenfor hans Huus.

„Hvad skal det sige?" udbrød han ganske høit. „Hvem i Alverden kan dog falde paa at aflægge mig et Besøg saa seent paa Aftenen?"

Og nu gav han sig til at løbe af alle Kræfter. Droschke-Kudsken sad og sov paa Bukken. Have-Døren var lukket, og der var ikke det ringeste Spor af Lys at opdage i hele Huset.

Nu maatte Thomas Elgin da troe, at det var ved et reent Tilfælde, at Droschken var kommen til at holde udenfor hans Huus, og denne Tanke beroligede ham. Han tog sin Nøgle op af Lommen og aabnede Have-Døren. — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Da Thomas Elgin nærmede sig sit Huus, befandt Bulton, Suzannah og den lille Dreng sig inde i det.

Da de vare komne hen til Døren til det Værelse, i

hvilket Aager=Karlens Penge=Kasse stod, sagde Bulton til Ralph:

„Hvis Du vil see Din Moder igjen, maa Du gjøre, hvad jeg siger!"

„Det skal jeg," svarede Drengen lydig; — han havde ikke den fjerneste Anelse om, hvad det var, han blev benyttet til.

Nu løftede Banditen ham op til det i Døren anbragte Hul og sagde til ham:

„Prøv paa, om Du kan faae Haanden igjennem det Hul der!"

Den lille Irlænder kunde ikke blot faae Haanden, men hele Armen igjennem det Hul, der var anbragt i Døren.

„Godt! Tag saa Haanden til Dig igjen!" sagde Bulton.

Ralph lystrede blindt.

Derpaa rakte Banditen ham en meget skarp Sax.

„Nu maa Du igjen stikke Haanden igjennem Hullet, og naar Du saa faaer fat paa en Snor, maa Du klippe den over!" sagde han.

Drengen rettede sig nøie efter, hvad der blev ham sagt, og efter et Øieblikks Forløb kunde Bulton tydelig høre, at en Snor blev klippet over.

Derpaa satte Banditen den lille Irlænder ned paa Gulvet og sagde til Suzannah:

„See saa! Nu behøve vi ikke længer at være bange for Pistolen!"

Derefter gav han sig til at søge blandt sine falske Nøgler og fandt endelig en, som passede i Laasen.

„Er Moder virkelig derinde!" spurgte Drengen.

„Ja, vist er hun det," svarede Bulton.

Nu havde han faaet Døren aabnet, og med Foden stødte han den heelt op.

Men pludselig hørtes der et forfærdeligt Knald. Det var Geværet, der gik af.

Paa samme Tid hørtes der to Skrig, af hvilke det ene kom fra den lille Dreng, der laa paa Gulvet, badet i sit Blod, — det andet fra Suzannah, der var bleven saaret i Hovedet og Brystet.

Som ved eet reent Mirakel var Bulton selv sluppet aldeles heelskindet fra Sagen.

I dette Øieblik blev Gade-Døren revet op, og Thomas Elgin kom farende, idet han raabte om Hjælp.

Uden at tage den ringeste Notice af Drengen, bøiede Bulton sig ned over Suzannah og kaldte paa hende.

Suzannah svarede ikke.

Thomas Elgin stod udenfor og raabte om Hjælp.

Bulton tog sin livløse Elskerinde i sine Arme og løb ud i Korridoren.

Her mødte han Thomas Elgin, der raabte af fuld Hals og stillede sig i Veien for ham.

„Jeg vil raade Dem til at lade mig komme forbi Dem!“ sagde Bulton til ham.

„Forbandede Røver!“ raabte Nager-Karlen, idet han greb Banditen i Struben og begyndte at brydes med ham i Mørket.

„Plads!“ raabte Bulton.

I samme Øieblik udstødte Thomas Elgin et Skrig og sank sammen.

Banditen havde stukket ham sin Kniv i Underlivet.

Med den bevidstløse Suzannah i sine Arme tog Bulton derpaa Flugten. Den lille Irlænder, der var bleven saaret i den venstre Skulder, overlod han til de

Personers Omsorg, som det voldsomme Knald ganske sikkert snart vilde lokke til.

Niende Kapitel.

Droschke-Kudsken, som holdt udenfor Thomas Elgins Huus, var bleven vækket ved Knaldet.

Der var neppe henrundet fem Minuter, førend Bulton kom farende ud paa Gaden, endnu bestandig med Suzannah i sine Arme.

Som en Følge deraf var Kudsken, der ikke havde seet Nager-Karlen gaae ind i Huset, endnu ikke kommen sig af sin Forbauselse, da han atter fik Øie paa Banditen.

Bulton foer ud til Droschken, rev Døren op, fik Suzannah anbragt i Vognen, sprang derpaa selv ind i den og raabte til Kudsken:

„En skinsyg Ægtemand! . . . Afsted i en Fart! . . Naar Du skynder Dig lidt, faaer Du to Kroner i Drikke-Penge!"

Droschke-Kudsken forlangte ikke nogen yderligere Forklaring; han pidskede blot paa sin Hest, og Vognen rullede hurtig bort fra Thomas Elgins Huus.

Støien havde revet dette Kvarteers fredelige Beboere ud af den stille Glæde, som Forventningen om en Helligdag, det vil sige: en Fridag, skjænkede dem. Først bleve nogle Vinduer, derefter nogle Døre aabnede; Folk listede sig forsigtig ud paa Gaden, og der kom et Par Politi-Be-

tjente til; — men da der begyndte at danne sig en lille Kreds af Nysgjerrige udenfor Aager-Karlens Huus, var den Droschke, der førte Bulton og Suzannah bort fra Skue-Pladsen for deres Forbrydelse, allerede langt borte fra denne. Kudsken havde nok Lyst til at tjene de gode Drikke-Penge; han pidskede derfor af alle Kræfter løs paa Hesten, der ogsaa foer afsted, som om den, lig Strudsen, havde Vinger, der kunde forlene dens Been med større Hurtighed.

Bulton, der var nærved at fortvivle, vedblev at kalde paa Suzannah, og gav hende de kjærligste Navne.

Suzannah svarede imidlertid ikke; hun reiste sig ikke engang, og tilsidst blev Banditen for ramme Alvor bange for, at hun var død.

„Hvor Ulykken dog ogsaa forfølger mig" udbrød han. „Jeg er selv Skyld i, at det eneste Væsen, som jeg elskede i denne Verden, er blevet dræbt!"

I Løbet af en Snees Minuter kjørte Droschken igjennem Kensington-Gardens, forbi Hyde-Park og ned ad Oxford-Street.

Kudsken var et godt Hoved, og af egen Drift kjørte han paa Kryds og paa Tværs, for at lede dem, der muligviis forfulgte hans Passagerer, paa Vildspor.

Da han var kommen ind i Oxford-Street, vendte han sig imidlertid om og raabte til Bulton:

„Hvor vil De egentlig have, at jeg skal kjøre hen?"

„Du kan kjøre til Holborn, — til Hjørnet af Brook-Street," svarede Banditen.

Det varede ikke ret længe, førend Droschken naaede sit Bestemmelses-Sted.

Nu steg Bulton ud, betalte Kudsken og tog Suzannah i sine Arme.

Paa denne Tid af Aftenen herskede der Øde og

Tomhed i Brook-Street. De Tyve, som udgjøre Gadens Beboere, ere gaaede ud for at gjøre Forretninger, og Kvinder og Børn er i Reglen de eneste menneskelige Væsener, man seer der efter Klokken ni om Aftenen.

Da Bulton vilde gaae ind i det Huus, i hvilket han boede, sagde en Mandfolke-Stemme ikke desto mindre til ham:

„Hvad er der i Veien med Suzannah? — Har hun drukket for meget Genever i Aften?"

Brook-Street er en mørk Gade. Suzannahs Kjole var mørkebruun, og den Mand, der udtalte hine Ord, havde ikke lagt Mærke til, at hun var badet i Blod.

Bulton behøvede ikke engang at vende sig om for at faae at vide, hvem denne Mand var; — han kjendte ham paa Stemmen.

„Kom med, Craven," sagde han, „der er hændet en stor Ulykke!"

„En Ulykke?" gjentog Craven, — den Mand, hvem Suzannah den foregaaende Aften i Holborn havde spurgt, om han ikke havde seet Noget til Bulton.

„Ja, jeg er bange for, at hun er død!"

Død? . . . Hvem? . . . Suzannah?"

„Ja," svarede Bulton hulkende.

Og derpaa gik han hurtig op ad Trapperne, sparkede Døren til det af ham beboede Værelse op og lagde Suzannah paa Sengen.

Craven tog en Svovlstikke op af Veste-Lommen og tændte Lys.

„Jeg har en Gang været Tjener hos en Saar-Læge og forstaaer mig derfor lidt paa saadanne Ting!" sagde han.

Og medens Bulton fortvivlet rev sig i Haaret og forgjæves bestræbte sig for at kalde den bevidstløse unge

Kvinde tilbage til Livet, løfte Craven hendes Klæder op og undersøgte hendes Saar.

Suzannah var saaret paa to Steder: lige under det høire Bryst og i Halsen. Det sidstnævnte af disse Saar, der aldeles ikke var farligt, blødte imidlertid stærkt, og det var af Blod-Tabet, hun var besvimet.

„Hun er død!“ raabte Bulton, idet han vred Hænderne.

„Nei, hun er kun besvimet,“ svarede Craven, idet han med en vis Sag-Kundskab undersøgte Saarene. „Hun er ikke engang farlig saaret; — see blot, Kuglen er gledet langsmed et Ribbeen og har kun flænget hende lidt i Kjødet.“

Og nu gave disse to Røvere, der ikke engang vare bange for at myrde et af deres Medmennesker, naar de fandt det nødvendigt eller hensigtsmæssigt, sig til at rive deres Linned i Stykker for at kunne forbinde Suzannahs Saar og standse Forblødningen.

Derpaa gik Craven ind i det nærmeste Beværtnings-Lokale, hvor han fik lidt Eddike, hvormed han gned den unge Kvindes Tindinger og Næsebor.

Langt om længe udstødte Suzannah et dybt Suk, og da Bulton hørte dette, skreg han høit af Glæde.

Nu slog hun Øinene op, og da hun saae Bulton staa ved Siden af hendes Leie, smilede hun svagt.

„Gud være lovet, — Du er endnu i Live!“ sagde hun.

Bulton græd af Glæde.

„Jeg troer, jeg maa døe,“ vedblev Suzannah.

„Nei, nei,“ sagde Craven med Overbeviisningens Varme, „Dine Saar ere ikke af nogen Betydning, lille Suzannah, og Du har slet ingen Grund til at være bange!“

Pludselig foer Irlænderinden sammen; — hun kom til at tænke paa den lille Dreng.

„Min Gud!“ udbrød hun. „Hvad er der blevet af Barnet?“

„Han er enten død eller saaret,“ svarede Bulton. „Med Bestemthed veed jeg ikke, hvad der er blevet af ham; — jeg tænkte naturligviis kun paa Dig.“

„Ak,“ sagde Suzannah, „hvis han er død, kommer hans Blod over vore Hoveder!“

Og hun brast i Graad.

„Da saae jeg helst, at han var død,“ bemærkede Bulton med en mørk Mine.

„Hvorfor det?“ spurgte Craven, som jo ikke vidste, hvad der var forefaldet.

„Fordi han ellers angiver os,“ svarede Banditen.

„Bulton, Bulton,“ sagde Suzannah „skjøndt baade Du og Craven jo sige det Modsatte, troer jeg dog, at jeg er Døden nær. — Forlad mig derfor, — tag Afsked med mig, — og flygt langt bort herfra; . . . thi det kan let komme for Dagen, hvem det er, som har . . . været paa Spil i Aften.“

„Jeg skulde tage Flugten! . . Jeg skulde forlade Dig!“ udbrød Banditen. „Er Du gaaet fra Forstanden, kjære Suzannah?“

„Førend jeg døer,“ vedblev Irlænderinden, „vilde jeg gjerne tale med min Broder.“

„Med Din Broder?“

„Ja,“ sagde hun, „jeg har en Broder, — en stakkels fattig Mand, som fortjener sit Brød paa en ærlig Maade, men har megen Møie med at slaae sig igjennem. Du maa endelig ikke afslaae min Bøn, Bulton, — jeg vilde saa gjerne sige Farvel til ham!“

„Men hvorledes skal jeg finde Din Broder?“

„Han er Skomager og boer i Dudley-Street Nr. 37."

„Men hvad hedder han?" spurgte Craven.

„John Colden."

„Oho! Ham kjender jeg!" udbrød Craven.

„Saa hent ham strax!" sagde den fortvivlede Bulton.

Craven skyndte sig med at forlade Værelset, og da han var gaaet, sagde Suzannah:

„Ak, kjære Bulton, hvorfor gave vi dog ikke den lille Dreng tilbage til Moderen?"

„Skjæbnen var os imod!" svarede Banditen med rynket Pande.

Og han kastede sig paa Knæ ved Siden af Sengen og sagde ikke et Ord mere.

Tiende Kapitel.

Craven begav sig paa Veien hen til Dudley-Street.

Denne Gade, i hvilken de første Begivenheder i nærværende Fortælling tildroge sig, er utvivlsomt den meest aristokratiske i det elendige irske Kvarteer.

Craven gik lige hen til Nr. 37.

I denne Gade ere alle Husene forsynede med Kjælder-Boutiker, og disse blive saa godt som aldrig lukkede før Klokken elleve om Aftenen.

I en af disse Kjældere arbeidede John Colden, og Craven var aldeles vis paa, at han vilde træffe ham der.

Han gik derfor raſk ned i Kjælderen og ſaae ſig om.

Skomager-Meſteren, ſom ſad i Baggrunden af Boutiken, ſaae temmelig ſkjævt til denne Gjæſt og ſagde:

„Hvad vil De? — Hvem ſeer De efter?"

„Jeg vilde gjerne tale med John Colden."

„Han er ikke mere her," ſvarede Skomageren, der var en ivrig Englænder og nærede den dybeſte Foragt for Irlænderne, ſkjøndt han lod dem arbeide for ſig.

„Hvor er han da nu henne?" ſpurgte Craven.

„Er John Colden en Ven af Dig?"

„Nei, men jeg har Noget at ſige ham."

Da de Arbeidere, der vare beſkjæftigede i denne Kjælder, hørte tale om John Colden, gave de ſig til at hviſke til hinanden med en meget hemmelighedsfuld Mine.

Skomager-Meſteren reiſte ſig op, gik hen til Craven og ſagde til ham:

„Jeg kjender Dig rigtignok ikke; men jeg kan ſee paa Dig, at Du er en Englænder."

„Ja, det er jeg," ſvarede Craven.

„Naa, — alle Englændere bør underſtøtte og hjælpe hverandre, og jeg vil derfor give Dig et godt Raad."

Nu greb han Cravens Arm, trak ham med ſig ud af Boutiken og op paa Gaden og ſagde derpaa til ham:

„Hør en Gang! — Hvis Du virkelig ikke er en Ven af John Colden, gjør Du klogeſt i ikke at omgaaes ham."

„Hvorfor det?"

„Fordi han er paa Afveie!"

„Hvad for Noget?"

„Ja, han har ſluttet ſig til Fenierne, der have ſvoret England Undergang."

„Ah! Saa han har ſluttet ſig til Fenierne?"

„Ja, netop!“

„Naa — det kan for Resten være mig aldeles ligegyldigt,“ sagde Craven. „Jeg er bleven anmodet om at sige et Par Ord til ham, og det har jeg lovet at gjøre. Naa, hvad man har lovet, skal man jo holde; men naar jeg har faaet mit Ærinde besørget, vender jeg ham øieblikkelig Ryggen, og hvis Politiet trænger til min Bistand for at faae Fingre i ham, skal jeg med Fornøielse yde det en Haandsrækning i saa Henseende.“

„Saasandt som jeg hedder Colcrane, — det var talt, som en brav Englænder bør tale! sagde Skomageren.

„Men“ vedblev Craven, „mit Løfte maa jeg, som sagt, indfrie; — jeg maa derfor absolut tale med ham i Aften.“

Colcrane trak paa Skuldrene.

„Saasnart som jeg fik at vide, at han var bleven Fenier, viste jeg ham naturligviis Døren,“ sagde han. „Jeg har ikke Noget imod at antage Irlænderne til Arbeidere; thi de ere flinke Folk og lade sig desuden nøie med, ringere Løn, end deres engelske Kammerater; men jeg vil ikke vide Noget af, at mine Arbeidere indgaae Sammensværgelser imod det frie England.“

„Men kan De da ikke sige mig, for hvem han nu arbeider?“

„Han arbeider slet ikke mere.“

Og De veed heller ikke, hvor jeg kan træffe ham?“

„Jo, jeg troer nok, at han er bleven Stam-Gjæst i Værts-Huset ligeoverfor.“

„Ah!“

„Hver Aften, — imellem ti og elleve, troer jeg nok, — samles der i det omtalte Beværtnings-Lokale en heel Bande af disse fordømte Feniere.“

„Tak for god Underretning," sagde Craven nu.

Og efterat have vexlet et Haand-Tryk med Skomager-Mesteren, gik han over til det Værts-Huus, i hvilket han kunde gjøre sig Haab om at træffe John Colden.

Underveis anstillede han følgende Betragtning:

„Hm.! Naar Alt kommer til Alt, er jeg dog ikke saa god en Englænder, som Master Colcrane; thi jeg har slet ikke Noget imod disse Feniere; — medens Politiet har travlt med at see dem efter i Sømmene, har det nemlig ikke Tid til at beskjæftige sig med mig og mine Lige, og vi kunne saaledes trække Veiret frit."

Nu traadte han ind i Beværtnings-Lokalet.

Gjæsternes Antal var kun meget ringe, og ved første Die-Kast forvisede han sig om, at John Colden ikke var der.

Da han imidlertid nu en Gang var kommen ind i et Beværtnings-Lokale, forlangte han et Glas Brænde-Viin, og da Mary Ann, den kjønne Opvartnings-Pige, bragte ham det, vilde han lige til at spørge hende, om hun kjendte Noget til John Colden, da han pludselig fik Die paa en meget fiint klædt Mand, der sad inde i den anden Stue.

„Hvad er det?" tænkte Craven nu. — „Ved den hellige Georg, — det forekommer mig, at jeg skulde kjende den Fyr der!"

Og nu gik han ind i det andet Værelse, der nærmest var bestemt for „penere" Gjæster, der havde forvildet sig hen i dette Kvarteer og ønskede at indtage en eller anden Forfriskning.

Den Mand, der havde tildraget sig hans Opmærksomhed, var fortklædt og havde hvidt Hals-Tørklæde. Med en Alvor og Værdighed, som en Dommer, eller

endog en geiſtlig Mand ikke vilde have behøvet at ſkamme ſig ved, ſad han og nippede til et Glas Porter.

„Ja, h a m er det; — der er, Skam faae Dyden, virkelig h a m!“

(Vi maae her gjøre den Bemærkning, at Mr. Craven ikke ſaa ganſke ſjeldent benyttede ſig af den ſtærkt bekræftende Floſkel „Skam faae Dyden“, hvilken viſtnok var en efter hans Anſkuelſer læmpet Overſættelſe af det af Mange yndede Udtryk: „Sandt for Dyden“.)

Nu tog h n den omtalte „pene“ Mand noget nærmere i Øie-Syn.

„Oho!“ tænkte han. „Fyren har faaet en ſplinterny Kjole, — og nye Støvler; . . ja han nægter ſig ikke engang den Luxus at gaae med Skjorte paa! . . . Og hvis jeg ikke tager meget feil, er hans Hat ikke længer blottet for Skygge!“

Efterat have anſtillet diſſe Betragtninger, gik Craven ganſke rolig hen til den „pene“ Mand og ſlog ham paa Skulderen, idet han ſagde:

„Det lader til, at Du har havt Lykken med Dig, gamle Kammerat!“

Manden vendte ſig om; men det lod juſt ikke til, at han blev ſynderlig henrykt over dette Møde; thi det Anſigt, han ſatte op, havde lovlig Meget tilfælles med det, ſom man kan tænke ſig, at en Eddike-Brygger viſer ſine forbauſede Samtidige, naar han er kommen for Skade at ſmage lidt for meget paa ſine egne Varer.

„Jeg tager dog vel ikke feil, vil jeg haabe?“ vedblev Mr. Craven. „Det er dog vel Mr. Shoking, jeg har den Ære at tale med?“

„Ja,“ ſvarede Shoking; thi ham var det.

Dette ene Ord udtalte han imidlertid i en Tone og

med en Mine, som tydelig røbede, hvor ubehageligt dette Møde var ham.

Med uforstyrrelig Koldblodighed vedblev Mr. Craven:

„Nei, er det virkelig min egen, kjære, gamle Ven fra „Sorte Hest"?"

„Ja, . . . ja, vist er det saa!" svarede Shoking, der aaabenbart var i høieste Grad forlegen.

„Man er altsaa bleven rig, siden man har Raad til at gjøre sig tilgode med Porter — og til at gaae saa fiint klædt?"

Shoking saae med Velbehag op og ned ad sine Klæder og svarede:

„Rig? — Nei, det vil jeg dog just ikke sige; — men at jeg staaer mig ganske godt, vil jeg derimod ikke nægte."

„Men denne Bevisthedsynes da i alt Fald ikke at gjøre Dig synderlig oprømt, gamle Kammerat," vedblev Craven. „Dine Øine ere nemlig meget røde, og i det Hele taget seer Du nærmest ud som en Mand, der venter paa at blive hængt."

Det lod til, at disse Ord rippede op i et Saar, som havde begyndt at lukke sig; thi Shoking sukkede, eller rettere: stønnede dybt.

„Herre Gud! Er der Noget i Veien med det lille Hjerte?" sagde Craven spydig.

Shoking svarede ikke, men saae med en vis Uro paa Uhret, der hang paa Væggen.

„Venter Du Nogen?" spurgte Craven.

„Ja."

„Jeg ogsaa," vedblev Craven. „Jeg skulde tale med en Fyr der hedder John Colden".

Shoking foer sammen.

„Hvad var det, Du sagde?“ spurgte han.

„Jeg sagde, at jeg skulde tale med en Fyr der hedder John Colden.“

„Men det er jo ogsaa netop ham, jeg venter paa!“ udbrød Shoking.

Craven fik dog ikke Tid til at rette noget Spørgsmaal til sin gamle Ven om dette besynderlige Sammenstød; thi nu blev Døren aabnet, og John Colden traadte ind i Værelset.

Denne John Colden var ingen Anden, end den pjaltet klædte Irlænder, der havde viist sig saa villig til at adlyde den graa Mand, saasnart som denne havde gjort hiint hemmelighedsfulde Tegn.

Denne Mand lagde ikke strax Mærke til Craven, men gik lige hen til Shoking.

„Naa?“ spurgte denne.

„Vi ere paa Spor efter den lille Fyr“, sagde John Colden.

„Ah!“ udbrød Shoking, hvis Ansigt pludselig opklaredes.

„Han er bleven seet i Gloucester-Square, hvor han sad udenfor et Huus og græd,“ vedblev John Colden.

„Naa, og saa?“ spurgte Shoking.

„Saa kom der et Fruentimmer forbi, som tog ham ved Haanden og gik bort med ham.“

Nu fandt Craven sig foranlediget til at blande sig i Samtalen.

„Det lader til, at I søge efter et Barn?“ sagde han.

Colden studsede.

„Hvad for Noget? Er Du her Craven?“ spurgte han.

„Som Du seer!“ svarede denne, Jeg er kommen herhen for at tale med Dig. Men siig mig nu først og fremmest, hvad det er for et Barn, I tale om.“

„Det er en lille Irlænder, der er bleven borte for os."

„Hvor gammel kan han vel være?"

„En halv Snees Aar", svarede Shoking. „Og det er en ualmindelig smuk lille Dreng."

„Godt", sagde Craven, „saa kan jeg meddele Eder nogle Oplysninger om ham."

„Du?"

„Ja jeg. — Det Fruentimmer, der tog sig af den lille Fyr, kjender Du i det Mindste ligesaa godt, som jeg, John Colden, og det er netop hende, der har anmodet mig om at hente Dig. Det er nemlig Din Søster Suzannah!"

Sjæleglad udbrød John Colden:

„Vorherre holder sin Haand over Irland!"

„Ja, ja, nu have vi da sikker Udsigt til at faae fat paa Drengen," sagde Shoking, som ikke lagde Mærke til, at Craven bedrøvet paa rystede Hovedet.

Ellevte Kapitel.

Idet de tre Personer forlode Værts-Huset, sagde Craven til sig selv:

„Jeg har paataget mig det Hverv at hente Suzannahs Broder, men ikke at fortælle ham hvad der er foregaaet. Det var endog meget dumt af mig, at jeg talte om Dren-

gen. — Nu skal jeg nok tage mig i Agt for tiere at blande mig i Ting, som ikke angaae mig!"

Ogsaa Shoking havde travlt med at anstille Betragtninger; men de vare af følgende Beskaffenhed:

„Jenny tog naturligviis Flugten, fordi hun ikke nærede Tillid til mig; men i Grunden havde hun Ret; thi det var jo tildeels min Skyld, at hun faldt i Klørne paa denne Mrs. Fanoche. Men nu vil jeg snart kunne bringe hendes Søn tilbage til hende, og saa vil hendes Taknemlighed ingen Grændser kjende! . . . Og nu den graa Mand! . . Det er ikke længere siden end igaar, at han skjældte mig ud for en Dumrian; men nu skjænker han mig nok igjen sin Tillid."

Langt om længe afbrød John Colden Pausen.

„Men hvad vil min Søster mig egentlig?" spurgte han.

„Hm.!" tænkte Craven. „Nu bliver jeg vel nødt til at fortælle ham det Hele!"

Og nu sagde han til Irlænderen:

„Taler Du tidt med Din Søster?"

„Nei, saa godt som aldrig", svarede John Colden, hvis Ansigt pludselig blev mørkt. „Hun omgaaer Mennesker, som jeg ikke vil have Noget at gjøre med: thi jeg er en ærlig Mand. Det er ogsaa kun for det omtalte Barns Skyld, at jeg nu gaaer med Dig hen til hende."

„Naa, seer Du", sagde Craven hviskende, „Din Søster lever sammen med en vis Bulton." . . .

„Vel sagtens en Kjæltring?" afbrød John Colden ham her.

„Hm! . . Ja, det kan ikke nægtes," sagde Craven.

„Naa, videre!"

„Der er tilstødt dem en stor Ulykke".

John Colden foer sammen.

„Hun og Bulton vilde gjøre et glimrende Koup. Hvori det bestod, veed jeg ikke; men jeg veed, at det mislykkedes, og at Suzannah blev saaret."

„Saaret!" udbrød John Colden, som i dette Øieblik glemte sin Søsters Feiltrin og kun huskede, at hun var hans Søster.

Nu skyndte han sig afsted, og da de kort Tid efter gik op ad den steile, snavsede Trappe, sagde Shoking til sig selv:

„Endelig faaer jeg da fat paa Drengen!"

John Colden foer ind i Værelset og hen til den Seng, paa hvilken Suzannah laa.

Hun var ligbleg, og Senge-Tæppet var fuldt af store Blod-Pletter.

Irlænderinden smilede til sin Broder, men sagde:

„Jeg er vis paa, at dette bliver min Død!"

„Nei, nei, kjære Suzannah," forsikkrede Craven hende, „Dine Saar ere ikke farlige!"

Shoking, der var bleven staaende henne ved Døren, saae sig om i Værelset.

„Hvor er Barnet henne?" spurgte han efter et Par Minuters Forløb.

Bulton vendte sig om, saae paa ham med en meget mørk Mine og sagde:

„Hvad vil den Fyr her?"

„Hvad jeg vil her?" svarede Shoking. „Jeg vil hente Barnet!"

„Hvad for et Barn?"

„Den lille Dreng, som det Fruentimmer derhenne har taget sig af."

„Ham kan Du ikke faae Fingre i!"

Shoking knyttede begge Hænder.

„Ikke det?" udbrød han. „Jo, det skulde jeg dog

mene! . . . Hvorfor skulde jeg ikke kunne faae Fingre i ham?"

„Fordi han er død!" svarede Bulton.

Irlænderinden og Shoking udstødte et Skrig.

John Colden greb sin Søsters Arm og sagde til hende:

„Jeg veed ikke, om Du virkelig er Døden nær; men hvis det forholder sig saaledes, og Du vil gjøre Dig noget Haab om, at Gud vil tilgive Dig Dine Synder, maa Du sige os, hvad der er blevet af den lille Dreng!"

Suzannah stønnede forfærdelig.

„O, min Gud," sagde hun, „det er Bulton, der har styrtet ham i Fordærvelse!"

„I Fordærvelse!" gjentog Shoking fortvivlet.

Nu greb Suzannah sin Broders Haand og sagde til ham:

„Du kjender ham altsaa?"

„Hed han ikke Ralph?"

„Jo."

„Naa, — hvad er der saa blevet af ham?" vedblev Irlænderen i en truende Tone.

„Jeg veed ikke, om han er død eller kun saaret."

Nu skriftede Suzannah oprigtig for de to Mænd, og skjøndt Bulton aabenbart var meget vred paa hende, fordi hun saaledes røbede deres Hemmelighed, vovede han dog ikke at afbryde hende.

Da hun havde endt sin Fortælling, trillede Taarerne ned ad John Coldens Kinder.

„Elendige!" sagde han til Bulton. „De veed ikke, hvad De har gjort . . . Ved at benytte Dem af denne lille Drengs Bistand har De styrtet hele Irland i Ulykke!"

„Irland!" udbrød Suzannah.

„Ja, Ulykkelige! . . . Og førend Du dør, maa Du

ſige os, hvor det var, I lode ham blive liggende . . . Maaſkee er han dog kun ſaaret!" . . .

„Det var i Kilburn-Square, — i Thomas Elgins Huus," ſvarede Suzannah.

„Vil Du da endelig have mig ſlæbt til Newgate?" udbrød Bulton nu raſende opbragt.

„Tag Dig i Agt!" ſagde John Colden, der aabenbart var ligeſaa ſtærk ſom Bulton. „Hvis den lille Dreng virkelig er død, ſkal Politiet ikke faae den Uleilighed at ſlæbe Dig til Newgate; — ſaa dræber jeg Dig ſtrax!"

„John! . . . Bulton!" udbrød Suzannah, ſom ikke kunde udholde Tanken om, at disſe to Mænd ſkulde ſtaae ligeoverfor hinanden ſom Fjender.

Craven havde et Øieblik forladt Værelſet; nu vendte han hurtig tilbage og raabte:

„Politiet!"

„Død og al Ulykke!" ſagde Bulton.

„Der ſtaaer en halv Snees Politi-Betjente her udenfor," vedblev Craven. „Det er ganſke ſikkert Dig, de ville have fat paa! . . . See at komme afſted i Tide, Bulton!"

„Gid Fanden havde det!" brølede Bulton. „Saa er Drengen ikke død, men har ſladdret af Skole!"

„Drengen er ikke død?" udbrød Shoking ſjæleglad. „O, — hvis det er ſandt, troer jeg, at jeg vilde kunne tilgive Dig, Kjæltring!"

Bulton hørte imidlertid ikke, hvad han ſagde.

Banditen var allerede ilet op paa Loftet; — han vidſte, at han igjennem en Lofts-Luge kunde komme ud paa Taget.

Et Øieblik efter traadte en Deel Politi-Betjente ind i Værelſet, og en Konſtabel ſagde:

„Boer her en Mand, ved Navn Bulton!"

„Han har boet her," svarede Craven, „men væk er han, og den Fugl komme I vist til at lade flyve!"

„Og et Fruentimmer, ved Navn Suzannah?" vedblev Konstablen.

„Det er mig," svarede Irlænderinden med svag Stemme.

Politi-Betjentene vidste meget godt, at Craven var Tyv af Profession; men i England arresterer Politiet kun Folk, der ligefrem ere blevne grebne paa ferst Gjerning.

For Øieblikket havde det ikke Noget at skaffe med Craven, som ogsaa først for otte Dage siden var sluppen ud af Fængslet. Craven behøvede saaledes kun at afgive Forklaring som Vidne, og hans Udsagn gik ud paa, at Shoking og John Colden vare komne for at forlange et Barn udleveret.

Nu bemærkede Konstablen, at den lille Fyr, om hvem der var Tale, kun var let saaret.

„Hør mig, gode Herre!" udbrød Suzannah nu med foldede Hænder. „Bulton og jeg have ganske vist begaaet en stor Forbrydelse; — men den lille Dreng er uskyldig!"

Konstablen trak paa Skuldrene.

„Uskyldig! — Ja, det er nu saa kjønt af Dem at sige det; men jeg kan have den Ære at fortælle Dem, at den lille Fyr kommer i Træde-Møllen, og at han kan faae Lov til at blive der, indtil han fylder sit tyvende Aar!"

Shoking og John Colden fore sammen, da de hørte det forfærdelige Ord „Træde-Møllen".

Denne Straf er virkelig ogsaa en af de rædselsfuldeste, som Indbildnings-Kraften, der forøvrigt, som bekjendt, har været ganske overordentlig opfindsom paa dette Omraade, har været i Stand til at udtænke. Og i det

frie menneskekjærlige England finder denne Straf Anvendelse paa Personer, der endog blot have anstillet et Forsøg paa at tilvende sig Andres Eiendom.

Konstablen sagde nu til Shoking, at han uhindret kunde gaae sin Vei, og idet den stakkels Mand forlod Værelset, sagde han med Taarer i Øinene:

„Den stakkels lille Fyr! . . . Mon den graa Mand virkelig med Nolighed vil finde sig i, at Irlands Haab blive sendt til Træde-Møllen?"

Tolvte Kapitel.

Hvad var der forefaldet henne i Thomas Elgins Huus, efterat Bulton havde taget Flugten med den afmægtige Suzannah i sine Arme?

Det skulle vi nu med faa Ord meddele vore Læsere.

Det voldsomme Knald havde vakt megen Sensation i det ellers saa fredelige og rolige Kvarteer, i hvilket der ikke findes et eneste Værts-Huus, ja, neppe engang en Boutik, idet saa godt som hvert af de smaa Huse bliver beboet af en Kjøbmand, der har Boutik eller Kontoir-Lokale i City.

I London danner Løverdag-Aften en passende Indledning til Søndagen, der i England er en forfærdelig kedelig Dag.

Huus-Holderske og Kokke-Piger have gjort deres Indkjøb af Levnets-Midler. Efter Aftens-Maaltidet sætte

Herren og Fruen i Huſet ſig til at læſe iden hellige Skrift. Selv Forte-Pianoerne ere tauſe.

Den omtalte Exploſion havde ſaaledes maattet gjøre ſamme Virkning paa Kilburn-Squares Beboere, ſom et Jordſkjælv vilde have gjort andetſteds.

Mr. Thomas Elgins nærmeſte Nabo var en gammel Bog-Handler. der netop havde begyndt at læſe i det nye Teſtament, da Skudet faldt.

Af Skræk tabte han Bogen ud af Haanden, og derpaa foer han op og kaldte paa ſine Tjeneſte-Folk.

Disſe ſkjælvede over hele Legemet, og Ingen havde Mod til at gaae ud paa Gaden og faae at vide, hvad der var foreſaldet.

„Det var en Gas-Exploſion!“ ſagde En.

„Nei, det var beſtemt et Kanon-Skud,“ bemærkede en Anden.

Den gamle Bog-Handler tog nu Bogen op og lagde den paa Kakkel-Ovnen. Derpaa tog han ſin Hat paa og gik ud paa Gaden.

Lidt fter lidt fulgte de andre Beboere hans Exempel.

Efter et Kvarteers-Tids Forløb — (Bulton var allerede langt borte), — var der ſamlet en halv Snees Menneſker udenfor Aager-Karlens Huus.

Alle Dørene i dette ſtode aabne, og man kunde tydelig høre Nogen jamre ſig inde i Huſet.

Der var imidlertid ikke en eneſte af Naboerne, ſom vovede at gaae indenfor Gitter-Døren.

Endelig kom et Par Politi-Betjente, der havde hørt Støien, løbende til.

Disſe Menneſker nærede naturligviis ingen Betænkelighed ved at gaae ind i Thomas Elgins Huus, og nu toge ogſaa Naboerne Mod til ſig og tilfredsſtillede deres Nysgjerrighed.

Der blev naturligviis strax hentet et Lys, og allerede i Forsalen fik man Øie paa Thomas Elgin, der laa paa Gulvet og væltede sig i sit Blod. Men skjøndt Aager-Karlens Saar blødte stærkt, var det dog aldeles ikke farligt.

„De Kjæltringer! . . . De Røvere!" sagde Thomas Elgin stønnende. „De vilde stjæle alle mine Prnge fra mig!"

Han blev lagt paa en Seng, og medens en Læge, der boede i Nærheden, og som var ilet til, forbandt hans Saar, undersøgte Politi-Betjentene Huset, og det varede da ikke ret længe, førend de fik Øie paa den lille Irlænder, der laae saaret og besvimet i Korridoren.

Drengen blev bragt ind i det samme Værelse, i hvilket Thomas Elgin allerede befandt sig, og da Aager-Karlen fik Øie paa ham, udbrød han:

„Der have vi een af Tyvene!"

Denne Beskyldning blev modtaget med et Udbrud af Vantro. Den lille Dreng havde et saa smukt og blidt Ansigt, at han langt snarere lignede en Engel, end en Tyv. — Paa den anden Side var det imidlertid vanskeligt at forstaae, hvorledes det gik til, at han befandt sig der i Huset. Ogsaa hvad Drengens Saar angik, afgav Lægen den Erklæring, at der ingen Fare var paafærde.

Drengen kom snart til sig selv, og nu saae han sig forbauset om og brast derpaa i Graad.

„Vil Du strax nævne Dine Medskyldige, Du lille Skurk?" sagde Thomas Elgin, der havde reist sig op og støttede sig til den ene Albue.

Drengen græd, men svarede ikke.

Aager-Karlen samlede alle sine Kræfter, og skjøndt han var meget udmattet af Blod-Tabet, lykkedes det ham dog at slæbe sig hen til Døren.

„Jeg skal nok overbevise Eder om, at han var i Ledtog med Tyvene!“ sagde han.

Og nu gjorde han de Tilstedeværende bekjendte med de snilde Foranstaltninger, som han havde truffet, og viste dem derpaa, hvorledes den ene Snor var bleven klippet over. At det var Drengen, der havde gjort dette, var unægtelig i høieste Grad sandsynligt; thi kun en Barne-Haand kunde komme igjennem det i Døren anbragte Hul.

Ralph, der var ganske forskrækket over alle de fremmede Mennesker, som han saae omkring sig, og som forgjæves søgte efter et bekjendt Ansigt, tilstod nu ganske oprigtig, at han efter Bultons Ordre havde stukket Haanden igjennem Hullet og klippet Snoren over. Banditens Navn havde han nemlig ikke glemt.

Derpaa gav han sig til at tale om sin Moder, og ilsidst kom han til at udtale Navnet Suzannah.

Bulton — og Suzannah!

Disse to Navne vare ligesaa mange Lys-Glimt for Politi-Betjentene.

De slæbte den lille Dreng, der var nærved at døe af Angst, og som udstod ganske forfærdelige Smerter, hen til den nærmeste Politi-Station.

Thomas Elgin, hvem Harmen og Hævngjerrigheden forlenede med en næsten utrolig Energi, fulgte efter dem, og adskillige af de Tilstedeværende sluttede sig til Toget.

Den nærmeste Politi-Station laa i Oxford-Road, ikke langt fra Jern-Banen.

Den Politi-Embedsmand, som havde Forsædet der, var en meget korpulent, meget rødmusset og meget brutal Person.

„Hvad er det for en lille Tugthuus-Kandidat, I der bringe

mig?" sagde han, idet han med en forfærdelig barsk Mine gloede paa den lille Dreng.

Ralph kastede sig paa Knæ, og med foldede Hænder forsikkrede han, at han aldrig havde tænkt paa at stjæle.

Politi-Embedsmanden lod ham afgive en Forklaring, som en Skriver strax førte til Protokols.

Ralph fortalte i al Korthed, men aldeles overeensstemmende med Sandheden, sin sørgelige Historie. — Han talte om sin Moder, fra hvem han var bleven stjaalet, — om den Dame, der havde holdt ham fangen, og i hvis Huus han var bleven mishandlet, og endelig om Suzannah og Bulton.

Politi-Embedsmanden traf gjentagne Gange paa Skuldrene, medens han hørte paa den lille Drengs Fortælling.

Hvad Thomas Elgin angaaer, da lod han sig ikke nøie med at trække paa Skuldrene, men vedblev at raabe paa, at der ikke var et eneste sandt Ord i Alt, hvad den afskyelige Dreng sagde, og at det var ganske forfærdeligt, hvor tidlig Børn, der hørte til de lavere Samfunds-Klasser, bleve vænnede til at lyve og stjæle!

Endelig saae Politi-Embedsmanden paa sit Uhr og sagde:

„Klokken er næsten bleven ti! — I Morgen er det Søndag; — saa afholder jeg naturligviis ikke noget Forhør. — Drengen maa arresteres, forat vi kunne have ham paa rede Haand paa Mandag Formiddag.

Atter bad Ralph for sig og kaldte Gud til Vidne paa sin Uskyldighed; — men det var Altsammen forgjæves. Politi-Betjentene grebe ham i Kraven og stødte ham paa en brutal Maade ud af den Dør, der fandtes i Baggrunden af Værelset.

Denne Dør førte ud til en Trappe, ved Foden af

hvilken „det foreløbige Detentions-Lokale“ laa; — det vil sige: det Lokale, i hvilket de Anklagede blive indespærrede, indtil Politiet har indhentet nærmere Oplysninger om dem.

Den unge Læge, der havde undersøgt Ralphs Saar, var en af dem, som havde fundet sig foranledigede til at følge med hen til Politi-Stationen, og nu ansaae han det for sin Pligt at tage Ordet.

„Undskyld, min Herre,“ sagde han til Politi-Embedsmanden, „men jeg troer ikke, det vilde være rigtig handlet af mig, om jeg undlod at henlede Deres Opmærksomhed paa, at den stakkels lille Dreng er bleven saaret, og at hans Tilstand derfor gjør Krav paa en omhyggelig Pleie!“

„Bah!“ svarede den korpulente og brutale Politi-Embedsmand, — hans Navn var Booth, — „den lille Slyngel bliver tidsnok rask! — Mon det skulde være ham saa særdeles magtpaaliggende at blive sendt et Par Dage tidligere til „Træde-Mollen“?“

Den unge Læge havde aabenbart i Sinde at gjøre Indsigelse imod denne Udtalelse; men Mr. Booth vilde ikke høre et Ord mere, — han havde nu i sin Viisdom besluttet, at denne Dags Forretninger skulde være endte.

Men — til Trods for sin vise Beslutning, fik han dog endnu noget Mere at bestille den Aften.

Et Øieblik efterat han paa en lovlig nærgaaende og bydende Maade havde affærdiget den unge Læge, indløb der nemlig en Skrivelse til ham fra Scotland-Yard, det vil sige: fra Hoved-Politi-Stationen.

Denne Skrivelse underrettede ham om, at en Politi-Betjent den foregaaende Aften var bleven dræbt, og at man ansaae en vis Bulton for Drabs-Manden. Denne Bulton var en meget berygtet Person; han var Tyv af

Profession og havde gjentagne Gange været straffet. Til Slutning meddeelte Skrivelsen Mr. Booth Underretning om, at den meget omtalte Bulton boede i Brook-Street.

Under de forhaandenværende Omstændigheder kunde Politi-Embedsmanden ikke lade være med at tage nogen Notice af denne Skrivelse.

Han forsynede derfor Skrivelsen med en Paategning, der indeholdt den Forklaring, som den lille Irlænder nylig havde afgivet, — og derpaa lod han en af Politi-Betjentene bringe Brevet tilbage til Scotland-Yard.

Det er altsaa ikke saa besynderligt, at der neppe var henrundet en Time, førend Politiet aflagde et Besøg i Brook-Street og trængte ind i det Huus, i hvilket Bulton boede. —

Og nu den ulykkelige lille Irlænder?

Han blev indespærret i et fugttgt Hul og maatte kaste sig paa en Bunke snavset Halm.

Hans Saar havde naturligviis endnu ikke lukket sig; det vedblev at bløde; — men hvad gjorde det vel til Sagen; — hvem brød sig vel om, hvad der blev af en fattig og ubekjendt lille Dreng, som oven i Kjøbet syntes at høre til de lavere Samfunds-Klasser? — Hvad dette Punkt angik, var der nemlig ingen Tvivl om, at Thomas Elgin havde Ret.

Trettende Kapitel.

De næste Morgen, da Klokken slog otte, havde en stor Mængde Mennesker givet Møde i Saint-Gilles Kirken.

De Andægtige vare for største Delen fattige Folk, og adskillige af dem kjendte ikke engang til de Luxus-Artikler, der kaldes „Strømper og Skoe."

Gamle og Unge, — Mænd, Kvinder og Børn, — laae paa Knæ og fæstede Øinene paa Alteret; — Præsten havde nemlig endnu ikke viist sig for sin Menighed.

Til Trods for Stedets Hellighed, røbede Forsamlingen megen Uro, og hvert Øieblik løb der en Mumlen igjennem den. De Tilstedeværende syntes at være belavede paa en eller anden stor Begivenhed, som de imødesaae med spændt Forventning.

I de sidste tre Dage havde der nemlig i det irske Kvarteer været et Rygte i Omløb, som havde opfyldt Alles Hjerter med Tvivl og Engstelse.

Dette Rygte fortalte, at den unge Præst, af hvem det ulykkelige Irlands fremtidige Skjæbne syntes at være afhængig, var bleven kastet i Fængsel.

Pludselig gik der en Skjælven igjennem Kirken; alle de Tilstedeværendes Hjerter bankede af spændt Forventning.

Døren til Sakristiet var bleven aabnet.

Efter Kor-Drengene traadte den Præst, der skulde læse Messen, i fuld Ornat ud i Kirken.

Nu bankede alle de Tilstedeværendes Hjerter af Glæde; — i Præsten havde de nemlig gjenkjendt Abbed Samuel.

Den unge Præst læste Messen, oplæste Evangeliet og besteg derpaa Prædike-Stolen.

Der herskede den dybeste Stilhed i Kirken.

„Mine Brødre," sagde Præsten nu, „for fire Dage siden var det den 27de Oktober, paa hvilken Dag jeg ved dette Klokke-Slæt skulde have læst Messen her, hvor Brødre, som vi vente fra fjerne Lande, og som ikke kjende hinanden indbyrdes, men have Kjærligheden til Gud og Fædrelandet tilfælles med hinanden og med os, skulde have truffet hverandre. Om disse Brødre have været her hiin Dag, veed jeg ikke; men dersom de befinde sig blandt Eder, anmoder jeg dem om at indfinde sig i Sakristiet, naar Guds-Tjenesten er endt."

Og efterat Abbed Samuel havde rettet disse hemmelighedsfulde Ord til sine Tilhørere, begyndte han at prædike,

Han talte om Herrens Folk, der sukkede under Trældommens Aag, men som opnaaede Friheden ved Hjælp af et Barn, der i en Vidie-Kurv var bleven sat ud i Floden.

Han talte om den lange Vandring, som Jøderne i sin Tid maatte foretage sig igjennem Ørkenen, og lagde navnlig Vægt paa, at kun de, der hele Tiden havde sat deres Lid til Gud, og hvis Tro ikke var bleven rokket, endelig havde faaet det forjættede Land at see.

Og den forsamlede Mængde lyttede med Andagt til dette begeistrede Foredrag, og de, som tænkte paa Irland, indsaae, at denne Historie fra Fortiden var som en Aabenbaring med Hensyn til Fremtiden, og at der nu var blevet født dette nye „Herrens Folk" en Moses.

Ved Foden af Prædike-Stolen sad, eller rettere: laa der en smuk ung Kvinde, der var aldeles sortklædt. Hun lyttede med Andagt til Præstens gribende Ord, og hendes

Ydre og Holdning, der røbede hendes Lidelser, henledede alle de Tilstedeværendes Opmærksomhed paa hende.

Denne Kvinde var, som vore Læsere uden al Tvivl allerede have gjættet, den ulykkelige Irlænderinde, Moderen til den lille Dreng, med hvis sørgelige Skjæbne vi nylig have gjort Læseren bekjendt.

Ved Siden af hende stod en Mand, som man ved denne Leilighed for første Gang saae i Saint-Gilles-Kirken.

Han var klædt som alle de andre Mandfolk, der vare tilstede; men hans Blik havde en saadan Kraft, at Enhver slog Øinene ned for det, og man gjættede strax, at han maatte være en af de hemmelige Høvdinger, som hele Irland adlød.

Da Prædiken var endt, og Præsten var gaaet hen til Alteret, greb den Ubekjendte Irlænderindens Haand og førte hende igjennem Mængden, som ærbødig gjorde Plads for ham, hen til Sakristiet, udenfor hvis Dør hun paany grædende kastede sig paa Knæ.

Hvem var denne Kvinde?

Det var der ingen af de Tilstedeværende, der vidste.

Pludselig gav Abbed Samuel hende imidlertid et Vink, og nu gik hun hen til Alteret, nød Sakramentet, og bad derpaa nogle Minuter med foldede Hænder.

Da hun reiste sig, greb hendes ubekjendte Ledsager atter hendes Haand og førte hende bort fra Alteret.

Da Guds-Tjenesten var endt, vendte Abbed Samuel sig om og sagde:

„Mine Brødre, førend vi skilles, vil vi bede til Gud for dem, der staae i Begreb med at tage Afsked med Livet.“

Og med høi Røst bad han Bønnen for de Døende.

— Hvem var det, „der stod i Begreb med at tage Afsked med Livet"?

Derom meddeelte Abbed Samuel ikke de Tilstedeværende nogen Oplysning.

Da Mængden begyndte at forlade Kirken, saae man pludselig to Mænd fra forskjellige Sider nærme sig Koret.

Idet de gik forbi Alteret, bukkede de ærbødig, og derpaa traadte de ind i Sakristiet.

Deres to Stalbrødre havde ikke hørt Præstens Opfordring og gave derfor ikke Møde inde i Sakristiet, da Guds-Tjenesten var endt.

Det varede ikke ret længe, førend Kirken blev tom, og dens Døre lukkede.

Nu greb den graa Mand, — thi det var naturligvis ham, der var Irlænderindens Ledsager, — paany Jennys Haand og førte hende ind i Sakristiet, i hvilket saaledes nu fem Personer vare forsamlede, nemlig: de to Mænd, der vare komne fra fjerne Egne, Irlænderinden og hendes Ledsager samt Abbed Samuel, der endnu bestandig var iført fuld Ornat.

Den Sidstnævnte saae meget alvorlig paa Irlænderindens Ledsager og sagde bebrøvet:

„Kun to af de fire Mænd have givet Møde her!"

„Det lykkes os nok at finde de to Andre", svarede den graa Mand.

Nu henvendte Abbed Samuel sig til den ene af de Fremmede.

„Hvor kommer De fra?" spurgte han.

„Fra Wales," lød Svaret.

„Og De?" sagde han til den Anden.

„Fra Skotland."

„Og hvormange Mand raade I over?“ vedblev Præsten.

„Over tyvetusind“, svarede den Første.

„Over tredivetusind“, sagde den Anden.

Præsten saae spørgende paa den graa Mand.

Denne rystede paa Hovedet, trak paa Skulbrene og svarede:

„Det Antal er ikke stort nok; — Tidens Fylde er endnu ikke kommen!“

„Men den kommer nok“, sagde Manden fra Wales med djærv Freidighed.

Hans skotske Stalbroder saae paa Præsten og spurgte:

„Hvor er den Dreng, vi vente?“

Abbed Samuel lagde Haanden paa Irlænderindens Skulder og svarede:

„Her er hans Moder!“

Skotten blev ligbleg.

„Hun græder!“ udbrød han . . „Der er vel sagtens tilstødt Drengen en Ulykke?“

„Ja, det er der ganske vist,“ svarede Præsten. „Han er falden i Hænderne paa vore Forfølgere!“

„Men vi skulle nok faae ham revet ud af deres Kløer,“ sagde den graa Mand.

De to Fremmede saae paa denne Mand, men maatte slaae Øinene ned for hans Blik.

„Hvem er De?“ spurgte den ene af dem.

„Jeg er Eders Broder, mine Venner,“ lød Svaret. „Ogsaa jeg spiller en Høvdings Rolle i den store Sag, som vi Alle tjene!“

„Og De hedder?“

„Jeg har ikke noget Navn.“

Og da dette — ganske vist besynderlige — Svar

aabenbart vakte de to Fremmedes Forbauselse, skyndte den graa Mand sig med at tilføie:

„Men jeg repræsenterer en Mand, som led Døden for Irland. Jeg modtog hans sidste Ordre — og hørte ham udstede sit sidste Suk; — thi jeg stod ved Foden af Skafottet."

„Og hvad hed den Mand, De taler om?"

„Han hed Fatlen," sagde den graa Mand i en ærbødig, ja, høitidelig Tone.

De to Fremmede bukkede dybt og sagde ikke et Ord mere.

Nu henvendte den graa Mand sig til Abbed Samuel og sagde til ham:

„Min Broder, det var meget smukt og meget rigtigt af Dem at opsende en Bøn til Herren for dem, der staae i Begreb med at tage Afsked med denne Verden; — thi der er allerede flydt Blod!"

Alle de Tilstedeværende fore sammen, og Taarerne strømmede ned ad den ulykkelige Irlænderindes Kinder.

„Er det ikke vor Pligt at rive den Moses, paa hvem Irland venter med Længsel, ud af vore Fjenders Kløer?" sagde den graa Mand.

„Martyrernes Blod er frugtbart," svarede Præsten med Alvor, „det vil forynge og forbedre Verden!"

Fjortende Kapitel.

Den graa Mand overlod nu Irlænderinden til Præstens og de to Fremmedes Omsorg og forlod Kirken.

Den skikkelige Shoking stod udenfor og ventede.

Det var naturligviis Shoking, der havde gjort den graa Mand bekjendt med, hvad der havde tildraget sig den foregaaende Aften.

Shoking var ikke Katholik; han havde derfor ikke villet gaae ind i den katholske Kirke, men var bleven staaende udenfor, medens Guds-Tjenesten blev afholdt der.

Shoking var heller ikke Irlænder, — og endnu for otte Dage siden havde Irlands Sag været ham aldeles ligegyldig; — men nu, da han havde lært Jenny og Abbed Samuel at kjende, — nu, da han med saamegen Iver havde helliget sig til den Opgave, at faae den lille Dreng bragt tilbage til Moderen, — nu, da han var kommen til at nære en saa inderlig Hengivenhed og en saa dyb Ære-Frygt for den hemmelighedsfulde Personlighed, der ikke syntes at have noget andet Navn, end „den graa Mand", — nu var Shoking rede til at offre sin sidste Blods-Draabe for Irlands Sag.

Den graa Mand gik lige hen til ham.

„Naa, har De efterlevet mine Befalinger?" spurgte han.

„Ja, jeg har, Deres Herlighed," svarede Shoking, hvis Tro paa den graa Mands Overlegenhed var saa stærk, at han absolut maatte give ham en høi Titel.

„Naa, — saa tal!"

„Jeg kommer lige fra Brook-Street. Bulton er bleven arresteret."

„Hvorledes er det gaaet til?"

„Som jeg allerede har fortalt Dem, flygtede han op paa Taget, da Politiet igaar Aftes trængte ind i Huset."

„Ja, det husker jeg."

„Da Gaden imidlertid var propfuld af Politi-Be-

ijente, vovede han ikke at stige ned, men holdt sig hele Natten skjult bagved en Skorsteen."

„Hele Natten?"

„Ja, — thi Politiet vedblev at holde Vagt ved Huset. Endnu ved Dag-Gry saae han adskillige Politi-Betjente staae nedenfor. — Da blev der pludselig aabnet et Vindue i Taget, tætved Skorstenen."

„Ah!"

„En berygtet Tyv, der hedder Jack, men i Almindelighed bliver kaldt „den blaa Fugl", stak Hovedet ud af Vinduet og sagde til Bulton: „Skynd Dig lidt! Jeg har fundet en Vei, ad hvilken Du kan slippe bort." Bulton efterkom Opfordringen; han krøb igjen ind i Huset og listede sig bagefter Jack, der gik ned ad Trapperne. Pludselig bleve imidlertid flere Døre paa een Gang aabnede, og en Deel Politi-Betjente, der havde holdt sig skjulte inde i Huset, kastede sig over Bulton og overmandede ham."

„Jack havde altsaa forraadt ham?"

„Ja, Deres Herlighed."

„Men hvorfor havde han gjort det?"

Shoking trak paa Skuldrene.

„Deres Herlighed," svarede han, „Politiet havde været saa klogt at udlove en Belønning af hundrede Guineer til den, som udleverede Bulton til det."

Med et Udtryk af dyb Foragt bemærkede den graa Mand:

„Jack maa dog være en nederdrægtig Skurk!"

„Ja, ganske vist, Deres Herlighed," indrømmede Shoking, „men der er dog en Omstændighed for Haanden, som nok fortjener at blive taget i Betragtning."

„Og det er?"

„Tyvene i London have oprettet en Dom-Stol, som

skal afgjøre enhver Strid, der opstaaer imellem dem indbyrdes. Denne Dom-Stol har været samlet, og efter hvad jeg har bragt i Erfaring, har den brudt Staven over Bulton."

„Ah! . . . Men hvad har han da gjort?"

„Han har snydt sine Kammerater, da de for kort Tid siden skulde dele Udbyttet af et fælles Foretagende. Paa Grund deraf besluttede Dom-Stolen, at han skulde udleveres til Politiet, — og derfor var det, at „den blaa Fugl" forraadte ham."

„Men satte Bulton sig da ikke til Modværge, da Politi-Betjentene kastede sig over ham?"

„Jo, — han glemte ikke at bruge Kniven; — to af Politi-Betjentene bleve endog temmelig haardt saarede af ham. Der er da heller ingen Tvivl om, hvad Enden bliver paa Legen for hans Vedkommende; — han er allerede bleven bragt til Newgate, og om en Uges-Tid kommer han til at dingle."

„Og Suzannah?"

„Hun er endnu saa svag, at man har seet sig nødsaget til at lade hende blive, hvor hun er. Blod-Tabet har udmattet hende i høieste Grad."

„Mon hun slipper derfra med Livet?"

„Ja, det gjør hun dog vist; den Læge, der har undersøgt hendes Tilstand, forsikrer, at hun om en Maaneds-Tid vil være fuldstændig helbredt. — Politiet lod hende saa blive, hvor hun var, — men naturligviis under Bevogtning."

„Og naar hun kommer sig, bliver hun altsaa kastet i Fængsel?" spurgte den graa Mand.

„Ja, — hvis Tyvene ville have det", svarede Shoking.

„Hvad vil Du sige med det?"

„Det er Craven, der har fortalt mig alt dette", sagde Shoking nu. „Den Dom=Stol, som nylig har brudt Staven over Bulton, skal afholde et nyt Møde for at tage Beslutning med Hensyn til Suzannahs Skjæbne."

„Naar skal det Møde finde Sted?"

„I den nærmeste Fremtid," svarede Shoking.

„Men," vedblev den graa Mand, „da hun jo levede sammen med Bulton, bryder Dom=Stolen vel sagtens ogsaa Staven over hende?"

„Det er dog ikke saa aldeles afgjort, Deres Herlighed! Der er mange af Tyvene, som hælde til den Mening, at Suzannah ikke har havt nogen Deel i Bultons Forbrydelse."

„Og hvis denne Mening faaer Majoriteten for sig?"

„Saa slipper Suzannah for at komme i Fængsel!"

„Men Politiet har dog vel ogsaa et Ord at sige i den Sag?" spurgte den graa Mand smilende.

Shoking traf paa Skuldrene.

„I Brook=Street kan Politiet ikke sætte Andet igjennem, end hvad Tyvene tillade det at sætte igjennem," sagde han.

Den graa Mand smilede atter og sagde halvhøit:

„De Englændere ere dog nogle besynderlige Mennesker!"

Og derpaa henvendte han sig atter til Shoking.

„Hvor er John Colder henne?" spurgte han.

„Jeg har ikke seet Noget til ham i Dag; men jeg antager, han staaer paa Udkig henne ved Politi=Stationen i Kilburn=Square; thi der befinder den stakkels Dreng sig jo."

Efter en kort Pause vedblev den graa Mand:

„Nu maa Du nøie lægge Mærke til, hvad jeg siger Dig!"

„Tal, Deres Herlighed!“

„I Dag faaer Du mig maaskee ikke mere at see; men Du skal dog ikke blive urolig for min Skyld! . . . Du maa blive staaende her, indtil Abbeden og Irlænderinden komme ud af Kirken. Nu, da hun har faaet at vide, hvor hendes Barn er henne, er hun bleven roligere. Vi have ikke sagt Noget til hende om, at Drengen er bleven saaret, og hun sætter sin Lid til vort Løfte.“

I en Tone, der røbede, at han for sit Vedkommende var noget mindre tillidsfuld, end Irlænderinden, sagde Shoking nu:

„Men ville disse Løfter virkelig ogsaa gaae i Opfyldelse?“

Den graa Mand trak paa Skuldrene.

„Du er dog ret et Tosse-Hoved, min gode Shoking,“ sagde han. „Tror Du virkelig, det kunde falde os ind at sende Drengen til Træde-Møllen?“

„Ha! Hvorledes skulde man kunne forebygge en saadan Ulykke?“

Den graa Mand smilede, men svarede ikke.

„Hm!“ sagde Shoking. „Jeg har nu rigtignok saa smaat tænkt over Sagen, og . . .“

Her afbrød han imidlertid sig selv.

Den graa Mand hjalp ham paa Glid.

„Og Din Grublen over Sagen har aabenbart faaet et Udbytte“, sagde han. „Du har faaet en god Idee, — ikke sandt?“

„En Idee har jeg ganske vist faaet, Deres Herlighed,“ svarede Shoking beskedent, „og jeg kan heller ikke nægte, at jeg selv finder den god; — men det vil maaskee ingen Anden give mig Ret i.“

„Lad mig en Gang høre, hvad Du mener, vi skulle gjøre!“ sagde den graa Mand.

„Jeg mener," svarede Shoking, „at vi jo kunde give Møde en Aften henne ved Politi-Stationen."

„Ah!"

„Vi skulde naturligviis være henimod halvtredsindstyve Mand, — og saa skulde vi erobre Stationen med Storm."

Den graa Mand saae et Øieblik paa Shoking og sagde derpaa:

„Der er kun en eneste Omstændighed, der stiller sig hindrende i Veien for denne Plans Realisation, min Ven, — og det er, at der ikke langt fra Politi-Stationen ligger en Kaserne, som er fuld af Soldater. Det vil med andre Ord sige, at vi Alle tilhobe vilde blive skudte eller nedsablede, og det til ingen Verdens Nytte!"

Noget slukøret sagde Shoking nu:

„Ja, — det havde jeg rigtignok ikke tænkt paa! ... Men saa kan jeg heller ikke indsee, hvad vi have at støtte vore Forhaabninger til, Deres Herlighed! Naar den lille Dreng først er bleven transporteret til Træde-Møllen, vil det jo . . . ."

Her afbrød den graa Mand ham.

„Snitsnak!" sagde han. „Lad mig om det!"

Derpaa rakte han Shoking Haanden og tilføiede:

„Nu maa Du fremfor Alt passe godt paa Irlænderinden!"

„Skal skee, Deres Herlighed!" svarede Shoking ærbødig.

Nu blev han staaende paa Post ved Kirke-Døren, medens den graa Mand gik sin Vei.

Den Sidstnævnte begav sig hen til Soho-Square, hvor han tog en Droschke.

„Hvor skal jeg kjøre hen?" spurgte Droschke-Kudsken ham.

„Hen til Pall-Mall“, svarede den graa Mand.

Og da han havde taget Plads inde i Kjøreløiet, sagde han halvhøit:

„Naa, — nu er det da hele fire Dage siden, jeg har været hjemme! . . . Hvad mon min skikkelige Værtinde, Mrs. Clara, tænker om mig?“

— En halv Times-Tid efter holdt Droschken i det ganske overordentlig aristokratiske Kvarteer Pall-Mall, og det udenfor et af de allersmukkeste af de Huse, der efter Englændernes Mening ere Mønstre for Bygnings-Kunsten.

Da Droschke-Kudsken saae denne Mand, der var iført sin simple graa Frakke, tage en Nøgle op af Lommen og lukke sig ind i et af disse pragtfulde Huse, tænkte han:

„Hvad i Alverden kan den Stodder have at gjøre i et saadant Palads?“

Og derefter pidskede han paa Hesten og kjørte bort.

Femtende Kapitel.

Den graa Mand gik altsaa ind i et Huus i Pall-Mall og lukkede Gade-Døren efter sig.

Der henrandt en Times-Tid.

Der kom ikke mange Mennesker igjennem Gaden.

I London findes der intetsteds et saadant Øde, som

i de ariſtokratiſke Kvarterer, og navnlig er dette da Tilfældet om Vinteren.

Men efter en Times-Tids Forløb ſad dog en Mand paa Nabo-Huſets Dør-Tærſkel i ſelvſamme Stilling, i hvilken han havde ſiddet, da Droſchke-Kudſken med Forbauſelſe ſaae den graa Mand gaae ind i det pragtfulde Palads.

Det omtalte Nabo-Huus tilhørte en Bog-Handler.

Denne Bog-Handler var en god Kriſten; i Anledning af Helligdagen var hans Boutik lukket; men han havde ſat ſig i Gade-Døren og givet ſig til at læſe i ſin Bibel.

Imidlertid var den fromme Bog-Handler ikke i den Grad hævet over verdslige Anliggender, at han ikke ſkulde have et Blik tilovers for, hvad der foregik omkring ham

Naar vi ſkulle være ganſke oprigtige, var han endog en lille Smule nysgjerrig.

Hver Gang der gik et Menneſke forbi, — hver Gang han hørte en Vogn komme rullende, — hver Gang en Dør i Nærheden blev aabnet eller lukket, — maatte han ſee op fra Bogen; — han vilde ikke have kunnet lade være dermed, om det end ſkulde have koſtet ham hans Liv.

Da den Droſchke, i hvilken den graa Mand ſad, kom rullende og derpaa gjorde Holdt i nogle faa Skridts Afſtand fra ham, havde han lagt ſin Bibel fra ſig, for ret med grundig Opmærkſomhed at kunne betragte den Mand, der nu kom kjørende.

Det var gaaet ham, ſom det var gaaet Droſchke-Kudſken; — ogſaa den fromme Bog-Handler havde i ſit ſtille Sind anſtillet Betragtningtninger over, „hvad i Alverden denne Stodder dog kunde have at gjøre inde i det pragtfulde Palads?“

Dette „pragtfulde Palads“ havde forøvrigt to Indgange: — en Dør for Fod-Gængere og en Port for Herskabs-Vogne.

Nuvel: — efter en Times-Tids Forløb blev Porten aabnet, og det af to Lakaier i rødt sølvbroderet Liberi, med Knæ-Beenklæder, Silke-Strømper og puddret Paryk.

En saadan Begivenhed maatte da naturligviis igjen lede Bog-Handlerens Opmærksomhed bort fra den hellige Skrift.

Nu fik han Øie paa en elegant Rytter, der red ud af Porten paa en irsk Blod-Hest.

Og bagved denne flotte Kavaleer travede en lille Ride-Knægt paa en svær skotsk Jagt-Hest.

Da Bog-Handleren fik Øie paa den elegante Rytter, foer han sammen.

„Ved den hellige Georg“, udbrød han, „jeg troer, mine Øine begynde at slaae mig feil! — Denne Mand kan da umulig være den Samme, som jeg for en Times-Tid siden saae gaae i Nabo-Huset!“

Imidlertid var der en saa iøinefaldende Lighed imellem den elegante Kavaleer og det Individ, som Droschke-Kudsken og Bog-Handleren ifølge en stiltiende Overeeenskomst havde kaldt „en Stodder“, at den fromme Mand snart maatte komme til den Overbeviisning, at han ikke havde taget feil, og det er en Selvfølge, at hans Nysgjerrighed nu ikke længer kjendte nogen Grændse.

Han foer op og løb ud paa Gaden. I Farten rev han sin Bibel ned paa Gulvet; men det lagde han slet ikke Mærke til, — eller i alt Fald brød han sig da slet ikke derom; — nu havde han kun Øie og Tanke for den elegante Rytter, der red bort i Skridt, og efter hvem

den yderſt faſhionable lillebitte Ride-Knægt fulgte i en ærbødig Afſtand.

„Naa, det maa jeg ſige, det er dog i høieſte Grad mærkeligt!“ ſagde Bog-Handleren ganſke høit. „Aldrig havde jeg dog troet, at der kunde hændes ſaadanne Ting i et Kvarteer ſom vort!“

Medens den fromme Mand anſtillede denne Betragtning, red Kavaleren langſomt bort. Den elegante Kavaleer var imidlertid virkelig den graa Mand, — med hvem der ganſke viſt var foregaaet en fuldſtændig Forvandling.

Han red nu igjennem Pall-Mall, indtil han kom til Saint-James'-Street; derpaa tog han Veien til Piccadilly, og derfra red han hen til Hyde-Park.

Det var en ſmuk Vinter-Formiddag; — Klokken var omtrent ti.

Til Trods for det ſmukke Veir, var Hyde-Park imidlertid i Dag øde og tom, — ſom den da i Almindelighed pleier at være om Efteraaret og Vinteren, medens den derimod neppe er ſtor nok til at rumme de Ryttere og Rytterſker, der gjæſte den om Sommeren.

Ikke deſto mindre mødte den graa Mand en ung Dame, der ligeledes red ſig en Tour, og hvis blaa Slør lyſtig flagrede for Vinden, medens den graa Mand med en ligegyldig Mine legede med ſin Ride-Pidſk, idet han red forbi hende.

Imidlertid foer der ſom en elektriſk Gniſt igjennem dem Begge, da de ſaae hinanden.

Deres Blikke mødtes og krydſede hinanden ſom to Kaarder, paa hvilke Solens Straaler kaſte deres fulde Glands.

„Miſs Ellen!“ tænkte den graa Mand.

„Det er ham!“ sagde Lord Palmures stolte Datter halvhøit.

Hurtig vendte hun sig om og kaldte paa den gamle Ride=Knægt, der red bagved hende.

Den aldrende Mand gav sin Hest Sporerne; men da han kom hen til den unge Dame, var den graa Mand allerede langt borte.

Idet han red forbi Miss Ellen, havde han havt den Frækhed at hilse paa hende!

„Paddy,“ sagde Miss Ellen, der var bleven ligbleg og skjælvede over hele Legemet af Harme, „kan Du see den . . . Herre derhenne?“

„Den elegante Rytter der?“ svarede den gamle Ride=Knægt. „Ja, naar man ikke saae ham, og ikke lagde Mærke til ham, maatte man da være blind, Miss Ellen!“

„Godt!“ vedblev den unge Dame utaalmodig. „Du maa følge efter ham!“

Ride=Knægten bukkede.

„Om det bliver nødvendigt, maa Du baade Nat og Dag følge efter ham; — men naar Du kommer hjem, maa Du kunne sige mig, hvad han hedder, og hvor han boer!“ vedblev Miss Ellen.

„Skal skee, Miss Ellen!“ svarede den gamle Ride=Knægt.

Og nu vendte han om og gav sig til at forfølge den graa Mand.

Denne havde imidlertid ogsaa vendt sig om, og det i det meest afgjørende Øieblik, — og med et temmelig haanligt Smiil sagde han halvhøit

„Oho! Jeg har en Anelse om, hvad det er for et Hverv, der nu bliver Dig overdraget, min gamle Ven;

men jeg skal sørge for, at Du ikke kommer til at skille Dig ved det paa en tilfredsstillende Maade."

Og efterat han havde kaldt paa sin Ride-Knægt, rev han et Blad ud af sin Tegne-Bog og skrev følgende Linier paa det:

„Miss Ellen!

Det lader til, at De har Lyst til at faae at vide, hvem jeg er, hvor jeg kommer fra, og hvorhen jeg agter mig. — I Nat skal jeg selv have den Ære at meddele Dem alt dette.

Deres meget ærbødige
Ubekjendte."

Derpaa lagde han Papiret sammen, gav sin Ride-Knægt det og sagde til ham:

„Nu maa Du galoppere afsted efter den unge Dame derhenne og give hende dette Brev!"

„Hvor træffer jeg senere Deres Herlighed?" spurgte Ride-Knægten.

„Det skal Du ikke bryde Dig om! — Du kan ride lidt omkring i Gaderne og derpaa hjem."

Den graa Mands Ride-Knægt gav sin Hest Sporerne og galopperede afsted.

Da Miss Ellens aldrende Ledsager saae, at den graa Mand gjorde Holdt — for at skrive den lille Billet —, gav han sig til at ride i Skridt, og som en Spion, der forstaaer at spille sin Rolle, antog han en ligegyldig Mine.

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend den graa Mand galopperede videre, og nu fulgte Paddy hans Exempel.

De to Ryttere nærmede sig nu en meget bred Aa, der kaldes Serpentine-Aaen.

„Naa, længer kan Du da ikke komme; — nu bliver Du peent nødt til at vende om!" tænkte Miss Ellens Ride-Knægt.

Den graa Mand havde imidlertid udseet sig et Sted, hvor Aaen er mindre bred, og til sin store Forbauselse saae den gamle Ride-Knægt pludselig, at den Rytter, som han skulde forfølge, lod sin Hest springe over Vandet; — selv paa dette Sted var Springet nemlig forbundet med Fare.

Den graa Mand var imidlertid en fortrinlig Rytter, og hans Hest var ikke bange for at indlade sig paa nogetsomhelst Foretagende, naar han blot styrede den. Kjækt sprang den over Aaen og naaede i god Behold Parken, der laa paa den anden Side af Vandet.

Paddy betænkte sig ikke et Øieblik, men gav sin Hest Sporerne; han vilde, han maatte jo følge den graa Mands Exempel.

Hesten vægrede sig ved at adlyde, og der opstod en Kamp imellem Mennesket og Dyret. Langt om længe gik Paddy dog af med Seiren, og Dyret foretog sig det dristige Spring.

Det var imidlertid mindre heldigt — eller mindre behændigt — end den graa Mands Fuldblods-Hest; — det faldt i Vandet med sin Rytter.

Paddy brølede høit af Raseri, idet han saae efter den graa Mand, der galopperede bort.

Medens Paddy laa og rodede i Vandet og skjændtes med et Par Opsyns-Mænd, der vare komne til, og som skjældte ham ud, fordi han havde overtraadt Ordens-Politiets Forskrifter, red den graa Mand sig en længere Tour, og derpaa sagde han til sig selv:

„Nu maa jeg see at komme hen til Kilburn=Square. Det er dog nok Umagen værd at rekognoscere Terrainet; aldeles umuligt er det jo ikke, at vi kunne finde paa et Middel til at sætte Drengen paa fri Fod inden i Morgen!“

Og han galopperede henad Edgeware=Road.

Sextende Kapitel.

I London er Politi=Assistenten tillige Forhørs=Dommer, og det staaer i hans Magt at sætte en Arrestant paa fri Fod, naar han har afholdt Forhør over ham.

I Kilburn beklædte Mr. Booth, som sagt, Posten som Politi=Assistent. Mr. Booth var temmelig raa og brutal; men han var tillige en meget dygtig Mand. I de ti Aar, i hvilke han havde været ansat i Politiets Tjeneste, havde han faaet sit Distrikt renset for en Mængde farlige Forbrydere, og hans Foresatte nærede megen Tillid til ham.

Mr. Booth respekterede Søndagen som Hvile=Dag; — den Dag blev han hjemme og læste i den hellige Skrift.

Politiet er imidlertid det nyere Samfunds Drage, og naar det en Gang imellem hviler sig, har det ikke Lov til at lukke mere end det ene Øie. Dette indsaae Mr. Booth ogsaa meget godt, og derfor anvendte han en Deel af Søndagen til at gjennemlæse de seneste ind=

løbne Skrivelser fra Hoved-Stationen i Scotland-Yard.

Mr. Booth var Enke-Mand. Rygtet sagde, at han ikke havde taget sig sin Kones Død synderlig nær; — men derimod tilbad han sin Datter.

Denne Mand, der kunde være saa raa, og som i Almindelighed kun udstødte Trudsler, blev pludselig høflig og venlig, naar Kate traadte ind i hans Kontoir.

Men den sextenaarige Kate var ogsaa en ualmindelig smuk Pige; ja, hendes blide Smiil var endog i Stand til at skjænke de Arrestanter Trøst og Haab, der vare saa heldige at faae et Glimt af hende at see.

Da Mr. Booth var kommen hjem fra Kirken, satte han sig til at arbeide; men han fik ikke Lov til at arbeide ret længe. Miss Kate traadte nemlig pludselig ind i hans Studere-Værelse.

Da Politi-Embedsmanden hørte, at Døren blev aabnet, udbrød han ærgerlig:

„Hvem er nu det?"

Med disse Ord vendte han sig om, og da han nu fik Die paa sin Datter, opklaredes hans Ansigt, og han sagde i en ganske anden Tone:

„Naa, er det Dig, min søde Pige?"

„Ja, det er mig, lille Fader," svarede Kate.

„Hvad er til Tjeneste, min Pige?"

„Hvad for Noget? Arbeider Du i Dag, lille Fader?"

„Ja, jeg er nødt til det," svarede han, „jeg har en heel Deel Breve at besvare."

„Ah!"

„Og desuden maa jeg skrive en Rapport over den sidste Nats Begivenheder."

„Det var netop om dem, jeg gjerne vilde tale med Dig, lille Fader."

„Hvad for Noget?" udbrød Mr. Booth, idet han rynkede Panden.

„Du bliver dog vel ikke vred paa mig, lille Fader?" spurgte den unge Pige ganske forskrækket.

„Vred? — Naar har jeg vel nogensinde været vred paa Dig, min søde Pige?"

Kate kyssede sin Fader og sagde derpaa:

„I Morges var Lægen her."

„Ah!" bemærkede Politi-Embedsmanden. „For at see til den lille Gavtyv, kan jeg tænke."

Miss Kate betænkte sig et Øieblik; derpaa vedblev hun:

„Jeg maatte hjælpe ham med at forbinde den stakkels lille Dreng!"

„Naa, ja, — det var der da ikke noget Ondt," i bemærkede hendes Fader.

„Noget Ondt?" gjentog den unge Pige. „Nei — tværtimod! .... Ja, det vil sige ...., kjære Fader, naar jeg skal være ganske oprigtig, troer jeg virkelig, at den stakkels Dreng er uskyldig."

„Uskyldig!"

„Ja, lille Fader," vedblev Miss Kate, „han fortalte os sin Historie, og den gjorde virkelig et meget dybt Indtryk paa os Begge."

Mr. Booth trak paa Skuldrene. Imod enhver Anden havde han vistnok været brutal i dette Øieblik; men imod sin Datter var han aldrig brutal. Dog svarede han rigtignok ikke, men lod sig nøie med at gjennemsee de Skrivelser, der laae paa Bordet foran ham.

Pludselig foer han sammen og rynkede Panden.

„Hvad er nu dette?" udbrød han.

Hvormegen Interesse Miss Kate end nærede for den lille Dreng, vovede hun dog ikke tiere at henlede sin Faders Opmærksomhed paa ham; hun taug derfor stille.

Til hendes store Forbauselse var det Mr. Booth selv, der paany bragte dette Æmne paa Bane.

„Naa, — saa den lille Syngel fortalte Dig og Lægen sin Historie, Kate?" spurgte han.

„Ja, det gjorde han ganske vist, lille Faber," svarede den unge Pige, der blev sjæleglad over, at hun imod Forventning fik Lov til igjen at tale om den lille Irlænder.

„Og hvad fortalte han Eder da?"

„At han først for fire eller fem Dage siden var ankommen til London, — at han var født i Irland, og at hans Moder hed Jenny."

„Naa, — og saa?"

„Saa fortalte han os, at hans Moder og han vare blevne stilte fra hinanden, og at to ondskabsfulde Fruentimmer hevde indespærret ham i et Huus, til hvilket der hørte en Have."

„Ja, alt det har han ogsaa fortalt mig," sagde Politi-Embedsmanden.

Den smukke Miss Kate vedblev:

„Haabet om at faae Moderen at see igjen gav ham tilsidst Mod til at flygte bort fra det omtalte Huus, og han vandrede nu omkring i Londons Gader, indtil han traf paa et Fruentimmer, der hed Suzannah, og som tog ham hjem med, men lovede ham, at hun den næste Dag vilde bringe ham hen til Moderen."

„Men det er jo ligefrem utroligt!" udbrød Mr. Booth, der endnu ikke havde lagt den Skrivelse fra sig, som nylig i saa høi Grad havde tildraget sig hans Opmærksomhed.

„Hvad er det, Du finder saa uroligt, lille Fader?" spurgte Miss Kate.

„Det skal jeg sige Dig, mit Barn," svarede Politi-Embedsmanden. „Seer Du, denne Skrivelse er nylig bleven tilstillet mig fra en af mine Kolleger; læs den, saa skal Du see, hvor nøie den stemmer overeens med den Historie, som den lille Fyr fortalte Dig og Lægen!"

Den unge Pige læste den Skrivelse igjennem, som hendes Fader rakte hende.

Denne Skrivelse var saalydende:

„I Morges indfandt Lord Palmure, Medlem af Over-Huset, sig hos undertegnede Politi-Assistent og gjorde følgende Anmeldelse:

En Dreng, for hvem han nærer den meest levende Interesse, som hedder Ralph og er omtrent ti Aar gammel, ankom for nogle Dage siden her til Hoved-Staden med sin Moder, der er en Irlænderinde. Han blev imidlertid snart skilt fra Moderen; men ved den Undersøgelse, som Lord Palmure har anstillet, er det lykkedes ham at gjøre den Opdagelse, at den lille Dreng var bleven stjaalet af to Fruentimmer, som havde bragt ham ud til et Huus i Hampstead.

Skjøndt de to Fruentimmer passede godt paa den lille Fyr, lykkedes det ham dog at slippe bort fra dem.

Da han ikke kjendte det Ringeste til London og ikke vidste, til hvem han skulde tage sin Tilflugt, er han efter al Sandsynlighed bleven arresteret som Vagabond og transporteret til en eller anden Politi-Station.

Nu forlanger Lord Palmure denne lille Dreng udleveret, da han vil sørge for hans Fremtid. Desuden udlover han en Belønning af tusind Pund Sterling til den, der seer sig i Stand til at meddele

ham paalidelige Oplysninger om den lille Fyrs nuværende Opholdssted."

„O," udbrød Miss Kate, idet hun lagde Skrivelsen paa Bordet, „jeg er overbeviist om, at det er denne lille Dreng, der er Tale om i Skrivelsen."

„I den Henseende er jeg af samme Mening, som Du, min Pige."

„Saa bringer Du vel strax Drengen hen til Lord Palmure, lille Fader?"

„Nei, det kan ikke paa nogen Maade lade sig gjøre, Kate," svarede Politi-Embedsmanden.

„Og hvorfor ikke?" spurgte den unge Pige.

„Fordi den lille Irlænder, for hvem Du nærer saamegen Interesse, er arresteret som mistænkt for at have staaet i Ledtog med Tyve, ja, endog blev grebet paa selve det Sted, hvor der nylig var blevet begaaet et dristigt Tyveri, — eller dog i det Mindste et Attentat paa denne Forbrydelse," svarede Mr. Booth. „Under disse Omstændigheder maa Lord Palmure selv i Morgen give Møde paa Stationen og forlange Drengen udleveret."

„Ja, det er rimeligt nok, at Du har Ret deri, lille Fader," svarede den smukke Pige, „men Lord Palmure maa da i alt Fald have at vide, hvor han kan finde den stakkels Dreng."

„Meget sandt, Kate," sagde Mr. Booth, „og derfor vil jeg nu ogsaa selv aflægge Lord Palmure et Besøg."

Esterat Mr. Booth derpaa havde taget sin Tilflugt til en Vei-Viser for at faae at vide, hvor den fornemme Mand boede, med hvem han saa uventet havde faaet Forretninger at afgjøre, tog han sin Hat og sine Handsker og sagde saa til sin Datter:

„Jeg tager en Droschke; men da Lord Palmure boer

langt borte herfra, — nemlig i Chester-Street, — er det meget muligt, at jeg alligevel bliver en Times-Tid borte. De Skrivelser, der muligviis indløbe, medens jeg er borte, kan Du give min Sekretair Toby; — han er oppe paa sit Værelse, — kommer der imidlertid en eller anden Skrivelse; som kun er bleven mig tilstillet til Gjennemsyn, maa der tages en Afskrift af den, og det vil jeg bede Dig om at gjøre; thi Toby er den største Dumrian, jeg nogensinde har kjendt."

Med disse Ord forlod Mr. Brooth Værelset.

Da han var kommen ud paa Gaden, sagde han imidlertid halvhøit:

„Hm! . . . Hvor stor var det nu, Belønningen var? . . . Tusind Pund Sterling, troer jeg! . . . Ved den hellige Georg, det er en større Sum, end jeg tjener i fem Aar, og det vilde unægtelig være en ret anstændig Medgift for min Kate!" —

— Mr. Booth havde neppe været borte i fem Minuter, da Miss Kate, der igjen var gaaet ind i Dagligstuen og havde taget fat paa sin Bibel, hørte Nogen komme galopperende igjennem Gaden.

Som alle unge Piger var hun en lille Smule nysgjerrig, og da hun sad ved Vinduet, trak hun Gardinet lidt til Side og saae ud.

Hun fik da Øie paa en elegant Rytter. Denne Rytter, — der ikke var nogen Anden. end den graa Mand, — havde netop gjort Holdt udenfor Politi-Stationen, — (der boede Politi-Assistenten nemlig), — og Miss Kate saae nu, at den elegante Kavaleer sprang af Hesten og gav en pjaltet lille Dreng en Shilling for at holde denne.

Syttende Kapitel.

Førend vi i Forening med den graa Mand aflægge et Besøg paa Politi-Stationen, ville vi see at faae at vide, hvor han havde været henne.

Først og fremmest havde han da begivet sig hen til Kilburn-Square.

— Vi have allerede tidligere bemærket, at det i Almindelighed pleier at vare temmelig længe, inden en Englænder finder sig foranlediget til at tage nogen Notice af, hvad der foregaaer i hans umiddelbare Nærhed; — nu maae vi imidlertid tilføie, at Englænderen til Gjengjæld ikke saa let slaaer sig til Ro igjen, naar han først tilgavns er kommen i Bevægelse.

Den Begivenhed, som den foregaaende Aften havde vakt saamegen Sensation i hele Kvarteret, var ingenlunde gaaet i Glemmebogen; endnu bestandig dreiede alle Samtaler sig om den; ja, til Trods for Helligdagen samlede der sig endog forskjellige Grupper paa Gaden; thi det var den almindelige Mening, at den store Begivenhed endnu kunde trænge til at blive gjort til Gjenstand for en grundig Drøftelse.

Alle vilde naturligviis vide Besked om, hvad der var foregaaet, og Enhver fortalte Historien paa sin Maneer.

Mr. Thomas Elgin, om hvem Gud og Hvermand vidste, at han var en afskyelig Blod-Suger, var just ikke Gjenstand for nogen overvættes stor Medlidenhed eller Deeltagelse; der var endog Adskillige, som høit og tydelig udtalte deres Beklagelse over, at Tyvene ikke havde faaet Tid til at skille Aager-Karlen af med en klækkelig Portion af det Mammon, som han paa en saa oprørende

Maade havde skrabet sammen; — en brav Englænder gjør aldrig en Røver-Kule af sit Hjerte.

Det var saaledes ikke Medlidenhed, men slet og ret Nysgjerrighed, der havde bevæget nogle af Thomas Elgins Naboer til at anstille et Forsøg paa at komme til at tale med ham.

Hans gamle Huus-Holderske, der havde faaet de strengeste Ordrer af sin Herre, havde imidlertid hele Tiden med den største Bestemthed vægret sig ved at lade Nogen komme ind til Patienten.

Endnu ved Middags-Tid stod der en halv Snees Mennesker udenfor Aager-Karlens Huus, og de patrouillerende Betjente havde gjentagne Gange opfordret dem til at gaae deres Vei, men stadig forgjæves.

Ved Middags-Tid kom den graa Mand galopperende hen til Skuepladsen for det Tyveri; der havde sat hele Kvarteret i en saa ubeskrivelig Bevægelse.

Da de Tilstedeværende fik Øie paa den elegant klædte Mand, der red paa en udmærket smuk Hest, gjorde de ærbødig Plads for ham; — de følte sig nemlig overbeviste om, at det var et Medlem af Landets høieste Aristokrati, der gjorde dem den Ære at vise sig i deres Midte.

Den graa Mand nærmede sig en Gruppe, der havde samlet sig om den gamle Bog-Handler, der var Aager-Karlens nærmeste Nabo, og som nu i det Mindste for halvtredsindstyvende Gang fortalte, hvorledes det Hele var gaaet til.

Med en beskyttende Mine nikkede Rytteren til Bog-Handleren og sagde:

„Min gode Mand, — jeg er af Naturen en lille Smule nysgjerrig — og tillige noget excentrisk. — Saaledes morer det mig f. Ex. at indsamle saa mange Oplys-

ninger, som muligt, om enhver Forbrydelse, der bliver begaaet i det frie Englands Hoved-Stad."

Ordet „excentrisk" gjør altid en ligefrem forbausende Virkning paa enhver Englænder.

Folk, der have deres Forretninger at passe, have ikke Raad, — eller, hvad der er det Selvsamme: de have ikke Tid til at give Beviser paa, at de ere excentriske; — (for enhver Englænder er det nemlig en Troes-Artikel, at „Tid er Penge".) Det er kun Aristokratiet, der kan tillade sig at være excentrisk, — og i denne Omstændighed ligger der maaskee en væsentlig Grund til, at de øvrige Samfunds-Klasser i England nære saamegen Agtelse, ja, Beundring for Aristokratiet.

Neppe havde den graa Mand udtalt Ordet „excentrisk", førend de Omkringstaaende med en Bifalds-Mumlen, der var i høieste Grad smigrende for ham, nærmede sig ham og Bog-Handleren, ja, formelig sluttede Kreds om den.

„Ja," vedblev den graa Mand, „jeg fører nøiagtig Bog over alle de Forbrydelser, der blive begaaede her i London, — og da navnlig over de grovere, og jeg skyer hverken Uleilighed eller Offre, naar det gjælder om at opnaae nøiagtige og paalidelige Oplysninger i saa Henseende."

I Paris vilde man gjøre sig latterlig ved at udtale sig saaledes; — i London fandt man det derimod kun ganske naturligt, at en Adelsmand, som ikke havde Noget at bestille, fordrev Tiden med at samle paa interessante Forbrydelser. — Naa ja, der er jo saa Mange, der samle paa Frimærker, Segl, Mønter o. s. v., og naar Alt kommer til Alt, kan man da ligesaa gierne samle paa det Ene som paa det Andet!

Den gamle Bog-Handler skyndte sig da ogsaa med at bemærke:

„Ja, naar Deres Herlighed samler paa interessante Forbrydelser, kan De ganske vist ikke let finde noge bedre Exemplar, end det, som her foreligger."

„Uden al Tvivl," vedblev den graa Mand, „og derfor ønsker jeg ogsaa nok at faae Oplysning om Alt, hvad der er forefaldet."

Og han tog sin Lomme-Bog frem og lavede sig til at gjøre de Optegnelser, som han maatte finde nødvendige.

„Der er Huset," sagde Bog-Handleren.

„Er Manden død?"

„Nei, — kun saaret."

„Hvem er den Mand?"

„En Bankier."

„Nei," sagde en af de Omkringstaaende, „det er en Aager-Karl."

„En Aager-Karl! — Ypperligt!" udbrød den graa Mand. „Denne Aager-Karl maa jeg see!"

„Det er umuligt!"

„Umuligt?" spurgte den graa Mand, idet han rynkede Panden, som om han aldrig før havde hørt det Ord. „Hvad skal det sige?"

„Det skal sige, at Mandens Tjeneste-Pige ikke lader Nogen komme ind til ham."

„Hm!" sagde den graa Mand, idet han steg af Hesten, som de Tilstedeværende kappedes om at holde for ham, — og derpaa gik hen til Aager-Karlens Huus og ringede.

Tjeneste-Pigen aabnede Døren, og den graa Mand, som kjendte Thomas Elgins svage Side, sagde til hende:

„Vil De sige til Deres Herre, at jeg giver ti Guineer for at faae Lov til at besee hans Huus!"

Forbauset over Summens Størrelse løb Tjeneste-Pigen ind til sin Herre.

Den graa Mands Tilbud gav de Omkringstaaende Anledning til at indgaae Væddemaal. Imidlertid maatte de skynde sig dermed; thi allerede efter nogle faa Minuter vendte Tjeneste-Pigen tilbage for at underrette den excentriske Mylord om, at det vilde være hendes Herre en Fornøielse at see ham hos sig.

Thomas Elgin laa inde i et Værelse, der stødte op til Forsalen. Da den graa Mand stod ligeoverfor den Saarede, gjentog han sin Fortælling om sin Interesse for mærkelige Forbrydelser, og paa samme Tid lagde han en Bank-Note paa ti Pund Sterling paa Kaminen.

Thomas Elgin kom i rigtig godt Humør, da han fik Øie paa Bank-Noten, og meddelte med Glæde sin fornemme Gjæst alle mulige Oplysninger.

„Ah!" udbrød den graa Mand pludselig. „Jeg vilde med største Fornøielse give ti Pund til for at faae Pistolen og Gevær-Løbet at see."

Thomas Elgin var kun let saaret; men om han end havde ligget paa sit Yderste, vilde han dog have opbudt sine sidste Kræfter for at tjene ti Pund Sterling. Han sprang altsaa ud af Sengen, iførte sig i Hast en gammel Slaabrok, og førte sin Gjæst ud til det Værelse, i hvilket Explosionen havde fundet Sted.

„Ah! Det er virkelig i høieste Grad interessant!" udbrød den graa Mand, som med den største Opmærksomhed undersøgte Alt, rettede en Mængde Spørgsmaal til Thomas Elgin og hvert Øieblik nedskrev nogle Bemærkninger i sin Lomme-Bog.

Aager-Karlen, der var ganske overordentlig forekommende, bragte selv den lille Irlænder paa Bane og viste sin Gjæst Blod-Pletten paa Gulvet.

„Ah!“ sagde den graa Mand. „Hvor er den lille Fyr nu henne?“

„Han sidder arresteret paa Politi-Stationen i Kalburn,“ svarede Thomas Elgin.

„Hm! Naar jeg kunde faae ham at see, vilde jeg gjerne give fem Pund Sterling til!“

„Mr. Booth vil ikke nægte Dem den Fornøielse, naar jeg giver Dem et Par Ord med til ham.“

„All right!“ sagde den graa Mand.

Nu skrev Thomas Elgin følgende Brev til Mr. Booth:

„Høistærede!

Overbringeren af dette Brev, der for mig har navngivet sig som Lord Cornhill, har anmodet mig om et Par anbefalende Ord til Dem.

Da Mylord, der er en fuldendt, men meget excentrisk Gentleman, agter at udgive en Samling af interessante Rets-Sager, haaber jeg, at De vil opfylde hans Ønske.

Deres ærbødige Tjener,
Thomas Elgin.“

Den graa Mand lagde endnu en Bank-Note paa Kaminen, takkede Thomas Elgin for den venlige Modtagelse og gik sin Vei med Anbefalings-Skrivelsen i Lommen.

Da han kom ud til den yderste Dør, hørte han, at Tjeneste-Pigen skjændtes med en pjaltetklædt Mand, som absolut vilde tale med Thomas Elgin.

„Jeg har Forretninger at afgjøre med ham,“ sagde den paatrængende Gjæst.

„Men Mr. Thomas Elgin er syg og sengeliggende.“

„Siig til ham, at jeg nylig er kommen hertil ovre fra Amerika!“

Da den graa Mand hørte disse sidste Ord, foer han sammen og betragtede den Fremmede med den største Opmærksomhed.

„Taler De Fransk?“ sagde han til ham.

„Ja,“ sagde Amerikaneren.

Nu gjorde den graa Mand hurtig et hemmelighedsfuldt Tegn til ham.

Amerikaneren foer et Par Skridt tilbage og besvarede Signalet.

„Godt!“ sagde den graa Mand nu paa Fransk. „De er en af dem, som vi søge, og jeg er en af dem, som De søger. — De skal nu ikke gjøre Paastand paa at faae Adgang til dette Huus, men følge efter mig i nogen Afstand!“

Og nu steg den graa Mand atter til Hest, efterat han med et Par Ord havde bragt en af de djævelske Planer til at strande, i hvilke Thomas Elgin var indviklet.

Attende Kapitel.

Nogle Minuter efter gjorde den graa Mand Holdt udenfor Politi-Stationen. Amerikaneren, der var en af

de fire Mænd, som hiin Morgen havde givet Møde i Saint-Gilles-Kirken, havde strax lyst ham, sagt til Tjeneste-Pigen, at han vilde komme igjen en anden Gang, og derpaa givet sig til at følge efter den elegant klædte Rytter.

— Den smukke Miss Kate saae ud af Vinduet, da hun hørte en Rytter nærme sig, og Synet af den Fremmede imponerede hende i den Grad, at hun selv aabnede Gade-Døren for ham, i Stedet for at sende Bud efter sin Faders Sekretair, Toby.

„Goddag, mit smukke Barn!" sagde den graa Mand til hende. „Jeg maa vist være gaaet feil; — thi en saa smuk Dame, som De, kan dog vist neppe være Fange-Vogterske."

„Hvad søger De, Mylord?"

„Politi-Stationen, Kilburn."

„Det er ganske rigtig her!"

„Ah! . . . . Saa vilde jeg gjerne tale med Mr. Booth."

„Med min Fader?"

„Deres Fader? — Ved den hellige Georg, — han kan være stolt af at have en saa smuk Datter!" udbrød den graa Mand.

Kate rødmede dybt, — men hun fandt den Fremmede i høieste Grad elskværdig.

Den graa Mand vedblev:

„Jeg har et Brev til Mr. Booth, — fra Mr. Thomas Elgin."

„Fra den Mand, som nær var bleven myrdet igaar?"

„Ja, netop."

Miss Kate havde imidlertid ført den graa Mand ind Mr. Booths private Kontoir, og nu fortalte han ogsaa

hende Historien om den Interesse, som han nærede for mærkelige Forbrydelser.

„Men min Fader er rigtignok ikke hjemme," sagde Miss Kate nu."

Da det imidlertid lod til, at denne Efterretning beredte den graa Mand en stor Skuffelse, skyndte hun sig med at tilføie:

„Men han har givet mig Lov til at læse de Breve, der maatte indløbe, medens han var ude."

Nu rakte den graa Mand hende Thomas Elgins Brev og hun læste det igjennem.

Noget raadvild sagde hun derpaa:

„Jeg maa kalde paa Toby!"

„Hvem er Toby?"

„Det er min Faders Sekretair."

Og efterat hun havde budt den Fremmede en Stol, gik hun udenfor og kaldte paa Toby.

Derpaa vendte hun tilbage til sin Gjæst og sagde til ham:

„O, Mylord, De kan ikke gjøre Dem nogen Forestilling om, hvad det er for en sød lille Dreng! — Han er saa smuk som en Engel, og hvad Mr. Thomas Elgin end siger, føler jeg mig dog overbeviist om, at den lille Fyr ikke er nogen Tyv; — jeg troer paa den Historie, han har fortalt mig."

„Naa, saa han har fortalt Dem sin Historie?"

„Ja, — og det var en rigtig rørende Historie, Mylord!"

„Den vil jeg indføre i mine Optegnelser," sagde den graa Mand, idet han atter tog sin Lomme-Bog frem.

Miss Kate lod sig ikke bede to Gange om at fortælle, hvad hun vidste om den lille Irlænder, og skjøndt

den graa Mand meget godt kjendte dennes Historie, lagde han dog den største Interesse for Dagen for Alt, hvad den smukke Pige fortalte ham.

Pludselig udbrød Miss Kate:

„Men jeg har det bedste Haab om, at Drengen snart bliver frelst.“

Den graa Mand foer sammen.

„Frelst?“ sagde han. „Af hvem?“

„Af en anden fornem Herre, der vil forlange ham udleveret.“

Den graa Mands Hjerte bankede voldsomt; men hans Ansigt var ligesaa roligt, som før.

„Og hvad er det for en fornem Herre?“ spurgte han.

„Det er Lord Palmure,“ svarede Miss Kate.

Den graa Mand fortrak ikke en Mine.

Nu gjorde Miss Kate ham bekjendt med Indholdet af den Skrivelse, som hendes Fader havde faaet fra en Kollega, og som havde bevæget ham til at aflægge Lord Palmure et Besøg.

Neppe havde hun meddeelt sin Gjæst disse Oplysninger, førend Toby traadte ind i Værelset.

Det var et høit, ungt Menneske med guult Haar, fremstaaende Øine og et Smiil, der røbede alt Andet end Klogskab, og som hvert Øieblik lod hans grimme Tænder komme til Syne. Da Mr. Booth kaldte denne unge Mand en Dumrian, havde han ganske vist ikke gjort ham Uret.

„Toby,“ sagde den unge Pige til ham, „De har jo Nøglerne til Detentions-Lokalet?“

„Ja vel,“ svarede Toby, idet han tog et stort Nøgle-Knippe op af Lommen.

„Naa ja," vedblev Miss Kate, „nu ønsker Lord Cornhill" . . .

„Hvem er det?" afbrød Toby hende her.

„Det er den Herre der," svarede Miss Kate, idet hun pegede paa den graa Mand.

Toby bukkede dybt.

„Naa," vedblev Miss Kate, „Lord Cornhill, der er meget excentrisk" . . .

„Og rig," tilføiede den graa Mand.

„. . . Ønsker, — navnlig fordi han interesserer sig for mærkelige Forbrydelser, — at faae den lille Dreng at see."

„Det er umuligt!" svarede Toby.

„Hvorfor det?"

„Fordi Mr. Booth" . . .

„Mr. Booth er jo min Fader," afbrød Miss Kate ham her.

„Ja, det veed jeg nok; men" . . .

„Og hvad jeg har gjort, finder min Fader altid rigtig gjort!"

„Ogsaa det veed jeg; men" . . .

„Men — hvad?" spurgte Miss Kate nu i en bydende Tone.

Toby blev ildrød i Hovedet. Han var forelsket i den unge Pige, der gjorde sig lystig over ham, men kunde vikle ham om en Finger.

„Men," indvendte Sekretairen, som vidste, hvad Pligten bød ham at gjøre, „hvis Mylord, som jo skal være saa excentrisk, nu havde i Sinde at sætte Fangen i Frihed?"

Den graa Mand brast i Latter, og den unge Pige istemmede hans Latter.

„De skal slet ikke bryde Dem om, hvad han siger, Mylord," sagde hun.

Og idet hun derpaa henvendte sig til Sekretairen, tilføiede hun:

„Fader har virkelig ikke Uret, naar han siger, at De er en Dumrian!"

Disse Ord krænkede Toby dybt.

„Ja, De har let ved at tale saaledes, Frøken!" sagde han. „Jeg er en fattig Mand; her faaer jeg dog fem og halvfjerdsindstyve Pund om Aaret i Løn, og hvis Deres Fader nu gav mig min Afsked, fordi jeg havde rettet mig efter Deres Ønske." . . .

„Vover De at tale saaledes til mig!" afbrød Miss Kate ham her. „Vil De strax give mig Nøglerne?"

Toby udstødte et dybt Suk; — men han gav Miss Kate Nøgle-Knippet.

„See saa!" sagde den unge Pige derpaa til den graa Mand. „Vil De nu behage at følge med mig, Mylord?"

„Ind i Detentions-Lokalet?"

„Ja."

„Jeg faaer altsaa virkelig den lille Fyr at see?"

„Ja, ganske vist, Mylord!"

„Tak!" sagde den foregivne Adelsmand.

Og for at trøste Sekretairen, stak han ham en Fem-Punds-Note i Haanden.

Miss Kate havde tændt et Lys, og nu gik hun hen til en jernbeslaaet Dør, der var anbragt i Bag-Væggen af Mr. Booths private Kontoir.

Nittende Kapitel.

Da den omtalte Dør blev aabnet, fik den foregivne Lord Cornhill Die paa en skummel Vindel-Trappe, der syntes at interessere ham meget; thi han nedskrev strax en Notice om den i sin Lomme-Bog.

Miss Kate, som ikke kunde lade være med at smile, da hun saae, hvor original den foregivne Adelsmand var, gik i Forveien, med Lyset i Haanden, og standsede først, da hun var kommen tredive Skridt ned.

Den graa Mand saae nu, at han befandt sig i en underjordisk Gang, og han fik strax Die paa en anden Dør, der ligeledes var beslaaet med Jern.

„Her er det," sagde Miss Kate.

„Stakkels Dreng!" tænkte den graa Mand. „Der bliver jo passet paa ham, som om han var en dødsdømt Forbryder!"

Miss Kate aabnede Døren. I det første Øieblik var Alt stille; men snart kunde den graa Mand høre en sagte Stønnen og Klynken.

Nu blev han ligbleg, og hans Hjerte bankede voldsomt.

Endelig skulde han faae den lille Dreng at see, i hvis Hænder Irlands Skjæbne skulde lægges, og efter hvem han havde søgt med saa stor Udholdenhed, men som han endnu aldrig havde faaet Leilighed til at see.

Miss Kate, som var traadt først ind i Cellen, sagde halvhøit:

„Bliv ikke bange, lille Ralph, — det er mig!"

Den graa Mand saae nu den lille Dreng ligge paa en Bunke Halm. Hans Klæder og Linned vare fulde af Blod-Pletter.

Den lille Irlænder reiste sig halvt op og saae paa Miss Kate.

Den unge Pige havde været god imod ham, og hos Børn træffer man dog endnu paa Taknemmelighed.

„Ah! Det er Dem, Frøken!“ sagde Ralph.

„Ja, min lille Ven,“ svarede Miss Kate. „Hvorledes er det med Dig?“

„En lille Smule bedre“, svarede Drengen med sin blide, veemodige Stemme.

„Lider Du endnu bestandig af Tørst?“

„Ja, meget, Frøken.“

Den graa Mand holdt sig i Skyggen, saa at Ingen kunde see de Taarer, der trillede ned ad hans Kinder.

„Frøken“, sagde Ralph nu, „De seer saa god ud; — hvorfor vil De da ikke tillade mig at gaae min Vei? Jeg maa dog see at finde min Moder!“

Nu traadte den graa Mand frem, og der faldt et stærkt Lys-Skjær paa ham.

Det lod til, at Drengen blev ganske forskrækket, da han fik Øie paa den Fremmede; men han gav sig dog ikke til at græde.

„Miss Kate,“ sagde den graa Mand nu, „har De Noget imod, at jeg tiltaler den lille Fyr i hans Moders-Maal?“

„Hans Moders-Maal?“ gjentog Miss Kate smilende. „Irlænderne tale jo Engelsk!“

„Ganske vist; — men de lavere Samfunds-Klasser derovre have en særegen Dialekt.“

„Nei, virkelig?“

„Jo, nu skal De høre!“

Og nu gav denne Mand, som syntes at kunne alle Sprog, sig til at tale i en Dialekt, som Fisker-Fa-

milierne paa Irlands Kyster ellers ere de Eneste, der forstaae.

Da Drengen hørte denne Dialekt, udstødte han et Glædes-Skrig; — det var, som om han atter befandt sig i sit Fædreland.

„Ralph", sagde den graa Mand, „jeg er en Ven af Din Moder, — af den stakkels Jenny, der græder, fordi hun har mistet Dig —, som længe forgjæves har søgt efter Dig, og til hvem jeg vil bringe Dig tilbage."

I de sidste tre Dage havde mange Mennesker givet den lille Ralph det samme Løfte, men ført ham bag Lyset; men da denne besynderlige Mand fæstede sit paa een Gang venlige og bydende Blik paa ham, følte han sig ikke desto mindre opfyldt af Glæde og uindskrænket Tillid.

„O", sagde han, „De bedrager mig ikke; — det føler jeg!"

Nu talte den graa Mand, — stadig i den Dialekt, som Miss Kate ikke forstod, — til den lille Dreng om hans Moder, hans Fædreland, deres Hytte ved Havets Bred — og endelig om den gode Sholing, der havde baaret ham paa Armen, da han kom til London.

Ralph hørte formelig med Begeistring paa ham.

„Hør nu efter!" vedblev den graa Mand. „Du maa vise Dig modig; — jeg veed, at Du kan det! — I Morgen bliver Du dømt som Suzannahs og Bultons Medskyldige."

„O, gode Herre," udbrød Ralph nu med foldede Hænder, „jeg sværger Dem til at . . . ."

„At Du er uskyldig?" afbrød den graa Mand ham her. „Det veed jeg meget godt; men det ville Dine Dommere ikke troe. I Morgen bliver Du dømt og bragt til

et andet Fængsel; — men af det skal jeg hjælpe Dig ud!"

„De?" udbrød den lille Dreng. „Men faaer jeg da ikke min stakkels Moder at see?"

„Jo, — i Morgen skal Du faae hende at see; — det lover jeg Dig! . . . „Men Du maa ikke fortælle noget Menneske, ikke engang Miss Kate, hvad jeg nu har sagt til Dig!"

Det Smiil, der nu spillede paa Ralphs Læber, vilde en moden Mand ikke have behøvet at skamme sig ved.

„Jeg kan tie!" sagde han.

Nu bukkede den graa Mand for den smukke Pige og sagde til hende:

„Jeg takker Dem for Deres Forekommenhed; men nu tør jeg ikke længer lægge Beslag paa Deres Tid, Miss Kate!"

Medens de gik op ad Vindel-Trappen, sagde den unge Pige til sin Gjæst:

„Men hvad var det dog, De fortalte Drengen, Mylord? — Han blev jo lige paa een Gang saa rolig!"

„Jeg sagde blot til ham, at han i Morgen vilde faae Besøg af en fornem Herre, som vilde bringe ham til hans Moder", svarede den graa Mand.

Da de igjen kom ind i Mr. Booths private Kontoir, udbrød Toby:

„Naa, — Gud være lovet! — Ere De endelig der?"

„Troede De maaskee, at vi havde ladet os indespærre dernede? spurgte Miss Kate leende.

„Nei, — men jeg var saa bange for, at Mr. Booth skulde komme hjem!

„Nei, virkelig?"

„Ja, ja, — tro De mig, Frøken! — — Det bliver

dog vist det Fornuftigste, at vi ikke tale et Ord til Deres Fader om Mylords Besøg."

„Naa ja, — maaskee har De Ret!" svarede Miss Kate. —

Nogle Minuter senere steg den graa Mand atter til Hest, idet han halvhøit sagde:

„See saa! — Nu er Kampen begyndt, Miss Ellen og Lord Palmure! . . . Nu faae vi at see, hvem der gaaer af med Seiren, — J eller jeg!"

Og nu red han hen til Amerikaneren, der sad paa en Afviser ved et Gade-Hjørne.

Tyvende Kapitel.

Vi maae nu vende tilbage til Brook-Street.

Det er seent paa Aftenen, og den tætte Taage gjør Natten dobbelt mørk.

Paa denne Tid af Aftenen er Brook-Street i Almindelighed øde og tom. Naar man vil træffe paa Liv og Røre der, maa man komme derhen nogle Timer tidligere, — om Sommeren Klokken otte, om Vinteren Klokken syv; — thi saa samles Tyvene der for at træffe Aftale og derpaa at sprede sig i den store By. Resten af Aftenen hersker der dyb Stilhed i denne lille Gade, som Politiet ikke vover sig ind i, medmindre det er meget mandstærkt.

I Aften tog Brook-Street sig imidlertid noget anderledes ud.

I adskillige Huse saae man Lys, og endeel Skygger glede igjennem Mørket, uden dog at veksle et Ord.

Naar disse Skygger kom forbi det Huus, i hvilket Bulton havde boet, pegede de paa det og syntes at sige til hinanden:

„Der er det!"

Og i dette Huus befandt den haardt savnede Suzannah sig, — ganske vist ogsaa under Politiets Bevogtning.

I Modsætning til de franske Tyve og Røvere ere de engelske meget bange for Døden, og skjøndt Bultons Kammerater, — som det syntes, med Føie, — vare meget vrede paa ham, nærede de dog i Grunden en vis Beundring for ham, fordi han havde indladt sig paa Foretagender, som nødvendigviis maatte føre til, at han endte — i Galgen. —

— I den ene Ende af Brook-Street ligger der tilvenstre et lille, skummelt Huus, der i over et Aarhundrede har været betragtet som et Slags Tempel, et Slags Helligdom, i dette Kvarteer, der udelukkende bliver beboet af Tyve.

I dette Huus boede nemlig Englands meest berømte Tyv, Jack Sheppard, indtil han „faldt paa Ærens Mark", — det vil med andre Ord sige: blev hængt.

Tyvene have ladet dette Huus staae aldeles urørt, og Legenden om denne store Forbryder bliver forplantet fra den ene Generation til den anden. Man bærer endog de spæde Børn hen til dette Huus, og først naar en af de ældste Tyve har udtalt følgende „Velsignelse" over Barnet: „Gid Du maa komme til at ligne Jack

Sheppard!" — betragtes det som optaget i det menneske-lige Samfund, — som „døbt". —

— I Aften listede flere Skikkelser, — dog enten enkeltvis eller, i det Allerhøieste, to ad Gangen, sig hen til dette Huus og bankede paa en særegen Maade paa Døren, som derpaa blev aabnet.

Den rødlige Taage kastede et fantastisk Skjær over disse Skikkelser; — men det var menneskelige Skikkelser; — det var Tyve.

Saasnart som de vare komne ind i Huset, lukkede de en Lem op og listede sig ned i en Kjælder, som var deres Rets-Lokale, — deres Høiesterets-Lokale; thi denne Dom-Stols Kjendelser kunne ikke indankes for nogen høiere Instants, — i alt Fald ikke her paa Jorden.

Tyvene i London, — Mennesker, der staae udenfor Samfundet, — have nemlig seet sig nødsagede til at an-skaffe sig en særegen Lovgivning, særegne Dommere, særegne Straffe og — særegne Skarprettere.

Naar en Tyv bliver overbeviist om at have begaaet Forræderi mod sine Kammerater, bliver han dømt til Døden, — og enten bliver han saa en Aften kvalt i sit Hjem, eller en „skjøn", — d. v. s.: rigtig mørk, — Nat kastet ud i Themsen, eller endelig, — som vi allerede have seet et Exempel paa, — overgivet til den verdslige Retfærdighed. —

— De Mænd, der i Aften havde indfundet sig i Jack Sheppards Kjælder, havde givet Møde der for at holde Dom over Suzannah.

„Ere vi fuldtallige?" spurgte en gammel Tyv, der aabenbart gjorde Tjeneste som Præsident.

„Ja," svarede en anden Stemme, „vi ere **Tolv**!"

„Og hvor er Anklageren?“

„Her! — Det er mig!“ svarede en endnu temmelig ung Tyv, der ikke var nogen Anden, end Jack, som af sine Kammerater havde faaet Tilnavnet „Den blaa Fugl.“

„Og Defensor?“ spurgte Præsidenten.

„Er her,“ svarede Craven, der — som vi vide, — var en Ven af Bulton og Suzannah.

„Saa kunne vi jo strax tage fat paa Forhandlingerne!“ sagde Præsidenten, idet han satte sig ved en tom Tønde, rundt omkring hvilken der stod adskillige Bænke opstillede. Ovenover Tønden var der anbragt et stort Talg-Lys.

Dommerne toge Plads paa Bænkene, og Anklageren stillede sig foran Tønden.

„Du har Ordet!“ sagde Præsidenten til ham.

Nu beskyldte „Den blaa Fugl“ Suzannah for, at hun havde været Forræderen Bultons Medskyldige. Hun havde levet sammen med ham og naturligviis vidst, at han forurettede sine Kammerater. Da man havde brudt Staven over Bulton, var det kun ganske i sin Orden, at man ligeledes brød Staven over Suzannah, og da Politiet nu engang havde faaet Fingre i hende, var det det Rimeligste, at man lod det beholde hende.

Derefter gav Præsidenten Ordet til Defensor.

Craven paastod med Bestemthed, at Suzannah aldrig havde været indviet i Bultons Hemmeligheder, og at hun derfor ikke havde havt den fjerneste Anelse om, at han bedrog sine Kammerater. Som en Følge deraf forlangte han, at hans Klientinde skulde frikjendes.

Derefter afgave Dommerne deres Stemmer; — Suzannah blev erklæret for uskyldig.

Esterat denne Erklæring var bleven afgivet, var man forpligtet til at yde Frlænderinden Bistand; — man maatte altsaa see at rive hende ud af Politiets Kløer.

Forsamlingen vilde netop til at raadslaae om de Midler, som det vilde være hensigtsmæssigst at anvende i saa Henseende, da man pludselig hørte Støi ude paa Trappen.

Denne Støi gjorde adskillige af Tyvene noget ængstelige; thi de ventede ikke flere Deeltagere i Forhandlingen.

Pludselig traadte en Mand ind i Kjælderen.

Ved Synet af ham grebe næsten alle Tyvene til deres Vaaben; men „Den blaa Fugl" udbrød:

„Den Mand kjender jeg; — han har meget respektable Kræfter og forstaaer at bruge dem. — Ham behøve I ikke at være bange for; — det maa være en af vore Venner!"

„Ja, det er jeg ganske vist," svarede den Fremmede, idet han med et roligt Smiil traadte midt ind i det store Værelse.

Den Fremmede var ingen Anden, end den graa Mand.

Een og tyvende Kapitel.

Den graa Mand havde nu atter iført sig den Dragt, som han skyldte sit Tilnavn.

Jack var rigtignok den eneste af de Tilstedeværende, som kjendte ham; men skjøndt Jack ikke havde kunnet faae Suzannah dømt, nød han dog saa stor Anseelse blandt sine Kammerater, at den Mand, for hvem han gik i Borgen, var hævet over enhver Mistanke og betrygget imod ethvert Angreb.

Ikke desto mindre betragtede Tyvene ham med en vis Forbauselse; de kunde aabenbart ikke begribe, hvad han vilde paa dette Sted.

I London have Tyvene deres eget Sprog; af dette benyttede den graa Mand sig, da han talte til dem, og strax betragtede de ham som en gammel Ven.

Derpaa gik han hen til Jack og rakte ham Haanden, — og fra dette Øieblik var Jack hans Ven i Liv og Død.

„Mine Venner," sagde den graa Mand nu," der gives mange Flere, end I troe, der tidligere have drevet samme Haandtering, som I, men have opgivet den, fordi de have faaet en anden og bedre."

Den sidste Bemærkning kunde Tyvene ikke rigtig forstaae; — hvilken Haandtering kunde vel være bedre, end deres?

Den graa Mand vedblev imidlertid:

„I have nylig erklæret Suzannah for uskyldig."

„Ja," svarede Præsidenten.

„Saa tænke I vel nu paa at frelse hende?"

„Ja, naturligviis."

Craven saae paa ham med en vis Engstelse.

„Har De maaskee Noget at indvende derimod?“ spurgte han.

„Nei, paa ingen Maade!“ svarede den graa Mand. „Jeg kan tværtimod godt lide Suzannah, og det er netop for hendes Skyld, jeg er kommen herhen.“

„Ah!“ udbrøde de fleste af de Tilstedeværende med en vis Nysgjerrighed.

„Hvorledes have I nu i Sinde at bære Eder ad med at rive hende ud af Politiets Kløer?“ spurgte den graa Mand.

„Jh!“ svarede Præsidenten. „Den Plan, vi have lagt, er ganske simpel! Vi have kun med sex eller otte Politi-Betjente at skaffe; ved Midnats-Tid samle vi vore Folk, omringe Huset og sætte Suzannah i Frihed!“ —

„Hm! — Den Plan duer ikke!“ sagde den graa Mand koldt.

„Og hvorfor ikke?“

„Fordi den ikke kan blive kronet med et heldigt Udfald!“

„Ikke det?“ spurgte flere Stemmer.

„Nei,“ svarede den graa Mand, „og jeg skal sige Eder, hvorfor! Politiet bryder sig kun meget lidt om Tyve; men derimod bryder det sig særdeles meget om Feniere.“

Dette sidste Ord fik Tyvene til at fare sammen.

Den graa Mand vedblev:

„Som I vide, er Suzannah en Irlænderinde, og da det er kommet til Politiets Kundskab, at hun staaer i Forbindelse med Fenierne, har en anerkjendt dygtig Politi-Embedsmand faaet det Hverv at forhøre hende.“

„Naar vil det skee?“

„Imorgen tidlig!"

„Men," bemærkede Jack, „Suzannah kan endnu ikke taale at blive flyttet bort fra Hjemmet."

„Nei, — og derfor har Politi-Embedsmanden ogsaa i Sinde at gaae hjem til hende."

„I Brok-Street?"

„Ja."

„Nu har jeg aldrig kjendt Mage! — En Politi-Embedsmand har i Sinde at aflægge et Besøg i Brok-Street!"

Samtlige Tyve fandt aabenbart denne Tanke yderst pudsig; thi de brast i Latter.

Den graa Mand vedblev imidlertid med Alvor:

„Da man saaledes anseer Suzannah for en meget vigtig Fange, har man i Aften truffet storartede Foranstaltninger! Over tohundrede forklædte Politi-Betjente, der ere bevæbnede med Revolvere, have faaet Ordre til at passe paa, at Suzannah ikke bliver bragt bort. — Ved den mindste Bevægelse fra Eders Side vilde alle disse Mennesker kaste sig over Eder, og saa vilde det ikke blive Eder muligt at sætte Suzannah i Frihed?"

Tyvene saae ganske forskrækkede paa hverandre.

„Jeg vil derfor raade Eder til at vente til i Morgen," vedblev den graa Mand.

„Men," indvendte Craven, „i Morgen vil det falde os ligesaa vanskeligt, som i Aften. Og i det Hele taget er De aldeles paa Vildspor. Suzannah har ikke den fjerneste Anelse om, hvad det er, Fenierne virke for. Den Politi-Embedsmand, De taler om, vil snart komme til den Overbeviisning, at hun ikke forstaaer sig paa Politik, og han vil da ikke ansee det for nødvendigt at holde en betydelig Styrke paa Benene for at passe paa et stakkels Fruentimmer, som kun har gjort sig skyldigt i Tyveri."

„Dersom det virkelig forholder sig, som De siger, maa jeg for mit Vedkommende give Dem Ret i, at vi bør vente til i Morgen," sagde Jack til den graa Mand.

„Jeg har kun sagt den rene Sandhed," svarede denne.

„Men," sagde Præsidenten nu, „hvorfor er De egentlig kommen herhen?"

„For at advare Eder!"

„Men hvorledes er De da kommen til at interessere Dem saameget for os?"

„Hør mig!" sagde den graa Mand. „Suzannah har en Broder, som hedder John Colden."

„Ja, det er vist noe," indrømmede Craven.

„Og denne John Colden er Fenier."

„Ogsaa det er mig bekjendt."

„Nu ere alle Feniere Brødre, og Brødre bør staae hinanden bi!"

„De er altsaa?" . . .

„Tys!" sagde den graa Mand. „Nu har jeg advaret Eder; — det beroer paa Eder selv, om I ville drage Fordeel af min Advarsel eller ikke!"

Og derpaa sagde han til Jack:

„Du kjender mig jo?"

„Ja vel!"

„Og har Tillid til mig?"

„Jeg vilde følge Dem lige til Verdens Ende!" svarede Jack.

„Det forlanger jeg ikke; — jeg vil kun bede Dig om at vise mig, hvor Suzannah boer," sagde den graa Mand.

„Ja gjerne; men Politi-Betjentene lade Dem ikke komme ind."

„Jeg skal vise Dig, at jeg kan komme ind, hvor jeg vil," svarede den graa Mand smilende.

„Saa lad os gaae!" sagde Jack.

Og han fulgte efter den graa Mand, som gik sin Vei, efterat han venlig havde hilst paa Tyvene.

Da de vare komne ud paa Gaden, sagde Jack til sin Ledsager:

„Jeg veed ikke, om det er bedre at være Fenier, end at være Tyv; men det veed jeg, at hvis De vilde slutte Dem til os, vilde vi vælge Dem til vor Anfører."

„Jeg skal tænke over det," svarede den graa Mand, som havde for Skik, aldrig at støde Nogen for Hovedet.

Da de vare komne ind i Brook-Street og stode udenfor et Huus, i hvilket der var Lys, sagde Jack:

„Der boer Suzannah!"

„Tak," sagde den graa Mand, „saa vil jeg sige Dig Farvel!"

„De trænger altsaa ikke mere til min Bistand?"

„Nei," svarede den graa Mand, idet han med et Haand-Tryk tog Afsked med Jack.

Derpaa gik han hen til Gade-Døren. Den Politi-Betjent, som stod paa Vagt der, vilde forhindre ham fra at gaae ind i Huset; men den graa Mand gjorde et hemmelighedsfuldt Tegn, og strax bukkede Betjenten og lod ham passere.

Idet den graa Mand gik op ad Trapperne, sagde han halvhøit:

„Stakkels England! Du bilder Dig ind, at Du er Verdens Dronning; — men Du har ikke den fjerneste Anelse om, at der findes Feniere overalt, endog blandt Dine egne Politi-Betjente!"

To og tyvende Kapitel.

Vor Helts graa Overfrakke var saa vid, at han med Lethed kunde have en heel Dragt under den. Medens han gik op ad Trapperne, tog han Overfrakken af, og nu var han aldeles fortklædt. Da han derpaa tog en Politi-Stav op af Lommen, saae han ganske ud som en Konstabel; — i England sætte Borgerne nemlig deres Ære i at understøtte Retfærdighedens Haandhævere, og der hører det ingenlunde til Sjeldenhederne at see en Gentleman fungere som Politi-Konstabel.

Ved Døren til Suzannahs Værelse stod der to Politi-Betjente, som dog strax gjorde Plads for ham, da han viste dem Staven; uden al Tvivl ansaae de ham for en Politi-Embedsmand af høiere Rang, der kom for at forhøre Irlænderinden.

Denne Sidste var aabenbart af samme Mening; thi hun saae ganske forskrækket paa ham.

Den graa Mand gik hen til hende og sagde: „Suzannah, jeg kommer fra Deres Broder."

Hun foer sammen og betragtede ham med den største Opmærksomhed.

„De kjender altsaa John?" spurgte hun.

„Ja, — det er en Ven af mig!"

Ikke sjeldent tager Politiet sin Tilflugt til List for at faae Forbrydere til at tilstaae, og Suzannah betragtede ham ogsaa med en vis Mistillid.

Smilende vedblev den graa Mand:

„Ja, — jeg er en Ven af John Colden, og det kan jeg føre Beviis for."

Og i den irske Dialekt fortalte han nu Suzannah adskillige Ting om hendes Barndom og tidligste Ungdom,

— Ting, som kun John kunde have gjort ham bekjendt med.

„Ja, — jeg troer Dem!“ udbrød Suzannah nu. „Hvad forlanger De af mig?“

I en alvorlig, ja, næsten høitidelig Tone sagde den graa Mand:

„Suzannah, — De har ført et eventyrligt og alt Andet end ulasteligt Liv; — men Deres Fædreland har De dog vist ikke kunnet glemme?“

„Nei“, svarede hun, „jeg elsker Irland og vilde med Glæde offre det mit Liv og Blod!“

„I den Henseende er Deres Broder af samme Mening som De, Suzannah!“

„Ja, jeg veed det nok; — han er Medlem af det det store irske Samfund.“

„Det er han!“

„Og . . . De?“

Og atter fæstede hun sine Øine paa denne Fremmede, der allerede begyndte at udøve en hemmelighedsfuld Indflydelse paa hende.

„Jeg“, svarede den graa Mand, „er en af Høvdingerne for dette Samfund, og nu kommer jeg til Dem, fordi Irland stoler paa Dem, Suzannah.“

„Ak!“ udbrød hun. „Hvad skulde jeg vel kunne udrette til Fordeel for Irland? Jeg har gjort mig skyldig i Tyveri og bliver rimeligviis deporteret!“

„Nei, Suzannah, det bliver De ikke!“

„Min Gud!“ udbrød hun.

„Irlands Sønner have nemlig besluttet, at de ville sætte Dem i Frihed.“

Hun udstødte et Skrig.

„Mig!“ sagde hun.

„Er De ikke John Coldens Søster?“

„Jo, ganske vist! . . . Og John? . . .“

„John og hans Brødre ville sætte Dem i Frihed, — hvis De er villig til at gjøre Irland den Tjeneste, som det venter af Dem.“

„Tal blot!“

„De havde jo en lille Dreng med, da De trængte ind i det Huus, i hvilket De blev saaret?“

Suzannah skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

„Den lille Stakkel!“ sagde hun halvhøit. „Han er maaskee nu død og borte! . . . Ak, det var Bulton, der absolut vilde have ham med!“

„Den lille Dreng er ikke død!“

„Er det muligt? . . . Kan jeg virkelig troe Dem?“

„Han er ikke død; men han sidder arresteret, og i Morgen vil De blive opfordret til at afgive en Erklæring med Hensyn til ham.“

„O“, sagde Suzannah, „hvad ham angaaer, behøver jeg jo kun at sige den rene Sandhed! — Han er aldeles uskyldig! . . . Vi førte ham bag Lyset; . . . vi løi for ham! . . . Det er den rene Sandhed, — og det skal jeg ogsaa nok sige til den Politi-Embedsmand, der retter Spørgsmaal til mig om ham!“

„Nei, Suzannah, det er netop det, De ikke maa sige!“

„Hvad for Noget?“ udbrød den unge Kvinde ganske forbauset.

„Hør mig, Suzannah!“ vedblev den graa Mand.

Og han bøiede sig ned til hende og tilhviskede hende et Par hemmelighedsfulde Ord.

Saasnart som hun havde hørt disse Ord, sagde hun:

„Nu forstaaer jeg Dem, og jeg er rede til at adlyde Dem.“

„Det lover De mig?“

„Saasandt som jeg er en Irlænderinde!“

„Jeg troer Dem,“ sagde den graa Mand, idet han reiste sig op. „Tak, Suzannah, — og Farvel saa længe! — Vi To ville nemlig snart igjen faae hinanden at see.“

„Det er altsaa virkelig sandt, at jeg snart kommer paa fri Fod?“ spurgte Suzannah.

„Irland vaager over alle dem, der virke for det,“ svorede den graa Mand med Alvor. „Vort Valg-Sprog er „Taalmodighed og Mod“, — og dette Valg-Sprog maa fra nu af ogsaa være Deres!“

Med disse Ord gik han sin Vei; — de to Politi-Betjente opfordrede han til at passe rigtig godt paa Arrestantinden.

Medens han gik ned ad Trapperne, iførte han sig igjen sin graa Overfrakke, som han havde hængt over det Toug, der gjorde Tjeneste som Rækværk.

Saasnart som han var kommen ud paa Gaden, gik han meget hurtig hen til Holborn.

Der holdt en Droschke, som ventede paa ham.

„Hvor skal jeg kjøre hen?“ spurgte Kudsken.

„Til Haymarket!“ svarede den graa Mand.

Vognen foer afsted som en Piil, og efter nogle faa Minuters Forløb gjorde den Holdt paa Hjørnet af Haymarket og Piccadilly.

Paa dette Sted sad en Mand ved Siden af det nok-som bekjendte Brændeviins-Udsalg, som ikke har noget andet Tag, end en meget stor Paraply.

Den omtalte Mand reiste sig, saasnart han fik Øie paa Droschken, og løb hen til den.

Denne Mand var Shoking.

„Hvor er Abbed Samuel henne?“ spurgte den graa Mand ham.

„Abbed Samuel er for Øieblikket hjemme!“

„Og Irlænderinden?“

„Hun er i Aften Abbed Samuels Gjæst, — og det Samme er Tilfældet med Amerikaneren,“ svarede Shoking.

„Godt! Gaa nu hen til Abbed Samuel, og sig til ham, at vi ville holde Raad Klokken to imorgen tidlig!“

„Om den lille Dreng, — ikke sandt?“ — spurgte Shoking.

„Jo,“ svarede den graa Mand.

Shoking, som uden Tvivl nylig havde talt med den Mand, hvis lydige Slave han var bleven, udbrød nu sjæleglad:

„Nu, da vi med Vished vide, hvor den lille Fyr er henne, kunne vi vel sagtens være ligesaa rolige, som om vi havde ham hos os?“

„Hm! — Nei, dog ikke ganske!“ svarede den graa Mand. „Men vi naae dog nok snart vort Maal!“

Og derpaa raabte han til Kudsken:

„Chester-Street, Belgrave-Square!“

Medens Vognen nn rullede ned ad Haymarket, saae han paa Uhret og anstillede følgende Betragtning:

„Om fem Minuter er det Midnat; — saa staaer jeg i enhver Henseende til Miss Ellens Disposition. Lord Palmures stolte Datter skal i mig finde en fuldendt Gentleman!“

Tre og tyvende Kapitel.

Hvad var der i Løbet af de sidste otte og fyrgetyve Timer foregaaet i Lord Palmures pragtfulde Hotel i Chester-Street, Belgrave-Square?

Det maae vi nu have at vide.

Efterat den graa Mand havde taget sig den Frihed at trænge ind til Miss Ellen og bortføre Irlænderinden Jenny, havde den unge Pige tilbragt Resten af Natten i en besynderlig Sløvheds-Tilstand; — hendes — ellers saa stærkt fremtrædende — Energi havde aldeles svigtet hende, efterat denne dumdristige, — denne frække Mand havde vovet at fæste sit paa een Gang fortryllende og skræk indjagende Blik paa hende.

Det gik, kort sagt, hende, som det gaaer de smaa Fugle, der blive bedaarede af en Slanges Blik, — som vel ikke ere blinde for Faren, men dog ikke see sig i Stand til at gaae af Veien for den.

Da det blev Dag, laa Miss Ellen endnu bestandig bleg og skjælvende i en Læne-Stol henne ved det aabne Vindue.

Hvem var den Mand, der havde budt hende Trods, og for hvem hun havde maattet slaae Øinene ned?

Og hvorfor havde hun ikke vovet at kalde paa sine Tjeneste-Folk?

Alt dette var en Gaade for hende selv.

Først da hun hørte Støi udenfor, blev hun nogenlunde revet ud af de Betragtninger, i hvilke hun var sunken hen.

Den omtalte Støi skrev sig fra hendes Fader, der rev Døren op og traadte ind uden at banke paa, —

hvilket var et Beviis paa, at hans Sind maatte være i stærkt Oprør.

Og Lord Palmures Udseende vidnede virkelig ogsaa om, at han havde været i Slagsmaal; — han var ildrød i Hovedet, og hans Klæder befandt sig i den største Uorden.

„Fader!" udbrød Miss Ellen.

Og hun forsøgte paa at reise sig, — men forgjæves; endnu bestandig svigtede hendes Kræfter hende.

„De Skurke! . . . De Niddinger!" udbrød Adelsmanden rasende.

„Hvem er det, De taler om, Fader?" spurgte Miss Ellen.

„Hvem det er, jeg taler om?" udbrød Lord Palmure. „Jeg taler om disse Irlændere, disse Feniere, som have havt den Frækhed at overfalde mig, bagbinde mig og give mig et Beg-Plaster for Munden."

Og Lord Palmure, som selv var altfor opbidset, til at han skulde kunne have Sands for sin Datters Sindsbevægelse, fortalte hende nu, hvad der var hændet ham.

Han var bleven bundet, knevlet og kastet hen i en Krog af Haven, hvor han uden al Tvivl vilde være bleven kvalt, dersom Mrs. Fanoche og hendes Tjeneste-Pige ikke langt om længe, — omtrent ved Dag-Gry, — havde faaet Øie paa ham og sat ham i Frihed.

Da Lord Palmure var bleven færdig med sin Fortælling, sagde Miss Ellen ganske rolig til ham:

„Jeg veed, hvem det er, der har behandlet Dem saaledes, Fader!"

„Hvad for Noget?"

„Ja, — det er den samme Mand, som var her i Nat."

Lord Palmure var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Og som bortførte Irlænderinden," vedblev den unge Pige.

Og nu fortalte hun sin Fader, hvad der var hændet hende.

„Men hvorledes kom han ind til Dig?" spurgte Lord Palmure.

„Igjennem Vinduet."

„Og Du raabte ikke om Hjælp? — Du kaldte ikke paa Tjeneste-Folkene?"

„Nei, — det kunde jeg nemlig ikke gjøre," svarede Miss Ellen. „Det Menneskes Blik maatte jeg bøie mig for!"

Lord Palmure kjendte sin Datters Mod og bydende Stolthed; han kunde altsaa nok indsee, at den Mand, hun talte om, maatte være i Besiddelse af en sjelden moralsk Styrke.

Adelsmanden havde nu to Udveie at vælge imellem.

Han kunde endnu samme Dag begive sig hen til Scotland-Yard og beklage sig over, hvad der i Løbet af Natten havde tildraget sig i hans Hotel.

Paa den anden Side kunde han lade sig nøie med at lade Politiet søge efter den lille Irlænder.

Han valgte den sidstnævnte Udvei; — men hvorfor han valgte den, var Miss Ellen maaskee den Eneste, der kunde sige.

Vist er det i alt Fald, at der nu henrandt to Dage, uden at der indtraf Noget af Betydning, og det blev Søndag.

Miss Ellen havde sagt til sig selv:

„Denne Mand og jeg have erklæret hinanden Krig. Kampen maa derfor føres imellem ham og mig, — og

jeg gaaer nok af med Seiren; thi jeg nærer det meeſt glødende Had til ham!"

Om Søndagen havde hun beſluttet at ride ſig en Tour, og ſom vi vide, havde hun mødt den graa Mand.

En halv Snees Minuter efterat hun havde givet ſin gamle Ledſager Ordre til at følge efter den Ubekjendte, havde hun hørt en Rytter komme galopperende, og da hun vendte ſig om, fik hun Øie paa den graa Mands Ride-Knægt.

Den lille Fyr red nu hen til hende og gav hende en Billet.

Den ſtolte unge Pige ſkjælvede over hele Legemet.

„Det er dog for galt!" tænkte hun. „Han vover endog at ſkrive mig til!"

En uimodſtaaelig Nysgjerrighed tvang hende imidlertid til at aabne Billetten og læſe den igjennem.

Den graa Mand havde den Frækhed at underrette hende om, at han ſamme Nat vilde aflægge hende et nyt Beſøg.

Stønnende af Harme rev Miſs Ellen Billetten i tuſind Stumper og kaſtede dem bort.

Derpaa ſagde hun i en bydende Tone til den graa Mands Ride-Knægt, der ſtod i Begreb med at trække ſig tilbage:

„Vil Du gjøre Din Lykke?"

Den lille Ride-Knægt ſaae paa hende.

„Hvem har givet Dig denne Billet?" ſpurgte Miſs Ellen nu.

„Min Herre", ſvarede Ride-Knægten.

„Hvad hedder han?"

„Det veed jeg ikke," ſvarede den lille Fyr ſmilende.

Nu viste hun ham sin Penge=Pung, der var fuld af Guld=Stykker, og sagde:

„Naar Du siger mig, hvad han hedder, faaer Du denne Pung!"

Rideknægten udstrakte imidlertid ikke Haanden efter Pungen.

„Hvis Du siger mig, hvem Din Herre er, og hvor han boer, giver jeg Dig tusind Pund Sterling!" vedblev Miss Ellen.

Ride=Knægten rystede paa Hovedet.

„Jeg er rig, — meget rig," sagde den unge Pige nu, „og jeg kan tilbyde Dig to — ja, tretusind Pund!"

Nu svarede den lille Ride=Knægt med Kulde:

„My Lady," hvor rig De end er, har min Herre dog endnu større Rigdomme til sin Raadighed, end De, — og de Folk, som tjene ham, forraade ham ikke!"

Derpaa hilste han dybt, pidskede paa sin Hest og galopperede bort.

„Men hvem kan dog det Menneske være?" tænkte Miss Ellen, som formelig græd af Harme.

I høieste Grad ophidset, red hun hjem.

Fornøiet kom Lord Palmure hende imøde.

„Drengen er funden!" sagde han.

„Drengen? . . . Den lille Irlænder?"

„Ja, netop! . . . Han sidder arresteret paa en Politi=Station; — Politi=Assistenten har nylig været her."

„Og han sagde?"

„At jeg vilde faae Drengen udleveret, naar jeg i Morgen gav Møde paa Stationen."

Miss Ellen rystede paa Hovedet.

„Hvorfor forlangte De ham ikke strax udleveret, Fader?" spurgte hun.

„Fordi Drengen er falden i Hænderne paa en Røver-Bande og som en Følge deraf maa afgive Forklaring for den offentlige Ret, førend jeg kan faae ham udleveret."

„I Morgen er det maaskee for seent!" sagde Miss Ellen.

„For seent?"

„Ja."

„Men jeg kan ikke forstaae . . ."

„Hør mig, Fader!" afbrød Miss Ellen ham her. „Jeg kan ikke forklare mig nærmere; men jeg forsikrer Dem, at det ikke er Tiggere og Tyve, vi have at skaffe med. En Adelsmand, der synes at være i det Mindste ligesaa rig, som vi, har tilkastet os Handsken, og . . ."

„Hvad skal det sige?" udbrød Lord Palmure nu. „Du maa virkelig forklare Dig nærmere!"

„Det kan jeg, som sagt, ikke, . . . men jeg veed, hvad jeg siger!" . . .

Derpaa greb hun sin Faders Haand og vedblev:

„Fader, — De veed jo, at De kan nære Tillid til mig?"

„Ja, ganske vist!"

„Undertiden har De jo endog tilladt mig at give Dem Raad, — som De har fulgt!"

„Ja, det indrømmer jeg."

„Har De da Noget imod, at vi To bytte Roller, hvad denne Sag angaaer?"

„Bytte Roller?" gjentog Lord Palmure. „Hvad vil Du sige med det?"

„Jeg vil kun spørge Dem, om De har Noget imod at adlyde mig i Et og Alt, naar jeg beder Dem derom?"

I det Blik, som den unge Pige nu fæstede paa sin

Fader, læste denne en saadan Energi, at han uden Betænkning svarede:

„Tal, mit Barn! . . . Jeg skal gjøre Alt, hvad Du forlanger af mig!“

Fire og tyvende Kapitel.

I den høitidelige Tone og med det faste Blik, som nylig havde gjort et saa stærkt Indtryk paa hendes Fader, vedblev Miss Ellen:

„Fader, De maa ikke rette noget Spørgsmaal til mig, men love mig, at De blindt vil rette Dem efter, hvad jeg siger til Dem.“

„Det lover jeg Dig,“ svarede Lord Palmure.

Nu førte den unge Pige sin Fader ind i en lang Korridor, som satte de to Leiligheder i Forbindelse med hinanden. Ved den ene Ende af denne Korridor laa Miss Ellens Sove-Kammer, ved den anden et stort Værelse, som Adelsmanden benyttede til Arbeids-Kabinet.

I det sidstnævnte Værelse blev Miss Ellen staaende.

„Det er mit Ønske, at De i Aften, lidt før Midnat, opholder Dem i dette Værelse,“ sagde hun.

„Godt!“

„Med to af Deres paalideligste Tjenere, der maae være bevæbnede tige til Tænderne.“

Lord Palmure foer sammen.

„Hvorfor det?“ spurgte han.

„Jeg har jo anmodet Dem om ikke at at rette noget Spørgsmaal til mig, Fader," sagde Miss Ellen. „Døren til Gangen maa De lade staae aaben, og De maa lægge nøie Mærke til, hvad der foregaaer inde hos mig. Hvis De saa hører et Pistol-Skud? . . ."

„Et Pistol-Skud?" udbrød Lord Palmure, der blev ligbleg.

„Vær kun rolig!" sagde Miss Ellen smilende. „Det bliver mig, der affyrer det."

„Men . . . .

„Intet Spørgsmaal, Fader! . . . Husk paa, hvad De har lovet!" vedblev den unge Pige. „Hvis De altsaa hører et Pistol-Skud, maa De straxˇ ile til med Tjenerne og sprænge Døren til mit Værelse, — dersom den er lukket. — De vil da faae at see, hvad De endnu har at gjøre!"

Det var ikke Lord Palmure muligt at faae sin Datter til at udtale sig nærmere om Sagen, og efter Aftens-Bordet trak hun sig tilbage til sit Værelse, idet hun endnu en Gang mindede sin Fader om, hvad han havde lovet hende.

Klokken var nu omtrent elleve. Miss Ellen sendte sine Kammer-Piger bort og sagde til dem, at de ikk maatte komme ind til hende, førend hun kaldte paa dem.

Den unge Pige var meget bleg; men hendes Blik bar Præget af en jernfast Villie.

Hun havde besluttet at bestaae en Kamp. og fra hendes Side skulde den blive ført med Energi.

Først gik hun hen til en Kommode, tog en lille Kasse frem og aabnede den.

I denne Kasse laa der to elegante smaa Pistoler.

Efterat Miss Ellen havde forvisset sig om, at begge Pistolerne vare ladte, stak hun den i Lommen paa sine

Kjole, satte den tomme Æske ned i Kommoden og sagde derpaa halvhøit:

„See saa! Nu er jeg rede til at modtage ham!"

Derpaa satte hun sig ved et af Vinduerne, der, som vi vide, vendte ud til Haven, og gav sig til at stirre ud i Mørket.

Der herskede den dybeste Stilhed nede i Haven.

Det var fra Haven, at den graa Mand forrige Gang var kommen ind til hende, — og hvorledes skulde han vel i Mellemtiden have fundet en anden Vei?

Der henrandt imidlertid en Times-Tid, uden at hun hørte den ringeste Støi.

Pludselig slog Uhret paa Kaminen tolv.

„Det er Midnat!" sagde Miss Ellen. „Han vover at lade mig vente!"

I samme Øieblik vendte hun Hovedet om mod Kaminen . . .

Dersom Miss Ellen havde seet det noksom bekjendte Medusa-Hoved, vilde hun neppe være bleven mere forskrækket, end hun nu blev.

Hun havde troet, at hun var ganske alene i Værelset, — og nu saae hun en Mand staae lænet op til Kaminen, — en Mand, der med et roligt Smiil saae paa hende.

Og denne Mand var den hemmelighedsfulde Person, der kaldte sig den graa Mand, og med Hensyn til hvem hun havde ventet, at han ogsaa denne Gang vilde komme ind af Vinduet.

Hun vilde udstøde et Skrig; — men det var hende ikke muligt at faae et Ord frem.

Hun reiste sig op og vilde gaae henimod ham; — men hendes Been nægtede hende deres Tjeneste.

Hvorledes var han dog kommen ind i Værelset? —

Var han Stand til, som en Skygge, at gaae igjennem Mure og lukkede Døre?

Langt om længe lykkedes det hende at fremstamme følgende Ord:

„De . . . her?“

„Havde jeg da ikke lovet Dem at komme, Miss Ellen?“ sagde den Ubekjendte med sin blide, bedaarende Stemme. „Jeg kommer for at faae at vide, om De er tilfreds.“

Med en stolt Mine spurgte hun:

„Og hvormed skulde jeg vre tilfreds?“

„Jeg har jo dog holdt mit Løfte.“

„Nei, virkelig?“

„Ja, — er Deres Fader ikke kommen aldeles uskadt tibage?“

„Min Herre,“ sagde Miss Ellen nu i en Tone, der røbede hvormegen Møie, det kostede hende at gjøre Vold paa sin Harme, „siden De nu engang er her, vil De maaskee have den Godhed at sige mig, hvorledes De er kommen herind?“

„Igjennem Døren, Miss Ellen!“

„Ah!“

„Naturligviis har jeg Venner her i Huset!“

„Hvilken Uforskammethed!“

„Og jeg kommer for at gjøre Dem et Forslag, Miss Ellen.“

Hvormegen Umage hun end gjorde sig for at beherske sig, følte hun dog, at hun skjælvede for denne Mands Blik.

„Jeg er lutter Øre,“ sagde hun med et Udtryk af bitter Ironi.

„Deres Fader har i Sinde i Morgen at gaae hen

til Politi-Stationen i Kilburn og forlange Irlænderindens Søn udleveret."

Hun foer sammen.

„Naa, saa det veed De ogsaa?" udbrød hun.

„Jeg veed Alt! — Nuvel, jeg kommer for at bede Dem om at overtale Deres Fader til at lade det være!"

„Og derom beder De mig?"

„Ja, Dem, Miss Ellen."

„Og hvorfor det?" spurgte hun stolt.

„Fordi jeg nu har meest Lyst til det," svarede han.

Nu lykkedes det Miss Ellen — for et Øieblik — at bryde Fortryllelsen.

Hun saae den graa Mand stift i Øinene og sagde:

„Nu er det Dem, der maa høre paa mig, min Herre!"

„Tal, min Frøken!"

„Jeg vil vide, hvem De er!"

„Ah!"

„Og hvorfor De har havt den Frækhed at trænge ind i dette Huus!"

„Naa, — saa det vil De vide?"

„Ja, — og jeg giver Dem ti Sekunders Betænknings-Tid!"

„Og naar disse ti Sekunder ere forløbne?"

„Saa indestaaer jeg ikke længer for Deres Liv!"

Med disse Ord tog Miss Ellen den ene Pistol op af Lommen, lagde an paa den graa Mand og sagde:

„Tal, — eller jeg dræber Dem!"

De stode nogle Skridt fra hinanden. Den graa Mand var vel ikke aldeles vaabenløs; han havde en Dolk

hos sig; men paa Grund af Afstanden kunde han naturligviis ikke gjøre Brug af den.

„Tal, — eller jeg dræber Dem!“ gjentog Miss Ellen.

Fem og tyvende Kapitel.

Den graa Mand fortrak ikke en Mine, skjøndt Pistolen saaledes truede hans Liv. Han vedblev at smile, og ganske rolig lagde han Armene over Kors.

Denne Rolighed bragte Miss Ellen ud af Fatningen.

Hun trykkede paa Aftrækkeren, og Hanen faldt ned.

Men Skudet gik ikke af; — Knald-Hætten havde ikke exploderet.

Rasende opbragt greb Miss Ellen nu den anden Pistol og tog paany Sigte paa den graa Mand, som ikke havde rørt sig af Pletten.

Heller ikke denne Gang faldt der imidlertid noget Skud.

Med eet Spring stod den graa Mand nu ved Siden af hende, — og nu havde han en Dolk i Haanden.

„Hvis De udstøder et Skrig,“ sagde han, „saa dræber jeg — ikke Dem, men Deres Fader, som befinder sig nogle faa Skridt herfra og vil ile Dem til Hjælp, saasnart som han hører Støi.“

Miſs Ellen var ſaa opbragt, at hun maaſkee endog i dette Øieblik vilde have budt Døden Trods.

Men hun blev bange for ſin Faders Liv, og atter bøiede hun ſig for den Ubekjendtes magnetiſke Blik.

„Hvad forlanger De da af mig?“ ſpurgte hun ſkjælvende.

„Jeg vil kun tale et Øieblik med Dem,“ ſvarede den graa Mand.

Med disſe Ord greb han hendes Haand og førte hende hen til en Læneſtol, og ved en Bevægelſe med Haanden opfordrede han hende til at tage Plads, medens han ſelv blev ſtaaende.

„Miſs Ellen,“ ſagde han derpaa, „De maa nu kunne indſee, at jeg kun ſagde den rene Sandhed, da jeg nylig underrettede Dem om, at jeg havde Forbindelſer — Venner her i Huſet. For et Øieblik ſiden vilde De dræbe mig; men Deres Piſtoler vilde ikke gjøre Tjeneſte. De maa dog viſt kunne ſige Dem ſelv, at en uſynlig Haand, der er mig hengiven, havde forberedt dette Reſultat? Og hvis De ikke har Noget imod det, ville vi nu paſſiare lidt ſammen.“

Miſs Ellen ſvarede ikke

„Miſs Ellen,“ vedblev den graa Mand, „jeg kommer for at tilbyde Dem Krig eller Fred; — De kan ſelv vælge. — For at faae Fred maae De og Deres Fader holde op med at blande Dem i Ting, med hvilke De kun have havt altfor Meget at ſkaffe! — Skjøndt De nedſtamme fra en Slægt, til hvilken hele Irland ſeer op med den dybeſte Ærbødighed, have De dog forraadt dets hellige Sag!“

Nu opbød Miſs Ellen hele ſin Energi, og det lykkedes hende virkelig at ſee den graa Mand ſtift i Øinene.

„Gaa videre!“ sagde hun.

„Deres Fader har forraadt Irland og ladet sin Broder døe paa Skafottet“, vedblev den graa Mand.

„Min Fader er ikke længer nogen Irlænder“, svarede Miss Ellen. „Nu tjener han England.“

„Som De vil! — Og hvis De ønsker Freden, forlange vi ikke Bedre. Deres Fader maa gjerne vedblive at leve som en rig og anseet Mand; — han maa endog gjerne vedblive at have Sæde i Parlamentet.“ . . .

„Naa, saa det vil De virkelig være saa god at tillade?“ sagde hun ironisk.

„Vi ville tilgive Dem Deres Onkels, Sir Edmunds Død, og ikke forhindre Dem fra at nyde Deres umaadelige Formue; men De maae ikke anstille noget Forsøg paa at bemægtige Dem Sir Edmunds Søn. Det er den Anfører, som Irland med beundringsværdig Taalmodighed venter paa. Til denne lille Dreng sætter det hele sin Lid!“

Atter saae Miss Ellen den graa Mand stift i Øinene.

„Det var altsaa Deres Freds-Betingelser?“ sagde hun.

„Ja, Miss Ellen!“

Nu vedblev den aristokratiske unge Pige med bidende Ironi:

„Endnu i Morges spurgte jeg mig selv, hvem De dog kunde være; — nu veed jeg det!“

„Ah! — Saa nu veed De det, Miss Ellen?“

„Ja, — De spiller, saa at sige, en Vice-Konges Rolle ligeoverfor Irland!“

„Maaskee!“

„De er et af Medlemmerne af den hemmelighedsfulde Regering, en af Høvdingerne for det Forbund af pjaltede Mænd, der have erklæret England Krig!“

„Det er meget muligt, Miſs Ellen!“

Alt efterſom den unge Pige ſagde ſin Mening, blev hun driſtigere.

„Maaſkee De nu vil have den Godhed at ſige mig, hvad der hører til, forat der ſkal være Krig imellem os?“ ſagde hun.

„Til Krig vil det komme, hvis De og Deres Fader fordre Barnet tilbage.“

„Ah!“

„Hvis De prøve paa at beſtaae en Kamp med os.“

„Meget vel!“

„Derſom De, kort ſagt, paa nogenſomhelſt Maade blande Dem i Irlands Anliggender.“

Nu ſagde Miſs Ellen i en bydende Tone, og idet hendes Øine udſendte Lyn-Glimt:

„Godt! — Saa vælge vi Krigen!“

Og denne Gang ſatte hendes Harme og Ophidſelſe hende i Stand til at udholde den graa Mands Blik.

„Som De vil!“ ſagde hendes Gjæſt ganſke rolig. „Farvel Miſs Ellen!“

„Farvel ſaa længe!“ ſagde hun.

„Ja, deri har De Ret!“ indrømmede den graa Mand. „Farvel ſaa længe!“

Og med eet Spring var han ude af det aabne Vindue og nede i Haven. — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — —

En Times-Tid ſenere ſad den graa Mand og holdt Raad med den unge irſke Præſt, med de tre Høvdinger, ſom det havde været ham muligt at faae opſpurgte, — (den fjerde havde endnu ikke ladet høre fra ſig) — og med den ulykkelige Moder, ſom endnu beſtandig forlangte ſin Søn tilbage.

„Det er min faſte Overbeviisning“, ſagde han til

dem, „at Drengen maa være tabt for hele den øvrige Verden, forat vi skulle kunne faae fat paa ham. En høitstillet og mægtig Mand, — en Mand, der har Sæde i Parlamentet, Lord Palmure. . .“

„D e n Forræder!“ afbrøde de tre Høvdinger ham her.

„Ja“, sagde den graa Mand, „den Forræder, som lod sin Broder, Sir Edmund, døe paa Skafottet, vil i Morgen have den Frækhed at give Møde paa Politi-Stationen i Kilburn og forlange sin Broder-Søn udleveret.“

„Men jeg, Drengens Moder, vil ligeledes fordre ham udleveret!“ udbrød Irlænderinden.

Den graa Mand trak paa Skuldrene.

„Hvis D e ikke gjorde Fordring paa Drengen, vilde han blive udleveret til Lord Palmure“, sagde han.

„Men n u vil han blive udleveret til m i g?“ sagde Jenny.

„Nei!“ svarede den graa Mand.

„Og hvorfor ikke?“ udbrød den ulykkelige Moder.

„Fordi De er Irlænderinde, fordi De er fattig og tilhører de lavere Samfunds-Klasser, — og fordi De, som en Følge af alt dette, ikke kan have den ringeste Betydning for nogen Englænder.“

„Men, min Gud, hvad bliver der saa af min stakkels Dreng?“

„Han bliver sendt til Træde-Møllen, fordi han har været i Ledtog med Tyve!“

Irlænderinden skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

„Mit Barn“, sagde den graa Mand nu, idet han greb hendes Haand, „vil De da have, at Deres Søn skal opdrages til at hade og foragte sit Fædreland?“

„Nei, nei!“ udbrød hun. „Saa maa han langt hellere døe!“

„Han skal ikke døe! . . . Jeg skal nok sørge for, at han bliver givet tilbage til Dem.

„Men . . . naar?“

„Naar han først er bleven sendt til Træde-Møllen.“

Hun fæstede et ængsteligt Blik paa ham.

„Staaer det da i Deres Magt at aabne Fængslets Porte?“

„Ja“, svarede han i en Tone, der bar Præget af en saa fast Overbeviisning, at Irlænderindens Tvivl forsvandt.

Nu fandt Abbed Samuel sig foranlediget til at tage Ordet.

„Min Datter“, sagde han, „tænk paa de sidste Ord, som Deres Mand, Sir Edmund, sagde til Dem, — og vær stærk!“

„Jeg skal være stærk!“ svarede hun.

„I Morgen mødes vi altsaa paa Politi-Stationen,“ sagde den graa Mand.

„Men“, bemærkede den amerikanske Høvding, „vil Politi-Assistentens Datter ikke kunne gjenkjende Dem?“

„Nei,“ svarede den graa Mand, „naar jeg vil, kan jeg forklæde mig saaledes, at det ikke er muligt for noget Menneske at gjenkjende mig.“

Og idet han reiste sig, tilføiede han:

„Vi kunne rolig sætte vor Lid til Suzannahs Udsagn — Lord Palmure faaer ikke Drengen udleveret!“

Sex og tyvende Kapitel.

Efter den kedelige Søndag hilse Englænderne med Glæde Mandag-Morgen, med hvilken Liv og Virksomhed atter tage deres Begyndelse.

Denne Mandag-Morgen herskede der endogmere Liv, end ellers, i Kilburn; allerede tidlig om Morgenen samledes Folk udenfor den Politi-Station, paa hvilken Mr. Booth førte Forsædet.

Det Attentat, for hvilket Kilburn-Square Natten imellem Løverdag og Søndag havde været Skue-Pladsen, havde gjort megen Opsigt. Kvarterets fredelige Beboere havde talt meget om den lille Irlænder, og Meningerne vare deelte med Hensyn til ham.

Nogle vilde have, at den lille Fyr strax skulde sættes i Frihed, — Andre, at han skulde sendes til Cold-Bath-Field.

Medens der herskede saamegen Bevægelse udenfor Huset, sad Mr. Booth ganske rolig og spiste Frokost. Medens han spiste, passiarede han snart med sin Datter, den smukke Kate, snart kastede han et Blik i de forskjellige Dokumenter, der laae ved Siden af ham.

„Altsaa giver Lord Palmure Møde her i Dag for at forlange den lille Ralph udleveret, — ikke sandt, Fader?" spurgte Kate.

„Jo, det gjør han," svarede Mr. Booth, „men nu er der noget Andet i Veien."

„Min Gud, — hvad er da det?"

„Det er det Udsagn, som denne Suzannah i Morges har afgivet, — her er det!"

„Naa, og hvad siger denne Suzannah da?" spurgte Kate.

„At den lille Ralphs Moder, der ogsaa er Irlænderinde, havde sat ham i Lære hos hende, for at han kunde blive en dygtig Tyv."

„Men kan et saadant Fruentimmers Udsagn da have nogen Betydning ligeoversor en Adelsmands Forlangende, lille Fader?" spurgte Miss Kate.

„Dersom Drengens Moder ikke giver Møde her, bryder jeg mig virkelig ikke det Ringeste om, hvad Suzannah har sagt, men udleverer Drengen til Lord Palmure," sagde Mr. Booth, „men dersom Moderen kommer herhen og bekræfter Suzannahs Udsagn, -- saa seer det galt ud for den lille Fyr!"

„O, min Gud!" udbrød Kate, idet hun foer sammen.

I dette Øieblik traadte Toby ind i Værelset og meldte:

„Klokken er ti!"

„Godt, — saa kunne vi aabne Dørene!" sagde Mr. Booth.

I en Fart iførte han sig nu sin sorte Embeds-Dragt og gik ind i Rets-Lokalet, som nogle faa Minuter efter var propfuldt af Nysgjerrige, hvis Forventninger vare blevne endnn mere spændte, efterat De havde faaet Øie paa en elegant Herskabs-Vogn, der havde gjort Holdt udenfor Politi-Stationen, og efterat de havde faaet at vide, at denne glimrende Ekvipage tilhørte Lord Palmure, der var Medlem af Overhuset.

Ganske rigtig befandt den fornemme Mand sig ogsaa inde i Rets-Lokalet, og den forsamlede Mængde stirrede forbauset paa ham; — den kunde naturligviis ikke begribe, hvad han vilde der.

Pludselig blev alle de Tilstedeværendes Opmærksomhed imidlertid henledet paa den lille Arrestant, der nu

blev ført ind i Salen, og da de saae, at han bar den ene Arm i et Bind, gave de deres Deeltagelse og Medlidenhed Luft i lydelige Udraab.

„Hvad hedder Du?“ spurgte Mr. Booth den lille Arrestant.

„Ralph“, svarede Drengen rolig.

„Og Du er en Irlænder?“ vedblev Mr. Booth.

„Ja“, svarede Ralph.

„Hvor ere Dine Forældre henne?“ spurgte Politi-Embedsmanden nu.

Den lille Dreng vilde begynde paa at fortælle sin Historie; men Mr. Booth afbrød ham med den Bemærkning, at dette vilde tage for lang Tid, og spurgte ham, om han kunde sige, hvor hans Forældre boede. Dette Spørgsmaal maatte Ralph naturligviis besvare med Nei.

„Er der Nogen her, som vil gaae i Kaution for denne lille Stakkel?“ spurgte Mr. Booth nu.

„Ja, det vil jeg!“ svarede en Stemme.

Og nu saae man Lord Palmure gaae hen til Skranken.

„De kjender altsaa denne lille Dreng, Mylord?“ spurgte Mr. Booth.

„Ja,“ svarede Lord Palmure.

„Og Du, Ralph,“ sagde Politi-Embedsmanden, kjender Du Hans Herlighed?“

Drengen betragtede Lord Palmure med den største Opmærksomhed og svarede derpaa med Bestemthed:

„Nei!“

„Naa, — det gjør da for Resten ikke det Ringeste til Sagen!“ sagde Politi-Embedsmanden. „Naar Hans Herlighed har den Godhed at interessere sig for Dig“..

Her blev Mr. Booth afbrudt ved, at Ralph udstødte et Skrig.

Dette Skrig blev fulgt af et andet, som gik alle de Tilstedeværende til Marv og Been.

Den lille Dreng udstrakte Armene og raabte:

„Moder!"

I samme Øieblik banede en Kvinde sig Vei hen til Skranken og sagde:

„Det er min Søn!"

„Hvem er De?" spurgte Politi-Embedsmanden hende.

„Mit Navn er Jenny," svarede den unge Kvinde.

„Og denne Dreng er Deres Søn?" spurgte Mr. Booth.

„Ja, det er han!"

„Det er den rene Sandhed," bemærkede Lord Palmure.

Nu sagde Mr. Booth rolig:

„Jenny, Loven tvinger mig til at rette nogle Spørgsmaal til Dem. Imidlertid maa jeg indstændig raade Dem til at veie hvert Ord, der kommer over Deres Læber; paa den Forklaring, De afgiver, vil det nemlig komme til at beroe, om jeg kan sætte Deres Søn paa fri Fod og tage Hensyn til Hans Herligheds Begjæring om at faae ham udleveret."

Jenny udbrød imidlertid:

„Hr. Dommer! De maa hellere lade min lille Dreng kaste i Fængsel, end betroe ham til d e t Menneske!"

Disse Ord vare et Torden-Slag for Lord Palmure, og det er en Selvfølge, at de øvrige Tilstedeværende neppe kunde troe deres egne Øren.

Jenny vedblev:

„Denne „Adelsmand" har nemlig villet lokke mig i sine Garn, og nu smigrer han sig med det Haab, at det, naar han først har faaet min lille Dreng i sin Magt, vil . . ."

Her blev Irlænderinden afbrud af en lydelig Mumlen, som endog antog en truende Charakteer, da Lord Palmure sagde:

„Det Fruentimmer lyver!"

De lavere Samfunds-Klasser ere, — som rimeligt er, — altid meest tilbøielige til at tage Parti for de lavere Samfunds-Klasser; — Mængden troede Irlænderinden paa hendes Ord; — Lord Palmure, den rige fornemme og mægtige Mand, fristede den haarde Skjæbne at blive hysset og pebet ud, og det var kun med megen Møie, og efterat han gjentagne Gange havde opfordret de Tilstedeværende til dog at lægge tilbørlig Agtelse for Dagen for Loven og dens Haandhævere, at det lykkedes Mr. Booth at faae tilveiebragt en saadan Stilhed, at Forhandlingerne kunde fortsættes.

Lord Palmure havde viseligen forladt Rets-Lokalet.

„Jenny," sagde Politi-Embedsmanden nu, „De indrømmer altsaa, at denne lille Dreng er Deres Søn?"

„Ja, Hr. Dommer!"

„Kjender De et irsk Fruentimmer, ved Navn Suzannah?"

„Ja, det er min Kousine," svarede Jenny.

„Og tilstaaer De, at De har betroet Deres Søn til denne Deres Kousines Omsorg?"

„Ja, Hr. Dommer!"

Nu oplæste Mr. Booth med høi Røst den Erklæring, som Suzannah havde afgivet.

Efterat han dernæst — paa de engelske Dommeres Viis —

havde bedækket sit Hoved, afsagde han en Kjendelse, ved hvilken den irske Dreng Ralph blev dømt til fem Aars Indespærring i Fængslet Cold-Bath-Field.

Irlænderinden udstødte et Skrig og sank om i Armene paa den graa Mand, der hviskede til hende:

„Fat Mod! I Løbet af otte Dage faaer De Deres lille Dreng tilbage! I Dag have vi vundet en glimrende Seier, idet det er lykkedes os at rive ham ud af Hænderne paa Lord Palmure, — den Forræder!"

Ende paa første Deel og paa første Bind.

Livet i London.

Roman

af

Ponson du Terrail,
Forf. til „Henrik den Fjerdes Ungdom“ m. m.

Overſat af C. Søegaard.

Andet Bind.

Kjøbenhavn.
S. Dettingees Tryk, Gl. Strand 30.
1874.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Anden Deel.

Træde-Mollen.

Første Kapitel.

„Cold-Bath-Field" betyder paa Dansk „De kolde Babes Mark."

I og for sig er der ikke noget Forfærdeligt ved dette Navn; men dog findes der i London en Mængde Mennesker, som fare sammmen, naar de høre det nævne.

Grunden hertil maa søges i, at det er i Cold-Bath-Field, den saakaldte „Træde-Mølle" findes.

Det frie England har nemlig den raffinerede Grusomhed at straffe adskillige Tyve ved at sende dem til Træde-Mollen.

Denne Indretning bestaaer af en gigantisk Cylinder, som ved en Skille-Væg er deelt i to Rum.

I hvert af disse Rum faaer en Forbryder Plads.

Ved Hænderne bliver han hængt op i en Træstang, der ikke kan rokkes; hans Been hænge frit ned.

I den Tro, at han vil kunne finde et Støtte-Punkt for sine Fødder, sætter han dem paa et Brædt, der imid-

lertid kun er en af Skovlene i Cylinderen; det første Brædt forsvinder under hans Fødder; men et andet følger efter; derpaa kommer der et tredie, og saaledes bliver det ved i det Uendelige; — thi Cylinderen dreier stadig rundt, og Forbryderens Fødder spille samme Rolle som Vandet i et Vand-Hjul.

Hvis Forbryderen holdt op med at træde paa Skovlene, førend Cylinderen blev standset, vilde hans Been blive slaaede i Stykker.

Hvert Kvarteer bliver Cylinderen standset, og den aandeløse og aldeles udmattede Forbryder faaer nu Lov til at sætte sig paa en Skammel, medens en Anden indtager hans Plads.

Cold-Bath-Field er et gammelt Fængsel; men i England nærer man ikke nogen overvættes stor Forkjærlighed for gamle Mindes-Mærker, og nu har man begyndt paa at bygge et nyt Fængsel udenom det gamle, som derfor efterhaaden bliver revet ned.

Dette Arbeide har allerede varet i flere Aar, og i de tilstødende Gader er der blevet aabnet adskillige Beværtnings-Lokaler for de Arbeidere, der ere beskjæftigede ved den nye Fængsels-Bygning.

Et af de ældste Beværtnings-Lokaler i dette Kvarteer er det, i hvilket Mr. Fang er Vært.

Tidligere har han været Slutter i Fængslet, men fik sin Afsked i Unaade og uden Pension, efter Forlydende fordi han var stærkt mistænkt for at have hjulpet en Fange med at undvige.

Hvorledes dette nu end forholder sig, saa er det dog i alt Fald vist, at hans Skjænke-Stue bestandig er propfuld den første Fredag i hver Maaned; thi paa d e n Dag faae de Fanger, der have opført sig rigtig godt, Lov til at tale med deres Paarørende.

Paa saadanne Dage herſker der, navnlig fra Klokken tolv til Klokken tre om Middagen, en forfærdelig Trængſel i Mr. Fangs Beværtnings-Lokale. —

— Fredagen efter at Politi-Aſſiſtenten i Kilburn havde dømt den lille Irlænder til fem Aars Indeſpærring i Cold-Bath-Field, havde Mr. Fang ſaaledes Huſet fuldt af Gjæſter.

Midt imellem alle disſe Menneſker, der vare meget høirøſtede og ganſke ugeneert forbandede Dommerne og Politi-Betjentene, gik en Mand frem og tilbage med en ſaa høitidelig Mine, ſom om han var en Halvgud, der havde beæret nogle ſtakkels Dødelige med et Beſøg.

Denne Mand, ſom havde en ſtor Nøgle i Haanden og var iført et Slags Uniform, var Fængſlets Portner.

Det var en høi og meget rødmuſet Mand med graat Haar, ſmaa, grønne Øine og ligefrem herkuliſke Kræfter.

Mr. Pin, ſaaledes kaldte man denne Mand, hvis rette Navn var ubekjendt, kom hver Dag over i Beværtnings-Lokalet, men dog navnlig, naar nogle af Fangerne havde faaet Lov til at tale med deres Slægtninge; han var jo den, der kunde meddele de i Værts-Huſet Forſamlede de nøiagtigſte Efterretninger.

Den omtalte Fredag gik Mr. Pin altſaa ligeledes frem og tilbage i Skjænke-Stuen. Da kom en Mand pludſelig gaaende hen til ham.

„Goddag, Fætter!“ ſagde denne Mand ærbødig.

Mr. Pin var ſtolt. Han maalte den omtalte Mand, der var meget høi og temmelig pjaltet klædt, fra Top til Taa, og ſagde i en alt Andet end venlig Tone:

„Hvem er Du, — og med hvad Ret kalder Du mig Din Fætter?“

„Deres og min Fader vare Brødre", svarede den pjaltet klædte Mand. „Jeg hedder nemlig John Colden."

„Ja, saa ere vi unægtelig Fættere," indrømmede Mr. Pin, idet han, — skjøndt ganske vist ikke paa den meest forekommende Maade, — rakte John Colden Haanden.

Andet Kapitel.

Mr. Pin havde altid med største Omhu lagt Skjul paa, at han var Irlænder; det var derfor ikke saa besynderligt, at han just ikke blev overvættes fornøiet, da denne pjaltede Irlænder hilste ham som Slægning.

Imidlertid var Mr. Pin en brav Fyr, der navnlig satte Priis paa Slægtskabets hellige Baand; han rakte derfor John Colden Haanden og sagde til ham:

„Hvad vil Du her?"

„Naar jeg skal være ganske oprigtig," svarede John Colden, „er jeg egentlig kommen her for at tale med Dem."

„Hm! — Ja, jeg kan nok see, at Du er meget fattig; men i Grunden gaaer det mig ikke stort bedre. Ganske vist gaaer jeg ordentlig klædt; men jeg har Kone og Børn, og min Løn er kun meget ubetydelig."

„Det veed jeg", svarede John Colden, „og jeg er heller ikke kommen herhen for at lægge Planer mod Deres Pung, Fætter!"

„Ah!“ sagde Mr. Pin, hvis Ansigt opklaredes. „Kan jeg da være Dig til Nytte paa anden Maade?“

„Ja,“ svarede John Colden. „De kan være mig til megen Nytte, og det uden at det koster Dem en eneste Penny!“

Ganske fornøiet udbrød Mr. Pin nu:

„Kom ind i Værelset ved Siden af, og lad os drikke et Glas Grog sammen!“

Da de vare komne ind i et lille Værelse, i hvilket de vare ganske alene, sagde Mr. Pin;

„Naa, nu er vi ene, Fætter; — nu kan Du ganske rolig sige mig, hvad det er, der ligger Dig paa Hjertet! Sjøndt jeg just ikke har Grund til at sætte overvættes stor Priis paa Irlænderne, skal jeg dog med Glæde gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for Dig.“

„Da er De jo dog selv en Irlænder,“ indvendte John Colden.

„Ganske vist; — men det fortæller jeg just ikke Alle!“

„Og deri handler De klogt,“ svarede John Colden. „I den sidste Tid have Irlænderne nemlig faaet slet et Ry paa sig her i London.“

„Det glæder mig sandelig at høre, at Du er af samme Mening, som jeg, John.“

„Nu er det ikke engang muligt for en Irlænder at faae Arbeide,“ vedblev John Colden. „Jeg for mit Vedkommende kan med rolig Samvittighed sige, at jeg hverken er doven eller forfalden; men i de sidste tre Maaneder har jeg ikke kunnet faae Noget at bestille, og derfor er det, jeg maa gaae saa lurvet klædt.“

„Hvad er Du egentlig?“

„Jeg er Skomager, men forstaaer mig ogsaa paa Murer-Haandværket; ja, jeg foretrækker endog denne sidste

Haandtering, fordi man tjener bedre ved den og desuden arbeider i fri Luft."

„Ja, det er meget sandt."

„At jeg nu henvender mig til Dem, har ogsaa ene og alene sin Grund i, at jeg antager, jeg ved Deres Hjælp kan blive antaget blandt de Murere, der arbeide paa det nye Fængsel."

„Ja, det er virkelig en let Sag for mig", svarede Mr. Pin. „Men først maa jeg dog gjøre Dig bekjendt med alle Fordelene og alle Ubehageligheberne ved dette Arbeide. Fordelene bestaae i, at man faaer sit Arbeide meget godt betalt; det Ubehagelige ved Sagen er derimod, at man ikke kan forlade Fængslet, naar man arbeider i en vis Afdeling af det."

„Det forstaaer jeg ikke rigtig," sagde John Colden.

„Saa skal jeg forklare Dig det! Seer Du, der bliver ikke blot opført et nyt Fængsel; men det gamle bliver tillige repareret. Ifølge Reglementet maae Fangerne imidlertid ikke staae i Forbindelse med Yderverdenen, og det vilde være særdeles vanskeligt at forebygge, at en Fange talte med en af Arbeiderne og maaskee gav ham et Brev at besørge; — enhver Fange har jo En eller Anden, som interesserer sig for ham. Alt dette kom man imidlertid først til at tænke paa forrige Aar," vedblev Mr. Pin. „Da traf det sig nemlig, at en af Fangerne tog Flugten, og i Løbet af den Undersøgelse, der blev anstillet i denne Anledning, opstod der en til Vished grændsende Formodning om, at en af Arbeiderne maatte have hjulpet den omtalte Fange med at slippe bort."

„Men hvorledes bærer man sig da nu ad for at forebygge saadanne Ulemper?" spurgte John Colden.

„Hver Løverdag-Morgen trække Arbeiderne Lod om, hvem der skal arbeide inde i Fængslet. Man er nemlig

nødt til at lade dem trække Lod derom; thi frivillig paatager Ingen sig den Deel af Arbeidet."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi de Arbeidere, der ere saa uheldige at faae Arbeide i det Indre af Fængslet, ligefrem blive Fanger."

„Paa Livs-Tid?"

„Nei, slet saa galt er det dog ikke! Men i otte Dage blive de i enhver Henseende betragtede og behandlede som Fanger. De maae afføre sig deres egne Klæder og iføre sig den almindelige Fange-Dragt, og de arbeide hele Tiden under strengt Tilsyn. Naar Ugen er omme, blive de vaskede og faae deres Klæder tilbage; men førend de faae Lov til at forlade Fængslet, blive de omhyggelig undersøgte."

„Men hvis en af de Uheldige nu ikke vilde finde sig i sin Skjæbne?"

„Saa vilde det komme til at gaae ud over ham selv", svarede Mr. Pin. „Saa vilde han nemlig blive jaget bort og ikke saa let faae Arbeide igjen."

„Naa", sagde John Colden, „jeg for mit Vedkommende er for Resten slet ikke saa bange for at tilbringe en Uges-Tid under Laas og Lukke."

„Du har ingen Børn?"

„Jeg er ikke engang gift."

„Og desuden kan det jo gjerne være, at Du har Held med Dig og aldrig kommer til at arbeide inde i Fængslet."

„Det er mig aldeles ligegyldigt, naar jeg blot faaer Arbeide," sagde John Colden.

„Godt!" udbrød Mr. Pin nu. „Jeg har imidlertid endnu et Raad at give Dig."

„Og det er?"

„Du indrømmer jo selv, at Irlænderne juſt ikke have det bedſte Rygte paa ſig?“

„Ja, det er jeg desværre nødt til at indrømme!“

„Godt!“ vedblev Mr. Pin. „Jeg har ikke det Ringeſte imod at foreſtille Dig for Bygnings-Inſpektøren ſom min Fætter; men det er ikke værd, at Du ſiger Noget om, at Du er en Irlænder.“

„Nei, De kan være ganſke rolig, Fætter, det ſkal jeg nok tage mig iagt for at ſige Noget om. — Men naar maa jeg ſaa komme herhen?“

„Endnu i Aften, om Du vil!“

„Hvad Tid?“

„Imellem otte og ni.“

Nu reiſte John Colden ſig, og atter trykkede han Mr. Pins Haand.

Derpaa vilde han gaae ſin Vei; men nu holdt Portneren ham tilbage.

„Hør en Gang!“ ſagde han. „Har Du ingen andre Klæder? Naar man ſøger Arbeide, bør man ikke være altfor daarlig klædt.“

„Jeg har en Kammerat, der nok laaner mig en Frakke, ſom jeg kan være bekjendt at gaae med,“ ſvarede John Colden.

„Saa ſkal den Sag nok blive bragt i Orden“, ſagde Mr. Pin. „Kom ſaa kun i Aften!“

Nu forlod John Colden Beværtnings-Lokalet.

Da han var kommen hen til Enden af Gaden, vendte han imidlertid om, og efterat han havde forvisſet ſig om, at der ikke var Nogen, ſom lagde Mærke til ham, gik han hurtig ind i et andet Værts-Huus, i hvilket en Mand ſad og ventede paa ham.

Denne Mand var ingen Anden, end Jack, ogſaa kaldet „Den blaa Fugl.“

„Naa?“ sagde Jack, saasnart som han fik Øie paa Irlænderen.

„Jeg troer nok, at jeg i Morgen faaer Arbeide i Fængslet“, svarede John Colden.

„Godt!“ sagde den blaa Fugl. „Saa skal jeg give Dig en nøiagtig Beskrivelse af Fængslet og af den Maade, paa hvilken man fordeler Tiden der. Hvis Du saa ikke, — endog iblinde — kan gaae omkring, hvor det skal være, inde i Bygningen, saa er Du ikke værdig til at være Suzannahs Broder! . . . Hun er nemlig ikke tabt bag af en Vogn, skal jeg sige Dig!“

„Jeg skal gjøre mig al mulig Umage for at indprente mig, hvad Du siger,“ forsikkrede John Colden.

„Men siden vi tale om Suzannah“, vedblev Jack, „saa veed Du vel, at hun bliver sat paa fri Fod i Aften?“

John Colden studsede.

„Sat paa fri Fod?“ spurgte han.

„Ja, — det vil naturligviis sige, at vore Venner sætte hende i Frihed.“

„Naa, — saaledes!“

„Ja, og det maa jeg sige, — Din Ven og Velynder, den graa Mand, er ret en Allerhelvedes-Karl! Det er virkelig Skade, at han ikke har Lyst til at slutte sig til os! . . . Han vilde snart blive valgt til Konge i Brook-Street, og . . .“

Her afbrød John Colden ham.

„Er det ikke det Bedste, at vi først og fremmest tale sammen om Træde-Møllen?“ sagde han.

— Det lod til, at Irlænderen ikke havde Lyst til at indlade sig paa en Samtale, der dreiede sig om „den graa Mand.“

Tredie Kapitel.

Den næste Dag var en Løverdag. — Da Klokken slog to, lod en Klokke sig høre i de Bygninger, som vare under Opførelse i Cold-Bath-Field.

Det gamle Fængsel ligger mod Vest; — den Bygning, der nu langsomt hæver sig, og som skal afløse hiint, ligger mod Nord-Øst.

De to Fængsler ere omgivne af en høi Muur, og den eneste Udgang er igjennem den Gitter-Dør, til hvilken John Colbens Fætter, Mr. Pin, har Nøglen.

Hver Morgen maae Arbeiderne, den Ene efter den Anden, passere Revue for den værdige Portner.

Han seer dem nøie efter i Sømmene; thi det er hans Pligt at sørge for, at de ikke give Møde i Fængslet med Nogetsomhelst, der kan henregnes til „den forbudne Frugt."

— Da Klokken hiin Løverdag slog to, lod en Ringen sig, som sagt, høre, og denne Ringen antydede, at den af Englænderne saa meget yndede „anden Frokost" („lunch" eller „luncheon")*) nu skulde tage sin Begyndelse.

Under almindelige Omstændigheder havde de Arbeidere, der vare beskjæftigede i Fængslet Cold-Bath-Field, Lov til at forlade Bygningen, for at indtage denne „anden Frokost". Der var indrømmet dem en Time til dette Maaltid, og denne Time kunde de, som rimeligt er, tilbringe, hvor de vilde.

---

*) Om denne i England saa almindelige „anden Frokost" findes der en omstændeligere Udtalelse i den ligeledes paa Hr. Dettingers Forlag udkomne Roman „Forskudt." O. A.

I Dag, — hiin Løverdag, — blev Gitter-Døren imidlertid ikke aabnet for Arbeiderne; — den Dag maatte Klokkens Klang altsaa efter al Sandsynlighed have noget ganske Andet at betyde.

Og det havde de da virkelig ogsaa.

Det lod imidlertid ogsaa til, at Arbeiderne vidste, hvad Klokkens Klag i Dag havde at betyde; thi de samlede sig i en Klynge midt ude i Gaarden og gave sig til at tale ivrig sammen.

Der var imidlertid een af Arbeiderne, som fandt sig foranlediget til at holde sig borte fra sine Kammerater.

En Murer, ved Navn Jonathan, fik Øie paa dette virkelig „eneſtaaende“ Individ og udbrød derfor pludſelig:

„Hvad er det for en Fyr, som staaer ganske alene der henne?“

„Det er en ny Arbeider.“

„Naar blev han antaget?“

„I Morges.“

„Hvad hedder han?“

„John! — Det var Mr. Pin, der anbefalede ham.“

„Hm! . . . Det vilde være bedre, om Loddet rammede ham, end mig!“

„Da har Du dog ingen Grund til at beklage Dig, Jonathan,“ sagde en anden Arbeider.

„Hvad vil Du sige med det?“

„Dermed vil jeg sige, at Du nu har arbeidet her i over to Aar og dog kun været een Gang derinde.“

„Det var allerede en Gang for mange,“ sagde Jonathan, idet han rynkede Panden.

Jonathan var ikke længer nogen ung Mand; han

var meget bleg og mager, og hans Ansigt var næsten barsk.

„Kan Du da ikke taale at arbeide derinde?“ spurgte den af hans Kammerater, der hidtil havde ført Ordet.

„Jeg? — Jo, det kan jeg meget godt taale,“ svarede Jonathan, idet han trak paa Skuldrene.

„Men hvorfor er Du da saa bange for at komme derind?“

„Hm! . . . Det har jeg mine Grunde til at være!“

„Og hvad er det for Grunde?“

Jonathan betænkte sig et Øieblik; derpaa sagde han til den anden Arbeider:

„Er Du gift?“

„Nei.“

„Ja, saa kan Du heller ikke forstaae, af hvilken Grund jeg har saa Meget imod at tilbringe otte Dage inde i Fængslet.“

„Ja, nu forstaaer jeg det netop meget godt,“ svarede hans Kammerat. „Du har en smuk Kone — og er skinsyg, Jonathan!“

Den blege Arbeider fik Taarer i Øinene.

„Ja,“ sagde han, „der var virkelig en Tid, da jeg var skinsyg paa min smukke Kone; — men nu er jeg det ikke længer,“ tilføiede han, idet han udstødte et dybt Suk.

„Og hvorfor er Du det ikke længer?“

„Fordi min Kone er død!“ svarede Jonathan dybt bedrøvet.

De andre Arbeidere saae ganske forbausede paa hinanden; — nu kunde de naturligviis slet ikke forstaae,

hvorfor deres Kammerat havde saa Meget imod at arbeide inde i Fængslet.

Jonathan havde imidlertid allerede sagt saa Meget, at han maatte forklare sig nærmere.

„Ja, min Kone er død," sagde han, „men jeg har en Datter, — en smuk Pige paa sexten Aar. Hele Dagen igjennem er hun beskjæftiget i et Mode-Magazin i Piccadilly; hver Morgen følger jeg hende selv derhen, og naar jeg gaaer fra Arbeide om Aftenen, henter jeg hende. — Kunne I nu forstaae, hvorfor jeg saa nødig vil arbeide inde i Fængslet? Saa vilde jeg jo i hele otte Dage være skilt fra min Datter! Hvem kan vel sige, hvad der kan skee i Løbet af otte Dage? — Min Datter er, som sagt, en meget smuk Pige, — og der gives saamange slette Mennesker her i London!"

I Frankrig vilde Jonathans Udtalelse uden al Tvivl have fremkaldt en Latter-Salve; men i England ere Folk alvorligere, og den stakkels Arbeiders Kammerater nærede den inderligste Deeltagelse for ham.

Dette var ogsaa Tilfældet med den Arbeider, som nylig var bleven antaget, — og som ikke var nogen Anden, end John Colden.

John gik hen til Jonathan og sagde til ham:

„Kammerat, dersom Lodbet skulde ramme Dem, er jeg villig til i Deres Sted at arbeide inde i Fængslet. Jeg har hverken Kone eller Børn; der er slet Ingen, som venter paa mig i mit Hjem; — det kan derfor ikke gjøre m i g Noget at tilbringe otte Dage her."

En lydelig Mumlen tilkjendegav, at Arbeiderne godt kunde lide John Coldens Adfærd.

„De er en god Kammerat!" sagde Jonathan, idet han rakte John Haanden.

„Ja, det er vist!" raabte flere Stemmer.

Pludselig opstod der dyb Stilhed, og Alles Øine vendte sig mod Fængsels-Porten, der blev aabnet for en høi, svær Mand. Denne Mand nærmede sig Arbeiderne, og i Haanden havde han en Skaal, i hvilken der laa en Deel Papiirs-Kugler, af hvilke hver enkelt var forsynet med et Nummer.

„Nu kommer det afgjørende Øieblik!" sagde Jonathan halvhøit, idet han tilkastede John Colden et ængsteligt og bønligt Blik.

Fjerde Kapitel.

John Colden gik hen til Jonathan og sagde til ham:

„Hvorledes gaaer Lod-Trækningen for sig?"

„Den Mand der, — det er Formanden for Arbeiderne, — har som De seer, en Skaal i Haanden," svarede Jonathan. „I Skaalen er der en Deel Nummere, af hvilke hver af os faaer eet, og hvis der nu f. Ex. skal benyttes femten Arbeidere, blive de femten laveste Nummere udtagne til Arbeidet."

„Saa bliv staaende ved Siden af mig!" sagde John Colden. „Hvis De saa faaer et daarligt, og jeg et godt Nummer, kunne vi jo bytte!"

„Er det virkelig Deres Alvor?" udbrød Jonathan rørt. „Hvis jeg ikke har Held med mig, vil De gaae i mit Sted?"

„Ja, vist vil jeg saa."

„Men De kjender mig jo slet ikke!"

„Nei, jeg veed ikke Noget af, at jeg har seet Dem før."

„Men hvad i Alverden kan saa bevæge Dem til at gjøre mig en saa stor Tjeneste?"

„Det har jeg jo allerede sagt Dem," svarede John Colden, idet han trak paa Skuldrene. „Jeg har hverken Kone eller Børn, — og desuden har jeg ikke en Skilling i Lommen. Da jeg nu først faaer min Løn paa Løverdag, kan jeg jo gjerne tilbringe de otte Dage under Laas og Lukke her!"

„De er en Mand med Hjertet paa det rette Sted," sagde Jonathan, idet han atter greb John Coldens Haand og trykkede den.

Nu stillede den høie Mand sig op midt i Gaarden, og Arbeiderne sloge Kreds om ham.

„Jeg har en ubehagelig Efterretning at meddele Eder, mine Venner", sagde han.

Arbeiderne saae med en vis Engstelse paa ham.

„Der er styrtet en Muur sammen inde i det gamle Fængsel," vedblev Formanden, „og for at faae den repareret maae vi have et større Antal, end vi ellers behøve."

Nu saae Arbeiderne ganske forskrækkede paa hinanden.

„I Dag maae vi nemlig have fem og tyve Arbeidere," vedblev den høie Mand, „det er ti flere, end vi pleie at bruge."

„Loddet rammer altsaa hver fjerde Mand af os", bemærkede en af Arbeiderne.

„Ja, det er sandt", svarede Formanden. „Men I maae ikke tabe Modet, Kammerater, — en Uge er jo dog

ingen Evighed, om den end er noget ubehagelig! . . . Altsaa: til Værket!"

Englænderne ere af Naturen rolige og ordknappe. Uden at gjøre flere Indvendinger stillede Arbeiderne sig op i en Række, og derpaa gik de forbi Formanden. Hver især tog en af de smaa Papirs-Kugler op af Skaalen.

Nogle af dem vovede ikke at see paa deres Nummer, men stak Papirs-Kuglen i Lommen; Andre vilde strax have at vide, om Skjæbnen havde været dem gunstig, eller ikke.

Til disse Sidste hørte Jonathan; men da han saae sit Nummer, blev han ganske forskrækket. Han havde faaet et meget lavt Nummer, og hvem indestod ham for, at det ikke var gaaet John Colden ligesaa?

John Colden var en af de Sidste, der trak et Nummer op af Skaalen; men saasnart som han havde gjort dette, gik han hen til Jonathan.

„Hvilket Nummer har De saa faaet?" spurgte han denne.

„Nummer 3, — desværre!"

„Godt! Saa lad os bytte!" sagde John Colden smilende.

John Colden havde trukket Nummer 69, og da Jonathan fik dette høie Nummer, var der ikke længer nogen Fare for, at han kunde blive udtaget til at arbeide inde i Fængslet. — Han var ogsaa sjæleglad. John Colden saae imidlertid heller ikke bedrøvet ud; tværtimod skulde man endog troe, at han havde faaet sit høieste Ønske opfyldt; thi hans Ansigt straalede af Glæde.

Nu opfordrede Formanden dem, der havde trukket de laveste Nummere, til at træde frem, og da han saae,

at John Colden havde faaet Nummer 3, sagde han til ham:

„Du har ikke Held med Dig, min Ven!"

„Aah," svarede John, „en anden Gang gaaer det nok bedre! Desuden var det allerede i og for sig et stort Held for mig, at jeg fik Arbeide her; hvorledes skulde jeg saa med Billighed kunne forlange, at Lykken ogsaa skulde være mig gunstig i alt Andet?"

Nu stillede de fem og tyve Mænd, der efter Lod-Trækningen skulde arbeide inde i det gamle Fængsel, sig op i en Række, og efterat de vare gaaede igjennem Kontoiret, stode de foran den indre Fængsels-Port, der heelt og holdent var af Jern.

Medens Porten blev aabnet, sagde John Coldens Side-Mand til ham:

„Naa, — vi ville da være ordentlig tørstige, naar vi en Gang slippe ud igjen!"

„Faaer man da ikke Noget at drikke derinde?"

„Jo, — noget tyndt Øl, som jeg for mit Vedkommende helst vil være fri for."

„Men Maden er dog vel god?"

„Det er, som man tager det. — Vi faae simpel Fange-Kost, lille Ven, — men rigtignok dobbelt saa store Portioner, som Fangerne. Og Sengene ere da heller ikke de behageligste."

„Naa," sagde John, „de otte Dage faae dog en Gang Ende!"

Den indre Fængsels-Port blev omhyggelig lukket efter de fem og tyve Arbeidere, og nu bleve disse førte igjennem forskjellige store Sale, i hvilke en Deel Fanger, der i sin Tid havde lært et Haandværk, og som ikke skulde tilbringe længere Tid, end et halvt Aar, i Fængslet,

sadde og arbeidede i de Fag, i hvilke de vare blevne oplærte.

Derefter kom de ind i en meget stor Sal, hvor de Fanger, der ikke havde lært noget Haandværk, vare beskjæftigede med at pille Værk. De Stakler, der befandt sig i denne Sal, saae meget medtagne ud, og de vare virkelig ogsaa langt uheldigere stillede, end deres fagdannede Lidelses-Fæller.

De fem og tyve Arbeidere havde imidlertid endnu ikke naaet Maalet for deres Vandring.

Efterat de vare komne igjennem en lille Dør, saae de atter en Dør blive aabnet, — og da John Colden fik Øie paa denne Dør, foer han sammen.

Nu stod han ved Indgangen til Træde-Møllen, og nu skulde han endelig faae den stakkels lille Dreng at see, som Mrs. Fanoche havde stjaalet fra Moderen, — som Bulton og Suzannah havde styrtet i Fordærvelse, og som Politi-Assistenten havde dømt til Straf-Arbeide.

— — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Femte Kapitel.

Vi maae nu gaae tilbage til det Øieblik, da Ralph, den lille Dreng, til hvem hele Irland knyttede sine Forhaabninger, var kommen ind i Cold-Bath-Field.

Da Dommen var bleven afsagt, havde Ralph kun

seet, hørt og forstaaet tre Ting, nemlig: for det Første, at hans Moder udstødte et Skrig og sank besvimet om, — for det Anbet, at han nu igjen skulde skilles fra hende, og for det Tredie, at der vistnok maatte foreståae ham noget ganske Forfærdeligt, siden den forsamlede Mængde i den Grad glemte den Agtelse, den skyldte Retfærdighedens Haandhævere i Almindelighed og Mr. Booth i Særdeleshed, at den knurrede lydelig.

Imidlertid udstødte Ralph ikke et eneste Skrig og udgød ikke en Taare.

Han tilkastede sin Moder et kjærligt Blik og fandt sig derpaa rolig i, at to Politi-Betjente bragte ham tilbage til Fængslet; men da han var bleven ene der, svigtede Kræfterne ham; efterat han havde grædt sig træt, sank han hen i en moralsk og fysisk Sløvheds-Tilstand, og tilsidst faldt han i Søvn.

Da han vaagnede ved, at Døren blev aabnet, var der henrundet flere Timer.

Ralph havde sovet og drømt.

Hans Drøm ført baaret ham tilbage til den grønne Ø, der var hans Fædreland, og for hvilken han allered havde begyndt at lide.

Der havde han gjensect sin Moder, der smilede til ham, — hendes usle lille Hytte og den gamle irske Fisker, som han havde kaldt „Bedste-Fader", og som havde lært ham at bede til Gud.

Alt, hvad han senere havde oplevet, havde Drømmen forskaanet ham for.

Ak, — Ralph blev kun altfor snart ført tilbage til Virkeligheden!

De to Politi-Betjente, der havde bragt ham tilbage til Fængslet, kom nu ind til ham, og den ene af dem sagde:

„Reis Dig op, og følg med os!"

Ralph adlød uden at sige et eneste Ord.

Da han alligevel skulde være skilt fra sin Moder, var det ham ligegyldigt, hvor han sad arresteret.

Drengen blev nu bragt ud af Fængslet. Han smigrede sig med det Haab, at han dog i det Mindste vilde faae den gode Miss Kate at see; men dette Haab gik ikke i Opfyldelse.

Da Mr. Booth saae, hvor bedrøvet Miss Kate var over, at den lille Ralph var bleven dømt til Træde-Møllen, blev han nemlig meget vred, og — ganske imod Sædvane — skjændte han dygtig paa sin Datter, fordi hun kunde nære saa megen Deeltagelse for en irsk Vagabond, der oven i Kjøbet stod i Ledtog med Tyve. Under disse Omstændigheder havde Miss Kate anseet det for det Hensigtsmæssigste at trække sig tilbage til sit eget Værelse, hvor hun dog i alt Fald kunde græde, saameget hun vilde.

Saaledes gik det til, at Ralphs Haab om at faae Leilighed til at tage Afsked med den smukke Pige, der havde været saa god imod ham, blev skuffet.

Derimod mødte den lille Irlænder underveis Toby.

Mr. Booths Sekretair, der elskede Miss Kate overordentlig høit, og som vidste, hvormegen Interesse hun nærede for den lille Irlænder, havde besluttet at vise Ralph den Deeltagelse, som hun var bleven forhindet fra at vise ham; han stod derfor og ventede paa Drengen, sagde et Par opmuntrende Ord til ham og kastede et varmt Tørklæde over hans Skuldre.

Denne sidste Opmærksomhed var heller ikke paa nogen Maade ubetimelig eller overflødig; thi henimod Aften var det blevet meget koldt.

Udenfor Politi-Stationen i Kilburn holdt en af de Celle-Vogne i hvilke Arrestanter fra de forskjellige Politi-Stationer blive transporterede til Fængslerne. — Naar det blot kan lade sig gjøre, foregaaer denne Transport seent om Aftenen.

Den ene Politi-Betjent hjalp Ralph ind i Vognen.

Ralph kunde ikke huske, at han nogensinde før havde seet denne Mand; saameget desto mere forbauset blev han, da Politi-Betjenten hviskede til ham:

„Vær ved godt Mod! Din Moder og hendes Venner vaage over Dig; Du har altsaa ingen Grund til at være bange!"

Disse Ord bleve udtalte i den samme irske Dialekt, i hvilken Lord Cornhill havde talt til ham.

Det forekom endog Ralph, at han gjenkjendte Adelsmandens Stemme, og nu betragtede han Politi-Betjenten med den største Opmærksomhed. Denne havde imidlertid for Resten ikke det Ringeste tilfælles med den elegante Kavaleer, som den foregaaende Dag havde besøgt ham i Fængslet.

Imidlertid fattede Ralph nu igjen Haab og Mod; — Politi-Betjenten havde jo talt til ham om hans Moder. Den lille Dreng steg derfor ganske rolig ind i Vognen, og denne satte sig i Bevægelse.

Celle-Vognen havde en lang Vei at kjøre, og gjentagne Gange standsede den ved andre Politi-Stationer, hvor den skulde afhente Arrestanter; men endelig naaede Ralph dog sit Bestemmelses-Sted.

Nu blev Døren til den Celle, i hvilken den lille Irlænder befandt sig, aabnet, og den samme Politi-Betjent, der havde tiltalt ham i den irske Dialekt, sagde nu til ham paa Engelsk og i en meget barsk Tone:

„Naa, stig ud, lille Galgen-Fugl!"

Ralph adløb og saae sig nu omgivet af en halv Snees Individer, hvis Udseende fik ham til at skjælve. Disse Mennesker vare naturligviis Forbrydere, som Vognen havde afhentet paa Veien til Fængslet. Celle-Vognen holdt nu inde i Fængsels-Gaarden, og en Deel Politi-Betjente sluttede Kreds om Fangerne.

Den Politi-Betjent, der havde talt til Ralph, ringede nu paa en Klokke, og en Dør, der førte ind til Kontoiret, blev strax aabnet.

Den omtalte Betjent, der aabenbart gjorde Tjeneste som Over-Betjent, tog Ralph ved Haanden og sagde barsk:

„Naa, tag nu Benene med Dig!"

Den lille Dreng blev imidlertid ikke forskrækket, men gik kjækt ved Siden af Politi-Betjenten, der førte ham nd i Kontoiret.

Sjette Kapitel.

Da Ralph var den af Arrestanterne, der først havde faaet Plads i Celle-Vognen, var det ganske naturligt, at han ogsaa var den Første, hvis Navn blev indført i Fængslets Protokol.

Protokol-Føreren rettede nu de sædvanlige Spørgsmaal til Politi-Betjenten, som besvarede dem ved at meddele ham, hvad Ralph hed, og hvor gammel han var,

samt ved at forelægge Embedsmanden en Afskrift af den Kjendelse, som Mr. Booth havde afsagt.

Efterat Protokol-Føreren med den ligegyldigste Mine af Verden havde nedskrevet de Oplysninger, der vare blevne ham meddeelte, saae han paa Politi-Betjenten og udbrød nu:

„Oho! . . . Det Ansigt har jeg nok aldrig før seet!"

„Nei," svarede Politi-Betjenten rolig, „det er første Gang, jeg gjør Tjeneste her, Deres Herlighed."

Det var just ikke hver Dag, at Protokol-Føreren blev kaldt „Deres Herlighed". Han følte sig da ogsaa i høieste Grad smigret ved Politi-Betjentens ærbødige Optræden og fandt sig foranlediget til at behandle denne belevne Mand med udsøgt Høflighed.

„Ja, jeg har aldrig før havt den Ære at see Dem, Sir," sagde han. „Men er Sternton da bleven syg?"

„Ja, saavidt jeg veed, Deres Herlighed."

„Og De er bleven antaget i hans Sted?"

Idet Protokol-Føreren udtalte disse Ord, betragtede han den nye Overbetjent med den største Opmærksomhed.

„Ah!" sagde Politi-Betjenten smilende. „Deres Herlighed finder mig sandsynligviis temmelig ung, og desuden har De ganske vist aldrig seet mig før. I denne sidste Omstændighed ligger der imidlertid ikke noget Besynderligt; thi det er kun et Par Dage siden, at jeg blev kaldt til London."

„Naa, saa De har tidligere gjort Tjeneste i Provindserne?"

„Ja. netop, Deres Herlighed."

„Hvor da?"

„Jeg har været Overbetjent i Manchester og Liverpool, og navnlig havt med Fange-Transporten at skaffe."

„Det er godt!“ sagde Protokol-Føreren.

Og da han saaledes havde faaet sin Nysgjerrighed tilfredsstillet, tilføiede han:

„Saa er det bedst, vi tage fat paa en anden Arrestant.“

„Undskyld, Deres Herlighed,“ sagde Politi-Betjenten imidlertid, „men Politi-Assistenten i Kilburn, Mr. Booth, anmodede mig om at henlede Deres Opmærksomhed paa en særegen Omstændighed, hvad denne lille Fyr angaaer.“

„Godt! . . . Saa lad mig høre, hvad det er for en Omstændighed!“

„Drengen her har staaet i Ledtog med nogle Tyve, og Mr. Booth maatte derfor dømme ham; men da den lille Fyr er bleven saaret i Skulderen, mener Politi-Assistenten dog, at det ikke er værd, han kommer i Træde-Møllen, førend han er helbredt. Efter Lægens Udsagn vil det forøvrigt ikke vare ret mange Dage, førend han er fuldstændig rask.“

„Ja, det angaaer ikke mig,“ svarede Protokol-Føreren, „men jeg skal sige det til Overopsynsmanden; han kommer herind om et Øieblik, og han vil saa strax gjøre Fængsels-Direktøren bekjendt med Mr. Booths Ønske.“

Politi-Betjenten bukkede og førte derpaa Drengen over til den anden Side af Værelset, hvor han lod ham tage Plads paa en Bænk. Tilsyneladende behandlede han ham meget barsk; men idet han bøiede sig ned til ham, hviskede han:

„Tænk paa Din Moder!“

Den lille Ralph lagde en beundringsværdig Rolighed for Dagen. Vel forstod han ikke, hvad det var, der foregik; men han havde en Følelse af, at dette Øieblik modnede ham til Mand, og at han derfor maatte vise

sig kjæk. Uden at udgyde en Taare eller fortrække en Mine, tog han ogsaa Plads paa Bænken; kun vedblev han at stirre paa den Mand, der nu to Gange havde talt til ham om hans Moder.

Efterat Protokol-Føreren derpaa havde indført de øvrige Fangers Navne i sin store Bog, ringede han paa en Klokke, og efter nogle faa Minuters Forløb traadte Overopsynsmanden, ledsaget af fire Fange-Vogtere, ind i Kontoret.

Protokol-Føreren læste nu Protokollen op for Overopsynsmanden og gjorde ham derpaa bekjendt med Mr. Booths Ønske.

Overopsynsmanden svarede:

„I Træde-Møllen komme Fangerne altid først Dagen efter deres Ankomst til Fængslet. Imorgen tidlig vil Drengen blive undersøgt af Fængsels-Lægen, og den Erklæring, som denne Embedsmand afgiver, vil blive taget til Følge."

Derpaa vexlede han et betydningsfuldt Blik med Overbetjenten og sagde saa til Fangerne:

„Nu maae vi see at komme afsted!"

Ralph kastede endnu et Blik paa Overbetjenten og fulgte derpaa med Fange-Vogterne, der førte ham ind i det Indre af Fængslet.

Der blev han bragt ind i en Sal, hvor der stod et stort Kar med varmt Vand. Nu blev han klædt af og vasket, og derpaa blev han iført Fange-Dragten, der bestod af graae Beenklæder og en bruun Trøie, som var kantet med gule Baand.

Paa Ryggen af Trøien stod der „Nr. 31."

Fra nu af hed Ralph ikke Andet, end „Nr. 31."

En Time senere laa han paa en Brix i sin Celle.

Hidtil havde han holdt Modet oppe; men nu, da han var bleven ene, blev han grebet af Angest og Fortvivlelse; han brast i Graad og raabte:

„Moder! Moder!"

Ude paa Gangen gik en Fange-Vogter frem og tilbage med afmaalte Skridt.

Et Øieblik standsede disse Skridt udenfor Døren til Ralphs Celle.

Pludselig hørte den lille Dreng op med at græde; ja, han foer endog op fra sit Leie.

Igjennem Døren havde han hørt en blid Stemme, som i den irske Dialekt hviskede til ham:

„Græd ikke, min lille Dreng! Din Moder vaager over Dig!"

Syvende Kapitel.

Tidlig den næste Morgen blev Døren til Ralphs Celle aabnet. Overopsynsmanden traadte ind, ledsaget af en lille Mand, der var iført en guldbroderet Uniform, men hvis grønne Briller slet ikke klædte ham.

Denne Mand var Fængsels-Lægen.

Overopsynsmanden sagde i en barsk Tone:

„Naa, Dreng, reis Dig op, og hils paa Doktoren!"

Ralph foer op. Han skjælvede over hele Legemet, og dog fik han i dette Øieblik et besynderligt Indfald.

Det forekom ham, at den Stemme, der nu i en saa barsk Tone befalede ham at reise sig op, var den samme, som den foregaaende Aften saa venlig havde sagt til ham, at hans Moder vaagede over ham, og at han derfor skulde være ved godt Mod.

Og dog saae den Mand, hvem denne Stemme tilhørte, i enhver Henseende barsk ud; ja, det Blik, han fæstede paa Ralph, fik endog Drengen til at skjælve.

„Naa, saa det er den lille Slubbert, der vilde bryde Mr. Thomas Elgins Penge-Kasse op?“ sagde Manden med de grønne Briller.

Og han betragtede Ralph med den største Opmærksomhed.

„Det er ellers en kjøn Dreng,“ sagde han derpaa. „Det er virkelig Skade, at „det filanthropiske Selskab, der bestræber sig for at forbedre de lavere Samfunds-Klassers Moralitet“, — i hvilket Selskab jeg har den Ære at fungere som Vice-Præsident, ikke i Tide har faaet Fingre i denne lille Fyr; — det vilde dog maaskee kunne have frelst ham!“

Med disse Ord gik Lægen hen til Drengen og blottede hans Skulder og Arm. Han tog saa haardt fat, at Ralph maatte gjøre Vold paa sig for ikke at skrige høit af Smerte.

„Oho“! sagde Doktoren nu. „Mr. Thomas er virkelig en meget snild Krabat, det maa man lade ham! . . . Jeg har læst hele Historien i „Morning Post“; — den er virkelig meget interessant.“

Nu sagde Overopsynsmanden, uden at den Tone, i hvilken han talte, dog røbede nogen særdeles stor Deeltagelse for Ralph:

„Den stakkels Fyr er ikke i Stand til at tage fat paa noget som helst Arbeide, Hr. Doktor, og jeg kan

overhoved ikke begribe, at det kan falde noget Menneske ind at dømme en Dreng paa ti Aar til Træde-Møllen."

Lægen satte sine grønne Briller tilrette og svarede derpaa:

„Min gode Mr. Bardel, da jeg er Vice-Præsident i et filanthropisk Selskab med et ædelt Formaal, vil vistnok ikke noget fornuftigt Menneske kunne falde paa at beskylde mig for at være umenneskelig; men alligevel er jeg af den Mening, at Samfundet maa træffe sine Foranstaltninger, navnlig imod Tyveriet, der er den værste af alle Forbrydelser, og at det derfor maa straffe enhver Tyv med den største Strenghed."

„Ja, deri har De utvivlsomt Ret, Hr. Doktor", sagde Mr. Bardel, — saaledes hed Overopsynsmanden, „men Drengen er jo dog saaret."

„Ja, men Saaret er aldeles ikke farligt; — om otte Dage vil han være ganske rask," svarede Lægen.

„Men i disse otte Dage maa han dog vel holde sig rolig paa Syge-Stuen?" spurgte Mr. Bardel.

„Nei, d e t er aldeles ikke nødvendigt, Mr. Bardel!"

Overopsynsmanden rynkede Panden.

„Men, Hr. Doktor . . .", begyndte han.

Lægen skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

„Jeg forsikrer Dem, at Drengen meget godt kan begynde at arbeide, og det endnu i Dag!" sagde han.

Mr. Bardel bukkede; — han havde ikke Mere at sige.

„Jeg mangler ikke Hjerte, min gode Mr. Bardel," vedblev Lægen, „hvis d e t var Tilfældet, var jeg naturligvis ikke bleven Vice-Præsident i et filanthropisk Sel-

skab. Men Samfundet maa, som sagt træffe sine Foranstaltninger!"

Da Doktoren havde sagt dette, gik han sin Vei. Mr. Bardel fulgte ham ud og lukkede Døren til Cellen efter sig.

I en Times-Tid var Ralph nu alene.

Med det eiendommelige Instikt, med hvilket Børn ere udrustede, havde han gjort den Opdagelse, at Overopsynsmanden, til Trods for sin barske Mine og Stemme nærede Interesse for ham, og at det ikke var denne Mands Skyld, at han strax skulde begynde at arbeide.

Da Døren til hans Celle atter blev aabnet, haabede han, at han igjen vilde faae Mr. Bardel at see; men dette hans Haab gik ikke i Opfyldelse.

Det var to Fange-Vogtere, der traadte ind til ham. Den ene af dem oplæste den af Lægen afgivne Erklæring, ifølge hvilke den lille Arrestant var rask nok til at arbeide; derpaa maatte Ralph klæde sig paa, og nu blev han ført hen til Træde-Møllen. —

Omtrent paa samme Tid gik Mr. Bardel ud af Fængslet.

Idet Mr. Pin aabnede Porten for ham, sagde han:

„Naa, saa De skal ud i Dag?"

„Ja, heldigviis!" svarede Overopsynsmanden. „Det er haardt nok, at man kun een Gang om Maaneden skal have Lov til trække en Smule frisk Luft!"

Nu gik Mr. Bardel hurtig hen i Holborn-Street, traadte ind i et uanseeligt Huus og gik op paa anden Sal, hvor han lukkede sig ind i et lille Værelse, der syntes at være hans Aftrædelses-Leilighed ude i Byen. I største Hast tog han nu Uniformen af og iførte sig et

Sæt graa Klæder. Derpaa gik han ned i Stue-Etagen, hvor der var et Beværtnings-Lokale.

Henne ved Skjænken stod der en Mand, som var iſærd med at indtage en Forfriſkning.

Det var den graa Mand.

Han vexlede et betydningsfuldt Blik med Mr. Bardel, og nu gave de ſig til at tale ſammen i den iriſke Dialekt.

„Naa," ſagde den graa Mand, „Drengen er vel ſagtens kommen paa Syge-Stuen?"

„Nei," ſvarede Mr. Bardel, „han er bleven bragt til Træde-Møllen!"

Den graa Mand rynkede Panden.

„Doktoren er et hjerteløſt Affkum", vedblev Overopſynsmanden. „Han er ſaa rig, at han altid er bange for at blive beſtjaalet, og derfor vilde han gjerne have Enhver, ſom blot har ſtjaalet et Lomme-Tørklæde, dømt til Døden."

„Altſaa er hele vor Plan med Henſyn til Syge-Stuen røget i Lyſet?" vedblev den graa Mand.

„Ja, desværre!"

„Og i Træde-Møllen?" . . .

„Der er der ikke et eneſte Menneſke, jeg kan ſtole paa", ſvarede Mr. Bardel, idet han ryſtede paa Hovedet, „og det er aldeles umuligt at faae en af vore Venner anbragt der!"

„Ligger Træde-Møllen langt borte fra Syge-Stuen?" ſpurgte den graa Mand.

„Ja, i den anden Ende af Fængſlet."

„Og Arbeiderne faae ſlet ikke Lov til at nærme ſig den?"

Da dette Spørgsmaal blev rettet til Mr. Bardel, loer han ſammen.

„Ah!“ udbrød han. „Der falder mig Noget ind!“

„Og det er?“ spurgte den graa Mand.

„Den ene af de fire Mure inde i Trœde-Møllen er meget usolid og kan let styrte sammen.“ . . .

„Men naar?“

„Naar jeg vil have det,“ svarede Mr. Bardel.

„Det er dog ikke værd, at det skeer før paa Løverdag“, sagde den graa Mand.

„Og hvorfor ikke?“

„Fordi en af vore Brødre vil befinde sig blandt de Arbeidere, der paa Løverdag blive udsete til at arbeide i det Indre af Fængslet.“

„Vorherre holde sin Haand over Irland!“ sagde Overopsynsmanden halvhøit, idet han gjorde det hemmelighedsfulde Tegn, paa hvilket Fenierne kjende hinanden, og som strax havde gjort John Colden til den graa Mands lydige Tjener.

Og nu fortsatte de to „Brødre“ hvisende Samtalen.

Ottende Kapitel.

Mr. Bardel, der var ansat som Overopsynsmand i Cold-Bath-Field, lystrede altsaa den graa Mand, det vil med andre Ord sige: han var Medlem af Feniernes store Samfund, der havde stillet sig den Opgave at befrie Irland.

Hvorledes dette store Samfund var opstaaet, var en Hemmelighed. Medlemmerne af det vare som oftest aldeles fremmede for hinanden og kjendte kun hinanden paa et hemmelighedsfuldt Tegn.

Førend den graa Mand lod den lille Ralph komme i Fængsel, havde han, forsynet med en Anbefalings-Skrivelse fra Hoved-Politi-Stationen, aflagt et Besøg i Cold-Bath-Field; da hav udgav sig for Lord Cornhill og sagde, at han studerede Fængsels-Væsenet, havde man ikke betænkt sig paa at lade ham faae Adgang til Fængslet.

Han havde omhyggelig undersøgt Alt i Fængslet med Undtagelse af Træde-Møllen, som han sagde, at han vilde gjemme til en anden Gang.

Hvad den graa Mand fortrinsviis søgte i Fængslet, var „Brødre;" thi der findes Feniere i alle Samfunds-Klasser. Medens han gik igjennem Salen, havde han derfor fra Tid til anden gjort det hemmelighedsfulde Tegn, og pludselig havde han lagt Mærke til, at en Mand foer sammen, da han saae dette Tegn.

Denne Mand var Overopsynsmanden, Mr. Bardel.

Da den graa Mand et Øieblik blev ene med Mr. Bardel, gav han sig tilkjende som Høvding, og nu bukkede Overopsynsmanden ærbødig for ham og sagde:

„Tal, Herre, — jeg adlyder!"

„Naar jeg er gaaet", hviskede den graa Mand til ham, „maa De see at komme ud, og saa kan De om en Times-Tid træffe mig henne i Mr. Fangs Beværtnings-Lokale."

En Time senere sad den graa Mand, som nu ikke længer var den elegante Kavaleer, inde i Værts-Huset og talte med Mr. Bardel. Denne maatte tilstaae, at han var den eneste Fenier blandt Fængslets Bestillings-

Mænd; men han troede dog nok, at han kunde frelse den lille Dreng, naar denne blot kunde komme paa Syge-Stuen.

Som vi vide, havde Fængsels-Lægen imidlertid bragt Overopsynsmandens Plan til at strande, og Mr. Bardel var derfor gaaet hen til Værts-Huset i Holborn for at gjøre den graa Mand bekjendt med det Uheld, der havde rammet dem.

„De er altsaa den eneste Fenier i hele Fængslet?" spurgte den graa Mand ham.

„Ja," svarede Mr. Bardel.

„Men Portneren?"

„Han har een Gang for alle fornægtet Irland! Han sætter saa stor Priis paa sin Stilling, at han for at beholde den vilde forraade os Allesammen, hvis han kunde det."

„Men hvorledes troer De da, De kan faae nogle Arbeidere ind ved Træde-Møllen?"

„Det skal jeg sige Dem," svarede Mr. Bardel. „Der er fire Cylindre i Træde-Møllen, og hver af disse Cylindre hviler med sin Tap i Muren. Den ene Muur er imidlertid noget skrøbelig og vilde let styrte sammen, hvis Maskinen pludselig gik istaa."

„Men hvorledes skulde man faae Maskinen til pludselig at gaae istaa?"

„Det er en let Sag for mig", svarede Mr. Bardel. „I min Egenskab af Overopsynsmand maa jeg hver Aften inspicere Lokalerne; undertiden har jeg da et Par Fange-Vogtere med, men som oftest er jeg alene. Naar jeg nu en Aften er alene, kan jeg med Lethed stikke en Jern-Stang ind i Værket, og naar Cylinderen saa den næste Morgen bliver sat i Bevægelse, maa den gaae istaa ved den tredie Omgang. Derved vil den omtalte skrøbelige

Muur styrte sammen, og saa bliver det nødvendigt, straks at lade den reparere."

„Fortræffeligt!" sagde den graa Mand. „Lad os nu lægge vor Plan! — Blandt Arbeiderne vil der befinde sig en af vore Brødre, ved Navn John Colden. — Er een Mand nok?"

„Hm! Det Spørgsmaal kan jeg baade besvare med Ja og Nei."

„Hvad skal det sige?"

„Jo, seer De, — i de otte Dage, i hvilke Arbeiderne ere beskjæftigede i det Indre af Fængslet, ere de Fængsels-Reglementet underkastede; kun faae de rigeligere Kost, end Fangerne. Hver Aften blive de indelukkede i deres Sove-Celler. Hvis nu en af Murene inde i Træde-Møllen styrter sammen, ville de naturligviis blive indkvarterede i Nærheden af de Fanger, der ere dømte til Træde-Møllen. I hver Korridor er der en Opsynsmand. Alle disse Opsynsmænd ere ubestikkelige, og der er ikke en eneste af dem, som interesserer sig for Irland. Det kan altsaa ikke nytte at tænke paa, at disse Mennesker skulde yde os nogen Bistand."

„Er der kun een Opsynsmand i hver Korridor?" spurgte den graa Mand.

„Ja", svarede Mr. Bardel.

„Det forekommer mig, at samtlige Korridorer udmunde i den indre Fængsels-Gaard?"

„Ja, ganske vist!"

„Godt," vedblev den graa Mand, „sig mig saa, om det er muligt, at John Colden kan komme til at sove i en Celle, der vender ud til samme Korridor, som Ralphs?"

„Ja, det beroer ene og alene paa mig."

„Bravo! Og sæt nu, at Opsynsmanden i denne Korridor er en af vore Brødre!“

„Men! . . .“

„Ja, ja, — sæt nu blot at det forholder sig saaledes!“ sagde den graa Mand. „John Colden behøver saa blot at gaae ud af sin Celle, hente Drengen og bringe ham ud i den indre Fængsels-Gaard. — Har De ikke Nøglen til den Dør, der fører fra den indre Fængsels-Gaard ind til det nye Fængsel?“

„Jo, men jeg har ikke Nøglen til den yderste Port; den har Mr. Pin, og den forlader hverken Nat eller Dag hans Bælte.“

„Det er aldeles ligegyldigt,“ svarede den graa Mand. „Naar John Colden og Drengen først befinde sig i det nye Fængsel, bliver det ikke Yder-Porten, de' gaae ud af.“

„Ah!“ sagde Mr. Bardel.

„Altsaa ser jeg kun een Hindring for vor Plan, — nemlig Opsynsmanden.“

„Men det er ogsaa en Hindring, som ikke kan fjernes,“ bemærkede Mr. Bardel.

„De skal snart faae at see, at denne Hindring kan fjernes“, svarede den graa Mand smilende. „Men lad os nu blive fuldstændig enige! Natten imellem Fredag og Løverdag styrter Muren altsaa sammen?“

„Ja vel!“

„Løverdag Morgen faae en Deel Arbeidere det Hverv at reparere den, og John Colden er en af disse Arbeidere.“

„Og saa?“

„Ja, kom saa Løverdag Aften hen i dette Beværtnings-Lokale, saa skal jeg overbevise Dem om, at Alt er muligt.“

„Jeg skal komme", svarede Mr. Bardel, „og hvis mit Liv kan sikkre Irlands hellige Sag et gunstigt Udfald, er jeg rede til at offre det."

„Nei, nei," svarede den graa Mand smilende, „jeg skal endog sørge for, at De ikke i ringeste Maade bliver kompromitteret."

Nu tog han Afsked med Opsynsmanden, idet han sagde:

„Paa Løverdag Aften sees vi altsaa! — Vorherre holde sin Haand over Irland!"

Niende Kapitel.

Vi maae nu vende tilbage til Ralph.

Det var Løverdag; — i fem Dage havde den stakkels lille Dreng altsaa været i Træde-Møllen.

Den første Time havde været ubeskrivelig rædselsfuld for ham.

Med sine smaa Hænder kunde han neppe holde sig fast ved Tværstangen, og to Gange havde han villet lade være med at sætte Fødderne paa Cylinderens Skovle; men begge Gange vare hans Been go Ryg blevne slemt forslaaede.

Da han fik Lov til at hvile sig, var han saa udmattet, at de andre Fanger, af hvilke den yngste i det Mindste var dobbelt saa gammel, som ham, bleve grebne af Medlidenhed med ham.

Men hvad kunde disse Menneskers Medlidenhed vel

nytte ham? I de engelske Fængsler hersker der streng Disciplin og navnlig er man da meget ubarmhjertig imod Fanger, der have gjort Indgreb i Andres Eiendoms-Ret.

Og desuden var Mr. Whip tilstede.

Mr. Whip var Opsynsmand ved den Cylinder, ved hvilken den lille Irlænder var bleven aubragt.

Mr. Whip, der var en høi, mager Mand med tynde Læber og smaa, graae Øine, var i høi Grad frygtet og forhadt, — og det var da ikke noget Under; thi han viste sig sit Navn værdig*). Paa Grund af den Glæde, han fandt i at pine og plage Fangerne og lade dem smage den Pidsk, han altid havde i Haanden, var han en Ræbsel for dem, og de øvrige Opsynsmænd kunde heller ikke udstaae ham, fordi der ikke syntes at være det ringeste Spor af menneskelig Følelse hos ham.

Under denne Mands Tilsyn var Ralph, som allerede bemærket, komme til at arbeide, og den lille Irlænder gjorde da ogsaa straz Bekjendtskab med Opsynsmandens Pidsk.

Da Drengen om Aftenen blev bragt tilbage til sin Celle, var han saa medtaget af Overanstrengelse og Mishandlinger, at han næsten var bleven ganske sløv.

Der var kun een Tanke, som havde skjænket ham en Smule Trøst i Løbet af Dagen, og det var Tanken om den venlige Stemme, der endog her, i selve Fængslet, havde sagt til ham: „Din Moder vaager over Dig!"

Han gjorde sikker Regning paa, at han ogsaa i Aften vilde faae denne Stemme at høre, og i den Henseende blev hans Haab da heller ikke skuffet.

Da han laa paa sit haarde Leie og længtes efter

---

*) Det engelske Ord „whip" betyder: „Pidsk."

at falde i Søvn, hørte han igjen den trøstende Stemme udenfor.

Denne Gang sagde Stemmen til ham:

„Opgiv ikke Haabet; Du skal snart komme bort fra dette Sted!“

Disse Ord skjænkede Ralph nyt Mod, og nu faldt han snart i Søvn.

De følgende Dage henrandt paa samme Maade som den første. Fra Morgen til Aften blev Ralph mishandlet; men hver Aften skjænkede den hemmelighedsfulde Stemme ham Trøst og Mod.

Endelig blev det Løverdag.

Klokken syv om Morgenen førte Mr. Whip Fangerne ind i Trade-Møllen og lod dem begynde at „arbeide.“

Da Ralph hang i Træstangen, hørtes der pludselig en forfærdelig Støi; Muren styrtede sammen, og den lille Fyr faldt ned paa Gulvet; dog uden at komme til Skade.

Mr. Bardel havde indfriet det Tilsagn, han havde givet den graa Mand.

I høieste Grad forfærdede ilede Fangerne til, og i det første Øieblik vare de fire Opsynsmænd bange for, at disse for største Delen meget farlige Individer skulde gjøre Oprør.

Imidlertid kom Fængsels-Gouvernøren og Overopsynsmanden strax til, og Synet af dem beroligede Fangerne.

Gouvernøren var ligesaa afholdt, som Mr. Whip var forhadt, og skjøndt Mr. Bardel var en meget streng Mand, kunde Fangerne dog godt lide ham, fordi han var retfærdig og aldrig lunefuld.

Fangerne bleve strax fjernede, og der blev sendt Bud efter en Arkitekt.

Denne gjorde Murene til Gjenstand for en grundig Undersøgelse og kom da til det Resultat, at den, der var styrtet sammen, var den eneste usolide; de tre andre Cylindre kunde endnu i lang Tid gjøre Tjeneste, uden at man behøvede at være bange for, at der skulde indtræffe noget Ulykkes-Tilfælde.

De Fanger, der havde være anbragte ved den fjerde Cylinder, bleve nu fordeelte paa de tre andre; men efter Mr. Whips udtrykkelige Anmodning blev det ikke ham, men en af hans Kolleger, som ved denne Leilighed fik en Smule Ferie.

Den Muur, der var styrtet sammen, maatte imidlertid repareres.

Blandt de Arbeidere, der ved Lod-Trækning vare udsete til at arbeide inde i Træde-Møllen, befandt John Colden sig.

Da han traadte ind i den store Sal, saae han sig om efter den lille irske Dreng. Han havde seet Ralph før; thi han havde været tilstede, da Mr. Booth dømte den lille Fyr til Træde-Møllen.

I dette Øieblik sad Ralph paa en Skammel og hvilede sig; imidlertid var han meget medtaget af, hvad han allerede havde gjennemgaaet den Dag.

John Colden fandt Leilighed til at nærme sig Drengen og hviske til ham:

„Jeg er en Ven af Din Moder!"

Ralph udstødte et Skrig.

John havde imidlertid atter blandet sig imellem Arbeiderne.

Da Mr. Whip hørte Skriget, sprang han op af

Stolen og lod sin Pidsk falde ned paa Ralphs Skuldre.

Den lille Dreng udstødte atter et Skrig.

I samme Øieblik fik han imidlertid igjen Øie paa John Colden, som lagde Pegefingeren paa Læberne.

Drengen forstod ham og taug.

Et Øieblik efter kom Touren til at arbeide igjen til Ralph, og kjækt indtog han sin Plads i Træde-Møllen.

Tiende Kapitel.

Det var til denne Løverdag, Klokken halvotte om Aftenen, at den graa Mand havde sat Mr. Bardel Stævne i Mr. Fangs Beværtnings-Lokale.

Klokken var bleven halvotte, og den graa Mand var paa sin Post.

Mr. Bardel var derimod endnu ikke kommen.

Men der kom en anden Mand ind i Værts-Huset, og det var den brave Shoking.

Saasnart som han fik Øie paa den graa Mand, der ganske rolig drak et Glas Grog, gik han hen til ham og sagde halvhøit:

„Alt er i Orden! Knude-Touget ligger parat, og Droschken er bestilt."

„Hvor er Jenny henne?"

„Hun er hjemme."

„Og Suzannah?"

„Opholder sig hos hende."

„Til hvad Tid er Droschken bestilt?"

„Klokken ni vil den dreie om Hjørnet af Gaden. Craven agerer Kudsk."

„Det er godt!" sagde den graa Mand.

Og nu fæstede han sine Øine paa Døren, der i samme Øieblik blev aabnet.

Det var Mr. Bardel, der kom.

Overopsynsmanden hilste paa den graa Mand, og denne sagde til ham:

„God Aften, Mr. Bardel! Har De Lyst til at drikke et Glas Sherry?"

„Hvis De ikke har Noget imod det, vilde jeg foretrække et Glas Grog", svarede Overopsynsmanden, idet han tog Plads ved det samme Bord, ved hvilket den graa Mand sad.

Nu begyndte de to Mænd at tale sammen i den irske Dialekt.

„Hvad er der foregaaet?" spurgte den graa Mand.

„Muren er styrtet sammen," svarede Bardel.

„Drengen blev dog vel ikke saaret?"

„Nei."

„Og John Colden er inde i den Sal, i hvilken Træde-Møllen er anbragt?"

„Ja, han har arbeidet derinde hele Eftermiddagen."

„Godt! — Og De har i Et og Alt rettet Dem efter mine Ordrer?"

„Aldeles nøiagtig! John Coldens Celle ligger tætved Drengens."

„Godt."

„Nylig lukkede jeg selv Cellerne, og ved samme Leilighed stak jeg John Colden en Dolk i Haanden."

„Jeg vil imidlertid haabe, at han ikke faaer Brug for den!"

„Jeg lod naturligviis, som om jeg lukkede Døren til John Coldens Celle; men jeg lukkede den ikke."

„Meget godt!"

„Fremdeles har jeg fjernet de to Opsynsmænd, der pleie at holde Vagt i den indre Fængsels-Gaard. Da det regnede stærkt, og da der ingen Fanger er i det nye Fængsel, sagde jeg til dem, at det var aldeles overflødigt, at de bleve staaende der."

„Og hvilken Opsynsmand har Vagt i Korridoren?" spurgte den graa Mand

Mr. Bardel rynkede Panden.

„Ja, i den Henseende have vi været meget uheldige," sagde han. Den Mand, der har Vagt i Korridoren, er den meest forhadte af alle Opsynsmændene; Fangerne have givet ham Øgenavnet „Whip", og han har været meget grosom imod den lille Irlænder. — Jeg kan derfor ikke troe Andet, end at John Colden nok faaer Brug for Dolken."

Den graa Mand tænkte sig et Øieblik om og sagde derpaa:

„Bruger denne Mr. Whip Snuus-Tobak?"

„Ja," svarede Mr. Bardel, „han er næsten ligesaa forfalden dertil, som jeg. Det er forbudt os at ryge Tobak inde i Fængslet; vi maa derfor lade os nøie med Snuus-Tobak."

Den graa Mand tog nu en meget stor Snuustobaks-Daase op af Lommen og sagde:

„Saa vil denne gjøre bedre Virkning, end den Dolk, De har givet John Colden."

„Hvorledes det?“ spurgte Mr. Bardel.

„Naar gjør De Deres Runde igjennem Fængslet?“

„Imellem ni og ti.“

„Godt! Tag nu denne Snuustobaks-Daase, og læg Mærke til, at den har to Rum! Naar De gaaer forbi Mr. Whip, skal De byde ham en Priis af det Rum her; — De seer, at det er mærket med et Kors.“

„Ah! Nu forstaaer jeg det!“ udbrød Overopsynsmanden. „Der er et Sovepulver i Tobakken!“

„Ja, netop!“ svarede den graa Mand. „Men er De ikke nysgjerrig efter at faae at vide, hvorledes John og Drengen skulle komme ud af det nye Fængsel?“

„Jo, jeg kan ikke nægte det.“

„Godt!“ sagde den graa Mand. „Saa gaa først herfra, og vent paa mig henne ved det nærmeste Gadehjørne! Om en halv Snees Minuter skal jeg være hos Dem.“

Mr. Bardel gik sin Vei.

Den graa Mand vexlede endnu nogle Ord med Shoking, og derpaa forlode ogsaa disse To Beværtnings-Lokalet.

Det var meget mørkt, og Taagen var saa tæt, at Gaslygternes Skjær ikke var i Stand til at trænge igjennem den.

Da de to Mænd vare komne hen til Gadehjørnet, hvor Mr. Bardel stod og ventede paa dem, sagde den graa Mand til dem, at han skulde følge med dem.

Nu gik de tre Mænd ned ad en meget snever Gade og traadte ind i et Huus, der var fire Etager høit, og fra hvis Vinduer man maatte kunne see ned i den indre Fængselsgaard.

„Kom nu med, Bardel!“ sagde den graa Mand, idet han gik i Forveien igjennem den mørke Forstue og op ad den steile Trappe. „Om et Øieblik vil De give mig Ret i, at vi ikke trænge til Mr. Pins Nøgle!“

Ellevte Kapitel.

Fulgt af Mr. Bardel og Shoking, gik den graa Mand lige op til Husets øverste Etage. Det lod forøvrigt til, at Huset var aldeles ubeboet; thi de hørte ikke den mindste Støi.

Pludselig aabnede den graa Mand en Dør, og der strømmede et Lysskjær ud paa Gangen.

I det Værelse, i hvilket de nu traadte ind, og som kun var forsynet med de allernødvendigste Møbler, sad der to Kvinder, men to unge og ualmindelig smukke Kvinder.

Disse Kvinder vare Suzannah og Jenny; — den Sidstnævnte havde af den graa Mand faaet et bestemt Tilsagn om, at hun endnu i Aften skulde faae sin Søn at see igjen.

Skodderne vare lukkede.

Den graa Mand pustede Lyset ud, aabnede Skodderne og sagde til Mr. Bardel:

„See nu en Gang ud af Vinduet.“

Opsynsmanden efterkom Opfordringen, men sagde efter et Øieblik's Forløb:

„Det er saa mørkt og taaget, at jeg næsten ikke kan see Noget! . . Dog jo, nu forekommer det mig, at jeg kan skimte det nye Fængsel ligeoversor!"

„Ja, det har sin Rigtighed," svarede den graa Mand.

„Vi ere skilte fra det ved Gadens Brede," vedblev Mr. Bardel.

„Og ved Fængsels-Murenes Tykkelse," tilføiede den graa Mand.

Opsynsmanden lunde ikke rigtig forstaae, af hvilken Grund den feniske Høvding havde ført ham op i dette Huus.

„Nu skal jeg gjøre Dem bekjendt med min Plan", sagde den graa Mand imidlertid efter en kort Pause. „Naar John Colben kommer med Drengen hen til Fængsels-Muren, kaster jeg det Knude-Toug, De seer der, over Muren ned til ham; kun gjør jeg den ene Ende af Touget fast i Vindueskarmen her. — Saa tager John Drengen paa Ryggen og klattrer op ad Touget."

„Ja det er ganske vist meget simpelt," sagde Mr. Bardel smilende, „og dog vilde jeg aldrig have kunnet faae et saadant Indfald."

„Ligesaa lidt som Indfaldet med Snuustobaks-Daasen."

„Ligesaa lidt", svarede Mr. Bardel. „Men Deres seneste Bemærkning minder mig om Noget; — jeg anseer det nemlig for det Rigtigste, strax at komme paa det Rene med Hensyn til alle de enkelte Omstændigheder, der staar i Forbindelse med Planen."

„Det er ogsaa *min* Mening," sagde den graa Mand."

„Jeg maa da spørge Dem, om Tobakken er længe om at virke."

„Nei, den virker tværtimod næsten øieblikkelig."

„Mr. Whip falder altsaa snart i Søvn?"

„Ja, et Par Minuter efterat De har givet ham Tobakken."

„Saa er Flugtenen let Sag," vedblev Mr. Bardel. „Der skulde da indtræffe et særdeles stort Uheld, for at Planen skulde kunne slaae feil."

„Et Uheld?" gjentog den graa Mand. „Hvad mener De med det?"

„Jeg veed ikke," svarede Mr. Bardel. „En eller anden Opsynsmand, der var bleven forsinket, kunde af en Hændelse komme forbi; — Direktøren kunde gjøre sin Runde paa en anden Tid, end han pleier! . . Men alt dette er unturligviis kun grebet ud af Luften! . . . Imidlertid antager jeg, det vil være det Bedste, at jeg følger med John Colden og Drengen herhen?"

„Hvorfor det?"

„Fordi man i Morgen vil gjøre den Opdagelse, at Fuglen er fløiet."

„Ja det vil man naturligviis."

„Og da jeg nu er den Eneste, der om Natten har Nøglen til den Port, der fører ind til den indre Fængselsgaard, vil det snart staae klart for Enhver, at jeg maae have havt en Finger med i Spillet."

„Naa, saa det troer De?" spurgte den graa Mand smilende.

„Ja, jeg kan ikke troe Andet", svarede Mr. Bardel. „Naar Whip vaagner, vil han jo desuden ikke undlade at underrette vore fælles Foresatte om, at det var mig, der gav ham den Priis Tobak, som fik ham til at falde i Søvn. Førøvrigt tilkommer det Dem at befale, mig at adlyde; for Irland er jeg rede til at offre Alt; men det er dog ikke usandsynligt, at jeg ogsaa ved en anden

Leilighed kan komme til at være Irland til Nytte; jeg mener derfor, at det er bedre, jeg tager Flugten, end at jeg bliver anklaget, dømt og straffet."

„Min gode Mr. Bardel", svarede den graa Mand rolig, „Alt, hvad De der siger, kan være meget fornuftigt; men det er aldeles overflødigt".

Mr. Bardel studsede.

„Overflødigt?" udbrød han. „Vil Irland da ikke tiere faae Brug for mig?"

„Jo, netop!"

„Men hvorledes skulde jeg da kunne tjene dets Sag, naar jeg bliver deporteret?"

„Men De skal ikke blive deporteret; De skal blive i Cold-Bath-Field, hvor De endnu kan gjøre os adskillige Tjenester."

„I Cold-Bath-Fiild?" gjentog Mr. Bardel. „Det bliver da i Egenskab af Fange!"

„Nei i Egenskab af Overopsynsmand."

Mr. Bardel saae ganske forbauset paa den graae Mand. Denne vedblev:

„De skal faae at see, at ogsaa det er den letteste Sag af Verden!"

„At vedblive at fungere som Overopsynsmand i Fængslet, efterat jeg har hjulpet en Fange med at tage Flugten?"

„Ja vist!"

„Men hvorledes skulde det gaae til?"

„Ganske naturligt! Mistanken vil allermindst falde paa Dem!"

„Og Nøglen?"

„Den er bleven stjaalet fra Dem."

„Og den Priis Tobak, jeg har givet Mr. Whip?"

„De er selv bleven Offer for en lignende Priis Tobak."

„Jeg forstaaer Dem virkelig ikke!"

„Saa skal jeg forklare mig nærmere. — Naar denne Whip er faldet i Søvn, hjælper De, som sagt, John Colden og Drengen med at komme bort; derpaa vender De ganske rolig tilbage til det gamle Fængsel, tager Dem en Priis Tobak af det samme Rum og lægger Dem saa til at sove i den anden Ende af den Korridor, i hvilken Mr. Whip ligger."

„Ja, De har Ret!" udbrød Mr. Barbet. „Det er unægtelig meget simpelt, — og dog vilde jeg aldrig have kunnet finde paa det."

„Naar man i Morgen gjør den store Opdagelse," vedblev den graa Mand, „vil man altsaa hverken falde Mistanke til Dem eller til Mr. Whip, men til den Mand, der har solgt Dem Tobakken. — Hos hvem pleier De at kjøbe Snuus-Tobak?"

„Hos en Værtshusholder ved Navn Fang."

„Ah! Det træffer sig jo ganske overordentlig heldigt; — den Mand har allerede længe været mistænkt som tilbøielig til at hjælpe Fanger med at flygte! — Men nu maa De skynde Dem med at vende tilbage til Fængslet, Mr. Barbel, — vi have kun en Times-Tid at løbe paa!"

Og ide den graa Mand derpaa henvendte sig til Jenny, der græd af Aengstelse, sagde han.

„Nu maa De ikke græde mere! Det Øieblik nærmer sig, da De igjen skal faae Deres Søn at see; — vær derfor ved godt Mod!"

Tolvte Kapitel.

Mr. Whip havde tilbragt Aftenen med at pine og plage den lille Irlænder.

Han kunde overhoved ikke udstaae Børn, og til Ralph havde han ligefrem fattet Had.

Mr. Whip havde hørt det Skrig, som Ralph udstødte, da John Colden hviskede til ham, og strax havde Opsynsmanden gjættet, at den lille Dreng maatte have seet en Bekjendt blandt Arbeiderne.

Han havde derfor rettet en Mængde Spørgsmaal til den lille Irlænder; men denne havde ikke besvaret et eneste af dem, og derfor havde Ralph gjentagne Gange maattet smage Opsynsmandens Pidsk.

Dette Optrin havde først faaet Ende, da Mr. Bardel var traadt ind i Salen. Da Overopsynsmanden saae, paa hvilken skammelig Maade Mr. Whip behandlede den lille Dreng, gav han sin Underordnede en Irettesættelse og kunde ikke lade være med at kaste et medlidende Blik paa Ralph.

Herover var Mr. Whip bleven rasende opbragt.

Desuden havde han allerede i længere Tid næret Uvillie imod Mr. Bardel, som gjentagne Gange havde bebreidet ham hans overdrevne Strenghed, ja, endog havde klaget over ham til Fængsels-Direktøren og derved paadraget Bøddelen Straf.

Ikke desto mindre havde Mr. Bardel ikke vovet at fratage Mr. Whip Natte-Vagten, men ladet ham blive i den Korridor, til hvilken Arbeidernes og de yngste Fangers Celler vendte ud.

Om Dagen bleve Opsynsmændene afløste hveranden Time, om Natten hver fjerde.

Imellem sex og otte havde Mr. Whip spist til Middag nede i Opsynsmændenes fælles Værelse, og henved Klokken otte havde Mr. Bardel lukket Cellerne, med Undtagelse af John Coldens og Ralphs.

Mr. Bardel vidste, at Mr. Whip skulde have Vagt fra Klokken otte til tolv.

Som allerede bemærket, var Mr. Whip ligesaa lidt afholdt af sine Kolleger som af Fangerne; men der var dog een af hans Kammerater, der satte Priis paa ham; — denne Opsynsmand, der hed Jonathan, havde nemlig Meget tilfælles med Whip, — og Krage søger jo Mage.

Disse to Mænd sadde altid ved Siden af hinanden ved Bordet, og naar deres Udgangs-Tour faldt paa samme Dag, — hvilket meget ofte var Tilfældet, da de ikke vare ansatte i samme Afdeling af Fængslet, — fulgtes de altid ad, og man saae dem da drive om fra det ene Værts-Huus til det andet.

Jonathan og Whip hadede Mr. Bardel, som efter deres Mening ikke var streng nok imod Fangerne.

Medens de i Dag spiste til Middag sammen, morede de sig, som sædvanlig, med at rive ned paa Mr. Bardel.

„Du burde virkelig have hans Plads, kjære Whip," sagde Jonathan blandt Andet. „Jeg kjender Ingen, der er bedre skikket til at være Overopsynsmand, end min gamle Ven Whip."

„Hm!" svarede Whip beskedent. „Ja, naar jeg skal være ganske ærlig, troer jeg virkelig, at det just ikke vilde være til Skade for Fængslet, om jeg blev Overopsyns-

mand. Men Direkteuren er jo aldeles forgabet i denne Bardel."

„Men det er dog virkelig høist besynderligt, at Direkteuren kan være saa blind!" udbrød Jonathan ærgerlig.

„Ja, det er ogsaa min Mening," sagde Whyp.

„I Særdeleshed da Bardel i den sidste Tid har viist sig meget forsømmelig.

„Har han det?"

„Ja, det skulde ikke engang undre mig, om han havde i Sinde at lade en eller anden Fange slippe ud."

Da Whip hørte dette, foer han sammen, og hans Øine udsendte Lyn-Glimt.

„Hvorledes kommer Du paa den Idee?" spurgte han.

„Jo, seer Du, i de sidste Dage har Bardel meget ofte været ude."

„Ah!"

„Ja, i det Mindste to Gange om Dagen."

„Nei, virkelig?"

„Og hvor gaaer han saa hen? — Over i Fangs Beværtnings-Lokale."

„Naa, saa han besøger vor gamle Kollega, der blev jaget bort, fordi han stod i Ledtog med Fangerne?"

„Ja, netop!" svarede Jonathan. „Og endnu igaar, da jeg var derovre, saae jeg ham tale med en Mand, hvis Udseende ikke behagede mig."

„Oho!"

Nu sagde Jonathan hviskende:

„Du har vel sagtens hørt tale om Fenierne?"

„Ja, det skulde jeg mene!" svarede Whip.

„Jeg har nu en vis Anelse om, at Bardel staaer i

Forbindelse med dem. Jeg er endog vis paa, at han i dette Øieblik er ude."

„Deri tager Du dog feil," sagde Whip. „Han er ifærd med at indespærre Fangerne."

„Saa tør jeg vædde paa, at han gaaer sin Vei, saasnart han er bleven færdig med det Stykke Arbeide!"

Whip rynkede Panden.

„Hvor det ærgrer mig, at jeg har overtaget Burtys Vagt i Aften!" sagde han.

„Hvorfor det?"

„Fordi jeg nok kunde have Lyst til at følge efter Bardel, hvis han virkelig gaaer ud."

„Kjære Whip," sagde Jonathan, „vi ere jo gamle Venner, og Du har ingen Grund til at troe Andet, end at jeg med Glæde vil gjøre Dig en lille Tjeneste."

„Hvad mener Du med det?"

„Dermed mener jeg, at jeg gjerne skal tage Vagten for Dig, hvis Du har Lyst til at gaae ud. Jeg har ikke Noget at forsømme dermed; min Natte-Vagt begynder først Klokken tolv!"

„Tak!" sagde Whip. „Det Tilbud modtager jeg med Taknemlighed; thi det, Du nylig meddeelte mig, har virkelig i høieste Grad pirret min Nysgjerrighed. Kun finder jeg det rigtigst, at Du venter med at afløse mig, indtil Bardel har seet, at jeg har begyndt at gjøre Vagt."

„Som Du vil!"

Planen blev nøie fulgt. Whip stillede sig op i Korridoren. Et Øieblik efter gik Mr. Bardel forbi ham og sagde da til ham:

„Jeg gaaer et Øieblik ned til Mr. Pin, med hvem

jeg nødvendigviis maa tale. Klokken ni gjør jeg, som sædvanlig, min Runde i Fængslet!"

Nu gik Mr. Bardel over i Værts-Huuset, hvor den graa Mand jo havde sat ham Stævne.

En halv Snees Minuter efter afløste Jonathan Mr. Whip, som nu gik lige ned til Mr. Pin.

Da han traf denne alene, satte han et Ansigt op, som om han blev ganske forskrækket.

„Er Mr. Bardel ikke her?" spurgte han.

„Nei," svarede Mr. Pin, „han gik nylig ud."

„Hm! Det var da en forbistret Historie!" udbrød Whip nu. „Jeg maa imidlertid see at faae fat paa ham; thi jeg har noget særdeles Vigtigt at tale med ham om."

Mr. Pin nærede ikke den ringeste Betænkelighed ved at aabne Porten for ham.

Whip begav sig lige hen til Mr. Fangs Beværtnings-Lokale; dog gik han ikke ind i dette, men gav sig til at kige ind af Vinduet.

Han fik da ogsaa strax Øie paa Mr. Bardel, der sad og talte med den graa Mand.

Efter nogle faa Minuters Forløb gik Mr. Bardel sin Vei; Whip skyndte sig med at skjule sig, og Overopsynsmanden lagde ikke Mærke til ham.

Som vi vide, vendte Mr. Bardel ikke tilbage til Fængslet, men gik hen til Hjørnet af Gaden, hvor han saa blev staaende og ventede paa den graa Mand.

Denne Sidste forlod ogsaa snart Værts-Huset, fulgt af Shoking. Det lykkedes ogsaa Whip at undgaae disse to Mænds Opmærksomhed.

Trettende Kapitel.

Whip var en forſigtig Mand. I en paſſende Afſtand fulgte han efter de tre Mænd og ſaae dem gaae ind i det høie Huus, der laa ligeoverfor det nye Fængſel.

„Hvor Pokker mon de gaae hen?“ tænkte Whip.

Han vogtede ſig vel for at følge efter dem ind i Huſet; men han blev ſtaaende udenfor dette og gav ſig til til at ſtirre op til Vinduerne.

Lys ſaae han intetſteds; men af eet Vindue forekom det ham dog, at der trængte et ſvagt Skjær ud.

Deraf drog han den Slutning, at dette Fag Vinduer var forſynet med Skodder, og at disſe Skodder vare tillukkede.

Hævngjerrigheden gjorde Whip taalmodig.

Efterat han havde ventet i nogen Tid, forſvandt Lys-Skjæret, og derpaa hørte han Støi.

Det var Vinduet, der blev aabnet.

Whip havde meget ſkarpe Øine, og til Trods for Mørket og Taagen ſaae han to Hoveder, der kom frem i det aabne Vindue. — Han nærede ikke den ringeſte Tvivl om, at det ene af disſe to Hoveder var Mr. Bardels.

Det var imidlertid ikke Mr. Whip muligt at høre, hvad de to Perſoner talte ſammen om; thi ſom bekjendt forplanter Lyden ſig ikke nedad, men tvertimod opad.

Jonathans Bemærkning havde imidlertid gjort et viſt Indtryk paa hans Kollega, og Whip havde nu en til Vished grændſende Formodning om, at det virkelig var en Undvigelſe, de to Perſoners Samtale dreiede ſig om.

Nu gav Spionen sig til at lytte med den største Opmærksomhed for dog at faae Noget at vide, han kunde lægge til Grund for sine Gisninger.

Dersom det havde været klart Veir, vilde det ikke have været ham muligt at høre et eneste Ord af den Samtale, der blev ført saa høit oppe over hans Hoved: men i taaget Veir forplanter Lyden sig lettere.

Pludselig hørte han et Ord, — kun et eneste, men som indeholdt en heel Aabenbaring for ham, nemlig Ordet „Knude-Toug".

Da Whip hørte dette Ord, begyndte hans Hjerte at banke voldsomt.

Det var altsaa virkelig en Undvigelse, der var Tale om.

Og det var klart, at Mr. Bardel havde en Finger med i Spillet i saa Henseende.

Mere behøvede Whip ikke at faae at vide. Han listede sig bort, gav sig derpaa til at løbe, og var allerede kommen tilbage til Fængslet, da Mr. Bardel forlod det hemmelighedsfulde Huus.

Mr. Pin røbede aldrig den ringeste Nysgjerrighed, hvad Fængslets indre Anliggender angik. Det faldt ham derfor ikke ind at rette et eneste Spørgsmaal til Whip, da han aabnede Porten for denne.

Paa Veien hen til Fængslet havde Whip tænkt nærmere over, hvad han under de for Haanden værende Omstændigheder skulde foretage sig.

Skulde han strax gaae ind til Fængsels-Gouvernøren og angive Mr. Bardel?

Det havde han just i Sinde at gjøre, men det varede dog ikke ret længe, førend han igjen opgav denne Beslutning.

Han var nemlig klog nok til at indsee, at hvis han

vilde styrte Mr. Bardel i Ulykke og ansættes som Overopsynsmand i hans Sted, saa maatte Forbryderen gribes paa ferst Gjerning.

Han gik derfor op til Jonathan.

Denne havde svøbt sig ind i sin Kappe og sat sig ind i et Slags Skilderhuus, der stod i den ene Ende af den Korridor, til hvilken Fangernes Celler vendte ud.

Der spillede et betydningsfuldt Smiil paa Mr. Whips Læber.

„Naa?" sagde Jonathan til ham.

„Du havde Ret, min Ven."

„Bardel staaer altsaa virkelig i Forbindelse med Folk udenfor Fængslet?"

„Ja."

„Med hvem da?"

„Ja, det veed jeg endnu ikke," svarede Whip, „men derimod er jeg ganske vis paa, at han har i Sinde at lade en Fange slippe ud af Fængslet."

„Ah!" udbrød Jonathan.

Og nu var det ham, der smilede paa en meget betydningsfuld Maade.

„Hvad det kan være for en Fange veed jeg imidlertid ikke," vedblev Whip.

„Men maaskee veed jeg det," sagde Jonathan.

Whip studsede og saae næsten forskrækket paa sin Kollega.

„Du?" udbrød han.

„Ja, — jeg!" svarede Jonathan. „Har Bardel ikke selv lukket Cellerne i Aften?"

„Jo, det har han!"

„Godt! . . . Men der er een af dem, som han har glemt at lukke."

„Og hvad er det for en?“

„Nummer 16! — Derom kan Du jo selv overbevise Dig.“

Mr. Whips Hjerte bankede voldsomt.

„Nummer 16!“ gjentog han. „Det er jo den lille Irlænders Celle!“

„Ja, netop! . . . Sagde jeg ikke nok, at Bardel stod i Forbindelse med Fenierne?“

De to Opsynsmænd gik nu hen til Cellen Nummer 16, og uden at gjøre den ringeste Støi overbeviste Jonathan sin Kollega om, at den stod aaben.

„Jonathan,“ sagde Whip nu, idet han trykkede sin Vens Haand, „læg nøie Mærke til, hvad jeg siger!“

„Jeg er lutter Øre!“

„Du maa blive her, indtil Bardel kommer, og naar han saa spørger Dig, hvorfor Du har overtaget min Vagt, maa Du svare ham, at ieg ikke befandt mig rigtig vel.“

„Ja vel.“

„Han nærer ganske sikkert mere Mistillid til mig, end til Dig, og som en Følge deraf vil han naturligviis blive meget fornøiet over at træffe Dig i Stedet for mig.“

„Troer Du det?“

„Det er jeg vis paa! . . . Imidlertid vil han see at faae Dig bort under et eller andet Paaskud.“

„Men hvad skal jeg saa gjøre?“

„Du skal see at komme ud i den indre Fængsels-Gaard og holde Dig skjult der.“

„Og hvad saa?“

„Ja, nogen nærmere Forklaring har jeg ikke Tid til at give Dig; men jeg er vis paa, at Bardel bringer den

lille Irlænder ud i den indre Fængselsgaard og lukker ham ind i det nye Fængsel. Saa skal Du følge efter ham og raabe om Hjælp. I Mellemtiden underretter jeg Skildvagterne om, hvad der er paafærde, og saa gribe vi Forræderen paa ferst Gjerning."

„Du er et stort Geni, min gode Whip!" sagde Jonathan.

Nu gik Whip ud i den indre Fængselsgaard og lukkede Døren efter sig.

Det var ogsaa paa høie Tid, at han kom bort; thi et Par Minuter efter viste Mr. Bardel sig i Korridoren med et Nøgle-Knippe i den ene Haand og en Blændlygte i den anden.

Jonathan havde igjen sat sig ind i Skilderhuset.

Mr. Bardel lod Skjæret fra Lygten falde paa ham og foer sammen, da han saae, at det ikke var Whip, der sad inde i Skilderhuset.

„Hvad skal det betyde?" spurgte han, idet han traadte et Par Skridt nærmere.

„Jeg skulde hilse Dem fra Whip og bede Dem om at undskylde ham, Mr. Bardel," svarede Jonathan. „Han befandt sig ikke rigtig vel."

„Hvorfor sagde han det da ikke selv til mig, da jeg nylig talte med ham?" spurgte Mr. Bardel barsk.

„Han var bange for, at De skulde skjænde paa ham", svarede Jonathan. „Medens vi spiste til Middag sammen, bad han mig om at overtage Posten i Aften."

„Da var det meget urigtig gjort af ham," sagde Mr. Bardel tørt. „De duer ikke til at holde Vagt om Natten!"

„Hvorfor ikke?"

„Fordi De ikke godt kan holde Dem vaagen! . . . Allerede nu seer De jo ganske søvnig ud!"

„Nei, Mr. Bardel, jeg forsikrer Dem . . "

Her afbrød Opsynsmanden ham.

Idet han satte Lygten ned paa Gulvet, tog sin Snuustobaks-Daase op af Lommen og aabnede den, sagde han;

„Naar jeg er bange for at falde i Søvn, tager jeg mig en Priis Tobak; — det skulde De ogsaa gjøre; — det vilde holde Dem vaagen."

Med disse Ord bød Mr. Bardel Opsynsmanden sin Snuustobaks-Daase, og Jonathan, som ikke havde den fjerneste Anelse om, at der var Ugler i Mosen, tog sig en dygtig Priis — af det Rum, der var mærket med et Kors.

Fjortende Kapitel.

Jonathan fik saaledes den Priis, der oprindelig var tiltænkt Whip; men Mr. Bardel fandt det ganske i sin Orden, at Stedfortræderen fik nogen Løn for sin Ulejlighed.

Jonathan nød sin Priis med den største Vellyst.

„Det var da en ganske udmærket Tobak, Mr. Bardel!" sagde han.

„Finder De den virkelig god?" spurgte Opsynsmanden.

„Ganske fortrinlig! . . Hvor kjøber De den?"

Mr. Bardel braſt i Latter.

„Der kan man da ſee, at De ikke duer til at holde Vagt om Natten, min gode Jonathan!“ ſagde han.

„Og hvoraf kan man da ſee det?“ ſpurgte Jonathan.

„Af den Omſtændighed, at De holder ſaadanne Lovtaler over denne Tobak! De maa virkelig være meget ſøvnig for at finde den fortrinlig. Den er nemlig ganſke ſimpel, — ſaa ſimpel, at — jeg havde den ſtørſte Lyſt til at kaſte Reſten bort. Da jeg ikke havde Tid til at gaae længere bort, kjøbte jeg i Aften lidt Tobak af Mr. Fang; men det ſkal jeg aldrig mere gjøre!“

Ikke deſto mindre tog Mr. Bardel ſig nu ogſaa en Priis, — men, vel at mærke, af det andet Rum i Snuustobaks-Daaſen.

Medens han lukkede Daaſen og ſtak den i Lommen, betragtede han Jonathan med den ſtørſte Opmærkſomhed, og derpaa ſagde han til ham;

„Paſs nu paa, at De ikke falder i Søvn! Imellem elleve og tolv kommer jeg igjen!“

Og da han havde ſagt dette, gik han ſin Vei, — til ſtor Forbauſelſe for Jonathan. ſom i ſit ſtille Sind anſtillede følgende Betragtning:

„Det gik noget anderledes, end Whip havde ventet! I Stedet for at ſee at faa mig mig bort under et eller andet Paaſtud, gaaer Mr. Bardel ſelv ſin Vei!“

Og nu gav Jonathan ſig til at gaae frem og tilbage i Korriboren.

„Naar Whip ikke ſeer Noget til mig, kommer han vel nok igjen herind,“ tænkte han videre, „og ſaa ſkal han ogſaa nok faae Lov til at overtage ſin Vagt; —

jeg antager nemlig, at vort Had til Bardel har taget os en Smule ved Næsen i Aften."

Nu faldt det Jonathan ind, at Mr. Bardel dog i en Snees Aar havde gjort Tjeneste som Overopsynsmand i Cold-Bath-Field, og at man endnu aldrig havde hørt Noget om, at han havde stillet sig den Opgave at lade Fangerne slippe ud.

„Hm!" sagde Opsynsmanden nu. „Jeg begynder virkelig at troe, at Whip og jeg maae have drukket en Snaps Genever for meget i Aften!"

Medens Jonathan saaledes lidt efter lidt fik bedre Tanker om Mr. Bardel, foregik der imidlertid en ganske besynderlig Forandring med ham.

Han begyndte at fryse.

„Huha! . . Hvor det trækker her!" udbrød han, idet han søbte sig ind i sin Kappe.

Det lod imidlertid ikke til, at denne Udvei hjalp ham synderlig; thi efter nogle faa Minuters Forløb satte han sig paa en Stol, som stod tætved det Varmerør, der opvarmede Korridoren og Cellerne.

Det var naturligviis Snuus-Tobakken, der begyndte at virke.

Da Jonathan havde sat sig paa Stolen, kom han til at fryse endnu mere, og da han vilde reise sig op, forekom det ham, at Blodet var blevet til Bly i hans Aarer, og at hans Been ikke længer vilde bære ham.

Til Overflod fik han nu ogsaa en meget stærk Hovedpine.

„Naada," tænkte han, „hvad mon der er i Veien med mig?"

Nu anstillede han et Forsøg paa at ryste den Døsighed af sig, der havde overfaldet ham; men dette Forsøg var aldeles frugtesløst. Han blev ganske angest og bange

og vilde raabe om Hjælp; — men det var ham ikke muligt at faae et eneste Ord frem.

Han maatte opbyde alle sine Krafter for at reise sig; men det lykkedes ham dog tilsidst, og nu vilde han gaae hen til den Dør, bagved hvilken han antog, at hans Ven Whip stod skjult.

Han slæbte sig ogsaa et Par Skridt henad Korridoren; men derpaa vaklede han og styrtede om paa Gulvet.

Sovepulveret havde gjort sin Virkning, og efter nogle faa Minuters Forløb snorkede han lydelig.

Det varede ikke ret længe, førend Mr. Barbel atter viste sig i Koridoren.

Med sin Blændlygte i Haanden gik han hen til Jonathan og kaldte paa ham.

Opsynsmanden svarede imidlertid ikke, og efterat Mr. Barbel havde overbeviist sig om, at han sov trygt, gik han hen til John Coldens Celle og kaldte paa ham.

Irlænderen sov naturligviis ikke; han kom strax ud i Korridoren; — som vi vide, var Døren til hans Celle nemlig ikke lukket af.

„Har Du Dolken hos Dig?“ spurgte Mr. Barbel ham.

„Ja, jeg har!“

„Godt! — Øieblikket er kommet!“

„Jeg er rede!“

„Saa lad os tage fat!“

Da de gik forbi Jonathan, og John Colden fik Øie paa det tilsyneladende livløse Legeme, foer han sammen.

„Har De dræbt ham? “spurgte han.

„Nei, han sover blot lidt haardt,“ svarede Overopsynsmanden. „Jeg har givet ham et Sovepulver.“

„Ah!“ sagde John, hvem denne Meddelelse aabenbart beredte en behagelig Overraskelse.

Nu aabnede Mr. Barbel Døren til Ralphs Celle, — hvilken Dør heller ikke var lukket af.

Den stakkels Dreng, der i Løbet af Dagen havde udstaaet de forfærdeligste Lidelser, havde nu aldeles glemt disse; — udmattet, som han var, sov han nemlig trygt.

I et Par Minuter betragtede Suzannahs Broder og Overopsynsmanden ham uden at veksle et eneste Ord.

„Hvor han sover sødt!“ udbrød John Colden endelig.

„Om en Timestid vil han dog sove endnu sødere; — saa vil han nemlig hvile paa sin Moders Skjød!“ svarede Mr. Barbel, hvis Stemme skjælvede af Bevægelse.

Og nu lagde han ganske sagte Haanden paa Ralphs Skulder.

Selv denne blide Berøring var tilstrækkelig til at vække Drengen.

I dette Øieblik var Opsynsmandens Ansigt alt Andet end barsk; — paa hans Læber spillede der endog et velvilligt, næsten faderligt Smiil, — og idet den lille Irlænder slog Øinene op og fæstede dem paa Mr. Barbel, sagde han:

„Det er vist **Dem**, der hver Aften har talt saa venlig til mig her?“

„Ja, deri har Du ikke Uret, min Dreng,“ svarede Mr. Barbel.

„Og hver Aften talte De til mig om min Moder!“ vedblev Ralph.

Mr. Barbel lagde imidlertid Pegefingeren paa Munden.

„Nu maa Du ikke sige et eneste Ord mere, min kjære Dreng!“ sagde han. „Du maa strax staae op, klæde Dig paa og følge med os!“

Det lod Ralph sig ikke sige to Gange. Uden at sige et eneste Ord, stod han op og klædte sig paa; — han følte sig aabenbart overbeviist om, at han ikke engang behøvede at spørge om, hvor disse to Mænd vilde bringe ham hen.

Nu paalagde Mr. Bardel og John den lille Dreng at gaae ganske sagte, og snart stode de ved Enden af Korridoren. Overopsynsmanden aabnede derpaa den Dør, der førte ud til den indre Fængselsgaard, og paa samme Tid slukkede han Lyset i Lygten.

Der herskede dyb Stilhed ude i Gaarden, og det var ganske mørkt.

Mr. Bardel gik i Forveien.

John Colden og Drengen fulgte efter ham; Ralph havde den største Lyst til at tale om sin Moder; men han vovede ikke at sige et Ord.

De gik nu ind i den nye Fængsels-Bygning, der endnu ikke var bleven taget i Brug, men til hvilken Mr. Bardel havde Nøglen. Da de vare komne ind i Gaarden, spurgte John Colden hviskende:

„Hvor skulle vi hen?“

„See op!“ svarede Mr. Bardel.

John efterkom Opfordringen, men maatte tilstaae, at han ikke kunde see Noget, der interesserede ham videre.

„Kan Du da ikke see et Huus paa den anden Side af Muren?“ spurgte Opsynsmanden.

„Jo, jeg kan.“

„Og et aabent Vindue i dette Huus?“

„Jo, ogsaa Vinduet kan jeg see," svarede John.

„Godt!" vedblev Mr. Bardel . . „Til Vindues-Karmen er der gjort et Knudetoug fast, og Enden af dette Toug findes derhenne ved Muren."

Mr. Bardel gik henimod Muren; men pludselig udstødte han et dæmpet Skrig.

Ved Foden af Muren sad der en Mand, som holdt den ene Ende af Touget i Haanden.

Denne Mand reiste sig og sagde til den i høieste Grad forskrækkede Overopsynsmand:

„Oho! Jeg greb Dem altsaa i Forræderi, — og det, i Ordets egentligste Forstand, paa ferst Gjerning!"

Mr. Bardel gjenkjendte den grusomme Mr. Whips Stemme.

Femtende Kapitel.

Whip var saameget desto roligere, som han ikke et eneste Øieblik tvivlede om, at hans Ven Jonathan var lige i Hælene paa Mr. Bardel og snart vilde komme ham til Hiælp.

Mr. Bardel var i det første Øieblik bleven forskrækket, ikke for sin egen, men for Barnets Skyld; thi nu vilde den stakkels Dreng naturligviis blive bragt tilbage til Fængslet. Imidlertid gjenvandt han snart sin Fatning.

„Seer man det?" sagde Whip nu. „Vi staae i Led-

tog med Fangerne, hjælpe dem med at tage Flugten, give Skildvagterne Lov til at gaae deres Vei og sætte os i Forbindelse med Nabo-Husene, for at der kan blive kastet Knudetouge ned til os! . . Men heldigviis har Whip Dinene med sig!!"

Mere fik Whip ikke sagt.

Mr. Bardel, der havde gode Kræfter, kastede sig nemlig over ham, greb ham i Struben og sagde til ham:

„Vil Du tie stille, Skurk?"

„Jonathan! . . Kom mig til Hjælp!" raabte Whip med kvalt Stemme.

John Colden var ilet til, og Mr. Bardel sagde til ham:

„Det gjælder Irlands hellige Sag; — saa maae alle andre Hensyn vige!"

Mr. Bardel havde, som sagt, gode Kræfter, og John Colden var ligefrem en Kæmpe; men ikke desto mindre gjorde Whip fortvivlet Modstand.

Overopsynsmanden og John Colden gjorde sig frem for Alt Umage for at forhindre Whip fra at skrige; thi ved den mindste Støi kunde Vagten komme til, og saa vilde Alt være tabt.

En Gang havde Fangerne villet myrde Whip; i denne Anledning havde han faaet Lov til at gaae bevæbnet, og han gik da ogsaa altid med en Dolk hos sig.

I Øieblikkets Hede glemte Mr. Bardel reent denne Omstændighed; det faldt ham derfor ikke ind at gribe Opsynsmandens Arme.

Skjøndt Whip var nærved at kvæles, svigtede hans Aandsnærværelse ham dog ikke, og det lykkedes ham at faae Dolken taget frem.

Pludselig udstødte John Colden et Skrig.

Whip havde faaet Leilighed til at tilføie ham et Saar.

„Skurk!“ sagde Irlænderen, idet han stødte sin Dolk i Brystet paa den grusomme Fangevogter.

Whip udstødte ikke et eneste Skrig, og nu satte han sig heller ikke længer til Modværge.

Mr. Bardel, der havde slynget Armene om Livet paa ham, mærkede, at han pludselig blev meget tung.

John Colbens Dolk havde rammet Opsynsmanden lige i Hjertet.

„Jeg antager, han har faaet Nok“, sagde Irlænderen halvhøit.

Og da Mr. Bardel nu slap Mr. Whip, faldt dennes livløse Legeme tungt til Jorden.

Skjælvende havde den lille Ralph været Vidne til denne Kamp.

Nu tog Mr. Bardel ham paa Armene og sagde til ham:

„Du er frelst, min kjære Dreng, og nu skal Du strax faae Din Moder at see igjen!“

Og idet han derpaa henvendte sig til John Colden, tilføiede han:

„Nu maae vi see at komme afsted! . . Tag Drengen paa Dine Skuldre, John!

Taagen var nu bleven saa tæt, at det hverken var muligt at skimte det aabne Vindue eller Nabo-Huset. Knudetouget syntes at hænge ned fra Himlen.

John Colden tog Ralph paa sine Skuldre og sagde til ham:

„Du gjør bedst i at slynge Armene om Halsen paa mig, min lille Ven.“

Drengen adløb, og Mr. Bardel satte ham tilrette.

Nu tog John fat paa Touget og begyndte at klattre op ad det.

Lige paa een Gang svigtede hans Kræfter ham imidlertid; han slap Touget, faldt om paa Steenbroen og sagde stønnende:

„Jeg begynder at troe, at jeg ogsaa har faaet Nok!"

Whips Dolk var trængt ind i Laaret pva John, og Blodet strømmede ud af dette gabende Saar.

Det var et forfærdeligt Øieblik, — et Øieblik, der forekom Mr. Bardel et heelt Aarhundrede.

Hvorledes skulde den lille Dreng nu blive frelst?

Ralph var faldet til Jorden tilligemed John Colden, men havde strax reist sig op.

„Nu skal jeg prøve paa at klattre op ad Touget med Dig," sagde Mr. Bardel. „Hold nu rigtig godt fast!"

Overopsynsmanden begyndte imidlertid allerede at blive gammel; han var derfor temmelig tung og var ikke længer i Besiddelse af den elastiske Smidighed, som kun udmærker Ungdommen.

Dog begyndte han at klattre op ad Touget, medens John Colden hviskede til ham:

„Ja, ja, — frels blot Drengen, — og bryd Dem ikke om, hvad der bliver af mig!"

Men Mr. Bardel kunde ikke komme op ad Touget, og desuden begyndte det at knage i dette, som om det ikke kunde bære ham og Drengen.

Pludselig sagde en Stemme ovenfra:

„Slip Touget!"

Mr. Bardel adlød og saae nu, at en Skikkelse firede sig ned ad Touget.

Del var den graa Mand.

Hans skarpe Øine opdagede strax Whips Lig og den saarede Irlænder, og det faldt ham nu ikke vanskeligt at gjætte sig til, hvad der var foregaaet.

„Jeg hørte Støi, derfor skyndte jeg mig med at komme herned," sagde han. „Hvor er Drengen henne?"

„Her," svarede Mr. Bardel.

„Du er altsaa bleven saaret?" vedblev den graa Mand, idet han bøiede sig ned over John Colden.

„Ja," svarede Irlænderen.

„Føler Du Dig meget svag?"

„Ja, — jeg troer det bliver min Død; — men bryd Dem ikke om mig; — frels blot Drengen!" svarede den kjække John Colden.

Den graa Mand var fuldstændig rolig.

„Det gjælder blot om ikke at tabe Hovedet, og jeg skal ogsaa nok frelse Eder Begge," sagde han.

Han havde allerede forvisset sig om, at Touget var langt nok til, at han kunde binde det om Livet paa John Colden.

Efter at han havde tænkt sig et Øieblik om, sagde han til de to Feniere:

„Nu skal jeg sige Eder, hvad jeg har i Sinde at gjøre. Først og fremmest klattrer jeg op med Drengen, og naar jeg har bragt ham i Sikkerhed, skal Du nok blive heiset op, John; — dermed maa Shoking hjælpe mig."

Og derpaa sagde han til Mr. Bardel:

„Hvad Dem angaaer, retter De Dem naturligviis efter Aftalen. — Den Fyr der vil i alt Fald ikke kunne forraade Dem, eftersom han er død!"

Med disse Ord sparkede han til Whips Lig.

„De vender altsaa tilbage til Korridoren," vedblev han, „tager en Priis Tobak og falder i Søvn. Jeg indestaaer Dem for, at De beholder Deres Embede!"

Mr. Bardel forsikkrede, at han ikke skulde glemme Aftalen.

Nu tog den graa Mand den lille Dreng paa sine Skuldre, og med en ligefrem vidunderlig Færdighed klatrede han op ad Touget.

Mr. Bardel og John vedbleve at stirre efter ham, indtil Taagen skjulte ham for dem.

Drengen var frelst!

Efter et Øieblikks Forløb sagde John Colden med svag Røst:

„Nu er det vist det Bedste, at De gaaer Deres Vei, Mr. Bardel!"

„Ja, De har Ret! — Farvel! . . . . Vi sees forhaabentlig snart!" svarede Overopsynsmanden, som aabenbart var meget bevæget.

Og nu greb han Johns Haand og trykkede den med Varme.

„Jeg for mit Vedkommende er nu rigtignok overbevist om, at den Historie bliver min Død," sagde Arbeideren. „Men jeg har da i alt Fald den Trøst, at jeg har tjent en god Sag — og dør for den."

Mr. Bardel gik sin Vei — og befandt sig snart inde i Korridoren.

Et Par Minuter efterat Overopsynsmanden havde forladt John Colden, mærkede denne pludselig, at dan blev løftet op fra Jorden.

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend den

Ulykkelige udstødte et Skrig og igjen faldt ned paa den haarde Steenbro.

Ogsaa han var for tung; — Touget brast.

„Naa ja, — jeg havde jo nok en Anelse om, at den Historie blev min Død!“ sagde den stakkels Irlænder halvhøit. „Det kan gjerne være, at mit Saar bliver helbredt; — men jeg kommer mig neppe igjen, naar Calcraff, Bøddelen i Newgate, først har faaet sit Reb lagt om Halsen paa mig, — og d e t Reb holder nok!“ tilføiede han med et noget bittert Smiil.

Denne Bitterhed var imidlertid aldeles forbigaaende; forøvrigt laa John Colden meget resigneert paa Jorden, som var rød af hans Blod.

Det varede ikke ret længe, førend han mærkede, at Kræfterne begyndte at svigte ham, og nu lukkede han Øinene og sagde halvhøit:

„Hvad gjør det vel, om John Colden døer? Drengen er frelst, og det er Hovedsagen! ... Vorherre holde sin Haand over Irland!“

Sextende Kapitel.

Klokken var bleven sex om Morgenen.

Ved dette Klokke-Slet pleiede en Klokke at vække Fangerne. De, der vare dømte til at arbeide i Træde-Møllen, bleve først bragte til deres Bestemmelses-Sted, og derefter begyndte de andre Fanger at arbeide.

Men i Dag hørte man slet ikke Noget til Træde-Møllen, skjøndt Klokken havde ringet for længe siden, og Mr. Bardel, som ellers altid stod først op, havde endnu ikke ladet sig see.

Fremdeles savnedes Whip og Jonathan, og det nyttede ikke det Ringeste, at de øvrige Opsynsmænd kaldte paa dem.

Endelig tog en af Opsynsmændene Mod til sig: han gik hen til Døren til Mr. Bardels Værelse og bankede haardt paa den.

Døren havde ikke været lukket, og nu sprang den heelt op.

Man saae nu, at Overopsynsmanden fuldt paaklædt laa paa Sengen og aabenbart endnu sov.

Opsynsmændene gik nu ind til ham og raabte:

„Mr. Bardel! — Mr. Bardel!“

Overopsynsmanden snorkede voldsomt; — det var hele hans Svar.

„Han maa være døddrukken,“ bemærkede en af Opsynsmændene.

Og nu gav han sig til at ruske i ham af alle Kræfter; men da det heller ikke var muligt at faae ham vækket paa den Maade, begyndte de Tilstedeværende at blive bange.

„Vi maae hente Lægen,“ bemærkede En.

„Og sende Bud til Gouvernøren,“ sagde en Anden.

Lægen blev hentet. Han var kommen seent hjem den foregaaende Aften og var derfor meget gnaven, da han blev vækket saa tidlig.

I en Fart svøbte han sig imidlertid ind i sin Slobrok og begav sig nu hen til Mr. Bardels Værelse; men

neppe havde han faaet Øie paa den Sovende, førend han meget opbragt udbrød:

„Tosse-Hoveder! Er det derfor, I have vækket mig saa forbistret tidlig? . . . Manden er fuld, — det er det Hele!"

Og nu gav han sig til at ruske i Mr. Bardel; men heller ikke han kunde faae Overopsynsmanden vaagen.

Nu gjorde han den Sovende til Gjenstand for en grundigere Undersøgelse, og derpaa sagde han:

„Hvad Pokker er det? . . . Jeg troer, han har faaet en Sove-Drik!"

Nu var ogsaa Gouvernøren ilet til.

Han fattede strax Mistanke om, at der var noget Galt paa Færde. og spurgte først og fremmest om den Nøgle, som Mr. Bardel altid bar ved sit Bælte.

Denne Nøgle var imidlertid ikke til at finde.

Gouvernøren overlod nu den sovende Overopsynsmand til Lægens Omsorg og gik hen til Cellen Nr. 4. Døren til denne Celle aabnede han med sin egen Nøgle; men Whig var ikke der og havde aabenbart slet ikke været i Seng.

Gouvernøren rynkede Panden og gik nu ud i Korridoren, i hvilken der herskede dyb Stilhed.

Han var ikke kommen ret mange Skridt hen i Korridoren, førend han med Foden stødte mod Jonathan, der sov ligesaa haardt som Mr. Bardel.

„Hm!" tænkte Gouvernøren. „Alt det seer dog virkelig noget besynderlig ud!"

Et Øieblik efter saae han, at en af Celleene stod aaben, og nu indsaae han, hvorledes det Hele hang sammen.

Overopsynsmanden og Jonathan havde faaet en

Sove-Drik, forat en af Fangerne kunde faae Leilighed til at tage Flugten.

Nu lod Gouvernøren fire af de vagthavende Soldater hente.

Syttende Kapitel.

Denne Foranstaltning traf Gouvernøren, fordi han var en forsigtig Mand. Han kunde jo ikke vide, om Fangerne ikke havde truffet Aftale om at gjøre Mytteri, og dersom en saadan Aftale var bleven truffet, var det ikke af Veien, at man havde nogle Soldater til sin Raadighed.

Da Soldaterne kom, stillede Gouvernøren sig i Spidsen for dem og fortsatte Undersøgelsen.

Han fandt da endnu en anden Celle aaben og tom.

Mr. Bardel var den Eneste, der kunde have sagt ham, hvad det var for Fanger, der havde været anbragte i disse to Celler; — men Mr. Bardel sov, og det var ikke muligt at faae ham vækket.

Gouvernøren kom nu til Døren til den indre Fængsels-Gaard. Imod Sædvane stod denne Dør aaben.

Han opdagede strax forskjellige Fod-Spor i Jorden, og saae, at et af disse skrev sig fra et Barn.

Altsaa kunde han ikke nære nogen Tvivl om, at det var den lille Irlænder, der havde taget Flugten.

Gouvernøren og Soldaterne fulgte nu de omtalte Fodspor og kom ind i den nye Fængsels-Bygnings Gaard.

Her hørte de en svag Klynken, og idet de gik efter Lyden, kom de hen til Muren, hvor de saae en Mand ligge paa Jorden.

„Det er en af Arbeiderne," sagde en af Opsynsmændene, „jeg har seet ham arbeide paa Muren inde i Træde-Møllen.

Den Mand, der laa paa Jorden, var John Colden, som havde været besvimet, men nu var kommen til sig selv igjen og i sin Vaande raabte om Hjælp.

„Hvem er Du?" spurgte Gouvernøren, idet han bøiede sig ned over ham.

Men i samme Øieblik udstødte en af Opsynsmændene et Skrig. Et Par Skridt længere borte havde han fundet Whips Lig.

I Begyndelsen havde Gouvernøren troet, at Whip havde begunstiget en Fanges Flugt; men nu blev det ham klart, at Opsynsmanden netop var falden som et Offer for sin Troskab og Nidkjærhed; — derom vidnede jo selve den Omstændighed, at han var bleven dræbt, og derom vidnede den Uorden, i hvilken hans Klæder befandt sig, og som røbede, at han havde bestaaet en voldsom Kamp, førend han døde. Whip var altsaa langt snarere en Martyr, end en Forræder!

John Colden var saa udmattet af Blod-Tabet, at han ikke kunde meddele nogensomhelst Oplysning om, hvad der var foregaaet. Det Toug, der var bundet om Livet paa ham, vidnede imidlertid om, at han skulde have været heiset over Muren; imidlertid var Touget gaaet midt over, og hans Medskyldige havde saa seet sig nødsagede til at lade ham blive, hvor han var.

Gouvernøren rettede forskjellige Spørgsmaal til ham, men kunde ikke faae Noget ud af ham. Hvadenten han nu virkelig var for svag til at tale, eller han ansaae det for det Klogeste at tie stille, saa er det dog i alt Fald vist, at han lod sig nøie med at ryste paa Hovedet og fremstamme Noget om, at man kunde foretage sig, hvad man havde Lyst til, med ham.

John Colden og Whips Lig bleve nu bragte ind i det Indre af Fængslet.

Der blev det snart hævet over enhver Tvivl, at den Fange, der havde taget Flugten, ikke var nogen Anden, end den lille Irlænder.

Doktoren havde anvendt meget stærke Midler, og endelig var det lykkedes ham at faae Mr. Bardel vækket.

Da Overopsynsmanden slog Øinene op, saae han Gouvernøren staae henne ved Døren, og nu saae han sig om med et sløvt Blik.

Han gjættede sig imidlertid til, hvad der var forefaldet, og glemte ikke, hvilken Rolle han havde at spille.

Han fortalte — overensstemmende med Sandheden, — at han den foregaaende Dag havde kjøbt Snuus-Tobak ovre i det nærmeste Beværtnings-Lokale, men at Whip, som befandt sig der paa samme Tid, som han, havde sagt til ham, at man fik langt bedre Tobak i et Udsalg i Piccadilly. Senere, — henimod Klokken ni om Aftenen, — var Whip kommen ind til ham og havde givet ham en Prøve af den Tobak, som han anbefalede.

Noget senere inspicerede Mr. Bardel, som sædvanlig, Vagterne, og han havde da til sin store Forbauselse seet, at Whips Vagt var bleven overtaget af Jonathan.

Denne var imidlertid meget søvnig, og han, Mr. Bardel, havde derfor leet ham ud og tillige givet ham en Priis af den Tobak, han havde faaet af Whip. Selv havde han ligeledes taget sig en Priis, og derpaa var han gaaet ind i sit Værelse.

Fra dette Øieblik kunde Mr. Bardel ikke huske Andet, end at han pludselig havde følt sig meget tung i Hovedet og derfor havde sat sig paa Kanten af Sengen.

Mr. Bardel havde i over tyve Aar været ansat i Cold-Bath-Field og bestandig viist sig meget nidkjær i Tjenesten; der var altsaa ikke den allerringeste Grund til at nære Tvivl om, at han sagde den rene Sandhed.

Til Uheld for ham fik Lægen imidlertid ogsaa Jonathan vækket, og da denne fik at vide, at Whip var død, at den lille Irlænder havde taget Flugten, og at John Colden var bleven arresteret, udbad han sig en Samtale under fire Øine med Gouvernøren.

Denne opfyldte hans Ønske, og Opsynsmanden sagde nu til ham:

„Det er Mr. Bardel, der har hjulpet Fangen med at tage Flugten!"

„Tag Dem iagt," svarede Gouvernøren, „De reiser en Anklage imod en Mand, paa hvem der i en lang Aar-Række ikke har været det Ringeste at udsætte."

„Jeg anklager ham, fordi jeg kan bevise, at han er en Forræder," vedblev Jonathan med Overbeviisningens Varme.

„Og hvem har da forsynet Dem med de Beviser?"

„Det har Whip."

„Whip? . . . Han er jo død!"

„Ja, jeg veed det desværre nok; — men det undrer mig for Resten slet ikke, siden jeg ikke kunde yde ham den Bistand, som vi havde aftalt, at jeg skulde yde ham."

Og nu fortalte Jonathan Gouvernøren Alt, hvad der havde tildraget sig den foregaaende Dag.

Under disse Omstændigheder anssae Gouvernøren det for sin Pligt at gjøre Anmeldelse til Politiet, forat de Begivenheder, for hvilke Fængslet i Løbet af Natten havde været Skuepladsen, kunde blive gjorte til Gjenstand for en grundig Undersøgelse.

Attende Kapitel.

Vi maae nu vende tilbage til det Øieblik, da den graa Mand med den lille Irlænder paa Skuldrene, klattrede op ad Knudetoget.

Hvad der havde tildraget sig nede i Fængsels-Gaarden, er os allerede bekjendt; den graa Mand havde selv maattet paatage sig det Hverv at bringe Ralph ud af Fængslet; men ved dette Hverv skilte han sig paa en i høieste Grad tilfredsstillende Maade, og Jenny, Suzannah og Shoking, der næsten havde opgivet alt Haab, da de hørte Støien nede i Fængsels-Gaarden, saae pludselig til deres store Glæde den graa Mand krybe ind af Vinduet, med Ralph paa Skuldrene.

Da den lille Dreng slyngede sine Arme om Moderens Hals, sagde Jenny halvhøit:

„Min Gud! . . . Jeg troer, jeg døer!“

„Man døer ikke af Glæde,“ svarede den graa Mand

Og idet han derpaa henvendte sig til Shoking, tilføiede han:

„Men nu maae vi ikke glemme John Colden!“

„John!“ udbrød Suzannah

„Ja, — han har maattet bestaae en Kamp og er bleven saaret, — men ikke farlig; — jeg har bundet Touget om Livet paa ham, og nu skulle vi strax heise ham her op.“

Den graa Mand og Shoking gave sig nu til at trække i Touget, men pludselig brast dette, og de hørte et tungt Fald og et dæmpet Skrig nedenfor.

„Gid Pokker havde det!“ udbrød den graa Mand.

Dog tabte han ikke sin Fatning, men befalede Shoking at trække Resten af Knude-Touget op.

Det viste sig da, at Touget omtrent var gaaet midt over.

Den graa Mand trak paa Skuldrene.

„Saa er det umuligt for os tiere at komme ned i Fængslet!“ sagde han.

„Hvorfor det?“ spurgie Suzannah.

„Fordi Touget er for kort, og den, som klattrede ned, vilde slaae sig ihjel, uden at dette paa nogen Maade vilde gavne John.“

„Men John er jo saaret?“ udbrød Suzannah.

„Ja.“

„Og vil blive funden nede i Gaarden?“

„Uden al Tvivl,“ svarede den graa Mand ganske rolig.

„Og saa vil han blive anklaget for at have hjulpet den lille Fyr der med at tage Flugten?“

„Ja, naturligviis!“

„Og dømt til at sidde lang Tid i Fængsel!“

„Nei, dermed slipper han ganske sikkert ikke,“ sagde den graa Mand rolig. „Da han har dræbt en af Opsynsmændene, bliver han bestemt dømt til Døden.“

Suzannah udstødte et gjennemtrængende Skrig og kastede sig paa Knæ for den graa Mand.

„O,“ sagde hun, — „frels ham! — For Himlens Skyld, frels ham!“

„Ja, vist skal han blive frelst,“ sagde den graa Mand med uforstyrrelig Rolighed, „men ikke i Aften; thi i Aften er det en Umulighed.!“

Jenny var ude af sig selv af Glæde; hun var nærved at kvæle Barnet med sine Kjærtegn.

„O, Moder,“ sagde Ralph. „Du kan troe, jeg har lidt meget! I Særdeleshed var der en Opsynsmand, som var meget ond imod mig og hvert Øieblik pryglede mig!“

Suzannah vedblev at græde; men Shoking hviskede til hende:

„De kan være ganske rolig! Den graa Mand holder altid, hvad han har lovet. Nu har han lovet Dem, at John skal blive frelst; — altsaa bliver John frelst!“

Nu slog Klokken halvti.

Den graa Mand foer sammen og sagde:

„Klokken er mange, og vi maae ikke glemme, at vi endnu ikke ere i Sikkerhed. — Lad os komme bort herfra!“

Han greb derpaa Suzannahs Haand og sagde til hende:

„Nu maa De holde op med at græde, mit Barn! . . . De har jo mit Løfte; — nærer De da ikke længer Tillid til mig?“

„Jo, — jo!“ udbrød Suzannah.

Shoking havde nu igjen lukket Skodderne, og idet den graa Mand tændte sin Lygte, sagde han:

„Nu maae vi ganske sagte liste os ned ad Trapperne, og derpaa løbe vi hen til den Droschke, der holder henne paa Hjørnet,“

Efter et Par Minuters Forløb befandt de to Kvinder, den lille Dreng, Shoking og den graa Mand sig ude paa Gaden, og nu varede det ikke ret længe, førend de kom hen til en Droschke, der holdt ved det nærmeste Hjørne.

Shoking gik hen til Kudsken og sagde til ham:

„Er det Dig?“

„Ja vel!“ svarede Kudsken, som ikke var nogen Anden, end Jack, med Tilnavnet „den blaa Fugl“.

De to Kvinder og den graa Mand satte sig ind i Vognen; Shoking tog derimod Plads ved Siden af Kudsken.

Nu pidskede Jack paa Hestene, og Vognen foer afsted.

Den graa Mand greb Irlænderinden Jennys Haand og sagde til hende:

„De har nu faaet Deres Søn igjen; men han tilhører Dem ikke længer. Der er overgaaet ham en Dom; Politiet vil ikke undlade at søge efter ham, og hvis det finder ham, — tager det ham fra Dem!“

Jenny trykkede Ralph til sit Bryst og svarede:

„O, — jeg skal nok forsvare min Dreng!“

„Det er meget bedre at sørge for, at Politiet ikke kan faae Fingre i ham,“ sagde den graa Mand.

„Men hvorledes skulde vi bære os ad dermed?“

„Det paatager jeg mig, hvis De har Tillid til mig.“

Jenny foer sammen.

„Vil De nu igjen skille mig fra mit Barn?“ spurgte hun.

„Nei, — jeg skal sørge for, at De kan faae Deres Søn at see hver eneste Dag, — ja, næsten hver Time paa Dagen.“

„Ah!“ udbrød Jenny, idet hun udstødte et dybt Suk, som om der var blevet væltet en Steen fra hendes Bryst.

„Har De nogensinde hørt tale om Kristus-Hospitalet?“ spurgte den graa Mand.

„Nei,“ svarede den bekymrede Moder.

„Saa hør mig: „Kristus-Hospitalet“ er en mild Stiftelse, og naar Deres Søn har faaet denne Stiftelses Uniform paa, er der Ingen, som tør vove at krumme et Haar paa hans Hoved.“

Droschken rullede hurtig afsted, og det varede ikke ret længe, førend den naaede Westminster-Broen.

Taagen var saa tæt, at det næsten ikke var muligt at skimte Themsens mørke Bølger.

Niltende Kapitel.

Medens Vognen rullede over Broen og derpaa kjørte henimod det Kvarteer af London, der kaldes Southwark, vedblev den graa Mand.

„De Oplysninger, som jeg for Øieblikket kan meddele Dem, min gode Kone, ere ikke af stor Betydning. Deres

Søn er fra to Sider udsat for Fare. Paa den ene Side vil Politiet naturligviis gjøre sig Umage for at faae fat paa ham; — paa den anden Side bliver han efterstræbt af en endnu værre Fjende, nemlig af Lord Palmure, den Nidding, som bragte sin Broder paa Skafottet."

Da Jenny hørte dette Navn, foer hun sammen.

„Deres Søn maa altsaa have et andet Navn; foreløbig maa han høre op med at være sig selv; vi maae indhylle ham i en Kaabe, som Ingen vover at røre. Alt dette skal jeg nu nok sørge for; men dertil maa jeg have et Par Døgn, og i dette Tidsrum kan jeg kun beskytte Dem og Deres Barn imod enhver Fare, dersom De er villig til at adlyde mig blindt!"

„Har jeg ikke hidtil gjort det?" spurgte Irlænderinden blidt.

„Jo," svarede den graa Mand.

Derpaa faldt han i Tanker og sagde ikke et Ord mere, førend Vognen efter en halv Snees Minuters Forløb holdt stille.

„Nu maa De stige ud, min gode Kone," sagde den graa Mand nu. „Vi have naaet vort Maal."

Selv sprang han ud af Droschken og tog Drengen paa Armen.

Nu saae Jenny sig om. Hun befandt sig paa en stor Plads, der var omgivet af faldefærdige Huse og snevre, mørke Gader, og midt paa hvilken der hævede sig en Kirke, som Taagen dog kun akkurat tillod hende at skimte. Derimod kunde hun tydelig see Kirkegaarden, hvis Gitter glimtede hende imøde.

Denne Kirke var St. Georgs Kirke, den katholske Domkirke i London.

Nu sagde den graa Mand til Jack og Shoking:

„I maae tage Suzannah med Eder; — endnu er det nemlig det Bedste, at hun holder sig skjult."

„Det skal jeg nok besørge," sagde Jack.

„Maae vi da nu forlade Dem?" spurgte Shoking.

„Ja," svarede den graa Mand, „men i Morgen tidlig maa Du gaae hen til Saint-Gilles."

„Skal skee, Herre!"

„Du gaaer lige ind i Sakristiet og forlanger at faae Abbed Samuel i Tale."

„Ja vel, Herre!"

„Og naar han saa kommer hen til Dig, siger Du blot til ham: „Alt gaaer godt; — Drengen er frelst!"

Nu gik Jack og Shoking deres Vei og toge Suzannah med sig. Den graa Mand greb derimod Jennys Haand og førte hende ind paa Kirkegaarden; Gitterdøren stod nemlig aaben.

„Her ere vi allerede i Sikkerhed," sagde han til hende, „i hele England findes der nemlig ikke en eneste Politi-Betjent, som vilde vove at arrestere en Forbryder paa en Kirkegaard."

De vandrede nu afsted imellem Gravene og kom snart hen til Kirkens Kor.

Bagved dette fandtes der en Dør, paa hvilken den graa Mand bankede tre Gange.

Næsten i samme Øieblik blev Døren aabnet, og en Mand, der havde en Lygte i Haanden, viste sig for dem.

„Det er os, De venter," sagde den graa Mand til ham.

„Hvem har sendt Dem herhen?" spurgte Manden.

„Han, hvem vi Alle adlyde, indtil den øverste Herre er bleven Mand," svarede Ralphs Befrier.

„Saa kunne I gaae indenfor!" sagde Manden med Lygten.

Denne Mand var en Olding, hvis lange, hvide Skjæg naaede ham heelt ned paa Brystet. Hans halvt geistlige, halvt verdslige Dragt antydede, at han maatte være Kirke-Betjent.

I England ere Katholikerne kun tolererede; de maae selv opføre deres Kirker og lønne deres geistlige Embedsmænd. Domkirken saae derfor ogsaa ud til at være temmelig fattig.

Kirke-Betjenten lukkede Døren efter sine natlige Gjæster og førte dem ad en Vindeltrappe op i Klokketaarnet. Der havde han nemlig sit lille Værelse, i hvilket der kun fandtes en Seng og et Par simple Stole.

„Her er Deres og Deres Barns Tilflugtssted," sagde den graa Mand til Irlænderinden. „I Deres Søns Navn, — i hele Irlands Navn bønfalder jeg Dem om ikke at forlade dette Sted, førend De hører fra mig. Ingen vil kunne ane, at De opholder Dem her; Ingen vil søge Dem her; — ja, om Politiet end vidste, at De befandt Dem her, vilde det dog ikke vove at trænge herind. Men derimod vilde det omringe Kirken, og naar De saa forlod den, vilde De falde i Hænderne paa det, og saa vilde det vare længe, inden De igjen kom paa fri Fod!"

„O, — hvorledes det gaaer mig, er mig aldeles ligegyldigt!" udbrød Jenny, idet hun kyssede sit Barn.

„Jenny," sagde den graa Mand nu i en høitidelig Tone, „sværg mig til, at De ikke vil forlade dette Værelse, førend jeg giver Dem Lov dertil!"

„Ved Mindet om min afdøde Mand sværger jeg Dem til, at jeg skal blive her!“ svarede Jenny.

„Saa Farvel!“ sagde den graa Mand. „Om et Par Dage skal De høre fra mig!“

Han kyssede Drengen, trykkede Moderens Haand og gik derpaa sin Vei. Kirke-Betjenten fulgte ham ud.

Da de to Mænd vare komne ned i Kirken, sagde Ralphs Befrier pludselig:

„Det er altsaa virkelig sandt, at der hver Morgen, ved Daggry, kommer en sortklædt Dame herhen, og at hun grædende holder Bøn ved en af Gravene?“

„Ja,“ svarede Kirke-Betjenten. „Klokken sex om Morgenen aabner jeg Kirkegaardens Gitterdør, og neppe er det skeet, førend den omtalte Dame, hvis Ansigt er tæt tilsløret, gaaer ind paa Kirkegaarden.“

„Og har De lagt Mærke til den Grav, til hvilken hun gaaer hen?“

„Ja, jeg har.“

„De kan altsaa vise mig den?“

„Ja, ganske vist!“

Og Kirke-Betjenten aabnede Kordøren og gik ud paa Kirkegaarden. Den graa Mand fulgte efter ham. —

Tyvende Kapitel.

Medens de vandrede omkring imellem Gravene, anstillede den graa Mand følgende Betragtning:

„Dersom det er den Kvinde, jeg mener, vil Lord Palmure blive et vigtigt Redskab i min Haand, og saa vil jeg kunne kæmpe mod Miss Ellen med lige Vaaben!“

Efter nogle Minuters Forløb blev Kirke-Betjenten pludselig staaende.

„Her er det,“ sagde han.

Den graa Mand tog Lygten ud af Haanden paa Oldingen og læste de Ord, der stode paa Gravstenen.

Disse Ord vare saalydende:

Her hviler
Dick Harrison,
død af Kjærlighed i sit 20de Aar.

„Det er altsaa ved denne Grav, at den tilslørede Dame hver Morgen kaster sig paa Knæ og holder Bøn?“ spurgte den graa Mand.

„Ja, her er det, Herre!“

„Og hvorlænge er det siden, at denne Grav blev gravet?“

„Det maa Herren ikke forlange, at jeg skal kunne sige Dem!“ svarede Oldingen. „Hver Søndag bliver der paa een Gang begravet en Mængde Lig her, — naturligviis allesammen Lig af Katholiker, men ikke allesammen fra mit Sogn. Der er mange Sogne i London, i hvilke

mine Troes-Fæller ikke have deres egen Kirke, og deraf kommer det, at der næsten hver Søndag bliver bragt henimod en Snees Lig herhen fra forskjellige Kvarterer af Byen, og disse Lig blive da strax begravede. Desuden er jeg en gammel Mand, og min Hukommelse er ikke længer saa god, som den har været; — jeg kan derfor ikke sige Dem, naar denne Grav blev gravet; — jeg er jo heller ikke Graver, men har kun den Forretning at aabne Gitterdøren. Imidlertid har jeg naturligviis maattet lægge Mærke til den tilslørede Dames regelmæssige Besøg her, og endnu igaar talte jeg med Abbed Samuel om hende."

„Det er godt, min Ven," sagde den graa Mand, „nu veed jeg, hvad jeg ønskede at faae at vide."

Derpaa vendte han om; men i Stedet for at gaae ud af Gitterdøren, tog han atter Veien hen til den lille Dør, der førte ind til Kirken.

Ganske forbauset sagde Oldingen til ham:

„Har De i Sinde, endnu en Gang at gaae op i Klokketaarnet?"

„Nei," svarede den graa Mand, „men jeg har i Sinde at blive her, indtil den tilslørede Dame i Morgen tidlig kommer herhen."

Nu tog han Plads i en af Stolene, svøbte sig ind i sin Kappe og satte sig i en magelig Stilling, som om han vilde prøve paa at faae sig en Luur.

Kirke-Betjenten vidste, at han havde at skaffe med en Mand, der var almægtig i det hemmelighedsfulde Parti, for hvilket Abbed Samuel stod i Spidsen. Han lod sig derfor nøie med at bukke og spørge:

„Skal jeg vække Herren i Morgen tidlig?"

„Ja, — naar Klokken slaaer sex!"

Med disse Ord lukkede den graa Mand Øinene, og Kirke-Betjenten gik til Ro.

Natten henrandt. Ved Daggry blev den graa Mand vækket af Kirke-Betjenten, til hvem han sagde:

„Har De allerede aabnet Gitterdøren?"

„Nei, Herre, men nu skal den strax blive aabnet," svarede Oldingen.

Den graa Mand gik nu hen til Dick Harrisons Grav og skjulte sig i Nærheden af den.

Allerede efter nogle faa Minuters Forløb fik han Øie paa en sortklædt Dame, hvis Ansigt var tæt tilsløret, og som gik lige hen til Graven og kastede sig paa Knæ ved Siden af den.

Et Øieblik efter hørte den graa Mand, hvorledes hun hulkende kaldte paa sit Barn.

„Min Søn, — min elskede Dick," sagde hun, „kunne de Døde da virkelig aldrig vise sig for dem, der have elsket dem saa høit? — Min elskede Dick, hører Du da ikke Din Moders Stemme?"

Længe vedblev den stakkels Kone saaledes grædende at kalde paa sin Søn; men pludselig foer hun forskrækket op; — det var nu blevet høilys Dag.

Som om hun var bange for at blive seet paa dette Sted, tog hun Flugten, efterat hun dog først havde kysset den Steen, der bar hendes elskede Søns Navn.

Med lydløse Skridt fulgte den graa Mand efter hende. Hun gik imidlertid saa hurtig, at han næsten ikke kunde følge med hende.

St. Georgs-Kirken er omgivet af en Labyrinth af smaa Gader, hvis Beboere høre til de lavere Samfunds-Klasser.

Den tilslørede Dame fordybede sig i denne Labyrinth

og blev først staaende udenfor et meget simpelt Huus i Adams's-Street.

I det Øieblik, da hun vilde gaae ind i dette Hus, lagde den graa Mand Haanden paa hendes Skulder.

Hun foer sammen og vendte sig om; men den graa Mand gjorde det hemmelighedsfulde Tegn til hende, som alle Feniere kjende.

Med ubeskrivelig Ængstelse saae hun paa den Fremmede.

„De er Dick Harrisons Moder?“ spurgte den graa Mand hende.

„O,“ udbrød hun, „for Himlens Skyld, udtal ikke det Navn!“ . . .

„Jeg var hans Ven,“ sagde den graa Mand.

„De?“ udbrød den ulykkelige Kone, idet hun betragtede den Fremmede med endnu større Ængstelse.

„Og De er hans Moder!“ gientog han.

„Hav Medlidenhed med mig, Herre, — tal ikke saaledes!“ sagde den tilsløredе Kvinde. „De veed ikke, hvorledes jeg er bleven forfulgt! . . . Man troer, at ogsaa jeg er død; ellers“ . . .

„Ah!“ sagde den graa Mand.

„Jeg har kun een Glæde tilbage i denne Verden,“ vedblev hun, „og det er: hver Morgen at bede ved hans Grav! . . . Dersom de, som vare Skyld i min Søns Død, vidste, at jeg endnu er i Live, vilde de ogsaa berøve mig denne min sidste, min eneste Lykke!“

„Endnu igaar vilde de have kunnet gjøre dette,“ sagde den graa Mand, „men idag ere de ikke længer i Stand dertil!“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte den stakkels Kone ganske forvirret.

„Fordi De nu staaer under min Beskyttelse," svarede den graa Mand. „Jeg var en Ven af Deres Søn, og jeg er en Dødsfjende af Miss Ellen Palmure, for hvis Skyld Deres ulykkelige Søn gik i Døden!"

Nu kunde den ulykkelige Moder ikke lade være med at udstøde et Skrig.

„Lad os gaae ind til Dem!" vedblev den graa Mand. „Hvis jeg skal hævne ham, maa jeg nemlig have Alt at vide!"

Een og tyvende Kapitel.

Den graa Mand havde grebet den ulykkelige Moders Haand, og hans Blik udøvede aabenbart den samme Indflydelse paa hende, som paa alle Andre. Hun gjorde heller ingen Indvendinger imod hans Forslag, men førte ham ind i et yderst reenligt, men meget tarvelig møbleret Værelse.

I Baggrunden af dette Værelse var der en Dør, og idet den ulykkelige Moder pegede paa denne Dør, sagde hun:

„Derinde var det, han døde!"

Derefter sank hun ned paa en Stol og saae atter paa den graa Mand.

„De har altsaa kjendt min elskede Søn?" spurgte hun.

„Ja."

„Og De var hans Ven?“

„Ja, det var jeg!“

„Hvor traf De sammen med ham?“

„Jeg gjorde hans Bekjendtskab i et offentligt Beværtnings-Lokale,“ svarede den graa Mand.

„Ja,“ sagde den stakkels Kone med et dybt Suk, „i lang Tid gik min Søn hyppig ud om Aftenen; men hvor han gik hen, sagde han ikke Noget om til mig. I et Aarstid var han som afsindig!“

„Jeg maatte forlade London,“ sagde den graa Mand nu, „og da jeg kom tilbage, var Deres Søn død. Det fik jeg at vide i det omtalte Beværtnings-Lokale; ja, Værten saae sig endog i Stand til at meddele mig den Oplysning, at den unge Mand var død af ulykkelig Kjærlighed. Hvorledes det Hele er gaaet til, veed jeg imidlertid ikke; men det er nødvendigt, at jeg faaer det at vide.“

Han talte i en alvorlig, ja, høitidelig Tone, som gjorde et dybt Indtryk paa den ulykkelige Moder.

Den graa Mand sagde ikke Usandhed; han havde virkelig ofte truffet Dick Harrison i et Beværtnings-Lokale i Nærheden af Hyde-Park.

Den fortklædte Dame slog nu sit Slør til Side, og den graa Mand saae da, at hun endnu var ung, men at Sorgen havde furet hendes smukke Ansigt og graanet hendes Haar før Tiden.

„Jeg vil fortælle Dem det Hele,“ sagde hun efter en kort Pause, „thi skjøndt jeg meget godt veed, der staaer i Skriften, at man skal tilgive dem, der have tilføiet En Uret, er der dog en Stemme i mit Indre, som uophørlig raaber til mig, at min Søns Død ikke maa blive ustraffet.“

„Ja, tal!“ sagde den graa Mand, idet han greb hendes Haand. „I mig faaer De sandelig en meget opmærksom Tilhører!“

Nu fortalte hun ham Følgende:

„Jeg er født ovre i Irland; men min Mand var Englænder. Som Marine-Soldat kom han en Gang over til Cork; der fik han mig at see, blev forelsket i mig og giftede sig med mig.

Han tog mig med hjem til London, hvor han haabede at faae en lille Ansættelse i et af Admiralitetets Kontoirer. Dette hans Haab gik imidlertid ikke i Opfyldelse, skjøndt baade han selv og adskillige af hans Foresatte, der interesserede sig meget for ham, gjorde sig al mulig Umage for, at hans Ønske kunde blive opfyldt.

Et Aarstid efterat vi havde havt Bryllup, maatte han igjen gaae til Søes, og et Par Dage, efterat han var reist bort, blev jeg Moder.

Senere har jeg ikke seet ham. Det Skib, paa hvilket han var ombord, forliste med Mand og Muus, og jeg fik en lille Pension.

I Begyndelsen havde jeg i Sinde at vende tilbage til Irland, hvor jeg endnu havde Paarørende i Live; men Tanken om mit Barns Fremtid afholdt mig fra at iværksætte denne Beslutning.

Nu fik jeg Ansættelse som Kassererske ved en stor Forretning, og det, jeg fortjente, i Forbindelse med min Pension, satte mig i Stand til at give min Søn en god Opdragelse.

Da han var bleven sexten Aar gammel, fik han allerede Ansættelse i et Bank-Institut og blev lønnet med hundrede Pund Sterling om Aaret.

Da sagde den kjære, gode Dreng til mig:

„Nu maa Du ikke arbeide mere, Moder, — nu er Touren kommen til mig!“

Vi flyttede derpaa ind i dette Huus, hvis Eier, Mr. Colcram, vi kjendte; — han havde nemlig ogsaa tjent i Marinen og været en Ven af min Mand.

I to Aar var jeg nu det lykkeligste Menneske under Solen.

Dick var et arbeidsomt og ordentligt ungt Menneske; han levede udelukkende for mig, og Fremtiden smilede os imøde.

Ak, — det skulde snart være forbi med vor Lykke!

Det var vor Vært, Mr. Colcram, der blev Ulykkens Redskab; men han blev det imod sin Villie; — den stakkels Mand troede — og maatte troe, — at han gjorde os en stor Tjeneste.

En Aften kom han farende ind til os og sagde sjæleglad til min Søn:

„En rig Adelsmand, for hvem jeg fra Tid til anden udfører nogle Forretninger, søger for Tiden en Sekretair, og jeg har talt til ham om Dig, Dick. Vil Du have, at jeg skal forestille Dig for ham? Han lønner Dig i det Mindste dobbelt saa godt, som Du bliver lønnet i Banken!“

Et saadant Tilbud var der da ikke den allerringeste Grund til at afslaae, og den næste Dag forestillede Mr. Colcram min Søn for den rige Adelsmand.

Den fornemme Mand fandt Behag i Dick; han antog ham strax og gav ham tohundrede Pund i aarlig Gage. Og dertil kom endnu, at min Søn fik meget Mindre at bestille som Adelsmandens Sekretair, end han havde havt i Banken.

Hver Morgen gik han hen til Adelsmanden, der boede i Chester-Street, og hele Formiddagen var han beskjæftiget med at skrive efter Diktat og besørge sin Herres Korrespondance; men Klokken fire eller fem om Eftermiddagen var han fri.

Den kjære Dreng tilbragte hver eneste Aften sammen med mig, og vi glædede os til, at vi kunde lægge saamange Penge op, at vi, naar Foraaret kom, kunde aflægge et Besøg ovre i Irland, som jeg længtes efter at faae at see igjen.

Saaledes henrandt der to Maaneder.

Skjøndt en Moder ellers pleier at have meget skarpe Øine ligeoverfor sit Barn, lagde jeg dog ikke strax Mærke til den Forandring, der foregik med min Søn.

Efterat han var kommen i Adelsmandens Tjeneste, begyndte han at anvende megen Omhu paa sit Toilette, der tidligere havde været ham temmelig ligegyldigt.

Den Munterhed, med hvilken han af Naturen var udstyret, forlod ham ogsaa lidt efter lidt; i Almindelighed var han nu meget alvorlig, ja, undertiden endog ligefrem tungsindig; men til sine Tider kunde han saa igjen hengive sig til en vild, næsten feberagtig Glæde, der ligefrem gjorde et piinligt Indtryk paa mig.

Min stakkels Dick var forelsket. I Begyndelsen var hans Kjærlighed haabløs, og han vovede næsten ikke at tilstaae den for sig selv; — men senere blev den voldsom, uimodstaaelig — og foregjøglede ham den herligste Fremtid.

Henimod Juul sagde han til mig, at Lord Palmure, — saaledes hed den omtalte rige Adelsmand nemlig, — i sin Egenskab af Medlem af Overhuset havde saa Meget at bestille, at han maatte tage Aftenen til Hjælp, — og jeg troede, hvad min Søn sagde.

I de næste to Maaneder gik Dick ud, saasnart som vi havde spiist til Aften, og i Almindelighed kom han saa først hjem seent paa Natten. Fra nu af var det en Gaade, — en piinlig Gaade, — for mig, hvad han egentlig førte for et Liv.

Snart straalede hans Øine af Haab og Lykke; — snart syntes han at være et Bytte for den mørkeste Fortvivlelse.

Jeg rettede en Mængde Spørgsmaal til ham om den Tilstand, i hvilken han befandt sig; men i lang Tid var det mig ikke muligt at faae et fornuftigt Svar ud af ham.

En Aften slyngede han endelig Armene om mit Liv og sagde til mig:

„Moder, — jeg elsker Lord Palmures Datter!"

„Ulykkelige!" udbrød jeg.

„Og hun elsker mig!" tilsøiede han.

Jeg brast i Graad; jeg bønfaldt ham om at tænke paa den Afstand, der adskilte os fra den adelige Familie; jeg forestillede ham Nødvendigheden af, at han takkede Lord Palmure for al den Godhed, som denne havde viist ham, — og vendte tilbage til City, hvor det ikke vilde falde ham vanskeligt igjen at faae en Ansættelse.

Hans Svar var:

„Miss Ellen og jeg elske hinanden, og hun skal blive min Hustru!"

Ulykken stod ikke til at ændre; — min stakkels Dreng var gaaet fra Forstanden af Kjærlighed.

Hvad der nu foregik, — hvorledes det lykkedes hiin Kvinde at knuse min Søns Hjerte, veed jeg ikke; men det varede ikke ret længe, førend Livet blev en lang Række af Lidelser for ham; — for mine Kjærtegn havde han

ikke længer den ringeste Sands, og hun talte om at døe.

En Dag følte han sig saa svag, at han ikke kunde staae op om Morgenen. I en heel Uge havde han en hidsig Feber; han fantaserede hele Tiden, — bestandig om Miss Ellen!

Jeg veg ikke fra hans Leie, — hverken Dag eller Nat.

Da Søndagen kom, var det en lille Smule bedre med ham; Feberen var ikke længer saa stærk, og det forekom mig, at han var roligere.

Ak, Herre, det stod skrevet i Skjæbnens Bog, at jeg skulde tømme Ulykkens Bæger til Bunden!

Jeg fik det usalige Indfald at fjerne mig en Timestid fra hans Leie; — jeg gik hen i St. George-Kirken for at høre Messen og bede til Gud for min Søn.

Da jeg kom tilbage, var han saa bleg, at jeg skreg høit af Skræk, da jeg fik Øie paa ham.

„Tilgiv mig, Moder," sagde han, „jeg er en utaknemmelig Søn; thi jeg har glemt Dig for kun at tænke paa mine egne Lidelser. . . . Nu maa jeg døe!"

Atter udstødte jeg et Skrig; — han havde nemlig løftet Sengetæppet lidt i Veiret, og jeg saae nu, at hans Seng var fuld af Blod! . . ."

Her afbrød den ulykkelige Moder sig selv og brast i Graad.

Den graa Mand greb hendes Haand og sagde med Alvor til hende:

„Gaa videre, Madame! Jeg maa, som sagt, have det Altsammen at vide!"

To og tyvende Kapitel.

Det lykkedes Dick Harrisons Moder at gjøre Vold paa sin Sindsbevægelse, og hun vedblev nu:

Min ulykkelige Søn havde i sin Fortvivlelse bibragt sig selv tre dybe Saar! . . .

Jeg udstødte det ene Skrig efter det andet og raabte om Hjælp. Mr. Colcram kom farende ind til mig.

Men min stakkels Dick rystede paa Hovedet og sagde med et svagt Smil:

„Det kan ikke nytte, Moder, — jeg maa døe!"

Og det stakkels Barn sagde desværre den rene Sandhed. Mr. Colcram hentede strax en Læge; men ogsaa denne rystede paa Hovedet og sagde, at han ikke kunde frelse min Søns Liv.

Og dog forsøgte Dick paa at byde Døden Trods.

Skjøndt han udstod de forfærdeligste Lidelser, levede han dog endnu i sex og tredive Timer, og hvert Øieblik bad han mig om Forladelse, fordi han saaledes lod mig staae ene tilbage i Verden.

Dog glemte han ikke at tale om Miss Ellen.

„Moder", sagde han, „jeg ønsker at blive begravet paa en katholsk Kirkegaard, og Du maa ikke glemme at lægge dette i min Kiste!"

Med disse Ord viste han mig en forseglet Pakke, der laa under hans Hovedpude. Denne Pakke indeholdt de Breve, som han havde faaet fra Miss Ellen.

Da Dick havde udstødt sit sidste Suk henvendte jeg mig til en katholsk Præst og tilstod for ham, at min Søn havde begaaet Selvmord.

Denne Præst var ung og god; han sagde til mig:

„Ulykkelige Kone, da Deres Søn er død af ulykkelig Kjærlighed, vil Gud tilgive ham; thi de, der have lidt og grædt, finde altid Naade for Hans Øine. Og naar Gud tilgiver, hvorfor skulde vi, Hans Tjenere, som kun ere Mennesker, saa vel vise os mindre overbærende?"

Derpaa sagde Præsten til mig, at jeg skulde beholde min Søns Lig hjemme hos mig til Løverdag Aften; saa skulde det blive afhentet og begravet paa St. Georges Kirkegaard, altsaa i indviet Jord, som om han var død en naturlig Død."

Her afbrød den graa Mand Dicks Moder.

„Og denne Præst var Abbed Samuel?" sagde han.

„Ja. — De kjender ham altsaa?"

„Han er vort Parties øverste Høvding," svarede den graa Mand.

Nu vedblev den ulykkelige Moder:

„Førend Kisten blev naglet til, lagde jeg den omtalte Pakke ned i den. — Og nu saae jeg aldrig mere Noget til ham, som efter Naturens Orden skulde have overlevet mig!"

Den graa Mand saae med venlig Deeltagelse paa hende, trykkede hendes Haand og sagde derpaa:

„Men har De da aldrig seet denne Miss Ellen?"

Dick Harrisons Moder foer sammen, da hun hørte dette Navn.

„Jo," svarede hun, „jeg har seet hende; — een Gang har jeg seet hende, — og da kunde jeg fatte, at min Søn havde elsket hende; — thi hun er meget smuk, — men tillige, at hun var Skyld i hans Død; — der ligger nemlig ikke noget Godt i hendes Øine."

„Hvor fik De hende at see?" spurgte den graa Mand.

„Her!“

Og med skjælvende Stemme vedblev Madame Harrison:

„Det var Dagen efter min Søns Begravelse. Jeg sad ganske alene, hensunken i min Smerte. Jeg havde grædt saameget, at jeg ikke engang længer kunde finde Lindring i Taarer, og jeg var derfor nærved at gaae fra Forstanden af Sorg. Da blev Døren pludselig aabnet, og Miss Ellen traadte ind. I det første Øieblik troede jeg, at det var en Engel, der viste sig for mig; — men saasnart som hun begyndte at tale til mig, indsaae jeg, at det langt snarere var en Djævel, jeg havde at skaffe med.

I en bydende og tør Tone sagde hun til mig:

„Hør en Gang, min gode Kone, jeg er Lord Valmures Datter. Deres Søn er bleven rasende forelsket i mig, uden at jeg havde nogen Skyld deri; thi jeg har aldrig givet ham nogen Opmuntring.“

— De kan vel nok indsee, at hun sagde Usandhed?“ bemærkede den ulykkelige Kone her. „Hun havde jo endog skrevet Breve til ham!

„Men,“ vedblev hun, „jeg hører nu, at han er død, og at De næsten ikke har Noget at leve af.“

Jeg saae forundret paa hende; jeg forstod ikke rigtig, hvad det var, hun sagde.

Hun vedblev imidlertid:

„Jeg er derfor kommen herhen for at tilbyde Dem denne Brevtaske; — den indeholder en lille Formue, som vil sætte Dem i Stand til at imødesee Fremtiden uden Bekymring. Til Gjengjæld udbeder jeg mig kun alle de Papirer, som Deres Søn har efterladt sig.“

Nu forstod jeg hende; — hun kom naturligviis for at kjøbe sine Breve af mig!

Jeg stødte Brevtasken fra mig og udbrød:

„Alt, hvad min Søn har efterladt sig, er en Helligdom, som Deres urene Hænder ikke skulle besudle!“

Hun gik sin Vei, idet hun tilkastede mig et hadefuldt Blik.

To Dage efter blev jeg midt om Natten vækket ved, at to maskerede Mænd stege ind af Vinduet til mig.

De knevlede og bandt mig og gave sig derpaa til at gjennemsøge hele Værelset.

Jeg kunde naturligviis nok indsee, at det var Miss Ellens Breve, de søgte efter; — men de maatte vende tilbage med uforrettet Sag.

Den næste Dag sagde Mr. Colcram til mig, at jeg gjorde klogest i at flygte, da mit Liv vilde være udsat for den største Fare, hvis jeg vedblev at boe hos ham. I to Maaneder holdt jeg mig nu skjult i et andet Kvarteer af Byen, og Mr. Colcram satte da det Rygee i Omløb, at jeg var afgaaet ved Døden. Dette Rygte maa naturligviis ogsaa være kommet Miss Ellen for Øre og have beroliget hende.

Derpaa vendte jeg tilbage til dette Huus; — thi jeg vil leve og døe her, hvor min Søn udstødte sit sidste Suk.

Om Dagen gaaer jeg aldrig ud; — det er kun ganske tidlig om Morgenen, at jeg vover at liste mig ud paa Kirkegaarden for at bede til Gud ved min Søns Grav.“

Nu reiste den graa Mand sig, medens den stakkels Kone skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

„Miss Ellens Breve ligge altsaa i Deres Søns Kiste?“ spurgte han.

„Ja.“

„Og der er Ingen, som veed det?“

„Nei, Ingen, — med Undtagelse af Dem, — og Dem har jeg kun fortalt det, fordi De har givet Dem tilkjende for mig som en af de Mænd, der virke for Irlands Befrielse.“

„Jeg skal være ligesaa taus som selve den Grav, til hvilken Hemmeligheden er bleven betroet,“ sagde den graa Mand, „og Deres Søn skal blive hævnet, — det sværger jeg Dem til!“

Og idet han derpaa trykkede Madame Harrisons Haand, vedblev han:

„Det seer næsten ud til, at De har udtømt alle Deres Hjælpekilder?“

„Ja, jeg lever næsten udelukkende paa Mr. Colcrams Bekostning, — og den stakkes Mand er ikke rig,“ svarede hun.

„Men Irland bærer Omsorg for sine Børn!“ sagde den graa Mand nu.

Med disse Ord lagde han en Rulle Guineer paa Bordet, og derpaa skyndte han sig med at forlade Værelset.

Han vilde aabenbart ikke høre paa den stakkels Kones Velsignelser.

— — — — — — — — — — — —

Da den graa Mand var kommen ud paa Gaden, anstillede han følgende Betragtning:

„Nu troer jeg nok, at Miss Ellen og hendes vakkre Fader ere i min Magt. — Hvad Jenny og hendes Søn angaaer, ere de i Sikkerhed i den nærmeste Fremtid!

Bardel maa ikke miste sin Plads, — og dersom John

Colden ikke er død — eller døer — af sit Saar, maa jeg sørge for, at han ikke bliver hængt!

Jeg har altsaa Nok et bestille," tænkte han smilende, „men der var en Tid, da jeg havde Opgaver at løse, som vare langt vanskeligere, end denne!"

Og den hemmelighedsfulde Person, der kaldte sig „den graa Mand", gik nu henimod Westminster-Broen, og da Klokken slog otte, traadte han ind i Scotland-Yard, hvor der i dette Øieblik var en ualmindelig stor Mængde Politibetjente tilstede.

Tre og tyvende Kapitel.

Der gives Mennesker, som ere udstyrede med en ganske særegen Evne til at skifte Udseende, uden at de dog behøve at foretage sig nogen væsentlig Forandring med deres Dragt; ved at stryge Haaret tilbage fra Panden, sætte Hatten „paa Snur" o. desl., kunne de lige paa en Gang gjøre sig aldeles ukjendelige.

Til disse Mennesker hørte den graa Mand.

Da han kom ind i Scotland-Yard, — som jo er Politiets Hovedstation, — saae han ganske anderledes ud, end ellers, og da Betjentene fik Øie paa denne Mand, der kom gaaende med faste Skridt og med Hatten paa Snur, sagde de til hinanden:

„Der kommer den Overbetjent, som nylig er bleven

kaldt hertil fra Provindserne og til hvem vore høieste Foresatte nære saamegen Tillid."

Kun naar man tager i Betænkning, hvor vidt forgrenet Feniernes Samfund er, vil man kunne forstaae, at den graa Mand blev sat i Stand til at optræde som Overbetjent Simouns, der kom fra Liverpool, hvor han havde gjort Autoriteterne væsentlige Tjenester.

Vist er det i alt Fald, at netop samme Dag, paa hvilken det var den graa Mand saa særdeles magtpaaliggende at faae Adgang til Cold-Bath-Field-Fængslet, for at han kunde træffe de nødvendige Foranstaltninger til Ralphs Undvigelse, kom der en af Politiet i Liverpool varmt anbefalet Overbetjent ved Navn Simouns til Hovedstationen i Scotland-Yard.

Denne Overbetjent, som Ingen kjendte, — og som ikke var nogen Anden, end den graa Mand, — havde indfundet sig samme Dag, som den lille Irlænder skulde transporteres til Trædemøllen.

Da denne nye Betjent nu kom gaaende, begyndte to af hans Kolleger at tale om ham.

„Der have vi Simouns, den saameget omtalte Overtjent fra Liverpool," sagde den Ene.

„Hm!" bemærkede den Anden, „Politi-Direktøren i London er dog virkelig en ægte Franskmand!"

„Hvad vil Du sige dermed?"

„At han i altfor høi Grad holder paa Ordsproget: „Nye Koste feie bedst!" Lige siden den Dag, da denne Simouns kom hertil fra Liverpool, har han været den Eneste, der duede til Noget. — Hør en Gang, Kammerat, Du skal faae at see, at han nu ogsaa bliver sendt hen til Cold-Bath-Field!"

„Hvad skulde han der?"

„Jh, — see at faae noget Paalideligt at vide."

„Hvorom?"

„Om de Begivenheder, der have tildraget sig der i Nat."

„Hvad er det for Begivenheder, Du taler om?"

„Hvad for Noget? . . . Har Du ikke hørt, hvad der er skeet?"

„Nei!"

„Der er et Par Fanger, som have taget Flugten; to af Opsynsmændene have faaet søvndysende Midler, og een endog være bleven dræbt. Gouvernøren, der har en til Vished grændsende Formodning om, at en eller anden af Fængslets egne Funktionairer maa have havt en Finger med i Spillet, men ikke selv kan opdage Forræderen, har nu udbedt sig en dygtig Mand herfra til at lede Undersøgelsen."

„Og Du troer, at dette Hverv bliver overdraget Simouns?"

„Ja, det er jeg vis paa!"

— Den graa Mand var strax bleven kaldt ind til Direktøren, som i længere Tid talte under fire Øine med ham.

Der kunde nu ganske vist ikke være nogen Tvivl om, at Politidirektøren havde overdraget den graa Mand et eller andet Hverv; thi saasnart som den foregivne Overbetjent kom ud af sin Chefs Kabinet, iførte han sig en Uniform og gik ud paa Gaden.

Nu er Scotland-Yard ikke blot Politiets Hovedstation i London, men tillige Hoved-Holdepladsen for Droschker i Englands Hovedstad.

Den graa Mand, der nu var bleven forvandlet til Overbetjent Simouns, fik altsaa strax fat paa en

Droſchke, og idet han ſteg ind i den, ſagde han til Kudſken:

„Til Cold-Bath-Field!“

Efter en Snees Minuters Forløb holdt Droſchken udenfor Fængſlet, og nu gik den foregivne Overbetjent Simouns hen til den Port, til hvilken Mr. Pin havde Nøglen.

Saaſnart ſom Portneren, der ſyntes at være nærved at fortvivle, fik Øie paa Politibetjenten, ſagde han:

„Ah! Det er formodentlig Dem, der er bleven ſendt herhen fra Scotland Yard?“

„Ja,“ ſagde den graa Mand.

„Hvis De kan finde Rede i den Hiſtorie, ſkal jeg villig indrømme, at De er en meget dygtig Mand,“ vedblev Mr. Pin.

„Hvad er der da foregaaet her?“

„Ting. for hvilke Anſvaret meget let kan komme til at hvile paa mig, gode Herre,“ ſvarede Mr. Pin i en ynkelig Tone.

„Nei, virkelig?“

„Jo, ſeer De, — jeg har været ſaa uheldig at interesſere mig for en Fætter, ſom jeg aldrig før havde ſeet!“

„Naa ja, hvad ſaa?“

„Jh, — ſaa fik jeg denne Fætter anbragt ſom Arbeider her i Fængſlet, — og nu har han havt en Finger med i Spillet, hvad denne Hiſtorie angaaer!“

„Men hvad er det da egentlig for en Hiſtorie, De taler om?“ ſpurgte den foregivne Overbetjent Simouns.

„Har De ikke hørt det? — Den lille Irlænder har taget Flugten!“

„Har han det?“

„Og to af Opsynsmændene har man givet søvndyssende Midler!“

„Saa? — Hvem da?“

„Overopsynsmanden, Mr. Bardel, og saa en Fyr, der hedder Jonathan.“

„Og hvad var det for et søvndyssende Middel?“

„En Priis Tobak!“

„Naa, — ja, det har man da før hørt tale om!“ sagde den graa Mand. „Er det det Hele?“

„Nei, desværre! Whip er oven i Kjøbet bleven dræbt!“

„Whip? — Var det ogsaa en Opsynsmand?“

„Ja, netop!“

„Og Deres Fætter?“

„Det er aabenbart den Kjæltring, der har dræbt Whip!“

„Ah!“

„Mr. Whip forsvarede sig kjækt, førend han bukkede under, og jeg troer nok, han fik gjort Kaal paa min Fætter!“

„Er denne da bleven saaret?“

„Ja, han har faaet et Knivstik i Underlivet.“

„Hør en Gang, min kjære Mr. Pin,“ sagde den graa Mand, „vil De nu ikke have den Godhed at føre mig ind til Gouvernøren?“

„Jo, det vil jeg gjerne,“ svarede den bedrøvede Portner, „jeg veed nemlig, at han venter paa Dem med Utaalmodighed.“

Som vi vide, havde Gouvernøren virkelig fundet sig foranlediget til at udbede sig Bistand fra Scotland-Yard, og han modtog da ogsaa Mr. Simouns som en Engel fra Himlen.

„Min gode Mand," sagde han til den foregivne Overbetjent, „blandt Fængslets Funktionairer findes der en, som nu har været ansat her i over en Snees Aar, — og som dog nu lige paa een Gang er bleven anklaget for Forræderi!"

„Det er vel sagtens en af hans Underordnede, der har reist denne Beskyldning imod ham?" spurgte den graa Mand.

„Ja, det er det ganske vist!" svarede Gouvernøren. „Den Anklagede er nemlig Overopsynsmand."

„Har denne Overopsynsmand været streng?"

„Ja, undertiden."

„Og har han nogensinde viist sig streng imod den Mand, som nu har reist hiin Anklage imod ham?"

„Ja, engang imellem har han seet sig nødsaget til at lade ham straffe."

„Jeg maa nu anmode Deres Herlighed om at meddele mig nærmere Oplysning om Sagen," sagde den graa Mand, idet han bukkede ærbødig for Gouvernøren.

Denne gjorde ham strax bekjendt med, hvad der havde tildraget sig i Løbet af Natten.

Den foregivne Overbetjent Simouns hørte paa ham med den største Opmærksomhed, — og da Gouvernøren havde endt sin Fortælling, opstod der en Pause.

Endelig tog den graa Mand atter Ordet.

„Maa jeg spørge Deres Herlighed, om De har forhørt den meget omtalte Arbeider, — hvad var det nu, han hed?" sagde han.

„John Colden," svarede Gouvernøren. „Ja, jeg har rettet nogle Spørgsmaal til ham; men han er ikke i Stand til at meddele nogen Oplysning, — det vil sige: for Øieblikket gjør hans Tilstand dette umuligt for ham!"

„Da er det virkelig Skade," bemærkede den foregivne Overbetjent, „thi han maatte dog allerbedst kunne sige, om Mr. Bardel er skyldig eller uskyldig."

Gouvernøren trak paa Skuldrene.

„Ja, hvad er derved at gjøre?" udbrød han. „Enten kan han ikke tale, eller ogsaa vil han det ikke."

„O," sagde den graa Mand smilende, „hvis Deres Herlighed vil tillade mig at rette nogle Spørgsmaal til ham, skal jeg nok faae ham til at rykke ud med Sproget."

„Ja, kom med!" sagde Gouvernøren. „Jeg skal strax føre Dem hen til den Celle, i hvilken han er bleven bragt ind."

Idet den graa Mand fulgte med Gouvernøren, sagde han i sit stille Sind:

„Hvad det end skal koste os, maa Bardel ikke miste sin Plads; — vi have Brug for ham her!"

Fire og Tyvende Kapitel.

John Colden var virkelig meget haardt saaret.

Imidlertid havde Fængselslægen, — skjøndt han gjorde sig saameget til af sin Menneskekjærlighed, — med en vis ondskabsfuld Glæde afgivet den Erklæring, at Arbeideren ikke vilde døe af Saaret, og at Calcraff, —

Bøddelen i London, — saaledes ikke vilde gaa glip af sit Bytte, om han end nok kom til at vente lidt paa det.

Irlænderen var en ganske overordentlig energisk Mand, som havde Mod og Villie til at offre Livet for den Sag, han havde helliget sine Kræfter, og det kunde da allermindst falde ham ind at gjøre sig skyldig i en Uforsigtighed, som kunde skade denne Sag.

Af de Spørgsmaal, der vare rettede til ham, var det ikke faldet ham vanskeligt at drage den Slutning, at Bardel var mistænkt for, at han havde en Finger med i Spillet, og da han nu ikke vidste, hvad han uden Skade kunde sige, havde han anseet det for det Rigtigste: slet ikke at sige Noget.

I saa Henseende havde han ogsaa fundet et fortræffeligt Paaskud i det Blodtab, som han vitterlig havde lidt; — der var virkelig al mulig Grund til at antage, at han var i høieste Grad udmattet.

Scenen forandredes imidlertid ganske og aldeles, da den foregivne Overbetjent fra Liverpool, Mr. Simouns, — den Mand, til hvem Politi-Direktøren nærede saamegen Tillid, — traadte ind i hans Celle.

John Colden gjenkjendte nemlig ved første Øiekast den graa Mand, — skjøndt denne jo nu ikke længer var „den g r a a Mand", men var iført den maaskee nok hensigtsmæssige, — men virkelig ingenlunde klædelige — Uniform, som de engelske Politi-Betjente ere fordømte til at bære.

Irlænderen gjenkjendte strax den graa Mand paa Gangen og Stemmen, men dog navnlig paa det imponerende Blik, som Alle maatte bøie sig for; — og nu anstillede han følgende Betragtning:

„Jeg tog altsaa ikke feil, da jeg blev enig med mig

ſelv om, at jeg gjorde klogeſt i at nære Tillid til ham! . . . Det er da ſaa klart ſom Dagen, at han er meget mægtigere, end de Folk, der bilde ſig ind, at de have Magten her!"

— Den graa Mand havde imidlertid ikke blot Fængſels-Gouvernøren til Ledſager; — denne havde nemlig underveis kaldt to Opſynsmænd til.

Da den graa Mand gjorde Gouvernøren opmærkſom paa, at disſe to Mænd, mildeſt talt, vare overflødige paa dette Sted og ved denne Leilighed, ſkyndte den høitſtaaende Embedsmand ſig dog med at ſige til dem, at de gjerne maatte gaae deres Vei.

Da Gouvernøren og den graa Mand ſaaledes vare blevne ene med John Colden, ſagde den foregivne Overbetjent Simouns til denne;

„Hvad hedder Du?"

„John Colden", ſvarede Arreſtanten.

„Det lader til, at Du er Irlænder."

„Ja."

Nu vendte den graa Mand ſig om og ſagde til Gouvernøren:

„Jeg tør vædde paa, at Fyren vil ſvare mig, naar jeg taler til ham i den irſke Dialekt. — Den ſætte disſe Mennesker nemlig megen Priis paa; thi den er deres dyrebare Modersmaal!"

Gouvernøren ſtudſede.

„Og De kan virkelig tale den Dialekt?" udbrød han.

Den foregivne Overbetjent trak paa Skuldrene.

„En Mand, der ſtaaer i Politiets Tjeneſte, maa kunne Alt, hvis han vil drive det til noget Ordentligt i ſit Fag," ſvarede han.

„Naa ja, — gjør saa, som De vil!“ sagde Gouvernøren, som ikke nærede ringeste Mistillid til den geniale Overbetjent.

„John Colden,“ sagde den graa Mand nu i den irske Dialekt, „Mr. Bardel maa frelses; — Du maa sige til Gouvernøren, at det var Whip, der var Forbryderen, og at Mr. Bardel er aldeles uskyldig.“

„Naar det forholder sig saaledes, kan jeg med Lethed opfylde Deres Ønske,“ svarede John. „Jeg har nemlig forud gjættet mig til, hvorledes det Hele hang sammen, og lavet en lille Historie, der passer meget godt.“

Nu sagde den graa Mand til Gouvernøren:

„Han siger, at hvis man vil love at behandle ham nogenlunde godt, vil han tilstaae hele Sandheden. Først og fremmest vilde han gjerne have et Glas Grog, da han er meget tørstig.“

„Hans Ønske skal blive opfyldt!“ svarede Gouvernøren. „Saalænge som han er syg, skal han blive omhyggelig pleiet og venlig behandlet; først naar han kommer sig lidt, maa jeg udlevere ham til den straffende Retfærdighed.“

John tilkastede Gouvernøren et taknemmeligt Blik.

Nu sagde den graa Mand til den Saarede:

„Du maa endelig gjøre Dig Umage for at kaste en væsentlig Deel af Skylden paa den Opsynsmand, der var en Ven af Whip; thi denne er en Fjende af Mr. Bardel.“

„Skal skee!“ svarede John Colden.

„Hvad er det, han siger?“ spurgte Gouvernøren.

Den foregivne Overbetjent svarede:

„Han siger, at han vistnok er dødelig saaret, og at han haaber, man vil lade ham døe i Fred og Ro her, i Stedet for at udlevere ham til Calcraff.“

„Den Tjeneste staaer det ikke i min Magt at gjøre ham," svarede Gouvernøren.

Nu sagde den graa Mand paa Engelsk:

„Er De villig til at sige Sandheden, John? Jeg kan naturligviis ikke indestaae Dem for, hvorledes Domstolene ville stille sig ligeoverfor Sagen; men jeg troer dog at kunne forsikkre Dem, at det vil være til megen Gavn for Dem, om De aflægger en aldeles uforbeholden Tilstaaelse."

John Colden nikkede.

Nu aabnede Fængslets Gouvernør Døren, kaldte paa en af Opsynsmændene og befalede ham at tage en Pen og, saavidt muligt Ord til andet, at nedskrive Arrestantens Forklaring.

John Colden udtalte sig nu paa følgende Maade:

„Jeg er en Broder til Suzannah, som i længere Tid har levet sammen med en farlig Forbryder, ved Navn Bulton."

Gouvernøren nikkede, som om han vilde sige, at dette Navn ingenlunde var ham ubekjendt.

John vedblev:

„Suzannah havde stiftet Bekjendtskab med Moderen til den lille Ralph, som endnu igaar var her. Da den lille Drengs Moder levede i Nød og Elendighed, sagde Suzannah til hende, at hun vilde tage sig af Ralph og lade ham lære et Haandværk.

Den stakkels Moder troede hende.

Suzannah vilde imidlertid kun have Fingre i Drengen for at benytte ham ved et Indbrudstyveri hos Mr. Thomas Elgin. Dette Tyveri mislykkedes dog; Bulton og Suzannah bleve arresterede, og Ralph blev dømt til Trædemøllen" . . .

„Men hvor vil han dog hen med alt dette?“ spurgte Gouvernøren, idet han ganske forbauset saae paa den graa Mand.

„Det veed jeg ikke,“ svarede denne, „men det er det Bedste, at vi høre paa ham med Taalmodighed; — det er den eneste Maade, paa hvilken vi kunne komme til et Resultat.“

Nu vedblev John Colden:

„Da Irlænderinden fik at vide, at hendes Søn var bleven bragt til Trædemøllen, kom hun grædende til mig, og jeg blev ogsaa rørt over hendes Fortvivlelse; men jeg kunde jo ikke gjøre det Allerringeste for hende.

Senere kom ogsaa Suzannah til mig; — det var nemlig lykkedes hende at slippe bort fra dem, der skulde passe paa hende.

Nu talte jeg med hende om Irlænderinden og om det stakkels Barn, der maatte arbeide i Trædemøllen, og hun sagde da til mig:

„Hvis Penge kunde udrette Noget i saa Henseende, skulde den lille Fyr snart komme paa fri Fod.“

„Har Du da Penge?“ spurgte jeg.

„Ja,“ svarede hun, „det vil sige: i forrige Uge begik Bulton et Tyveri, og Udbyttet deraf have vi gravet ned i Jorden. Bulton faaer jeg desværre ikke mere at see; — han bliver ganske sikkert dømt til Døden; — Pengene kan jeg altsaa raade over.“

„Og hvor stort er Beløbet?“ spurgte jeg.

„Tusind Pund,“ svarede hun.

Her gjorde John Colden en kort Pause, — aabenbart for at hvile sig. Derpaa vedblev han:

„Saa fik jeg det Indfald at søge Arbeide her. Da Mr. Pin er min Fætter, lykkedes det mig ogsaa at blive antaget, og derefter paatog jeg mig frivillig at arbeide i

det Indre af Fængslet i Stedet for en anden Arbeider, som ved Lodtrækningen var udseet dertil, men havde Meget imod det."

I dette Øieblik kom en Opsynsmand med det Glas Grog, som den Saarede havde udbedt sig. Han tømte det i eet Drag, trak Veiret dybt og vedblev derpaa:

„Hjemme i Irland, hvor saa godt som alle Mennesker ere fattige, siger man, at man i det rige England kan opnaae Alt, naar man blot har Penge. — Da jeg kom ind i Trædemøllen, lagde jeg snart Mærke til en Opsynsmand, der var mere haard imod Fangerne, end hans Kolleger fandt det nødvendigt at være, og jeg sagde da til ham:

„Kan det virkelig more Dem at pine de Stakler saaledes?"

Han trak paa Skuldrene og svarede:

„Dersom jeg havde tusind Pund Sterling om Aaret at leve af, vilde jeg være det blideste og godmodigste Menneske paa Guds grønne Jord!"

„Nei, virkelig?"

„Jo, det forsikkrer jeg Dem."

„Hvis man altsaa tilbød Dem tyvetusind Pund, kunde man maaskee komme til en Overeenskomst med Dem?"

Da jeg rettede dette Spørgsmaal til ham, saae han først ganske forbauset paa mig; men da jeg nu viste ham en Mængde Guldstykker, som Suzannah havde laant mig, funklede hans Øine af Pengegridskhed, og han svarede:

„Hm! Det kunde nok være!""

Her afbrød Gouvernøren John Colden:

„Og hvad var det for en Opsynsmand?" spurgte han.

„Det var Mr. Whip," svarede den Saarede med et saa roligt Ansigt, at det var umuligt at troe Andet, end at han sagde den rene Sandhed.

„Gaa videre!" sagde Gouvernøren, idet han saae paa den foregivne Overbetjent Simouns, som ikke fortrak en Mine.

Fem og tyvende Kapitel.

Whip var død og borte, og i levende Live havde han været Gjenstand for Had og Afsky, ikke blot fra Fangernes, men ogsaa fra sine Kollegers Side.

John Coldens Udsagn syntes da heller ikke at gjøre det allerringeste Indtryk paa den Opsynsmand, der havde faaet det Hverv at nedskrive hans Forklaring, og hvad Gouvernøren angaaer, lod han sig nøie med at rynke Panden.

John Colden vedblev:

„En Mand, der har i Sinde at sælge sig, faaer snart truffet fornøden Aftale med den, som vil kjøbe ham. Da jeg saae, at Mr. Whip ingen Betænkeligheder nærede, sagde jeg til ham:

„Gaa i Aften hen i Brook-Street, og spørg efter Suzannah! Af hende vil De faae nærmere Besked!"

Og dette Raad fulgte Mr. Whip da ogsaa ganske rigtig."

Denne Forklaring stemte mærkværdig godt overeens med Mr. Pins Udsagn om, at han Klokken otte om Aftenen havde aabnet Porten for Whip.

„Naa, — og saa?" spurgte Gouvernøren.

John Colden fortsatte sin Fortælling.

„Da vi Arbeidere havde spiist til Aften," sagde han, „bleve vi indespærrede, Hver i sin Celle. Jeg faldt snart i Søvn, men vaagnede ved, at Døren til min Celle blev aabnet. Nu foer jeg op — og fik Øie paa Mr. Whip.

„Alt er i Orden!" sagde han til mig.

„Har De talt med Suzannah?"

„Ja, jeg har."

„Og De er bleven enig med hende?"

„Ja vel!"

Nu skyndte jeg mig med at klæde mig paa og fulgte efter ham.

Ude i Korridoren stod der en anden Opsynsmand, som aabenbart ventede paa ham.

Disse to Mænd førte mig hen til Enden af Korridoren og aabnede en Dør.

Nu fik jeg Øie paa Overopsynsmanden, som havde lukket mig inde i min Celle. Han laa paa sin Seng og sov aabenbart haardt.

Mr. Whip saae paa sin Kollega og sagde smilende:

„Han sover godt! . . . Men han tog sig ogsaa en ordentlig Priis, — og min Tobak er heldigviis kraftig!"

Nu satte han sig i Besiddelse af en Nøgle, der hang ved Mr. Bardels Bælte, og derpaa gik vi atter igjennem Korridoren.

Pludselig sagde Mr. Whip til den anden Opsynsmand:

„Du vil altsaa ikke gjerne miste Din Plads?"

„Nei, det vilde jeg rigtignok meget nødig," svarede hans Kollega. „Hvormange Penge Du end giver mig, vilde jeg derfor helst være fri for, at der faldt nogen Mistanke paa mig."

„Saa tag blot en Priis!" sagde Mr. Whip, idet han rakte ham sin Snuustobaksdaase.

Neppe havde Jonathan imidlertid" . . .

Her afbrød Gouvernøren atter den Saarede.

„Naa, saa den anden Opsynsmand hed Jonathan?" udbrød han.

„Saaledes kaldte Mr. Whip ham i det Mindste," svarede John Colden med den uskyldigste Mine af Verden.

„Naa," sagde den foregivne Overbetjent Simouns nu, „hvad var det saa, Du vilde fortælle os om denne Jonathan?"

„At han neppe havde taget sig en Priis, førend han sagde, at han ikke befandt sig vel," svarede John Colden. „Han satte sig derfor ned, og jeg saae, at han lukkede Øinene, som om han var ifærd med at falde i Søvn. — Hvorledes det videre gik ham, veed jeg imidlertid ikke; thi nu sagde Mr. Whip til mig, at jeg skulde gaae med ham."

„Ah!"

„Derpaa aabnede Mr. Whip Døren til den lille Irlænders Celle og sagde til ham: „Kom med!"

Den lille Dreng, der var forfærdelig bange for Mr. Whip, klædte sig hurtig paa, og vi toge ham med.

Nu førte Mr. Whip os igjennem en anden Korridor, og med den Nøgle, han havde taget fra Mr. Bardel, aabnede han en Dør, som førte ud til Fængselsgaarden. Derfra kom vi ind i den til det nye Fængsel hørende Gaard.

Her saae jeg et Toug hænge ned ad Muren, og ved Foden af denne Muur stod der en Mand, i hvem jeg gjenkjendte en af Bultons og Suzannahs Venner.

Til denne Mand sagde Mr. Whip:

„Her er Drengen; — hvor har De Pengene?"

„Pengene har jeg ikke her," svarede Manden, „dem skal De faae, naar vi naae vort Bestemmelsessted."

„Men jeg vil helst have dem strax!"

„Om nogle faa Minuter skal De faae dem!"

Nu lod det til, at Mr. Whip begyndte at nære Mistillid til os.

„En af Eder maa hente Pengene," sagde han, „ellers udleverer jeg ikke Drengen."

Nu opstod der et Skjænderi, som endte med, at Mr. Whip truede os med, at han vilde kalde paa Vagten, som han selv tidligere havde fjernet, og lade os arrestere.

Uden at gjøre videre Omstændigheder bemægtigede Suzannahs Ven sig derpaa Drengen og gav sig til at klattre op ad Touget med ham.

Mr. Whip vilde forhindre ham fra at gjøre dette; men nu lagde jeg mig imellem. Der opstod derpaa en Kamp imellem Mr. Whip og mig; han stak mig med sin Dolk, og da jeg saa vilde forsvare mig, kom jeg til at dræbe ham.

Medens jeg sloges med Mr. Whip, var Suzannahs Ven klattret op ad Touget med Drengen.

Nu bandt jeg Touget om Livet paa mig, og saa blev jeg løftet et godt Stykke op fra Jorden. Men pludselig gik Touget midt over, og jeg faldt ned igjen."

John Colden, som tilsyneladende havde maattet opbyde alle sine Kræfter for at afgive denne Forklaring, sank nu tilbage paa Hovedpuden.

„Tak! Det gjorde Du godt, min Ven!" sagde den graa Mand til ham i den irske Dialekt. „Du kan ogsaa være ganske rolig; — Calcraff skal ikke faae Noget med Dig at skaffe!"

„Jeg er rede til at offre Livet for Irland!" svarede John Colden med svag Røst.

Gouvernøren saae nu paa den foregivne Overbetjent Simouns.

„Naa, — hvad mener De nu om Sagen?" spurgte han.

Den graa Mand rynkede Panden.

„Hm!" sagde han. „Jeg finder mig dog ikke foranlediget til blindt at troe paa, hvad dette Menneske nu har fortalt os; — jeg maa anfee det for nødvendigt, at vi faae et aldeles uforkasteligt Beviis paa Whips Brøde og paa Mr. Bardels Uskyldighed."

„Anseer De det for nødvendigt?" spurgte Gouvernøren.

Efterat den graa Mand havde tilkastet Irlænderen et Blik, som tydelig sagde: „Du maa ikke blive bange, fordi jeg lader, som om jeg ikke fæstede Lid til Dit Udsagn; — det gjør jeg kun for at give det saamegen desto større Vægt," — svarede han:

„Ja, ganske vist, Deres Herlighed! — Dette Menneskes Fortælling klinger unægtelig meget sandsynlig, men

er den ogsaa sand? Maaskee har Bardel lavet hele denne Historie; — thi dette Menneske skulde jo være Bardels Medskyldige?"

„Ja, — det paastaaer Jonathan i det Mindste!"

„Hm! . . . Men det er ganske vist ogsaa muligt, at det er Jonathan, der siger Usandhed!"

„Men hvorledes skulle vi da bære os ad for at faae at vide, hvorledes Sagen egentlig forholder sig?"

„Jeg kunde nok have Lyst til at see det Sted, hvor Whip døde."

„Det Ønske kan De let faae opfyldt," svarede Gouvernøren.

Og nu førte han den graa Mand ud i den Gaard, der hørte til det nye Fængsel.

Den foregivne Overbetjent lod nu, som om han anstillede en meget grundig Undersøgelse.

Solen var endelig trængt igjennem Taagen, og nu saae man ganske tydelig det Huus, der havde spillet en saa betydningsfuld Rolle i Nattens Begivenheder.

„Jeg kunde ogsaa nok have Lyst til at see det Huus der lidt nærmere efter i Sømmene," sagde den graa Mand.

„Hvorfor det?"

„Det vil Deres Herlighed snart faae at vide."

Nu maatte Gouvernøren følge med den foregivne Overbetjent over til det meget omtalte Huus. De toge den Opsynsmand med, der havde nedskrevet John Coldens Forklaring.

Huset ligeoverfor syntes at være ubeboet; dog sad der en ung Pige paa Dørtrinet.

Den graa Mand gik lige hen til denne unge Pige, der var bleg, udtæret og meget pjaltet klædt.

Skjøndt Fængsels-Gouvernøren ikke kunde vide, hvad den foregivne Overbetjent nu havde i Sinde at foretage sig, fulgte han dog efter ham.

Sex og tyvende Kapitel.

Den graa Mand, — hvem vi for Fremtiden ville kalde Mr. Simouns, hver Gang han optræder som Politibetjent, — sagde til den unge Pige:

„Er De ikke rask, mit Barn? De seer sygelig ud!“

Hun svarede ikke, men saae op til Himlen.

Mr. Simouns stak hende en halv Krone i Haanden.

Nu straalede den unge Piges gustne Ansigt af Glæde.

„Ah!“ udbrød hun. „Saa kan jeg dog i det Mindste idag kjøbe Brød til min Fader og mig selv!“

Mr. Simouns henvendte sig derpaa til Fængsels-Gouvernøren.

„Jeg maa anmode Deres Herlighed om at have en lille Smule Taalmodighed. Undertiden kan man gjøre de mærkværdigste Opdagelser ved at rette de tilsyneladende allerligegyldigste Spørgsmaal til Personer, om hvem man ikke skulde troe, at de kunde være En til nogensomhelst Nytte.“

„Jeg kan naturligviis ikke have Noget at indvende imod, at De opfylder Deres Pligt paa den Maade, som De anseer for den hensigtsmæssigste," svarede Gouvernøren.

„Boer De her i Huset?" sagde Mr. Simouns nu til den unge Pige.

„Ja," svarede hun, „det vil sige: Eieren har sagt alle Leierne op, fordi han har i Sinde at lade Huset rive ned; — det er nemlig meget gammelt, og han er bange for, at det skal styrte sammen. Alle de øvrige Leiere ere ogsaa allerede flyttede; men min Fader er gammel og svagelig, og Vinteren er meget haard; — da vi nu ikke vidste, hvor vi skulde faae Tag over Hovedet, besluttede vi at blive her, saalænge vi kunde."

„Og paa hvilken Sal boe De og Deres Fader?"

„Paa anden Sal."

Mr. Simouns hviskede nu til Gouvernøren:

„Det er fra et Vindue i dette Huus, at Touget er blevet kastet over Fængselsmuren."

„Ja, derom kan der vel ikke være den ringeste Tvivl," svarede den høitstaaende Embedsmand.

„De og Deres Fader ere altsaa de Eneste, der nu boe her i Huset?" sagde Mr. Simouns derpaa til den unge Pige.

„Ja," svarede hun, „men det er sandt, — i Nat vare vi ikke de Eneste, der befandt os her."

„Ikke det?"

„Nei, i Nat var her nogle Andre, — og de gjorde et forfærdeligt Spektakel; — jeg var virkelig ganske bange!"

„I hvilken Deel af Huset var det da, at disse Mennesker gjorde det forfærdelige Spektakel?"

„Det var lige ovenover os!"

„Var der mange Mennesker?“

„Vi kunde tydelig høre to Mandfolk og to Fruentimmer tale sammen, — og det ene Fruentimmer hed Suzannah.“

„Hør en Gang, mit Barn,“ sagde Mr. Simouns nu, „De og Deres Fader ere jo fattige; jeg antager derfor, at De ikke har Noget imod at tjene nogle Penge paa en hæderlig Maade?“

Den unge Pige fik Taarer i Øinene.

„O, Herre, sig mig blot, hvad jeg skal gjøre,“ udbrød hun.

„De maa fortælle os Alt, hvad De har hørt i Nat!“

Idet Mr. Simouns udtalte disse Ord, tog han et splinternyt Guldstykke op af Lommen.

Den unge Pige, som hidtil havde været bleg, blev nu pludselig ildrød i Hovedet.

„Det er bedst, at vi gaae ind i Huset,“ sagde Mr. Simouns.

Og nu gik han hen til Trappen. Gouvernøren og den unge Pige fulgte efter ham.

Paa anden Sal stod den ene Dør paa Klem, og nu fik de Øie paa en gammel Mand, der laa paa en Bunke Straa.

„Det er min Fader,“ sagde den unge Pige.

Mr. Simouns gik videre. Oppe paa tredie Sal stod der en Dør paa vid Gab.

Mr. Simouns gik ind i Værelset.

Knudetouget var blevet trukket ind af Vinduet, men laa nu sammenrullet paa Gulvet.

„Der seer De selv, at jeg ikke tog feil,“ sagde Mr. Simouns til Gouvernøren.

Og derpaa henvendte han sig igjen til den unge Pige.

„Det var vel sagtens her, at der i Nat blev gjort et saa forfærdeligt Spektakel?“ spurgte han.

„Ja, her var det Herre,“ svarede hun. „Først kom de to Fruentimmer herop; men senere paa Aftenen saae vi en Mand gaae herop. Han var iført en Uniform, som dog ikke lignede Deres, men Opsynsmændenes ovre i Fængslet.“

„Nei, virkelig?“

„Jo, — det var en høi og meget mager Mand med rødt Skjæg. Først kom han ind til os og spurgte mig, om jeg hed Suzannah; jeg svarede naturligviis Nei, og saa gik han herop og gav sig til at tale ganske sagte med de to Fruentimmer.“

„Saa kunde De vel ikke høre, hvad de talte sammen om?“

„Nei, det kunde jeg ikke; — men da han vilde gaae sin Vei og var kommen ud paa Gangen, hørte jeg ham sige: „De kan stole paa mig, saasandt som jeg hedder Whip“!

„Ah!“ sagde Mr. Simouns, idet han tilkastede Gouvernøren et betydningsfuldt Blik.

„Naa, — fortæl saa videre!“ sagde denne.

Den unge Pige fortsatte nu sin Fortælling paa følgende Maade:

„Nu henrandt der en Timestid, uden at jeg hørte Noget.

Derpaa kom der igjen et eller flere Mandfolk gaaende op ad Trapperne.

Da vi aldrig før havde seet alle disse Mennesker, blev jeg meget bange og lukkede vor Dør i Laas. Ikke desto mindre havde jeg nok Lyst til at faae at vide, hvad

disse Fremmede vilde her i Huset; jeg tog derfor Mod til mig og aabnede et Vindue.

Nu fik jeg Øie paa et Toug, der hang ned fra Leiligheden ovenover, og paa en Mand, som var iærd med at klattre ned ad Touget.

Derefter blev Alt stille, og i et Kvarteerstid saae og hørte jeg ikke Noget.

Pludselig naaede en besynderlig Støi — og derpaa et Skrig mine Øren.

Derpaa saae jeg den Mand, der var klattret ned ad Touget, komme op igjen ad samme Vei; kun havde han nu Noget paa Ryggen; — men hvad det var, kunde jeg ikke see; — dertil var Taagen altfor tæt.

Nu forekom det mig, at jeg hørte Glædesudbrud, Kys og Kjærtegn i Leiligheden ovenover.

Touget vedblev at hænge ned der oppe fra, og lige paa een Gang blev det halet i Veiret, — men ganske langsomt; — det var bestemt en meget tung Gjenstand, der nu skulde heises op.

Pludselig hørte jeg igjen et Skrig, — derefter en Ed, — og nu gik Touget hurtig til Veirs.

Lige ovenover mig sagde en Stemme:

„Touget er sprunget! . . . Stakkels John"! . . .

Her afbrød Mr. Simouns den unge Pige.

„Ah!" sagde han. „Hørte De virkelig Stemmen udtale Navnet „John"?"

„Ja, det hørte jeg tydelig, Herre?"

„Og saa?"

„Saa sagde det ene af Fruentimmerne: „Men De maa dog frelse min Broders Liv!" — Dertil svarede det ene Mandfolk: „Det have vi ikke Tid til, og desuden er det en Umulighed; — saa blive vi ganske sikkert Allesammen arresterede!" . . .

Neppe havde han udtalt disse Ord, førend en Droschke kom rullende og gjorde Holdt henne paa Hjørnet.

„Nu maae vi see at komme bort herfra, og det strax!“ sagde det Mandfolk, der seneſt havde talt til det ene Fruentimmer, — det var ikke den Mand, der havde sagt, at han hed Whip. „Vi have ikke et eneſte Øieblik at give bort!“

„Men Whips Penge?“ sagde Fruentimmeret.

„Dem vil det koſte os en heel Time at finde,“ svarede Manden. „Imorgen Aften maae vi see at faae Fingre i dem!“

Og nu forlode de Alleſammen Huſet.

Mr. Simouns saae paa Gouvernøren.

„Hm!“ sagde han. „Derſom vi nu kunde finde disse Penge, — som vel omtrent maae beløbe sig til tuſind Pund Sterling, — saa vilde vi vel neppe længer kunne nære Tvivl om Mr. Whips Brøde eller om Mr. Bardels Uſkyldighed?“

„Nei, ganſke viſt ikke!“ svarede Gouvernøren. „Men for Reſten har jeg altid anſeet Mr. Bardel for en særdeles retſkaffen Mand, som ikke var i Stand til at glemme en eneſte af ſine Pligter, — endſige da til at gjøre sig ſkyldig i Forræderi!“

„Ja, det kan nu være meget godt,“ sagde Mr. Simouns, „men jeg kunde dog nok have Lyſt til at finde Pengene.“

„Men hvor — og hvorledes vil De finde dem?“ spurgte Gouvernøren.

„Ja, vi komme vel sagtens til at søge lidt efter dem,“ svarede Mr. Simouns, „men at søge er jo netop ogsaa en af mine Opgaver; — jeg er jo Politi-Betjent.“

I Stedet for een gav han nu den unge Pige to Guineer og sagde til hende:

„Nu maa De gjerne gaae ned til Deres Fader, mit Barn!“

Den unge Pige takkede rødmende og neiende og gik derpaa sin Vei.

Saasnart som hun havde lukket Døren nede paa anden Sal efter sig. sagde Mr. Simouns, som i Mellemtiden havde seet sig om i Værelset med et forskende Blik:

„Jeg for mit Vedkommende er aldeles overbeviist om, at det Beløb, — eller dog i alt Fald Størstedelen af det Beløb, der er blevet lovet Mr. Whip, til Løn for hans Forræderi, ikke er blevet ham udbetalt, men maa være skjult paa dette Sted. — Maa jeg nu spørge Deres Herlighed, om De har Noget at indvende imod, at vi To i Forening søge efter det?“

„Nei, paa ingen Maade!“ svarede Gouvernøren. „Den Stilling, jeg har den Ære at beklæde, maa tværtimod endog gjøre det til en for mig i høieste Grad vigtig og ønskelig Begivenhed, at Pengene, — hvor ubetydeligt Beløbet end forholdsviis er, — blive fundne. — Jeg maa derfor takke Dem, fordi De har havt den Godhed at henlede min Opmærksomhed paa dette — meget vigtige — Punkt, Mr. Simouns, og det er en Selvfølge, at jeg ikke kan have det Allerringeste imod at arbeide sammen med Dem i en Sag, med Hensyn til hvilken De har taget Initiativet, skjøndt dette aabenbart burde være udgaaet fra mig, — fra mig Stakkel, som idag for første Gang har glemt at opfylde min Pligt, — og det naturligviis ene og alene fordi Nattens Begivenheder have taget stærkt paa mig. Jeg kan derfor kun endnu en Gang takke Dem, fordi De har opfordret mig til, i Forening med Dem, at søge efter Pengene, — og jeg siger med Tillid og Fortrøstning: — Lad os søge!“

Syv og tyvende Kapitel.

Den følgende Dag kunde man læse følgende Artikel i „Times", det største, — eller dog i alt Fald meest udbredte og, da det med eller uden Føie bliver anseet for Regeringens officielle, — eller dog i det Mindste officiøse Organ, — tillige meest læste engelske Blad:

„I Cold-Bath-Field-Fængslet er der i den allerseneste Tid forefaldet Begivenheder, som ere af en saa eiendommelig, ja, hemmelighedsfuld Natur, at vi maae anfee det for hævet over enhver Tvivl, at de paagjældende Autoriteter i den allernærmeste Fremtid ville finde sig foranledigede til at henvende deres Opmærksomhed paa Fængslets underordnede Personale.

En af Fangerne har taget Flugten; — denne Begivenhed er nu et almindelig bekjendt Faktum, og vi tage derfor ikke i Betænkning at bringe det til vore høitagtede Læseres Kundskab.

Ved samme Leilighed blev en af Officianterne i Fængslet dræbt, — og paa to af Fængslets andre Funktionairer faldt der en meget stærk Mistanke i Anledning af denne Begivenhed.

Af de to sidstnævnte Funktionairer er den ene Mr. Bardel, som i over tyve Aar har været ansat i Fængslet, og som i hele dette Tidsrum har opfyldt sine Pligter paa den meest tilfredsstillende Maade, — af hvilken Grund han da ogsaa er bleven forfremmet til Overopsynsmand.

Og dog vilde selv denne Hædersmands Ære, ja, maaskee endog hans Liv, — som vore Læsere ville faae at see, — have været udsat for den største Fare,

dersom en af Politiets Overbetjente, Mr. Simouns, ikke var ilet ham til Hjælp med sin sjeldne Dygtighed."

Og nu fortalte „Times" udførlig den Historie, som John Colden havde lavet sammen om Ralphs Undvigelse. Derpaa vedblev Bladet:

„Man havde naturligviis ikke mere Grund til at fæste Lid til den irske Arbeiders Forklaring, end til Opsynsmand Jonathans, hvilken sidste i alt Væsentligt stred imod hiin.

Denne Gaade blev imidlertid paa en særdeles tilfredsstillende Maade løst af Mr. Simouns, den dygtige Overbetjent, der nylig er ankommen her til Hovedstaden, efterat have tjent sine Sporer i Liverpool.

Først opdagede han det Huus, i hvilket de forberedende Foranstaltninger til Undvigelsen vare blevne trufne, — derpaa det Knude-Toug, af hvilket de Paagjældende havde benyttet sig, og endelig en ung Pige, der boede i det omtalte Huus, og som saae sig i Stand til at meddele særdeles vigtige Oplysninger, bl. A. om den Opsynsmand, der blev dræbt ved denne Leilighed, og som en Timestid i Forveien havde været der i Huset og talt med Fruentimmeret Suzannah.

Imidlertid vilde Mr. Simouns, der havde Fængslets Gouvernør til Ledsager, medens han foretog sig denne Undersøgelse, ikke lade sig nøie med disse Beviser paa Overopsynsmandens, Mr. Bardels, Uskyldighed; — han vilde tillige finde den Penge-Sum, som skulde have været udbetalt til Opsynsmanden Whip, til Løn for det Forræderi, i hvilket denne havde gjort sig skyldig.

Og denne Penge-Sum lykkedes det ham virkelig ogsaa at finde.

Efterat han længe havde søgt forgjæves, gjorde Mr. Simouns, som var fast overbeviist om, at hiin Penge-Sum maatte findes paa tredie Sal i det meget omtalte Huus, endelig den Opdagelse, at et Brædt i Gulvet i det Værelse, i hvilket de Paagjældende havde truffet deres forberedende Foranstaltninger, ikke laa rigtig fast; dette Brædt blev nu taget op, og under dette fandt man en Bunke Bank-Noter.

Ja, d e r laae de tusind Pund Sterling, der vare blevne lovede Whip som det første Afdrag paa den Løn, han havde fortjent ved sit Forræderi, og paa et Par af Bank-Noterne fandtes der til Overflod Blod-Pletter, der vidnede om, hvorfra Summen skrev sig. Pengene vare nemlig Udbyttet af en Forbrydelse, der for nogen Tid siden blev begaaet af en yderst farlig Forbryder, ved Navn Bulton, som det dog heldigviis nu er lykkedes Politiet at paagribe, og som forhaabentlig i den nærmeste Fremtid vil blive gjort aldeles uskadelig.

Saaledes havde Mr. Simouns altsaa endelig fundet det ukastelige Beviis, efter hvilket han havde søgt med en saa sjelden Udholdenhed.

Opløsningen paa Historien er ikke vanskelig at forudsee.

Mr. Bardel har atter overtaget sine Funktioner, efterat Gouvernøren har givet ham en Gratifikation.

Hvad Jonathan angaaer, har man ladet sig nøie med at afskedige ham, da de Indicier, der forelaae imod ham, ikke vare saa stærke, at man kunde finde sig foranlediget til at reise nogen Anklage imod ham.

John Colden, der har dræbt Opsynsmanden Whip,

men selv blev saaret ved hiin Leilighed, befinder sig endnu i Cold-Bath-Field-Fængslet; men saasnart som han er kommen sig, vil han blive bragt til Newgate.

Det vil saaledes neppe vare ret længe, førend hans Sag kommer for Retten, og vi skulle da ikke undlade at sætte vore Læsere i Stand til at følge Processen, der efter al Sandsynlighed vil blive ganske overordentlig interessant." — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Denne Artikel læste den graa Mand høit for Abbed Samuel, hvem han aflagde et Besøg i Sakristiet i St-Georgs-Kirken.

„Naa," sagde han derpaa smilende til den unge Præst, idet han lagde Avisen paa et Bord, „kan De saa forstaae det Hele?"

„Nei, endnu dog ikke ganske," svarede Abbed Samuel.

„Da er det dog ikke overvættes vanskeligt at fatte," vedblev den graa Mand. Det var naturligviis m i g, der optraadte som Overbetjent Simouns."

„Ja, det har jeg nok tænkt mig!"

„Den unge Pige havde jeg selv faaet anbragt henne ved det meget omtalte Huus."

„Naa, ja!"

„Og de Penge, der bleve fundne under et Brædt i Gulvet, havde j e g lagt derned."

„Ah! Nu begynder jeg at forstaa det!"

„Endelig vare Blodpletterne paa Bank-Noterne ikke ganske ægte; en Kemiker vilde snart have gjort den Opdagelse, at de bestode af Viin og rød Farve. Imidlertid er det da lykkedes mig at frelse den stakkels Bardel, der for Fremtiden vil tjene os med endnu større Troskab og Nidkjærhed, end hidtil!"

„Men John Colden", spurgte Præsten. „Vil han ikke blive transporteret til Newgate?"

„Jo, ganske vist!"

„Og straffet?"

„Ja, derom kan der ikke være den ringeste Tvivl!"

„Maaskee endog dømt til Døden?"

„Ja, det er i høieste Grad sandsynligt!"

„Men saa forstaaer jeg Dem virkelig ikke", sagde Præsten nu.

Den graa Mand smilede.

„Lykkedes det mig ikke at faae Drengen hjulpet ud af Fængslet?"

„Jo."

„Nu vel, — det vil ogsaa nok lykkes mig at frelse John Colden fra Skafottet."

Abbed Samuel vedblev imidlertid:

„Men er den lille Dreng ikke endnu bestandig udsat for Fare?"

„Nei, ikke saalænge som han og hans Moder holde sig skjulte oppe hos Kirke-Betjenten."

„Men der kunne de da ikke blive til evig Tid?"

„Ganske vist, — og derfor har jeg ogsaa stærkt i Sinde at fjerne dem fra den gamle Mands Bolig. Jeg har opdaget et Tilflugtssted for Drengen, i hvilket Ingen vil kunne krumme et Haar paa hans Hoved."

„Og det er?"

„Kristus-Hospitalet."

„Den Stiftelse, der blev oprettet under Kong Eduard den Sjettes Regering."

„Ja, netop," svarede den graa Mand. „De veed vel nok, at de Børn, der blive anbragte i denne Stiftelse, staae under Lord-Mayors Beskyttelse?"

„Ja, det veed jeg."

„Og at de nyde visse Privilegier, der skrive sig fra Middelalderen, samt bære en Uniform, der sikkrer dem imod at blive fortrædigede, hvor de end vise sig."

„De mener?"

„Det skal jeg sige Dem," svarede den graa Mand. „Dersom vi blot kunde faae Ralph anbragt i Stiftelsen og iført dens Uniform, vilde det være aldeles ligegyldigt, om han en Gang paa Gaden mødte og blev gjenkjendt af en af Politi-Betjentene i Kilburn, af Mr. Booth selv eller af en Opsynsmand fra Cold-Bath-Field; — han vilde alligevel ikke behøve at nære nogen Frygt for, at der skulde blive lagt Haand paa ham; i saa Henseende vilde hans Uniform yde ham tilstrækkelig Beskyttelse."

„Ja, det er Altsammen meget sandt," svarede Abbed Samuel, „men De kan dog vist ikke være uvidende om, at det er ganske overordentlig vanskeligt at faae et Barn optaget i Kristus-Hospitalet".

„Maaskee; — men jeg troer dog nok, det vil lykkes mig at faae Ralph optaget i det."

„Hvorledes vil De da bære Dem ad dermed?"

„De kan vel nok huske, at den lille Fyr umiddelbart efter sin Ankomst til London blev stjaalet af Mrs. Fanoche?"

„Ja, det har jeg ikke glemt."

„Naa, — men hvorfor stjal hun Drengen?"

„Hm! . . Ja, det veed jeg ikke!" svarede Abbed Samuel.

„Men det veed jeg," vedblev den graa Mand. „Hun stjal ham for at kunne udgive ham for en anden lille Dreng, der nu er bleven hende affordret, men som er død og borte."

„Naa, — og saa?"

„Ja, seer De, — dersom den seneste omtalte Dreng

endnu var i Live, vilde han kunne gjøre Krav paa at blive optaget i Kristus-Hospitalet. Derfor har jeg nu ogsaa i Sinde at lade Mrs. Fanoche faae Ralph tilbage."

„Er det muligt?" udbrød Abbed Samuel i en Tone, der vidnede om, at han var i høieste Grad forskrækket.

Atter smilede den graa Mand.

„Vær De kun ganske rolig, og sæt Deres Lid til til mig!" sagde han. — Har jeg da ikke allerede viist Dem, hvorledes jeg bærer mig ad med at naae mit Maal?"

„Men hvem er De da egentlig?" udbrød Abbed Samuel, idet han med en vis Beundring betragtede denne hemmelighedsfulde Person, for hvem Intet syntes at være vanskeligt, endsige da umuligt.

Den graa Mand bøiede Hovedet.

„Det har jeg jo allerede sagt Dem," svarede han. „Jeg er en stor Synder, som er bleven greben af Angeren."

Derpaa reiste han sig; — han vilde aabenbart gaae sin Vei.

„Hvor gaaer De nu hen?" spurgte Præsten ham.

„Jeg gaaer hen til Mistress Fanoche," svarede den graa Mand.

Og efterat han derpaa havde bukket ærbødig for Abbed Samuel, gik han ud af Kirken.

Ude paa Gaden traf han Shoking, der sagde til ham:

„Mrs. Fanoche er endnu ikke vendt tilbage til Dudley-Street."

„Hvor er hun da henne?"

„Hun opholder ſig endnu beſtandig ude i Heath-Mount, i Hampſtead.“

„Godt,“ ſagde den graa Mand, „ſaa hent en Droſchke, og lad os komme afſted!“

„Hvorhen?“

„Ud til Hampſtead! . . . I Morgen vil det døde Barns Fader nemlig lade høre fra ſig!“

Otte og tyvende Kapitel.

I den Mrs. Fanoche tilhørende Villa ude i Heath-Mount, i Hampſtead, herſkede der juſt ikke nogen overvættes ſtor Munterhed. Efterat Ralph var forſvunden, havde „Børneopdragerſken“ taget faſt Ophold der med den ſkotſke Pige, Mary.

Af det, ſom Lord Palmure fortalte ſin Datter, have vi ſaa omtrent faaet at vide, hvad der var forefaldet, efterat den graa Mand havde givet ſig til at ſøge efter den forſvundne Dreng.

Men derimod er der en anden Perſon, ſom vi for en Tid have tabt af Syne, og det uagtet denne Perſon ſpiller en meget vigtig Rolle i nærværende Fortælling.

Med disſe Ord ſigte vi til den vindtørre gamle Dame med Brillerne, ſom paa Kjøretouren fra London ud til Hampſtead havde hengivet ſig til de behageligſte Drømme, i hvilke hun havde ſeet ſig ſelv ſom Eierinde af et ſmukt Huus i Brighton, — ja, ſom en Dame, der

endvg for Fremtiden kunde ſpille en vis Rolle, da hun havde halvandethundrede Pund Sterling om Aaret at leve af.

Hun var bleven ſiddende ude i Droſchken medens Lord Palmure og de foregivne Politi-Betjente gik ind i Haven.

Efter nogle faa Minuters Forløb havde hun hørt nogle høie Skrig ſamt Udbrud af Forbauſelſe og Vrede; — hun havde ſeet Folk løbe frem og tilbage ude i Haven med Lys i Haanden, — og af alt dette havde hun draget den Slutning, at der tildrog ſig noget ganſke Overordentligt inde i Mrs. Fanoches Villa.

Nu var hun bleven bange, og derſom hun blot havde havt Penge, havde hun ſtrax taget Flugten; — men det Beløb, der var blevet hende lovet, laa endnu beſtandig i Lord Palmures Tegnebog, og Tegnebogen havde Adelsmanden endnu i ſin Bryſt-Lomme.

Det vindtørre gamle Fruentimmer havde ikke en Skilling hos ſig, og derfor var hun nødt til at blive, hvor hun var.

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend Støien blev endnu voldſommere, end før. Nu hørte Damen med Brillerne tydelig Mrs. Fanoches Stemme, der var endnu mere ſkingrende, end den pleiede at være, og ſkjælvende over hele Legemet ſagde det vindtørre Fruentimmer til ſig ſelv: „Det er ude med mig!“

Denne Kvinde, der ſelv var ſaa gruſom imod Børn, nærede nemlig den ſtørſte Frygt for Mrs. Fanoche; hun hadede „Børneopdragerſken“; men hun var altid kommen til at ſkjælve, naar denne ſaae paa hende.

Tilſidſt beſvimede det vindtørre Fruentimmer endog af Angeſt.

Da hun kom til ſig ſelv igjen, opdagede hun til ſin

ſtore Skræk, at hun laa paa en Seng inde i Villaen, og at Mrs. Fanoche og den ſkotſke Pige ſtode ved Siden af hendes Leie.

Mary nød ſin Hævn; thi nu kunde Mrs. Fanoche da ikke længer nære Tvivl om, at hendes Medhjælperſke havde forraadt hende.

Den ſkotſke Pige ſvang ſit Riis, ſaae med et triumferende Smiil paa Mr. Fanoche og ſagde til hende:

„Nu har De vel ikke Noget imod, at jeg pidſker hende ihjel, Madame?“

Hendes Herſkerinde gjorde ingen Indvendinger imod dette Forſlag, og nu gav den kraftfulde ſkotſke Pige ſig til at pidſke det gamle Fruentimmer, hvis Skrig ikke tildroge ſig et eneſte Menneſkes Opmærkſomhed; thi Hampſtead var, ſom ſagt, øde og tomt paa denne Aarstid.

Endelig fandt Mrs. Fanoche dog, at Synderinden var bleven tilſtrækkelig ſtraffet, og meget imod ſin Villie maatte Mary holde op med at pidſke løs paa ſin Fiende.

Nu ſagde Mrs. Fanoche til det vindtørre gamle Fruentimmer:

„Elendige Kvinde, Deres nedrige Planer have, ſom De ſeer, været til Skade for Dem ſelv. De er nu mere i min Magt, end De nogenſinde før har været, og glem endelig ikke, at De har været min Medſkyldige, og at De ſom en Følge deraf vilde komme til at friſte ſamme Skjæbne, ſom jeg, derſom det ſkulde falde Dem ind at gjøre Politiet bekjendt med de ſmaa Forſeelſer, jeg har begaaet!“

Det gamle Fruentimmer havde kaſtet ſig paa Knæ for at bede om Naade, og det ynkelige Anſigt, hun ſatte

op, vidnede tilstrækkelig om, at hun følte, at hendes Herskerinde havde Ret.

Mrs. Fanoche vedblev:

„Fra nu af er Alt forbi imellem os To; — vi have ikke det Ringeste med hinanden at skaffe. — Jeg jager Dem nemlig paa Døren!"

Det gamle Fruentimmer hulkede og græd, — tiggede og bad.

„Hvad skal der blive af mig, naar De jager mig paa Døren?" fremstammede hun tilsidst.

Rimeligviis gik det nu op for Mrs. Fanoche, at det dog ikke vilde være klogt af hende, paa denne Maade at skille sig af med et Fruentimmer, der havde været hendes Medhjælperske, eller rettere: Medskyldige, og som derfor kjendte alle hendes Hemmeligheder; thi langt om længe lod hun sig røre og gav sit Samtykke til, at den gamle Dame vendte tilbage til Huset i Dudley Street.

Som en Følge deraf begyndte det vindtørre Fruentimmer igjen paa at mishandle de ulykkelige smaa Piger, der vare blevne betroede til Mrs. Fanoches Omsorg.

„Børneopdragersken" selv blev derimod ude i Hampstead. Hver Dag sendte hun Mary til London efter Levnetsmidler og efter de Breve, der maatte være indløbne til hende; men selv vovede hun ikke at gaae udenfor sin Have.

Der var nemlig tre Ting, som Mrs. Fanoche var meget bange for.

Den ene var, at Lord Palmure skulde gjøre Anmeldelse til Politiet, — den anden, at de Personer, der havde forlangt den lille Ralph udleveret, igjen skulde aflægge hende et Besøg, og den tredie, at den tidligere om-

alte „Miſs Emily“ og hendes Mand ſkulde indfinde ſig hos hende og forlange deres Barn tilbage.

Imidlertid var der henrundet ni Dage, uden at der havde tildraget ſig Noget, ſom kunde forurolige hende.

Endnu den foregaaende Dag var Mary kommen tilbage fra London uden noget Brev, men derimod med den dog tilſyneladende meget beroligende Forſikkring, at Alt gik ganſke fortræffelig i Penſions-Anſtalten; — men ikke deſto mindre var og blev Mrs. Fanoche et Bytte for den piinligſte Bekymring og Engſtelſe.

Den tredie Dag var Klokken bleven fire om Eftermiddagen, uden at Mary var kommen tilbage, ſkjøndt hun dog havde været meget længe borte.

Mrs. Fanoche blev piint af de mørkeſte Anelſer. Hun havde aabnet et Vindue og taget Plads ved det for at lytte med ſpændt Forventning.

Endelig holdt en Omnibus udenfor hendes Villa, og et Fruentimmer ſteg ud af Vognen.

Dette Fruentimmer var ingen Anden, end Mary.

Den ſkotſke Pige havde et Brev i Haanden!

Da Mrs. Fanoche gjorde denne Opdagelſe, følte hun ſig tilmode, ſom om alt Blodet var blevet til Jis i hendes Aarer.

Som en Følge deraf ryſtede hendes Hænder voldſomt, idet hun aabnede Brevet, og hun var nærved at ſegne om, da hun ſaae, at det var fra Major Waterley.

Majorens Brev beſtod kun af følgende Linier:

„I Morgen ville min Huſtru og jeg tage os den Frihed at aflæggge Dem et Beſøg. Vi ere nærved at døe af Længſel efter at faae vort Barn at ſee igjen.“

Nu skjælvede Mrs. Fanoche over hele Legemet, og idet hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder, udbrød hun fortvivlet:

„Hvad i Alverden skal jeg nu gribe til? . . . Ak, hvad skal der dog blive af mig?"

„Madame", tillod Mary sig nu at bemærke, „det forekommer mig dog virkelig, at det just ikke er saa overvættes vanskeligt at komme ud af den Forlegenheb! — Den gamle Abekat derinde behøver jo blot at sige, at De er bortreist."

„Og har taget Drengen med?

„Ja, naturligviis!"

„Ak", sagde Mrs. Fanoche, „naar Majoren blot giver hende en halv Snees Guineer, fortæller hun ham strax, hvor jeg er henne! . . . Har hun ikke allerede een Gang forraadt os?"

„Jo, det er sandt nok," svarede den skotske Pige, for hvem det var en sand Tilfredsstillelse, at Mrs. Fanoche nu ikke længer nærede nogen Tvivl om, saa „den gamle Abekats" Falskheb. „Men, kunne vi jo virkelig reise bort herfra!"

„Og hvor skulde vi saa reise hen?"

„Ja, det veed jeg egentlig ikke," svarede Mary. — „Dog jo, hvis De ikke har Noget imod det, kunne vi jo reise til Skotland, — hjem til min Fødeby!"

„Men vi risikere, at Majoren henvender sig til Politiet, og naar Politiet først blander sig i en Sag, faaer det snart Alting at vide."

„Ja, det er kun altfor sandt," indrømmede den skotske Pige, idet hun udstødte et dybt Suk.

Mrs. Fanoche vedblev:

„Politiet vilde snart faae Fingre i Wilton; . . . den Nidding vilde tilstaae det Hele, . . . saa vilde vi blive dømte." . . .

„Ja, — til Døden," afbrød Mary hende her, „vi vilde blive hængte, Madame! . . . Men heldigviis vilde det da ikke gaae den gamle Abekat et Haar bedre!"

Og det lod virkelig til, at den skotske Pige fandt den sørgelige Skjæbne, som efter hendes Mening ventede hende, mindre haard, naar hun blot fik den Tilfredsstillelse, at hendes Fjende kom til at dele den.

Hendes Frue lod sig imidlertid ikke saa let trøste; hun vedblev at hulke og stønne, — indtil der atter hørtes Støi udenfor.

Ganske forskrækkede fore de to Frnentimmer op.

Det var dem ikke muligt at see Noget; men derimod kunde de tydelig høre Nogen gaae ude i Haven.

Og dog var Mary albeles vis paa, at hun havde lukket Gitter-Døren.

Imidlertid varede det ikke ret længe, førend et Par Skikkelser viste sig udenfor, og et Øieblik efter sprang en Mand ind af det aabne Vindue; — det Værelse, i hvilket de to Fruentimmer befandt sig, laa nemlig i Stue-Etagen.

Nu udstødte Mrs. Fanoche et Skrig. — I den Mand, der saaledes trængte ind i hendes Værelse, havde hun gjenkjendt Tiggeren Shoking.

Og lige i Hælene paa ham kom der en anden Mand, som Mrs. Fanoche ligeledes kun altfor godt kjendte. Det var den samme Mand, som for ti Dage siden i en saa bydende Tone havde forlangt Ralph udleveret.

Ved denne Leilighed var den graa Mand imidlertid ikke iført sin sædvanlige Dragt, men var klædt som Politi-Betjent; — han spillede endnu bestandig Overbetjen-

tens Rolle, — og da Mrs. Fanoche lagde Mærke dertil, sagde hun med skjælvende Stemme:

„Gode Gud! . . . . Nu blive vi bestemt arresterede!“ . . . .

Ni og tyvende Kapitel.

Baade den graa Mand og Shoking vare bevæbnede; — Hver især havde en Revolver og en Dolk, og de skyndte sig da ogsaa med at vise Mrs. Fanoche disse Vaaben.

„Min gode Dame,“ sagde den graa Mand derpaa til hende, „De veed vel sagtens ligesaa godt, som jeg, at De ingen Naboer har, og at det derfor ikke kan nytte Dem det Ringeste at raabe om Hjælp. — Og selv om De kunde gjøre Regning paa Bistand, vilde denne næppe være synderlig virksom ligeoverfor en Mand, der bærer den Uniform, som j e g har Ret til at bære.“

Mrs. Fanoche, der var nærved at døe af Skræk, kastede sig paa Knæ og bad med foldede Hænder om Naade.

Nu pegede den graa Mand paa Mary og sagde til Shoking:

„Bring det Fruentimmer d e r ned i Kjøkkenet, og

pas godt paa hende! . . . Jeg maa tale under fire Øine med hendes Frue."

Shoking adlød.

Den skotske Pige havde, som allerede tidligere bemærket, ligefrem herkuliske Kræfter; men hun indsaae nok, at Shokings Revolver og Dolk ikke vare til at spøge med, og hun fulgte derfor med ham, uden at gjøre Modstand.

Nu sagde den graa Mand til Mrs. Fanoche:

„De skal ikke være saa urolig, Madame! Jeg seer, at De skjælver over hele Legemet, og jeg maa derfor anseе det for min Pligt at berolige Dem ved at give Dem den Forsikkring, at jeg ikke er kommen for at arrestere Dem."

Disse Ord gjorde en ligefrem magisk Virkning paa Mrs. Fanoche. Hun reiste sig op, og nu gav hun sig til at smile til sin ganske vist uventede og nylig saa lidet velkomne Gjæst.

Efter en kort Pause vedblev den graa Mand:

„Nei, jeg har ikke i Sinde at arrestere Dem, skjøndt det ganske vist staaer i min Magt at gjøre det; — jeg veed nemlig meget nøie Besked om alle de Forbrydelser, som De har begaaet. Imidlertid vilde jeg ikke opnaae det Ringeste ved, at De blev arresteret, og derfor skal De slippe for denne Ubehagelighed; — med Hensyn til den Plan, jeg har lagt, haaber jeg nok, at vi To blive enige; thi De er vist et meget klogt Fruentimmer."

Mrs. Fanoche foer sammen.

Hun misforstod ganske den graa Mand, hvem hun antog for en Politi-Betjent, som ikke havde det Ringeste imod, at hun slap for at blive arresteret, naar hun blot betalte ham et passende Beløb for hans Overbærenhed.

„Ak, Herre," sagde hun, „jeg er villig til at gjøre Alt, hvad De forlanger, forsaavidt som det staaer i min Magt; . . . men jeg er ikke rig, og . . ."

Her skyndte den graa Mand sig med at atbryde hende.

„De tager aldeles feil", sagde han smilende, „jeg vil ingen Penge have af Dem!"

„Ikke det?" udbrød „Børneopdragerſken", der var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Nei, det er noget ganske Andet, jeg har at tale med Dem om", vedblev den graa Mand. „Sæt Dem der, — ved Siden af mig, — og hør saa opmærksomt paa, hvad jeg har at meddele Dem!"

Mrs. Fanoche adlød.

„Først og fremmest vil jeg kaste et Blik paa den Situation, i hvilken De befinder Dem," sagde den graa Mand nu. „De har begaaet saamange og saa store Forbrydelser, at der ikke er den allerringeste Tvivl om, at De vilde blive hængt, hvis jeg angav Dem."

Atter foer Mrs. Fanoche sammen.

„I Morgen aflægger Major Waterley Dem et Besøg for at faae sin Søn udleveret, og De seer Dem ikke i Stand til at opfylde hans — forøvrigt fuldstændig berettigede Forlangende!"

„Ak nei!" sagde „Børneopdragerſken" grædende.

„Naar Majoren faaer d e t at vide", vedblev den foregivne Overbetjent, „henvender han sig naturligviis til Politiet, og saa bliver De arresteret, bragt til Newgate og — hængt!"

Nu skjælvede Mrs. Fanoche igjen over hele Legemet.

„Imidlertid gives der en Maade, paa hvilken Sagen lader sig arrangere," sagde den graa Mand nu.

Atter fæstede Mrs. Fanoche sine gjennemborende Øine paa ham.

„Den Dreng, der for nogen Tid siden blev borte for Dem, er bleven funden," vedblev den foregivne Overbetjent.

Mrs. Fanoche udstødte et Skrig.

„Og De kan udgive ham for Majorens Søn", vedblev den graa Mand.

Nu foer Mrs. Fanoche op.

„Er det ogsaa virkelig sandt, at Drengen er bleven fundet?" udbrød hun.

„Ja, det er!"

„Men hvor er han da henne?"

„Jeg veed, hvor man kan træffe ham; — han staaer endog under min Beskyttelse.

„Men . . . vil De da betroe ham til mig?"

„Nei, det kan jeg dog just ikke sige, jeg har Lyst til! . . . Men derimod har jeg i Sinde at anbringe ham i et Huus, til hvilket De kan bringe Miss Emily og Major Waterley hen, uden at De derved udsætter Dem for nogen Fare."

„Jeg forstaaer Dem ikke", sagde Mrs. Fanoche.

„Det behøves heller ikke, — i det Mindste ikke for Øieblikket," svarede den graa Mand.

Derpaa greb han Mrs. Fanoches Haand, førte hende hen til det aabne Vindue og pegede paa et Huus, der laa tilvenstre for hendes Have.

„Seer De det Huus d e r?" spurgte han.

„Ja."

„Staaer det ledigt?"

„Ja, om Vinteren staaer det altid ledigt."

„I Morgen flytter der Nogen ind i det," sagde den graa Mand nu.

„Hvem da?" spurgte Mrs. Fanoche.

„En gammel Herre, hvem De maa aflægge et Besøg, saasnart som De er staaet op. Af ham vil De faae at vide, hvad De fremdeles har at gjøre."

„Men . . . Drengen?"

„Ham vil De træffe hos den omtalte gamle Herre."

„Er han alene der?"

„Nei, hans Moder er hos ham."

Mrs. Fanoche gjorde store Øine, og nu begyndte hun at nære Mistillid til den graa Mand.

„Men," sagde hun, „jeg kjender jo slet ikke Noget til den gamle Herre, De taler om; — jeg veed jo ikke engang, hvad han hedder!"

„Han hedder Lirton."

„Og jeg behøver kun at fremstille mig for ham?"

„Ja, det er fuldstændig tilstrækkeligt. Han kjender meget Mere til Dem, end De til ham, og af ham vil De blive modtaget med den største Høflighed."

Det faldt imidlertid ikke den graa Mand vanskeligt at see, at Mrs. Fanoche nærede Mistillid til ham, og han sagde derfor smilende til hende:

„De troer mig ikke?"

„Hm!" svarede „Børneopdragerſken," „De maa dog vist ogsaa selv indrømme, at alt dette, mildest talt, er meget besynderligt! . . ."

„Maaskee, — men ikke desto mindre forholder det sig Altsammen, som jeg har sagt", svarede den foregivne Overbetjent. „Og nu vil jeg tillade mig at give Dem et Raad. — De gjør klogest i at nære Tillid til mig og blindt at rette Dem efter, hvad jeg siger Dem. Dersom De ikke gjør det, vil det efter al Sandsynlighed ikke

vare ret længe, førend De faaer Kost og Logis i Newgate."

Atter foer Mrs. Fanoche sammen.

„Jeg er villig til at adlyde Dem," sagde hun.

„Og endnu vil jeg raade Dem til ikke at anstille noget Forsøg paa at flygte; thi saasnart som De kom udenfor Huset, vilde De blive arresteret," vedblev den graa Mand. „Dersom De derimod retter Dem efter, hvad jeg har sagt Dem, skal De ikke komme til at fortryde det."

Mrs. Fanoche saae atter paa den foregivne Overbetjent, men kunde ikke udholde hans bydende Blik og slog derfor Øinene ned. Dog kunde hun ikke lade være med at bemærke Følgende:

„Men, kjære Herre, den lille irske Dreng har en ualmindelig energisk Charakteer, og hans Forstand er mere udviklet, end man skulde troe . . ."

„Naa, og hvad saa?" afbrød den graa Mand hende her.

„Jo, — jeg er bange for, at han siger til Majoren, at han ikke er denne Mands Søn, — og at han tillige benytter sig af Leiligheden til at beklage sig over mig," svarede Mrs. Fanoche.

„De tager atter feil," sagde den graa Mand. „Jeg giver Dem mit Æresord paa, at han flyver Dem om Halsen, saasnart som han faaer Øie paa Dem, og at De vil kunne faae ham til at sige og foretage sig, hvad De vil!"

Nu blev Mrs. Fanoche aldeles maalløs af Forbauselse.

„Derpaa tog den graa Mand sin Hat.

„Farvel, Madame," sagde han, „i Morgen sees vi igjen!"

Derpaa gik han hen til Døren, aabnede den og kaldte paa Shoking, der — som vi vide — var nede i Kjælderen, hvor han passede paa den skotske Pige. — — —

„Følg mig!“

Og idet de gik ind i det omtalte gamle Huus, hviskede den foregivne Overbetjent til Shoking:

„I Nat faae vi et drøit Arbeide.“

„Saa?“ sagde Shoking i en ligegyldig Tone.

„Du har dog vist neppe nogen Anelse om, hvad det er for et Arbeide, jeg taler om?“ vedblev den graa Mand.

„Nei, det har jeg ganske vist ikke.“

„Vi maae nu grave en Død op,“ sagde den mærkelige Mand rolig.

Shoking havde, som allerede bemærket, vænnet sig til ikke at blive forbauset over Noget, og til ikke at rette Spørgsmaal til den graa Mand; men da han havde hørt dennes seneste Meddelelse, gav det dog et Sæt i ham, og han kunde ikke lade være med at spørge:

„Er der da et Lig her i Huset?“

Den graa Mand svarede imidlertid ikke, men gik hurtig op ad de steile Trapper.

Tredivte Kapitel.

Hvad den graa Mand havde at foretage sig der i Huset, var Noget, som Shoking strax burde have gjættet sig til.

Han havde ikke Andet at gjøre der, end at klæde sig om.

Shoking saae ham blive staaende udenfor en Dør paa anden Sal, tage en Nøgle op af Lommen og aabne Døren.

Derpaa tændte han Lys, og nu kunde Shoking see, hvor han var kommen hen.

Værelset saae ud, som om det blev beboet af en retskaffen og arbeidssom Haandværker, som hverken havde Kone eller Børn.

Hele dets Møblement bestod af en meget simpel Seng, et Bord, et Par Stole og et Klædeskab, i hvilket der hang nogle Klædningsstykker.

Den graa Mand lod imidlertid, som om han var hjemme her, og Shoking saae ganske forbauset paa ham.

„De boer dog vel ikke her, Herre?" spurgte han.

„Jo, — her og adskillige andre Steder, min Ven", svarede den graa Mand. „Jeg har leiet mig en halv Snees Værelser her i London."

„Det er unægtelig meget bekvemt," sagde Shoking, idet han udstødte et dybt Suk. „Paa den Maade risikerer man da aldrig at komme til at tilbringe Natten under aaben Himmel."

Den graa Mand kunde ikke lade være med at smile. Han saae paa Shoking og sagde:

„Det er sandt, jeg har Meddelelse at gjøre Dig, min Ven! Naar det en Gang lykkes mig at løse min Opgave, og jeg som en Følge deraf ikke længer har Brug for Dig, skal jeg ikke glemme at give Dig en passende Belønning for den Troskab, med hvilken Du har tjent mig."

„O", sagde Shoking ganske forlegen, „De maa endelig ikke troe, jeg tjener Dem for Fordelens Skyld, Herre!"

„Nei, det veed jeg; men ikke desto mindre anseer jeg det for min Pligt at forære Dig et lille Huus i Nærheden af London, i hvilket Du kan leve som en ægte Gentleman."

Nu tog den graa Mand sin Uniform af, iførte sig en gammel, forslidt Frakke, og satte en meget medtaget Hat paa Hovedet.

Paa samme Tid forsvandt hans røde Kindskjæg, og skjøndt Shoking tidt og mange Gange havde været Vidne til lignende Forvandlinger, brast han dog i Latter og udbrød:

„Naa, det maa jeg sige, — den aller fiffigste Politibetjent i London er dog kun en Sinke i Sammenligning med Dem!"

Da den graa Mand var bleven færdig med at klæde sig om, aabnede han en Koffert, der stod henne i en Krog, og tog en Lærredspose op af den. I denne Pose laa der en ganske ny Spade, en Hammer, en Stiksaug og en Skruetrækker.

„Tag Du disse Ting!" sagde han til Shoking. „I Nat faae vi Brug for dem."

Imidlertid tog han endnu en Gjenstand op af Kof-

ferten, og denne Gjenstand vakte i høi Grad Shokings Nysgjerrighed.

Det var en Lygte, men ganske vist ikke nogen almindelig Lygte. Den var forsynet med fire Glas af forskjellig Farve, — et hvidt, et blaat, et rødt og et grønt.

„Det var da Pokker til Lygte!" udbrød Shoking.

„Nu skal jeg vise Dig, hvorledes man bruger den," sagde den graa Mand.

Han aabnede Lygteen, trykkede paa en Fjeder, tændte det inde i Lygten anbragte Lys og slukkede derpaa det, der stod paa Bordet.

Nu saae Shoking, at kun den ene Side af Lygten var oplyst, men at det til Gjengjæld var et meget stærkt, hvidt Skjær, der straalede ud af den.

„Jh! Det er jo komplet Solskin!" sagde han.

Nu trykkede den graa Mand igjen paa Fjedren. Det hvide Skjær forsvandt og blev afløst af et grønt. Ved Hjælp af Fjedren fik den graa Mand derpaa først et rødt og derefter et blaat Skjær tryllet frem.

Den brave Shoking saae med den største Forbauselse paa disse Forvandlinger.

„Ja, en løierlig Lygte er det," sagde han, „det er baade vist og sandt!"

Efterat den graa Mand i nogen Tid havde moret Shoking paa denne Maade, sagde han til ham:

„Nu maa Du høre paa mig med Opmærksomhed, min Ven! . . . Du har vel nok hørt tale om, at de, der krænke Grav-Freden, blive straffede med Fængsel, undertiden endog med Deportation?"

„Ja, det veed jeg."

„Og dog er det netop denne Forbrydelse, vi nu staae i Begreb med at begaae!"

„Naa ja, saa har De naturligviis Deres gode

Grunde til at begaae den," svarede Shoking ganske rolig.

„Ja, det forstaaer sig af sig selv! — For Øieblikket er det mig imidlertid ikke beleiligt at blive arresteret, og derfor har jeg anskaffet mig denne Lygte, — eller rettere: ladet den lave til mig."

Shoking svarede ikke. Han havde endnu bestandig travlt med at stirre paa den besynderlige Lygte.

„Siig mig nu en Gang," vedblev den graa Mand, „er Du aldrig om Sommeren kommen forbi St. Pauls-Kirken om Natten?"

„Jo, meget ofte."

„Minde disse Lys-Skjær Dig da ikke om Noget, som Du har seet der?"

„Jo, ganske vist!" svarede Shoking. „Naar det har regnet, seer man tidt lignende Lys-Skjær paa Kirkegaarden. De flagre gjerne frem og tilbage."

„Og skifte Farve?"

„Ja, meget hyppig! Der er Folk, som troe, at det er de Dødes Sjæle, der vende tilbage til Jorden for at forvisse sig om, at deres Legemer hvile i Fred."

„Nei", sagde den graa Mand smilende, „det er gasagtige Uddunstninger, der opstige fra Ligene, naar de gaae i Forraadnelse. Imidlertid har jeg ikke det Ringeste imod denne Overtro, der i og for sig er uskadelig, og som i Nat kan blive os til megen Nytte."

„Hvorledes det?"

„Det skal jeg fortælle Dig paa Veien hen til vort Bestemmelsessted. — Kom nu!"

Nu slukkede den graa Mand sin Lygte og stak den i Lommen tilligemed et Fyrtøi. Shoking tog Posen med Værktøiet, og de to Mænd forlode Værelset.

Da de vare komne ned paa Gaden, saa den graa Mand paa sit Uhr.

„Klokken er ni, — men skjøndt vi have et godt Stykke Vei at gaae, komme vi dog tidsnok derhen," sagde han. „Det er ikke Umagen værd at tage en Vogn."

De gik nu igjennem Holborn-Street og Oxford-Street og kom derpaa ind i det irske Kvarteer.

Underveis sagde den graa Mand til Shoking:

„Nu skal jeg forklare Dig, hvad Du hidtil ikke har kunnet forstaae. — Politibetjente træffer man sjeldent i Nærheden af St. Georgs-Kirken."

„Det kommer vel sagtens af, at fattige Folk ikke trænge saameget til at blive forsvarede, som rige", bemærkede Shoking.

„Men derimod møder man altid en Mængde Tiggere, som ikke vide, hvor de skulle tilbringe Natten, og Drukkenboldte, der gaae paa Jagt efter et Beværtnings-Lokale, som endnu er aabent, — og det er netop disse Mennesker, jeg er bange for; — det er netop for deres Skyld, jeg har anskaffet mig denne Lygte."

„Men hvorfor er De netop bange for de Mennesker", spurgte Shoking.

„Hør mig!" svarede den graa Mand. „At komme ind paa Kirkegaarden, vil ikke falde os synderlig vanskeligt, eftersom Kirkebetjenten selv vil have den Godhed at aabne Gitterdøren for os."

„Ah!" sagde Shoking.

„Det er en saa voldsom Taage, at man ikke vil kunne see os ude fra Gaden, naar vi først ere komne ind paa Kirkegaarden," vedblev den graa Mand, — „og vi maae selv sørge for, at man heller ikke kan høre os arbeide; — vi maae altsaa ikke gjøre for megen Støi.

Alt dette er nu let nok; men Sagen er den, at vi maae have Lys for at kunne opnaae vor Hensigt."

„Ja, det har sin Rigtighed", sagde Shoking, som nu begyndte at „være med."

Den graa Mand var imidlertid endnu ikke færdig med at sætte sit Faktotum ind i Situationen.

Han vedblev derfor.

„Du vil dog vist kunne indsee, at jeg ikke kunde bruge en almindelig Lygte ved denne Leilighed; — en saadan vilde nemlig kun have kunnet tjene til at røbe os. Men derimod ville disse grønne, røde og blaae Lysskjær ganske sikkert indgyde Tiggerne og Drukkenboldtene Ærefrygt; — naar de faae Øie paa dem, ville de efter al Sandsynlighed korse sig og som gode og fromme Kristne opsende en Bøn til Forsynet for de stakkels Sjæle, der ikke kunne finde Fred og Hvile oppe i Himlen og derfor maae fremkalde Ufred og Uro her paa Jorden, — for at faae at vide, om de Legemer, der en Gang have været deres respektive Hylstre, ogsaa virkelig hvile i Fred." — Men naar Nat-Fuglene saa have opfyldt den Pligt, der paahviler dem som gode Kristne, ville de ganske sikkert ikke glemme at efterleve Selvopholdelses-Driftens Bud; — de ville ganske sikkert ikke betænke sig et Øieblik paa at smøre Hæser; — thi det maa dog aabenbart være dem meget magtpaaliggende, at de ikke komme i Kast med salig Hensovede, — som, efter hvad man siger, ikke skulle være til at spøge med, naar de en Gang imellem faae Lyst til, i det Mindste for en Stund, at give Afkald paa den — rimeligviis nok noget eensformige — paradisiske Salighed for at gjæste vor Jord, — der sandelig er alt Andet, end et Paradiis."

Denne Udtalelse fra den graa Mands Side var ble-

ven fulgt med den største Opmærksomhed af hans Ledsager.

Det hørte til de store Sjeldenheder, at den hemmelighedsfulde Personlighed, der kaldte sig „den graa Mand", holdt saadanne lange Foredrag.

Skjøndt Shoking nu i fjorten Dage havde været denne Mands trofaste Tjener og blinde Redskab, havde han dog endnu aldrig hørt ham holde et saa langt Foredrag.

Allerede denne Omstændighed vilde saaledes i og for sig have været tilstrækkelig til at overraske den brave Shoking; men hans Overraskelse derover vilde dog vist kun have havt til Følge, at han ikke vilde have været i Stand til at faae et Ord frem.

En ganske anden Virkning gjorde derimod Beskaffenheden af den graa Mands Udtalelse paa den brave Fyr.

Da han hørte den Mand, der lige fra det første Øieblik havde imponeret ham ved sin overlegne Optræden og — fremfor Alt — med sit overlegne Blik, — udtale sig paa en Maade, som den skikkelige Fyr maaskee nok i sin Tid havde hørt Mage til, — men ak, — for saa lang Tid siden, at han halvveis havde glemt det, — da blev han ligefrem begeistret.

Begeistring føler imidlertid altid Trang til at give sig Luft, — og den brave Shoking udbrød derfor:

„Jeg gad dog nok vide, om der paa hele Guds grønne Jord findes et eneste Menneske, der ikke vilde være villigt til at følge en Mand, som har saadanne Indskydelser og udtaler dem med saadanne Ord, lige til Verdens Ende!"

Denne — dog virkelig ganske overordentlig smig-

rende — Kompliment fandt den graa Mand ſig imidlertid ikke foranlediget til at tage den ringeſte Notits af.

Han gik ganſke rolig videre, — og Shoking fulgte naturligviis efter ham.

De to Mænd gik nu ned ad „the Strand", hen til Waterloo-Broen.

Da de vare komne hen til denne, bøiede Shoking ſig ud over Rækværket for at ſee paa Themſen.

Floden var imidlertid ikke til at ſee; thi Taagen var ſaa tæt, at det ikke engang var muligt at ſkimte de Lygter, der vare anbragte paa Broen.

„Det er virkelig en meget pasſende Nat til at grave en Død op!" tænkte Shoking.

Og de to Mænd gik over Broen.

Een og tredivte Kapitel.

Da den graa Mand og Shoking vare komne over Waterloo-Broen, befandt de ſig i det Kvarteer af London, der kaldes Southwark.

Herfra er der kun et kort Stykke Vei til St. Georgs-Kirken.

Den graa Mand undgik imidlertid Hovedgaderne, ſom jo naturligviis vare de meeſt befærdede; han valgte ſaaledes ikke den nærmeſte Vei; men alligevel varede det ikke længe, førend han naaede den katholſke Kirke.

Imellem Klokken ni om Aftenen og Klokken to om

Morgenen er Taagen altid tætteſt paa begge Themſens Bredder, og i dette Øieblik var den ſaa voldſom, at de to Mænd kun akkurat kunde ſkimte et Lys, der var tændt oppe i Taarnet.

„Kirke-Betjenten venter os," ſagde den graa Mand.

Og nu gik han hen til det Gitter, der omgiver Kirkegaarden.

Gitterdøren ſtod paa Klem, og de to Mænd gik ind paa Kirkegaarden.

Nu ſagde den graa Mand til Shoking:

„Giv mig Haanden! . . . Du kunde let falde over en eller anden Grav; — jeg kjender derimod Veien."

„Hm!" ſagde Shoking. „Derſom Nogen for otte Dage ſiden havde ſagt til mig, at jeg en Nat ſkulde gaae mig en Tour paa en Kirkegaard, vilde jeg ikke have troet ham. Vel kan jeg juſt egentlig ikke ſige, at jeg er bange for de Døde; men jeg vilde dog foretrække at ſpadſere i Hyde-Park."

„Gentleman!" ſagde den graa Mand i en temmelig ironiſk Tone.

„Ja, ſeer De", vedblev Shoking, „man maa nu ſige, hvad man vil, ſaa kunne de Døde dog ikke være tilfredſe med, at man forſtyrrer deres Ro."

Den graa Mand ſvarede ikke, men gik videre og trak Shoking med ſig. Det varede imidlertid ikke ret længe, førend den brave Fyr begyndte at ſkjælve, og han kunde mærke, at Haaret fra Tid til anden reiſte ſig paa hans Hoved.

i Da de vare komne hen til den lille Dør, der førte nd til Koret i Kirken, bankede den graa Mand a den og den blev ſtrax aabnet af Kirke-Betjenten, ſom havde en Lampe i Haanden.

„Staaer Alt godt til?“ spurgte den graa Mand.

„Javel, Herre“, svarede Oldingen, „Moderen og Barnet ere endnu bestandig oppe i mit Værelse.“

„Og de vente mig?“

„Det gjøre de ganske sikkert! Abbed Samuel var her for en Timestid siden.“

„Ah!“

„Ja, han talte med dem Begge, og til mig sagde han, at jeg ganske rolig kunde efterleve alle Deres Befalinger.“

„Og deri havde han Ret“, svarede den graa Mand, idet han traadte ind i Kirken.

„Og jeg er ogsaa rede til at adlyde Dem“, vedblev Kirke-Betjenten.

„Hvad jeg end siger eller foretager mig?“

„Ja, — Abbed Samuel siger jo, at jeg skal gjøre det,“ svarede Oldingen. „Ham er det jo ligefrem min Pligt at adlyde.“

Den graa Mand sagde derpaa til Shoking:

„Det er det Bedste, at Du bliver siddende her og venter paa mig.“

„Hvor gaaer De da hen?“ spurgte Tiggeren.

„Op i Kirketaarnet.“

Med disse Ord gik den graa Mand hen til den Trappe, der førte op til Kirke-Betjentens Værelse.

Da han saae, at den gamle Mand fulgte efter ham, sagde han til denne:

„Er Irlænderinden gaaet til Ro?“

„Nei, Herre“, svarede Oldingen, „men hendes Søn har allerede sovet længe.“

„Det kan være det Samme; — det er kun hende, jeg skal tale med.“

Og nu gik han ganske sagte videre; formodentlig ønskede han ikke at forstyrre den lille Drengs Søvn.

Hvad forefaldt der nu imellem Irlænderinden og ham?

Ja, det fik Shoking ikke at vide.

Derimod maatte den stakkels Fyr vente i en heel Time. Han skjælvede over hele Legemet og vovede ikke at tale til Kirke-Betjenten, som var vendt tilbage til ham. I Aften blev Shoking endog bange for sin egen Stemme, som ganske vist paa dette Sted tog sig noget anderledes ud, end ellers.

„For de Levende er jeg ikke bange," tænkte han, „Shoking er en Gentleman, og en Gentleman er ikke bange for at bestaae Farer, naar han blot veed, hvem det er, han har at gjøre med. Men hvad de Døde angaaer, er det en anden Sag!"

Tiltrods for den Tillid, som han nærede til den graa Mand, begyndte den stakkels Fyr virkelig med Længsel at tænke paa de Dage, som han havde tilbragt i Nød og Elendighed.

„Jeg vilde hellere lide Sult og tilbringe Natten under aaben Himmel, end sidde her ret længe!" sagde han til sig selv.

Endelig kom den graa Mand tilbage.

„Du har dog vel Kassen med Værktøiet?" sagde han til Shoking.

„Ja, her er den", lød Svaret.

„Godt! . . . Saa lad os komme afsted!"

„Hm! . . . Det er altsaa virkelig Deres Mening?" spurgte Shoking.

„Hvilket?"

„At vi skulle grave en Død op?"

„Ja, ganske vist!"

Det lod til, at Shokings seneste Spørgsmaal havde gjort et stærkt Indtryk paa den gamle Kirke-Betjent; thi han studsede og syntes at spidse Øren.

Dette udgik ikke den graa Mands Opmærksomhed, og han sagde derfor til Oldingen:

„Har Abbed Samuel ikke sagt til Dem, at De skal adlyde mig i Eet og Alt?"

„Jo, Herre!"

„Godt! Saa hør, hvad jeg har at sige Dem! — Naar aabner De Gitterdøren til Kirkegaarden.

„En Time før Daggry."

„Ja, det forekom mig nok, at De havde fortalt mig noget Lignende. — Men hør nu! Naar vi gaae herfra i Nat, tage vi Irlænderinden og hendes Søn med."

„Ah!" sagde Kirkebetjenten.

„Og naar vi ere gaaede herfra, lukker De Gitterdøren, gaaer til Ro og aabner ikke Døren igjen, førend det er blevet høilys Dag i Morgen. — Kan De ikke indsee, hvorfor De skal bære Dem saaledes ad?"

„Nei, jeg maa tilstaae . . ."

„Ene og alene forat den stakkels sortklædte Dame, som hver Morgen kommer herhen for at bede ved sin Søns Grav, ikke i Morgen skal kunne komme ind paa Kirkegaarden saa tidlig, som hun pleier."

„Det er altsaa den unge Mands Grav . . .?"

„Ja, netop", svarede den graa Mand, „men De kan for Resten være ganske rolig, — vi have hverken i Sinde at tage Liget eller Kisten. — I Morgen tidlig maa De saa lade Graverkarlen bringe Graven i tilbørlig Orden igjen; — naar den stakkels Kone næste Gang kommer herhen, maa hun nemlig ikke kunne see, at Nogen har rørt ved den."

Derpaa tændte den graa Mand sin Lygte, men sørgede for, at kun det grønne Skjær kom til Syne.

„Kom nu!“ sagde han derefter til Shoking.

Den stakkels Fyr adlød; men medens han fulgte efter den graa Mand, dinglede han rigtignok, som om han var beruset.

Da de vare komne ud paa Kirkegaarden, begyndte deres Vandring omkring imellem Gravene forfra.

Den graa Mand svang sin Lygte frem og tilbage og holdt den snart høit op i Veiret, snart heelt nede ved Jorden, for at Folk, der gik forbi, virkelig skulde troe, at det var en Lygtemand, de saae.

Efter nogen Søgen kom han endelig hen til Dick Harrisons Grav, og nu sagde han til den skjælvende Shoking:

„See saa! Nu maa Du holde Lygten og give mig Posen med Værktøiet!“

Derpaa tog han Spaden ud af Posen, lagde sig paa Knæ paa Jorden og begyndte at grave i denne.

Fra Tid til anden gjorde han en Pause for at trykke paa Fjederen i Lygten og faae et andet Lysskjær tryllet frem.

Pludselig hørte de to Mænd en eiendommelig Lyd; — det var Spaden, der stødte mod Kisten.

Da Shoking hørte denne ganske vist temmelig uhyggelige Lyd, reiste Haaret sig paa hans Hoved af Skræk, og han kom til at skjælve saa voldsomt, at Lygten faldt ud af hans Haand, og Lyset gik ud.

To og tredivte Kapitel.

Nu befandt den graa Mand og Shoking sig altsaa i det dybeste Mørke.

Tænderne klapprede i Munden paa Shoking, og den graa Mand kunde nok mærke, at hans Ledsagers Sind var et Bytte for den overtroiske Rædsel, som det ikke kan nytte at prøve paa at bekæmpe ved at tale fornuftig til den Paagjældende.

Han holdt op med at grave, stak Spaden ned i Jorden, søgte famlende efter Lygten, fandt den endelig og sagde derpaa til Shoking:

„Du røber mig dog tilsidst, Kujon! . . . Kom med!"

Og da han saae, hvor voldsomt Shoking skjælvede, greb han hans Arm og trak ham med sig.

„De maa endelig ikke være vred paa mig, Herre," sagde Shoking, „jeg kan ikke gjøre for det! . . . Da jeg hørte Spaden støde mod Kisten, blev jeg greben af en Rædsel, som jeg ikke kunde faae Bugt med!" . . .

Den graa Mand vendte ikke tilbage til Kirken, men gik hen til Gitterdøren, som endnu bestandig stod paa Klem.

Da de vare komne udenfor Gitteret, trak Shoking Veiret dybt.

„Naa, er Du endnu bange?" spurgte den graa Mand ham.

Nu havde Shokings Skræk tabt sig lidt, og han greb den graa Mands Haand, førte den til sine Læber og sagde:

„De maa endelig ikke være vred paa mig! . . . Det var første Gang, jeg gjorde mig uværdig til Deres Tillid, — og det skal ogsaa blive sidste!"

Udenfor Kirkegaarden ligger der et Slags Torv, og paa dette er der anbragt en Deel Bænke.

Paa en af disse lod den graa Mand Shoking tage Plads, og derpaa sagde han til ham:

„Her er Du dog vel ikke bange for at være?"

„Nei, aldeles ikke!"

„Og hvis der nu skulde komme Nogen, — eller hvis Du skulde høre Støi, vilde Du saa være rolig nok til at give mig et Signal?"

„Ja, det kan jeg meget godt paatage mig."

„Godt! Saa bliv her!"

„Hvis jeg skulde see eller høre noget Mistænkeligt, kan jeg jo give mig til at fløite," sagde Shoking nu.

„Nei," svarede den graa Mand, „det er bedre, at Du synger en eller anden bekjendt Sang, „Rule, Britannia", f. Ex.!"

„Skal skee!" sagde Shoking, der skammede sig som en Hund over, at han var bleven saa bange.

„Det egentlige Arbeide kan jeg meget godt være ene om", sagde den graa Mand.

Derpaa vilde han gaae sin Vei; men Shoking holdt ham tilbage.

„Herre", sagde han, „maa jeg spørge Dem, om det er Deres Mening, at jeg skal bære Liget?"

Dette Spørgsmaal fik den graa Mand til ae fare sammen.

„Naa," sagde han, „i Grunden er det da m i n Skyld, at Du er saa bange; — jeg burde strax have sagt Dig, hvad det egentlig er, der er Tale om. —

Kort og godt: Du kan være ganske rolig; — jeg tager ikke Liget med."

„Ah!" sagde Shoking, der ganske vist nu saae ud til at være beroliget, men tillige til at være meget forbauset.

Den graa Mand vedblev:

„Jeg hører ikke til de Mennesker, der give sig af med at stjæle Lig for at sælge dem til det kirurgiske Akademi."

„Men saa forstaaer jeg ikke . . .", begyndte Shoking.

Den graa Mand afbrød ham imidlertid.

„Men jeg maa aabne det unge Menneskes Kiste for at tage nogle Papirer ud af den, — nogle Papirer, der ere af største Vigtighed for vor Sag", bemærkede han. „See, det er det Hele; — er Du saa endnu bange?"

„Nei, slet ikke!" forsikkrede Shoking. „Nu kan jeg meget godt igjen gaae ind paa Kirkegaarden med Dem."

„Nei," svarede den graa Mand, „jeg seer dog hellere, at Du bliver her og holder Vagt"

Og nu vendte han tilbage til Dick Harrisons Grav.

Efterat han havde tændt sin Lygte ved Hjælp af det Fyrtøi, han havde i Lommen, gav han sig atter til at grave.

Der herskede den dybeste Stilhed i Kirkens nærmeste Omegn.

I London ere Gravene ikke synderlig dybe; — i Aarhundreder har man nemlig, for at faae Plads, seet sig nødsaget til at begrave det ene Lig ovenpaa det andet.

Dick Harrisons Lig havde saaledes neppe en Fod Jord over sig, og da den graa Mand fik Øie paa Kisten, lod han i et Par Sekunder det hvide Lysskjær falde paa den for at faae at vide, om Laaget var naglet fast eller kun skruet til Kisten. Dersom det Første havde været Tilfældet, vilde han være bleven nødt til at bruge Hammeren, og saa vilde han ikke have kunnet undgaae at gjøre nogen Støi. Til sin store Glæde gjorde han imidlertid snart den Opdagelse, at Laaget kun var skruet fast, og at han altsaa kunde lade sig nøie med at bruge Skruetrækkeren.

Derved blev hans Opgave meget let, og efter et Par Minuters Forløb havde han ogsaa løst den.

I samme Øieblik hørte han Shoking synge „Rule Britannia“, og ligeledes naaede Lyden af Fodtrin hans Øren.

Nu gav den graa Mand sig til at svinge Lygten i alle mulige Retninger.

Neppe havde han gjort dette et Par Gange, førend Fodtrinene fjernede sig, og Shoking hørte op med at synge.

To Arbeidere, der kom fra et Beværtnings-Lokale, havde nærmet sig Kirkegaarden; — men da de saae Lysskjæret, havde de skyndt sig med at tage Flugten; de ansaae nemlig dette for en Lygtemand, og denne antoge de for en Sjæl, der gjæstede sit forhenværende Hylster.

Faren var saaledes overstaaet, og den graa Mand tog igjen fat paa Arbeidet.

Han løftede Laaget af Kisten og fik nu Øie paa den Døde.

Efterat han havde truffet de fornødne Foranstalt-

ninger til, at det hvide Lysskjær kunde falde ned i Kisten, saae han, at der laa en Pakke Papirer under Ligets Hoved.

Forsigtig trak han Pakken til sig, og det lykkedes ham at sætte sig i Besiddelse af den, uden at Ligets Hoved rørte sig, — uden at den Dødes Søvn var bleven forstyrret.

„Farvel, stakkels Dick!" sagde den graa Mand nu. „Sov i Fred; — Du skal blive hævnet!"

Nu skruede han atter Laaget paa Kisten, dækkede denne til med Jord og gik derpaa hen til Kirkedøren, hvor den gamle Kirkebetjent stod og ventede paa ham.

„Er Drengen vaagnet?" spurgte den graa Mand.

„Ja, han er", svarede Oldingen.

„Saa maa De sige til Moderen, at hun skal komme herned."

Kirkebetjenten gik op i Taarnet, og efter nogle Minuters Forløb kom han tilbage, fulgt af Irlænderinden, som holdt sit Barn ved Haanden.

Ralph gjenkjendte straxt den graa Mand og udstrakte Armene imod ham.

„Kom, min Dreng!" sagde den hemmelighedsfulde Person, der med saa stor Iver virkede for Irlands Sag.

Og idet han derpaa fæstede et Blik paa Moderen, tilføiede han:

„Jeg skal nok bære Dig!"

Virkelig tog han Ralph paa Armen, og fulgt af Irlænderinden, gik han derefter ud paa Kirkegaarden.

Shoking sad paa Bænken og ventede paa ham.

„Nu maae vi see at faae fat paa en Droschke", sagde den graa Mand til ham. „Vi maae nemlig snareſt mulig kjøre ud til Hampſtead."

Medens de ilede bort, gik den gamle Kirkebetjent — i Henhold til den Ordre, den graa Mand havde givet ham, — hen til Gitterdøren og lukkede den i Laas.

Ende paa anden Deel.

Tredie Deel.

Newgate. — De Henrettedes Kirkegaard.

Første Kapitel.

Naar man er kommen til Enden af „the Strand“ og gaaer ned ad Fleet-Street, faaer man Øie paa en Tværgade, som man har paa venstre Haand.

Denne Gade er Old-Bailey.

Ved første Øiekast er der ikke noget Afskrækkende ved Old-Bailey.

Husene ere sorte — som da næsten alle Huse i City, — og i de fleste af dem findes der Kontoir-Lokaler. Desuden seer man der adskillige Beværtnings-Lokaler, en Slagterbod og en Kirke.

Men naar man gaaer lidt længere ind i Gaden, seer man pludselig til sin store Forbauselse, at denne bliver forvandlet til et trekantet Torv, hvis østlige Deel optages af en skummel Bygning.

Denne skumle Bygning er Newgate-Fængslet.

I Paris gjør man sig Umage for, saameget som muligt, at fjerne Fængslerne fra de smukke Kvarterer, der ere Verdens-Stadens Pryd; men Englænderne have ikke taget i Betænkning at opføre Newgate lige tætved St. Pauls-Kirken, Posthuset, Banken og Børsen.

Fra Newgate fører der tre Porte ud til Old-Bailey.

Porten i Midten fører ind til Gouvernørens Bolig og Kontoirerne; gjennem den mindre Port tilhøire blive Fangerne førte ind i den skumle Bygning, og udenfor Porten tilvenstre bliver Skafottet reist; — gjennem den gaaer den dødsdømte Forbryder, naar hans sidste Time er kommen.

Der findes ingen Skildvagter eller Opsynsmænd udenfor Newgate; — man gaaer forbi Fængslet som forbi enhver anden Bygning.

Newgate-Fængslet ligger paa Hjørnet af Old-Bailey og Newgate-Street.

I denne sidste Gade ligger Kristus-Hospitalet, og for Enden af Old-Bailey ligger Bartholomæus-Hospitalet, til hvilket de henrettede Forbryderes Lig blive bragte hen.

Naar Skafottet er reist, lyder der i den sidste Time før Exekutionen Klokkeklang fra Kristus-Hospitalet og fra St. Bartholomæus.

I England foregaae Exekutionerne offentlig; der blive de dødsdømte Forbrydere hængte i en Galge.

Om Sommeren finde Exekutionerne Sted Klokken fem, om Vinteren Klokken syv om Morgenen.

Naar Forretningsmændene paa en saadan Dag begive sig til deres Kontoirer, — hvilket gjerne pleier at skee Klokken ni eller ti om Formiddagen, — finde de ikke

det ringeste Spor tilbage af det uhyggelige Drama, som de vilde have kunnet see fra deres Kontoir-Vinduer.

Lidt før Daggry giver en Afdeling Politibetjente Møde ved Skafottet, og begge Sider af Old-Bailey blive da afspærrede ved en Jernkjæde, indenfor hvilken Tilskuerne ikke maae komme.

Naar Skafottet er reist, og Klokkerne begynde at kime, ile de Nysgjerrige til.

Disse Nysgjerrige høre til Værmen af Befolkningen, — og dog tale disse Mennesker, der med Rette blive henregnede til den laveste Pøbel, ganske sagte sammen, naar de overhoved have Lyst til at tale sammen paa dette Sted.

Henholdsviis Klokken fem eller Klokken syv kommer den dødsdømte Forbryder gaaende ud af den skjæbnesvangre Port, — og efter nogle faa Minuters Forløb er det Hele forbi. — En Time senere erklære Lægerne den Hængte for død; Liget bliver da bragt bort, og Mængden fjerner sig. —

Paa denne Dag, — det var lille Juleaften, — havde Old-Bailey været Vidne til et Skuespil af denne Art.

Om Morgenen var en stakkels Djævel af en Franskmand nemlig bleven hængt, fordi han havde dræbt den Kvinde, der deelte hans Armod med ham.

De to Stakler, der hverken havde Brød eller Klæder, vare i deres Fortvivlelse blevne enige om at tage Afsked med Livet.

Franskmanden havde da først dræbt sin Elskerinde, og derpaa havde han villet tage Livet af sig selv; men det Saar, han havde tilføiet sig, havde ikke været tilstrækkeligt til at dræbe ham.

Han var bleven helbredt, anklaget for Mord og dømt til Døden.

Samme Dag, som den Ulykkelige havde afgjort sit Mellemværende med den jordiske Retfærdighed, herskede der en vis Bevægelse i adskillige Handels-Kontoirer i Old-Bailey, men dog navnlig hos Bankier-Firmaet Harris-Johnson & Co.

Dette var nu heller ikke saa besynderligt.

Huset Harris havde en Filial i Paris, og den Franskmand, der nylig var bleven hængt, havde for et Aarstid siden været ansat i Husets Kontoir i London.

Chefen for Huset, Mr. Harris, havde imidlertid fundet sig foranlediget til at afskedige ham, fordi han en Søndag havde seet ham beruset.

For Resten var Mr. Harris en rettænkende Mand, og da han fik at vide, hvilket sørgeligt Udfald denne Historie havde faaet, havde det, til Trods for hans strengt religiøse Principer, gjort ham meget ondt, at han havde taget Sagen saa alvorlig; ja, han havde endog gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at faae Straffen formildet; men hans Bestræbelser i saa Henseende havde været frugtesløse.

Alle Kontoiristerne havde kjendt den stakkels Olivier, — saaledes hed Franskmanden; — det var derfor ganske naturligt, at de talte sammen om hans sørgelige Skjæbne, og det vakte ikke den ringeste Forbauselse, da den af dem, der havde havt Nattevagten i Forretnings-Lokalet for at passe paa den betydelige Pengesum, der fandtes i Kassen, tilstod, at han ikke havde kunnet gjøre Vold paa sin Nysgjerrighed, men var gaaet hen til Vinduet og saaledes havde været Vidne til hele Exekutionen.

„Ah!“ sagde en af de andre Kontoirister. „Saa De saae det Altsammen?“

„Ja, aldeles tydelig."

„Talte han til Mængden?"

„Nei, han kysſede blot det Krucifix, ſom Præſten rakte ham."

„Det var vel ſagtens en katholſk Præſt?"

„Ja, det var en vis Abbed Samuel, der nok ſkal være en Irlænder."

„Og Olivier gik Døden imøde med Rolighed?"

„Med den ſtørſte Rolighed af Verden!"

„Det er den Tredie, der er bleven hængt iaar", bemærkede en anden Kontoiriſt.

„Og der er en Fjerde, ſom venter paa at blive hængt."

„Hvem er det?"

„Det er en vis Bulton. Han ſkal hænges paa Mandag."

„Og den Femte vil ikke lade vente ret længe paa ſig", ſagde den Kontoiriſt, der førſt havde taget Ordet. „Endnu er han rigtignok ikke bleven dømt til Døden; men han kan være ganſke vis paa, at han bliver det. Det er en Irlænder, ſom har myrdet en af Opſynsmændene i Cold-Bath-Field."

„Hvad hedder han?"

„John Colden."

Nu ſagde en barſk Stemme henne i Døren:

„Mine Herrer, jeg maa nu anmode Dem om at tage fat paa Arbeidet."

Saaſnart ſom disſe Ord vare blevne udtalte, ilede Kontoiriſterne hen til deres reſpektive Pladſer.

Andet Kapitel.

Den Stemme, der havde opfordret Kontoiristerne til at opfylde deres Pligt, tilhørte Mr. Morok, der var Husets første Kasserer.

Mr. Morok var en meget streng Mand.

Han var ni og halvtredsindstyve Aar gammel, og i fem og fyrgetyve Aar havde han staaet i Husets Tjeneste.

Det var en lille, korpulent, rødmusset og skalbet Mand, der ikke brød sig om Andet i Verden, end hvad der stod i Forbindelse med Husets Forretninger.

For ham var hele Guds grønne Jord, ja, hele Verden, kun en umaadelig stor Hovedbog, i hvilken der kun fandtes Kreditorer og Debitorer; — et Menneske, der ikke paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med Huset Harris, existerede aldeles ikke for ham.

Mr. Morok var ugift; han nærede den største Afsky for Fruentimmer og Børn og havde for Skik at sige, at der ikke kunde tænkes nogen elendigere Spekulation, end at gifte sig.

Da han selv aldrig havde sat Priis paa Adspredelser, foragtede han Enhver, som ikke gik aldeles op i Forretningerne.

Den Dag, da Mr. Harris, som nok holdt af at more sig, overdrog Mr. Morok det Hverv at lede Husets Forretninger, var en sand Tycho-Brahes-Dag for hele det underordnede Personale. Mr. Morok forlangte, at

Kontoiristerne skulde arbeide baade Nat og Dag, og han syntes at staae i den Formening, at de kunde leve af Luften; i det Mindste lønnede han dem da meget knapt.

I Dag var han endnu mere gnaven, end han pleiede at være, og det var Bogholderen, Mr. Colmans, der maatte høre paa, at han gav sit daarlige Humør Luft.

„Maa jeg nu spørge Dem, Mr. Colmans, om der er nogen synd Sands i at opføre et saadant skandaløst Skuespil i en Gade som Old-Bailey, i hvilken der findes saamange Forretnings-Lokaler?" sagde Mr. Morok nemlig. Jeg giver mig ikke af med at være Filanthrop, og jeg anseer Dødsstraffen for en Nødvendighed; — thi dersom den ikke existerede, vilde alle velhavende Folk blive udplyndrede, ja, maaskee myrdede; — men hvorfor i Alverden skulle Exekutionerne netop finde Sted i Old-Bailey? Jeg boer i Farrington og har ikke kunnet sove hele Natten, fordi der travede en Mængde Mennesker op og ned ad Gaden. — I Morges fik jeg Hovedpine af at høre Klokkerne kime. — Nu er Klokken ti, og endnu er Ingenting kommet i tilbørlig Orden!"

„Men man kan da ikke hænge Folk midt om Natten," indvendte Bogholderen frygtsomt.

„Men man kunde hænge dem et andet Sted, end netop i Old-Bailey."

„Hvor da, Mr. Morok?"

„Jh, — et eller andet Sted i West-End; — der bestille Folk jo alligevel ikke Noget. Men i denne Gade boer der kun alvorlige Folk. Saadanne skandaløse Skuespil forstyrre os, — og desuden udøve de en demoraliserende Indflydelse paa de unge Mennesker. — Det saae vi jo nylig et Beviis paa."

Efter en kort Pause tillod Bogholderen sig at spørge:

„Har De aldrig været Vidne til en Henrettelse, Mr. Morok?"

„Nei, aldrig!"

„Og dog har De været her saa længe!"

„Ja, i over fem og fyrgetyve Aar!

„Ah!"

„Og i Gjennemsnit bliver der hængt fem Mennesker om Aaret. — Jeg kunde altsaa have seet over tohundrede Mennesker blive hængte."

„Og De har ikke en eneste Gang havt Mod til at overvære en Exekution?"

„Det er just ikke Mod, jeg mangler! . . . Den, der bliver hængt, har vel sagtens fortjent at blive det, og saa er Sagen mig ligegyldig; — jeg interesserer mig ikke for saadanne Mennesker!"

„I alt Fald maa man da indrømme, at De ikke er nysgjerrig."

„Jeg kan dog just heller ikke sige, at det er Grunden", svarede Mr. Morok. „Nei, seer De, jeg finder det i høieste Grad urimeligt, at Exekutionerne finde Sted i Old-Bailey, og om jeg end ikke kan forhindre Lord-Mayor og de andre vise Mænd fra at gjøre dumme Streger, vil jeg dog i alt Fald ikke gjøre mig til deres Medskyldige ved at tage Deel i disse."

„Og De har heller aldrig været inde i Newgate?" spurgte Bogholderen nu.

„Jo, det har jeg dog, — men kun en eneste Gang, og det var naturligvis ikke af egen Drift, jeg kom der. For en Ugestid siden anmodede Mr. Harris, — der virkelig undertiden faaer nogle latterlige filanthropiske Ideer, — mig om at gaae ind til denne Olivier."

„Og det gjorde De?"

„Ja."

„Synet af den Ulykkelige maa dog vist have gjort et dybt Indtryk paa Dem?"

„Nei, aldeles ikke!"

„Da har De dog ogsaa kjendt ham!"

„Ja, — og hvad saa?"

„Det maa dog være forfærdeligt at see det Indre af Newgate!"

„Jeg lagde slet ikke Mærke til, hvorledes der saae ud derinde."

„Lagde De heller ikke Mærke til, hvorledes den stakkels dødsdømte Forbryders Celle saae ud?"

„Nei, jeg gjorde ikke!"

Og nu gav Mr. Morok sig til arbeide.

Bogholderen fulgte hans Exempel, da han nok kunde mærke, at hans Foresatte ikke havde Lyst til at fortsætte Samtalen.

„Jeg troer virkelig, at alle disse Mennesker ere gaaede fra Forstanden!" tænkte Mr. Morok. „Bilde de sig ind, at det kan interessere m i g at see det Indre af et Fængsel og tale med en Fyr, der skal hænges?"

I dette Øieblik bankede det paa den Klap, der var anbragt i det Gitter, bagved hvilket han sad.

Mr. Morok aabnede Klappen og fik Øie paa en reiseklædt Herre, som paa Fransk sagde til ham:

„Kan De tale Fransk, min Herre?"

„Ja, jeg kan", svarede Mr. Morok, ligeledes paa Fransk. „Hvad er til Tjeneste?"

„Jeg kommer fra Paris," svarede den Fremmede, „og har en Anviisning paa Deres Herre."

„Fra hvem?"

„Fra Firmaet Monteaux & Lunel, paa Boulevard Montmartre."

Mr. Morok udstrakte Haanden.

„Lad mig faae Anviisningen!"

„Og desuden vilde jeg gjerne tale med Mr. Harris selv", vedblev Franskmanden.

I en noget haanlig Tone svarede Mr. Morok:

„Mr. Harris kommer først herhen ved Middagstid, og det er ikke saa let at faae ham i Tale. — Giv mig Deres Anviisning!"

Anviisningen lød paa to hundrede Pund Sterling.

„Vær saa god at kvittere!" sagde Mr. Morok.

„Men det er virkelig aldeles nødvendigt, at jeg kommen til at tale med Mr. Harris!" udbrød Franskmanden.

„Saa maa De skrive ham til! Naar De rigtig høflig ubbeder Dem en Samtale med ham, kan det nok være, at han opfylder Deres Ønske."

„Men det er mig magtpaaliggende at faae ham i Tale endnu idag."

„Det er umuligt!"

Og Mr. Morok tog de tohundrede Pund op af Kassen.

Franskmanden vedblev;

„Jeg er Læge, og min Regering har overdraget mig et Hverv af Vigtighed."

„Dem?" sagde Mr. Morok i den samme haanlige Tone, i hvilken han allerede een Gang havde talt til den Fremmede.

Denne svarede imidlertid ganske rolig:

„Ja, — mig! — Imidlertid kjender jeg ikke et eneste Menneske i London, og da Mr. Harris nu er Alderman, kunde han gjøre mig en stor Tjeneste."

„Men min gode Mand," sagde Mr. Morok nu, „troer De da virkelig, at den Første den Bedste, der blot har en Anviisning paa os paa lumpne tohundrede Pund, kan . . .?"

Her afbrød Franskmanden ham.

Med uforstyrrelig Rolighed og udsøgt Høflighed sagde han:

„Jeg beder om Forladelse, min Herre, men De tager feil!"

Med disse Ord aabnede han sin Brevtaske, tog en anden Anviisning ud af den og gav Mr. Morok Papiret.

Denne Anviisning lød paa fyrgetyvetusind Pund Sterling, — trehundrede og tresindstyvetusind Daler i danske Penge, — og var udstedt af Huset Rothschild i Paris.

Mr. Morok foer et Par Skridt tilbage og raabte:

„Jeremias! — Jeremias!"

En ganske ung Kontoirist kom strax løbende ind til ham.

„Jeremias", sagde Mr. Morok nu, „tag en Droschke, kjør hen til Elgin-Crescent, Nothing-Hill, og bed Mr. Harris om snarest mulig at komme herhen!"

Derpaa aabnede Kassereren Skranken for den Fremmede, trak en Lænestol frem og sagde med indsmigrende Høflighed:

„Behag at træde indenfor — og tage Plads."

Tredie Kapitel.

Chefen for Bankier-Huset, Mr. Harris, boede i Elgin-Crescent, tætved Kensington-Gardens, — det vil med andre Ord sige: i et af de roligste Kvarterer af West-End.

I dette halvt aristokratiske, halvt borgerlige Kvarteer boer der ikke saa ganske faa Forretningsmænd, som, efterat de have offret Formiddagen paa deres anstrengende Forretninger, gjerne ville have Fred og Ro Resten af Dagen, forat de ret med Velbehag kunne nyde Familielivets Glæder.

Mr. Harris havde en smuk ung Kone, der holdt ligesaa meget af at more sig, som han selv, og med hvem han havde været paa Bal om Natten. Han sov derfor endnu, da Jeremias kom hjem til ham.

Det hørte til de store Sjeldenheder, at Mr. Morok, der var en dygtig Forretningsmand og i Reglen selv vidste, hvad der skulde gjøres, gjorde sin Principal Uleilighed; — der maatte absolut være noget ganske Overordentligt paafærde, naar Kassereren gjorde en Undtagelse fra Reglen.

Mr. Harris skyndte sig med at komme op og gjøre Toilette, og derpaa gik han ud til Kontoiristen og spurgte denne, om han vidste, hvorfor Mr. Morok havde sendt Bud efter ham.

Kontoiristen svarede, at en Franskmand havde udbedt sig en Samtale med Chefen for Bankier-Huset.

„Han har vel sagtens en Anviisning paa os?“ spurgte Mr. Harris.

„Ja, det har han ganske vist“, svarede Kontoiristen.

„Har De hørt Noget om, hvor stor denne Anviisning er?“

„Ja, den lyder paa syrgetyvetusind Pund.“

Denne Forklaring var fuldstændig tilstrækkelig. En Mand, der har syrgetyvetusind Pund at fordre, er fuldt berettiget til at gjøre en Bankier Uleilighed, selv om Bankieren har været paa Bal om Natten.

Mr. Harris gav sig ikke engang Tid til at lade spænde for en af de pragtfulde Ekvipager, han eiede, men gjorde den unge Kommis den Ære, at kjøre sammen med ham i Droschken.

En halv Timestid senere holdt Droschken udenfor Bankierens Forretnings-Lokale.

Franskmanden sad endnu bestandig nogle faa Skridt fra Morok, der havde anseet det for sin Pligt at stille de seneste indløbne franske Blade til sin Gjæsts Disposition.

Bankieren traadte ind i Kontoiret og gik lige hen til Franskmanden, hvem han betragtede med ægte engelsk Flegma.

„Jeg er Mr. Harris“, sagde han derefter paa Fransk. „Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?“

„Det gjør mig virkelig ondt, at jeg har maattet gjøre Dem Uleilighed, min Herre“, svarede Franskmanden, „men jeg har et Brev til Dem fra Deres Korrespondent i Paris.“

Og med disse Ord overrakte han Bankieren et Brev.

„Maa jeg bede Dem om at gaae ind i mit Kabinet?

sagde Mr. Harris, idet han aabnede en Dør for den Fremmede.

Franskmanden efterkom Opfordringen, og da de to Mænd vare blevne ene, aabnede Mr Harris sin Korrespondents Brev og læste Følgende:

„Den Herre, vi adressere til Dem, er en Læge, ved Navn Firmin Bellecombe, som af det medicinske Fakultet i Paris har faaet det Hverv at foretage Studier med Hensyn til Strangulationen. Mr. Firmin Bellecombe er umaadelig rig og har forskjellige Anviisninger paa Dem. Vi indestaae for hele Beløbet og tillade os at udtale det Haab, at De ganske vil stille Dem til hans Dispostion og gjøre ham enhver Tjeneste, som han beder Dem om.

Mr. Firmin Bellecombe ønsker at besee Fængslerne, og da navnlig Newgate, og tillige vil han anstille Experimenter med hængte Forbryderes Lig.

Deres Stilling som Alderman vil gjøre det let for Dem at skaffe ham Adgang til de Steder, som han ønsker at tage i Diesyn."

Efterat Mr. Harris havde læst dette Brev igjennem, saae han paa den Fremmede, der blev saa varmt anbefalet til hans Velvillie.

Denne Fremmede var en Mand paa omtrent otte og tredive Aar, med et meget intelligent Ansigt. Navnlig lagde Bankieren med en vis Beundring Mærke til sin Gjæsts gjennemborende og bydende Blik.

„Jeg er til Tjeneste, min Herre", sagde Mr. Harris derpaa. „Hvad kan jeg gjøre for Dem?"

„Der har nok fundet en Exekution Sted idag?" spurgte Franskmanden.

„Ja, ganske vist."

„Er den henrettede Forbryders Lig allerede blevet bragt hen til Bartholomæus-Hospitalet?"

„Det veed jeg ikke; men jeg maa anfee det for sandsynligt, at dette allerede er skeet."

„Jeg kunde nok ønske at komme til at tale med Overkirurgen og at være tilstede, naar Liget bliver dissekeret. Hvad skal jeg gjøre for at opnaae dette?"

„Det Ønske vil De meget let kunne faae opfyldt, Hr. Doktor", svarede Mr. Harris. „Dertil udfordres der ikke Andet, end en Anbefalings-Skrivelse fra Lord-Mayor."

„Og . . . denne Anbefalings-Skrivelse?"

„Haaber jeg nok, at jeg kan skaffe Dem," svarede Bankieren.

Derpaa ringede Mr. Harris og befalede den Kontoirist, der kom ind til ham, at hente en Droschke.

„Kjører De med, Hr. Doktor?" sagde han derpaa til Franskmanden.

„Ja, hvis De ikke har Noget imod det," svarede Lægen.

Nu tog Mr. Harris Hat og Handsker, og han og hans Gjæst forlode derpaa Forretnings-Lokalet.

De to Mænd kom snart hen i King's-Street, i hvilken Gade Guild-Hall, Londons Raadhuus, ligger.

Franskmanden blev siddende nede i Droschken, medens Mr. Harris gik ind i Lord Mayors-Kontoir.

Der var neppe henrundet et Kvarteerstid, førend den franske Læge igjen fik Die paa ham.

Lord Mayor afslaaer kun sjeldent en Anmodning, som en Alderman retter til ham, og Mr. Harris havde faaet Adgangskort, baade til Batholomæus-Hospitalet og til Newgate.

„Hr. Doktor," sagde han til Franskmanden, jeg skal nu have den Ære at kjøre Dem hen til Bartholomæus-Hospitalet; — thi det vil De jo gjøre Begyndelsen med, — ikke sandt?"

„Jo, ganske vist, Mr. Harris", svarede Lægen.

Han tilføiede, at han kun talte det engelske Sprog meget daarlig, og Bankieren syntes at være meget glad over, at han fik Leilighed til at være Franskmanden til Nytte ved at gjøre Tjeneste som Tolk.

I Almindelighed vil en Udlænding, som kommer til England, finde Indbyggerne i dette Land ubehagelig kolde og ligegyldige; men mod den, der er bleven anbefalet til en Englænders Velvillie, viser denne Albions Søn sig i høieste Grad gjæstfri og tjenstagtig.

Mr. Harris betragtede den franske Læge som sin Gjæst og ansaae det for sin Pligt, i enhver Henseende at stille sig til hans Disposition.

Da de to Mænd vare komne hen til Bartholomæus-Hospitalet, viste Mr. Harris Portneren Adgangskortet og vexlede nogle faa Ord med ham.

Derpaa sagde Bankieren til sin Gjæst:

„Liget af den hængte Forbryder er slet ikke blevet bragt herhen, Hr. Doktor!"

„Ikke det?" spurgte Franskmanden.

„Nei, det er blevet i Newgate — og vil blive begravet der."

„Uden at blive disekeret?"

„Ja, — Lægerne have ladet sig nøie med at gjøre de to Snit i Kadaveret, som Loven fordrer, forat Døden kan blive konstateret."

„Og hvorfor have de ladet sig nøie med det?" spurgte Franskmanden.

„Rimeligviis fordi Julefesten er nærforestaaende“, svarede Mr. Harris. „De have vel sagtens ikke villet profanere denne store og smukke Høitid ved at dissekere Liget af en hængt Forbryder.“

„Naa, — saaledes?“ sagde Franskmanden. „Men kan jeg da ikke faae Liget at see?“

„Jo, — det vil jeg i det Mindste haabe“, svarede Bankieren. „Vi have jo ogsaa Adgangskort til Newgate.“

Mr. Harris og den franske Læge stege nu igjen ind i Droschken, der var bleven holdende udenfor.

I samme Øieblik gik en meget tarvelig klædt Mand forbi Bartholomæus-Hospitalet, og i Forbigaaende vexlede han et Blik med den franske Læge.

Denne tarvelig klædte Mand var ingen Anden, end — vor Ven Shoking.

Fjerde Kapitel.

Efter nogle Minuters Forløb holdt Droschken udenfor den midterste af Newgates Porte, — den Port, der fører ind til Gouvernørens Leilighed.

Gouvernøren i Newgate var en forhenværende Oberst, ved Navn Sir Robert M. . . . Det var en Mand paa omtrent halvtredsindstyve Aar, med lyst Haar, blaae Øine og et permanent Smiil paa Læberne. I sin

grønne, sølvbroderede Uniform tog han sig særdeles godt ud.

Sir Robert M. havde nu i over en Snees Aar været Gouvernør i Newgate; men skjøndt den Stilling, han beklædte, naturligviis havde en Mængde Skyggesider, var han dog den gemytligste Mand i hele Storbritannien; det var en sand Fornøielse for ham at forevise Fængslet for Fremmede, og Enhver, som i den Anledning henvendte sig til ham, blev modtaget med den største Forekommenhed, ja, endog ligefrem med Glæde, — naar den Paagjældende blot var forsynet med et af Lord-Mayor underskrevet Adgangskort.

Da Mr. Harris gjorde Sir Robert M. bekjendt med den franske Læges Ønske, betragtede Gouvernøren et Øieblik den Fremmede med den største Opmærksomhed, og derpaa rakte han ham Haanden; — Lægen havde aaberbart behaget ham; — men forøvrigt fandt Sir Robert da Behag i Enhver, som ønskede at faae Fængslet at see.

Alting skulde imidlertid gaae regelmæssig til i Fængslet, og Gouvernøren sagde derfor til Mr. Harris:

„Jeg maa anmode de ærede Herrer om at gaae ind af den anden Port."

Som en Følge deraf ringede Mr. Harris et Øieblik efter paa den forreste Port.

Portneren havde imidlertid faaet fornøden Ordre og skyndte sig med at lukke op.

Nu befandt Mr. Harris og den franske Læge sig i en Forsal, i hvilken de havde Kontoiret paa venstre, og Portner-Boligen paa høire Haand.

Ligefor dem var der en anden, ligeledes jernbeslagen Port, og den var forsynet med umaadelige Skodder og Slaaer.

Denne Port blev aabnet af Sir Robert, og nu befandt de tre Mænd sig i en temmelig mørk Korridor, som løb rundt om hele Fængslet.

Idet Sir Robert lukkede Porten, sagde han smilende:

„Af denne Port kommer man aldrig ud igjen!"

„Men kommer man overhoved ud igjen af Newgate?" spurgte Mr. Harris.

„I Almindelighed ganske vist ikke; men man har dog Exempler paa, at det er skeet", svarede den smilende Gouvernør.

Nu viste Sir Robert dem den Sal, i hvilken Advokaterne tale med Fangerne, og derpaa lod han dem see, hvorledes Cellerne vare indrettede. Mr. Harris maatte gjøre Tjeneste som Tolk; thi Gouvernøren kunde ikke tale Fransk.

Den franske Læge yttrede dernæst Lyst til at faae Korrektions-Værelset og de Dødsdømtes Celler at see, og Sir Robet opfyldte med største Beredvillighed hans Ønske.

Korrektions-Værelset havde slet ikke noget Uhyggeligt ved sig; men midt paa Gulvet stod der et Stykke Møbel eller et Instrument, — det var vanskeligt at sige, hvilken af Delene det var; thi det var aldeles ikke muligt at tænke sig, hvad det skulde kunne bruges til.

Da Sir Robert saae, at den franske Læge med megen Opmærksomhed betragtede det omtalte „Møbel" eller „Instrument", lokkede han ham heelt hen til det, — og nu passede han sit Snit og lod den Fremmede baade see og føle, hvad det var.

Nu brast den gemytlige Gouvernør i Latter, klappede i Hænderne som et Barn og sagde:

„Min gode Herre, naar De kommer tilbage til Frankrig, kan De da med Sandhed sige, at De af egen Erfaring kjender det Instrument, i hvilket Lomme-Tyvene blive stillede, naar de skulle have Pidsk!"

I et Par Minuter havde Doktor Firmin Bellecombe ikke kunnet røre et eneste Lem; men nu fandt Gouvernøren — vistnok med fuldt Føie, — at han havde drevet Spøgen vidt nok; han satte derfor sin franske Gjæst i Frihed og sagde derpaa:

„Nu skal jeg vise Dem Fange-Cellerne!"

Blandt Andet førte han dem nu ind i en Celle, i hvilken der herskede et saadant Mørke, at Mr. Harris og den franske Læge ikke kunde see hinanden, skjøndt de kun stode et Par Skridt fra hinanden.

Leende sagde Sir Robert derpaa:

„Naar en Fange gjør sig skyldig i Insubordination, kan jeg lade ham tilbringe tre Dage herinde, og han faaer da ikke Andet, end Vand og Brød, at leve af!"

Nu kom de ud i en lang, smal Gaard, der var omgivet af høie Mure.

Franskmanden saae sig om her med den største Opmærksomhed.

„Hvad tænker De paa?" spurgte Sir Robert.

„Jeg tænker paa, at det ikke maa være noget ganske let Stykke Arbeide at undvige herfra", svarede Lægen.

Sir Robert trak paa Skuldrene og sagde med Stolthed:

„Der har fundet Undvigelser Sted fra Clarkenwell fra Fængslet i Horsemonger-Lane og fra Cold-Bath-Field, ja, endog fra Tower, da det blev benyttet som Fængsel, — men aldrig fra Newgate!"

Da de vare komne hen til Enden af Gaarden, lod Gouvernøren dem træde ind i Korridor, til hvilken to Døre førte ud.

Her laae de dødsdømte Forbryderes Celler.

Til den ene af dem stod Døren aaben, og Mr. Harris, der gik forrest, foer pludselig et Skridt tilbage.

Han havde faaet Øie paa et Lig, der laa paa en Seng, ved Foden af hvilken to unge Mennesker og to Kvinder laae paa Knæ og opsendte Bønner til Forsynet. De to Kvinder vare iførte lange, uldne Kjoler, og deres Ansigter vare tilslørede. De unge Mennesker bare Kristus-Hospitalets Uniform gule Beenklæder og vide blaae: Frakker, og efter Kong Eduard den Sjettes Befaling vare deres Hoveder blottede.

Liget var bedækket med et Klæde, og man kunde ikke see dets Ansigt.

Femte Kapitel.

Sir Robert M. . . . havde lagt Mærke, til at Mr. Harris pludselig trak sig tilbage, og sagde smilende til ham:

„De skal ikke være bange; — de Døde gjøre ingen Fortræd! — Det er en stakkels Franskmand, ved Navn Olivier, som døde i Morges.“

Den franske Læge gik nu ind i Cellen; Mr. Harris blev derimod staaende udenfor.

„Med Deres Tilladelse vil jeg helst blive her", sagde han til Sir Robert. „Jeg kan nu engang ikke lide at see Lig."

„Det er fordi De ikke er vant dertil", bemærkede den gemytlige Gouvernør.

„Og desuden . . . har jeg kjendt den ulykkelige Olivier", vedblev Mr. Harris.

„Nei, virkelig?"

„Jo, — han var i sin Tid ansat paa mit Kontoir."

Mr. Harris rynkede Panden; — Sir Robert fandt det derfor rigtigst at lede Samtalen hen paa et andet Æmne.

„Veed De, hvem De to Damer der ere?" sagde han til Mr. Harris.

„Nei, jeg har ikke den fjerneste Anelse derom", svarede Bankieren.

„Det er meget fornemme Damer", vedblev Gouvernøren.

Mr. Harris havde nu indtaget en saadan Stilling, at han vendte Ryggen til Liget.

„Ah!" sagde han i en ligegyldig Tone.

Sir Robert fortsatte imidlertid sin Forklaring.

„Der gives nemlig her i London — ligesom overhoved i de større engelske Byer — en meget ansæet Forening, de saakaldte „Fængsels-Damer." Medlemmerne høre for Størstedelen til det høieste Aristokrati; de besøge Fangerne, bære Omsorg for disses Familier og vaager over de Døde. Naar der skal finde en Exekution Sted, indfinde to eller tre af disse Damer sig her Dagen i Forveien. De have Ret til at besøge den Døds-

bømte, til at tale med ham, uden at der er Andre tilstede, og til at opfylde hans Ønsker, forsaavidt som disse gaae ud paa, at de skulle bringe hans Familie hans sidste Hilsen."

„Ah!" sagde Mr. Harris. „Man lader altsaa disse Damer gaae ind i Cellen?"

„Ja", svarede Gouvernøren, „og det kan man da ogsaa ganske rolig gjøre, da Fangen er lænket, og de saaledes ikke ere udsatte for nogen Fare."

Her gjorde Sir Robert en Pause; det varede imidlertid ikke ret længe, førend han vedblev:

„Damerne ere tæt tilsløredе, saa at man ikke kan kjende dem. Naar Henrettelsen har fundet Sted, og Lægerne ikke ville disekere Liget, komme Damerne herhen for at bede for den Afdødes Sjæl, og Liget bliver saa begravet om Aftenen, efterat Solen er gaaet ned."

Medens Gouvernøren talte med — eller rettere: til Mr. Harris, var Franskmanden gaaet hen til Liget.

De to Damer rørte sig ikke af Stedet; men Drengene saae derimod noget forundrede paa ham.

Uden at bryde sig om, hvorvidt Reglementet tillod dette, eller ikke, havde han nemlig taget Klædet til Side og kastet et Blik paa Ligets Hals for at see, hvilke Virkninger Hængningen havde gjort.

Han saae da, at Ansigtet var opsvulmet, at Tungen hang ud af Munden, og at der var en blaalig Stribe om Halsen; — Touget maatte ganske sikkert have strammet meget stærkt.

„Denne Mand var ikke synderlig stærk", sagde han ganske sagte, „og dog er han først død efter syv eller otte Minuters Forløb. — John Colden vil nok kunne holde længere ud!"

Derpaa gik Franskmanden ud paa Gangen, hvor Sir Robert endnu bestandig havde travlt med at give Mr. Harris Forklaringer.

„Hvad Eleverne fra Kristus-Hospitalet angaaer", sagde han, „skal jeg nu tillade mig at gjøre Dem bekjendt med Grunden til, at de befinde sig her."

„Ja, jeg kan virkelig ikke rigtig indsee, hvad de have at gjøre her", bemærkede Bankieren.

„Som De veed, blev Kristus-Hospitalet stiftet af Kong Eduard den Sjette", vedblev Sir Robert. „Denne Fyrste, der døde, da han var sexten Aar gammel, var, som bekjendt, en Søn af Kong Henrik den Ottende og Johanne Seymour, den ulykkelige Anna Boleyns forhenværende Hofdame."

„Ja, alt det er mig bekjendt", sagde Mr. Harris, der netop var stolt af sit grundige Kjendskab til sit Fædrelands Historie.

Gouvernøren vedblev:

„Johanne havde opdraget sin Søn i Ærbødighed for den ulykkelige Fyrstinde, hvis Hoved faldt for Bødelens Øxe, og da den unge Konge stiftede Kristus-Hospitalet og tilstod de Børn, der bleve optagne i det, visse Priviligier, gjorde han det paa den anden Side til en Pligt for dem, til Erindring om det kongelige Offer at holde Vagt i enhver henrettet Forbryders Celle, indtil Liget blev begravet. Ved hver Exekution maae Stiftelsens ældste og yngste Elev derfor tilbringe nogle Timer ved Siden af det Leie, paa hvilket Liget midlertidig er blevet lagt."

„Da det lod til, at den franske Læge slet ikke forstod Engelsk, meente Mr. Harris, der nu var kommen sig af sin Forvirring, at han burde oversætte Gouvernørens Forklaring for ham.

De tre Mænd gik derpaa igjennem Korridoren.

„De har nu seet en henrettet Forbryder", sagde Sir Robert, „nu skal jeg vise Dem en dødsdømt!"

„Naa, saa De har ogsaa En her, som venter paa at blive hængt?" spurgte Mr. Harris.

„Ja, til Tjeneste!"

„Naar faldt hans Dom?"

„Igaar."

„Hvad hedder han?"

„Bulton."

„Og hvad har han gjort?"

„Han har blandt Andet anstillet et Forsøg paa at myrde en Bankier, ved Navn Thomas Elgin", svarede Sir Robert.

Med et meget haanligt Smil sagde Mr. Harris nu:

„En Bankier! . . . De er virkelig altfor høflig imod ham! Naar De havde sagt en Aagerkarl, vilde De have udtrykt Dem mere korrekt."

Gouvernøren aabnede nu Døren til den anden Celle, — og i samme Øieblik hørte de tre Mænd en Hylen, der ikke lød, som om det var et menneskeligt Væsen, der udstødte den.

Den kæmpestærke Bulton laa paa sin Seng; han havde et Bælte om Livet; hans Hænder vare bundne paa Ryggen, og hans Fødder vare ligeledes lænkede sammen.

Han hylede som et vildt Dyr, og skummende af Raseri udstødte han Forbandelser mod sine Dommere og svoer paa, at han ikke vilde døe.

Lægen saae paa ham.

Pludselig taug Bulton stille.

Han havde aldrig før seet dette Menneske; men dog

taug han, da Franskmanden fæstede sit forunderlig bydende Blik paa ham.

Sir Robert, der — nu som altid — var den personificerede Gemytlighed, sagde til Forbryderen:

„Hvorfor i Alverden gjør De dog saamange Opbævelser, min Ven? De skal jo først hænges den 2den Januar; — altsaa har De jo endnu en heel Uge at leve i."

„Jeg vil ikke døe!" hylede Bulton.

„Men det er hurtig bestilt", vedblev den fortræffelige Gouvernør. „Det gaaer i saadan en Fart, at De ikke engang faaer Tid til at lægge Mærke til, hvad man gjør ved Dem. Calcraff er en flink Fyr, det maa man lade ham! Der findes ikke Mage til Bøddel i hele Storbritannien. De vil nok blive tilfreds med ham, — det er jeg vis paa!"

Og da Gouvernøren meente, at der nu ikke var Mere at see inde i Bultons Celle, gik han ud i Korridoren.

Den franske Læge saae imidlertid endnu en Gang paa Fangen og gjorde et hemmelighedsfuldt Tegn til ham. — Det var det Tegn, paa hvilket Irlands Børn kjende hverandre.

Bulton foer sammen og udstødte et dæmpet Skrig.

Men Døren til hans Celle var allerede bleven lukket, og Franskmanden var forsvunden.

Fjette Kapitel.

Den franske Læge, Mr. Harris og Sir Robert kom nu igjen ud i Gaarden, i hvis modsatte Ende der var en Dør, som førte ud til en Gang.

Denne Gang, hvis Bestemmelse det ikke var saa ganske let at gjætte sig til, var ti Fod bred og tredive Fod lang; foroven var den dækket af et Gitter af tykke Jernstænger, gjennem hvilket man skimtede Himlen; — derfor kalde Londons Tyve ogsaa denne Gang „Fugleburet." I Baggrunden af Gangen saae man en jernbeslagen Egetræes-Dør.

Da Sir Robert og hans Ledsagere traadte ind i Gangen, vare to Fanger beskjæftigede med at tage en ti Fod lang og tre Fod bred Flise op.

Gouvernøren aabnede Døren i Baggrunden og viste sine Ledsagere Retssalen, ved hvilken der ikke var noget Mærkværdigt.

Da de tre Mænd vendte tilbage til „Fugleburet", saae Mr. Harris, at de to Fanger vare ifærd med at grave et Hul.

„Hvad er det, de Mennesker der foretage sig?" spurgte han.

„Det skal jeg sige Dem", svarede Sir Robert. „De ere ifærd med at grave den hængte Franskmands Grav. Vi staae paa de Henrettedes Kirkegaard; — da Olivier gik igjennem denne Gang, efterat han var bleven dømt til Døden, vidste han, at hans Lig vilde komme til at hvile under en af de Fliser, han gik hen over."

Mr. Harris skjælvede over hele Legemet, og selv paa

den franske Læge syntes Gouvernørens Ord at gjøre e dybt Indtryk.

Sir Robert, paa hvis Læber der endnu bestandig spillede et Smiil, pegede nu paa Muren. Ovenover hver Ligsted var der anbragt et Bogstav.

„See", sagde han, „her have vi Witgens, der myrdede sin Kone; — her er Henriette Stameton, som forgav sin Madmoder; — der ligger Franskmanden Barthelemy, — der Skotten Drury, — der Amerikaneren Butter, — der den irske Pige Mary!"

Mr. Harriv kunde ikke lade være med at skjælve, da han hørte den oprømte Gouvernør fortælle de Henrettedes Historie.

Da de tilsidst kom hen til den Grav, der var under Arbeide, sagde Sir Robert:

„Her vil Olivier altsaa komme til at hvile."

„Naar?" spurgte Mr. Harris.

„Saasnart som det er blevet mørkt", svarede Gouvernøren.

Og nu opvartede han sine Gjæster med en Beskrivelse af den meget simple Begravelses-Ceremoni, hvorpaa han bemærkede, at der altid blev lagt visse kemiske Substantser i Kisten, forat Liget kunde blive fortæret, inden det gik i Forraadnelse.

Nu var der ikke Mere at see i „Fugleburet", og Gouvernøren førte derfor sine Gjæster ind i Kjøkkenet.

Da Middagstiden nærmede sig, var man i fuld Aktivitet med at lave Mad; men Sir Robert gav ikke sine Gjæster Tid til ret længe at holde Øie med Forberedelserne til Middagsmaaltidet; det lod til, at han havde ganske anderledes interessante Ting at vise dem; thi med en meget hemmelighedsfuld Mine, der vel var egnet til

at fremkalde store Forventninger, aabnede han et Skab i Væggen.

Og de Ting, der fandtes i dette Skab, vare da ogsaa nok af den Beskaffenhed, at de kunde vække Forbauselse; — Skabet var nemlig fuldt af Tortur-Redskaber.

Og til stor Forargelse for Mr. Harris lod Sir Robert sig ikke engang nøie med at vise sine Gjæster disse Redskaber; han ansaae det endog for sin Pligt, — stadig smilende, — at give en Forklaring af de forskjellige Maader, paa hvilke de bleve benyttede.

Da Gouvernøren var bleven færdig med denne omstændelige Forklaring, sagde den franske Læge imidlertid:

„Men hvorfor ere disse Instrumenter netop blevne anbragte i Kjøkkenet?"

Mr. Harris maatte, — meget imod sin Villie, — oversætte dette Spørgsmaal for Sir Robert, som svarede:

„Rimeligviis fordi Kjøkkenet omtrent ligger midt i Fængslet! . . . Af samme Grund foregaaer der ogsaa andre Ting her, som just ikke høre til Kjøkken-Forretninger. — Maa jeg anmode de ærede Herrer om at see op til Loftet?"

Mr. Harris og den franske Læge efterkom strax denne Opfordring.

„Naa", sagde Sir Robert, „som de meget ærede Herrer see, er der oppe ved Loftet anbragt fire Kroge, — to ovenover den Dør, vi nylig gik igjennem, og to ved den anden derhenne. Naa, paa disse Kroge bliver der hængt to meget store Stykker Klæde, der saa danne et Slags Korridor midt i Kjøkkenet. — De ærede Herrer forstaae mig dog vel?"

„Ja", svarede Mr. Harris.

„Godt!" vedblev Gouvernøren. „Denne Korridor er en Gang, der specielt bliver indrettet for den dødsdømte Forbryders Skyld; — gjennem denne Gang maa han nemlig gaae, naar han skal bestige Skafottet."

„Naa, saaledes?" sagde Franskmanden med den største Roligbed af Verden, medens Haaret derimod reiste sig paa den brave Bankiers Hoved.

Syvende Kapitel.

Endnu var der kun een Ting at see i Newgate, nemlig Gibs-Afstøbningerne af de seneste henrettede Forbryderes Ansigter.

Ogsaa disse Gibs-Afstøbninger viste Sir Robert med den største Forekommenhed sine Gjæster, og derpaa fulgte han dem til Porten for at tage Afsked med dem.

Idet de to Mænd takkede ham for hans Forekommenhed, ringede det; Porten blev aabnet, og Harris og hans Ledsager fik Øie paa en ung Mand, der var klædt i Sort fra Top til Taa, og som langsomt gik ind i Fængslet.

Det var den katholske Præst, som om Morgenen havde fulgt Olivier til Skafottet, og som nu kom for at bede ved hans Grav.

Som vore Læsere vistnok allerede have gjættet, var denne Præst ingen Anden, end Abbed Samuel. Franskmanden og han vexlede et Blik, som baade undgik Gouvernørens og Bankierens Opmærksomhed.

Da Mr. Harris og den franske Læge vare komne ud paa Gaden, syntes de først ret at trække Veiret frit.

„Min kjære Herre," sagde Bankieren, „det glæder mig sandelig meget, at jeg har kunnet være Dem til nogen Nytte."

„Og jeg er Dem saameget desto mere taknemmelig for Deres Godhed", svarede Lægen, „som De synes at være meget modtagelig for Indtryk."

„Ja, det er jeg unægtelig", indrømmede Bankieren, „og jeg vil ganske oprigtig tilstaae, at Synet af dette Lig navnlig." . . .

Her afbrød Franskmanden ham.

„Det er altsaa virkelig sandt, at den Ulykkelige i sin Tid har tjent Dem?" spurgte han.

„Ja, det er virkelig sandt", svarede Mr. Harris, „og jeg har ogsaa gjort Alt, hvad der stod i min Magt, for at frelse ham, — det forsikrer jeg Dem."

Bankieren og hans Gjæst vare nu komne hen til den Førstnævntes Forretnings-Lokale.

„Hvad seer De efter?" spurgte Mr. Harris, der lagde Mærke til, at Lægen saae op til Vinduerne paa første Sal.

„Jeg seer, at Deres Vinduer vende ud til det Sted, paa hvilket Skafottet bliver reist," svarede Lægen.

„De har dog vel ikke Lyst til at see et saadant Skuespil?"

„Maaskee dog", svarede Franskmanden, „ikke af Nysgjerrighed, — det forsikrer jeg Dem, — men fordi jeg en Læge og reiser i en videnskabelig Mission. Jeg er kommen hertil for at studere Virkningerne af en Død, som er fremkaldt ved den Henrettelses-Methode, der anvendes i England, og som en Følge deraf er det muligt, at jeg endnu en Gang maa lægge Beslag paa Deres velvillige Forekommenhed."

„Ja, jeg staaer til Deres Tjeneste", sagde Mr. Harris.

„Tak! . . . Naar der næste Gang finder en Henrettelse Sted, udbeder jeg mig altsaa en Plads ved et af Deres Vinduer", sagde Lægen.

„Deres Ønske skal naturligviis blive opfyldt", sagde Mr. Harris. „Forøvrigt haaber jeg at have den Ære at aflægge Dem et Besøg for at bede Dem om at spise til Middag hos mig, hvilken Dag De selv vil bestemme."

Franskmanden bukkede.

„Hvor boer De?" vedblev Bankieren.

„I Panton-Hotel, Panton-Street, Hay-Market", svarede Lægen.

„Vil De have Penge?" spurgte Mr. Harris endnu.

„Ikke idag," svarede Franskmanden, „men efter Juul bliver jeg vist nødt til at tage min Tilflugt til Deres Kasse."

Derpaa vexlede de to Mænd et Haandtryk og gik Hver sin Vei.

Doktor Firmin Bellecombe gik ned ad Old-Bailey, lige til Fleet-Street, og der satte han sig ind i en Droschke.

Derpaa sagde han paa meget godt Engelsk til Kudsken:

„Kjør mig hen til Master Wandstones Beværtnings-Lokale i Old-Gravel-Lane!"

Kudsken saae noget forbauset ud, da han fik denne Ordre af en saa velklædt Mand; imidlertid sagde han ikke et Ord, men pidskede blot paa sin Hest.

Efter nogle Minuters Forløb holdt Vognen udenfor det skumle Beværtnings-Lokale, i hvilket Wilton og den Droschke-Kudsk, der var hans Ven og Medskyldige, en Nat havde drukket en Snaps Genever.

I dette Beværtnings-Lokale var der for Øieblikket kun en eneste Gjæst, og denne Gjæst var Shoking.

Da han fik Øie paa den franske Læge, sprang han op og spurgte ivrig:

„Naa, Herre?"

Den graa Mand, — thi det var naturligviis ham, der havde udgivet sig for Læge, — rystede paa Hovedet.

„Det gaaer ikke!" udbrød han.

„Gaaer det ikke?"

„Nei! Jeg har gjort mig nøie bekjendt med Lokaliteterne og undersøgt alle Forholdene. Der er ikke en eneste af Vogterne, som hører til vore Venner. Det er altsaa ikke muligt, at en Undvigelse skulde kunne blive sat i Scene der!"

„Saa maa John Colden altsaa døe?" sagde Shoking dybt bevæget.

„Nei."

„Da bliver han dog vist dømt til Døden?"

„Ja, naturligviis."

„Men hvorledes vil De da bære Dem ad med at frelse ham?"

„Lad mig om det!“ svarede den graa Mand rolig.

„Men — hvorfor har De egentlig sat mig Stævne her?“ spurgte Shoking.

„Fordi Abbed Samuel kommer herhen.“

„Naar?“

„Saasnart som den Stakkel, der blev hængt imorges, er bleven begravet.“

Alt dette var blevet sagt saa sagte, at Mr. Wandstone, der sad lige tæt ved dem og læste i Times, ikke havde kunnet høre et eneste Ord deraf.

„Og Calcraff boer jo her i Nærheden?“ spurgte den graa Mand pludselig.

Shoking foer sammen, da han hørte dette Navn.

„Ja,“ svarede han imidlertid. „Calcraff boer i Wellclose-Square.“

„Og Jefferies, hans Medhjælper, boer i Parmington-Street?“

„Ganske rigtigt“, svarede Shoking.

Efter en kort Pause vedblev han imidlertid:

„Herre, — De tænker dog vel ikke paa at bestikke Calcraff? — Det er ligefrem umuligt!“

„Troer Du det?“ sagde den graa Mand smilende.

„Jeg veed det!“ svarede Shoking. „Dersom det havde været muligt, vilde de rige Slægtninge og Venner af den Læge, han for kort Tid siden hængte, have gjort det. Doktor Sambrokes Kone tilbød ham hele sin Formue!“

„Og Calcraff afslog hendes Tilbud?“

„Ja“, svarede Shoking. „Og selv om Bøddelen vilde lade sit Offer slippe, — hvorledes skulde han saa bære sig ad dermed?“

„Det er der Noget i“, sagde den graa Mand. „Og dog! . . .“

„Og dog?“

„Dog kunde Bøddelen indrette Rebet saaledes, at hans Offer ikke døde!“

„Nei, virkelig?“

„Jo, og hvis Calcraff ikke forstaaer sig paa det, skal jeg lære ham det.“

„Hm! . . . Endnu en Gang: Calcraff er ubestikkelig!“

„Maaskee! . . . Men det er dog muligt, at det Samme ikke er Tilfældet med Jefferies.“

„Er det da Jefferies, der gjør Rebet i Stand.“

„Nei, det er Calcraff.“

„Saa forstaaer jeg ikke et Ord af det Hele!“

Med uforstyrrelig Rolighed sagde den graa Mand:

„Jefferies boer altsaa i Parmington-Street, og Parmington-Street ligger ikke langt borte herfra.“

„Nei, det er meget vist“, sagde Shoking.

„Nu gaaer jeg ud fra den Forudsætning, at Jefferies kommer til at fungere som Bøddel ved denne Leilighed.“

„I Stedet for Calcraff?“

„Ja, naturligviis!“

„Men Calcraff er jo ganske rask!“

„Maaskee!“

„Endnu er han da i alt Fald ikke død!“

„Men det er jo dog muligt, at han er syg!“

„Hm!“ sagde Shoking. „Deres Herlighed gjør alligevel Regning uden Vært!“

Shoking følte sig smigret ved, at den graa Mand behandlede ham som Gentleman, og kaldte derfor ofte sin Herre „Deres Herlighed.“

„Naa, saa jeg gjør Regning uden Vært?“ sagde den graa Mand.

„Ja, ganske vist!“

„Hvorledes det?“

„Jo, seer De, Herre, hvis Calcraff blev syg, vilde der blive sendt Bud efter Bøddelen fra Manchester!“

„Ganske vist; — men det vilde dog tage Tid at faae Bøddelen fra Manchester hertil, og der gives Sygdomme, som ere endnu hurtigere til Beens, end selve Telegrafen og Iiltogene paa Jernbanen.“

„Endnu er jeg ikke saa heldig at forstaae, hvad De mener, Herre“, sagde Shoking.

„Lad mig blot faae Tid til at drikke et Glas Viin, saa skal jeg nok forklare mig nærmere!“ svarede den graa Mand.

Og nu forlangte han en Hjertestyrkning, som han strax fik og nød med Velbehag.

Ottende Kapitel.

Shoking havde seet den graa Mand udrette saamange overordentlige Ting, at han ikke længer blev forbauset over Noget.

Imidlertid var den gode Shoking en praktisk Mand, og han holdt derfor nok af at drøfte Alt, hvad der skulde skee.

Efterat den graa Mand havde drukket Halvdelen af sin Viin, saae han sin hengivne Ven og trofaste Tjener stift i Øinene og sagde til ham:

„Dersom Du var noget mindre kløgtig, end Du er, vilde jeg give Dig det Svar, at alt dette ikke kommer Dig ved, — og saa vilde jeg lade mig nøie med at benytte Dig som mit blinde Redskab. Men da Du nu er en flink Fyr, og jeg stoler paa Din Troskab. . . .“

Her skyndte Shoking sig med at afbryde ham.

„Ja, det kan De rolig gjøre!“ sagde han.

„. . . Saa mener jeg, det ikke kan skade, at Du, — i det Mindste til en vis Grad, — bliver indviet i mine Planer.“

„Ogsaa i den Henseende har De Ret“, sagde Shoking. „Jeg kan kun gjøre mine Sager godt, naar jeg veed, hvad jeg gjør.“

„Lad os nu gaae ud fra, at Jefferies er en Fyr, der tager imod Bestikkelse!“ vedblev den graa Mand.

„Naa, ja“, sagde Shoking, efterat han havde betænkt sig et Øieblik, „lad os kun gaae ud fra den Forudsætning!“

„Og“, vedblev den graa Mand, „lad os saa fremdeles antage, at Calcraff pludselig bliver syg, — og det ikke om Aftenen eller om Natten, førend Exekutionen skal finde Sted, men i selvsamme Øieblik, som han skal hænge John Colden!“

„Oho!“ sagde Shoking.

Ganske rolig vedblev den graa Mand.

„Dette Udbrud fra Din Side siger mig, at Du har forstaaet min Mening! Du kan indsee, at der ikke kan være Tale om at give Møde med rød Plakat og sige, at „Forestillingen paa Grund af uforudsete Forhindringer ikke kan finde Sted“, — naar Skafottet først er blevet reist, — naar den nysgjerrige Mængde er strømmet til, og Delinkventen allerede har gjort sit sidste Toilette, tiltraadt

Vandringen igjennem Fængslet og maaskee allerede viist sig for „Publikum“!“

„Nei, det er meget sandt!“ bemærkede Shoking.

„Og saa bliver det Jefferies, der faaer det Hverv at fuldbyrde Exekutionen, — og han laver saa nok Rebet, — eller rettere: Løkken, — saaledes i Stand, som jeg ønsker.“

„Hm!“ sagde Shoking nu. „Jeg har hørt paa Dem med den største Opmærksomhed; — men endnu bestandig har jeg ikke den Ære at forstaae Dem. — Hvorledes vil De bære Dem ad med at faae Calcraff til pludselig at blive syg, — og det lige i det afgjørende Øieblik?“

„Det skal Du faae at see! I Paris var der en Skarpretter, som altid blev syg, otte Dage førend han skulde henrette en Forbryder. Naar den skjæbnesvangre Dag kom, maatte han saa drikke en Mængde Brændevin og Rom for at faae Mod.“

„Ja, men Calcraff drikker aldrig Andet, end Mælk,“ indvendte Shoking.

„Nei, jeg veed det nok.“

„Og af Mælk bliver man da ikke beruset.“

„Jeg skal nok sørge for, at det Glas Mælk, han drikker, gjør det umuligt for ham at røgte sit Kald.“

„Hvorledes det?“

„Ja, det er min Hemmelighed! — Har Du endnu flere Indvendinger at komme frem med?“

„Ja, det skulde jeg mene!“ svarede Shoking.

„Saa tal!“

„Jeg gaaer altsaa ud fra den Forudsætning, at Calcraff bliver syg, og at Jefferies lader jeg bestikke og laver en Løkke, som ikke strax dræber Delinkventen; — men til Trods for denne Forudsætning, kan jeg dog ikke ind-

see Andet, end at John Colden er og bliver Dødens visse Bytte. Medmindre Rebet gaaer midt over..."

„Det gaaer midt over", sagde den graa Mand ganske rolig.

„Naa, saaledes? . . . Ja, men selv om det skeer, hvad saa?"

„Saa falder Delinkventen ned!"

„Ja, naturligviis! . . . Men hvad skulde der vel være i Veien for, at man saa hængte ham op paany?"

„Ja. nu kan jeg ikke sige Dig Mere", svarede den graa Mand, „men naar det kommer til Stykket, skal Du nok faae at see, at jeg ikke har gjort Regning uden Vært."

Da den graa Mand saaledes havde meddeelt Shoking Alt, hvad han troede at burde meddele ham, blev Døren til Beværtnings-Lokalet atter aabnet, og denne Gang var det Abbed Samuel, der viste sig paa Dørtrinet.

Saasnart som den graa Mand fik Øie paa Præsten, løb han hen til ham og sagde:

„Hr. Abbed, en Mand af Deres Stand bør ikke uden den meest bydende Nødvendighed sætte sine Fødder i en saadan Kippe! . . . I dette Tilfælde er der hverken Tale om Deres Tro eller om Deres Hjord, — lad os derfor gaae vor Vei!"

„Som De vil!" svarede den unge Præst.

Shoking lavede sig nu ogsaa til at forlade Værtshuset; men den graa Mand gav ham et Vink om, at han skulde blive siddende, og sagde:

„Jeg skal snart igjen være hos Dig!"

Vor Helt og den irske Præst gave sig nu til at v andr

op og ned ad Old-Gravel-Lane, der altid er meget ubefærdet ved høilys Dag.

„Nu sover den Ulykkelige den evige Søvn", bemærkede Abbed Samuel, „og det Samme vil snart være Tilfældet med Bulton og med. . . ."

Hans Stemme skjælvede, og han afbrød sig selv.

„Som De seer, var jeg nylig inde i Newgate", sagde den graa Mand. Jeg har undersøgt Fængslet nøie; — det er ligefrem umuligt at hjælpe en Fange ud af det!"

„Min Gud!" udbrød Abbed Samuel ganske forskrækket. „Maae vi da lade vor Broder døe?"

„Nei", svarede den graa Mand.

„Men hvad har De da i Sinde at foretage Dem?"

„Jeg har i Sinde at frelse ham, naar han allerede staaer paa Skafottet."

Abbed Samuel saae paa den graa Mand.

„Jeg kan ikke indsee, hvorledes det skulde gaae til", sagde han.

„Opholde de fire feniske Høvdinger sig endnu bestandig her i London?"

„Ja."

„Og de adlyde Dem blindt?"

„Det forstaaer sig! Indtil Drengen bliver voxen, er jeg jo hans Repræsentant."

„Saa indestaaer jeg for John Coldens Liv!" sagde den graa Mand. „Lad os nu tale om noget Andet!"

Atter saae Præsten forbauset paa sin Ledsager.

„Fortalte De mig ikke en Gang, at Jefferies var Katholik?" spurgte denne.

„Jo, men en meget lunken Katholik; — han vover ikke at vedkjende sig sin Troesbekjendelse, fordi han er bange for, at han saa vilde miste sin dog virkelig alt

Andet end misundelsesværdige Bestilling. Forøvrigt er han ikke vor Broder, og det vilde let kunne blive farligt, om vi gjorde ham noget Forslag."

„Men han har jo en Datter?"

„Ja, en stakkels brystsvag Datter, der staaer paa Gravens Rand. Denne Datter er hans Diesteen, og ligeoverfor hende skammer den raa Mand sig over sin Haandtering; han har altid holdt den skjult for hende, og hun troer, han er en hæderlig Arbeider ved Dokkerne.

„Besøger De hende ikke fra Tid til anden?"

„Jo, jeg gjør."

„Godt", sagde den graa Mand, „saa maa De en Gang tage mig med derhen. Jeg har i nogen Tid opholdt mig ovre i Indien, og skjøndt jeg ikke er Læge af Profession, troer jeg dog nok, jeg kjender et ganske fortrinligt Middel imod Brystsyge."

„Ak", svarede den unge Præst, idet han rystede paa Hovedet, „jeg er bange for, at den stakkels Pige ikke staaer til at redde!"

„Hvem veed?"

„Og desuden er Jefferies saa raa og opfarende," vedblev Abbed Samuel.

„Naar han hører, at jeg vil gjøre mig Umage for at at helbrede hans Datter, bliver han nok mild."

„Naa," sagde Abbed Samuel, „siden De endelig vil det, er det bedst, at vi strax gaae derhen."

„Jeg er til Tjeneste!"

Den graa Mand gik nu atter ind i Beværtnings-Lokalet og sagde til Shoking:

„Hvis jeg ikke er kommen tilbage om en Time, spiser Du til Aften her; men Du maa ikke gaae herfra, førend jeg er kommen!"

„Godt!" sagde Shoking.

Nu gik den graa Mand atter ud til Abbed Samuel, og de to Mænd vandrede derpaa hen til Parmington-Street, en af Londons fattigste og uhyggeligste Gader, i hvilken man næsten kun møder pjaltede Fruentimmer og Børn med bare Fødder.

Midt i Gaden laa der et Huus, i hvis Stue-Etage der var et Beværtnings-Lokale, og i dette Huus boede Jefferies.

Det begyndte at blive mørkt, da de to Mænd kom hen til Huset; men pludselig foer den irske Præst sammen og sagde til sin Ledsager:

„Der sidder Jefferies, — udenfor Gadedøren!"

Paa Steentrappen sad der virkelig en Mand, som støttede Albuerne til Knæerne og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Ved den nærmeste Gaslygtes Skin kunde man see, at Taarerne trillede ned ad hans Kinder.

Præsten gik hen til denne Mand og lagde Haanden paa hans Skulder.

Calcraffs Medhjælper foer op, saa bedrøvet paa Abbed Samuel og sagde:

„Ak, De kommer for seent! . . . Jeg troer virkelig, at mit stakkels Barn er Døden nær!"

Niende Kapitel.

Det var imellem tre og fire Aar siden, at Jefferies var flyttet ind i Parmington-Street.

Allerede den Gang var hans Datter syg; men det var endnu ikke til at see paa hende; fra det Øieblik, da hun kom til at boe i Parmington-Street, havde Gadens fattige Befolkning imidlertid kunnet følge de Fremskridt, som hendes forfærdelige Sygdom gjorde.

De laveste Samfundsklasser ere meget ofte raae, ja, endog grusomme; men de kunne ogsaa være medlidende og venlige.

Den høie, blege unge Pige, der med et veemodigt Smiil paa sine Læber nærmede sig sin Grav, var hele Kvarterets erklærede Yndling, og hver Morgen, naar Jefferies bedrøvet traadte ud paa Gaden, blev han omringet af en Mængde Mennesker, som spurgte ham, hvorledes det gik Jeremiah, — saaledes hed den unge Pige.

Ogsaa Naboerne vare i lang Tid uvidende om, hvad Jefferies egentlig levede af; han kaldte sig „Arbeidsmand", og det var tilstrækkeligt for de brave Mennesker.

Desuden var Jefferies ordknap og menneskesky; han talte kun til dem, der spurgte til hans Datters Befindende, og det hørte til de store Sjeldenheder, at man saae ham i Beværtnings-Lokalet, hvor han da altid satte sig i en Krog og drak sit Kruus Øl, uden at sige et eneste Ord til noget Menneske.

Imidlertid havde man lagt Mærke til, at han til visse Tider var endnu mere alvorlig og barsk, end ellers; men det havde varet længe, inden man havde faaet den ringeste Anelse om Grunden dertil.

Hver Gang der foreſtod en Exekution, ſkjælvede Jefferies ved Tanken om, at en eller anden af hans Naboer ſkulde overvære denne og gjenkjende ham. For ſit eget Vedkommende brød han ſig vel ikke om Folks Ringeagt; men han var bange for ſin Jeremiah, ſom vilde døe af Smerte, hvis hun fik at vide, hvad han egentlig var.

I lang Tid lykkedes det ham ogſaa at bevare Hemmeligheden; „Torvet" i Old-Bailey var ſaa lille, at forholdsviis kun faa af Tilſkuerne kunde komme lige hen til Skafottet, og ſelv disſe kunde, paa Grund af Mørket og Taagen, kun ſee det Hele ſom igjennem et Slør.

Endelig, efter flere Aars Forløb, kom Sandheden dog for Dagen. Et Par Mænd fra Parmington-Street, der vare Stamgjæſter i det Beværtnings-Lokale, i hvilket Jefferies fra Tid til anden drak ſig et Kruus Øl, vare en Gang ſaa „heldige" at faae Plads lige tæt ved Skafottet; netop den Morgen var Taagen mindre tæt, end den pleiede at være, og den bekymrede Faders Hemmelighed var røbet. —

Da Jefferies ſamme Aften traadte ind i Beværtnings-Lokalet, ſaae han, at alle de der forſamlede Gjæſter med et Udtryk af Rædſel vendte ham Ryggen. Da braſt han i Graad, og paa ſine Knæe bønfaldt han de Tilſtedeværende om ikke at dræbe hans Datter ved at gjøre hende bekjendt med Sagens Sammenhæng. Og for den ſtakkels Piges Skyld havde de raae Mænd Medlidenhed

med ham; Jeremiah havde aldrig senere faaet at vide, hvad hendes Fader levede af. — — — — — —
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Da Abbed Samuel og den graa Mand kom hen til Jefferies, sagde denne altsaa til den Førstnævnte:

„Ak, — De kommer for seent! Jeg troer virkelig, at mit stakkels Barn er Døden nær!"

Da han om Formiddagen var kommen hjem fra Henrettelsen, havde han fundet sin Datter sengeliggende, og med pibende Stemme og et feberagtigt Blik havde hun sagt til ham:

„Det er godt, at Du kommer tidsnok til at tage Afsked med mig, kjære Fader! . . . Længe har jeg sat mig til Modværge; nu har jeg ikke engang længer Kræfter nok — eller Lyst til at staae op; . . . jeg føler, at jeg snart maa døe, Fader!"

Jefferies havde tilbragt hele Dagen ved sin Datters Leie; snart hengav han sig til den mørkeste Fortvivlelse; snart kastede han sig paa Knæ og bad til Gud.

Henimod Aften var Feberen bleven mindre voldsom, og den unge Pige var faldet i Søvn.

Da var den ulykkelige Fader gaaet ud og havde sat sig ved Gadedøren, hvor de to Mænd havde truffet ham.

„Min Ven", sagde den unge Præst til ham med den blide Stemme, der gik lige til Hjertet, „Gud er god, og man maa aldrig nære Tvivl om hans Barmhjertighed. — Hvor er Deres Datter henne?"

„Oppe paa sit Værelse! . . . Hun sover."

„Lad os en Gang see til hende!" sagde Præsten.

Nu lagde Jefferies først Mærke til Abbed Samuels Ledsager, og saasnart som han fik Øie paa denne, antog hans Ansigt et Udtryk af Forbauselse og Mistillid.

„Min Ven", skyndte den graa Mand sig med at sige, „jeg er Læge og har før frelst Mennesker, som alle mine Kolleger havde opgivet."

Jefferies udstødte et Skrig og betragtede den graa Mand med lidenskabelig Hengivenhed.

„De vil frelse mit Barn?" udbrød han.

„Maaskee!"

„O, saa maa De ikke være noget almindeligt Menneske!" vedblev den bekymrede Fader.

„Først og fremmest maa jeg see, hvorledes Deres Datter har det", sagde den graa Mand.

Jefferies sprang op og førte Præsten og den graa Mand igjennem en mørk Gang og op ad en Deel snavsede Trapper, til tredie Sal, hvor han beboede to usle, smaa Værelser. Jeremiahs Seng stod inde i det inderste af disse, — og da den graa Mand nu tog det tændte Lys, der stod paa Bordet, og gik ind til hende for at undersøge hendes Tilstand, medens hun laa og sov, havde hans Ansigt antaget et Udtryk af en saa overlegen Ro og Klogskab, at Abbed Samuel og Jefferies med lige spændt Forventning imødesaae den Kjendelse, han vilde afsige.

Tiende Kapitel.

Det varede temmelig længe, inden den graa Mand sagde et Ord. Han holdt Lyset tæt hen til den Syges

Ansigt, der havde den matte Farve, som er eiendommelig for Brystsvage; derpaa lagde han Øret til hendes Bryst og lyttede til hendes afbrudte Aandedrag.

Langt om længe saae han imidlertid op og sagde:

„Sygdommen har naaet et fremrykket Stadium; men endnu er det dog muligt at frelse hende."

„Virkelig?" udbrød Abbed Samuel i en Tone, der røbede nogen Tvivl.

„Ja, Muligheden er for Haanden," gjentog den graa Mand.

Jefferies kastede sig paa Knæ og udbrød hulkende:

„O, frels min Datter! . . . Frels hende, — og jeg skal velsigne Dem og være Deres Slave!"

Den Syge vaagnede ved Støien og blev forskrækket, da hun saae en Fremmed staae ved hendes Seng. Imidlertid fik hun strax efter Øie paa Abbed Samuel, og nu blev hun atter rolig og sagde:

„Ah! Er det Dem, Hr. Abbed?"

Og da hun ikke kunde see sin Fader, som laa paa Knæ bagved den graa Mand, vedblev hun:

„Det var smukt af Dem, at De kom herhen for at see til mig! . . . Ak, det bliver vist sidste Gang!"

„Mit Barn," skyndte Præsten sig nu med at sige, „den Herre, der har fulgt mig herhen, er Læge."

„Saa maa han kunne see, at jeg er Døden nær," svarede den unge Pige.

Nu hørte hun Faderen hulke høit.

„Min Gud!" udbrød hun. „Du er her, Fader? .., Tilgiv mig! . . . Tilgiv mig!"

„Mit Barn," vedblev Abbed Samuel, idet han greb Jeremiahs udtærede Haand, „min Ven er, som sagt, Læge, og han troer nok, han kan helbrede Dem."

Jeremiah trak paa Skuldrene.

Den graa Mand saae sig om i Værelset og sagde derpaa til Jefferies:

„Denne Leilighed er ikke noget sundt Opholdssted for Deres Datter! — Vil De have, at hun skal komme sig?“

„Om jeg vil?“ udbrød den bekymrede Fader.

„Saa maa De blindt adlyde mig!“

„Tal! Befal!“ sagde Jefferies.

„I Morgen maa de lade Deres Datter bringe hen til et Huus, som jeg nok nærmere skal betegne for Dem. Der skal jeg saa hver Dag see til hende.“

Nu sagde Abbed Samuel:

„De har vel neppe mange Penge til Deres Raadighed, min stakkels Jefferies? Det skal De imidlertid ikke bryde Dem om! Min Ven er ikke blot en overordentlig dygtig Læge, men tillige en rig og godgjørende Mand, og han vil ikke skye noget Offer, naar han blot kan frelse Deres Barn!“

Jefferies kyssede først Præsten og derefter den graa Mand paa Haanden.

Den foregivne Læge sagde nu:

„Om et Øieblik skal jeg sende Dem en Mixtur, som De maa give Deres Datter. Denne Mixtur vil ikke blot stille Feberen, men tillige skaffe Deres Datter en rolig Søvn og give hende saamange Kræfter, at hun kan staae op i Morgen.“

Med den største Beundring hørte Jefferies paa ham. Calcraffs Medhjælper maatte allerede bøie sig for den moralske Overvægt, som den graa Mand havde over Enhver, til hvem han henvendte sig.

„Den Mand, der bringer Dem Mixturen,“ vedblev den graa Mand, „staaer i min Tjeneste og er aldeles paalidelig. I Morgen kommer han igjen med en Vogn

og bringer Dem og Deres Datter hen til et Huus, hvor jeg troer, jeg kan frelse hende."

Med disse Ord lagde han en Rulle Guldstykker paa Bordet og nikkede venlig til den brystsvage Pige, der troede, at den gode Gud havde sendt en af sine Engle ned til hende med det Hverv at redde hendes Liv. Jefferies fulgte sine Gjæster heelt ud paa Gaden; han græd endnu bestandig; men nu var det af Glæde, han græd; — nu havde han jo faaet Løvte om, at hans Datters Liv vilde blive frelst.

Da de to Mænd vare komne et godt Stykke bort fra det Huus, i hvilket de havde forvandlet Bekymring og Fortvivlelse til Glæde og Haab, sagde Abbed Samuel:

„Troer De da virkelig, De kan frelse den stakkels Pige?"

„Ja," sagde den graa Mand, „jeg haaber at kunne frelse hende ved Hjælp af Midler, som rigtignok ikke ret Mange vilde kunne anvende. Først og fremmest lader jeg Jeremiah bringe ud til Hampstead."

„Til det Huus, som Major Waterley er flyttet ind i?"

„Ja, netop! . . . Jeg behøver kun en Nat til at faae Loft, Gulv, Vægge og Døre i det Værelse, jeg har bestemt for hende, oversmurte med Tjære."

„Ja, det er sandt," sagde Abbeden, „Lægerne bruge jo Tjære som et Middel mod Brystsyge."

„I det foreliggende Tilfælde har Sygdommen naaet et saadant Stadium, at Tjære alene ikke kan hjælpe," bemærkede den graa Mand.

„Men saa" . . .

„Tillad mig at tale ud! Ovre i Sydamerika ligger der, ved Parana-Flodens Bredder, en Dal, der er sex Mile lang og to Mile bred, og som hedder Hopna-Dalen.

Denne Dal har et Klima, der ligner Nizzas, og til den begive de Sydamerikanere, der lide af Brystsyge, sig i Tusindviis. Uden at bruge nogetsomhelst Lægemiddel komme de sig der i Løbet af kort Tid, og det om Sygdommen end har raset længe i deres Indre. De troer da, at det er de klimatiske Forhold, de have at takke for deres Helbredelse; men deri tage de feil."

„Hvad er det da?" spurgte Abbed Samuel.

„Det skal jeg sige Dem," svarede hans Ledsager. „Den omtalte Dal er meget rig paa Grantræer. og det er disse Træers harpixagtige Uddunstninger, der udøve en saa velgjørende Indflydelse paa Patienterne."

„Men jeg kan endnu ikke indsee, hvad det egentlig er, De sigter til," bemærkede den irske Præst.

Den graa Mand vedblev med uforstyrrelig Koldblodighed:

„Paa selve Stedet har jeg kemisk undersøgt disse Grantræers Harpix, og ligesom man kan fabrikere mineralske Vande, kan jeg fabrikere en Harpix, der i Et og Alt ligner den ægte, jeg nylig omtalte. Dette mit Fabrikat har jeg nu i Sinde at blande med den Tjære, med hvilken Gulv, Loft og Vægge i Værelset skulle oversmøres. At tilveiebringe en Atmosphære, der ligner den i Hopna-Dalen herskende, er naturligviis den letteste Sag af Verden. De seer saaledes, at det Hele er meget simpelt!"

Abbed Samuel betragtede sin Ledsager med Beundring.

Medens de to Mænd talte sammen, vare de komne tilbage til Old-Gravel-Lane; men førend den graa Mand gik ind i Beværtnings-Lokalet, henvendte han sig til en Materialist, hos hvem han fik den Mixtur lavet, som han havde Brug for.

Derpaa sagde han til den irske Præst:

„Nu sender jeg først Shoking hen til Jefferies, og derpaa følger jeg Dem tilbage til Saint-Gilles."

Nu gik den graa Mand ind i Master Wandstones Beværtnings-Lokale, hvor Shoking i Ro og Mag nød sit tredie Glas Genever-Toddy.

Ellevte Kapitel.

Nu skyndte Shoking sig imidlertid med at tømme sit Glas, betale, hvad han havde faaet, og forlade Værelset.

Den graa Mand gav ham Flasken med Mixturen og sagde til ham:

„Denne Flaske maa Du strax bringe hen til Parmington-Street."

„Til Jefferies?" spurgte Shoking.

„Ja, netop!"

Shoking satte et ganske besynderligt Ansigt op.

Den graa Mand saae paa ham og sagde smilende:

„Min kjære Ven, jeg kan nok see, at Du ikke har megen Lyst til at opfylde mit Ønske, hvad dette Punkt angaaer. Det kan nu heller ikke paa nogen Maade falde mig ind at gaae strengt i Rette med Dig, fordi Du nødig vil komme i Berøring med Bøddelens Medhjælper; tværtimod skulde jeg gjerne forskaane Dig for dette Hverv, dersom jeg blot havde en Anden at sende i Dit Sted. Det har jeg imidlertid ikke; jeg trænger saaledes til Din Bistand og maa anmode Dig om ikke at være ulydig imod

mig. Alt, hvad Du har at gjøre, er imidlertid at gaae hen til Jefferies, give hans Datter Flasken og sige til hende: „Jeg kommer fra den Læge, som har lovet Dem, at han vil redde Deres Liv"!"

„Naa, — saa lad mig faae Flasken," sagde Shoking smilende.

„Men," vedblev den graa Mand, „Din Beredvillighed til at rette Dig efter min Villie har Krav paa en passende Belønning, og derfor skal Du fra i Aften begynde at føre det Gentleman-Liv, som Du ganske sikkert er født til at føre."

Shoking foer sammen.

„Du skal vende tilbage til Hampstead og igjen antage Dit Navn og Din Titel."

„Det vil med andre Ord sige, at jeg igjen skal blive Lord Wilmot?" sagde Shoking, der skjælvede af Sindsbevægelse.

„Ja, netop!"

Nu syntes Shoking ikke længer at have Noget imod at aflægge et Besøg hos Bøddelens Medhjælper.

Den graa Mand vedblev:

„Saasnart som Du har faaet Flasken afleveret, tager Du en Droschke og kjører ud til Hampstead. Der venter Du paa mig, — i **Dit** Huus!"

Det gav formelig et Sæt i Shoking; saa glad blev han, da han hørte disse Ord. Han begyndte at gaae hen ad Gaden; men pludselig lod det til, at han fik Betænkeligheder; thi han vendte om igjen.

„Hvad nu?" spurgte den graa Mand.

„Hm!" sagde Shoking. „Det bliver ikke behageligt at vaagne op af denne smukke Drøm! . . . Lord Wilmot vil finde det forbistret haardt, igjen at blive forvandlet til Shoking, kjære Herre!"

„Ja, min gode Ven," svarede den graa Mand leende, „til Adelsmand kan kun Dronningen gjøre Dig; — men faaer hun det Indfald at hædre Dig paa den Maade, skal jeg villig indrømme, at hun kunde have ladet sit Valg falde paa en Mand, der var mindre værdig til hendes Naade, end Du! — Een Ting kan jeg imidlertid love Dig, og det er, at Du skal beholde Huset i Hampstead, saaat Du kan ende Dine Dage der!"

„Er det virkelig sandt?" sagde Shoking.

„Hvad jeg har givet bort, tager jeg aldrig tilbage, min Ven!"

Til sine Tider kunde den gode Shoking imidlertid være temmelig naiv.

„Hm!" sagde han. „Men de Guldstykker, der findes i Bordskufferne her i Huset?"

„De tilhøre ligeledes Dig. — Men nu maa Du see at komme afsted!"

Med Flasken i Haanden ilede Shoking nu hen i Parmington-Street.

Den graa Mand vendte derimod tilbage til Abbed Samuel, der havde sat sig ind i en Droschke, som holdt paa det nærmeste Gadehjørne.

Præsten var bleven tankefuld.

„Veed De, hvad jeg tænker paa?" sagde han, da den graa Mand havde givet Kudsken de fornødne Ordrer og sat sig ind i Vognen.

„Nei?" sagde den graa Mand.

„Jeg tænker paa, at det ikke vilde vare et Aar, inden Irlands Sag gik af med Seiren, dersom det blot havde en halv Snees Mennesker, der lignede Dem, til sin Disposition!"

„Hr. Abbed," svarede den graa Mand med Alvor, „der gives Tusinder, som ere rede til offre Liv og Blod

for Irland. Hvad det imidlertid hidtil har savnet, er en Anfører, som i alvorsfulde og forfærdelige Kampe har erhvervet sig den Erfaring og det Mod, der ere i Stand til at overvinde Alt. Af disse Egenskaber er jeg i Besiddelse, og derfor kom jeg til Dem og sagde til Dem: „Der, hvor Præsten ikke kan komme, kan jeg ganske rolig gaae ind; — der, hvor en from Kristen maa nære Betænkeligheder, bevæger jeg mig aldeles frit!“ Men naar Seiren er vunden, forsvinder jeg Dagen efter; thi jeg er ikke værdig til at sidde ved Deres Side!“

„Saaledes maa De ikke tale!“ sagde den unge Præst, idet han rakte ham Haanden.

„De kjender ikke min Fortid“, sagde den graa Mand med en mørk Mine.

Og fra nu af iagttog han en dyb Taushed, som Præsten respekterede.

Da de vare komne hen til det irske Kvarteer, og Vognen holdt, sagde den graa Mand endelig:

„Glem ikke, at jeg stoler paa de fire Høvdinger, Hr. Abbed!“

„Det kan De ganske rolig gjøre“, svarede Præsten.

„Hvis jeg ikke kunde det, vilde jeg ikke see mig i Stand til at indestaae for John Coldens Liv.“

„Men dersom de i Et og Alt adlyde Dem?“

„Saa skal John Colden blive frelst.“

„Naar skal jeg sammenkalde dem?“

„Dagen før Henrettelsen; — det er tidsnok!“

Nu steg Præsten ud af Vognen og begav sig til Fods hen til sin Kirke.

Den graa Mand sagde derimod til Kudsken:

„Du maa nu kjøre mig hen til Apotheket paa Hjørnet af Regent's-Street og Piccadilly.“

Kudsken adlød, og det varede ikke ret længe, førend

den graa Mand traadte ind til Apothekeren i Regent's-Street, der er en meget dygtig Mand i sit Fag, og hvis Etablissement er et af de bedst forsynede i London.

Idet den graa Mand rakte Apothekeren et Dokument, sagde han:

„Min Herre, som De af dette Diplom vil see, er jeg Doctor medicinæ, og jeg er Huuslæge hos en Familie, der ikke skyer noget Offer for at frelse en ung Pige, som er Døden nær! — De kan altsaa være ganske rolig for, at De vil blive glimrende betalt, hvis De gjør mig den Tjeneste, jeg har at bede Dem om."

Apothekeren bukkede dybt.

„Endnu i Aften maa De stille en af Deres dygtigste Laboranter til min Disposition", vedblev den graa Mand.

„De skal faae min flinkeste Elev til Deres Bistand," svarede Apothekeren.

„Og dernæst maa De sende mig de Lægemidler, som jeg nu skal give Dem en Fortegnelse over."

Med disse Ord tog den graa Mand en Pen og et Stykke Papir, som han forefandt paa Disken, og skrev en Fortegnelse over Lægemidler og kemiske Sager.

Apothekeren saae paa Listen — og kunde ikke lade være med at stubse.

„Men, Høistærede", bemærkede han, „d e r er jo Nok til et heelt Regiment!"

„Mener De?"

„Blandt Andet seer jeg, der staaer en Tønde Tjære!"

„Ja, det er rigtigt! . . . Jeg har i Sinde at anstille et Experiment, af hvilket jeg lover mig særdeles Meget!"

Nu tog den graa Mand sin Brevtaske frem, gav Apothekeren to Banknoter paa tyve Pund Sterling Stykket og sagde:

„Inden Klokken ti i Aften maa De sende Laboranten og alle disse Sager ud til Hampstead, Heathmount Nr. 22."

Apothekeren stak de fyrgetyve Pund Sterling i Lommen og bukkede med den dybeste Ærbødighed for denne mærkelige Læge, der gjorde saa store Bestillinger for en enkelt Patients Skyld — og strax betalte, hvad han fik.

Tolvte Kapitel.

„Naa", udbrød Shoking tolv Timer senere, „det kan ikke nytte, at jeg kniber mig i Armen den ene Gang efter den anden; — jeg kan alligevel ikke komme paa det Rene med mig selv, om jeg er vaagen eller drømmer."

Medens han sagde dette, betragtede han sig med et vist Velbehag i det store Speil i det Toilette-Værelse, i hvilket han nogle Dage i Forveien var bleven friseret, parfumeret, klædt paa som Gentleman og kaldt „Mylord."

Den foregaaende Aften var han vendt tilbage til Huset, hvor han havde truffet den graa Mand, der sad i den lille Salon i Stue-Etagen og talte med Jenny og Suzannah.

Den lille Dreng var derimod ikke længer der; han

var samme Morgen bleven anbragt i Kristus-Hospitalet, hvor han var sikkret mod sine Forfølgere. Jenny havde temmelig rolig fundet sig i at skilles fra sin Søn; thi om et Par Dage vilde hun faae ham at see igjen; det var nemlig lykkedes den graa Mand at skaffe hende en Plads ved Vaskeriet i Hospitalet.

Shoking havde spiist til Aften sammen med den graa Mand og de to Fruentimmer, og da han havde gjort Rede for, hvorledes han havde skilt sig ved sit Hverv, havde hans Herre sagt til ham:

„Gaa nu til Ro, og sov vel! . . . I Morgen vil jeg faae Brug for Dig."

Den samme Kammertjener, som tidligere havde kaldt Shoking „Mylord", havde nu hentet ham og ført ham til Sovekammeret.

Shoking, som nu igjen var yderst tarvelig klædt, havde ikke kunnet lade være med at sige til den gallonerede Tjener:

„Hvorledes kan det falde Dig ind at kalde mig „Mylord", naar Du seer mig saaledes paaklædt?"

„O, jeg veed nok, at Deres Herlighed er meget excentrisk", havde Tjeneren svaret med et listigt Smiil. „Jeg veed nok, at De af Menneskekjærlighed besøger Hovedstadens tættest befolkede Kvarterer, hvor De gjør meget Godt!"

Det havde ikke kunnet nytte det Ringeste, at Shoking gjorde Indsigelse imod denne Paastands Rigtighed; Tjeneren havde alligevel fastholdt sin Mening.

Shoking var nu gaaet til Ro og havde sovet godt, indtil han om Morgen var bleven vækket af Kammertjeneren, som sagde til ham:

„Deres Herlighed ønsker maaskee at klæde Dem paa?"

„Hvad er Klokken?“ havde Shoking nu spurgt.

„Syv! — Det er rigtignok endnu noget tidlig; — men Deres Herligheds Ven ønsker at tale med Dem.“

Den „Ven“, Tjeneren talte om, var den graa Mand, som virkelig havde givet Ordre til, at der skulde kaldes paa Shoking Klokken syv.

Shoking tog nu et Bad, lod sig frisere og barbere og blev derpaa ført en meget spraglet Morgendragt. Tjeneren stak ham til Overflod en Rose i Knaphullet og førte ham hen til det Værelse, i hvilket „Vennen“ opholdt sig.

Pludselig blev Shoking staaende og studsede; — der slog ham en meget stærk Tjærelugt imøde.

„Kom herind!“ raabte en Stemme nu.

Shoking gik efter Lyden og fik nu Øie paa den graa Mand, der stod i Døren til et Værelse, som laa ved Enden af Korridoren. Det besynderlige Menneske havde trukket Frakken af og smøget Skjorteærmerne op til Albuen; hans Hænder vare oversmurte med en rødlig Masse.

„Hm!“ tænkte den nybagte „Mylord“, der slet ikke fandt Behag i sin Herres Udseende. „Nu har han da igjen noget Besynderligt for!“

„Kom nærmere!“ sagde den graa Mand.

Shoking efterkom Opfordringen og saae nu, at der midt i Værelset, hvis Vægge, Loft og Gulv vare bedækkede med et tykt Lag Tjære, stod et Par Kasser med Ting, som nærmest syntes at høre hjemme i en Apothekers Laboratorium. Tillige fik han Øie paa en ung Mand, der var beskjæftiget med at tage forskjellige Ting op af Kasserne. — Denne unge Mand var naturligviis Apothekerens Laborant.

„Naa, har Du sovet godt?“ spurgte den graa Mand.

„Ganske fortræffelig!“ svarede Shoking.

„Saa har Du været heldigere, end jeg; thi jeg har ikke været i Seng i Nat.“

„Har De maaskee været oppe hele Natten for at dekorere dette Værelse paa en saa smagfuld Maade?“ spurgte den nybagte „Mylord“ i en temmelig ironisk Tone.

„Ja, netop!“

„Maneren er i alt Fald meget original!“

„Maaskee, men jeg venter mig særdeles gode Resultater af den! — Men kom nu ind, saa skal jeg følge Dig til Din Vogn!“

„Til min Vogn?“

„Ja vist!“

Nu vaskede den graa Mand sig, tog sin Frakke paa og lagde sin Arm i Shokings.

„Hvad mener Du om den unge Pige, Du saae igaar?“ spurgte han.

„Om Jefferies' Datter?“

„Ja vel!“

„Jeg mener, at hun ikke har otte Dage at leve i!“

„Ah! . . . Nu skal Du hente hende.“

„Med min Vogn?“

„Ja, med Din Vogn, — og bringe hende herub.“

„Skal skee!“

„Og naar hun saa i en Maanedstid har opholdt sig i det Værelse, som Du nylig gjorde Dig lystig over, saa skal Du faae at see, at hun befinder sig ligesaa vel, som Du og jeg!“

„Det er ikke muligt!“

„For mig ere de allerfleste Ting mulige, min Ven!“

Shoking var forbauset; men han skulde blive det endnu mere.

Udenfor Porten holdt der en prægtig Ekvipage. Paa Bukken sad der en Kudsk med puddret Paryk, og to Lakaier med Silkestrømper stode bag paa Kjøretøiet.

„Hvad for Noget? . . . Er det min Vogn? udbrød Shoking.

„Ja.“

„Og, — jeg skal virkelig sætte mig ind i den?“

„Ja vist, — medmindre Du skulde foretrække at sætte Dig op paa Bukken.“

„Og saa skal jeg kjøre hen og hente Jefferies' Datter?“

„Ja, ganske vist!“

„Men jeg vil da ikke kunne undgaae at blive gjenkjendt!“ sagde Shoking.

„Nei, det troer jeg heller ikke.“

„Og da jeg forrige Gang var derhenne, var jeg ... meget tarvelig klædt, og . . .“

Her afbrød den graa Mand ham.

„Du var klædt som en excentrisk Lord, der forklæder sig for at faae Leilighed til at gjøre Godt“, sagde han.

Og derpaa aabnede han Vogndøren for Shoking.

Denne betænkte sig imidlertid endnu bestandig.

„Men, Herre,“ sagde han, „troer De nu ogsaa, at Jefferies vil finde sig i at blive skilt fra sin Datter?“

„Du kan jo sige til ham, at han gjerne maa kjøre med.“

„Skal jeg da ogsaa bringe ham herud?“

„Ja, naturligviis!“

Nu skubbede den graa Mand den nybagte Mylord ind i Vognen, lukkede Døren og sagde til Kudsken, at han gjerne maatte pidske paa Hestene.

Medens Vognen rullede afsted i flyvende Fart, sagde Shoking halvhøit:

„Naa, — hvis En eller Anden nu kneb mig saa stærkt i Armen, at jeg kunde vaagne op af denne Drøm, vilde han gjøre mig en stor Tjeneste, — **det** er da baade vist og sandt!“

Trettende Kapitel.

Man havde sikkert aldrig før seet et saadant Syn i Wapping.

Da den pjaltede og snavsede Befolkning i Parmington-Street fik Øie paa Lord Wilmots pragtfulde Ekvipage med den puddrede Kudsk og de pyntede Lakaier, troede den, at den drømte.

Kvinder og Børn ilede til Vinduerne, og de vare nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse, da de saae Vognen holde udenfor Jefferies' Bolig.

De to Lakaier sprang ned og skyndte sig med at træffe saadanne Foranstaltninger, at deres Herre uhindret kunde gaae ind i Huset.

Mængden gjorde ærbødig Plads; men i det Øieblik,

da Lord Wilmot steg ud af Vognen, raabte en pjaltet Fyr, der stod tæt ved.

„Men — det er jo Shoking!"

Shoking tabte imidlertid ikke Hovedet. Han vendte sig om, hilste paa den pjaltede Fyr ved at gjøre en Bevægelse med Haanden og sagde:

„Du kjender mig altsaa, min Ven?"

„Nei, undskyld, Deres Herlighed," svarede Tiggeren ganske forskrækket. „Det er umuligt; . . . jeg maa bestemt tage feil!"

Med urokkelig Koldblodighed svarede Shoking:

„Nei, Du tager aldeles ikke feil, min Ven! Jeg er virkelig Shoking; her i Wapping har jeg ikke noget andet Navn."

„O, . . . Deres Herlighed behager at spøge!" vedblev den forlegne Tigger.

„Nei, jeg gjør ikke!" sagde Shoking. „Her er jeg Shoking; men i West-End hedder jeg rigtignok Lord Wilmot."

Og da Tiggeren saae ganske forbauset paa ham, vedblev han:

„Jeg er en excentrisk Adelsmand, som studerer Elendigheden i London ved at besøge „Sorte Hest" og andre Kneiper, — for ret med Energi at kunne tale de Fattiges Sag i Parlamentet og hjælpe de Ulykkelige."

Og efterat Shoking med en majestætisk Mine havde givet dette Svar, greb han i Lommen og gav Tiggeren en halv Snees Guineer.

Et Øieblik var den forsamlede Mængde maalløs af Forbauselse; men derpaa gav den sig til at raabe Hurra for den rige Adelsmand, som nu gik ind i det skumle Huus.

Efter et Kvarteertids Forløb kom Lord Wilmot atter

til Syne; men nu var han ikke længer ene; — til Ledsager havde han Jefferies, som grædende af Glæde bar sin Datter i sine Arme.

De fattige Folk klappede i Hænderne af Henrykkelse, da de saae den fornemme Mand hjælpe Bøddelens Medhjælper og dennes Datter ind i Vognen og derpaa selv sætte sig ind til dem.

Et Øieblik efter rullede Vognen atter bort i flyvende Fart. — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Da der var henrundet en Timestid, kom Shoking, Jefferies og dennes Datter ud til Hampstead. Imidlertid havde Kjørselen i den Grad udmattet den stakkels Patientinde, at hendes Fader maatte bære hende igjennem Haven.

Udenfor Huset stode den graa Mand og Abbed Samuel.

„Der kan De see, at man aldrig bør nære Tvivl om Guds Barmhjertighed, min Ven," sagde den irske Præst til Jefferies. „Da Deres Sjæl var et Bytte for den mørkeste Fortvivlelse, traf De en ædel Menneskeven paa Deres Vei, og han fattede Medlidenhed med Dem og betroede Deres Datter, om hvem De meente, at hun var Døden nær, til en udmærket Videnskabsmands Omsorg."

Jefferies græd af Glæde og Taknemmelighed.

Den graa Mand førte ham nu ind i det Værelse, der var blevet gjort i Stand til Jeremiah.

Den unge Pige blev bragt til Sengs, fik en kølende Mixtur og faldt derpaa i Søvn.

„Min Gud," udbrød den ængstelige Fader, „De har dog vel ikke dræbt hende?"

„Nei," svarede den graa Mand smilende, „naar De kommer herud i Morgen, vil De finde hende langt bedre;

ja, den forurolige Blegheb, som nu bedækker hendes Ansigt, vil saa allerede have tabt sig noget."

„Hvorledes?" udbrød Jefferies. „Skal jeg gaae min Vei? . . . Vil De skille mig fra mit Barn?"

„De maa gjerne see til Deres Datter hver Dag, ja, to Gange om Dagen, om De saa vil," svarede den graa Mand, „men blive her kan De ikke!"

Jefferies tænkte paa sin Stilling i Samfundet og svarede:

„Jeg forstaaer Dem! — Jeg er ikke værdig til at boe paa dette Sted!"

Den graa Mand svarede ikke.

Bøddelens Medhjælper gik nu sin Vei, og derpaa sagde den graa Mand til Abbed Samuel:

„Dersom jeg havde givet ham Lov til at blive her, havde han opgivet sin Stilling, og De veed, at vi netop for Øieblikket have Brug for ham."

„Ja, det er meget sandt," svarede Præsten.

Og idet Abbed Samuel kastede et Blik paa den slumrende unge Pige, sagde han:

„Og De troer virkelig, at De vil kunne redde denne stakkels Piges Liv?"

„Troer det?" gjentog den graa Mand. „Jeg er vis derpaa, ligesaa vis, som jeg nu er paa, at det vil lykkes mig at frelse John Colden fra Skafottet!"

Den Tone, i hvilken disse Ord bleve udtalte, undlod ikke at gjøre en beroligende Virkning paa den unge Præst.

Fjortende Kapitel

Hvad var der i Mellemtiden blevet af John Colden?

Juleaften var han bleven transporteret til Newgate. Hans Saar var rigtignok endnu ikke lægt; men den menneskekjærlige Læge i Cold-Bath-Field havde afgivet den Erklæring, at der ikke var Noget til Hinder for at transportere ham til det Fængsel, hvor han skulde lide Døden. Han var altsaa bleven indespærret i en af Cellerne i Newgate og lagt i Lænker.

Da han forlod Cold-Bath-Field, havde Bardel rigtignok hvisket til ham, ar han vilde blive frelst af den graa Mand; men han troede ikke paa Muligheden af, at han kunde blive reddet. Drengen var bleven bragt i Sikkerhed; det var Hovedsagen for John Colden; — saa brød han sig ikke om at døe.

Den elskværdige Gouvernør, Sir Robert M., modtog selv sin nye Gjæst og var tilstede, da dennes Navn blev indført i det skjæbnesvangre Register.

Med den Gemytlighed, der i saa høi Grad var eiendommelig for ham, sagde Sir Robert derpaa til John Colden:

„Jeg kan godt indsee, at De ikke maa have kunnet befinde Dem vel i Cold-Bath-Field, min Ven! Det Fængsel er virkelig et alt Andet end passende Opholdssted for Folk, der ikke ere ganske raske. Møllen gjør jo et Spektakel, som ikke er til at udholde; — De har bestemt ikke kunnet sove for al den Støi? . . . Her er det ganske anderledes rart at være; her vil De have det ligesaa hyggelig,

som om De var hjemme, og De vil ikke blive forstyrret af den ringeste Støi. Desuden veed De jo nok, at man her i England ikke lader stakkels Mennesker udstaae større Lidelser, end man finder høist nødvendigt. Hvis Lægen i Cold-Bath-Field har Ret, vil De meget godt kunne taale at blive stillet for Retten om fire eller fem Dage, og jeg smigrer mig endog med det Haab, at man af Hensyn til Deres Helbredstilstand vil fremskynde Deres Henrettelse. Thi seer De, naar man dog har et mindre behageligt Kvarteerstid at gjennemgaae her paa Jorden, er det ligesaa godt at faae det overstaaet saa snart, som muligt. Bagefter faaer man det jo rolig nok!"

John Colden havde ikke kunnet lade være med at smile, da han hørte Gouvernøren udtale sig paa denne Maade.

Da han blev ene faldt han strax i Søvn.

Den næste Morgen kom Gouvernøren meget tidlig ind til ham og sagde:

„Da De jo er Irlænder, maa jeg vel antage, at De ogsaa er Katholik?"

„Ja, ganske vist," svarede John Colden.

„Ja, seer De nu, kjære Ven," vedblev Sir Robert, „der kommer saa sjeldent Katholiker her i Newgate, at vi ikke have nogen fast katholsk Præst her. Den Franskmand, der nylig blev hængt, var ogsaa Katholik, og en katholsk Præst fik Lov til at skjænke ham Religionens Trøst. Saasnart som De er bleven dømt til Døden, skal jeg ogsaa nok sørge for, at en lignende Begunstigelse bliver Dem til Deel, — hvis De ønsker det; — men for Øieblikket kan dette aldeles ikke lade sig gjøre. Idag er det imidlertid Juledag, og hvis De vil tage Deel i Gudstjenesten inde i Kapellet, staaer det Dem frit for. Det er jo dog

i alt Fald den samme Gud, De og de andre Fanger dyrke!"

„Ganske vist," svarede John Colden, „og jeg modtager ogsaa Hr. Gouvernørens Tilbud med den største Taknemmelighed."

Sir Robert gik nu sin Vei, og en Timestid efter blev John Colden ført til Kapellet, hvor Fangerne sadde ved Siden af hinanden, med Ansigtet vendt imod Prædikestolen.

Da John Colden traadte ind i Kapellet, foer han sammen.

Han fik Øie paa en Mand, der var iført en Spændetrøie, og som sad paa de Dødsdømtes Stol, og i denne Mand gjenkjendte han Bulton, der havde levet sammen med hans Søster Suzannah.

Bulton, der skulde hænges den 2den Januar, nikkede venlig til John Colden, som skjælvede ved Tanken om, at han maaskee om otte Dage skulde sidde paa den Stol, paa hvilken Bulton nu sad.

Da Gudstjenesten var endt, gik Bulton hen til John Colden og sagde:

„Goddag, Broder!"

„Gud være med Dig!" svarede John.

De to Opsynsmænd, der ikke et eneste Øieblik forlode den Dødsdømte, havde ikke Noget imod, at han vexlede et Par Ord med den nye Fange,

„Har Du hørt Noget om, hvorledes det gaaer Suzannah?" spurgte Bulton i den irske Dialekt, som han havde lært af sin Elskerinde.

„Ja, jeg har," svarede John.

„Hun sidder vel sagtens endnu bestandig arresteret?"

„Nei, hun er paa fri Fod," svarede John, „og derfor kan hun takke den graa Mand."

Bulton tænkte sig et Øieblik om og udbrød derpaa:

„Ah! — Det var ham, der søgte efter den lille Ralph!"

„Ja, netop!"

„Han har været her; — jeg kjendte ham strax!"

„Naar var han her da?"

„Igaar! Hvad han vilde her, veed jeg imidlertid ikke; men maaskee var det for Din Skyld, han kom herhen."

„Det veed jeg i alt Fald ikke Noget af," sagde John Colden.

„Stakkels Suzannah!" vedblev Bulton. „Dersom jeg blot kunde faae hende at see een Gang endnu, vilde jeg døe rolig!"

Nu anſaae Opſynsmændene det for deres Pligt at skille Bulton fra John Colden, der blev ført tilbage til sin Celle.

Her tilbragte han nu flere Dage uden at see nogen Anden, end Slutteren, der naturligviis maatte bringe ham de fornødne Levnetsmidler.

Efter en Ugestids Forløb kom Gouvernøren endelig en Aften ind til ham og sagde:

„I Morgen kommer Deres Sag for Retten, min Ven, og saa vil det tillige blive bestemt, naar Deres Henrettelse skal finde Sted. — Saa har De da Udsigt til at faae Ende paa Sagen!"

„Ja, deri har De Ret!" svarede John rolig. Han begyndte virkelig at være enig med Gouvernøren i, at det var bedst at faae det Hele overstaaet saa snart, som muligt. Han spiste derfor til Aften med samme fortræffelige Appetit, som ellers, og da han kastede sig paa sit Leie, faldt han strax i Søvn.

Pludselig blev han imidlertid vækket af sin første Søvn.

Han kunde ikke strax blive enig med sig selv, om han var vaagen eller drømte; men det forekom ham, at han hørte en besynderlig Lyd udenfor; — dersom John Colden ikke havde vidst bedre Besked, vilde han have troet, at han hørte Bølgerne slaae op imod Klipperne paa en Kyst.

Denne Støi varede hele Natten igjennem; omtrent ved Daggry syntes den endog at blive stærkere; men pludselig hørte den op.

Da Klokken slog otte, blev Døren til hans Celle aabnet, og en Opsynsmand traadte ind til ham og sagde:

„Idag skal Deres Skjæbne afgjøres, John."

„Jeg er parat," svarede John Colden, idet han sprang ud af Sengen.

Da han saae, at Opsynsmanden stod i Begreb med at trække sig tilbage, skyndte han sig imidlertid med at tilføie:

„Det var da en besynderlig Støi, jeg hørte i Nat."

„Saa?" spurgte Opsynsmanden.

„Ja, jeg kunde ikke engang sove for den."

„Hm! De er neppe den Eneste, der ikke har kunnet sove i Nat!"

„Men hvad var det egentlig for en Støi?"

Opsynsmanden betænkte sig et Øieblik; derpaa sagde han;

„Jeg kan ikke indsee, hvorfor jeg skulde fortælle Dem det!"

Og derpaa gik han sin Vei.

John Colden faldt i dybe Tanker.

Pludselig huskede han paa, at de Gader, der føre op til Newgate, Natten før en Henrettelse ere opfyldte af en umaadelig Menneskemasse, som voxer, lige indtil Dødsdommen er fuldbyrdet.

Og derpaa kom John Colden til at tænke paa Bulton, — som maaskee nu var død og borte! — — —
— — — — — — — — — — — — —

Femtende Kapitel.

For at kunne forklare den Støi, som John Colden havde hørt hele Natten igjennem, maae vi gaae tilbage til den foregaaende Dags Morgen, Klokken halvni.

Paa denne Tid af Dagen hviler West-End, Londons fornemme Kvarteer, endnu i Søvnens Arme, og man seer kun Gadefeiere og Politibetjente, gaae op og ned ad Gaden.

Denne Morgen rullede der imidlertid en Droschke ind i Chester-Street, og det simple Kjøretøi gjorde Holdt udenfor Lord Palmures Hotel.

Den endnu søvndrukne Portner aabnede sin lille Rude og spurgte, hvad der var paafærde, og et Fruentimmer, der var iført en bruun ulden Kjole, og hvis Ansigt var skjult af et tæt Slør, steg nu ud af Vognen med et Brev i Haanden. Da Portneren fik Øie paa hende, foer han sammen.

„Jeg har her et Brev til Miss Ellen," sagde Fruentimmeret, „og De maa strax bringe hende det."

Portneren tog imod Brevet, og Fruentimmeret steg derpaa igjen ind i Droschken, som hurtig kjørte bort.

Portneren vidste uden Tvivl, at Brevet var af

største Vigtighed; thi han tog strax sin galonnerede Frakke paa og gik op til Kammertjeneren, der sov i Forværelset, hvor han laa og ventede paa, at Lord Palmure skulde komme hjem.

„Hvad i Alverden skulle vi nu gribe til?" sagde Portneren. „Her er et Brev til Miss Ellen, og hun har været paa Bal i Nat og kom først hjem for en Timestid siden!"

„Jh," sagde Kammertjeneren, idet han gned Øinene, „saa maa De naturligviis vente med at give Miss Ellen Brevet, indtil hun er staaet op."

„Nei, nei, det kan ikke paa nogen Maade lade sig gjøre!" sagde Portneren. „Man kan nok mærke, at De ikke har tjent ret længe her i Huset; thi De har ikke den fjerneste Anelse om de Ting, der foregaae her."

„Hvad vil De sige med det?" udbrød Kammertjeneren ganske forbauset.

„Det skal jeg sige Dem," svarede Portneren. „I Løbet af de sidste tre Aar har det to Gange tildraget sig, at der er kommet et tilsløret Fruentimmer herhen med et Brev af samme Slags som dette. Første Gang afleverede jeg først Brevet ved Middagstid, skjøndt det var blevet bragt herhen tidlig om Morgenen; men da Miss Ellen saa fik det, blev hun meget vred og sagde til mig, at jeg vilde blive jaget bort, dersom jeg ikke næste Gang øieblikkelig bragte hende et saadant Brev!"

„Naa, — og den anden Gang?"

„Den anden Gang fik jeg Brevet ved Midnatstid. Miss Ellen var allerede gaaet til Ro; men jeg gav en af hendes Kammerjomfruer Skrivelsen, og et Øieblik efter lod Miss Ellen spænde for og kjørte ud."

„Ah!" udbrød Tjeneren, hvem denne Fortælling syn-

tes at interessere i høieste Grad, ... „og hvor kjørte hun da hen?“

„Kudsken fik Ordre til at kjøre hende hen til Kristus-Hospitalet; der steg hun ud af Vognen og lod den strax kjøre hjem. Kudsken kunde saaledes ikke see, hvor hun gik hen; men vist er det, at hun først kom hjem igjen den næste Dags Aften.“

„Og Hans Herlighed blev ikke forbauset over, at hans Datter ikke var hjemme?“

„Nei.“

„De mener altsaa, at dette Brev strax maa bringes op til Miss Ellen?“

„Ja, øieblikkelig!“

Kammertjeneren betænkte sig imidlertid endnu bestandig, og nu hørte de to Mænd pludselig Nogen komme op ad Trapperne.

Det var Lord Palmure, der kom hjem. Han var, som vi vide, Medlem af Overhuset; dette havde holdt Møde til langt ud paa Natten, og efterat Mødet var blevet hævet, var han gaaet hen i sin Klub, hvor han havde taget Deel i et meget interessant Whist-Parti, som havde varet lige til Klokken otte om Morgenen.

„Hm!“ sagde Kammertjeneren nu. „Jeg troer dog nok, jeg vil spørge Haus Herlighed, hvad jeg skal foretage mig med Brevet.“

Da Lord Palmure traadte ind i Forværelset, gav Tjeneren ham derfor Brevet.

Adelsmanden betragtede det med Opmærksomhed og opdagede da et lille Kors, der var anbragt i det ene Hjørne af Konvoluten.

„Stakkels Ellen!“ sagde han med et Suk.

Og derpaa tilføiede han høit:

„Dette Brev maa øieblikkelig bringes op til Miſs Ellen!"

„Men," tillod Portneren ſig at bemærke, „Miſs Ellen har været paa Bal i Nat og kom først hjem for en Timestid ſiden, Deres Herlighed! Nu ſover hun ganſke ſikkert, og" . . .

Her afbrød Lord Palmure ham.

„Det er det Samme; — ſaa maa hun ſtrax vækkes!" ſagde han tørt.

Nu blev den franſke Kammerjomfru vækket, og hun maatte bringe ſin Frøken Brevet.

Miſs Ellen ſov virkelig og ſyntes at blive meget fortrædelig over, at hun blev vækket; men da hun ſik Øie paa det lille Kors i Hjørnet af Konvoluten, foer hun ſammen, blev ligbleg og ſagde:

„Godt! . . . Klæd mig ſtrax paa!"

Nu ſtod hun hurtig op, og i en Haandevending var hun paaklædt.

Neppe var hun bleven færdig med ſit Toilette, førend det bankede paa hendes Dør, og Lord Palmure traadte ind i Værelſet. Han var aabenbart meget bevæget.

„Sørg for, at der ſtrax bliver ſpændt for!" ſagde Miſs Ellen nu til Kammerjomfruen, ſom ſtrax forlod Værelſet.

Da Fader og Datter vare blevne ene, ſagde Lord Palmure:

„Hvor Du er bleg, mit Barn!"

„Ak," ſvarede den unge Pige, „jeg ſov ſaa godt, Fader, og det er kun en Timestid ſiden, jeg kom hjem! — O, hvor jeg vilde ønſke, at jeg ikke var Medlem af det Selſkab!"

„Mit kjære Barn," ſvarede Lord Palmure med Alvor, „i vort Aarhundrede har det engelſke Ariſtokrati bedre,

end noget andet, været i Stand til at hævde sin Stilling i Samfundet, og veed Du, hvori Grunden dertil maa søges? I den Omstændighed, at det har indseet, hvilke Pligter der paahvilede det, — at det har forstaaet, fra Tid til anden at stige ned til de lavere Samfundsklasser og række dem Haanden, — at det har havt Mod til at paatage sig visse Hverv, med Hensyn til hvilke jeg meget gjerne vil indrømme, at de ere heroiske."

„De har Ret, Fader, og jeg skal ogsaa nok opfylde min Pligt!" svarede den unge Pige.

Nu aabnede hun Brevet, og da hun havde læst et Par Linier af dets Indhold, udbrød hun:

„Min Gud! . . . Det er en dødsdømt Forbryder! . . . Hvor jeg er bange!"

„Fat Mod, mit kjære Barn!" sagde Adelsmanden, idet han trykkede sin Datter til sit Bryst og kjærlig kyssede hende.

Nu kastede Miss Ellen Brevet paa Ilden, og efter nogle faa Minuters Forløb steg hun ind i Vognen, der hverken var prydet med hendes Familievaaben eller Navnetræk. Efter hendes Befaling kjørte Vognen til City og holdt ved en skummel Gade, ved Navn Sermon-Lane, der fører ned til Themsen. Miss Ellen steg ud af Vognen, sagde til Kudsken, at han strax skulde kjøre hjem, blev staaende paa Gadehjørnet, indtil hun ikke længer kunde øine Kjøretøiet, smuttede derpaa ned ad Sermon-Lane og gik ind i et skummelt, faldefærdigt Huus.

Sextende Kapitel.

Den adelige Dame fra Vest-End, Arvingen til en stor Formue, gik rask op ad de snavsede Trapper, efterat hun dog først havde slaaet sit Slør for Ansigtet. Hun mødte ikke et Menneske paa Trapperne og hørte ingen Støi i hele Huset; aldeles uhindret kom hun saaledes op paa anden Sal, hvor hun tog en Nøgle frem og aabnede Døren til et Værelse, der var meget tarvelig møbleret, og hvis eneste Vindue vendte ud til Themsen. Den unge Pige lukkede Døren af efter sig, gik hen til et Klædeskab, der stod i Værelset, og tog følgende Gjenstande ud af dette: en lang, bruun ulden Kjole, en Kaabe med Hætte, et sort Slør, der naaede hende ned til Livet, og endelig en Kobberplade, der hang i en ulden Snor. Paa den ene Side af denne Kobberplade stod der et Kors, som aldeles lignede det, der fandtes paa Konvoluten, paa den anden Side et Nummer, — Tallet 17.

I største Hast klædte Miss Ellen sig af, lagde alle sine Smykker fra sig, iførte sig en Chemise af grovt Lærred, den uldne Kjole og Kaaben med Hætten, trak Sløret for Ansigtet og hængte Kobberpladen om Halsen paa sig. Efterat hun saaledes var bleven forvandlet, gik hun atter hen til Døren og aabnede den, — men foer pludselig tilbage og udstødte et Skrig.

Der stod en Mand lige udenfor Døren, og denne Mand sagde til hende:

„Undskyld, at jeg saa pludselig fremstiller mig for Dem, Miss Ellen!“

Manden var indsvøbt i en vid Kappe, der næsten ganske skjulte hans Ansigt. Miss Ellen kunde kun see hans Øine; men det var ogsaa tilstrækkeligt for hende; hun kjendte kun altfor godt dette besynderlige, bydende Blik, og maalløs af Forbauselse veg hun et Skridt tilbage.

Den Fremmede traadte indenfor, og nu var det ham, der lukkede Døren af; ja, han stak endog Nøglen i Lommen. Idet han paany gjorde en Undskyldning, fordi han kom uanmeldt, slog han derpaa Kappen til Side.

„Det er Dem?" udbrød den unge Pige forfærdet.

„Ja, det er mig," svarede han ganske rolig.

Da han saae, at den ellers saa kjække Kvinde skjælvede over hele Legemet, skyndte den graa Mand, — thi ham var det, — sig imidlertid med at tilføie:

„Men De behøver ikke at være bange, Miss Ellen! Skjøndt vi To ere ene her, og skjøndt De er i min Magt, kan De dog være ganske rolig; thi De er ikke udsat for den ringeste Fare."

Og atter talte han i den blide, alvorlige Tone, der saa godt forstod at finde Veien til Andres Hjerter.

Ikke desto mindre skjælvede Miss Ellen endnu bestandig, da hun spurgte:

„Hvad vil De mig?"

„Jeg kommer for at bede Dem om at gjøre mig en Tjeneste."

Den stolte unge Pige gjorde sig al mulig Umage for at samle hele sin Sjælsstyrke, og hun havde virkelig ogsaa Held med sig i saa Henseende.

Efter en kort Pause sagde hun med en ligefrem beundringsværdig Rolighed:

„Tal! . . . Hvad forlanger De af mig?"

„De er jo Medlem af „Fængsels-Damernes" Selskab?"

„Ja, — det kan De see af min Dragt."

„Jeg vidste det, førend jeg fik Dem at see her, og det var netop derfor, jeg gik herhen."

„Ah!"

„Miss Ellen," vedblev den graa Mand, „paa samme Tid som jeg beder Dem om at gjøre mig en Tjeneste, kan jeg gjøre Gjengjæld, — og det er jeg ogsaa rede til."

„De?"

„De er ganske vist en ualmindelig modig Kvinde, Miss Ellen; men De er dog kun en Kvinde, og De skjælver ved Tanken om det sørgelige Hverv, som idag er blevet Dem overdraget."

„Hvad vil De sige med det?"

„Dermed vil jeg sige," svarede den graa Mand, „at De med Glæde vilde give Halvdelen af Deres Diamanter for at blive fri for dette Hverv, fordi De aldrig før har besøgt en dødsdømt Forbryder!"

„Ja, det er sandt!" indrømmede hun skjælvende.

„Og nu kommer jeg for at befrie Dem for dette piinlige Hverv."

„De?" udbrød Miss Ellen. „Men hvorledes skulde De kunne gjøre det? — Hvem og hvad er De da?"

Den graa Mand traf paa Skuldrene.

„Alt — og Intet!" svarede han. „Jeg maa imidlertid anmode Dem om at høre et Øieblik paa, hvad jeg har at sige Dem. — Den dødsdømte Forbryder hedder Bulton."

„Ja, jeg veed det!"

„Og der gives en Kvinde, som han elsker og gjerne vilde see endnu en Gang."

„Naa, — og hvad saa?"

„Denne Kvinde er nu villig til at paatage sig det Hverv, der egentlig paahviler Dem."

Miſs Ellen foer ſammen.

„Men det er umuligt," udbrød hun, „det kan ikke paa nogen Maade lade ſig gjøre!"

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi den Kvinde, De taler om, dog oiſt ikke er Medlem af vort Selſkab."

„Nei, det er hun ganſke viſt ikke!"

„Naa, ſaa maa De da ſelv kunne indſee" . . .

„Nei, undſkyld, Miſs Ellen," ſagde den graa Mand blidt, „jeg kjender meget godt de Love, der gjælde for Deres Selſkab, og jeg ſkal nu overbeviſe Dem om, at Intet er lettere, end det, jeg har taget mig den Frihed at foreſlaae Dem."

„Nei, virkelig?" ſagde Miſs Ellen.

Nu, da hun vidſte, hvad den graa Mands Beſøg havde at betyde, var hun mindre forſkrækket.

Hendes Gjæſt vedblev:

„Ifølge den første Paragraf i Lovene for Deres Selſkab maa det ene Medlem af dette ikke kjende det andet; kun Forſtanderinden kjender Navnene paa ſamtlige Medlemmer; — ſom en Følge deraf er De kun „Nr. 17" for alle Andre. De ſtod nu i Begreb med at gaae hen i Pater-Noſter-Gaden, Nr. 9, — ikke ſandt?"

„Jo, — der har vort Selſkab ſit Forſamlings-Lokale."

„Naar De kommer derhen," vedblev den graa Mand, „ſiger Forſtanderinden til Dem: „Tag en Droſchke, og kjør hen i den og den Gade, hvor et andet Medlem af Selſkabet venter paa Dem!"

„Ja," ſvarede Miſs Ellen, „men jeg maa viſe Forſtanderinden mit Anſigt."

„Naa ja," vedblev den graa Mand, „men fra For-

ſtanderinden kunde De jo kjøre herhen og bytte Klæder med den Kvinde, jeg talte om."

„Ja," ſvarede Miſs Ellen nu med Faſthed, „det kunde ganſke viſt lade ſig gjøre; men jeg vil ikke indlade mig derpaa!"

„Ikke engang, naar jeg beder Dem derom?"

Miſs Ellen lo haanlig.

Nu ſagde den graa Mand med Kulde:

„Miſs Ellen, jeg var i ſin Tid en Ven af den ulykkelige Dick Harriſon, ſom døde for Deres Skyld!"

Da Miſs Ellen hørte dette Navn, foer hun ſammen, udſtødte et Skrig og ſlog Øinene ned for den graa Mand.

Syttende Kapitel.

Miſs Ellen Palmures Forvirring varede imidlertid kun et Øieblik. Pludſelig rettede hun ſig til ſin fulde Høide, ſlog det lange Slør til Side og ſaae den graa Mand ſtift i Øinene. Hun var meget bleg; men hendes Øine funklede af Harme.

„Hvem er De, ſom nu to Gange har vovet at trænge ind til mig, og ſom har den Driſtighed, i min Nærværelſe at udtale Dick Harriſons Navn?" ſagde hun

„Jeg var hans Ven, Miſs Ellen!" lød Svaret.

„Ja, hvad angaaer det mig?"

„Miſs Ellen," vedblev den graa Mand ſmilende, „vi ere ganſke alene her; der er Ingen, ſom kan høre, hvad

vi sige; altsaa kunne vi tale aldeles uforbeholdent sammen. Jeg veed Alt."

„Ah!" sagde hun, idet hun tilkastede ham et paa een Gang hadefuldt og ængsteligt Blik. „Saa De veed Alt?"

Disse Ord udtalte hun i en ironisk Tone, som hun maatte opbyde hele Fortvivlelsens Energi for at kunne slaae ind paa.

„Jeg var en Ven af Dick Harrison," vedblev den graa Mand, „og jeg var tillige hans Fortrolige, hvad hans Kjærlighed til Dem angik."

„Naa, og hvad saa?" spurgte hun koldt.

„Da Dick afgik ved Døden, efterlod han sig nogle Breve, som De havde skrevet til ham!"

Hidtil havde Miss Ellen været bleg; nu blev hendes Ansigt gustent.

„Disse Breve," vedblev han, „har De forgjæves bestræbt Dem for at skomme i Besiddelse af, og De vilde gjerne betale Halvdelen af Deres Formue for dem. Jeg veed nu, hvor disse Breve ere henne."

Miss Ellen skjælvede af Harme, og hendes Øine udsendte Lynglimt.

Den graa Mand vedblev:

„De indseer saaledes uden al Tvivl, at De ikke kan vægre Dem ved at gjøre mig den lille Tjeneste, jeg har anmodet Dem om, Miss Ellen?"

„Og hvis jeg nu gjør Dem denne Tjeneste?" spurgte Miss Ellen.

„Saa skal jeg sige Dem, hvor Brevene ere henne. Idag kan dette imidlertid ikke skee; men i Morgen skal jeg ved Midnatstid have den Ære at aflægge Dem et Besøg."

„Kommer De saa samme Vei, som de to andre Gange?"

„Ja; thi det er ikke Umagen værd, at Deres Tjenestefolk lægge Mærke til mig.“

„Jeg indseer nok, at jeg er i Deres Magt,“ sagde Miss Ellen, som aabenbart maatte gjøre Vold paa sig for at faae Bugt med sin Stolthed, — „og jeg er ogsaa villig til at adlyde.“

„Derved erhverver De Dem et nyt Krav paa min Erkjendtlighed,“ sagde den graa Mand smilende.

„Befal da! Hvad har jeg at gjøre?“ vedblev den unge Pige, idet hun bøiede Hovedet.

„Slaa atter Deres Slør for Ansigtet, — gaa hen til Forstanderinden, modtag hendes Ordrer, og vend saa tilbage hertil!“ sagde han.

„De vil altsaa vente paa mig her?“

„Ja.“

Miss Ellen traf Sløret for Ansigtet og ilede ud af Døren, som den graa Mand aabnede for hende.

Derpaa lukkede han Vinduet op og saae ud paa Gaden. Da han ikke længer kunde øine Miss Ellen, fløitede han lydelig.

I samme Øieblik kom et Fruentimmer, som havde staaet ubevægelig i en Port i Nærheden, frem fra sit Skjul og ilede ind i det skumle Huus. Denne Kvinde var Suzannah.

Den graa Mand gik hende imøde, greb hendes Haand, førte hende ind i Værelset og sagde venlig til hende:

„De skal faae ham at see endnu en Gang, mit Barn!“

Suzannah brast i Graad.

„Ak,“ sagde hun, „stakkels Bulton! Han slog mig rigtignok en Gang imellem, — og det endda ikke saa sjeldent; — men han havde et godt Hjerte og holdt af mig.“

„Mit Barn," sagde den graa Mand, idet han trykkede hendes Haand, „hvis jeg blot havde kunnet frelse baade Deres Ven og Deres Broder, saa havde jeg gjort det; men det stod kun i min Magt at frelse den ene af dem, og Deres Brodors Liv er af Vigtighed for Irland. De maa fatte Mod, kjære Suzannah!" . . .

„Jeg skal gjøre mig Umage derfor," sagde hun.

„Ja, det maa De endelig," vedblev den graa Mand, „Taarer vilde nemlig let kunne røbe Dem og lægge Hindringer i Veien for Deres Broder Johns Frelse."

Suzannah skyndte sig nu med at tørre sine Øine, og hun og den graa Mand maatte derpaa vente i nogen Tid.

Endelig hørte de imidlertid en Droschke komme rullende og holde paa Hjørnet af Gaden, og nu varede det ikke ret længe, førend Miss Ellen atter traadte ind i Værelset.

„Her er den Kvinde, som vil befrie Dem for det piinlige Hverv, der er blevet Dem betroet," sagde den graa Mand til hende.

Miss Ellen slog Sløret til Side og saae paa Suzannah, som havde et ægte irsk Fysiognomi.

„Ah!" sagde hun i en haanlig Tone. „Det er en Irlænderinde!"

„Ja, ganske vist, Miss Ellen," svarede den graa Mand.

„Saa er min Ydmygelse altsaa dobbelt stor!" vedblev den aristokratiske Pige halvhøit.

Den graa Mand traf paa Skulbrene, men svarede ikke.

Nu sagde Miss Ellen til Suzannah, paa hvem det var let at see, at hun var meget bedrøvet:

„Det er vel sagtens Deres Elsker, der skal hænges?"

„Ja, Mylady," svarede Suzannah.

„Miss Ellen", sagde den graa Mand nu, „De veed, hvad De endnu har at gjøre; — De maa nu igjen iføre Dem Deres egne Klæder og lade denne Kvinde faae dem, De har paa."

Miss Ellen nikkede.

„Hvor skal hun kjøre hen?" vedblev den graa Mand.

„Hen i Old-Bailey. Naar Droschken holder udenfor Huset Nr. 9, vil den Dame, der skal følge med, strax vise sig og stige ind i den."

„Det er godt", sagde den graa Mand.

Og derpaa forlod han Værelset, forat de to Kvinder kunde bytte Klæder, uden at Nogen faldt dem til Besvær.

Da han var gaaet, traf Miss Ellen Veiret mere frit. Atter saae hun paa Suzannah, der allerede havde begyndt at klæde sig af, og pludselig fik den aristokratiske Dame et glimrende Indfald.

„De kjender altsaa den Mand, der nylig forlod os?" sagde hun.

„Ja," svarede Suzannah.

„Hvad hedder han?"

„Den graa Mand."

„Men han maa dog have et andet Navn!"

„Det veed jeg i alt Fald ikke Noget af."

Nu udbrød Miss Ellen ivrig:

„Hvis De vil gjøre mig bekjendt med hans rette Navn, skal jeg strax henvende mig til min Fader, som er Medlem af Parlamentet, og han skal saa sørge for, at Deres Elsker ikke bliver henrettet i Morgen, — ja, at hans Liv bliver frelst!"

„Mylady", svarede Suzannah, „jeg kan med Rolighed kalde Gud til Vidne paa, at jeg ikke kjender den

graa Mands rette Navn; men om jeg end kjendte det . . .“

Her afbrød hun sig selv.

„Hvad saa?“ spurgte Miss Ellen.

„Saa vilde jeg ikke gjøre Dem bekjendt med det, om jeg end derved kunde frelse mit eget Liv!“

„Og hvorfor ikke?“

„Fordi denne Mand i mine Øine er en Engel, der er bleven sendt ned til os fra Himlen, og fordi hele Irland vilde forbande den, som forraadte ham!“

„Ah!“ sagde Miss Ellen opbragt. „Denne Mand er altsaa meget mægtig?“

„Hvad han vil sætte igjennem, kan han sætte igjennem!“

„Hvorfor frelser han saa ikke Deres Elsker?“ spurgte Miss Ellen med et haanligt Smiil.

„Fordi min Elsker ikke er en af Irlands Sønner!“

„Ah! Hvis han var det, vilde han altsaa ikke blive hængt?“ vedblev Miss Ellen i den samme haanlige Tone.

„Nei“, svarede Suzannah med Overbeviisningens Varme.

„Ah!“ udbrød Miss Ellen nu rasende opbragt. „Hidtil er det denne Mand, der er gaaet af med Seiren; men Touren kommer ogsaa nok en Gang til mig, og saa skal jeg knuse ham!“ . . .

Medens de to Kvinder talte saaledes sammen, havde de byttet Klæder, og nu gav Miss Ellen Irlænderinden Kobberpladen og sagde til hende:

„Gaa nu! . . . Jeg bliver her, indtil De kommer tilbage!“

Da Suzannah var kommen ud paa Gaden, traf

hun den graa Mand, der i en alvorlig Tone sagde til hende:

„Jeg maa endnu en Gang ret indstændig anmode Dem om at gjøre Vold paa Deres Bedrøvelse; thi hvis De græd, vilde De derved kunne styrte Irland i Fordærvelse!“

„Jeg skal nok være rolig og fattet“, svarede Suzannah.

Og derpaa steg hun ind i Droschken og sagde til Kudsken, at han skulde kjøre hen i Old-Bailey og holde udenfor Huset Nr. 9.

Ogsaa den graa Mand forlod nu Sermon-Lane.

Attende Kapitel.

Den graa Mands Formaninger havde baaret Frugt, og Suzannah var virkelig rolig og fattet, da Droschken holdt udenfor Huset Nr. 9 i Old-Bailey. Den anden Fængsels-Dame stod i Gadedøren og steg strax ind i Vognen, idet hun sagde:

„God Aften, Søster!“

Suzannah saae strax, at hendes Ledsagerinde var meget bevæget. Det var en Dame med en meget smuk Figur, og den lille Haand, hun rakte Irlænderinden, tøbede, — ligesom hendes Stemme —, at hun maatte være meget ung.

„Til Newgate!“ sagde Suzannah nu til Kudsken.

„O, Mylady,“ sagde den unge Dame til Suzannah, „jeg er saa bange! . . . Hidtil har jeg kun besøgt al-

mindelige Fanger! . . . O, gid jeg dog kunde slippe for at gaae ind i hiin rædselsfulde Celle!"

Suzannah foer sammen. Den fornemme unge Pige, der havde paataget sig et Hverv, som oversteg hendes Kræfter, ønskede at blive fritaget for at gaae ind i Bultons Sælle. Suzannahs Hjerte bankede voldsomt ved Tanken om, at hun maaskee kunde blive ene med den Ulykkelige.

Efter et Par Minuters Forløb holdt Droschken udenfor Fængslet, og Porten blev aabnet for de to Kvinder. Den unge Pige var saa angest og bange, at hun maatte støtte sig til Suzannah.

„Fat Mod!" hviskede Irlænderinden til hende.

Gouvernøren, der var bleven underrettet om Fængsels-Damernes Ankomst, ilede dem nu imøde og sagde med udsøgt Høflighed til dem:

„Mine Damer, jeg er virkelig meget bange for, at De have gjort Dem Uleilighed til ingen Verdens Nytte; den Dødsdømte hyler nemlig som et vildt Dyr og sværger paa, at han ikke vil modtage nogen Trøst. Præsten, som nylig var her, opnaaede kun at blive skjældt ud af ham."

Den aristokratiske unge Pige skjælvede nu i den Grad, at Suzannah næsten maatte bære hende. Endnu værre blev det imidlertid, da de kom til Enden af Korridoren og hørte de rasende Hyl og forfærdelige Eder, som Bulton udstødte; thi nu sagde den unge Pige, der var nærved at besvime:

„Nei, nei, jeg kan ikke gaae derind!"

„Ja, mine Damer", sagde Sir Robert nu, „hvis De ville følge mit Raad, saa blive De, hvor De ere!"

Suzannah svarede imidlertid:

„Den unge Dame her befinder sig ikke vel, og det

er det Bedste, at hun bliver udenfor; jeg føler mig derimod stærk nok til at gaae ind til Fangen."

„Som De vil", sagde Gouvernøren. „Forøvrigt er Bulton jo iført Spændetrøie; altsaa kan han ikke tilføie Dem noget Ondt; det er kun Deres Øren, der blive saarede af ham. Ifølge Reglementet maa jeg imidlertid lukke Døren, forat De kan være ganske ene med Fangen."

Neppe havde han lukket Suzannah ind i Cellen, førend Bulton rasende udbrød:

„Hvad vil det skinhellige Fruentimmer her? . . . . . Lad mig have Ro, Mylady! . . . Jeg trænger slet ikke til Deres Bistand!"

Suzannah ilede imidlertid hen til ham og slog sit Slør til Side. Nu udstødte Bulton et Skrig.

„Ti stille!" sagde hun, idet hun lagde Fingeren paa Læben. „Udstød ikke flere Forbandelser; — Du maa jo dog kunne indsee, at Gud er god, siden Han har tilladt os at faae hinanden at see igjen!"

„Tilgiv mig, elskede Suzannah!" hviskede Bulton, hvis Raseri ganske lagde sig, da han fik Øie paa det eneste Væsen, han elskede.

Suzannah trykkede sine Læber paa Morderens, og længe græd de i Taushed. Derpaa talte hun til ham om Herrens Naade, der omfatter Enhver, som angrer af Hjertet, og Bulton lyttede henrykt til hendes Ord. Da tre Slag paa Døren underrettede dem om, at Suzannah nu maatte trække sig tilbage, var Morderen ligefrem forvandlet; hans Ansigt straalede af ophøiet Ro, og han sagde halvhøit:

„Nu kan jeg døe!" — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

„Men hvem er De dog, og hvad har De sagt til ham?“ spurgte Sir Robert nogle Minuter senere Suzannah. „Bulton er jo virkelig slet ikke længer det samme Menneske!“

„Jeg er en Kvinde, hvem det er lykkedes at finde Veien til hans Hjerte“, svarede Suzannah med kvalt Stemme.

„Nu er det Dem, der skjælver, Mylady“, sagde den fornemme Dame til Irlænderinden, da de forlode Newgate.

Suzannah svarede ikke; men da hun atter havde taget Plads i Droschken, brast hun i Graad.

Hun havde bragt sit Offer!

Ottende Kapitel.

Nu vil man kunne indsee, hvad det var for en Støi, John Colden havde hørt hele Natten. Menneskemassen havde hele Tiden bevæget sig frem og tilbage omkring Newgate, og Klokken fire om Morgenen var Skafottet blevet reist. Tre Timer senere havde Bulton udsonet sine Forbrydelser; rolig og resigneert havde han i sit sidste Øieblik anraabt Herren om Naade og rettet nogle rørende Ord til Mængden.

Den gode Gouvernør havde ikke undladt at fortælle sine Undergivne, at en af Fængsels-Damerne ligefrem havde gjort Mirakler med Hensyn til Bulton, og Selskabet blev snart saa populairt, som det aldrig tidligere havde været.

John Colden var snart kommen paa det Rene med sig selv med Hensyn til, hvad der var forefaldet, og nu tænkte han:

„Idag var det Bulton, det gjaldt; — næste Gang kommer Touren til mig!"

Ganske rolig klædte Irlænderen sig imidlertid paa, spiste Frokost og ventede saa paa, hvad der vilde komme.

Klokken ti blev Døren til hans Celle aabnet, og Gouvernøren kom selv for at hente ham.

„Nu blot en Smule Mod, min Ven", sagde Sir Robert til ham. „Det Værste staaer for Døren; men den Historie varer ikke længe."

„Jeg er parat", svarede John Colden, og efterat have vægret sig ved at drikke den Snaps Genever, som en af Opsynsmændene bød ham, fulgte han rolig efter Gouvernøren og dennes Ledsagere.

Da de kom forbi den Celle, i hvilken Bulton havde siddet, men i hvilken der nu herskede den dybeste Stilhed, sagde John Colden til en af Politibetjentene:

„Nu troer jeg, den stakkels Bulton er bleven rolig?"

„Ja, — og det til evig Tid!" lød Svaret.

For at komme til Retslokalet maatte de gaae over Gaarden og igjennem „Fugleburet."

Da de kom ud i Gaarden, trak John Colden Veiret dybt og sagde derpaa til Gouvernøren:

„Det er mere styrkende, end en Snaps Genever!"

Inde i den snevre Gang lagde John Colden Mærke til to Fanger, der vare ifærd med at tage en Flise op af Gulvet.

„Hvad skal det betyde?" spurgte han.

„Vi maae skynde os lidt!" sagde Gouvernøren, som aabenbart ikke havde Lyst til at besvare Fangens Spørgsmaal.

John Colden fattede ikke, hvorfor Flisen skulde tages op; men han følte sig grebet af en Rædsel, som han ikke selv kunde forklare sig.

Døren til Retslokalet stod paa vid Gab, og Salen var opfyldt af en nysgjerrig Mængde, som dog forholdt sig ganske rolig. Medlemmerne af Juryen sadde paa deres Pladser, og i Midten var Dommersædet anbragt.

Idet John Colden satte sig paa sin Bænk, med en Soldat paa hver Side af sig, betragtede han de Nysgjerrige med et ligegyldigt Blik. Pludselig foer han imidlertid sammen. Imellem Tilskuerne havde han opdaget en meget velklædt Mand med grønne Briller, og i ham havde han strax gjenkjendt den graa Mand.

Ved Synet af ham fik den stakkels Irlænder nyt Mod, og med Rolighed besvarede han de Spørgsmaal, der bleve rettede til ham. Det kunde ikke nytte ham det Ringeste, at han tog sin Tilflugt til Benægtelses-Systemet; han tilstod derfor Alt, men tilføiede, at Whip havde været hans Medskyldige, og at det derfor var af en reen Feiltagelse, han havde dræbt ham. Efterat Juryen havde gjort Sagen til Gjenstand for en grundig Drøftelse, erklærede den endelig John Colden for skyldig i Mord.

Den graa Mand, der begyndte at blive bange for, at den Anklagede skulde slippe med at blive deporteret, blev nu beroliget; thi nu kunde han redde ham.

Da Juryen havde afgivet sin Erklæring, opstod der en Pause, og den ene af Soldaterne hviskede da til sin Kammerat:

„Det bliver den Anden iaar! . . . Man kan ikke nægte, at det gaaer rask!“

John Colden hørte disse Ord og sagde smilende:

„Bulton blev altsaa virkelig hængt i Morges?“

„Ja vel,“ svarede Soldaten. „Saae De ikke, hvad de to Fanger foretoge sig inde i „Fugleburet“?“

Nu gik der et Lys op for John.

„Er „Fugleburet“ da de henrettede Forbryderes Kirkegaard?“ spurgte han.

„Ja, det er“, lød Svaret.

„Ah?“ sagde John Colden nu i en ligegyldig Tone.

Da Medlemmerne af Juryen atter havde indtaget deres Pladser, bedækkede Dommeren sit Hoved og sagde:

„Reis Dem op, John Colden.“

John adlød, og med bevæget Stemme oplæste Dommeren nu Juryens Kjendelse og de forskjellige Lovsteder, der foreskreve Døden som Straf for Mord.

John Colden bukkede.

„Medmindre De har en eller anden begrundet Indsigelse at fremkomme med imod Dommen, vil De blive hængt den ottende Januar“, sagde Dommeren til Slutning.

„Jeg har ingen Indsigelse at fremkomme med“, svarede John Colden. —

Retsforhandlingerne havde varet i flere Timer, og da John Colden atter kom igjennem den snevre Gang, der kaldtes „Fugleburet", saae han, at Flisen nu igjen laa paa sin Plads, og at der var skrevet et B paa Muren ovenover den.

Han blev staaende ved Flisen ved Siden af og sagde til Gouvernøren:

„Her skal jeg ligge, — ikke sandt?"

Gouvernøren svarede ikke; men denne Mand, som ellers altid lo, havde i dette Øieblik Taarer i Øinene.

John Colden gik videre med faste Skridt, idet han sagde:

„At døe for Irland er ikke at døe; det er at gaae ind til Herrens Glæde!"

Tyvende Kapitel.

Den til John Coldens Henrettelse berammede Dag nærmede sig; — om to Dage vilde Skafottet paany blive reist.

De lavere Klasser af Befolkningen ere meget begjærlige efter at faae Henrettelser at see, og gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt, for at sikkre sig gode Pladser ved det sørgelige Skuespil. Den Dødsdømte er derfor altid nogen Tid i Forveien Dagens Helt, og der bliver paa ægte engelsk Viis indgaaet en Mængde Vædde maal om, naar han vil blive henrettet, om Veiret vil blive

godt, eller ikke, om Delinkventen vil lægge Mod for Dagen eller være forknyt, o. s. v. Saadanne Væddemaal vare ogsaa blevne indgaaede i det os bekjendte Beværtnings-Lokale „Sorte Hest", i hvis Kjælder Gierinden, Mrs. Brandy, thronede med en majestætisk Mine.

Det var den sjette Januar, og Henrettelsen skulde finde Sted to Dage efter. „Sorte Hest" var fuld af Mennesker, og Mrs. Brandys to Opvartere kunde neppe tilfredsstille alle Gjæsterne. I Aften var der ikke ret mange Typer, men desto flere Søfolk i Kjælder-Beværtningen. Blandt de Sidstnævnte saae man den rødhaarede og rødskjæggede Matros Williams, som den graa Mand en Aften havde slaaet til Jorden. Da Williams ikke senere havde seet denne sin farlige Modstander i Beværtnings-Lokalet, havde han paanu antaget sin hovmodige og uforskammede Tone. Til Ledsagerinde havde han det forfærdelige Fruentimmer Betsy, som havde truet med at vilde rive Øinene ud paa den stakkels Irlænderinde. — Ogsaa blandt Typene træffe vi en gammel Bekjendt, nemlig: Jack, ogsaa kaldet „Den blaa Fugl".

„Lille, søde, elskede Williams," sagde Betsy, som endnu kun havde drukket elleve Snapse Genever og derfor ikke var overvættes beruset, „imorgen Aften gaaer Du jo nok med mig hen til Old-Bailey, forat vi kunne komme til at staae paa første Plads?"

Williams trak paa Skuldrene.

„Det morer mig slet ikke at staae en heel Nat paa Gaden for at see et Menneske blive hængt," sagde han.

„Men der er et Værtshuus tætved, hvor vi kunne faae Noget at drikke," bemærkede Betsy.

„Ja, og saa bliver Du fuld, inden Skuespillet tager sin Begyndelse," sagde Williams.

Den Latterſalve, ſom denne Bemærkning fremkaldte, ſmigrede aabenbart Matroſen, og han vedblev:

„Og hvad Morſomt er der desuden ved at ſee en Mand, der allerede er halvdød af Angeſt, blive hængt?“

„Hvem ſiger, at John Colden er bange for at døe?“ ſpurgte den blaa Fugl. „Jeg tør holde, hvad det ſkal være, paa, at John døer ſom en brav Karl!“

„Jeg holder ſet Pund Sterling paa det Modſatte!“ ſagde Williams, der ſamme Dag havde taget Hyre og faaet Haandpenge.

„Det er holdt!“ ſvarede Jack. „For Øieblikket har jeg imidlertid ikke en Skilling; jeg maa derfor først ud at ſtjæle Beløbet.“

„Hør en Gang, blaa Fugl,“ raabte en Tigger, „hvis jeg maa være halvt med Dig, ſkal jeg lægge Guineen ud!“

Denne Tigger var den ſamme, ſom for et Par Dage ſiden havde faaet en Haandfuld Guldſtykker af Shoking, da denne ſom Lord Wilmot kom for at hente Jefferies' Datter.

„Guld!“ udbrød den blaa Fugl, da han ſaae det ſplinterny Guldſtykke, ſom hans Kammerat kaſtede paa Diſken. „Du er altſaa rig?“

„Ja, hvorfor ikke?“ ſvarede Tiggeren. „Men hør en Gang, Williams, jeg har et andet Væddemaal at foreſlaae Dem!“

„Og det er?“

„Jeg vædder paa, at vi omtrent hele Vinteren igjennem have drukket ſammen med et Medlem af Parlamentet!“

„Naa, Du har nok drukket Dig en ordentlig Perial!“ ſagde Williams.

„Nei, jeg er i det Mindſte ligeſaa ædru, ſom De,“ ſvarede Tiggeren. „Den Mand, jeg ſigter til, har næſten

hver Aften været her, og han har altid viist sig som en god Kammerat."

„Og hvad hedder Dit Parlaments-Medlem da?" spurgte Williams.

„Lord Wilmot," lød Svaret.

„Har ikke den Fornøielse at kjende ham," sagde Williams.

„Jeg heller ikke!" raabte flere af de Tilstedeværende.

„Nei, hernede havde han ogsaa et andet Navn," sagde Tiggeren. „Her kaldte han sig Shoking."

Da Gjæsterne hørte dette Navn, brast de Alle tilhobe i Latter.

Nu gik Williams med knyttede Hænder henimod Tiggeren og sagde til ham:

„Jeg holder ikke af, at man gjør sig lystig over mig, og hvis Du ikke strax beder mig om Forladelse, prygler jeg Dig fordærvet!"

„Nu er Williams stor paa det," sagde den blaa Fugl i en ironisk Tone. „Det er let at mærke, at den graa Mand ikke er her."

Da Williams hørte disse Ord, forlod han Tiggeren og gik hen til Jack, til hvem han sagde:

„Hvis Du tiere omtaler den graa Mand, naar jeg er tilstede, knuser jeg Dig!"

I samme Øieblik som han løftede Haanden i Veiret, viste en ny Gjæst sig imidlertid paa den Trappe, der førte ned til Kjælderen, og pludselig blev Williams ligbleg.

Den nye Gjæst var — den graa Mand.

En og tyvende Kapitel.

Pøbelen har altid stor Respekt for den raa Kraft. Den graa Mand blev derfor modtaget med Hurraraab; thi man havde ikke glemt, at han havde overvunbet den frygtede Williams.

„See, nu er Williams bange?“ bemærkede den blaa Fugl.

Williams lavede sig til at føre Beviis for det Modsatte; men den graa Mand gik hen til ham, rakte ham Haanden og sagde:

„Naar to Mænd, som have Hjertet paa rette Sted, have bestaaet en ærlig Kamp med hinanden, blive de saa ikke gode Venner?“

Williams aandede lettere og trykkede sin forhenværende Modstanders Haand.

Den graa Mand, som ellers ikke pleiede at tale til Nogen, med Undtagelse af Shoking, sagde nu:

„Men hvad var det, mine Venner? Det forekom mig, at I vare oppe at skjændes, da jeg kom?“

Nu tog Tiggeren John Ordet.

„Ja,“ sagde han, „jeg fortalte, at Shoking var Mylord og Medlem af Parlamentet; men de Andre loe mig ud og vilde ikke troe mig.“

Ganske rolig svarede den graa Mand:

„Det var urigtigt af de Andre, at de ikke vilde troe Dig; thi Shoking er virkelig Mylord og Medlem af Parlamentet; — men det var urigtigt af Dig

at fortælle det her: thi nu kan Adelsmanden naturligviis ikke tiere komme herhen."

Den graa Mand talte saa rolig og alvorlig, at Ingen kunde nære Tvivl om Rigtigheden af hans Udsagn, og Williams rakte Tiggeren Haanden og sagde til ham:

„Saa beder jeg Dig om Forladelse, gamle Ven! — Vil Du drikke et Glas med mig?"

„Ja, gjerne," svarede John.

„Og De, Kammerat?" vedblev Matrosen, idet han henvendte sig til den graa Mand

„Ja, hvorfor ikke?" svarede denne.

De tre Mænd satte sig ved et af Bordene; men nu begyndte Betsy at skjænde paa Williams, fordi han drak alle sine Penge op, uden at tænke paa hende. Matrosen, som allerede havde drukket tæt og var halvt beruset, forlangte en Flaske Portviin for rigtig at drille det drikfældige Fruentimmer, og medens disse To skjændtes, hviskede den graa Mand til John:

„I Aften er jeg kommen herhen for Din Skyld. Lord Wilmot kjender Dig og har givet mig en Kommission til Dig. Boer Du ikke i Wellclose-Square, Nr. 17?"

„Jo," svarede Tiggeren.

„I Stuen er der nok Tobakshandel, og paa anden Sal boer bl. A. Betsy, — ikke sandt?"

„Jo, ganske vist," svarede John, „men Betsy kommer altid først hjem ved Daggry."

Den graa Mand vedblev:

„Paa tredie Sal boer Du; — men hvem boer paa første Sal?"

Tiggeren syntes at blive noget urolig.

„Veed De det ikke?" spurgte han.

„Jo," svarede den graa Mand, „men jeg vil have, at Du skal sige mig det."

„Der boer Calcroff, — Bøddelen i London," sagde Tiggeren nu.

„Og det er netop for hans Skyld, at Shoking har sendt miz herhen," vedblev den graa Mand. „Jeg staaer paa en Maade i Lord Wilmots Tjeneste, og nu skal jeg gjøre Dig bekjendt med, hvad han ønsker. Han er meget excentrisk; for Øieblikket har han indgaaet store Væddemaal med Hensyn til Epsom-Væddeløbet. Overtroisk er han imidlertid, og nu har han faaet det Indfald, at det Reb, med hvilket John Colden er bleven hængt, vil bringe ham Lykke. Derfor har han tilladt mig at give Dig to Guineer, hvis Du i Nat vil skaffe mig Adgang til Betsys Værelse."

„Og hvad saa?" spurgte John.

„Det skal jeg sige Dig, naar vi komme derhen. Nu mener jeg, at vi først og fremmest bøe drikke Betsy aldeles fuld; saa kan Du jo let tage Nøglen til hendes Dør op af hendes Kjolelomme."

„Men Williams?" spurgte Tiggeren.

„Ham behøve vi ikke at være bange for," svarede den graa Mand smilende. „Han er jo allerede halvt beruset, og det vil ikke vare ret længe, førend vi see ham ligge under Bordet."

Williams og Betsy skjændtes endnu bestandig, og den Førstnævnte havde i sin Iver tømt den Flaske Portviin, som han havde forlangt. Nu sagde den graa Mand til Betsy:

„Ti blot stille, Betsy . . . Du skal ogsaa nok faae et Glas Portviin!"

Og idet han derpaa henvendte sig til Værtinden, vedblev han:

„Mrs. Brandy, vil De være saa god at lade os faae to Flasker Portviin til? Det er mig, der betaler!"

Williams gjorde rigtignok Fordring paa den Ære at betale Vinen, men lod sig dog snart nøie med at drikke, uden at bryde sig om, hvem der kom til at betale Gildet

---

To og tyvende Kapitel.

Den graa Mands Flothed gjorde megen Opsigt paa dette Sted, og et Par af de tilstedeværende Lommetyve begyndte endog at raadføre sig med hinanden, om det ikke kunde betale sig for dem at følge efter „den rige Fyr," naar han gik sin Vei.

Williams drak det ene Glas efter det andet; hans Mæle blev tykkere og tykkere, og tilsidst tabte han Glasset ud af Haanden og gled ned paa Gulvet, idet han sagde:

„Nu kan jeg ikke mere! . . ."

Betsy klagede nu over Varme og sagde, at hun vilde gaae udenfor. Den graa Mand erklærede sig villig til at følge hende hjem, og Arm i Arm med det berusede Fruentimmer forlod han nu Beværtnings-Lokalet. Et Øieblik efter gik Tiggeren John ligeledes sin Vei.

Da de vare komne ud paa Gaden, gav Betsy, der blev ondskabsfuld, naar hun var beruset, sig til at rive ned paa Williams og viste sig yderst venlig imod sin Ledsager, fordi han en Gang havde banket hendes Elsker. Den graa Mand ansaae det for klogest at snakke hende

efter Munden, og dette lykkedes ham saa godt, at han, da de vare komne hen til Wellcloſe-Square, fik hende til at ſætte ſig paa en Bænk, hvor hun ſnart faldt i Søvn.

John havde liſtet ſig bagefter dem, og til ham ſagde den graa Mand nu:

„See ſaa! I dette Øieblik vil det neppe være overvættes vanſkeligt at tage Nøglen fra hende.“

Med en øvet Lommetyvs Behændighed ſatte Tiggeren ſig ogſaa ſtrax i Beſiddelſe af Nøglen. De to Mænd lode hende nu blive liggende paa Bænken og gik hen til det Huus, i hvilket Calcraff boede.

„Siig mig nu en Gang,“ ſagde den graa Mand nu til Tiggeren, „kjender Du Calcraffs Leilighed noget nærmere?“

„Ja, jeg gjør,“ ſvarede John, „jeg har en Gang været inde hos ham.“

„Hvorledes gik det til?“

„Det kom af, at der var udbrudt Ild hos ham, og jeg maatte hjælpe ham med at ſlukke. Paa den Maade fik jeg imidlertid Leilighed til at gjøre mig bekjendt med Lokaliteterne. Calcraff boer ganſke alene der med en Tjeneſtepige. Hans Leilighed beſtaaer af tre Værelſer; Dagligſtuen, — det Værelſe, i hvilket der for Øieblikket er Lys, — ligger i Midten, og ved Siden af har han ſit Laboratorium, hvor han experimenterer med Ligene af de Hængte, naar han faaer Lov til at tage dem hjem med, og hvor han tillige har alle ſine Redſkaber.“

„Men hvor er Betſys Værelſe?“ ſpurgte den graa Mand.

„Oppe paa anden Sal, lige ovenover Calcraffs Laboratorium. Det midterſte af de Vinduer, De ſeer, hører til det.“

„Godt! Det er Alt, hvad jeg vilde vide", sagde den graa Mand.

Nu listede de to Mænd sig op ad Trapperne, og da de vare komne ind i Betsys Værelse, sagde Tiggeren:

„Ja, nu ere vi komne saa vidt! De har jo sagt mig, at De vil have fat i det Reb, John Colden skal hænges i; men hvorledes vil De bære Dem ad med at komme ned i Calcraffs Leilighed?"

„Det skal Du faae at see, naar Du blot vil lukke Døren af", svarede den graa Mand.

John adlød; derpaa tændte han Lys, og nu saae han til sin Forbauselse, at den graa Mand tog et almindeligt Centrumsbor frem.

Tre og tyvende Kapitel.

I London ere Gulve og Lofter i de fleste simplere Huse af Træ og ikke synderlig tykke.

„Hvad er det, De gjør?" spurgte Tiggeren, da han saae den graa Mand sætte Boret i Gulvet og begynde at dreie paa det.

„Kan Du ikke see det?" svarede den graa Mand. „Jeg borer et Hul i Gulvet for at see, hvad der foregaaer nedenunder."

Det varede ikke ret længe, førend den graa Mand

fik boret Hul igjennem Planken i Gulvet, og nu befalede han Tiggeren at slukke Lyset.

Der var mørkt i Laboratoriet nedenunder; men en Lysstraale, der af og til kom fra Værelset ved Siden af, røbede, at Calcraff endnu ikke var gaaet til Ro. Den graa Mand, der havde lagt sig paa Maven for at kige ned, reiste sig nu og sagde hvisken de:

„Calcraff sover endnu ikke; — vi maae vente! — Lad os fordrive Tiden med at passiare lidt sammen!"

„Som De vil!" sagde Tiggeren.

„Seer Du, Lord Wilmot, — eller Shoking, om Du hellere vil, — har megen Lyst til at faae at vide, hvad der gaaer forud for og følger umiddelbart efter en Henrettelse, og han vilde bestemt give Meget for at opnaae paalidelig Oplysning om, hvorledes Calcraff i Almindelighed tilbringer sin Tid."

„Det vilde jeg kunne sige ham," bemærkede John.

„Saa sig mig det", sagde den graa Mand. „Om Du fortæller ham eller mig det, kommer naturligviis ud paa Eet."

„Naa ja, det kan jeg gjerne", svarede Tiggeren. „Naar Calcraff ikke har Noget at bestille, staaer han tidlig op, spiser Frokost og gaaer ud."

„Har Du nogen Anelse om, hvor han gaaer hen?"

„Ja, enten spadserer han i Dokkerne eller i West-End, hvor der næsten ikke er et Menneske, som kjender ham, og hvor han ikke behøver at være bange for, at Drengene skulle pibe i Fingrene efter ham. Til Middag og til Aften spiser han ude, og naar han saa har drukket et Par Glas Øl, gaaer han hjem. Han gjæster

saaledes forskjellige Beværtnings-Lokaler; men han taler saa godt som aldrig med Nogen."

„Men naar der nu foreſtaaer en Henrettelſe?"

„Ja, saa bærer han ſig noget anderledes ad."

„Hvorledes da?"

„Dagen før Exekutionen, kommer hans Medhjælper, Jefferies, tidlig om Morgenen hen til ham for at faae de fornødne Ordrer. Det er Jefferies, der faaer Skafottet bragt i Orden og henter Rebet og den ſorte Hue; thi Calcraffs Forretning begynder først i det afgjørende Øieblik. Som ſædvanlig ſpiſer han til Middag ude; men den Dag kommer han meget tidlig hjem; Folk paſtaae endog, at han ikke drikker Andet end Vand paa en ſaadan Dag."

„Og til Aften ſpiſer han ikke?"

„Nei, det lader til, at han maa have Maven tom og Hovedet aldeles klart for at kunne udføre ſin ganſke viſt ikke behagelige Forretning. Meget tidlig om Morgenen, eller egentlig talt midt om Natten, ſtaaer han ſaa op, drikker en Kop Mælk, ſvøber ſig ind i ſin Regnkappe og gaaer hen til Newgate, hvor han venter, indtil Henrettelſen ſkal finde Sted."

„Ja, det er Altſammen godt nok", ſagde den graa Mand, „men jeg kunde nok have Lyſt til at faae at vide, hvad Calcraff og Jefferies tale ſammen om, naar den Sidſtnævnte giver Møde for at indhente de fornødne Ordrer. Jeg troer derfor, jeg vil blive her; — men Du kan gjerne gaae Din Vei."

Med disſe Ord gav han Tiggeren en halv Snees Guineer.

„Tak", ſagde John. „Men der er een Ting, De glemmer."

„Og det er?"

„Rebet."

„Nei, De kan være ganske rolig; — det skal jeg nok faae Fingre i! — Gaa Du nu blot Din Vei!“

Det lod Tiggeren sig ikke sige to Gange. Den graa Mand fulgte ham ud og lukkede Døren af efter ham.

Derpaa vendte han tilbage til det Hul, han havde boret i Gulvet, og gav sig paany til at kige ned igjennem det.

Lysstriben var forsvunden, og han kunde tydelig høre Calcraff snorke inde i Værelset ved Siden af Laboratoriet.

Nu tog den graa Mand de andre Gjenstande op af sine Lommer, — to Gjenstande, som i høieste Grad vilde have vakt Johns Forbauselse, dersom han havde seet dem.

Den første af disse Gjenstande var en Kobberkugle, der hang i en lang Messingtraad. Kuglens Diameter var mindre, end Hullets; den gik altsaa let igjennem det, og den graa Mand lod den ganske sagte glide ned til Gulvet i Laboratoriet.

Den anden Gjenstand, som han stillede tætved Hullet og satte i Forbindelse med Messingtraaden, var en lille Metalkasse. Derefter trykkede han paa en Fjeder, der var anbragt paa Kassens Overflade, og pludselig tindrede der en Mængde Gnister, medens Kuglens Overflade oplystes og afspeilede Alt, hvad der fandtes i Laboratoriet.

„Nu veed jeg, hvad jeg vilde vide“, sagde den graa Mand. „Jeg har altsaa ikke Andet at gjøre, end at vente, indtil Jefferies kommer!“

Derpaa trak han Kuglen op igjen, stak den og Kas-

ſen i Lommen, ſvøbte ſig ind i ſin Frakke og lagde ſig paa Gulvet for at hvile ſig. — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Betſy laa endnu beſtandig paa Bænken. Hun var falden i en dyb Søvn og havde en behagelig Drøm; — hun drømte nemlig, at hun ſkulde have Bryllup med den graa Mand, der ſaae ud til at være ſaadan en „peen Fyr", og ſom desuden var ſaa ſtærk, at han kunde banke Williams!

Fire og tyvende Kapitel.

Tidlig den næſte Morgen ſaae Wellcloſe-Squares fattige Beboere Jefferies gaae ud af Calcraffs Huus med en Pakke, der var indſvøbt i grønt Klæde.

Hos den Værtshuusholder og Tobakshandler, der boede lige nedenunder Bøddelen, vare en heel Deel af de Fattige forſamlede.

„Oho! Det lader til, at det ſkal gaae for ſig i Morgen!" ſagde en af dem.

„Hvad er det, der ſkal gaae for ſig i Morgen?" ſpugte en Gadefeierſke, ſom var iſærd med at ſtyrke ſig med en Snaps Genever.

„John Coldens Henrettelſe, naturligviis," ſvarede en ung Mand. „Seer De da ikke, at Jefferies har været oppe hos Calcraff?"

„Heida, Jefferies!“ raabte Gadefeierſken nu. „Kom herhen, og drik et Glas med os!“

Jefferies var meget bleg, og man kunde ſee paa ham, at han nylig havde grædt. Han blev ſtaaende, da Gadefeierſken kaldte paa ham, og det lod til, at han ikke kunde blive enig med ſig ſelv, om han ſkulde modtage Indbydelſen, eller ikke.

„Naa, kom nu!“ gjentog Gadefeierſken. „Thi De er dog vel ikke for ſtolt til at drikke et Glas med os?“

„Jeg? . . . Nei, paa ingen Maade!“ ſvarede Bødelens Medhjælper, og nu tog han imod det Glas, der blev rakt ham.

„Hvorledes er det med Deres Datter?“ ſpurgte en af Tiggerne ham.

„Kun daarlig!“ ſvarede Jefferies, idet han udſtødte et dybt Suk. „For Øieblikket er hun i Huſet hos en fornem Herre, der har lovet at helbrede hende; men jeg har desværre ingen Grund til at troe, at han vil kunne holde ſit Løvte. Igaar var hun i det Mindſte ſaa daarlig, ſom hun endnu aldrig før har været.“

Med ſkjælvende Haand førte Jefferies derpaa Brændeviinsglaſſet til ſine Læber, tømte det, ſagde Tak og Farvel og ilede bort; — men hele Tiden fremſtammede han Jeremiahs Navn.

Den foregaaende Dag havde han ſeet til ſin Datter, og da hun ſaae endnu mere lidende og ſvag ud, end ellers, havde han været aldeles fortvivlet, da han forlod hende.

Om Morgenen var han gaaet hen til Calcraff, der havde ſendt Bud efter ham, og af hvem han havde faaet en ganſke ny Strikke ſamt den ſorte Hue, der i det ſidſte

Øieblik skulde trækkes ned over Ansigtet paa den Dødsdømte.

Nu gik han først hjem og lagde disse Sager fra sig, og derpaa tog han en Droschke og kjørte ud i den allersydligste Deel af London, hvor de Folk boede, der skulde reise Skafottet.

Efterat han havde udstedt de fornødne Ordrer i saa Henseende, sagde han til Kudsken, at han skulde kjøre ud til Hampstead.

Jefferies lod Droschken gjøre Holdt i nogen Afstand fra den smukke Villa, i hvilken hans Datter opholdt sig, og med bankende Hjerte nærmede han sig Huset, i hvilket der herskede en Stilhed, som fik Blodet til at stivne i hans Aarer.

Pludselig blev et Vindue imidlertid aabnet, og han fik Øie paa den graa Mand.

Denne nikkede til ham og raabte:

„Nu gaaer det meget bedre!“

Nu kom der atter Liv i Jefferies, og et Øieblik efter stod han inde i Haven.

Den graa Mand havde selv aabnet Døren for ham, og sagde til ham:

„Min Ven, nu nærer jeg ikke længer den ringeste Tvivl om, at det vil lykkes mig at frelse Deres Datter; men det beroer paa Dem, hvilket Udfald Sagen skal faae.“

„Paa mig?“ udbrød Jefferies skjælvende.

„Ja, paa Dem“, svarede den graa Mand, idet han greb den bekymrede Faders Arm og førte ham ind i Huset.

Fem og tyvende Kapitel.

Hvorledes kunde Jeremiahs Frelse være afhængig af hendes Fader?

For at kunne forstaae dette maae vi gaae en Time tilbage i Tiden og begive os ind i det med Tjære indsmurte Værelse, i hvilket Irlænderinden Suzannah, Abbed Samuel og Shoking stode ved Jeremiahs Leie.

Den unge Pige sov. Hun var meget bleg; men hendes Aandedræt var regelmæssigt, og den pibende Lyd var forsvunden.

Ganske sagte bemærkede Shoking pludselig:

„Igaar maatte den stakkels Jefferies gaae meget bedrøvet herfra."

„Ja", svarede Abbed Samuel, ligeledes hviskende, „igaar var det ogsaa meget daarligt med den unge Pige, — og de foregaaende Dage var hun dog tilsyneladende kommen sig saa godt."

„Ak", sagde Suzannah med et dybt Suk, „jeg er bange for, at hendes Sygdom er uhelbredelig!"

„Nei, det er den ikke", svarede Shoking med Bestemthed. „Den graa Mand har lovet at frelse hende; — altsaa bliver hun nok frelst!"

Abbed Samuel trak paa Skuldrene, men sagde ikke et Ord.

Shoking vedblev:

„Lige til igaar har den graa Mand jo hver Morgen lagt et bruunt Pulver paa et varmt Fyrfad, og hver Gang Jeremiah har indaandet de Dampe, der stige op fra Pulveret, er det blevet bedre med hende."

„Ja, det er ganske vist," bemærkede Suzannah.

„Men igaar anstillede den graa Mand ikke dette Experiment," vedblev Shoking. „Og hvorfor gjorde han det ikke?"

„Ja, det veed jeg ikke," svarede Abbed Samuel.

„Jeg heller ikke," sagde Suzannah.

„Men det veed jeg!" bemærkede Shoking.

„Nei, virkelig?"

„Jo, jeg troer i det Mindste, at jeg veed det! — Tidligere har Jefferies hver Dag grædt af Glæde ved Synet af sin Datter."

„Ja," sagde Suzannah, „men igaar maatte den stakkels Mand gaae fortvivlet herfra."

„Fordi Sygdommen syntes at rase voldsommere, end nogensinde før. — Saaledes vilde den graa Mand nu have, at det skulde gaae!"

„Men hvorfor vilde han have det?" spurgte Suzannah.

„Fordi han har sine Planer! — Men tys!"

Shoking havde hørt Støi udenfor, og nu gik han hen til Vinduet.

Der holdt en Vogn udenfor, og ud af denne Vogn steg den graa Mand.

Shoking løb ham imøde og sagde dybt bevæget til ham:

„O, skynd Dem lidt, Herre! — Det er saa daarligt med den stakkels Pige!"

Uden at sige et eneste Ord gik den graa Mand med ham ind i det Værelse, i hvilket Jeremiah laa og sov.

„See blot, hvor bleg hun er!" sagde Shoking.

„Hendes Læber ere ganske blaae!“ bemærkede Suzannah.

Med uforstyrrelig Rolighed sagde den graa Mand nu til Abbed Samuel:

„Hvis jeg vil frelse hende, kan jeg frelse hende!“

„Og De vil det jo nok, — ikke sandt?“ spurgte Præsten, Kvinden og Tiggeren paa een Gang.

„Maaskee, . . . det kommer an paa Jefferies! . . . Vi maae vente, indtil han kommer!“

„Jeg tog altsaa ikke feil,“ tænkte Shoking, „han mener, at det ene Menneskeliv er det andet værd!“

En Timestid senere kom Jefferies ud til Villaen, og som vi vide, gik den graa Mand ham imøde og sagde til ham:

„Det beroer paa Dem, om Deres Datter skal komme sig.“

Og derpaa førte han den i høieste Grad forbausede Mand ind i Patientindens Værelse.

Da Jefferies saae sin Datter ligge bleg og ubevægelig i Sengen, var han nærved at segne om; thi han troede, at hun var død.

Den graa Mand sagde imidlertid smilende:

„Hun sover, og det beroer, som sagt, paa Dem, om hun skal leve og blive fuldstændig rask!“

„O, min Gud,“ udbrød Jefferies, idet han kastede sig paa Knæ, „hvad kan jeg da gjøre for at frelse mit Barn?“

„Det skal jeg strax sige Dem,“ svarede den graa Mand.

Og derpaa sagde han til Shoking:

„Kom med!“

Shoking adløb, medens Jefferies blev liggende paa Knæ ved sin Datters Leie.

Efter nogle faa Minuters Forløb vendte den graa Mand og Shoking tilbage; — den Førstnævnte havde en lille Kasse af Cedertræ i Haanden, og hans lydige Tjener bar et Fyrfad med funklende Gløder.

Shoking satte Fyrfadet midt paa Gulvet; den graa Mand aabnede Kassen, tog et bruunt Pulver op af den og drysfede det paa Fyrfadet.

Efter nogle Sekunders Forløb var hele Værelset opfyldt af en saa tæt Damp, at de fem Personer, der vare forsamlede der, neppe kunde see hverandre.

Da der var henrundet et Kvarteerstid, forsvandt Dampen imidlertid; den syntes at trække ind i de tjærede Vægge.

„See nu en Gang paa Deres Datter!" sagde den graa Mand til Jefferies.

Og det brune Pulver havde i Sandhed gjort Mirakler!

Den unge Pige var ikke længer bleg; hendes Ansigt havde faaet en smuk, naturlig Farve, og hendes Aandedræt var let og frit.

Jefferies udstødte et Skrig, der vækkede Jeremiah, og da hun fik Øie paa sin Fader, smilede hun blidt og nikkede venlig til ham.

Jefferies bøiede sig ned over hende og bedækkede hendes Ansigt med Kys, medens Taarerne strømmede ned ad hans Kinder.

„Kjære Fader," sagde hun, „igaar var jeg virkelig meget syg; . . . jeg troede endog, at jeg ikke kunde leve Natten over; . . . . men idag er det bedre, meget bedre med mig!"

Nu reiste hun sig op i Sengen, og da hun fik Øie paa Præsten og Suzannah, smilede hun til den Førstnævnte og rakte Irlænderinden Haanden.

„O, Fader," sagde hun, „Du kan ikke gjøre Dig noget Begreb om, hvor gode alle Mennesker her ere imod mig!"

„Jo, jo, — jeg veed det!" svarede den dybt bevægede Fader grædende.

„Nu veed jeg først, hvor herligt det er at leve; — og nu vilde jeg saa nødig døe!" vedblev Jeremiah.

I dette Øieblik lagde den graa Mand Haanden paa Jefferies' Skulder og sagde til ham:

„Følg mig!"

Jefferies adlød, og den graa Mand gik ud paa Gangen med ham og sagde til ham:

„Naar jeg tredive Gange endnu har gjentaget Experimentet med det brune Pulver, kan De hente Deres Datter. Dog behøver De saa ikke at komme kjørende ud efter hende; Vandringen til Deres Hjem vil hun saa meget godt kunne foretage sig til Fods, og medens hun spadserer ved Deres Side, vil hun med Velbehag indaande den friske Luft."

„O, gode Herre, jeg takker Dem!" udbrød Jefferies.

Og han vilde kaste sig paa Knæ for den graa Mand.

Denne forhindrede ham imidlertid fra at gjøre dette og sagde til ham:

„Men veed De ogsaa, hvad dette brune Pulver koster?"

Jefferies foer sammen.

„Min Gud," sagde han, „De veed jo nok, at jeg er en fattig Mand, som" . . .

Her afbrød den graa Mand ham.

„Med Guld kan man ikke betale det kostbare Pulver, der kan frelse Deres Datter, min gode Jefferies," sagde han med Alvor.

„Hvormed da?" spurgte Jefferies ængstelig.

„Med et Menneskes Liv!" svarede den graa Mand.

Skjælvende over hele Legemet saae Jefferies paa den Mand, der kunde frelse hans Datter.

Sex og tyvende Kapitel.

„Med et Menneskes Liv!" fremstammede den fortvivlede Fader. „Ak, jeg har kun eet Liv at tilbyde Dem og det er mit eget; — tag det kun; men frels min Datter!"

„De har ikke forstaaet mig," sagde den graa Mand. „Kom med!"

Og han førte Jefferies ned i Stue-Etagen og kaldte paa Suzannah.

Efter et Par Minuters Forløb traadte Irlænderinden ind i Værelset, og nu sagde den graa Mand til Bøddelens Medhjælper:

„See en Gang paa denne Kvinde!"

„O, det er en Engel!" udbrød Jefferies. „Hun har hver Nat vaaget ved mit stakkels Barns Leie!"

„Og dog har hun fældet mange Taarer i de sidste otte Dage."

Da den graa Mand udtalte disse Ord, skjulte Suzannah sit Ansigt i sine Hænder og brast i en heftig Graad.

Nu vedblev den graa Mand med Alvor:

„Veed De, hvem denne Kvinde er, som har vaaget ved Deres Datters Leie og tvunget sin egen Sorg til Taushed for at kunne pleie hende med en Søsters Hengivenhed?"

„Nei," svarede Jefferies.

„Saa skal jeg sige Dem det! Hun elskede en Mand, som De har kjendt, — som døde for Deres Haand!"

Forfærdet foer Jefferies et Skridt tilbage.

„Hun elskede Bulton!" vedblev den graa Mand.

Bøddelens Medhjælper udstødte et Skrig og kastede sig paa Knæ. Aldrig før havde han fundet sin Haandtering saa afskyelig, som han fandt den netop i dette Øieblik.

„Nuvel," vedblev den graa Mand, „denne Kvinde, der er som en Søster for Deres Barn, har ikke blot ved Dem mistet een Mand, der var hende dyrebar; De staaer i Begreb med at volde hende en ny Sorg."

Skjælvende af Forfærdelse saae Jefferies først paa den graa Mand og derefter paa Suzannah. — Hvilket Rædselsbudskab skulde han nu faae at høre?

„De var jo i Morges henne i Wellclose-Square?" vedblev den graa Mand.

Jefferies kunde mærke, at Haaret reiste sig paa hans Hoved.

„Der gav Calcraff Dem visse Ordrer" . . .

Ligbleg bøiede Jefferies Hovedet.

„Og af ham fik De en Pakke, der var indsvøbt i grønt Tøi. Denne Pakke indeholdt den sorte Hue og Strikken."

Jefferies sukkede, eller rettere: stønnede dybt.

„I Morgen skal De lægge denne Strikke om Halsen paa en Ulykkelig, som — —, ja, hvad er det nu, han hedder?"

„John Colden," svarede Jefferies hviskende.

„Godt," vedblev den graa Mand, „spørg nu Suzannah, hvem John Colden er!"

Og da Jefferies nu fæstede et ængsteligt Blik paa Irlænderinden, sagde hun:

„John Colden er min Broder!"

Nu foer Jefferies op. Nylig havde han været ligbleg; nu blev han pludselig ildrød i Hovedet.

„Nei, aldrig!" raabte han. „Dræb mig, om De vil; — men jeg hjælper ikke Calcraff!"

„Tværtimod," sagde den graa Mand, „De skal hjælpe Calcraff; thi De maa frelse John Colden. Kun paa den Betingelse kan jeg skjænke Dem Deres Datters Liv!"

Fortvivlet stirrede Jefferies paa den graa Mand; — han kunde ikke begribe, hvorledes han, Bøddelens Medhjælper, skulde kunne frelse en Forbryder, der var dømt til Døden; — et saadant Menneske var hele Byens Øvrighed jo ikke i Stand til at frelse!

Den graa Mand gjættede sig til, hvad han tænkte paa.

„Jeg veed, hvad De vil svare," sagde han. „For det Første har De ikke Benaadningsret, og for det Andet er det ikke engang Dem, men Calcraff, der lægger Strikken om Halsen paa Delinkventen!"

„Ganske rigtigt!" . . . fremstammede Jefferies.

„Vær blot rolig!" vedblev den graa Mand. „Jeg skal nok frelse Deres Datter, naar De blot lover mig at gjøre, hvad jeg ønsker, — og De skal strax faae at

see, at jeg ikke forlanger Mere af Dem, end De kan gjøre!"

Disse Ord beroligede Jefferies noget, og nu stirrede han med den største Begjærlighed paa den graa Mands Læber.

„Hør nu opmærksomt paa, hvad jeg har at sige Dem, og besvar mine Spørgsmaal tydelig og bestemt!" vedblev den graa Mand. „Dersom Calcraff blev syg, vilde De saa komme til at fungere i hans Sted?"

„Nei, saa vilde der blive hentet en Bøddel fra Manchester eller Liverpool."

„Ja, hvis man fik Tid dertil! Men sæt nu, at han i det allersidste Øieblik bliver syg oppe paa Skafottet, vakler og er nærved at besvime, saa vil man ikke kunne faae Tid til at sende Bud til Manchester eller Liverpool, og saa vil De komme til at træde i hans Sted."

„Ja, uden Tvivl; . . . . men Calcraff er jo ganske rask!"

„Hvem veed?" sagde den graa Mand.

Og idet han lagde Haanden paa Jefferies' Skulder, vedblev han:

„Hvis jeg ikke havde været, vilde Deres Datter for otte Dage siden være afgaaet ved Døden, medens hun derimod nu kan blive frelst. — Troer De saa ikke nok, jeg kan udrette Ting, der tilsyneladende ligge udenfor Mulighedernes Rige?"

Jefferies saae paa ham, men svarede ikke.

„Det vil gaae, som jeg har sagt," vedblev den graa Mand. „I det yderste Øieblik bliver Calcraff syg, og saa kommer De til at indtage hans Plads."

„Godt! Hvad forlanger De, jeg skal gjøre?“ spurgte Jefferies skjælvende.

„De lægger da Strikken om Halsen paa John Colden, trækker Huen ned over Øinene paa ham og skyder Stigen bort under hans Fødder, saa at han kommer til at svæve i Luften!“

Aldeles forvirret udbrød Jefferies nu:

„Men nu forlanger De jo netop, at jeg skal dræbe John Colden!“

Den graa Mand smilede.

„Du skal bringe Strikken hen til et Sted, som jeg nærmere skal betegne for Dig,“ sagde han. „Saa skulle vi nok indrette det saaledes, at den ikke kommer til at snære John Colden for stærkt, naar den bliver lagt om hans Hals.“

Jefferies forstod ham aabenbart ikke; men han nærede blind Tillid til den Mand, der havde lovet at frelse hans Datters Liv.

„Jeg skal adlyde Dem,“ sagde han. „Ved min Datters Liv, som hviler i Deres Haand, sværger jeg Dem til, at De i mig skal finde en tro og lydig Slave.“

„Godt! Saa hør mig!“ vedblev den graa Mand. „Naar gaaer De i Aften ud for at føre Tilsyn med de Mænd, der reise Skafottet?“

„Ved Midnatstid.“

„Og saa har De Strikken og alt det Øvrige med?“

„Ja.“

„Godt, — saa gaa paa Veien ind i Huset Nr. 189 i Parmington-Street. Naar De kommer op paa tredie Sal, banker De paa Døren ligefor Trappen, og denne Dør vil da strax blive aabnet for Dem. Hvis De saa

til Punkt og Prikke udfører Alt, hvad jeg eller Lord Wilmot befaler Dem at gjøre, døer John Colden ikke, og bliver han i Live, er Deres Datter reddet."

Jefferies fæstede atter sine Øine paa Suzannah.

Irlænderinden græd ikke mere; hendes Øine straalede tværtimod endog af Haab.

Syv og tyvende Kapitel.

Jefferies havde udstedt de fornødne Befalinger til de Mænd, der skulde reise Skafottet.

I Løbet af Formiddagen havde han derfor ikke Noget at bestille, og den graa Mand tillod ham at blive hos Datteren til om Eftermiddagen.

Da han var gaaet sin Vei, sagde den graa Mand til Shoking:

„I Morgen bliver det en vigtig, men tillige farefuld Dag for os, min Ven, og vi maae være belavede paa Alt."

„Hvad vil De sige med det, Herre?" spurgte Shoking.

„Dermed vil jeg sige, at der meget let kan tilstøde mig noget Menneskeligt," svarede den graa Mand.

Shoking studsede.

„Noget Menneskeligt?" gjentog han.

„Ja," vedblev den graa Mand smilende, „jeg mener naturligviis, at jeg meget let vil kunne blive rammet af en Ulykke."

„De?" udbrød Shoking ganske forskrækket.

„Ja, jeg!"

„Men hvorledes skulde det da gaae til?"

„Ja, det veed jeg ikke; men lige siden jeg vaagnede i Morges, er jeg bleven piint af en ganske eiendommelig Anelse om en nær forestaaende Ulykke."

„Men, kjære Herre!" . . .

Den Tone, i hvilken Shoking udtalte disse Ord, røbede et saadant Overmaal af Engstelse, at den graa Mand fandt sig foranlediget til at berolige ham.

Han sagde derfor smilende:

„Naa, naa, bliv nu blot ikke altfor bange, min Ven! Det er meget muligt, ja, endog i høieste Grad sandsynligt, at jeg blot, naar jeg har frelst John Colden, vil see mig nødsaget til at holde mig skjult i nogle Dage."

„Ah!" udbrød Shoking nu i en Tone, der røbede, at der var blevet væltet en tung Steen fra hans Bryst.

Den graa Mand vedblev:

„Hvis Jefferies holder sit Løvte, maa jeg naturligviis ogsaa indfrie det Tilsagn, jeg har givet ham. Dersom jeg bliver nødt til at forlade dette Sted, maa Du derfor, medens jeg er borte, fortsætte den Behandling, for hvilken jeg allerede med Held har gjort hende til Gjenstand. Du maa altsaa hver Dag kaste det brune Pulver paa Fyrfadet inde i Jeremiahs Værelse."

„Skal skee, Herre!" svarede Shoking. „Men troer De da virkelig, at Jeremiah kan komme sig?"

„Jeg er endog ganske vis paa, at hun kommer sig," svarede den graa Mand med Alvor.

Næsten i samme Aandedræt tilføiede han imidlertid i en ganske anden Tone:

„Men nu maa jeg bede Dig om at tage Dine gamle Hverdagsklæder paa igjen. I Aften maa Du nemlig atter være Shoking."

„Skal jeg maaskee være sammen med Dem i Aften?" spurgte Shoking.

„Ja, netop!"

Den graa Mand svøbte sig nu ind i sin vide Kappe og lavede sig til at gaae.

Da kom Suzannah farende ned til ham, kastede sig paa Knæ for ham og sagde bønlig:

„Og De frelser jo John, — ikke sandt?"

Den graa Mand svarede rolig:

„Naar jeg har lovet Noget, holder jeg det altid."

Derpaa gik han sin Vei, og Shoking fulgte med ham.

De to Mænd toge en Droschke, og Kudsken fik Ordre til at kjøre hen til Old-Bailey. Da Kjøretøiet var kommet ind i Holborn-Street, lod det imidlertid til, at den graa Mand fik et andet Indfald; thi nu sagde han til Kudsken, at han skulde gjøre Holdt udenfor en Bøssemagers Boutik.

„Jeg kommer strax igjen!" sagde den graa Mand til Shoking, idet han steg ud af Vognen.

Bøssemageren havde vistnok seet den graa Mand før; thi han hilste paa denne som paa en Bekjendt, og det endog som man hilser paa en Bekjendt, for hvem man nærer den største Agtelse og Hengivenhed.

„De har det vel paa rede Haand?" spurgte den graa Mand.

„Ja, naturligviis, Deres Herlighed", svarede Bøssemageren.

Og øieblikkelig bragte han sin Gjæst en Kugle, en lille Pakke og en Stok.

Med øinefaldende Forbauselse saae Shoking paa disse Gjenstande.

Da den graa Mand atter havde sat sig ind i Vognen, sagde han til sin Ledsager:

„Du troede nok, at Bøssemagere kun solgte Geværer, Pistoler, og — ganske undtagelsesviis — Kaarder?"

„Hm! . . . Ja, jeg kan ikke nægte det", svarede Shoking.

„Men nu kan Du da see, at de ogsaa sælge Spadseresstokke", vedblev den graa Mand smilende.

„Ja, jeg seer det", svarede Shoking. „Med hvad har De egentlig i Sinde at foretage Dem med den Stok?"

„Det skal Du nok faae at vide; — det vil sige: imorgen tidlig skal Du faae det at see", svarede den graa Mand.

Og derpaa raabte han til Kudsken:

„Naar Du kommer hen i Old- Bailey, maa Du holde udenfor Bankierfirmaet Harris & Komp's Forretnings-Lokale."

Efter et Kvarteerstids Forløb steg den graa Mand ud af Droschken; Shoking blev derimod siddende inde i Vognen.

Mr. Harris, der om Morgenen havde faaet Brev fra Monsieur Firmin Bellecombe, sad inde i sit Kontoir og ventede paa den franske Læge, hvis Kreditiv lød paa

en Million, og som med megen Iver gik sin Gjæst imøde.

„Jeg ventede Dem naturligviis", sagde han, „og jeg kan ogsaa nok gjætte mig til, hvad det er, jeg har at takke for Æren af Deres Besøg."

„Nei, virkelig?" spurgte den franske Læge.

„Jo, jeg kan! — I Morgen bliver Irlænderen jo hængt."

„Ja, ganske rigtigt!"

„Og De ønskede jo at blive Vidne til en Henrettelse?"

Den graa Mand nikkede.

„Jeg forudsaae altsaa, at De nok vilde komme til mig i denne Anledning, og jeg har ogsaa allerede truffet de nødvendige Forberedelser."

Den foregivne Læge bukkede.

„Vil De blot behage at følge med mig?" vedblev Bankieren.

Og idet han udtalte disse Ord ringede han.

Efter et Øieblik's Forløb traadte en ung Kontoirist ind i Værelset, og til ham sagde Mr. Harris nu:

„Jeg ønsker at tale med Mr. Smith."

Mr. Smith var den eneste af Kontoiristerne, som boede der i Huset; men naar han var syg eller bortreist, maatte hans Kammerater stiftes til at tilbringe Natten der.

Mr. Smith lod ikke ret længe vente paa sig, og Bankieren sagde til ham:

„Her seer De den Herre, om hvem jeg har talt med Dem."

Den unge Mand bukkede.

„Følg nu med os!" vedblev Mr. Harris, idet han aabnede en Dør i Baggrunden af Værelset. Denne Dør

førte ud til en Trappe, ad hvilken man kom op til første Sal.

Mr. Smith havde taget en af de Lamper, der stode paa Bankierens Skrivebord, og med den i Haaanden gik han i Forveien.

Da han var kommen op paa første Sal, aabnede han Døren til et rummeligt Værelse, i hvilket der fandtes to Senge.

„Her kan De tilbringe Natten", sagde Bankieren nu. „Det er vist ikke nødvendigt, at jeg lader Nogen kalde paa Dem?"

„Jeg har ikke i Sinde at sove", svarede den graa Mand.

„Men om De end skulde falde i Søvn", vedblev Mr. Harris „vilde De dog blive vækket af den Støi, der opstaaer nede paa Gaden, et Par Timer førend Henrettelsen skal finde Sted."

Derpaa aabnede Bankieren et Vindue og sagde til sin Gjæst:

„Kan De see den Gaslygte der?"

„Ja vel!"

„Lige nedenunder den vil Skafottet blive reist.

„Meget vel!" sagde den graa Mand.

„Og da De saaledes neppe vil være en Snees Alen borte fra det, maa De kunne see alle Enkelthederne."

Den graa Mand bukkede

Derpaa sagde Mr. Harris til Kontoiristen:

„Nu maa De endelig ikke lukke Gadedøren i Laas, førend Hr. Doktoren er kommen herhen i Aften!"

„O", sagde den foregivne Læge, „jeg kommer tidlig, — ikke senere end Klokken ti."

„Det er en meget klog Beslutning, De der har fattet", bemærkede Mr. Harris; „thi efter Midnat vilde De neppe kunne komme frem for Mennesker!"

Den graa Mand takkede Bankieren for hans Opmærksomhed og gik derpaa ud til Droschken, i hvilken Shoking sad og ventede.

Otte og tyvende Kapitel.

„Til Parmington-Street!" sagde den graa Mand nu til Kudsken.

Det Huus, i hvilket den foregivne Læge havde sat Jefferies Stævne, laa paa Hjørnet af Fleet-Street og var meget skummelt.

Denne Gang fik Shoking Ordre til at følge med sin Herre, og de to Mænd gik nu igjennem en mørk Forstue og op ad en steil Trappe.

Da de vare komne op til tredie Sal, aabnede den graa Mand Døren til et Værelse, i hvilket der næsten ingen Møbler fandtes.

„I hvis Bolig befinde vi os nu?" spurgte Shoking nu, medens hans Ledsager tændte Lys.

„I min," svarede den graa Mand smilende. „Jeg har en halv Snees lignende Leiligheder her i London, min Ven; men herhen kommer jeg kun sjeldent, — og derfor seer her unægtelig noget uhyggelig ud."

Hertil havde Shoking ikke Noget at bemærke.

Den graa Mand lukkede nu Døren og sagde:

„Kan Du lave en Løkke?“

„Ja, det skulde jeg mene!“ svarede Shoking.

„Godt! . . . Lad os en Gang see!“

Og den graa Mand tog nu et ganske nyt Reb ned fra Væggen og rakte Shoking det.

„Lav saa en Løkke!“ sagde han.

Shoking adlød og skilte sig upaaklagelig ved dette Stykke Arbeide.

„Det gjorde Du virkelig godt“, sagde den graa Mand smilende. „Du vilde have kunnet gjøre god Tjeneste, hvis Du var’bleven Bøddelens Medhjælper.“

Og idet han derpaa greb den anden Ende af Rebet, tilføiede han:

„Nu skal Du see en Løkke, som jeg har lavet; — kan Du skjelne den fra Din?“

„Nei, jeg kan ikke“, svarede Shoking.

„Saaræk mig Din Haand!“ vedblev den graa Mand.

Og idet han slog Shokings Løkke om Haanden paa ham, tilføiede han:

„Nu antage vi, at Haanden er Din Hals!“

Og han trak i Rebet.

„Tak!“ sagde Shoking. „Hvis det virkelig havde været min Hals, vilde jeg nu være kvalt!“

„Godt! . . . Lad os saa prøve den anden!“ sagde den graa Mand.

Og nu lagde han sin Løkke om Shokings Haandled; men skjøndt han trak til af alle Kræfter, kunde Shoking dog ikke mærke, at Rebet strammede ham om Haandleddet.

„Kan Du forstaae, hvorledes det gaaer til?“ spurgte den graa Mand.

„Nei, jeg kan ikke.“

„Jo, seer Du, skjøndt det ikke er til at opdage, bestaaer dette Reb dog af to forskjellige Substantser, nemlig af Hamp og Kautschuk.“

„Naa, — og hvad saa?“ spurgte Shoking.

„Hvis denne Løkke nu blev lagt om Halsen paa John Colden, vilde Touget nok kunne holde ham et Øieblik svævende oppe i Luften, men Kautschukmassen vilde forhindre det fra at kvæle ham.“

„Men uheldigviis er det ikke dette Reb, der vil blive benyttet“, sagde Shoking.

„Deri tager Du dog feil!“

„Hvad behager?“

„Sagde jeg ikke til Jefferies, at han skulde komme herhen.“

„Jo, men . . .“

„Naa, da dette Reb nu er ligesaa langt og tykt og har samme Farve, som det, Calcraff har givet ham . . .“

„Men hvoraf veed De det?“

„Jeg maalte Rebene i Nat“, svarede den graa Mand.

Og uden at indlade sig paa nogen nærmere Forklaring, vedblev han:

„Nu ligger John Coldens Liv i Din Haand, glem ikke det! Dersom Du tog feil, vilde hverken jeg eller Jefferies kunne frelse ham!“

„O, i den Henseende kan De være ganske rolig!“ svarede Shoking. „Jeg skal ikke tage feil!“

„Godt“, sagde den graa Mand, „Du har altsaa forstaaet mig? Naar Jefferies kommer herhen, faaer Du et Reb af ham, og giver ham dette i Stedet. Naar der

ikke bliver begaaet nogen Feiltagelse, indestaaer jeg for Alt."

„Saa er John Colden frelst", sagde Shoking, „thi jeg skal nøie rette mig efter Deres Ordrer. — Men naar kommer Jefferies herhen?"

„Ved Midnatstid."

„Og hvad skal jeg foretage mig, naar han er gaaet?"

„Saa kan Du træffe mig i Old-Bailey, i Bankierfirmaets Lokale."

Shoking rystede paa Hovedet.

„Hm!" sagde han. „Ved Midnatstid vil jeg ikke kunne komme frem for Mennesker derhenne!"

„Vær Du kun ganske rolig!" svarede den graa Mand smilende. „Naar Du kommer derhen, vil Du høre en Mængde Mennesker tale sammen i den irske Dialekt."

„Naa, — og hvad saa?"

„Saa slaaer Du blot den første den bedste af disse Mænd paa Skulderen og gjør det Tegn, som jeg har viist Dig; han vil da strax sørge for, at Du kommer hen til Bankierfirmaets Lokale. Jeg skal nok passe paa Dig og lukke Dig ind."

„Har De saa ikke Mere at befale mig, Herre?" spurgte Shoking.

„Nei, det er det Hele! . . . Farvel saa længe!"

Med disse Ord forlod den graa Mand Shoking, steg igjen ind i Droschken og lod denne kjøre hen til Tunnelen under Themsen.

Her steg han ud og gik ned i Tunnelen.

Efter et Kvarteerstids Forløb stod han paa den anden Side af Floden, og nu gik han hen i en lille Gade,

ved Navn Swan-Lane, der fører til et Kapel med en lille Kirkegaard.

Den Deel af London, i hvilket den graa Mand nu befandt sig, er et af de elendigste Kvarterer i hele den store By, og der findes ikke engang ret mange Værtshuse i dette Kvarteer, der hedder Rotherithe.

Paa Hjørnet af Swan-Lane, ligeoverfor Kapellet og Kirkegaarden, laa der imidlertid et Beværtnings-Lokale, og i dette traadte den graa Mand ind.

Ni og tyvende Kapitel.

Værten selv var det eneste Menneske, der var til at see inde i Skjænkestuen. Han sad ved Disken og læste i en Avis; men den graa Mand gjorde et Tegn til ham, — det hemmelighedsfulde Tegn, paa hvilket alle Irlændere kunde kjende hverandre, — og strax lagde Værten Avisen fra sig og ilede hen til sin Gjæst, paa hvem han hilste med den største Ærbødighed.

„Kommer jeg først?“ spurgte den graa Mand.

„Nei“, svarede Værten, „Præsten er kommen.“

„Døren er altsaa ikke lukket af?“

„Nei.“

„Og Præsten er alene?“

„Ja, — endnu er han alene.“

„Godt“, sagde den graa Mand, „saa vil jeg vente her et Par Minuter endnu.“

Nu tog han Plads i Nærheden af Gadedøren, saa at han kunde holde Øie med, hvad der foregik udenfor.

I Aften var Taagen mindre tæt, end den pleiede at være, og man kunde endog see nogle Skridt frem for sig!

Allerede efter nogle faa Minuters Forløb hørte den graa Mand Skridt udenfor,

Han saae ud af Vinduet og fik da Øie paa en høi Mand, som gik henimod det Gitter, der omgav Kirkegaarden.

„Det lader til at være Amerikaneren", tænkte den graa Mand.

Pludselig sprang den høie Mand fra Gaden over det lave Gitter ind paa Kirkegaarden.

Den graa Mand vedblev at stirre efter „Amerikaneren", indtil denne var kommen hen til et stort Gravsted, bagved hvilket han pludselig forsvandt, som om Jorden havde aabnet sig under hans Fødder.

Den graa Mand blev imidlertid slet ikke forbauset over den Fremmedes Forsvinden, men vedblev i Ro og Mag at anstille sine Jagttagelser.

Saaledes ventede han ganske rolig, indtil en Anden, — en Tredie og endelig en Fjerde havde viist sig for ham; — alle disse Mænd sprang over det lave Gitter og forsvandt derpaa pludselig.

Da den Fjerde var forsvunden, reiste han sig endelig, tog Uhret op af Lommen, saae paa det og sagde til Værten:

„Hør en Gang! . . . Nu er Klokken halvni, — ikke sandt?"

„Jo, Herre," svarede Værtshusholderen ærbødig.

„Godt! — Naar Klokken er bleven ni, fløiter Du høit, hvis der ingen Mennesker er i Nærheden. — Derved

tilkjendegiver Du os, at vi kunne gaae vor Vei uden at udsætte os for nogen Fare."

Værten bukkede.

Nu forlod den graa Mand Værtshuset, gik over til Kirkegaarden, sprang over det lave Gitter og tog derpaa Veien hen til det Gravsted, bagved hvilket de fire Mænd vare forsvundne.

Ved dette Gravsted fandtes der et Monument, et lille Tempel, i hvilket den graa Mand traadte ind igjennem Døren, der stod paa Klem.

Nu befandt han sig i det dybeste Mørke, og straxstampede han tre Gange i Gulvet.

Da sænkede en stor Flise i Gulvet sig pludselig, og den graa Mand fulgte ned i Dybet med den.

Neppe havde han faaet Fodfæste, førend Flisestenen igjen blev heiset op og atter indtog sin forrige Plads.

Den graa Mand befandt sig nu nede i en underjordisk Hvælving, der hørte til en Familie-Begravelse, og i hvilken der stod en Deel Ligkister.

Paa en af Kisterne stod der en Lampe, og ved Skinnet af denne saae den graa Mand fem Personer, der stode midt i Hvælvingen.

Disse fem Personer vare Abbed Samuel og de fire feniske Høvdinger, som vi Begyndelsen af nærværende Fortælling traf i Saint-Gilles-Kirken.

De fire Høvdinger hilste paa den graa Mand som paa en Overordnet.

„Naa", sagde han, „ere I færdige?"

„Ja", svarede først den amerikanske Høvding, „jeg for mit Vedkommende har samlet ottehundrede Mænd, paa hvilke jeg kan stole, og som opholde sig i Nærheden af London-Bridge."

„De totusind Mænd, jeg har til min Raadighed, befinde sig allerede i Nærheden af Saint-Paul", sagde den Anden.

„Og vi", sagde den Tredie og den Fjerde paa een Gang, „have samlet sextusind Mænd og Kvinder, der ville storme ind i Fleet-Street, saasnart som Signalet bliver givet."

„Men", bemærkede den graa Mand nu, „I maae endelig ikke glemme, at Enhver maa være paa sin Post, naar Klokken slaaer ti; thi senere, naar Skafottet er blevet reist, strømmer der saamange Mennesker til, at de Forbundne let ville kunne blive adsplittede, hvis de ikke i Forveien have sluttet sig tæt sammen."

„Skal skee!" svarede Amerikaneren. „Men forøvrigt indestaaer jeg for mine Folk."

De tre andre Høvdinger udtalte sig paa en lige-saa beroligende Maade, og derpaa tog Abbed Samuel Ordet.

„Jeg for mit Vedkommende har faaet Lov til at tilbringe Natten inde i den Dødsdømtes Celle," sagde han.

„Det overstiger mine dristigste Forventninger", svarede den graa Mand. „Jeg troede, at man først vilde lade Dem komme ind til ham nogle faa Minuter før Henrettelsen."

Og idet han derpaa henvendte sig til Amerikaneren, tilføiede han:

„Og den omtalte Kop Mælk?"

„Den vil Kokken i Newgate selv overrække Calcraff."

„Og De indestaaer endnu bestandig for Kokken?" vedblev den graa Mand. „Det er nemlig den ene-

ste af Hovedpersonerne, som jeg endnu ikke selv har seet."

„Kokken er amerikansk Fenier, og saasnart som jeg gav mig tilkjende for ham, lovede han mig uindskrænket Lydighed", svarede den amerikanske Høvding.

En af hans Kolleger bemærkede nu:

„Vi skulle saaledes nok faae Delinkventen bragt bort; — men vil han ikke være kvalt, naar vi faae fat paa ham?"

„Nei, i den Henseende kunne I være ganske rolige", svarede den graa Mand.

Derpaa saae han atter paa Uhret og tilføiede:

„Nu er Klokken ni!"

Derpaa slukkede han Lampen, medens Abbed Samuel trak i en Snor.

Lemmen, der var anbragt ovenover dem, gled nu til Side; Amerikaneren, der var den høieste af de sex Mænd, stillede sig op lige under Aabningen i Loftet; den graa Mand klatrede op paa hans Skulder og forsvandt derpaa.

De Andre fulgte hans Exempel, og tilsidst bøiede den graa Mand sig ned, greb Amerikaneren om Haandleddet og trak ham op, — et Stykke Arbeide, som kun en Mand med herkuliske Kræfter var i Stand til at udføre.

Næsten i samme Øieblik hørte man en gjennemtrængende Piben.

„Det er Værtshusholderen, der giver Signalet", sagde den graa Mand. „Vi kunne ganske rolig gaae vor Vei."

Og han var den Første, der gik ud paa Kirkegaarden.

Lemmen var atter lagt paa sin Plads, og der var ikke det ringeste Spor tilbage af det hemmelige Raad, der havde været forsamlet nede i Gravhvælvingen.

Tredivte Kapitel.

Uden at støde paa nogen Forhindring kom de sex Mænd ud af Kirkegaarden, og nu gik de ned til Themsen.

Her saae de kun en eneste lille Dampbaad, fra hvis Skorsteen en graalig Røgsky steg op i den røde Taage.

Da den graa Mand fik Øie paa dette Fartøi, sagde han til Amerikaneren:

„Er det denne Dampbaad, der har bragt Dem herhen?"

„Ja," svarede den feniske Høvding.

„Kapitainen er altsaa vor Broder?"

„Baade Kapitainen og hele Besætningen høre til Vore. Der ombord har jeg ogsaa organiseret Signalet."

„Jeg har i Dem fundet en saa dygtig Mand," sagde den graa Mand, idet han gik ombord, „at jeg har overladt det til Dem at sørge for Signalet. Siig mig nu, hvilke Foranstaltninger De har truffet i saa Henseende!"

„Kan De see St. Paulskirkens Kuppel?“ spurgte den amerikanske Høvding.

„Ja, den kan jeg tydelig see.“

„Godt,“ vedblev Høvdingen. „Derfra kommer Signalet. En af mine Folk har nemlig skjult sig i Domkirkens Kuppel, og derfra giver han Signalet.“

„Men hvorledes er han kommen ind i Kirken?“

„Han listede sig derind, umiddelbart førend Dørene bleve lukkede, og saa skjulte han sig paa den Trappe, der fører op til Taarnet.“

„Og De troer virkelig, at han ikke er bleven opdaget?“

„Det er jeg vis paa, at han ikke er!“

„Har De da kunnet see ham herfra?“

„Nei, ham ikke, — dertil er det for mørkt; — men jeg saae nylig et rødligt Punkt deroppe, og det kan ikke have været Andet, end Spidsen af hans tændte Cigar. Jeg har givet ham Ordre til bestandig at have sine Øine fæstede paa London-Bridge.“

Den lille Dampbaad standsede pludselig, da den var kommen hen til Broen.

Amerikaneren hviskede nogle Ord til Kapitainen; pludselig blev der heist en grøn Lanterne, og efter denne fulgte der en rød og en violet.

„Pas nu paa!“ sagde den amerikanske Høvding.

Den graa Mand fæstede sine Øine paa St. Paulskirkens Kuppel, som pludselig blev oplyst af et stærkt elektrisk Lys, der efterhaanden spredte sine Straaler ud over hele Byen.

„Det er Signalet!“ sagde Amerikaneren.

Lyset straalede i et Par Minuter; derpaa blev Alt igjen mørkt.

Den lille Dampbaad satte sig atter i Bevægelse, og snart stege de sex Mænd i Land ved Sermon-Lane.

„Og nu maae vi lægge Haand paa Værket, mine Herrer," sagde den graa Mand. „Vi have ikke et Øieblik at give bort!"

Nu gik de fire Høvdinger hver til sin Side. Abbed Samuel og den graa Mand fulgtes derimod ad.

Paa deres Vandring stødte de paa store Skarer, der strømmede hen til Newgate, og jo mere de nærmede sig Fængslet, desto hyppigere hørte de Folk tale sammen i den irske Dialekt.

„Den grønne Ø" havde aabenbart sendt mange af sine Sønner hen til Newgate, og disse havde sluttet Kreds om Fængslet.

Fra Tid til anden sagde Præsten med høi Røst:

„Jeg er den Dødsdømtes Skriftefader; — I maae endelig lade mig komme ind til ham."

Mængden gjorde ærbødig Plads for ham og hans Ledsager, og de to Mænd kom saaledes snart hen til Fængslet.

Her gav Abbed Samuel sig tilkjende for Portneren, og som Delinkventens Skriftefader fik han Lov til at gaae ind i den skumle Bygning.

Den graa Mand gik derimod hen til Mr. Harris' Forretnings-Lokale.

Der var Lys paa første Sal, og ved et aabent Vindue stod der en Mand.

Denne Mand var Mr. Smith, den Kontoirist, der skulde modtage den foregione franske Læge.

Den graa Mand nikkede til ham, og Mr. Smith gjenkjendte ham strax.

„Nu skal jeg lukke Dem ind," raabte han.

Og et Øieblik efter var den graa Mand inde i Bankierens Huus.

„Jeg har da aldrig før seet saamange Mennesker forsamlede her, som i Aften," bemærkede Mr. Smith. „Og saa har Mængden desuden givet usædvanlig tidlig Møde i Aften."

„Nei, virkelig?" spurgte den graa Mand.

„Ja, — kom med, saa kan De selv see, om jeg ikke har Ret!"

Og nu førte Mr. Smith sin Gjæst op til det Værelse, fra hvilket man kunde see Skafottet i en halv Snees Skridts Afstand.

Den graa Mand satte den Stok fra sig, som han havde kjøbt hos en Bøssemager i Holborn-Street, og derefter lagde han en Pakke paa Bordet.

„Maa jeg spørge Dem, hvad der er i den Pakke?" sagde den unge Kontoirist nysgjerrig.

„Kirurgiske Instrumenter," svarede den foregivne Læge.

„Ah!" sagde Mr. Smith.

Og efter en kort Pause vedblev han:

„Hvis De har Lyst til at hvile Dem lidt, kan De ganske rolig lægge Dem til at sove, Hr. Doktor, jeg skal nok vække Dem i rette Tid."

„Nei, Tak," svarede den graa Mand, „jeg er slet ikke søvnig; — men hvis De ikke har Noget imod det, kunne vi jo ryge en Cigar."

Med disse Ord tog han sit Cigarfoderal op af Lommen og rakte Kontoiristen det.

Mr. Smith tog en Cigar og tændte den.

Derpaa kastede han sig i en Lænestol og nød Cigaren med Velbehag.

Efter et Kvarteerstids Forløb havde Cigaren gjort

sin Virkning; — Mr. Smith var faldet i en dyb Søvn.

Den graa Mand saae smilende paa ham og sagde halvhøit:

„Nu er jeg hjemme!“

Een og tredivte Kapitel.

Det søvndysende Middel, som Kontoiristen havde indaandet, idet han røg Cigaren, var saa stærkt, at han ikke vilde kunne vaagne i de første syv eller otte Timer, om der end blev gjort det voldsomste Spektakel i Nærheden af ham.

Den graa Mand lagde ham ganske rolig hen paa den ene Seng.

Mængden begyndte ganske vist at samle sig i Old-Bailey, og den graa Mand, der var gaaet hen til det aabne Vindue, kunde høre Folk tale sammen i den irske Dialekt. — De fenisk Høvdinger havde altsaa holdt deres Løvte.

Pludselig opstod der et stærkt Røre i Mængden, og Politibetjentenes korte Stave kom i Bevægelse.

Den graa Mand kunde høre en Vogn komme rullende, og efter et Par Minuters Forløb fik han Øie paa en Karre, paa hvilken Jefferies og hans to Medhjælpere befandt sig.

Jefferies, der var ligbleg og saae i den Grad modfalden ud, at man kunde føle sig fristet til at troe, det var ham, der skulde hænges, sad ned, medens hans Medhjælpere, der Hver havde en Fakkel i Haanden, derimod stode op i Karren.

Mængden skyndte sig med at gjøre Plads for Karren, og da denne nu kjørte forbi Mr. Harris' Forretnings-Lokale, raabte den graa Mand, som endnu stod ved Vinduet:

„Godaften, Jefferies!"

Bøddelens Medhjælper saae op og gjenkjendte strax den Mand, der havde lovet at frelse hans Datter. Han hilste ærbødig, og paa samme Tid gjorde han en hemmelighedsfuld Bevægelse, som formodentlig skulde sige:

„De kan vare ganske rolig; — Alt er i Orden!"

Et Øieblik efter holdt Karren stille, og Jefferies og hans to Medhjælpere gjorde nu Alt i Stand til Dødsdommens Fuldbyrdelse.

Den graa Mand fulgte alle Forberedelserne med den største Opmærksomhed; men fra Tid til anden rynkede han dog Panden og saae noget fortrædelig ud; — han blev nemlig urolig over, at han ikke saae Noget til Shoking.

Pludselig hørte han imidlertid Nogen fløite, og i samme Øieblik opdagede han Shoking, der nærmede sig Huset, men rigtignok noget langsomt; han havde nemlig megen Møie med at arbeide sig igjennem den levende Muur, der omgav Fængslet.

Ved af alle Kræfter at bruge sine Albuer lykkedes det ham dog tilsidst at komme heelt hen til Mr. Harris' Huus, og nu raabte den graa Mand ned til ham:

„Sørg blot for, at Du ikke bliver revet bort af Strømmen, saa skal jeg strax lukke Dig ind!"

Et Øieblik efter ſmuttede Shoking ind i Huſet, og den graa Mand ſkyndte ſig med at lukke Gadedøren efter ham.

Derpaa greb han Tiggerens Haand og førte ham op ad de mørke Trapper og ind i det rummelige Værelſe, over hvilket de Fakler, der brændte udenfor, kaſtede et rødligt Skjær.

Det var nu to Timer ſiden, at Midnatsklokken havde ladet ſin høitidelige Klang høre.

„Naa?“ ſpurgte den graa Mand ivrig.

„Jefferies har byttet Strikke med mig,“ ſvarede Shoking.

„Og Du er ganſke vis paa, at Du ikke har taget feil?“

„Ja, i den Henſeende kan De være ganſke rolig, Herre!“ ſvarede Tiggeren. „Men det kneb rigtignok for mig at komme herhen; — den ene Gang efter den anden gjorde jeg det hemmelighedsfulde Tegn; men det nyttede mig ikke det Allerringeſte; — jeg ſkylder Sandheden at tilſtaae, at jeg juſt ikke kom overvættes hurtig fremad“ . . .

Her afbrød Shoking pludſelig ſig ſelv.

Han var kommen til at kaſte et Blik paa den Seng, paa hvilken den unge Kontoiriſt laa og ſov.

Nu foer han et Par Skridt tilbage og ſagde halvhøit:

„Jeg troede, vi vare alene, Herre!“

Smilende ſvarede den graa Mand:

„Af den Fyr der behøver Du virkelig ikke at lade Dig genere, min Ven! — Kan Du ikke nok ſee, at han ſover?“

„Jo, det ſeer jeg nok,“ ſvarede Tiggeren, „men han kan jo vaagne!“

„Ikke i de første tre eller fire Timer," svarede den graa Mand. „Han har nemlig røget Opium."

„Naa, saaledes?" sagde Shoking.

Medens denne Samtale fandt Sted, var Arbeidet blevet fortsat udenfor. Skafottet var blevet reist; man saae Galgen, og Jefferies forvisede sig om, at den Trappe, der skulde skydes bort fra Forbryderens Fødder, var i tilbørlig Orden.

„See saa! Nu kan John Colden komme, naar han vil; — de fornødne Forberedelser til hans Modtagelse ere trufne!" sagde han.

Virkelig havde Jefferies nu ikke Mere at bestille, førend den Dødsdømte skulde føres til Skafottet; han gik derfor ind i Newgate.

Pludselig sagde Shoking til den graa Mand:

„Nu troer jeg nok, jeg kan gjætte mig til, hvad det er, der skal gaae for sig, Herre!"

„Saa?" sagde den graa Mand. „Naa, lad mig en Gang høre, hvad det er, Du har gjættet Dig til?"

„Strikken vil ikke komme til at stramme John Colden saa stærkt om Halsen, at han strax døer deraf."

„Nei, deri har Du Ret!"

„Og saa ville Brødrene faae Tid til at storme Skafottet og frelse ham" . . .

Her afbrød den graa Mand Shoking.

„Nei, deri tager Du dog feil," sagde han. „Touget vil briste, og den Hængte falde ned."

Shoking studsede.

„Hm! Hm!" sagde han. „Naa, — saa Touget vil briste?"

„Ja, — det har jeg jo allerede sagt Dig," svarede den graa Mand.

„Ja, jeg hørte nok, at De sagde det," sagde Shoking, „men De maa dog undskylde, at jeg spørger Dem, hvorledes det skal gaae til, Herre! . . . Jeg kan nemlig slet ikke forstaae, hvorledes De vil bære Dem ad med at frelse den stakkels John Colden."

Det Svar, Tiggerens „Herre" gav, bestod i, at han tog den Stok, som han havde sat hen i en Krog, gjorde Shoking opmærksom paa, at den var huul, og derpaa lagde en Kugle ned i den.

„Oho!" udbrød Shoking nu. „Det er altsaa en Vindbøsse?"

„Ja, der har Du gjættet rigtig, min Ven," svarede den graa Mand.

„Og med den vil De skyde Touget over?" vedblev Tiggeren.

Med den største Rolighed af Verden svarede den graa Mand:

„Ligesaa let, som jeg paa fem og tyve Skridts Afstand slækker en Kugle paa Bladet af en Kniv!"

To og trediute Kapitel.

Og hvilke Betragtninger anstillede John Colden, medens de ovenfor omtalte Begivenheder tildroge sig? —

— Mænd, der have omfattet en Sag eller en Idee med særlig Interesse, have i Reglen Mod til at døe for den.

Det var blevet fortalt John Colden, at hans Liv vilde blive reddet, — og saalænge som han havde opholdt sig i Cold-Bath-Field, havde han ogsaa troet dette; — men efterat han var bleven bragt til Newgate, vare hans Forhaabninger i saa Henseende blevne noget mindre sangvinske, og efterat han havde faaet at vide, at Bulton var bleven henrettet, havde han opgivet alt Haab om sin Frelse.

Den stakkels Fyr havde sat sig i Hovedet, at hans sidste Time var nær for Haanden, og at han vilde komme til at hvile i „Fugleburet", ved Siden af den stakkels Suzannahs Elsker.

Og efterat John Colden havde faaet dette Indfald, — der snart blev til en fix Idee hos ham, — beskjæftigede han sig kun med at tælle de Timer, han havde tilbage at leve i.

Hver Morgen aflagde Sir Robert ham et Besøg, og den vakkre Gouvernør gjorde sig da den største Umage for at overbevise Fangen, den dødsdømte Forbryder, hvis Henrettelse var nær for Haanden, om, at Folk gjorde sig

skyldige i en høist dadelværdig Overdrivelse, naar de skildrede „det sidste Øieblik" som saa ganske overordentlig rædselsfuldt; — han, Sir Robert, havde nu i en lang Aarrække beklædt sit meget vigtige — og meget ofte piinlige — Embede, og han kunde forsikkre, at de Dødsdømte slet ikke fandt „det sidste Øieblik" saa overordentlig rædselsfuldt; — det Hele gik jo saa glat og saa let; — Calcraff var jo saadan en dygtig Mand i sit Fag!

— Hver Dag maatte John Colden, som sagt, høre paa den brave Gouvernørs vistnok meget velmeente Forestillinger, og han lyttede ogsaa til dem med den største Rolighed og lod sig nøie med at smile veemodig og svare:

„Jeg skal nok vise Dem og hele Verden, at jeg forstaaer at døe som en Mand!"

Endelig var Dagen før Exekutionen kommen.

Denne Dag, — den sidste, — er sikkert den meest bevægede i den Dødsdømtes Liv.

Klokken otte om Morgenen kommer Præsten til ham for at trøste ham; — derefter faaer han Besøg af Gouvernøren; — i Løbet af Dagen indfinde Fængsels-Damerne sig hos ham, og henimod Aften komme endelig de to Elever fra Kristus-Hospitalet for at efterleve Kong Eduard den Sjettes Befaling.

Dette sidste Besøg er maaskee det, der gjør det stærkeste Indtryk paa Delinkventen; thi Barndommen eier Ord, Smiil og Udtryk, der endog gaae den meest forhærdede Forbryder til Hjertet.

Klokken otte om Morgenen havde John Colden faaet Besøg af en Præst, dog ikke af Abbed Samuel, men af en protestantisk Geistlig. Præsten, som vidste, at Delinkventen var en ivrig Katholik, havde kun besøgt ham for at opfylde sin Pligt og var strax igjen gaaet sin Vei.

Ledsaget af Dommerne, var Gouvernøren derpaa kommen ind til Fangen for at spørge ham, om han ikke nu, i den ellevte Time, vilde tilstaae, hvilke Medskyldige han havde havt.

John havde imidlertid svaret, at han ikke havde Noget at meddele i saa Henseende, og Gouvernøren havde maattet trække sig tilbage med uforrettet Sag.

Ved Middagstid havde Abbed Samuel aflagt Delinkventen et Besøg.

Ved Synet af den katholske Præst havde John Colden for første Gang røbet Tegn paa Svaghed; thi han havde faaet Taarer i Øinene.

Abbed Samuel var bleven en Timestid hos Delinkventen og havde beredt ham til Døden; thi skjøndt den unge Præst og hans Venner nu i fjorten Dage havde arbeidet paa at frelse John Colden, havde han dog ikke med et eneste Ord omtalt Muligheden af, at Fangen kunde blive frelst.

Det var den graa Mands Forsigtighed, der havde paalagt Præsten denne Taushed.

Den foregaaende Dag havde den graa Mand nemlig sagt til Abbed Samuel:

„Man har saa ofte seet Exempler paa, at et Menneske, der var nærved at drukne, paa en saa keitet Maade har klamret sig fast til den, der vilde redde ham, at de ere omkomne begge To. Det er ikke værd, at det gaaer John Colden og os saaledes. Han er belavet paa at døe, og det er det Bedste, at han slet ikke faaer Grund til at nære noget Haab; thi saa kunde hans altfor tillidsfulde Holdning let røbe os, vække Autoriteternes Opmærksomhed og bringe alle vore Planer til at strande."

Præsten talte derfor kun til den Dødsdømte om Gud,

som aldrig slaaer Haanden af den, der troer, og da han gik sin Vei, lovede han at komme igjen om Aftenen og tilbringe Natten hos Fangen.

Derefter kom Fængsels-Damerne, og da det begyndte at blive mørkt, bleo Døren til John Coldens Celle atter aabnet, og Overopsynsmanden sagde til ham:

„John, her ere to unge Elever fra Kristus-Hospitalet, som i Henhold til den af Kong Eduard foreskrevne Bestemmelse komme for at besøge Dig."

John saae paa de to Elever, af hvilke den ene endnu var et Barn.

Da Fangen fik Øie paa den yngste af Eleverne, foer han sammen og spurgte sig selv, om Gud ikke gjorde et Mirakel til Fordeel for ham.

I Barnet havde John Colden nemlig gjenkjendt den lille Ralph, Irlænderindens Søn, Irlands tilkommende Frelser, — for hvis Skyld Fangen nu skulde lide Døden.

Drengen havde imidlertid strax lagt Fingeren p Læberne, og John vogtede sig vel for at give sin Gl de Luft.

Vi have allerede seet, at Ralph, skjøndt han endnu var ung, havde en Mands Fasthed og Mod. Efterat han havde bragt Fangen til Taushed, sagde ha t til sin ældre Kammerat:

„Er denne Mand ikke en Irlænder, George?"

„Jo, det troer jeg nok," svarede George.

„Vil Du have, jeg skal tale til ham i hans Modersmaal?" vedblev Ralph.

„Som Du vil!" sagde hans Kammerat.

Derpaa sagde den lille Dreng i den irske Dialekt:

„Kjære John, hvor det glæder mig, at det er faldet i min Lod at besøge Dig; thi det var jo Dig, der frelste mig fra Trædemøllen!“

„Ak,“ svarede John i samme Dialekt, „Gud har altsaa gjort et Mirakel, siden jeg seer Dem i denne Dragt!“

„Det er Shoking, min Moder og vor Ven, den graa Mand, der have faaet mig anbragt i Kristus-Hospitalet,“ sagde Ralph. „Og jeg seer hver Dag min Moder og den kjære, gode Suzannah.“

„Suzannah!“ sagde John, der fik Taarer i Øinene.

Og nu fortalte Drengen den Dødsdømte, hvorledes han under Navn af Ralph Waterley var bleven anbragt i Kristus-Hospitalet, og hvorledes Shoking var bleven forvandlet til Lord Wilmot.

Og medens John Colden hørte paa ham, tænkte han slet ikke paa sig selv; — han glemte reent, hvilken Skjæbne der ventede ham: — Det Barn, der talte til ham, skulde jo en Gang blive Irlands Befrier!

Pludselig sagde Ralph:

„Kjære John, de sige Allesammen, at Du skal hænges imorgen tidlig?“

„Ja, — Klokken syv,“ svarede John, idet han rynkede Panden.

„Men jeg er vis paa, at det ikke skeer!“ svarede Ralph.

John foer sammen og saae paa Drengen.

„Ja, jeg er overbeviist om, at Du bliver frelst!“ vedblev Ralph.

Og nu sagde en indre Stemme i Fangen:

„Af Børn skal man høre Sandheden.!“

Og i hans Bryst opstod der nu et ubestemt Haab.

Tre og trediwte Kapitel.

John Colden vedblev at stirre paa Drengen, som om han ventede, at dennes Ansigt skulde sige ham, af hvilken Grund han var saa sikker paa, at Exekutionen ikke vilde finde Sted.

Rolig og smilende sagde Ralph nu:

„Ja, kjære John, Du vil blive frelst. Det har vor Ven, den graa Mand, lovet min Moder, og Du veed jo nok, at han altid holder, hvad han har lovet."

„Ak, kjære Barn," sagde John, „jeg bryder mig ikke om at døe, da jeg nu har faaet at vide, at Du er lykkelig."

„Men jeg er vis paa, at Du bliver frelst!"

John Colden rystede paa Hovedet.

„Præsten har været her," sagde han.

„Abbed Samuel?"

„Ja."

„Og han sagde vel det Samme, som jeg?"

„Nei," svarede John, „derom sagde han ikke et eneste Ord."

„Saa maa den graa Mand ikke have talt til ham om Sagen."

„Min Gud, min Gud," sagde den Dødsdømte halvhøit, „jeg var rede til at offre Livet; — jeg imødesaae min sidste Time med den største Rolighed, — og nu har dette Barn berøvet mig Modet!"

Den ældre Elev fra Kristus-Hospitalet, som ikke forstod et eneste Ord af denne Samtale, syntes at kede sig; thi fra Tid til anden saae han paa Uhret.

Fra Tid til anden saae en Mand igjennem den Rude, der var anbragt i Døren.

Denne Mand var Opsynsmanden, der vel maatte kige ind i Cellen, men ikke høre, hvad der blev sagt derinde.

Pludselig hørte man Skridt udenfor, og Døren til Cellen blev atter aabnet.

Det var Abbed Samuel, der kom tilbage.

Nu sagde Overopsynsmanden til de to Elever fra Kristus-Hospitalet:

„Det er paa Tiden, at De forlade Fangen, mine unge Venner!"

Ralph slyngede sine Arme om John Coldens Hals.

„Farvel, kjære unge Herre!" sagde Fangen.

„Farvel, kjære John!" svarede Drengen. „Vi sees snart igjen!"

John rystede paa Hovedet.

Han havde kastet et Blik paa Abbed Samuel, og dennes alvorlige Ansigt havde berøvet ham ethvert Haab.

„Nei," sagde John, „jeg veed kun altfor godt, at jeg maa døe! . . . Farvel, kjære unge Herre, — jeg døer for Irland og for Dem!"

„Irland slaaer ikke Haanden af sine Børn!" sagde Præsten nu med Alvor.

Atter foer John Colden sammen; Haabets Kjærte blev paany tændt i hans Sjæl.

De to Elever trak sig tilbage, og Præsten blev ene med Delinkventen.

Pludselig hørte John atter den samme Støi, som han havde hørt om Natten før Bultons Henrettelse.

„Det er Bøddelens Medhjælpere, der ere ifærd med at reise Skafottet, John," sagde Abbed Samuel.

Fangen blev ligbleg.

„Ak," sagde han, „jeg vidste jo nok, at det var skuffende Forhaabninger, Drengen vakte hos mig!"

„Hvad sagde han da til Dig, John?" spurgte Præsten.

„At man bestræbte sig for at frelse mig."

„Det er kun den rene Sandhed," sagde Abbed Samuel.

Ganske forvirret saae John paa Præsten.

„Ak," sagde han, „jeg var belavet paa at døe; — væk nu ikke Forhaabninger hos mig, som maaskee kunde berøve mig mit Mod! . . . I Formiddags talte De jo desuden slet ikke om" . . .

Her afbrød Abbed Samuel ham.

„I Formiddags havde jeg endnu ikke faaet Lov til at blive hos Dig lige til det Sidste," sagde han.

„Jeg forstaaer ikke, hvad De mener med det," bemærkede John.

„I Formiddags kunde Din Glæde over den Efterretning, jeg nu bringer Dig, let have forraadt Dig."

„Og . . . nu?"

„Nu har jeg faaet Lov til at blive her hele Natten, John, og da jeg ikke har i Sinde at forlade Dig et eneste Øieblik, kan jeg sige Dig, at man nærer Haab om at kunne frelse Dig."

Johns Hjerte bankede saa voldsomt, at det ikke var ham muligt at faae et eneste Ord over sine Læber.

Præsten vedblev:

„Ja, vore Brødre virke for Din Redning, John; men Forsynets Veie ere ikke altid vore Veie, og selv den omhyggeligst lagte Plan kan strande. Det er derfor det Rigtigste, at Du bereder Dig til at døe som en brav Irlænder."

„Men," sagde John, „hvorledes skulde man kunne frelse mig? Newgate har meget tykke Mure, og der er naturligviis en Mængde Soldater, som holde Vagt udenom Fængslet."

Abbed Samuel fandt sig ikke foranlediget til at besvare Fangens Spørgsmaal.

Støien udenfor blev stærkere og stærkere.

Nu kastede John sig paa Knæ og skriftede for Præsten, der talte til ham om det evige Liv. Natten henrandt under Bønner og Samtaler om Livet efter Døden; — man skulde virkelig troe, at Abbed Samuel nu selv havde opgivet det Haab, som han nylig havde villet vække hos Delinkventen.

Pludselig blev Støien udenfor ligefrem utaalelig.

Nu saae Præsten paa sit Uhr.

„Klokken er fem," sagde han, „nu komme de strax."

„Ah!" udbrød John Colden, der i dette Øieblik blev overvældet af Dødsangest. „Der kan De selv see, at vore Venners Planer ere strandede!"

Præsten svarede ikke, men gav sig til at opsende Bønner for den Døende.

Klokken halvsex blev Døren aabnet, og Gouvernøren, den gemytlige Sir Robert M., traadte ind i Cellen.

„See saa!“ sagde han. „Nu er det paa Tiden, min Ven! — Nu har De kun nogle faa ubehagelige Øieblikke tilbage!“

Ogsaa denne Gang var Gouvernøren ledsaget af Dommeren, som atter opfordrede Delinkventen til at nævne sine Medskyldige.

„Jeg har ingen Medskyldige,“ svarede John Colden.

Nu tog Gouvernøren atter Ordet.

„Skynd Dem lidt med at klæde Dem paa, min Ven,“ sagde han, „thi nu skal De føres til Kapellet.“

To af Opsynsmændene fik derpaa Ordre til at befrie John Colden for Lænkerne og hjælpe ham med at „gjøre Toilette“.

Abbed Samuel vedblev at opsende Bønner til Forsynet for „den Dødsdømte.“

Da John var færdig med at gjøre Toilette, saae han paa den unge Præst.

Denne var ligbleg.

„Ak“, tænkte Delinkventen, „det gaaer ham som mig; — vi have Begge opgivet Haabet.“

Støttet til Præstens Arm, og fulgt af Gouvernøren og de to Opsynsmænd, gik John Colden nu op til Kapellet, hvor Abbed Samuel havde faaet Tilladelse til at læse Messen.

Gouvernøren og Opsynsmændene bleve staaende udenfor Kapellet; Præsten og Delinkventen vare saaledes ene i dette.

Da Abbed Samuel var færdig med at læse Messen, hørte man den sørgelige Klokkeklang fra Bartholomæus-Hospitalet.

John reiste sig op og sagde halvhøit:

„Jeg maa døe! . . . Vorherre holde sin Haand over Irland!“

Fire og trediute Kapitel.

Tiggeren John, som den foregaaende Nat havde ført den graa Mand til Betsys Værelse, der laa lige ovenover den af Calcraff beboede Leilighed, havde hverken sagt for Meget eller for Lidt, da han meddeelte sin Ledsager Oplysninger om Bøddelens Leveviis.

Calcraff var en midaldrende Mand med herkuliske Kræfter og en mørk Charakteer. De Mennesker, der drive denne Haandtering, have naturligviis ingen Omgangsvenner, men maae lade sig nøie med at hengive sig til alvorlige Studier; — i Reglen er det Anatomien, de sysle med. De blive derfor ordknappe og alvorlige; men i Reglen udmærke de sig ved det regelmæssige Liv, de føre; de ere ædruelige, staae tidlig op og gaae derfor ogsaa tidlig til Ro.

I de sidstnævnte Henseender tog Calcraff endog Luven fra sine Kolleger.

Hver Aften kom han tidlig hjem, og naar han havde indtaget sit tarvelige Aftensmaaltid, gik han strax til Ro. Aftenen før en Henrettelse lod han sig nøie med at drikke en Kop Thee og gik til Ro Klokken otte.

Som allerede bemærket havde Calcraff ikke Noget at bestille med Forberedelserne til Henrettelsen; naar han

kom hen til Skafottet, bestod hans Hverv kun i at lægge Strikken om den Dødsdømtes Hals, trække den sorte Hue ned over Øinene paa ham og — sende ham ind i Evigheden.

Calcraff blev vækket Klokken halv fire; men førend han klædte sig paa, tog han et iiskoldt Styrtebad for at forebygge Uheld; — thi skjøndt denne Mand nu havde fungeret som Bøddel i tredive Aar, blev han dog grebet af en krampagtig Skjælven, hver Gang han skulde fuldbyrde en Exekution.

Da Calcraff hiin Morgen havde klædt sig paa, svøbte han sig ind i sin Kappe og listede sig ud af Huset.

Ved det nærmeste Gadehjørne holdt der en Droschke, som han den foregaaende Dag havde bestilt.

Uden at sige et eneste Ord, satte Calcraff sig ind i Droschken, og uden at rette noget Spørgsmaal til sin Passageer, pidskede Kudsken paa Hesten.

Da Vognen kom hen til St. Paulskirken, maatte den holde, paa Grund af den store Menneskemasse, som var forsamlet der.

Calcraff, der uden Tvivl var vant til at støde paa saadanne Forhindringer, steg ud af Droschken, gav Kudsken en halv Krone og kaldte paa to Politibetjente, der, saasnart som de saae, hvem det var, der udbad sig deres Bistand, gik foran ham, svang deres Stave og raabte:

„Plads for Calcraff!"

Og hvor tæt Mængden end var stuvet sammen, lykkedes det dem dog at gjøre Plads for Calcraff.

Blandt de lavere Samfundsklasser i London hersker der den Overtro, at den, som kommer til at røre ved, eller til at blive berørt af Bøddelen, en Gang,

tidligere eller ſenere, vil komme til at døe for hans Haand.

De mange Mennesker vege derfor skye til Side for Calcraff, og han kom saaledes i Ro og Mag hen til Fængslets Port, der strax blev aabnet for ham.

Klokken var endnu kun halv sex.

„Idag kommer De tidlig," sagde Portneren til ham.

„Dog vist ikke meget for tidlig?" svarede Calcraff.

„Hm!" vedblev Portneren. „Delinkventen er Katholik."

„Ja, jeg veed det," sagde Bøddelen.

„Og for Øieblikket er han inde i Kapellet, hvor en katholsk Præst læser Messen."

„Det er godt!" svarede Calcraff, og nu gik han, som han pleiede, ind i Kjøkkenet.

Han var meget bleg. Vel var den krampagtige Skjælven, af hvilken han var bleven piint tidlig om Morgenen, gaaet over; men han var endnu bestandig et Bytte for en Sindsbevægelse, med hvilken det altid først i det allersidste Øieblik lykkedes ham at faae Bugt.

Da Kokken fik Øie paa ham, sagde han til ham:

„De vil vel sagtens, som sædvanlig, have en Kop Mælk?"

„Ja", svarede Bøddelen.

Nu bragte Kokken ham en Kop kold Mælk. Calcraff tømte den i eet Drag, satte Koppen paa Bordet og gik sin Vei, uden at sige et eneste Ord mere. To Opsynsmænd fulgte efter ham.

I Newgate findes der, lige ved Siden af Kapellet,

et lille Værelse, i hvilket Lyset falder ned igjennem et Vindue, der er anbragt oppe ved Loftet.

Dette Værelse er „Toilette-Værelset."

Her venter Bøddelen og hans Medhjælper paa Delinkventen; — her bliver denne nemlig først høitidelig udleveret til dem.

Paa en Pult ligger der en stor Bog, som er slaaet op.

Gouvernøren og Opsynsmændene bringe Delinkventen ind i Værelset og Døren bliver lukket.

Derpaa aabner Bøddelens Medhjælper et Skab, ud af hvilket han tager nogle Læderremme, hvormed Delinkventens Hænder og Been skulle bindes.

Naar disse forberedende Foranstaltninger ere blevne trufne, siger Gouvernøren, som har givet Møde i fuld Uniform, til Calcraff:

„Nu tilhører dette Menneske D e m!"

„Og jeg modtager dette Menneske!" svarer Calcraff.

Og derpaa gaaer han hen til den Pult, paa hvilken den store Bog ligger, tager en Pen og udsteder formelig en Kvittering for det omtalte „Menneske."

Derefter bliver Døren atter aabnet, og Delinkventen tiltræder sin sidste Vandring, — sin Vandring til Skafottet. Paa hans ene Side gaaer Præsten, til hvis Arm han støtter sig, — paa den anden Bøddelens Medhjælper. — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Da Calcraff traadte ind i „Toilette-Værelset", traf han Jefferies derinde.

Jefferies var endnu mere bleg og skjælvede endnu mere, end Calcraff; — den bekymrede Fader kunde ikke skjule sin Sindsbevægelse.

Calcraff lagde imidlertid slet ikke Mærke til denne.

„Er Alt i Orden?“ spurgte han.

„Ja“, svarede hans Medhjælper.

Calcraff sagde ikke Mere, men satte sig paa en Bænk, der stod henne ved Væggen.

Efter en længere Pause spurgte Jefferies:

„Lider De ogsaa i Dag af d e n krampagtige Skjælven, der pleier at genere Dem?“

„Nei, det kan jeg just ikke sige“, svarede Calcraff, „men . . .“

Her afbrød han imidlertid sig selv og lagde Haanden paa Panden.

„Men hvad er der da i Veien med Dem?“ spurgte Jefferies.

„Der er ikke Andet i Veien, end at jeg føler mig usædvanlig tung i Hovedet.“

„Nei, virkelig?“

„Jo, min Pande er rigtignok saa kold som Jis; — men inde i Brystet har jeg brændende Smerter!“

Her afbrød Calcraff sig selv.

Pludselig følte han sig tilmode, som om han skulde besvime, og nu foer han op fra Bænken.

„Det er dog virkelig ganske besynderligt!“ udbrød han.

Idet han udtalte disse Ord, vilde han gaae over Gulvet; — men efterat han var kommen et Par Skridt bort fra Bænken, maatte han opgive Forsøget; — hans Been nægtede ham deres Tjeneste.

Jefferies lod, som om han var i høieste Grad forbauset.

„Ja, ganske vist er d e t besynderligt!“ sagde han. „Nu, da De i tredive Aar har været i „Faget“, burde

De dog være vant til saadanne Begivenheder som den, der nu . . .“

Her skyndte Calcraff sig med at afbryde ham.

„Det er heller ikke, — det kan ikke være Sindsbevægelse, der gjør det; . . . det maa være noget ganske Andet! . . . See saa! . . . Nu er det mit Hoved, der er brændende hedt! . . .“

Og vaklende ilede han tilbage til den Bænk, fra hvilken han nylig havde reist sig, og kastede sig ned paa den.

Jefferies' Øine funklede af en Glæde, som en uindviet Tilskuer ganske sikkert vilde have betegnet som temmelig skadefro.

I dette Øieblik tog Klokkeklangen fra St. Bartholomæus-Hospitalet sin Begyndelse.

Nu opbød Calcraff alle sine Kræfter, reiste sig atter op og sagde:

„Men jeg maa jo dog opfylde min Pligt! . . . Men hvad er det? . . . Jeg kan jo neppe engang staae paa Benene! . . . Ræk mig dog Armen, Jefferies! . . . Gode Gud! . . . Hvad kan der dog være i Veien med mig i Dag?“

„Vil De maaske have en Kop Mælk til?“ spurgte Jefferies, hvis Hjerte svulmede af Glæde.

Fem og tredivte Kapitel.

Calcraff fik ikke Tid til at sige, om han vilde have, at Jefferies skulde hente en Kop Mælk til ham, eller ikke; thi pludselig blev Døren aabnet, og Delinkventen samt dennes Ledsager traadte ind i Værelset.

Som allerede bemærket havde Calcraff reist sig op; men han matte støtte sig til Væggen, og de Lidelser, han udstod, bleve med hvert Øieblik mere fortærende.

„Nu er det afgjørende Øieblik kommet!" sagde en af Opsynsmændene til Bøddelen.

Jefferies, der hidtil med spændt Opmærksomhed havde holdt Øie med Calcraffs Ansigt, der tydelig røbede, hvilke rivende Fremskridt Mandens Ildebefindende gjorde, fæstede nu sine Øine paa Delinkventen, der gik Arm i Arm med Præsten.

Da Bøddelens Medhjælper fik Øie paa Abbed Samuel, blev han lige paa een Gang ildrød i Hovedet.

I den Omstændighed, at Abbed Samuel i dette Øieblik befandt sig paa dette Sted, laa der et Vidnesbyrd om, at den graa Mand endnu bestandig vaagede over den Ulykkelige, som stod i den Tro, at hans sidste Time var kommen.

John Colden var meget bleg; men hans Holdning var kjæk. — Om han end ikke længer nærede noget Haab, vilde han dog vise Verden, hvorledes en brav Irlænder gaaer Døden imøde. Og hans Holdning var da ogsaa i den Grad rolig, resigneert og fri for al Svag-

hed som for al Affektation, at alle hans Ledsagere vare dybt rørte over den.

Navnlig havde den vakkre Gouvernør i dette Øieblik reent glemt at være gemytlig; — han havde endog Taarer i Øinene.

Ifølge Skik og Brug ved saadanne Leiligheder sagde Sir Robert M. imidlertid til Bøddelen:

„Vi overantvorde „dette Menneske" til D e m. Fra nu af tilhører „dette Menneske" D e m, og De kan foretage Dem med „dette Menneske", hvad De anseer for hensigtsmæssigt og rigtigt!"

Calcraff nikkede; — men dermed lod han sig ogsaa nøie; — han rørte sig ikke af Stedet.

Maaskee var han bange for, at han skulde segne om, hvis han slap Væggen.

Abbed Samuel var bleven bleg, da han fik Øie paa Calcraff; men et Blik, som Jefferies tilkastede ham, havde nogenlunde beroliget ham.

Nu gik Jefferies hen til Delinkventen og bandt hans Hænder og Been med Læderremmene.

John Colden gjorde ikke den allerringeste Modstand, — skjøndt disse Læderremme ganske berøvede ham Brugen af alle fire Lemmer.

Det lod til, at alle de Tilstedeværende vare bange for at komme i nærmere Berøring med disse skjæbnesvangre „Læderremme"; thi lige paa een Gang fjernede de sig Allesammen fra Delinkventen, — alene med Undtagelse af Abbed Samuel.

Præsten opfyldte sin Pligt lige til det Sidste; — han havde sagt til Delinkventen, at han ikke et eneste Øieblik vilde forlade ham, — og han holdt sit Ord; — Abbed Samuel var d e n E n e s t e, der blev staaende ved

Siden af John Colden, da denne mistede sine Lemmers Brug.

Som en Følge deraf kunde Jefferies passe sit Snit og hviske til Præsten:

„De kan være ganske rolig! . . . Calcraff er ikke i Stand til at røre sig af Stedet!"

Ogsaa John Colden hørte imidlertid disse Ord, — og han rødmede af Glæde, da han hørte dem.

Efterat han havde faaet denne Opmuntring, lagde han naturligviis ikke engang Mærke til den legemlige Smerte, som Jefferies, — meget imod sin Villie, — maatte volde ham.

Nu gav Fængslets Gouvernør Calcraff et Vink om, at han skulde gaae hen til Pulten og kvittere for Delinkventens Modtagelse, og Bøddelen samlede sine sidste Kræfter, gik hen til Pulten og begyndte at skrive.

Imidlertid havde han endnu ikke faaet sit Navn sat under Tilstaaelsen, da Benene nægtede ham deres Tjeneste, og han sank sammen, idet han halvhøit udbrød:

„Jeg troer, jeg dør!"

Gouvernøren og Opsynsmanden saae paa hinanden.

Jefferies, hvem det var magtpaaliggende at vinde Tid, sagde nu:

„Det har ikke det Ringeste at betyde! — Det er blot en Svaghed, som snart gaaer over igjen. Ellers pleier han at lide af den Dagen før en Henrettelse."

De Tilstedeværende vare heller ikke ubekjendte med, at Calcraff undertiden led af Krampetilfælde.

Imidlertid sagde Gouvernøren til ham:

„Fat Mod, min Ven! Glem ikke, at De er Lovens Tjener!"

Calcraff, der ſkar de forfærdeligſte Anſigter og aabenbart udſtod rædſelsfulde Lidelſer, ſvarede nu:

„Det er ikke Mod, jeg mangler, det er Kræfter!“

Nu blev Bøddelen bragt hen til Bænken. Et Par Gange forſøgte han paa at reiſe ſig op; men begge Gange mislykkedes Forſøget.

Til Overflod hørte man nu høie Skrig, der vidnede om, at Mængden begyndte at blive utaalmodig.

„Det bliver viſt nødvendigt at underrette Folk om, at Exekutionen ikke kan finde Sted i Dag“, bemærkede en af Opſynsmændene nu.

„Nei, nei, det kan paa ingen Maade lade ſig gjøre!“ udbrød Gouvernøren. „De maa reiſe Dem op, Calcraff!“

„Jeg kan ikke!“ raabte Bøddelen fortvivlet.

Nu var John Colden igjen bleven ligbleg. Han indſaae, at dette Øieblik var af afgjørende Betydning med Hensyn til det Spørgsmaal, om han ſkulde døe eller ikke.

„Mine Herrer“, ſagde Abbed Samuel pludſelig, „Mængden ſkriger høit, og hvert enkelt af de Skrig, der udſtødes, forøger dette ulykkelige Menneſkes Dødsangeſt!“

„Ja, vi maae have Ende paa Sagen, — det er baade viſt og ſandt!“ ſagde Gouvernøren.

Nu gik Jefferies hen til Sir Robert og ſagde til ham:

„Det er en Selvfølge, at jeg har lært en heel Deel ved i tyve Aar at være Calcraffs Medhjælper, og hvis Deres Herlighed vil tillade mig at anſtille et Forſøg, troer jeg nok . . .“

Her afbrød Gouvernøren ham.

„Ja, ja, gjør det!“ sagde han. „Lad os blot komme afsted!“

Og Toget satte sig i Bevægelse.

Abbed Samuel indtog atter sin Plads ved Siden af Delinkventen og opfordrede ham til at fatte Mod.

Da John Colden kom ind i Kjøkkenet og hørte Mængden støie lige tætved, opgav han imidlertid alt Haab.

Hvorledes skulde han vel endnu have kunnet anseе det for muligt, at hans Liv vilde blive frelst?

I det sidste Øieblik har man for Skik at byde den dødsdømte Forbryder en Snaps Genever, og Kokken undlod heller ikke ved denne Leilighed at rette sig efter Skik og Brug; men John Colden rystede paa Hovedet.

„Hvad Fornøielse skulde jeg vel kunne have af at drikke den Snaps?“ sagde han.

Og han gik videre.

Pludselig blev Døren aabnet, — den sidste Dør, som Delinkventen havde at gaae igjennem, — og ved Faklernes Skin saae John Colden lige udenfor — Skafottet, Galgen og Strikken.

Nu skjælvede han over hele Legemet; — dette rædselsfulde Syn faaer selv den modigste Mand til at skjælve.

„Fat Mod!“ sagde Præsten, idet han omfavnede den Dødsdømte.

John Colden gjorde Vold paa sig, gik ud af Døren og — befandt sig paa Skafottet.

Nu saae han sig om med et Blik, i hvilket der

laa en Blanding af Kjærlighed til Livet og kristelig Resignation.

Jefferies lagde Strikken om Halsen paa ham.

John vendte sig om og saae efter Præsten; — men Abbed Samuel stod ikke længer ved Siden af ham.

„Ak", sagde han halvhøit, „saa er det forbi med mig! . . . Vorherre holde sin Haand over Irland!"

Nu saae han paa Mængden; men det var ham ikke muligt at opdage et eneste bekjendt Ansigt; — pludselig trak Jefferies imidlertid den sorte Hue ned over hans Ansigt, — og nu kunde Delinkventen ikke see det Ringeste! — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Sex og trediwte Kapitel.

Skjøndt John Colden nu befinder sig i en saa ganske overordentlig kritisk Situation, maae vi dog forlade ham og see, hvad den graa Mand og Shoking foretage sig.

Indtil Bartholomæus-Hospitalets Klokker begyndte at kime, havde den graa Mand ganske rolig staaet ved Vinduet og røget sin Cigar; men da han hørte Klok-

kernes dybe Klang, gik han bort fra Vinduet og sagde til Shoking:

„Om et Øieblik faaer jeg Brug for Din Skulder, min Ven!"

„Saa? . . . Hvorledes det?"

„Det vil Du snart faae at vide", svarede den graa Mand.

Derpaa lukkede han Vinduet, gik hen til Kakkelovnen og tog den Kobberkugle, som han havde havt i Lommen, da han kom derhen.

„See en Gang paa denne Kugle!" sagde han.

„Ja", svarede Shoking, „jeg seer nok, at det er en Kugle, De viser mig; men hvad den skal bruges til, veed jeg ikke."

„Saa skal jeg sige Dig det", vedblev den graa Mand. „Seer Du, denne Kugle er huul?"

„Ah!"

„Nu er den fyldt med Luft, og hvis den sprang, vilde den gjøre samme Virkning som en Bombe; det vil med andre Ord sige, at den vilde anrette forfærdelige Ødelæggelser."

„Naa, — og saa?" spurgte Shoking, der begyndte at blive nysgjerrig.

Nu tog den graa Mand Spadseresstokken, som han han havde forsynet med en lille Kolbe, og skruede Kobberkuglen fast nedenunder Kolben.

„Det er dog svært, hvor den Spadseresstok er kommen til at ligne et Gevær!" udbrød Shoking ganske forbauset.

„Stokken er virkelig heller ikke Andet, end et Gevær", sagde den graa Mand.

„Men hvor er Kuglen da henne?" spurgte Shoking.

„Den sidder nede i Løbet", svarede den graa Mand.

Og nu forklarede han Tiggeren, hvorledes han kunde faae den fortættede Luft, med hvilken Kobberkuglen var fyldt, ledet ind i Løbet, og hvorledes Luften saa vilde presse Geværkuglen ud med en endnu større Kraft, end en Ladning Krudt vilde have.

Og denne Forklaring sluttede den graa Mand med følgende Bemærkning:

„Løbet er riflet, og Kuglen vil fare lige løs paa Maalet; — det kommer kun an paa at tage rigtig godt Sigte!"

Shoking rystede paa Hovedet og sagde:

„Men man vil dog næsten ikke kunne undgaae at høre Knaldet, — skjøndt Mængden jo rigtignok gjør et ganske forskrækkeligt Spektakel!"

„Sniksnak, Tossehoved!" svarede den graa Mand. „En Vindbøsse gjør ikke den allerringeste Støi; — dersom det ikke var Tilfældet, vilde jeg naturligviis have foretrukket et almindeligt Gevær."

Shoking syntes imidlertid endnu bestandig at nære Betænkeligheder ved Sagen.

„Men, Herre", spurgte han nemlig, „hvad vilde der skee, hvis Deres Kugle nu ikke rammede Rebet aldeles nøiagtig?"

„Saa vilde John Colden for ramme Alvor blive hængt!"

Shoking foer sammen og saae paa sin Herre.

„Men hvad meente De egentlig, da De nylig sagde, at De vilde faae Brug for mine Skuldre?" spurgte han.

„Dermed meente jeg, at jeg maa have et solid

Støttepunkt, naar jeg skal tage Sigte", svarede den graa Mand.

„Naa, — saaledes?" —

— Vindbøssen var nu bleven bragt i tilbørlig Orden, og den graa Mand gik atter hen til Vinduet.

Shoking troede, at han vilde aabne det igjen; men til hans store Forbauselse skete dette ikke; — hans „Herre" lod blot sin venstre Haand fare henover en af Ruderne, og efter et Øieblik's Forløb hørte Tiggeren en Lyd, der var af en saa eiendommelig Beskaffenhed, at han ikke strax kunde gjøre sig Rede for, hvad det egentlig var, han hørte.

„Hvad er det, De foretager Dem?" spurgte han derfor.

„Jeg baner blot Vei for Kuglen", svarede den graa Mand tørt.

„Men hvorfor lader De Dem da ikke nøie med at lukke Vinduet op?"

„Fordi man maa forudsee Alt, hvad der kan skee! Dersom Vinduet stod aabent, vilde Folk kunne lægge Mærke til os!"

Derpaa sagde den graa Mand til Shoking, at han skulde sætte sig et Par Skridt fra Vinduet.

„Og lad mig saa see, at Du sidder ganske rolig, naar Du mærker, at jeg har lagt Geværet paa Din Skulder!" tilføiede han.

„I den Henseende kan De være ganske rolig", svarede Shoking, „De skal finde mig ligesaa ubevægelig som en Billedstøtte!"

Med Uhret i Haanden gik den graa Mand nu hen til Vinduet.

Klokken slog syv, — og i samme Øieblik traadte Delinkventen ud paa Skafottet.

Nu skreg og støiede Mængden ikke længer; den iagttog tværtimod en dyb Taushed.

Den graa Mand saae John Colden staae ved Siden af Jefferies, der var endnu mere bleg, end selve Delinkventen.

Nu gik han hen til Shoking og lagde Geværet paa dennes Skulder.

Den sorte Hue blev trukken ned over den Dødsdømtes Ansigt, — og et Øieblik efter løb der en uhyggelig Mumlen igjennem Mængden.

Omtrent i et Sekund svævede John Colden imellem Himmel og Jord; — da peb Kuglen igjennem Luften.

Pludselig gik Touget midt over, — omtrent en halv Alen ovenover John Coldens Hoved.

Delinkventen faldt ned paa Jorden, og i samme Øieblik opstod der en forfærdelig Støi; — Mængden sprængte de Jernkjæder, der vare trukne omkring Skafottet, overvældede Politibetjentene og reve Skafottet ned.

Nu aabnede den graa Mand Vinduet, og han og Shoking blever Vidne til et Optrin, til hvilket man neppe før havde seet Mage.

Fenierne vare Herrer over Valpladsen, og de ilede bort med John Colden, der vel var besvimet, men ikke død. — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

„See saa!“ sagde den graa Mand til Shoking. „Nu gjøre vi klogest i at smøre Hasen; thi om et Øieblik vilde vi ikke befinde os rigtig vel her!“

Ende paa tredie Deel og paa andet Bind.

Livet i London.

Roman

af

Ponson du Terrail,
Forf. til „Henrik den Fjerdes Ungdom“ m. m.

Overſat af C. Søegaard.

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.
S. Dettingers Tryk, Gl. Strand 30.
1875.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fjerde Deel.

Et Drama i Southwark.

Første Kapitel.

Den næste Dag læste man en Artikel i „Times", der begyndte saaledes:

„Det er paa høie Tid, at Hendes Majestæts Regering sætter en Grændse for Feniernes stadig stigende Dristighed, ja, Frækhed, der truer med at styrte vort Fædreland i Fordærvelse.

Det er ikke blot Politiet, som det gjælder om at sætte i Bevægelse; thi Politiet er afmægtigt ligeoverfor denne hemmelig oprettede og hemmelig virkende Armee, der truer med at omstyrte den bestaaende Samfundsorden.

Med den største Forbauselse have vi erfaret, — og med den største Forbauselse vil hele Europa, ja, hele Verden erfare, — hvad der igaar tildrog sig her i Englands Hovedstad."

— Og nu fortalte Bladet sine Læsere at den irske „Morder" John Colden, hvis Henrettelse havde været berammet til den foregaaende Dag, ikke var bleven henrettet, men frelst og bortført af Fenierne. I Begyndelsen havde man troet, at Bøddelens Medhjælper, Jefferies, havde staaet i Ledtog med Fenierne og indrettet Touget saaledes, at det maatte briste; men det havde snart viist sig, at denne Mistanke var ugrundet. Skjøndt man ikke havde hørt noget Knald, maatte det nemlig betragtes som hævet over enhver Tvivl, at Touget var blevet skudt midt over, og det netop i det Øieblik, da Delinkventen var kommen til at hænge frit i det.

Derpaa vedblev Bladet, som følger:

„Den Undersøgelse, der naturligviis strax blev anstillet, førte til følgende Resultat.

Det store Bankier-Firma Harris & Komp. er almindelig bekjendt i London.

Dets Forretnings-Lokale ligger i Old-Bailey, ligeoverfor Newgate, ja, ligeoverfor det Sted, hvor Skafottet i Almindelighed bliver reist.

Kun en eneste af Kontoirbetjentene tilbringer Natten i Forretnings-Lokalet; hele det øvrige Personale, selv Chefen, Mr. Harris, forlader det om Aftenen.

Da Kontoiristerne igaar Formiddags, Klokken ti, vilde gaae ind i Forretnings-Lokalet, fandt de til deres store Forbauselse dette lukket.

Skafottet var forsvundet; Alt befandt sig i samme Orden, som ellers; men Kontoiret var lukket.

Da Kontoiristerne længe forgjæves havde banket paa Døren, maatte de lade en Smed aabne denne, og nu gik de Allesammen op til det Værelse,

i hvilket Mr. Smith, den Kontoirbetjent, der tilbragte Natten der i Huset, pleiede at sove.

Han laa ogsaa paa Sengen og sov saa dybt, at det ikke var hans Kolleger muligt at faae ham vækket. Nu hentede de en Læge, der strax saae, at den unge Mand havde faaet et søvndysende Middel, men hvem det dog endelig lykkedes at vække ham.

Mr. Smith afgav nu den Forklaring, at han den foregaaende Dag — efter Mr. Harris' Befaling — havde lukket en Fremmed ind i Huset. Denne Fremmede var en Franskmand, som gjerne vilde see en Henrettelse, og Franskmanden havde da ogsaa viist sig meget erkjendelig og budt Mr. Smith en Cigar. — Neppe havde den unge Mand imidlertid røget et Par Drag af Cigaren, førend han var faldet i Søvn.

Saasnart som Politiet var blevet underrettet om, hvad der var forefaldet, anstillede det naturligviis en Undersøgelse i det omtalte Værelse. Her gjorde det da først og fremmest den Opdagelse, at en af Ruderne var bleven skaaret ud med en Diamant, og — derpaa fandt det en Vindbøsse, der stod henne i en Krog."

Efterat „Times" derefter havde henledet Politiets Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at der blev udstedt et Forbud imod Benyttelsen og Salget af Vindbøsser, fortsatte Bladet sin Beretning paa følgende Maade:

„Mr. Harris, der strax blev kaldt til, fortalte, at en Franskmand, der kaldte sig Firmin Bellecombe, og sagde, at hans Regering havde overdraget ham et videnskabeligt Hverv, havde henvendt sig til ham, da han havde en meget stor Anviisning paa ham. Mr. Harris havde troet at burde stille sig til den

Fremmedes Dispoſition, og det var lykkedes ham at ſkaffe den foregivne franſke Læge Adgang til Newgate og Bartholomæus-Hoſpitalet. Da Monſieur Firmin Bellecombe dernæſt havde ſagt, at han meget gjerne vilde ſee en Henrettelſe, havde Bankieren endog givet ham Adgang til ſit Huus.

— Er denne driſtige Fremmede nu virkelig en Franſkmand? — Det anſeer man for meget tvivlſomt. Man føler ſig tværtimod overbeviiſt om, at han ſtaaer i Ledtog med Fenierne. Imidlertid er man paa Spor efter ham, og forhaabentlig vil man ogſaa nok faae Fingre i ham.

Det pludſelige Ildebefindende, af hvilket Calcraff igaar Morges blev angrebet, er ligeledes blevet gjort til Gjenſtand for en grundig Underſøgelſe.

I Begyndelſen troede man, at Calcraff havde faaet Gift i en Kop Mælk; men en Kemiker, ſom undersøgte de Draaber Mælk, der vare blevne tilbage i Koppen, forſikkrede med Beſtemthed, at der ikke fandtes det ringeſte Spor af Gift i dem.

Efter nogle faa Timers Forløb var Calcraff for Reſten ganſke kommen ſig igjen. Han gik nu hjem, og der gjorde han da ſtrax den Opdagelſe, at der var blevet boret et Hul i Loftet i hans Laboratorium.

Som vore Læſere ville faae at ſee, blev dette Hul i Loftet et meget vigtigt Indicium for Politiet."

Andet Kapitel.

Den øvrige Deel af Bladartiklen godtgjorde, at Politiet vidste ret god Besked om, hvad der var gaaet forud for John Coldens „Henrettelse", og hvilken Rolle „en hemmelighedsfuld Person, der almindelig blev betegnet som den graa Mand, og en vis Shoking, ogsaa kaldet Lord Wilmot", havde spillet i saa Henseende. — Til Slutning udtalte „Times" sig, som følger:

„Der kan nu ikke være den ringeste Tvivl om, at „den graa Mand" og den franske Læge Firmin Bellecombe ere een og samme Person.

Det er en Selvfølge, at vort Politi med den utrættelige Iver, for hvilken det med Føie er berømt, bestræber sig for at faae Fingre i „den graa Mand" og den foregivne „Lord Wilmot"; men endnu ere dets Bestræbelser dog ikke blevne kronede med et heldigt Udfald.

Der er, som allerede bemærket, en til Visshed grændsende Sandsynlighed for, at disse to Mænd staae i Ledtog med Fenierne." —

Saaledes endte Bladartiklen.

Da Lord Palmure efter Frokosten havde læst den op for sin Datter, spurgte han:

„Naa, — hvad mener Du nu om alt dette, Ellen?"

„Jeg mener, at „Times" tager feil, Fader", svarede den unge Pige ganske rolig.

„I hvilken Henseende?"

„Bladet siger jo, at den graa Mand staaer i Ledtog med Fenierne", svarede Miss Ellen. „Dette Udtryk er

imidlertid ikke det rette; — han er nemlig Feniernes ledende Tanke, deres egentlige Høvding!"

Lord Palmure studsede.

„Det er ogsaa den graa Mand, der har bemægtiget sig Ralphs Person", vedblev Miss Ellen.

„Er det muligt?"

„Og som har vovet at komme herhen, . . . midt om Natten!"

„Du har altsaa seet ham?"

„Ja, det har jeg, Fader!"

„Er det virkelig en Franskmand?"

„Det veed jeg ikke. Han taler ganske vist Fransk, men ogsaa Tydsk og Engelsk, — og alle tre Sprog taler han lige godt. — For Resten var det ogsaa ham, der bandt og knevlede Dem!"

„Ham?"

„Og det er ligeledes ham, der har hjulpet Ralph ud af Fængslet og nu holder ham skjult."

„Men hvad kan der dog være blevet af Drengen?" spurgte Lord Palmure.

„Derom veed jeg Besked."

„Du?"

„Ja, jeg, Fader! Ralph er — naturligviis under et fremmed Navn — bleven optaget i Kristus-Hospitalet; — det vil med andre Ord sige, at Ingen nu kan krumme et Haar paa hans Hoved."

Lord Palmure skummede af Raseri.

„Men hvorledes har Du dog faaet alt det at vide, Ellen?" spurgte han.

Miss Ellen rynkede Panden.

„Hør paa mig med Opmærksomhed, Fader!" sagde hun.

„Ja, tal, — tal!"

„Jeg er kun en Kvinde; — men jeg har aflagt et helligt Løfte!"

„Og det er?"

„Det er, — at jeg vil kuldkaste hele Bygningen, idet jeg knuser Bygmesteren i Støvet!"

„Jeg forstaaer Dig ikke!"

„Naar Fenierne ikke længer have nogen Anfører, vilde de være overvundne."

„Og efter Din Mening er det den graa Mand, der er deres Anfører?"

„Ja, ganske vist!"

„Og det er med ham, Du vil bestaae en Kamp?"

„Det er over ham, jeg vil vinde en Seier", svarede Miss Ellen rolig.

„Du er altsaa sikker paa Seiren?"

„Ja, — men kun paa een Betingelse!"

„Og hvad er det da for en Betingelse?"

„At De ikke retter Spørgsmaal til mig og gjør Dem Umage for at lære mine Planer at kjende, men derimod blindt retter Dem efter mine Ønsker, Fader!"

„Men . . .", begyndte Lord Palmure.

Han taug imidlertid, da han saae det stolte Smil, der spillede paa hans Datters Læber.

„O", sagde hun, „jeg veed meget godt, at jeg endnu kun er en ganske ung Kvinde; — men jeg har den Tro, den Aand, den ubøielige Villie, hvori Dristighed har sin Kilde! — Hvis De saa vil, har jeg ikke det Ringeste imod at staae ganske alene i Kampen imod denne Mand, som jeg hader, og jeg sværger Dem til, at han skal komme til at bukke under i denne Kamp!"

Med en vis Beundring betragtede Lord Palmure sin Datter.

„Jeg maa altſaa adlyde Dig blindt?“ ſpurgte han.

„Ja, — og uden at rette et eneſte Spørgsmaal til mig!“

„Godt, — lad ſaa være!“ ſagde Adelsmanden.

„Jeg har altſaa Deres Løfte, Fader?“

„Det har Du!“

Miſs Ellens Øine funklede.

„Saa optager jeg rolig Kampen med den graa Mand!“ ſagde hun. „Det ſkal nok lykkes mig at rive Maſken af ham og twinge ham til at ſige os, hvad han egentlig hedder!“

Tredie Kapitel.

Lord Palmures Datter havde altſaa ſvoret paa, at hun vilde ſtyrte den graa Mand i Fordærvelſe.

Var Grunden dertil den, at han havde vovet at trænge ind til hende midt om Natten og tale ſaa driſtig til hende, ſom ſkeet var?

Eller var det maaſkee fordi han havde bragt de Planer til at ſtrande, ſom Lord Palmure havde lagt med Henſyn til Ralph?

Eller var det fordi hun nu to Gange havde maattet bøie ſig for denne hemmelighedsfulde Perſons bydende Blik?

Nei, alt dette vilde Miſs Ellen maaſkee have kunnet tilgive ham.

Nu hadede hun imidlertid den graa Mand; — nu havde hun ſvoret paa, at hun en Gang vilde bringe ham paa Skafottet.

Og hvorfor?

Fordi den graa Mand kjendte hendes Hemmelighed.

Vore Læſere ville mindes, at han en Dag ſagde til den ariſtokratiſke unge Dame:

„Jeg veed, hvor de Kjærlighedsbreve ere henne, ſom De i ſin Tid ſkrev til den ulykkelige Dick Harriſſon.“

Fra dette Øieblik havde Miſs Ellen blindt rettet ſig efter hans Villie; — hun havde endog kunnet bekvemme ſig til at bytte Klæder med et ſaadant Fruentimmer, ſom Irlænderinden Suzannah!

Vore Læſere ville fremdeles mindes, at den graa Mand, da han tog Affked med Miſs Ellen, ſagde til hende:

„Imorgen, ved Midnatstid, ſkal jeg aflægge Dem et Beſøg.“

Denne Gang havde han imidlertid ikke indfriet ſit Løfte.

Da Miſs Ellen den næſte Aften kom ind i ſit Værelſe, ſaae hun et Brev ligge paa Bordet.

Hvorledes var dette Brev kommet til at ligge der? — Det var en Gaade, ſom hun ikke kunde løſe.

Brevet var ſaalydende:

„Miſs Ellen!

I nogle Dage maa jeg holde mig borte fra London, og ſom Følge deraf kan jeg ikke give Møde hos Dem inat. — Forøvrigt behøver De ikke at

nære nogen Frygt; — det Bevidste er i Sikkerhed.

Deres Fjende."

Siden den Tid havde Miss Ellen maattet vente forgjæves; — den graa Mand havde ikke ladet høre fra sig.

Men som vi have seet, meddeelte „Times" Oplysninger om ham, og Miss Ellen havde svoret paa, at hun vilde styrte ham i Fordærvelse, fordi han var saa dristig at kjende hendes Feiltrin.

Da den stolte Patricierinde havde faaet sin Fader til at love, at han vilde være hendes blinde Redskab, sagde hun til ham:

„Men, Fader, naar man skal føre Krig, maa man have Penge, og De maa derfor give mig Fuldmagt til at hæve de Summer, jeg har Brug for, hos Deres Bankier."

Lord Palmure gav hende da en Deel Anviisninger paa Englands Bank og sagde:

„Der har Du Noget at begynde med. — Naar de ere brugte, kan Du faae flere." — — — — —

— — — — — — — — — — — —

Endnu samme Aften aabnede Miss Ellen Felttoget.

Da Klokken var bleven halvni, begav Lord Palmure sig hen til Parlamentet, og paa samme Tid steg hans Datter, der var simpelt klædt og tæt tilsløret, ind i en Enspændervogn, som ikke var prydet med hendes Families Vaaben.

„Adam's-Street", sagde hun til Kudsken.

Vore Læsere ville mindes, at den stakkels Dick Harrissons Moder boede i Adam's-Street.

Det var en lang Vei, Miss Ellen havde at kjøre;

men Hesten var en ypperlig Traver, og det varede ikke ret længe, førend hun naaede sit Maal.

Da Vognen var kommen til Hjørnet af Adam's-Street, lod Miss Ellen Kudsken gjøre Holdt og befalede ham at vente der. Ganske alene gik hun derpaa ned ad Gaden; — men forøvrigt maa det bemærkes, at hun ikke risikerede overvættes Meget derved; thi Southerwarks Beboere ere i det Hele taget et særdeles fredeligt Folkefærd.

I Southerwark boer der Katholiker og Protestanter imellem hverandre, og der ligger den katholske Domkirke, Saint-George. Maaskee er dette netop Grunden til, at der i dette Kvarteer findes en Mængde anglikanske Præster, som af yderste Evne bestræbe sig for at omvende Katholikerne, — men rigtignok ikke gjøre overvættes mange Proselyter.

Hvor gik Miss Ellen nu hen?

Uden at standse et eneste Øieblik, gik hun forbi det Huus, i hvilket Dick Harrisson var død, og ved den yderste Udkant af Adam's-Street dreiede hun ned ad en Gyde, der hed King's-Court, men sandelig ikke havde noget Kongeligt ved sig.

Miss Ellen maatte aabenbart før have været i denne Gyde; thi til Trods for det dybe Mørke, som herskede der, gik hun rask fremad og blev først staaende, da hun var kommen midt ind i Gyden, hvor hun saa bankede paa en Dør tilvenstre.

Det Huus, til hvilket den aristokratiske unge Dame saaledes ønskede at faae Adgang, var mørkt og uhyggeligt, og i Vinduerne fandtes der ikke Glasruder, men Papir, der var dyppet i Olie.

Fra et af Vinduerne strømmede der et svagt Lysskjær ud.

Tre Gange, med korte Mellemrum, bankede Miſs Ellen paa Døren.

„Hvem der?“ ſpurgte en Stemme indenfor.

„Jeg kommer fra Cheſter-Street“, ſvarede Miſs Ellen.

Øieblikkelig blev Døren aabnet.

Det var en meget ubehagelig Atmoſfære, der trængte ud fra den Stue, Døren førte ind til, og Miſs Ellen fik førſt Øie paa et Par halvnøgne Børn, en Dreng og en Pige, der laae paa et Knippe fugtig Halm. Derefter ſaae hun til den anden Side, og her ſtod en Kvinde, der endnu var ung, men hvis udtærede Anſigt røbede et heelt Liv fuldt af Savn, og hvis Klæder beſtode af lutter ſammenſyede Pjalter.

Da denne Kvinde fik Øie paa Miſs Ellen, udbrød hun ivrig:

„Ah! . . . Det er vel ſagtens Paddy, De vil tale med?“

„Ja“, lød Svaret.

„Men han er ikke længer her, Mylady! . . . Rettens Folk trak ham bort fra Huus og Hjem, — fra Kone og Børn; nu ſidder han arreſteret!“

De to Børn vare ſtaaede op; — med en eiendommelig Nysgjerrighed ſtirrede de paa den unge Dame.

„Ja“, vedblev den udtærede Kvinde, „lige ſiden De ſlog Haanden af os, ere vi blevne forfulgte af Ulykken! . . . Paddy ſidder, ſom ſagt, i Fængſel, Mylady, og derſom en katholſk Præſt ikke havde havt Medlidenhed med os, vilde Børnene og jeg være omkomne af Sult!“ . . .

Miſs Ellen lukkede Døren og gik derpaa hen til

Kakkelovnen, hvor hun tog Plads uden at røbe den ringeste Modbydelighed imod den trykkende og i høieste Grad ubehagelige Atmosfære, der herskede i dette Hul.

Fjerde Kapitel.

Den fattige Kone vedblev:

„Ja, Mylady, De slog Haaden af os, og det var sandelig ikke rigtig gjort af Dem; thi det var ikke Paddys Skyld, at De ikke fik Deres Ønske opfyldt, — det sværger jeg Dem til; — han gjorde virkelig Alt, hvad han kunde, for at faae Mrs. Harrisson til at rykke ud med Sproget. Hverken Bønner eller Trusler vare imidlertid til nogen Verdens Nytte. Heller ikke hjalp det, at Paddy og et Par af hans Kammerater ved Nattetid trængte ind i Enkens Bolig, vendte op og ned paa Alt, hvad de forefandt der, og truede med at dræbe hende, hvis hun ikke udleverede det Bevidste; — de kunde ikke finde, hvad de søgte efter, og ligesaa lidt kunde de faae Mrs. Harrisson til at tilstaae Sandheden. — Alt dette meddeelte Paddy Dem; men De vilde ikke tro ham; De blev vred — og slog Haanden af os."

„Men nu fortryder jeg det", sagde Miss Ellen ganske rolig, „og nu kommer jeg Dem atter til Hjælp."

Med disse Ord lagde hun to Guineer paa Bordet.

Den fattige Kone strakte begjærlig Haanden ud efter Guldstykkerne, og hendes Øine funklede af Glæde.

Men efter et Øieblikks Forløb blev hun igjen meget alvorlig.

„Ak", sagde hun, „min Paddy faaer jeg alligevel ikke igjen!"

„Han er altsaa virkelig bleven arresteret?" spurgte Miss Ellen.

„Ja, men kun for Gjæld, Mylady", svarede Konen. „Han er bleven bragt til White-Cross."

„Og hvor stort er Beløbet?"

„Mr. Thomas Elgin, som vidste, at De interesserede Dem for Paddy, havde laant ham fem Pund, imod at han skulde betale femten tilbage."

„Og det er h a m, der har ladet Deres Mand arrestere?"

„Ja, det er ham, Mylady."

„Saa maae vi see at faae Paddy sat paa fri Fod, Konen", sagde Miss Ellen.

Og hun gav den fattige Kone en Banknote paa tyve Pund Sterling.

Anna udstødte et Glædesskrig kastede sig paa Knæ for den unge Pige og førte Sømmen af hendes Kjole til sine Læber.

„Reis Dem op, Anna!" sagde Miss Ellen. „I Aften kan De ikke komme ind i White-Cross og betale Deres Mands Gjæld; — men imorgen vil De jo gjøre det, — ikke sandt?"

„Jo, — jo, Mylady, — imorgen, ganske tidlig!"

„Saa kan De med det Samme sige til ham, at jeg har Noget at give ham at bestille. Naar han imorgen Aften, Klokken ni, vil komme hen i Chester-Street og vente paa mig ved den lille Havelaage, vil han faae Noget at vide, som ikke vil være ham ubehageligt."

Den fattige Kone græd af Glæde, og henrykte kyssede Børnene Miss Ellen paa Haanden.

Efter en kort Pause tog den aristokratiske Dame atter Ordet.

„Men hør en Gang, Anna", sagde hun, „talte De ikke nylig om, at De havde seet Dem nødsaget til at anraabe en katholsk Præst om Barmhjertighed?"

„Jo, det sagde jeg rigtignok, Mylady."

„Men De hører jo dog ikke til den katholske Troesbekjendelse?"

„Nei, det gjør jeg rigtignok ikke, Mylady, „men i Fattighuset fik jeg den Besked, at der ikke var Plads til Børnene og mig."

Og med Taarer i Øinene vedblev Konen:

„Det var en heel Maaned siden, at Paddy var bleven arresteret, og skjøndt jeg næsten havde arbeidet mig Øinene ud af Hovedet, havde jeg dog ikke kunnet tjene det Fornødne. Vi havde maattet sælge Alt, — og nu havde vi ikke engang Brød i Huset. Da jeg saae mine Børn blive piinte af Sult, blev jeg fortvivlet, jeg løb ud paa Gaden for at tigge, skjøndt jeg vidste, jeg risikerede at blive arresteret. I Southwark er der imidlertid Ingen, som er i Stand til at give Almisse; der trænger Enhver selv til Bistand, og efterat jeg i et Par Timer forgjæves havde anraabt dem, jeg mødte, om Medlidenhed, sank jeg udmattet ned paa Jorden, lige udenfor den katholske Domkirke, idet jeg sagde:

„Gods Gud! Skal jeg døe, — saa skee Din Villie! . . . Men giv mine Børn Brød!"

I dette Øieblik kom en Præst gaaende ud fra Kirken; han hørte, hvad jeg sagde, ilede hen til mig og løftede mig op.

„Ja, Gud er god!“ sagde han. „Han vender sig aldrig bort fra dem, der tage deres Tilflugt til ham.“

Ak, Mylady!“ vedblev Konen. „I dette Øieblik glemte jeg Alt, hvad vore Geistlige havde fortalt mig om de katholske Præster. Denne Mand fulgte mig hjem, og underveis kjøbte han Brød, Kjød og Øl til mine Børn og mig. Han spurgte mig ikke om min Troesbekjendelse; jeg var et Menneske, og jeg led Nød; — det var tilstrækkeligt for ham. — Een Gang om Ugen besøger han os og giver mig saa mange Penge, at vi kunne leve deraf i otte Dage.“

„Har De fortalt ham, at Paddy sidder arresteret?“

„Ja, jeg har“, svarede Konen, „men den stakkels Mand er aabenbart selv fattig og vilde vistnok have megen Møie med at faae femten Pund skrabede sammen.“

Efter en kort Pause sagde Miss Ellen:

„Een Gang om Ugen kommer han altsaa herhen?“

„Ja, hver Søndagaften.“

„Saa var han her jo igaar?“

„Ja, Mylady.“

„Og kommer først igjen paa Søndag?“

„Rimeligviis.“

Grublende vedblev Miss Ellen:

„Og De siger, at han er ansat ved den katholske Domkirke?“

„Nei, det er han ikke“, svarede Konen, „egentlig er han Sognepræst ved Saint-Gilles-Kirken; men fra Tid til anden prædiker han ogsaa i Domkirken.“

Miss Ellen foer sammen.

„Veed De, hvad han hedder?“ spurgte hun.

„Ja, Folk kalde ham Abbed Samuel.“

Dette Navn var aabenbart ikke Miss Ellen ubekjendt;

thi hendes Ansigt antog pludselig et Udtryk af glad Overraskelse.

„Det lader til, at De kjender ham?“ sagde Konen

„Ja, jeg har hørt tale om ham. — Han er nok endnu temmelig ung?“

„Ja, han er vist neppe engang tredive Aar gammel.“

Miss Ellen reiste sig.

„Anna“, sagde hun, „De maa nøie følge det Raad, jeg nu giver Dem!“

„Tal, Mylady!“

„Imorgen tidlig aflægger De et Besøg i White-Cross og sørger for, at Deres Mand bliver sat paa fri Fod!“

„Skal skee, Mylady!“

„Og saa kan De gjerne sige til ham, at han vil sin sikkre egen, Deres og Børnenes Fremtid ved at adlyde mig blindt.“

„O, han vil gaae i Ilden for Dem, naar De forlanger det!“ sagde Konen.

Miss Ellen smilede.

„Jeg har ikke i Sinde at forlange Umuligheder af ham“, sagde hun. „Men han maa endelig komme hen til mig imorgen Aften!“

„Han skal komme, Mylady, det sværger jeg Dem til!“

„Og der er endnu een Ting, De maa love mig, Anna!“

„Og det er?“

„Hvis den katholske Præst tilfældigviis kommer herhen inden Søndag, maa De ikke tale til ham om mig!“

„Det skal jeg ikke“, svarede Konen.

Miss Ellen trak Sløret for Ansigtet og gik sin Vei.

Da hun var kommen ud paa Gaden, anstillede hun følgende Betragtning:

„Nu er jeg altsaa kommen paa Spor efter Abbed

Samuel, og ved Hjælp af ham skal jeg snart faae noget Nærmere at vide om den graa Mand. — Skjæbnen er mig aabenbart gunstig!"

Femte Kapitel.

Idet Miss Ellen gik forbi et Beværtnings-Lokale, kom to aldeles berusede Mennesker ud af dette.

Miss Ellen gik videre, saa hurtig hun kunde; men alligevel indhentede den ene af de to Mænd hende, tog hende om Livet og sagde til hende:

„Hvor skal Du hen, siden Du har saa stærk Hast, min Pige?"

Det lykkedes Miss Ellen at rive sig løs, og nu tog hun Flugten; men de to Mænd løb efter hende, og den, som nylig havde tiltalt hende, sagde nu:

„Det kan ikke nytte, at Du spiller den Knibske; — jeg kjender Dig nok! . . . Du er Fanny Bentam, Østershandlerskens Datter, og nu skal Du formodentlig hen til Din Kjæreste, John Farlen!"

Det var klart, at det berusede Menneske var overbeviist om, at han ikke tog feil, og hvor hurtig Miss Ellen end løb, videre indhentede han hende dog snart.

„Som sagt, jeg kjender Dig nok! — Din Kjæreste er min Fjende, skal jeg have den Ære at sige Dig, min søde Pige; for et Par Dage siden gav jeg ham en Dragt Prygl, og den tog han imod med Anstand, det

maa jeg lade ham! . . . Nu vil jeg imidlertid snappe hans Kjæreste bort lige for Næsen af ham; — jeg har dog nok Lyst til at see, om han ogsaa tager det med Ro!"

Miss Ellen var ikke længere borte fra sin Vogn, end at hun kunde see den; hun opbød derfor alle sine Kræfter, og det lykkedes hende endnu en Gang at rive sig løs.

Naturligviis løb hun videre; men atter indhentede det berusede Menneske hende, og det lige i det Øieblik, da hun befandt sig udenfor et andet Beværtnings-Lokale.

Nu udstødte Miss Ellen et Skrig.

„Slip mig!" sagde hun. „Jeg er jo ikke Fanny Bentam!"

„Jo, vist er Du saa!" raabte John Farlens Fjende. „Nu kjender jeg Dig oven i Kjøbet paa Stemmen!"

„Slip mig, siger jeg!" sagde Miss Ellen nu i en bydende Tone.

„Snikksnak!" raabte det berusede Menneske. „Det kan ikke nytte, at Du gjør Indvendinger; — John Farlen er jo ikke tilstede, — og desuden er han en elendig Kujon!"

Miss Ellen anstillede endnu et Forsøg paa at rive sig løs.

Pludselig udstødte det berusede Menneske et Skrig og slap den unge Pige.

Miss Ellen var et ualmindelig kjækt Fruentimmer; men hun var tillige forsigtig, og naar hun var alene ude om Aftenen, havde hun altid en Dolk hos sig.

Af dette Vaaben havde hun nu faaet Leilighed til at gjøre Brug.

„Giftige Slange!“ raabte John Farlens Fjende. „Du har myrdet mig!“

Og han faldt til Jorden.

Miss Ellen gav sig til at løbe af alle Kræfter; men den Saaredes Kammerat indhentede hende og raabte om Hjælp.

I samme Øieblik strømmede der en Mængde pjaltetklædte Mennesker ud af Beværtnings-Lokalet og de tilstødende Huse.

Miss Ellen indsaae, at det ikke kunde nytte, hun anstillede et Forsøg paa at bestaae en Kamp mod en saadan Overmagt; hun skyndte sig derfor med at fortælle, hvad der var forefaldet; hun smigrede sig nemlig med det Haab, at hendes Ord vilde gjøre et for hende gunstigt Indtryk, i det Mindste paa nogle af de Tilstedeværende.

Og denne Forventning blev da heller ikke skuffet; selv blandt disse simple Mennesker fandtes der adskillige, som vare ridderlige nok til at indrømme, at hun havde været i sin gode Ret, da hun forsvarede sin Ære imod en fræk Drukkenbolt, og det uagtet denne var deres Kammerat.

Imidlertid vare Miss Ellens Forsvarere i Minoriteten. Et ældre Fruentimmer raabte med megen Iver, at det knibske Pigebarn, der havde saaret en Mand, ja, maaskee endog stukket ham ihjel, fordi han havde taget hende om Livet, maatte bringes til den nærmeste Politistation, og dette Forslag blev vedtaget med Akklamation.

Miss Ellen gjorde Alt, hvad der stod i hendes Magt, for at faae denne Beslutning kuldkastet; men den rasende Pøbel vilde ikke tage imod Fornuft; den overøste hende

med Skjældsord og lavede sig endelig til at transportere hende hen til Politistationen.

Da optraadte der pludselig en ny Person paa Skuepladsen.

Hvor denne nye Person kom fra, var der Ingen, som kunde sige; men som en Stormvind foer han midt ind i Hoben; med begge Hænder knyttede banede han sig Vei hen til Miss Ellen, og hvor hans Slag faldt, segnede en Mand til Jorden.

Da denne energiske Person var kommen hen til Miss Ellen, tog han hende i sine Arme, og efter et Par Minuters Forløb havde han baaret hende hen til Vognen, aabnet Døren og sat hende paa Sædet.

„Til Chester-Street!“ raabte han til Kudsken.

Og derpaa tog han Plads ved Siden af Miss Ellen.

I dette Øieblik faldt Skjæret fra den nærmeste Gadelygte paa hans Ansigt.

Den aristokratiske unge Pige udstødte et Skrig.

„Den graa Mand!“ fremstammede hun derpaa.

Sjette Kapitel.

Det var virkelig den graa Mand, der var ilet Miss Ellen til Hjælp.

Da Vognen havde sat sig i Bevægelse, sagde han smilende:

„De maa dog vist indrømme, at jeg kom i rette Tid, Miss Ellen?“

„Og det er virkelig Dem?“ udbrød hun forvirret.

„Ja, det er mig, Miss Ellen!

„Men hvem er De da? — Og hvorledes gaaer det til, at jeg bestandig møder Dem paa min Vei?“

„Det er Tilfældets Værk!“

„O, nei“, sagde hun, „Tilfældet har ikke Noget dermed at skaffe!“

„Miss Ellen“, svarede den graa Mand med Alvor, „jeg forsikrer Dem, at det var Tilfældets Værk, at jeg iaften fik Leilighed til at komme Dem til Hjælp. Hvad De vilde henne i den Gade, veed jeg ikke, — og det vil jeg heller ikke vide. — Maaskee vilde De aflægge Dicks Moder et Besøg? . . .“

„O, — ti!“ udbrød hun.

Han vedblev:

„Jeg maa gjøre Dem en Undskyldning, Miss Ellen, fordi jeg ikke strax trak mig tilbage, men derimod tog Plads ved Siden af Dem. Sagen er imidlertid den, at jeg gjerne vilde tale et Øieblik med Dem.“

„Tal kun!“ sagde hun. „Hvis De har Noget at sige mig, er jeg rede til at høre paa Dem. — Men“, tilføiede hun, „De har i Aften gjort mig en Tjeneste, — og det endog en meget stor Tjeneste; — thi dersom jeg virkelig var bleven slæbt hen til Politistationen, vilde jeg være bleven nødt til at navngive mig, — og det vilde have været mig ubehageligt. — Jeg maa derfor først og fremmest takke Dem, min Herre!“

Disse Ord gjorde hun sig aabenbart Umage for at udtale i en venlig Tone; men det lykkedes hende

ikke; — selv i dette Øieblik skjælvede hendes Stemme af Had.

Den graa Mand lod, som om han ikke lagde Mærke dertil, og vedblev:

„At jeg har taget mig den Frihed at sætte mig ind i Vognen til Dem, har sin Grund i, at jeg ønskede at bede Dem om Forladelse, fordi jeg ikke efter Løfte kom til Dem igaar."

„Ah! . . . Det er sandt!"

„Jeg havde jo lovet at meddele Dem nærmere Oplysning om de Breve; som De i sin Tid skrev til Dick Harrisson"

Miss Ellen kunde mærke, at hun blev bleg; — i dette Øieblik ønskede hun maaskee endog i sit stille Sind, at hun endnu stod omringet af den rasende Pøbel.

„Miss Ellen", vedblev den graa Mand, „det er en forbistret god Hest, De har! Vi have allerede naaet Westminster-Broen, og dersom vi vedblive at kjøre saaledes, vil De snart være hjemme."

Miss Ellen aabnede Vinduet og sagde til Kudsken:

„Williams, kjør ganske langsomt over Broen, forbi Westminster-Abbedi, ned ad Parlament's-Street, til Trafalgar-Square!"

Kudsken nikkede, og et Øieblik efter kjørte Vognen ganske langsomt.

„Nu har De Tid til at udtale Dem", sagde Miss Ellen til den graa Mand. „Jeg er lutter Øre."

„Miss Ellen", sagde den graa Mand, „tilsyneladende har jeg været uhøflig imod Dem, og for en saadan Forbrydelse vilde jeg gjerne rense mig. Jeg har trængt til Deres Bistand, og De har gjort mig en stor Tjeneste

ved at nedlade Dem til at bytte Klæder med den stakkels Suzannah, da hun ønskede at see Bulton for sidste Gang. Til Gjengjæld havde jeg lovet at aflægge Dem et Besøg."

„Ja, — ved Midnatstid", bemærkede Miss Ellen i en ironisk Tone.

„Ved at besøge Dem paa den Tid udsatte jeg jo netop mindst Deres Rygte for Fare."

„Ja, det er meget sandt; — men De kom ikke."

„Ene og alene fordi en Mængde Forretninger af en meget hemmelighedsfuld Natur forhindrede mig derfra, Miss Ellen! Som De veed, traf man de forberedende Foranstaltninger til John Coldens Henrettelse."

„Ja, jeg veed det", svarede den unge Dame.

„John Colden er en trofast Søn af Irland, — af det ulykkelige Land, som Deres Fader har forraadt, og af hvilket De er en erklæret Modstander."

„Gaa videre!" sagde Miss Ellen koldt.

Den graa Mand vedblev:

„John Colden havde sat sit Liv paa Spil for at hjælpe Drengen ud af Fængslet."

„Ja, ja, — ogsaa det veed jeg", sagde Miss Ellen, hvis Stemme skjælvede af Ophidselse.

„John Coldens Liv maatte altsaa reddes, hvad det end skulde koste!"

„Og De har reddet hans Liv?" sagde Patridcierinden i en haanlig Tone.

„Hvorfor skulde jeg vel benægte, hvad „Times" vidt og bredt har fortalt?"

„Behag at gaae videre!" sagde Miss Ellen rolig.

„John Colden er altsaa bleven frelst", vedblev den graa Mand, „men der er blevet udlovet en Belønning til den, som udleverer mig til Politiet."

I den samme ironiske Tone, i hvilken hun tidligere havde talt, sagde Miss Ellen:

„Og nu gjør De maaskee Regning paa, at j e g skal yde Dem Bistand, medens De bestræber Dem for at undgaae den Fare, der truer Dem?"

Med uforstyrrelig Koldblodighed svarede den graa Mand:

„De Forventninger, som jeg knytter til Dem, Miss Ellen, gaae ud paa noget Mindre — og paa noget Mere!"

„Nei, virkelig?" sagde den unge Pige.

„Hør mig!" vedblev den graa Mand i den rolige Tone, som allerede gjentagne Gange havde imponeret Miss Ellen. „Det var m i g, som skjød det Toug over, i hvilket John Colden hang; Politiet gjør sig al mulig Umage for at faae Fingre i mig; dersom det opnaaer sin Hensigt, bliver jeg stillet for Retten, og dersom jeg bliver stillet for Retten, er det ude med mig. Nu veed jeg, at De hader mig. . . ."

Her afbrød den aristokratiske unge Dame ham.

„Ja", sagde hun, skjøndt De nylig gjorde mig en stor Tjeneste, vover jeg dog ikke at sige Dem imod; — det forbyder min Sandhedskjærlighed mig nemlig at gjøre."

Den graa Mand bukkede rolig og ærbødig.

„Meget vel", sagde han, „nu veed jeg da, hvad jeg har at rette mig efter. Men d e t vidste jeg da forøvrigt allerede i Forveien, — og alligevel har jeg havt den Driftighed at sætte mig ind i denne Vogn, — lige ved Siden af Dem. — Vi befinde os for Øieblikket i Parlament's-Street; — Soutland-Yard ligger tæt herved: — Politibetjentene spadsere frem og tilbage her; — De behøver kun at aabne Vinduet og udstøde et Skrig, —

eller endog blot give en Betjent et Vink, — og Politiet har virkelig faaet Fingre i mig!"

„Ja, — det er sandt!" svarede Miss Ellen, hvis Hjerte i dette Øieblik bankede voldsomt.

Den graa Mand vedblev:

„Og dog er jeg virkelig slet ikke bange, Miss Ellen! Ganske rolig bliver jeg siddende ved siiden af Dem; — — jeg veed meget godt, at jeg alene derved nyder en Lykke, som en Mængde Mennesker vilde misunde mig; — men derom er der ikke Tale for Øieblikket. Ganske vist føler jeg mig særdeles lykkelig ved at sidde ved Siden af en saa smuk, aandrig og energisk Dame; — men Grunden til, at jeg føler mig saa rolig i dette Øieblik, ligger dog væsentlig i den Omstændighed, at jeg er saa vel bevæbnet, — saa fuldstændig betryggende bevæbnet, som jeg i Virkeligheden er."

„Naa, — saa De er bevæbnet?" spurgte Miss Ellen.

„Ja", svarede den graa Mand — „med en Hemmelighed."

Den unge Patricierinde foer sammen.

Hendes Ledsager vedblev imidlertid med den største Rolighed af Verden:

„Miss Ellen, sagde jeg ikke nylig til Dem, at jeg knyttede Forventninger til Dem, der gik langt ud over min personlige Sikkerhed?"

Med en ligefrem bidende Ironi svarede den unge, smukke og ganske vist rigt begavede Patricierinde:

„Jo, det, — eller dog i alt Fald noget Lignende, — sagde De ganske vist nylig; — men jeg havde rigtignok ikke den Ære at forstaae Dem."

Ganske rolig sagde den graa Mand:

„Saa skal jeg med største Fornøielse meddele Dem en nærmere Forklaring, Miss Ellen! Maalet for mine Bestræbelser er, at De skal blive min Forbundsfælle!“ —

„Ah!“

„Eller rettere: min Medskyldige!“

„Det lader til, at De er gaaet fra Forstanden!“ sagde Miss Ellen stolt.

Ikke mindre stolt vedblev den graa Mand:

„Lord Palmures Datter vil behage at laane Øre til, hvad jeg har at sige. — Deres Fader har forraadt Irland!“

„Min Fader er en Englænder“, svarede Miss Ellen.

„Saa?“ sagde den graa Mand. „Naa ja, — lad saa være! Jeg skjøtter ikke om at skjændes med noget Menneske, og da allermindst med Dem, om blotte Ord, — og i dette Tilfælde kan jeg da ogsaa med Lethed undgaae denne Ubehagelighed; — det er mig nemlig aldeles ligegyldigt, hvad Lord Palmure er, — bilder sig ind at være, — eller finder det hensigtsmæssigst at være. — Jeg veed hvad jeg vil; det er tilstrækkeligt for mig, — og hvad vil jeg saa? — At De skal komme til at tjene Irlands Sag!“

Nu brast Miss Ellen i en skingrende Latter.

„Naa, — er det dog ikke Andet, De vil?“ spurgte hun derpaa i samme skjærende Tone.

„Nei, Andet vil jeg ikke“, svarede den graa Mand rolig og ærbødig.

Nu blev Miss Ellen pludselig alvorlig.

„Saa vil jeg kun sige Dem“, vedblev hun, „at hvis jeg nogensinde kommer til at tjene Irlands Sag, saa skeer

det kun, fordi jeg ligefrem er bleven tvungen til at gjøre det."

„Hvo veed?" sagde den graa Mand.

Og han fæstede sine Øine paa hende, — og atter skjælvede hun for det Blik, der lynede ud af disse sorte Øine.

Dog varede det ikke ret længe, førend hun igjen følte sig stærk nok til at see sin Ledsager, — sin Fiende, — stift i Øinene.

„Og idet De hengiver Dem til dette Haab", sagde hun, „gjør De uden Tvivl fortrinsviis Regning paa de Breve, som Tilfældet, Forræderi eller maaskee en Forbrydelse har sat Dem i Besiddelse af? . . . Thi De har jo Brevene, — ikke sandt?"

„Jo, ganske vist, Miss Ellen!"

„Men hvor har De da faaet dem fra?"

„Jeg har taget dem op af Dick Harrissons Ligkiste."

Miss Ellen rynkede Panden.

„Hvor jeg dog har været taabelig!" sagde hun halvhøit. „Det burde jeg have anet!"

Den graa Mand vedblev:

„Men nei, det er ikke disse Breve, jeg gjør Regning paa, Miss Ellen! Og dog opbevarer jeg dem med Omhu; i dem har jegnemlig et Forsvarsvaaben."

„Og hvorpaa grunder De da Deres Haab om en Gang at faae mig til at tjene Irlands Sag?" spurgte Miss Ellen i den samme haanlige Tone.

„Paa den Omstændighed, at De nærer et altfor glødende Had til mig, til at jeg ikke en skjøn Dag skulde komme til at beherske Dem", svarede den graa Mand ganske rolig.

Og idet han derpaa hurtig aabnede Vogndøren, tilføiede han:

„Farvel, Miſs Ellen! . . . Vi ſees ſnart igjen! . . . De har imidlertid ingen Grund til at være ængſtelig; Deres Breve ere i god Behold.“

Derpaa ſprang han ud af Vognen, og da Miſs Ellen kom ſig af ſin Forbauſelſe, var han allerede langt borte.

Syvende Kapitel.

Miſs Ellen var imidlertid ikke blot overraſket, men tillige opbragt over, at den graa Mand ſaa pludſelig havde forladt hende, og efter en kort Pauſe udbrød hun:

„O, — nu byder dette Menneſke mig Trods — men en Gang ſkal jeg knuſe ham ſom et giftigt Kryb!“

— Ja, den unge Pige nærede i Sandhed et glødende Had til den graa Mand.

Hvem var dog denne Fremmede, der kjendte hendes Hemmelighed, — ſom vidſte Alt om hende, — og om hvem hun ikke vidſte det Allerringeſte?

Snart optraadte han ſom Gentleman — ſnart næſten i en Tiggers Dragt; — ſnart red han i Hyde-Park paa en Fuldblodshеſt; — ſnart kunde man træffe ham i Hovedſtadens elendigſte Kvarterer, hvor han ſyntes

at være Stamgjæst i de meest berygtede Værtshuse! . . .

Og han havde vovet at tale i en saa hovmodig Tone til hende, til Lord Palmures stolte Datter; — hans Øjeblik havde faaet hende til at slaae Øinene ned; — ja, han havde endog havt den Frækhed at sige til hende: „Det er min Villie, at De en Gang skal komme til at tjene Irlands Sag!"

I disse Ord laa der en Trudsel, som var endnu forfærdeligere, end den, at hendes Fjende, vilde gjøre Brug af de Breve, han havde taget op af Dick Harrissons Ligkiste.

Efter nogen Tids Grublen udbrød Miss Ellen:

„Ja, denne Mand har fortjent at blive straffet, — og han skal blive det!"

Nu aabnede hun Vinduet og sagde til Kudsken:

„Til Notting-Hill, — og det hurtig!"

Medens det lille Kjøretøi nu foer afsted som en Pil, anstillede Miss Ellen følgende Betragtning:

„Religiøs Fanatisme er i Stand til at udrette langt Mere end politisk Had, og i den Præst, jeg nu har i Sinde at aflægge et Besøg, vil jeg finde et virksommere Redskab for mine Hævnplaner, end Alverdens Statsmænd vilde kunne forsyne mig med!"

Miss Ellen havde aabenbart faaet en god Idee, nu havde den stolte Patricierinde endelig fundet en Allieret, som kunde forstaae hende.

Notting-Hill ligger i en Udkant af London, Vest for Kensington-Gardens.

Dette Kvarteer er meget øde, og hvis Englænderne overhoved vare nysgjerrige, vilde alle Beboerne af dette Kvarteer have skyndt sig med at komme hen til Vin-

duerne, da der indtraf et saa extraordinairt Tilfælde som det, at en Vogn viste sig paa dette Sted.

Da Kjøretøiet var kommet til Notting-Hill, sagde Miss Ellen til Kudsken, at han skulde kjøre hen til Elgin-Crescent, og efter nogle faa Minuters Forløb holdt Vognen udenfor et lille Huus, der — ligesom de fleste andre Huse i dette Kvarteer — havde en lille Have foran og en anden lille Have bagved.

Miss Ellen steg ud af Vognen, gik op ad Steentrappen og trak i Klokkestrengen.

Huset saae ud, som om det var ubeboet; men dog varede det ikke ret mange Minuter, førend Døren blev aabnet af en Mand, der havde en Lampe i Haanden.

Denne Mands sorte Kjole og hvide Halstørklæde hævede det over enhver Tvivl, at han var anglikansk Præst.

Da han fik Øie paa en Dame, foer han et Par Skridt tilbage, som om han blev bange for, at den onde Aand havde besluttet at friste ham.

„Det er vel Hans Velærværdighed Mr. Peters Town, jeg har den Ære at tale med?" spurgte Miss Ellen.

„Ja, Mylady", svarede Præsten i en temmelig barsk Tone.

„Saa tillader jeg mig at udbede mig en Samtale med Dem," vedblev den unge Dame idet hun traadte ind i Forstuen.

Den anglikanske Præst veg atter et Par Skridt tilbage; men Miss Ellen skyndte sig med at sige til ham:

„Deres Velærværdighed kan være ganske rolig; — det er ikke min Hensigt, paa nogen Maade at falde Dem til Besvær."

Mr. Peters Town bukkede og førte den unge Dame ind i et Værelse, der vendte ud til Gaarden og aabenbart maatte være temmelig mørkt om Dagen. For Øieblikket blev det oplyst af en Studerelampe, og Miss Ellen fik strax Øie paa et Bord, der var bedækket med Papirer, og paa et stort Bogskab, der var fuldt af Bøger.

Præsten bød den unge Dame en Stol og tog selv Plads ligeoverfor hende, det vil sige: paa den anden Side af Bordet.

„Hvem har jeg den Ære at tale med?“ spurgte han derpaa.

„Ja, det lader virkelig til, at De ikke kjender mig?“ sagde hans Gjæst.

„Hm! . . . Jeg veed ikke ret, hvad jeg skal sige, svarede Mr. Peters Town. „Det forekommer mig jo rigtignok. . . .“

Her afbrød han sig selv og saae med en vis Mistillid paa sin Gjæst.

Præsten var en Mand paa omtrent halvtredsindstyve Aar. Han var høi, mager og meget skaldet; kun en lille Tot graaligt Haar faldt ned paa hans Pande. Hans tynde Læber og Udtrykket i hans smaa graae Øine røbede en energisk og fast Villie. Enhver, der saae ham, maatte ved første Øiekast føle sig overtydet om, at han stod ligeoverfor en af de Præster, der anse det for deres Pligt at omvende alle dem, de træffe paa, — hvilke Midler de saa end blive nødte til at tage deres Tilflugt til for at naae dette Maal.

Efter en længere Pause sagde Miss Ellen:

„Da har jeg dog seet Dem to Gange før, ærværdige Herre!“

Præsten studsede.

„Ah!“ sagde han.

Den unge Pige vedblev:

„De ønsker formodentlig at faae at vide, hvor det var, jeg tidligere saae Dem? — Det var hjemme hos min Fader.“

Denne Bemærkning syntes at gjøre Mr. Peters Town endnu mere forbauset.

„Hjemme hos Deres Fader?“ sagde han.

„Ja“, svarede Miss Ellen, „og sidste Gang fik jeg endog Leilighed til at at blive Øievidne til en meget betydningsfuld Samtale imellem Dem og min Fader.“

Nu betragtede Præsten den unge Pige med den største Opmærksomhed.

„Hm! . . . Det er dog besynderligt!“ sagde han. „Ellers pleier jeg at kunne huske ethvert Ansigt, som jeg blot een Gang har seet.“

„Nei, virkelig!“ udbrød Miss Ellen i en noget ironisk Tone.

Og idet hun udtalte disse Ord, fæstede hun sine Øine paa Præsten, som aabenbart ikke kunde udholde hendes Blik.

Han skyndte sig derfor med at slaae Øinene ned og sagde derpaa:

„Jeg maa derfor anseе det for høist sandsynligt, at der er foregaaet en eller anden Forandring med Deres Person, siden jeg forrige Gang havde den Ære at see Dem.“

„Eller maaskee med min Klædedragt?“ bemærkede Miss Ellen smilende.

„Maaskee“, svarede Præsten grublende. „Ja, det kan gjerne være, at det er en Forandring i Klædedragten. . . .“

Her skyndte Miss Ellen sig med at afbryde ham.

„Ærværdige Herre", sagde hun, „jeg har virkelig altfor Meget at bestille, til at jeg skulde have Tid til at vente, indtil De fik anstillet forskjellige Experimenter med Deres Hukommelse. Som en Følge deraf vil jeg strax komme Dem til Hjælp."

Mr. Peters Town bukkede atter.

„Ah!" sagde han i en Tone, der tydelig fortolkede det Enstavelsesord, af hvilket han havde benyttet sig, paa følgende Maade: „Ja, naar jeg skal være ganske oprigtig, vilde det unægtelig være mig meget kjært, om De vilde have den Godhed at sige mig, hvem De er, og hvad De vil mig!"

Miss Ellen vedblev:

„Mit Navn er Ellen, og jeg er Lord Palmures Datter."

Adelsmandens Navn syntes at gjøre en ligefrem magisk Virkning paa Præsten.

Saasnart som den velærværdige Mr. Peters Town hørte dette Navn, foer han nemlig op, bukkede saa dybt, som det vel var ham muligt, og sagde derpaa i en ærbødig, ja, endog ydmyg Tone:

„Paa mine Knæe burde jeg bede Dem om Forladelse, fordi jeg har opført mig saaledes imod Dem, som skeet er, Miss Ellen. Jeg indrømmer, at jeg har baaret mig saaledes ad, at man neppe vilde tilgive et ganske ungt Menneske det, og en Mand i m i n Alder burde dog ganske vist. . . ."

Her fandt Miss Ellen sig atter foranlediget til at afbryde Præsten.

„Ærværdige Herre", sagde hun, „De kan vel nok indsee, at det ikke er rene Bagateller, der have bevæget mig til at aflægge Dem et Besøg Klokken halvelleve om

Aftenen — og det endog ganske alene? — Jeg kan imidlertid ogsaa forsikre Dem, at det er meget vægtige Grunde, der have bevæget mig til at foretage mig dette Skridt."

Atter bukkede den ærværdige Herre dybt.

Miss Ellen vedblev:

„Det er nemlig for Irlands Skyld, jeghar foretaget mig dette ganske vist ikke almindelige Skridt."

Da Præsten hørte Ordet „Irland", rynkede han Panden, og pludselig begyndte hans Øine at funkle med en uhyggelig Glands.

Nu saae man først ret, hvilket Udtryk glødende Had kan give saadanne smaa graae Øine.

Ottende Kapitel.

De tre Ord: „for Irlands Skyld", som Miss Ellen ganske vist havde udtalt i en meget eiendommelig Tone, havde aabenbart været tilstrækkelige til at fremkalde et Slags elektrisk Sympathi imellem hende og velærværdige Mr. Peters Town.

Efter en kort Pause tog den unge Pige atter Ordet.

„Ærværdige Herre", sagde hun, „De kan vel nok indsee, at Lord Palmures Datter er à jour med de politiske Begivenheder?"

Atter bukkede Præsten dybt.

„Det maa jeg anſee for Noget, der følger af ſig ſelv", ſagde han.

„Som en Følge deraf er jeg nøie fortrolig med hvert enkelt af de Spørgsmaal, der for Øieblikket interesſere England", tilføiede den unge Pige.

Præsten bukkede paany.

Miſs Ellen vedblev:

„Jeg er min Faders eneſte Sekretair."

„Ah", ſagde Hans Velærværdighed.

„Jeg aabner alle min Faders Breve, og det hører ingenlunde til Sjeldenhederne, at jeg bekvarer de Skrivelſer, ſom meget høitſtaaende Perſoner have tilſtillet ham."

Miſs Ellen ſagde kun den rene Sandhed, og det kunde man ogſaa mærke, naar man hørte hende tale. Til Trods for ſin Ungdom talte Lord Palmures Datter nemlig med megen Beſtemthed, ja, endog med en vis Myndighed.

Miſs Ellen vedblev:

„Som De veed, indtager min Fader en meget indflydelſesrig Stilling i Overhuſet."

Præsten nikkede.

Den unge Pige gik videre.

„Og man kjender ham der ſom en ivrig Modſtander af Irland og af de Uslinger, der have erklæret England Krig paa Liv og Død, ſkjøndt de ikke have Mod til at føre Kampen aabent og ærlig."

Atter funklede den ærværdige Herres Øine med en uhyggelig Glands, — atter antoge de det ſtikkende Udtryk, ſom kun Hadet ſyntes at kunne lægge i disſe ſmaa, graae Øine.

Miſs Ellen vedblev:

„Og dog har Irland endnu ivrigere Modstandere, endnu mere forbittrede Fjender, end min Fader og de Mænd, der høre til hans Parti."

Præsten rynkede Panden.

„Og naar jeg da spørger Dem, hvad det er for Fjender, De sigter til, Miss Ellen?" sagde han.

„Meget gjerne", svarede den unge Pige uden at betænke sig et eneste Øieblik, „og jeg skal ogsaa med største Beredvillighed besvare det. — Naar jeg taler om Irlands ivrigste Modstander og meest forbittrede Fjender, sigter jeg naturligviis til — Dem og Deres Kollega, ærværdige Herre!"

„Den ærværdige Herre" rynkede atter Panden og sagde i en meget ophidset Tone:

„Troer De virkelig, Miss Ellen?"

Med der største Roligheb af Verden svarede den unge Pige:

„Jeg lader mig ikke nøie med at troe det; — jeg er aldeles overbeviist derom. — Politisk Had kan dunste bort, — det har man seet adskillige sørgelige Exempler paa; — men saaledes kan det ikke gaae med religiøst Had! — De anglikanske Præster nære — og maae nødvendigviis nære det meest glødende Had til den katholske Geistlighed, — og naar der er Tale om de tre Kongeriger, maa Irland jo betegnes som den katholske Geistligheds Vugge og Arne."

Præsten nikkede.

„Meget sandt!" sagdt han.

„Ja, ærværdige Herre", vedblev Miss Ellen, „det Had, som De og Deres Kolleger nære til Irlvnd, er ubarmhjertigt, — aldeles uforsonligt; — det veed jeg, — og i min Overbeviisniug derom maa De netop søge

Grunden til at jeg iaften har taget mig den Frihed at aflægge Dem et Besøg."

Her gjorde Miss Ellen en Pause.

Det lod til, at Lord Palmures Datter anſaae det for ſandſynligt, at Mr. Peters Town vilde finde ſig foranlediget til at besvare hendes seneſte Bemærkning; thi derfor gjorde hun en Pauſe.

I saa Henseende havde hun imidlertid gjort Regning uden Vært; den ærværdige Herre anſaae det nemlig for det Rigtigſte, ikke at tage Ordet, førend den unge Patricierinde aldeles tydelig havde udtalt ſin Mening.

Efter en længere Pauſe vedblev Miss Ellen derfor:

„Derſom jeg ikke tager meget feil, gjorde De min Fader et Tilbud. De erklærede Dem nemlig rede til at ſtille den hemmelige Armee, over hvilken De har Kommandoen, til hans Dispoſition."

Velærværdige Mr. Peters Town betragtede nu igjen den unge Pige med Opmærkſomhed.

Lord Palmures Datter vedblev:

„Ligeſaa vel ſom Katholicismen har den anglikanſke Kirke ſine religiøſe Foreninger, der have et politiſk Formaal, — ſine ſkjulte og hemmelighedsfulde Samfund og Broderſkaber, ſom holde den regulaire Geiſtlighed, ja, endog ſelve Erkebiſkoppen af Canterbury i Skak. — Nu er De den øverſte Høvding for et af disſe Forbund, og det endog for det mægtigſte af disſe; — for det, der har tilſvoret Irland Krig paa Liv og Død! . . ."

Her afbrød den unge Pige atter ſig ſelv, ſom om hun ventedepaa Svar.

Denne Gang bukkede Præſten og ſvarede:

„Det er meget ſandt, Miſs Ellen!"

„Ja, jeg vidſte nok, at det forholdt ſig ſaaledes", vedblev den unge Patricierinde, „og det er netop af den

Grund, jeg er kommen herhen. Jeg har nemlig ikke i Sinde at bære mig saaledes ad, som min Fader bar sig ad. Hiin Dag var han formodentlig ikke i rigtig godt Humør, og derfor afslog han Deres Tilbud; jeg for mit Vedkommende er derimod af den Mening, at dette Tilbud ikke hører til dem, som man bør kaste Brag paa."

Den ærværdige Herre misforstod aabenbart sin Gjæst; thi nu udbrød han meget ivrig:

„Ah! Lord Palmure er altsaa kommen paa andre Tanker?"

„Nei, det er han, saavidt jeg veed, ikke", svarede Miss Ellen.

Præsten studsede.

Den unge Pige vedblev:

„Men det er heller ikke paa min Faders Vegne, jeg er kommen herhen."

„Paa hvis da?" spurgte den velærværdige Mr. Peters Town.

„Paa mine egne", svarede Miss Ellen med den største Rolighed af Verden.

Atter fæstede den ærværdige Herre sine Øine paa hende.

Og denne Gang kom han til at skjælve over hele Legemet.

Hans Øine mødte Miss Ellens, og det Blik, som han vexlede med hende, overbeviste ham om, at hun var besjælet af den samme Tanke, der foreskrev ham Love for hans Virksomhed i denne Verden.

Og pludselig kom Præsten til at nære uindskrænket Tillid til den unge Pige, hvis Øine røbede hendes Energi, og som Naturen paa en værdig Maade havde udrustet til Kampen, idet den havde forlenet hende med en ualmindelig Skjønhed.

Efter en kort Pause sagde han:

„Jeg venter paa, at De vil behage at udtale Dem nærmere, Miss Ellen!“

Lord Palmures Datter indsaae, at disse Ord fra Mr. Peters Towns Side skulde sige det Samme som følgende Erklæring:

„Jeg er rede til at slutte et Forbund med Dem og til at tjene Dem, imod at De til Gjengjæld tjener mig!“

Og den unge Pige tog da ogsaa strax Ordet.

„Ærværdige Herre“, sagde hun, „De og Deres Kolleger have allerede truffet mangfoldige Foranstaltninger imod Irland og anstillet en Mængde Forsøg paa at knuse det i Støvet; men hidtil ere Deres Bestræbelser i saa Henseende ikke blevne kronede med et heldigt Udfald.“

Den anglikanske Præst bed sig i Læben.

Miss Ellen vedblev:

„Et af Deres lydigste og paalideligste Redskaber svigtede Dem lige paa een Gang — eller ophørte dog i alt Fald pludselig at vise sig virksomt.“

Mr. Peters Town saae paa den unge Pige.

„Jeg veed ikke, hvad det er for et Redskab De sigter til, Miss Ellen“, sagde han.

Smilende svarede den aristokratiske unge Dame:

„Det er naturligviis Aagerkarlen Thomas Elgin, jeg sigter til. Efter Deres og Deres Kollegers Opfordring havde han sørget for, at en Mand, i hvem De — med fuld Føie — saae en Ven af det irske Parti, var blevnen arresteret for Gjæld. — Jeg veed virkelig ikke, om jeg behøver at sige Dem, hvem den Fenier var, som ved Thomas Elgins Bistand, blev indespærret i White-Cross?

— Imidlertid kan jeg gjerne tilføie, at det er Abbed Samuel, jeg sigter til."

Det gav et Sæt i velærværdige Mr. Peters Town.

„Saa det veed De?" udbrød han i høieste Grad forbauset.

„Ja, det veed jeg, som De seer", svarede Miss Ellen, „og jeg veed endnu meget Mere, end d e t! Det er mig saaledes ogsaa bekjendt, at Deres Fjender ventede fire Høvdinger, som en Søndag Klokken otte om Morgenen, skulde give Møde i Saint-Gilles-Kirken for der at træffe nærmere Aftale med den katholske Præst, jeg nylig omtalte."

Et Øieblik lod det til, at velærværdige Mr. Peters Town var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse over, at den aristokratiske unge Dame vidste saa god Besked om Alt, hvad der havde tildraget sig; men tilsidst sagde han, idet han med en vis Beundring saae paa Lord Palmures Datter:

„Ja, det forholder sig ganske rigtig, som De siger, Miss Ellen."

Den unge Pige, hvem det syntes at skjænke en vis Tilfredsstillelse, at hun saaledes kunde sætte den anglikanske Præst i Forbauselse tog nu atter Ordet.

„Da Abbed Samuel var bleven arresteret for Gjæld, er det en Selvfølge, at de fire Høvdinger ikke traf ham i Saint-Gilles-Kirken, da de efter Aftale gave Møde der", sagde hun. „At de ikke traf ham, havde nu til Følge at de i lang Tid maatte vandre omkring i Londons Gader og søge efter hverandre. De fire Høvdinger vare nemlig hinanden aldeles ubekjendte, og Abbed Samuel var det Bindeled, der skulde have knyttet dem til hver-

andre. I dette Øiemed var hiin Sammenkomst jo netop bleven berammet.

Atter bukkede velærværdige Mr. Peters Town.

„Ogsaa det er sandt!“ sagde han.

Miss Ellen vedblev:

„En skjøn Dag var Mr. Thomas Elgin imidlertid nærved at blive myrdet, og De og Deres Kolleger maatte give Afkald paa hans værdifulde Bistand — og det netop i det Øieblik, da De allermeest trængte til den!“

Den anglikanske Præst svarede ikke med rene Ord; men han trak paa Skuldrene, udstødte et dybt Suk og nikkede betydningsfuldt.

Da Lord Palmures Datter mærkede, at velærværdige Mr. Peters Town ingen Indvendinger havde at gjøre imod, hvad hun havde sagt, vedblev hun:

„Denne Abbed Samuel blev pludselig igjen sat paa fri Fod!“

Nu kunde den anglikanske Præst ikke længer gjøre Vold paa sin Sindsbevægelse.

„Ak ja!“ udbrød han.

Miss Ellen vedblev:

„Og de fire feniske Høvdinger, som De og Deres Kolleger havde tvunget til — i det Mindste i nogen Tid — at vandre omkring i Londons Gader for at finde hverandre, — og hvis Bestræbelser for at lære hinanden at kjende ganske vist ikke burde have ført til et heldigt Udfald, — mødtes virkelig, — og nu kjende de hinanden og have naturligviis truffet fornøden Aftale! . . . I Overensstemmelse med den oprindelig tagne Bestemmelse skulde Abbed Samuel være et Bindeled imellem disse fire Mænd, — og til Trods for de Foranstaltninger, som De og Deres Kolleger havde truffet, er han virkelig bleven det!“

Her gjorde Miſs Ellen en Pauſe.

Den anglikanſke Præſt ſvarede ikke et eneſte Ord.

Endelig ſagde Lord Palmures Datter med et overegent Smiil:

„Maa jeg nu ſpørge Dem, om jeg ikke er ret godt underrettet, ærværdige Herre?"

Mr. Peters Town bukkede ærbødig og ſvarede:

„Jo, — jeg maa endog indrømme, at De er forbauſende godt underrettet, Miſs Ellen!"

Den unge Pige ſmilede ſelvtilfreds; men derpaa ſagde hun;

„Jeg har imidlertid noget Mere at tale med Dem om, ærværdige Herre! — Det er kun et Par Dage ſiden at det irſke Parti, — eller rettere: Fenierne; thi det er det Rigtigſte at give dem det Navn, ſom de ſelv have antaget, og under hvilket de ere meeſt bekjendte, — det kun et Par Dage ſiden, ſiger jeg, at Fenierne ſatte en af deres Venner i Frihed, da han allerede ſtod paa Skafottet, ja, da Bøddelen endog havde lagt Strikken om Halſen paa ham!"

Da den anglikanſke Præſt hørte disſe Ord, funklede hans ſmaa, graa Øine atter af Harme og Had.

Miſs Ellen havde holdt Øie med velærværdige Mr. Peters Town, medens hun talte, og hun ſkyndte ſig derfor med at tilføie:

„Jeg kan ſee paa Dem, at De har læſt Artiklen i „Times", ærværdige Herre, og maa derfor anſee det for overflødigt at tale med Dem om Noget, ſom De veed. Det er ganſke ſikkert langt henſigtsmæsſigere, at jeg nu fortæller Dem Noget, ſom De ikke veed!"

„Noget, ſom jeg ikke veed?" gjentog Præſten med et temmelig vantro Smiil.

„Ja, Noget, som De ikke veed!“ gjentog Miss Ellen imidlertid med uforstyrrelig Rolighed.

„Ah!“ sagde Mr. Peters Town. „Og det er?“

Uden i ringeste Maade at tage Notice af den temmelig ironiske Tone, i hvilken den anglikanske Præst udtalte disse Ord, svarede Miss Ellen:

„Det er, at den Mand, som „Times“ synes at anse for Feniernes Redskab.“

Her skyndte velærværdige Mr. Peters Town sig med at afbryde hende.

„Den graa Mand“, udbrød han.

„Ja, ganske rigtig, den graa Mand“, svarede Miss Ellen rolig.

„Naa ja, — hvad han?“ spurgte Præsten i en Tone, der vidnede om, at han begyndte at blive noget ængstelig.

„Han er ikke Feniernes Redskab, men deres øverste Høvding“, svarede Miss Ellen.

Og da hun saae, hvilken Overraskelse hendes Ord beredte den anglikanske Præst, vedblev hun smilende:

„Ja, der kan De see! . . . De staaer i Spidsen for en hemmelighedsfuld Armee; — min Fader er et indflydelsesrigt Medlem af Overhuset, og dog veed jeg, som kun er en ganske ung Pige, langt Mere, end baade De og han!“

Nu lod det til, at velærværdige Mr. Peters Town vilde tage Ordet; ved en Bevægelse med Haanden paabød Miss Ellen ham imidlertid Taushed.

„Vent lidt“, sagde hun, „jeg har endnu Mere, at meddele Dem, ærværdige Herre. — Denne usynlige, eller rettere: uopdagelige fenisk Høvding, som nu i hele to Dage har sat samtlige Politibetjente i Scotland-Yard i fuld Aktivitet, — ham kjender jeg!“

Præsten foer op.

„De?“ udbrød han.

Ganske rolig svarede den unge Patricierinde:

„Ja, jeg! . . . Jeg har seet ham, og det endog flere Gange!“

„Men hvor da?“ spurgte velærværdige Mr. Peters Town.

„Jh, baade i mit Hjem — og paa andre Steder“, svarede Miss Ellen.

„Men naar har De da seet ham? vedblev den anglikanske Præst.

„I mit Hjem saae jeg ham for tre Uger siden“, svarede Lord Palmures Datter.

I høieste Grad forbauset udbrød Mr. Peters Town:

„Han har altsaa virkelig vovet at besøge Dem i Deres Hjem?“

Uden at tage den ringeste Notice af dette Spørgsmaal, vedblev Miss Ellen:

„Og paa andre Steder saae jeg ham for otte Dage siden — og for en Timestid siden.“

„For en Timestid siden!“ udbrød Præsten, der skjælvede over hele Legemet af Sindsbevægelse.

Miss Ellen svarede ganske rolig:

„Ja, — han sad i min Vogn, ved Siden af mig, — og jeg talte ligesaa fortrolig med ham, som jeg nu taler med Dem!“

„Men“, fremstammede velærværdige Mr. Peters Town i sin Forbauselse, „hvorfra kom dette Menneske da, — og hvad vilde han Dem?“

„Ja, det er min Hemmelighed“, svarede Miss Ellen. „Men har De nu ikke Lyst til at faae at vide, af

hvilken Grund jeg egentlig aflægger Dem dette Besøg, ærværdige Herre?"

„Jo, — hvis De ikke har Noget imod at meddele mig det, vil jeg unægtelig være Dem meget forbunden", svarede Mr. Peters Town.

„Nuvel, — saa hør!" sagde Miss Ellen. „Min Faders Had til Irland har sin Grund i politiske Hensyn."

„Meget vel", bemærkede velærværdige Mr. Peters Town.

Miss Ellen vedblev:

„De og Deres Kolleger nære ligeledes et glødende Had til Irland; men det er religiøs Fanatisme, der ligger til Grund for Deres Had!"

„Naa ja, — det vil jeg slet ikke benægte", sagde den anglikanske Præst.

„Ogsaa jeg hader Irland", vedblev Lord Palmures Datter med funklende Øine, „men mit Had har fortrinsviis sin Grund i, at jeg hader denne „graa Mand", der synes at holde Irlands Skjæbne i sin Haand og at staae i Begreb med at sikkre det Seiren."

„Nei, det skal aldrig skee!" udbrød Mr. Peters Town.

„Jeg hader ham!" vedblev Miss Ellen, idet hendes Stemme skjælvede af Sindsbevægelse. „Jeg har svoret paa, at jeg ikke vil unde mig et Øieblik Hvile, førend han ligger for mine Fødder og trygler om Naade. — Indseer De nu, hvorfor jeg har henvendt mig til Dem, ærværdige Herre?"

„Ja", svarede Præsten.

Og den unge Pige, hvis Stolthed var bleven saa dybt krænket, og den strenge og fanatiske Præst vexlede atter et Blik, og med ette Blik sluttede de en Overeenskomst om at gjøre fælles Sag.

Derpaa rakte de hinanden Haanden.

Fra nu af havde den graa Mand to Fjender paa Liv og Død.

Niende Kapitel.

Den næste Dag forefaldt der et eiendommeligt Optrin paa Themsen.

En Mand gik henad den Vei, der fører fra Charing-Cross til den Havn, i hvilken Dampbaadene ligge.

Denne Mand var Shoking, der var særdeles velklædt og ganske tog sig ud som en Gentleman.

Det var meget koldt den Aften, og Dampbaadene havde derfor ikke mange Passagerer. Da Shoking kom ud paa Dampskibsbroen, forefandt han kun to Kvinder og en Mand der. Man kunde høre, at en Dampbaad nærmede sig; men see den kunde man ikke; dertil var Taagen altfor tæt.

Shoking var meget varmt paaklædt; men ikke desto mindre tilkjendegav han tydelig, at han frøs.

Den ene af de to Kvinder, der stode paa Broen, et meget simpelt klædt Fruentimmer, sagde til den anden:

„Gid der nu blot var en Plads ved Skorstenen; saa vilde vi dog kunne varme os lidt!“

Shoking, som nok kunde lide at faae sig en Passiar, gik hen til det Fruentimmer, der havde udtalt hiint Ønske, og sagde til hende:

„I den Henseende kan De vistnok være ganske rolig. I et saadant Veir er der neppe ret mange Passagerer ombord."

„Det er ogsaa forfærdelig koldt iaften!" sagde Fruentimmeret.

Shoking saae paa den stakkels Kone, hvis Klædedragt vidnede om den yderste Nød, og sagde derpaa:

„Hvor langt vil De seile med Dampbaaden?"

„Til Rotherithe", svarede hun. „Jeg kunde ligesaa godt være gaaet derhen; thi nu har jeg ventet her i over et Kvarteer; men jeg er saa træt; thi jeg har maattet trave omkring hele Dagen."

„Nei, virkelig?" sagde Shoking, den, som sagt, havde Lyst til at faae sig en Passiar.

„Jo, idag har jeg sandelig maattet gaae fire Gange fra Southwark, hvor jeg boer, til City."

„Det bliver ialt en Spadseretour paa flere Mile." bemærkede Shoking.

„Ja," sagde Konen, idet hun udstødte et dybt Suk, „og saa fik jeg endda slet ikke noget Udbytte af min Gang."

Nu kom Dampbaaden, og Shoking fik saaledes ikke Tid til at spørge Fruentimmeret, hvorledes det var gaaet til, at hun ikke havde faaet noget Udbytte af sin Gang. Konen var saa heldig at faae Plads lige ved Skorstenen, og nu satte Shoking sig ved Siden af hende og optog atter Samtalens Traad.

„Saa De har været fire Gange i City idag?" sagde han.

„Ja, og til ingen Verdens Nytte! **Det** var White-Crofs, der var Maalet for min Vandring.“

„Gjældsfængflet?“

„Ja, — der fidder min Mand nemlig for Tiden arreſteret.“

„Den Stakkel!“ ſagde Shoking. „Er det et betydeligt Beløb, han er bleven arreſteret for?“

„Nei, det er ikke, og desuden fik jeg igaar ſaamange Penge, at jeg kunde betale hans Gjæld.“

„Saa har De vel allerede gjort det?“

„Ak nei, endnu har jeg ikke kunnet gjøre det.“

„Og hvorfor ikke?“

„Ja, det er en lang Hiſtorie; men af den vil De erfare, hvorledes fattige Folk kunne blive forfulgte af Uheld.“

Og nu gav Konen ſig til at fortælle.

„Min Mand hedder Paddy“, ſagde hun, „og Pengene ſkylder han en vis Puſſey, der har været Cager og boet i vort Kvarteer, men nu lever af ſine Penge og har taget Bolig i Rotherith. Det er ham jeg nu vil bønfalde om Barmhjertighed.

„Men“, bemærkede Shoking, „naar man har de fornødne Penge, troede jeg, det var tilſtrækkeligt at udbetale dem i White-Croſs, for ſtrax at faae Fangen ſat i Frihed.“

„Det troede jeg ogſaa“, ſagde Konen. „Igaar Aftes fik jeg Pengene, og ved Daggry gik jeg hen til Fængflet. Portneren ſagde imidlertid at det var for tidlig, og jeg gik da hjem igjen; thi jeg har to Børn, ſom jeg ikke turde lade være alene hele Formiddagen. Ved Middagstid kom jeg imidlertid igjen, og nu fik jeg ogſaa min Mand at ſee; men Pengene kunde jeg kun betale til Gouvernøren, Mr. Cooman, og han, ſom ellers aldrig

forlader White-Croſs, ſpiſte netop idag Frokoſt hos Lord-Mayor, og man ventede ham først hjem Klokken to. Jeg maatte altſaa igjen gaae min Vei.

„Stakkels Kone!“ ſagde Shoking.

„Klokken to kom jeg tilbage.“

„Og traf Gouvernøren?“

„Ja, men han ſagde, at jeg ikke havde Penge nok; iſtedetfor ti ſtod der nemlig hundrede Guineer i Bøgerne. Jeg ſagde, at det maatte være en Feiltagelſe; Gouvernøren, ſom ikke var i godt Humør efter Frokoſten, lod mig kaſte paa Døren, og for tredie Gang maatte jeg gaae hjem med uforrettet Sag.“

„Og De gik fjerde Gang hen til Fængſlet?“

„Ja, en Retsbetjent, der er min Nabo, var ſaa venlig at tage ſig af mig og gaae med mig derhen. Han foreſtillede Gouvernøren, hvor libet ſandſynligt det var, at en fattig Pjalt, ſom min Mand, kunde ſkylde en Bager hundrede Guineer. Gouvernøren ſagde da: „Godt, lad Kreditor kvittere for ti, ſaa ſkal Fangen blive ſat paa fri Fod!“ See, derfor er jeg nu paa Veien til Rotherith.“

Medens Shoking talte med Konen, i hvem vore Læſere viſtnok allerede have kjenkjendt den Stakkel, hvem Miſs Ellen den foregaaende Aften havde aflagt et Beſøg, nærmede Dampbaaden ſig Rotherith.

Den Mand, der var gaaet ombord paa ſamme Tid ſom Shoking og de to Fruentimmer, havde hidtil holdt ſig affides, men nu nærmede han ſig Shoking og betragtede ham opmærkſomt.

„Men jeg tager ikke feil!“ udbrød han. „Det er jo Lord Wilmot!“

Shoking ſoer ſammen, rynkede Panden og ſagde:

„De kjender mig?“

„Ja, det skulde jeg mene!“

Og Tiggeren John, — thi ham var det, — satte sig ved Skorstenen, og Skjæret fra den paa denne anbragte Lygte faldt paa hans Ansigt.

Tiende Kapitel.

Shoking var noget distrait og kjendte desuden mange Mennesker; han vidste derfor ikke strax, hvem den Mand var, der havde tiltalt ham. Rigtignok havde han læst i „Times“, at en Tigger, der havde været den graa Mands Medskyldige, havde meddeelt Politiet Oplysninger af Vigtighed; men det faldt ham ikke ind, at det var denne Angiver, der nu sad ved Siden af ham.

Tiggeren saae strax, at Shoking ikke kjendte ham.

„De kjender mig altsaa, min Ven?“ sagde Shoking nu i en faderlig Tone.

„Ja, — De kalder Dem Lord Wilmot og er meget god imod de Fattige.“

„Jeg elsker mine Medmennesker“, sagde Shoking beskedent.

„Og“, vedblev Tiggeren, „i Parlamentet taler De de Fattiges Sag.“

„Efter bedste Evne“, svarede Shoking, der ikke havde Noget imod at faae Leilighed til at spille den fornemme og indflydelsesrige Mand.

Nu ſtandſede Baaden ved Rotherith, og Shoking ſagde til Paddys Kone:

„Min gode Kone, jeg haaber, at Deres Kreditor vil viſe ſig ſom en ſkikkelig Fyr, og at Deres Mand imorgen kommer paa fri Fod, men da De nu engang har faaet at vide, hvad jeg hedder, vil jeg ſige Dem, at jeg dog maaſkee kan være Dem til nogen Nytte. Siig mig, hvor De boer, ſaa ſkal De ſnart høre fra mig!“

„O, Mylord“, ſagde Konen dybt rørt, „jeg takker den gode Gud, fordi jeg har lært Dem at kjende! Min Mand hedder Paddy, og vi boe i Adam's-Street i Southwark.“

Shoking noterede Navn og Adreſſe i ſin Lommebog, og derpaa ſprang hun i Land og gik ned ad en ſnever Gade, der førte til det Værtshuus, i hvilket den graa Mand, Feniernes Høvdinger og Abjed Samuel havde holdt Møde Aftenen før John Coldens „Henrettelſe.“

Shoking gik hurtig og troede, at han havde faaet et betydeligt Forſpring for ſine Reiſefæller; men pludſelig hørte han dog Fodtrin bagved ſig, og da han vendte ſig om, ſik han Die paa Tiggeren.

„Ah!“ ſagde han. „Det er Dig?“

„Ja vel, Mylord!“

„Du ſkal altſaa til Rotherith?“

„Som De ſeer!“

„Boer Du der?“

„Nei, men da jeg ſaae Dem gaae i Land her, fulgte jeg Deres Exempel.“

„Hvorfor det?“ ſpurgte Shoking.

„Fordi jeg havde Lyſt til at faae mig en Pasſiar med Dem.“

Den yderſt pjaltede Tigger var en høi og tilſyne-

ladende meget stærk Mand, og der var ingen andre Mennesker i hele Gaden, end de To.

„Hm!" tænkte Shoking. „Hvis han fik Lyst til at udplyndre mig, vilde jeg ikke kunne maale mig med ham. Jeg maa altsaa gaae diplomatisk tilværks."

„Saa Du har Lyst til at faae Dig en Passiar med mig?" sagde han derfor høit.

„Ja vel, Mylord."

„Kan jeg være Dig til nogen Nytte?"

„Det antager jeg, Mylord."

„Saa tal!"

Nu begyndte Shoking at gaae langsommere. Tiggeren gik ved Siden af ham.

„Det er dog ganske besynderligt, at Deres Høivelbaarenhed ikke kjender mig igjen!" sagde John. — „Jeg kan nok huske, at jeg har seet Dig før; men hvor det var, har jeg glemt, svarede Shoking.

„Det var paa adskillige Kneiper."

„Ah!"

„Og desuden for fjorten Dage siden hos Jefferies, Calcraffs Medhjælper."

Nu gik der et Lys op for Shoking.

„Ah!" sagde han. „Det var Dig, jeg gav en Haandfuld Sølvpenge?"

„Ganske rigtigt, Mylord."

„Godt! Hvad kan jeg nu gjøre for Dig?"

„De kan gjøre mig en stor Tjeneste."

„Og det er?"

„Tænk blot", vedblev Tiggeren, „nogle Dage efter vort sidste Møde var jeg henne i „Sorte Hest" . . ."

Her afbrød Shoking ham.

„Det Værtshuus kjender jeg."

„Der paastod jeg, at De var en fornem Adelsmand."

„Og saa blev Du leet ud?"

„Ja; — men en Fyr, der kalder sig den graa Mand. . . ."

Shoking foer sammen.

„Hvad gjorde han?" spurgte han.

„Han sagde, at jeg havde Ret, og senere gik han, jeg og et Fruentimmer, ved Navn Betsy, sammen bort fra Kneipen."

Shoking foer et Skridt tilbage.

„Elendige!" udbrød han. „Saa var det vel Dig der stjal Nøglen fra Betsy?"

„Ja, Mylord, det var mig."

„Og som tilligemed den graa Mand gik hen til hendes Bolig?"

„Ja."

„Og som derpaa meddeelte Politiet Oplysninger.?"

„Ogsaa det", svarede Tiggeren ganske rolig, „og det er netop derfor, jeg har anseet det for rigtigst at følge efter Dem iaften."

„Men hvad vil Du mig da?", spurgte Shoking i en hovmodig Tone, der skulde vise, at han ikke var bange.

„Naa, naa, bliv nu ikke vred, men hør rolig paa mig!"

Shoking havde den største Lyst til at tage Flugten; men Tiggeren gav ham ikke Tid dertil."

Idet han lagde sin Arm i den foregivne Adelsmands vedblev han:

„Jeg er just ikke ondskabsfuld, og det morer mig aldeles ikke at angive mine Kammerater. Hvis Betsy ikke havde angivet mig, havde jeg ikke sladdret af Skole; men da Politiet nu en Gang havde faaet Fingre i mig,

maatte jeg fortælle det, hvad jeg vidste. „Nu blev jeg rigtignok leet dygtig ud, da jeg sagde, at De var Lord Wilmot."

„Nei, virkelig?" sagde Shoking, idet han bed sig i Læben.

„Og Politiet anstillede Undersøgelser."

„Naa!"

„Som førte til det Resultat, at der ikke findes nogen Lord Wilmot i Parlamentet."

„Og hvad saa?" spurgte Shoking haanlig.

„Saa overdrog Politiet mig et Hverv."

„Dig?"

„Ja, mig! Og jeg fik Løfte om en meget anstændig Betaling, om hundrede Pund, hvis jeg skilte mig ved dette Hverv paa en tilfredsstillende Maade."

„Og hvad er det da, Du skal gjøre?"

„Jeg skal opdage den foregivne Lord Wilmot."

„Naa, saaledes?"

„Ja, og bringe ham til Scotland-Yard, forat h a n ogsaa kan faae Leilighed til at fortælle, hvad han veed."

„Om hvem?"

„Om den graa Mand, som Politiet slet ikke kan finde."

„Min Ven", sagde Shoking, idet han gjorde sig Umage for at tale i en rolig Tone, „det er ingen smuk Næringsvei, Du driver."

„En Næringsvei, der indbringer hundrede Pund paa eet Brædt, er altid en smuk Næringsvei."

„Da kjender jeg dog en bedre", vedblev Shoking.

„Og det er?"

„At gaae hjem til mig imorgen og faae tohundrede Pund istedetfor hundrede. Jeg boer i Hampstead."

„Hundrede Pund idag ere bedre, end tohundrede imorgen", svarede Tiggeren.

Og med disse Ord spændte han Been for Shoking, der faldt til Jorden, idet han udstødte et Skrig.

„See saa, min gode Mand", sagde Tiggeren, idet han kastede sig over ham, „nu skulle vi snart faae at vide, om Du er Lord Wilmot, eller ikke.

Og nu gav han sig til at fløite paa en eiendommelig Maade.

Ellevte Kapitel.

Shoking raabte om Hjælp og prøvede paa at sætte sig til Modværge; men Tiggeren var ham for stærk og havde desuden en Kniv, med hvilken han truede sin Modstander, idet han sagde:

„Hvadenten Du nu er Adelsmand, eller ikke, dræber jeg Dig, hvis Du vedbliver at skrige!"

Selv da han levede i Nød og Elendighed, havde Livet været Shoking kjært, og nu, da han altid havde ordentlige Klæder paa samt nogle Guineer i Lommen, ja, endog undertiden kunde spille Adelsmand, havde han slet ingen Lyst til at døe. Desuden fandt han det ligefrem latterligt at gjøre Modstand imod en overlegen Styrke; han hørte derfor op med at skrige.

„Hvor Pokker blive Kammeraterne af?“ sagde Tiggeren. Og han gav sig atter til at fløite; — paa denne Maade underrette Tyvene i London hverandre om, at der er Fare paafærde, og John vidste, at de Politibetjente, der patrouillede i Nærheden, vilde ile til, naar de hørte denne Lyd.

Tiggerens Forventning blev heller ikke skuffet; efter nogle faa Minuters Forløb kom et Par Politibetjente farende.

Da de saae en velklædt Mand ligge paa Jorden og en pjaltet Tigger true ham med en Kniv, toge Politibetjentene naturligviis Parti for den Førstnævnte; de toge John i Kraven og vristede Kniven ud af Haanden paa ham. John gjorde ingen Modstand, og Shoking troede allerede, at han var frelst.

Da den velklædte Mand reiste sig op og begyndte at takke Politibetjentene for den Uleilighed, de havde gjort sig for hans Skyld, brast John imidlertid i Latter og sagde:

„Med Forlov, Kammerater, kjende I dette?“

Og han tog en lille rund Kobberplade op af Lommen og viste Politibetjentene den. Til deres store Forbauselse saae disse saaledes, at de vare forpligtede til at adlyde ham.

Tiggeren John havde vel erklæret sig villig til at hjælpe Politiet med at faae fat paa den foregivne Lord Wilmot, men udtrykkelig tilføiet, at det ikke kunde nytte, man lod ham være ene om Arbeidet. Som en Følge heraf havde han faaet det omtalte Tegn, ved Hjælp af hvilket han altid vilde kunne faae den Bistand, han trængte til.

Politibetjentene bukkede ærbødig for John, skjøndt de ganske vist fandt det noget besynderligt, at de havde faaet en pjaltet Tigger til Chef.

„I troede maaskee, at jeg var ifærd med at udplyndre Hans Høivelbaarenhed?“ sagde John leende, idet han pegede paa Shoking.

„Hm! . . . Ja!“ . . . fremstammede Politibetjentene.

„Vten nu skal jeg fortælle Eder, hvorledes Sagen egentlig forholder sig“, vedblev John. „Hans Høivelbaarenhed er en overordentlig farlig Person, som jeg har faaet det Hverv at arrestere.“

Nu tog Shoking Ordet.

„Der er ikke et sandt Ord i, hvad han siger,“ udbrød han, „det er en Bedrager!“

„Saa?“ sagde John. „Naa, det ville vi faae at see, naar vi komme hen til Scotland-Yard.“

Og idet han derpaa henvendte sig til Politibetjentene, tilføiede han:

„Nu maae I virkelig yde mig en Haandsrækning!“

„Hvad forlanger De af os?“ spurgte den ene af Politibetjentene.

„Jeg forlanger, at I skulle hjælpe mig med at transportere Fyren der.“

„Hvorhen?“

„Til Scotland-Yard.“

Det er en Selvfølge, at Shoking ikke havde synderlig Lyst til at foretage sig denne Spadseretour.

„Mine Venner“, sagde han til Politibetjentene, „I maae endelig ikke troe, hvad det Menneske siger! Det er en elendig Tyv, og den Kobberplade, han nylig viste Eder, har han naturligviis stjaalet.“

„Hvis I ville overbevise Eder om, at jeg ikke er nogen Tyv“, sagde John, „behøve I blot at undersøge Hans Høivelbaarenheds Lommer; I ville da gjøre den

Opdagelse, at jeg ikke har taget det Ringeste fra ham."

„Nei, fordi Du ikke fik Tid dertil, Skurk!" udbrød Shoking.

Disse Ord udtalte vor Helt i en myndig Tone, der imponerede Politibetjentene.

„Lad os blot komme hen til Scotland-Yard, sagde John, „saa skulle J nok faae at vide, at jeg er berettiget til at foretage mig, hvad jeg nu foretager mig!"

Politibetjentene saae paa hinanden; de vidste ikke ret, hvad de skulde gjøre.

Endelig syntes den ene af dem at have fundet Nøglen til denne ganske vist noget vanskelige Gaade.

„De paastaaer jo, at De af Politidirektøren er bleven udrustet med en Myndighed, der giver Dem Ret til at befale over os?" sagde han til John.

„Ja, ganske vist; — jeg har jo vist Eder mit Skilt!"

„Og De", vedblev Politibetjenten, idet han henvendte sig til Shoking, „siger, at De er en skikkelig og fredelig Gentleman, som denne Mand har overfaldet?"

„Ja, det siger jeg", svarede Shoking.

„Hvorfra kommer De?"

„Fra Charing-Cross."

„Og Maalet for Deres Reise er?"

„Maalet for min Reise har jeg naaet; — det er Rotherithe."

„Saa kjender De vel sagtens En eller Anden her i Kvarteret", vedblev Politibetjenten, „og i saa Fald kan det ikke falde Dem vanskeligt, strax at godtgjøre Deres Identitet."

Shoking havde imidlertid uden al Tvivl sine gode

Grunde til ikke at udtale sig om, hvad han vilde foretage sig i Rotherithe, eller hvilke Personer han havde i Sinde at besøge der; thi han svarede:

„De tager feil; jeg kjender Ingen her i Kvarteret."

„Hvad i Alverden vil De da her?"

„Spadsere!"

„Midt om Natten?"

„Folk, som kjende mig nærmere, sige, at jeg er noget excentrisk", svarede Shoking rolig.

Denne Grund, som mange Englændere uden al Tvivl vilde have fundet aldeles fyldestgjørende, tilfredsstillede imidlertid ikke Politibetjenten.

„Hm!" sagde han. „Saa seent paa Aftenen vilde vi ikke træffe nogen høierestaaende Embedsmand i Scotland Yard; vi vilde saaledes ikke kunne faae at vide, om De eller den Anden siger Sandhed. For at faae denne Sag opklaret, maae vi altsaa vente til imorgen."

„Godt! Saa vente vi til imorgen!" sagde John.

„Og vi ville ikke transportere Eder til Scotland-Yard."

„Hvorhen da?" spurgte John.

„Det skulle I snart faae at vide! — Nu afsted!" svarede Politibetjenten.

Og han bød Shoking Armen, medens hans Kammerat greb Johns Arm.

„Men hvor vil De bringe mig hen?" spurgte Shoking.

„Det skal De snart faae at vide!"

Og de to Politibetjente førte Shoking og Tiggeren hen til Dampskibsbroen.

Da de kom derhen, hørte de et Dampskib nærme sig.

„See saa! Nu ere vi hjulpne!" sagde den ene Politibetjent.

Med disse Ord ringede han paa den Klokke, der var anbragt paa Broen.

Den lille Dampbaad, som tilsyneladende havde været ifærd med at seile forbi, nærmede sig nu Landgangsbroen.

Tolvte Kapitel.

Tiggeren John vilde have ladet sig transportere til Verdens Ende, naar han blot ikke blev skilt fra Shoking. Han var ganske vis paa, at det nok med det Allerførste vilde lykkes ham at godtgjøre sin Berettigelse til at optræde, som skeet var, og at han saa vilde faae den Belønning, der var bleven ham lovet, hvis han hjalp Politiet med at sikkre sig den foregivne Lord Wilmots Person.

Da Shoking fik Øie paa den lille Dampbaad, begyndte han at faae en Anelse om, hvorledes Sagen egentlig forholdt sig. Dampbaaden var en af dem, som den saakaldte „Fængselsbaad", der altid ligger i Nærheden af Temple-Bar, hver Nat sender ud, forat de kunne gjøre Jagt paa de „Flod-Pirater", som saa ofte benytte sig af Mørket til at hjemsøge de Pakhuse og Magasiner, der ligge ved Floder, eller de Skibe, af hvis Ladning det forekommer dem at være Umagen værd at sætte sig i Besiddelse. Den omtalte Fængselsbaad, der hedder „Royalisten", har tre mindre Dampbaade til sin

Raadighed, og det var, som sagt, en af disse Dampbaade, „Louisiana", der nu nærmede sig Broen.

„Have I Passagerer til os?" raabte den Mand, der førte Kommandoen paa „Louisiana", til de to Politibetjente.

„Ja vel", svarede den ene af disse.

„Hvem er det?"

„Det skal De strax faae at see!"

Nu laa Dampbaaden ganske stille ved Broen, og Chefen for Besætningen sprang i Land og nærmede sig de to Politibetjente og disses Fanger.

„Ah!" udbrød han. „Jeg seer allerede, hvorledes Sagen forholder sig! Tiggeren der har naturligviis overfaldet den Gentleman, der staaer ved Siden af ham, og villet udplyndre ham."

„Nei, saaledes forholder Sagen sig dog ikke ganske, Kammerat", svarede John i en haanlig Tone.

„Ikke det?"

„Nei, nu skal jeg gjøre Dem bekjendt med Sagens rette Sammenhæng", sagde Politibetjenten. „Den pjaltede Fyr der paastaaer, at Politiet har overdraget ham et Hverv af Vigtighed."

„Og det har jeg nogen Grund til at paastaae", bemærkede John, idet han viste sit Skilt frem.

„Dette Hverv skulde bestaae i, at han skulde arrestere den Gentleman, De der seer", vedblev Politibetjenten, „men denne Gentleman siger, at han ikke kjender det Ringeste til Tiggeren. Det forekommer mig, at der maa være noget Muggent ved den Sag, og jeg troer nok, det vil være det Bedste at bringe dem Begge ombord paa „Royalisten"!"

„Det har jeg for mit Vedkommende ikke det Mindste

imod, naar der blot imorgen tidlig bliver sendt Bud til Scotland-Yard", sagde John.

„Det skal skee", svarede den Mand, der førte Kommandoen paa Dampbaaden.

„Men jeg protesterer imod dette Arrangement", udbrød Shoking, „jeg benytter mig af den Ret, der tilkommer enhver fri Englænder, til at protestere imod Voldsgjerninger. Man kan ikke arrestere en Gentleman, fordi en saadan Usling som denne Tigger falder paa at angive ham!"

„Ja, protesteer De kun!" sagde John. „Jeg antager imidlertid, at det ikke nytter Dem det Ringeste. Hvis der bliver tilføiet Dem nogen Uret iaften, kan De jo faae Opreisning derfor imorgen."

„Nu afsted!" sagde Chefen for Dampbaadens Besætning.

Og han skubbede til Shoking, som meget imod sin Villie maatte forlade Broen og gaae ombord.

„Jeg betroer altsaa herved disse to Mænd til Deres Varetægt", sagde Politibetjenten.

„De ere i gode Hænder!" svarede Sømanden.

John var gaaet ombord uden at gjøre nogen Modstand.

„Det bliver formodentlig ikke nogen synderlig behagelig Nat, jeg kommer til at tilbringe her", sagde han, „men hvad gjør det til Sagen? For den Smule Ubehagelighed faaer jeg nok rigelig Erstatning; jeg er vis paa, at Politidirektøren giver mig fem Pund extra, naar han faaer at vide, hvad jeg har maattet døie!"

„Nidding!" sagde Shoking, idet han skar Tænder af Raseri. „Du skal nok komme til at bøde for Din Frækhed!"

Medens Politibetjentene vendte tilbage til de snevre Gader i Rotherithe, seilede Dampbaaden hen til „Royalisten."

Dette Skib havde allerede to Fanger ombord, nemlig to bekjendte Forbrydere, der vare blevne grebne, da de vilde bryde ind i et Pakhuus, som laa tætved Floden.

De to Røvere vare lagte i Lænker og kastede paa Bunden af Skibet som to Stykker Kvæg.

Den ene af dem slog Øinene op og saae paa Shoking, der vedblev at beklage sig over og protestere imod den Vold, der blev udøvet mod ham.

„Hvad er det?" sagde Røveren. „Det forekommer mig, at jeg skulde kjende Dig!"

„De tager feil", sagde Shoking.

„Det er en Mylord!" bemærkede John nu med en meget haanlig Latter. „Selv om Du virkelig kjendte en saa høitstaaende Mand, burde Du dog skamme Dig ved at lade Dig mærke dermed paa et saadant Sted!"

„En Mylord?" gjentog Røveren. „Jo vist! Det er jo Shoking!"

„Saaledes hedder jeg ikke", sagde Shoking ivrig. „Jeg er Lord Wilmot!"

Nu henvendte John sig til den Officeer, som havde Kommandoen paa „Royalisten."

„Hørte De det, Kapitain?" spurgte han.

„Hvilket?"

„At den Gentleman der sagde, han hed Lord Wilmot."

„Ja, det hørte jeg nok."

„Og det vil De gjøre Deres Ed paa imorgen, hvis det behøves."

„Ja, hvorfor ikke?"

Shoking bed sine Læber tilblods og holdt følgende korte Foredrag for sig selv:

„Min Ven Shoking, Du er den største Dumrian, der kan gaae i to Skoe! Bliv bare ved, som Du har begyndt! For at gjøre det behøver Du jo blot at fortælle Politiet, hvad Du havde i Sinde at foretage Dig i Rotherithe, og hvor det kan finde Din Velgjører, den graa Mand!"

Efterat Shoking havde rettet denne indtrængende Formaning til sig selv, sagde han ikke et eneste Ord mere; men fra dette Øieblik havde han hele sin Opmærksomhed henvendt paa eet Spørgsmaal: hvorledes han skulde slippe bort; h a m havde man nemlig ikke anseet det for nødvendigt eller klogt at lægge i Lænker.

Pludselig fik den forhenværende Tigger et glimrende Indfald.

„Det er rigtignok lidt koldt iaften", sagde han til sig selv, „men jeg er jo en fortrinlig Svømmer, og hvis Dampbaaden passerer det Sted, jeg tænker paa, er jeg slet ikke bange for at tage mig et Bad!"

Om Shoking skulde blive sat i Stand til at iværksætte sin Beslutning, beroede altsaa paa, om Dampbaaden passerede „det Sted, han tænkte paa", og han satte sig ganske rolig ned for at vente, indtil det Øieblik kom, da han vilde faae at vide, om han skulde see sit Ønske opfyldt, eller ikke. —

Trettende Kapitel.

Det Sted, som Shoking ønskede, at Dampbaaden vilde passere, var virkelig ogsaa særdeles gunstigt for hans Plan.

Under den tredie Bue paa London-Bridge ligger der i Almindelighed adskillige Koffardiskibe, og der pleie Dampbaadene gjerne at seile under Broen, fordi Strømmen der er mindre rivende, end under de andre Buer, og fordi de paa dette Sted ikke risikere at blive kastede mod en af Pillerne.

Shoking anstillede følgende Betragtning:

„Tillands er John mig overlegen i Styrke; hvor let kastede han mig ikke nylig til Jorden? Ude i Vandet vilde jeg derimod hverken være bange for ham eller for Sømændene. Gid Dampbaaden blot vilde seile ind under den tredie Bue; thi der er Strømmen dog til at faae Bugt med, og der kan Baaden hverken standse eller vende i en Hast!"

Paa Grund af den tætte Taage styrede Dampbaaden virkelig henimod den tredie Bue, og Shokings Hjerte bankede voldsomt af Glæde.

John nærede ikke den ringeste Frygt for, at hans Bytte skulde slippe ham ud af Hænderne. Overalt var Shoking optraadt som et temmelig frygtsomt Menneske; der var saaledes ingen Grund til at antage, at han kunde have Lyst til at udsætte sig for en saadan Fare, som vilde være forbunden med at springe i Vandet midt om Natten og i en saa bidende Kulde.

Shoking havde imidlertid fattet sin Beslutning; han sagde til sig selv:

„Ganske vist maa Vandet være fordømt koldt inat;

men her ombord lider man da juſt heller ikke af Hede, og den Varme, ſom Politidirektøren viſtnok vilde ſkaffe mig, hvis jeg blev foreſtillet for ham imorgen, ſkjøtter jeg ſlet ikke om; jeg ſværmer nemlig ikke for „Trædemøllen!“

„Royaliſten“ var nu iſærd med at ſeile ind under Broen. De to Fanger laae paa Ryggen og ſyntes at være faldne i Søvn; den kommanderende Officeer, en Invalid, havde ſvøbt ſig ind i ſin Kappe og forſøgte paa at faae ſig en Luur; Matroſerne fulgte hans Exempel, og Tiggeren John ſad med lukkede Øine og tænkte paa det Herrelio, han vilde blive ſat i Stand til at føre, naar han fik den Belønning, der var bleven ham lovet.

Shoking benyttede ſig af Mørket til at gaae lige hen til Kanten af Baaden.

I ſamme Øieblik ſom Dampbaaden med fuld Fart ſeilede ind under Broen, foer den kommanderende Officeer op; thi han havde hørt en ganſke beſynderlig Lyd.

„En Mand overbord!“ raabte han.

Man nu hørte han atter den ſelvſamme Lyd, ſom kun denne Gang blev ledſaget af en forfærdelig Ed.

Det var Tiggeren John, der ligeledes havde kaſtet ſig ud i Themſen for at gjøre Jagt paa ſin Fange, ſom aabenbart var iſærd med at ſlippe bort.

„Stop!“ raabte Officeren.

Den Matros, der ſtod ved Roret, ſvarede imidlertid:

„Paa dette Sted er det umuligt at ſtandſe Baaden!“

Og „Royaliſten“ ſeilede ogſaa ganſke rigtig videre,

medens Shoking, hvem Mørket i høi Grad begunstigede, hurtig, men lydløst svømmede bort.

Tiggeren John fulgte imidlertid efter ham. Ogsaa han var en god Svømmer, og han satte altfor stor Priis paa sit Bytte, til at han skulde opgive Forfølgelsen, førend han ligefrem blev nødt dertil.

Shoking svømmede, som sagt, hurtig; men John var dog ikke langt fra ham.

See hinanden kunde de ikke; men de kunde høre hinanden trække Veiret og kløve Vandet med Armene.

„Jeg skal nok tilsidst indhente Dig!" raabte John.

„Holla, Matroser, I maae komme mig til Hjælp!"

Nu var „Royalisten" endelig bleven standset.

Som en Aal snoede Shoking sig imidlertid ind imellem de smaa Skibe, der laae under Broen, og pludselig kunde John ikke længer høre ham bevæge sig. Sagen var den, at det var lykkedes Shoking at glide ned i en Baad, i hvilken han naturligviis nu laa ganske ubevægelig.

„Skurk! Nidding!" hylede John, som var nærved at døe af Kulde. „Jeg skal nok faae fat paa Dig!"

Imidlertid var der blevet tændt en Lygte ombord paa „Royalisten."

Pludselig udstødte John et Skrig.

Ved Skjæret fra Lygten havde han faaet Øie paa Shoking, der nu stod opreist i Baaden.

„Oho! Nu har jeg ham!" raabte han.

Og det varede ikke ret længe, førend han kom hen til Baaden, til hvis Kant han nu klamrede sig fast.

Shoking havde imidlertid grebet en Aare, som han havde funde paa Bunden af Baaden, og i samme Øie-

blik som Tiggeren løftede sig op af Vandet, sank han tilbage, idet han udstødte et forfærdeligt Skrig.

Shoking havde givet ham et voldsomt Slag i Hovedet med Aaren, og Themsens sorte Strøm havde strax igjen lukket sig over Tiggeren John.

I dette Øieblik kom Baaden til.

Shoking var imidlertid allerede forsvunden.

Han svømmede bort af alle Kræfter, og den store Dampbaad, for hvilken de mange smaa Fartøier lagde Hindringer iveien, kunde ikke indhente ham.

Shoking var frelst!

Fjortende Kapitel.

Tiggeren John var det eneste Menneske, Shoking havde været bange for.

Nu, da Tiggeren var forsvunden under Vandet og efter al Sandsynlighed enten død af det voldsomme Slag eller druknet, havde Shoking saaledes ikke længer nogen Grund til at være bange; thi John var den Eneste, som med Bestemthed havde kunnet sige, at Lord Wilmot og Shoking vare een og samme Person, og som en Følge deraf lade den forhenværende Tigger arrestere som den af Politiet eftersporede graa Mands Medskyldige.

„Royalisten"s Besætning brød Shoking sig ikke en Døit om. Længe førend den store Dampbaad kunde sætte

sig i Bevægelse, havde Flygtningen nemlig allerede naaet den nærmeste Flodbred.

Paa det Sted, hvor Shoking steg i Land, laa der et Pakhuus, i hvilket en Kjøbmand opbevarede Olie. Dette Pakhuus havde kun en eneste Bevogter, som imidlertid opveiede en heel Patrouille; det var nemlig en stor Hund af newfoundlandsk Race, en af de berømte Hunde, der finde det under deres Værdighed at gjøe, men som fare løs paa Enhver, der vover at nærme sig deres Herres Eiendele, og kvæle ham, førend han faaer Tid til at forsvare sig.

Shoking hørte en besynderlig Brummen, og derpaa saae han to lysende Punkter skinne igjennem Mørket.

Men det stod skrevet i Skjæbnens Bog, at Shoking inat skulde slippe heelskindet ud af de allerstørste Farer.

Han var sluppet bort fra Tiggeren John og fra de Sømænd, der stode i Politiets Tjeneste, og hans gode Hukommelse hjalp ham ogsaa ud af den Forlegenhed, i hvilken han for Øieblikket befandt sig.

Shoking var født i City, og naar han arbeidede, — hvad han forøvrigt kun meget nødig indlod sig paa, — var det altid i City, han havde ernæret sig som Lastdrager.

Den omtalte Brummen og de to lysende Punkter mindede ham nu om, at han en Gang havde arbeidet for en Oliehandler, ved Navn Simpson, og at denne Mr. Simpson, hvis Pakhuus laa ved Themsen, havde en Hund, der hed Sultan.

Da de to lysende Punkter nu nærmede sig Shoking, raabte denne i sin Nød:

„Rolig, Sultan!“

De to lysende Punkter standsede, og den foruroligende Brummen hørte op.

„Kjære lille Sultan," sagde Shoking derpaa i den blideste Tone, som han kunde opdrive, „kan Du da ikke kjende Dine Venner igjen?"

Hunden, der aabenbart godt kunde lide at blive saa venlig tiltalt, nærmede sig nu atter Shoking, dog ikke længer truende og med aabent Gab, men logrende med Halen, som om den længtes efter at fornye et gammelt Bekjendtskab.

Shoking, der nu blev dristig, gav sig til at klappe Sultan. Maaskee havde Hunden dog ikke saa let ladet sig besnære af hans Venlighed, dersom Themsens mørke, slimede Vand ikke havde dryppet af ham. Da en Newfoundlænder, som bekjendt, anseer det for sin fornemste Pligt at tage sig af Folk, som ere nærved at drukne, maatte den Omstændighed, at Shoking aabenbart havde ligget i Themsen, nødvendigviis erhverve ham Sultans varmeste Medfølelse.

Som om han talte til et fornuftigt Menneske, sagde Shoking nu til Overflod:

„Jeg er ikke nogen Tyv, min gode Sultan, og Du behøver slet ikke at være bange for Din Olie! Hvad der derimod er vist, er, at jeg har været meget nærved at drukne!"

Om Hunden forstod disse Ord, skulle vi lade være usagt; men den gned sig venlig op ad Shoking, og fra nu af var denne som hjemme.

Nu ventede han, indtil Dampbaaden, der vedblev at seile frem og tilbage, hørte op med at søge efter ham og hans Modstander, og det varede da heller ikke ret længe, førend han hørte den Officeer, der havde Kommandoen paa „Royalisten", sige:

„Vi have jo egentlig ikke det Ringeste at gjøre med

den Sag, Kammerater. Naar Landkrabberne betroe et Par Fanger til vor Varetægt, passe vi paa dem, saa godt vi kunne; men naar Fangerne falde paa at tage sig et Bad midt om Natten, og paa denne Aarstid, kan man da ikke forlange, at vi skulde springe overbord og søge efter dem!"

Og nu vendte den store Dampbaad. Da Shoking ikke længer kunde see Noget til den, sagde han halvhøit:

„Jeg er allerede gjennemvaad og løber derfor ikke nogen stor Risiko ved paany at springe ud i Themsen. Desuden har jeg Penge i Lommen, og i Borough, paa den anden Side af Floden, boer der en Mand, hos hvem jeg veed, at jeg kan faae tørre Klædningsstykker at leie for en halv Krone."

Derpaa klappede Shoking atter Hunden og sagde til den:

„Farvel, Sultan! Du er et godt Dyr, og naar jeg seer Din Herre, skal jeg nok sige ham, hvilken Skat han eier i Dig."

Og nu sprang han ud i Floden.

Et Menneske faaer imidlertid aldrig Lov til at springe alene ud i Vandet, naar der er en Newfoundlænder i Nærheden, og desuden havde Sultan maaskee ikke Noget imod at faae et Paaskud til at gjøre en lille Afstikker fra sin Post. Neppe havde Shoking begyndt at svømme, førend han mærkede, at Hunden fulgte efter ham.

„Oho! Gjør nu blot ingen dumme Streger, kjære Ven!" sagde Shoking. „Du maa ikke troe, at jeg har i Sinde at drukne mig; hvis Du trækker mig op af Vandet, gjør Du mig virkelig kun en daarlig Tjeneste!"

Shoking gjorde imidlertid Sultan Uret; Hunden

satte tilbørlig Priis paa Shokings Færdighed i Svømmekunsten og meente kun, at den burde lægge sin Beundring for ham for Dagen ved at følge efter ham. Da Manden og Hunden vare komne i Land, klappede Shoking ogsaa sin Følgesvend og sagde:

„Du er virkelig et prægtigt Dyr, Sultan, og Din Herre skal, som sagt, ogsaa nok faae det at vide. Men nu maa jeg sige Dig Farvel."

Hunden brummede venlig, og da den formodentlig antog, at Shoking nu ikke længer havde Brug for den, svømmede den ganske rolig tilbage til det Pakhuus, den skulde bevogte. Shoking gik derimod ind i en af de nevre Gader i Borough.

Ak, han havde ikke den fjerneste Anelse om, at Sultan, der hidtil havde viist sig som hans Ven og tillige som et klogt Dyr, stod i Begreb med at begaae en Dumhed, der kunde blive i høieste Grad fordærvelig for ham.

Da Hunden var kommen midt ud i Floden, stødte den mod en Gjenstand, der flød paa Vandets Overflade, og i hvilken den strax gjenkjendte et Menneske. Dette Menneske var Tiggeren John, der var besvimet som en Følge af det voldsomme Slag, Shoking havde givet ham med Aaren. Hunden fulgte nu sit Instinkt og bragte den bevidstløse Tigger i Land.

Efterat have viist sig som Shokings Ven, begik Sultan saaledes den sørgelige Feil at redde hans værste Fiende.

Dersom Shoking havde vidst dette, vilde hans Beundring for Newfoundlænderen sikkert have tabt sig en heel Deel; men i dette Øieblik tænkte Shoking ikke paa Hunden; han var ifærd med at opsøge den Mand, hos

hvem han gjorde Regning paa at kunne varme sig og faae tørre Klæder.

Femtende Kapitel.

„Borough“ ligger paa Themsens høire Bred. Om Dagen hersker der en livlig Færdsel i dette Kvarteer; men om Natten er det mørkt og øde. Blandt dets mange snevre Gader, hvis Beboere synes at have Grund til at skye Lyset, findes der een, i hvilken der næsten udelukkende boer Marskandisere.

Marskandiseren lukker først meget seent sin Boutik; maaskee holde hans Kunder meest af at gjøre deres Indkjøb om Natten. Med Shoking var det rigtignok en anden Sag; naar han havde Brug for sin Ven Sams Varer, fandt han det slet ikke under sin Værdighed at gaae ind til ham ved høilys Dag; — at han nu saa seent paa Aftenen henvendte sig til Sam, havde ene og alene sin Grund i, at han indsaae Nødvendigheden af at skifte Klæder efter det Bad, han havde taget sig.

Sam, der egentlig heb Samuel, var en lille Jøde, der allerede var temmelig gammel, og som drev forskjellige Forretninger; han var Marskandiser, laante Penge ud og havde desuden Ord for at være en særdeles dygtig Guldsmed.

Alligevel var han ikke nogen rig Mand, skjøndt Rygtet udgav ham for Millionair; hans største Skat var

hans smukke Datter, der hed Katt, og som thronede i hans Boutik fra den tidlige Morgen til den sildige Aften.

Sam havde i mange Aar været Enkemand, og Katt var hans eneste Datter. Den smukke Pige forstod sig ganske udmærket paa at behandle sin Faders Kunder, og den gamle Jøde pleiede at sige, at Katt var den bedste af alle hans Varer.

Shoking traadte altsaa ind i Sams Boutik.

Jøden var imidlertid ikke hjemme; han var gaaet hen til Hay-Market for at kjøbe en Deel aflagte Klæder af en Gentleman, der stod i Begreb med at reise over til Ostindien.

Katt var altsaa alene. Hun kjendte Shoking, der nylig for Lord Palmures Penge havde kjøbt en elegant Klædning af hendes Fader, og da hun fik Øie paa ham, sagde hun:

„Godaften, Gentleman!"

Den Titel, hun gav Shoking, smigrede ham aabenbart, og han svarede:

„Godaften, Miss Katt! De tager Dem virkelig ligesaa godt ud som den fornemste Dame fra Belgrave-Square!"

Da den unge Pige saae, i hvilken Tilstand hendes Gjæsts Klæder befandt sig, udbrød hun ganske forskrækket:

„Men, min Gud, hvad er der dog hændet Dem, Mr. Shoking?"

„For et Kvarteerstid siden havde jeg det Held at falde ud i Themsen," svarede Shoking, idet han trak paa Skuldrene. „Jeg var virkelig nærved at drukne."

„Hvorledes? . . . De faldt i Vandet?"

„Ja. Jeg havde maaskee nok holdt en lidt vel ri-

gelig Middag, og mine Been vilde ikke rigtig lystre mig. Da jeg saa gik ned til Dampskibsbroen for at vente paa en af de smaa Dampbaade . . ."

Her afbrød Katt ham.

„Saa kom De til at træde feil?" sagde hun.

„Ja, netop!"

„Og faldt ud i Vandet?"

„Ganske rigtig, min smukke Dame, og derfor kommer jeg nu til Dem; — thi De kan da nok indsee, at jeg ikke kan blive ved at gaae omkring i denne Tilstand?"

„Nei, det kan De ganske vist ikke!"

Medens Katt sagde dette, saae hun paa Shoking, og derpaa anstillede hun følgende Betragtning:

„De Klæder har han ikke kjøbt her! Det laber til, at den gode Shoking har havt Lykken med sig."

Med en vis Forlegenhed sagde hun derpaa høit:

„Jeg veed virkelig ikke, om jeg har saadanne Klæder, som De vil ansee for passende."

Shoking svarede smilende:

„Hm! Jeg veed, at jeg ganske rolig kan indvie Dem i min Fortrolighed, Miss Katt. Jeg har i Sinde at besøge nogle Slægtninge, der boe i Rotherithe. De ere ikke synderlig velhavende, og jeg vil ikke gjerne ydmyge dem; — jeg maa nemlig sige Dem, at jeg har arvet en lille Kapital."

„Nei, virkelig?" sagde Katt.

„Ja, nu har jeg mine trehundrede Pund om Aaret," vedblev Shoking.

„Det er virkelig ganske anstændigt."

„Jeg vil derfor anmode Dem om at overlade mig denne Sømandsfrakke, et Par simple Beenklæder og denne blanke Hat; — jeg kan jo klæde mig om i det lille Værelse herinde?"

Katt gav Shoking de Klædningsstykker, som han havde udbedt sig, og lukkede derpaa Døren op til et lille Værelse, i hvilket der herskede en behagelig Varme.

„De maa vel ogsaa have en Skjorte?“ sagde hun.

„Ja, — og et Par Strømper.“

Shoking gik nu ind i det lille Værelse og lukkede Døren efter sig. I en Haandevending havde han klædt sig om, og da han derpaa speilede sig, udbrød han:

„Jeg seer jo ud som en ægte Ulk, og hvis de to Politibetjente, der nylig arresterede mig, nu fik Øie paa mig, vilde de bestemt ikke kunne kjende mig igjen!“

Og Shoking var virkelig fuldstændig forvandlet.

Han tog sin Pung op af Lommen paa de aflagte Beenklæder og gik igjen ud i Boutiken.

„Nu føler De Dem vist bedre tilpas?“ sagde Katt smilende til ham.

„Ja, ganske vist,“ svarede han, idet han lagde en halv Guinee paa Disken.

„Men hvorfor betaler De mig nu, Hr. Shoking?“ spurgte Katt. „De lader jo Deres aflagte Klæder blive her!“

„Fordi jeg ikke veed, om jeg selv kommer og henter de aflagte Klæder.“

„Ah:“

„Nei, maaskee sender jeg min Tjener herhen efter dem,“ vedblev Shoking med en Værdighed, der virkelig var høist komisk.

Og da Katt nu vilde give ham Penge tilbage, sagde han:

„Nei, behold det Hele, min kjære Pige!“

Katt stod som forstenet, og hendes Forbauselse tabte sig først, længe efter at Shoking havde forladt Boutiken.

Shoking havde nemlig spildt nogen Tid og maatte see at indhente det Forsømte.

„Den graa Mand kan vist ikke begribe, hvad der er blevet af mig," tænkte han. „Jeg maa skynde mig lidt, forat han kan faae at vide, hvorledes det gaaer John Colden."

Og nu fordybede Shoking sig i den Labyrinth af Smaagader, der adskiller Borough fra Rotherithe.

Efter en halv Timestids Forløb stod han ved den Kirkegaard, paa hvilken Feniernes Høvdinger, Abbed Samuel og den graa Mand havde holdt Møde Aftenen før John Coldens Henrettelse.

Shoking gik imidlertid ikke ind paa Kirkegaarden, men traadte ind i det ligesverfor denne liggende Værtshuus.

Foruden Værten befandt der sig kun to Mænd i Gjæstestuen.

Da Shoking tog Plads ved et Bord, gav Værten ham et Vink, som hans nye Gjæst meget godt forstod.

Et Øieblik efter satte Værten et Kruus Porter foran Shoking, og med det Samme hviskede han til denne:

„Vent, indtil de to Mænd der ere gaaede; — de gaae snart!"

„Ja," hviskede Shoking, idet han nikkede.

Det varede heller ikke ret længe, førend de to Mænd reiste sig, kastede en Sølvmønt paa Bordet og gik deres Vei.

Nu gik Shoking hen til Værten og sagde halvhøit til ham:

„Hvorledes gaaer det?"

„Jaften er det betydelig bedre med ham," lød Svaret. „Han har ikke længer Feber."

„Kan man faae ham at see?"

„Ja, — men vent, indtil jeg har lukket Boutiken! Igaar og idag har der listet sig mistænkelige Individer omkring her i Kvarteret, og jeg anseer det for det Rigtigste, at vi ere forsigtige."

Shoking foer sammen.

„Skulde der være Fare paafærde?" spurgte han.

„Jeg veed det ikke; — men jeg er meget bange for det," svarede Værten.

Sextende Kapitel.

Da Værtshusholderen havde sat Skodderne for Vinduerne, pustet det ovenover Disken brændende Gasblus ud og tændt en almindelig Lampe, tog han Plads ved Siden af Shoking og sagde til ham:

„Ja, jeg er virkelig bange for, at oer er Ugler i Mosen! Siden igaar Aftes har jeg seet en Mængde ubekjendte Personer her. Nogle af dem spadsere omkring paa Kirkegaarden; Andre komme her ind og drikke Porter, og disse Sidste bruge deres Øine paa en Maade, som jeg slet ikke holder af."

„De mener, at det er Politi-Spioner?" sagde Shoking.

„Ja, jeg er bange for det; men dog er der een Ting, som beroliger mig."

„Og det er?"

„De have vist nok faaet Nys om, at den af Fenierne

bortførte Delinkvent befinder sig i Rotherithe; men hvor han er henne, vide de aabenbart ikke. Jeg troer endog, at de allermindst vilde falde paa at nære Mistanke til mit Huus.

„Uheldigviis maa John stadig holde Sengen," vedblev Værten. „Som en Følge af den Sindsbevægelse, han udstod paa Skafottet, var han i to Døgn aldeles vild paa Karethen."

„Ja, det veed jeg," sagde Shoking.

„Nu fantaserer han rigtignok ikke længer; men Lægen siger, at han først om otte Dage vil kunne komme ud; saa længe kommer jeg altsaa til at gaae med Livet i Hænderne."

„Men selv om han strax kunde gaae ud," indvendte Shoking, „hvor skulde han saa holde sig skjult?"

„Ja, det veed jeg ikke; — men London er jo dog en stor By."

„Hovedsagen er, at han kommer sig," vedblev Shoking. „Vi maae dog have noget Udbytte af vore Bestræbelser. — Kan jeg faae ham at see?"

„Ja, nu skal jeg gaae med Dem op til ham."

Værten lukkede Døren ud til Gaden op paa Klem og saae sig om.

„Der er Ingen," sagde han.

Nu lukkede han Døren, tog Lampen og gik i Forveien ned i Kjælderen. Shoking fulgte efter ham.

Denne Kjælder saae ud som enhver anden Værtshuuskjælder; den var fuld af Tønder og Fade. Værten gik hen til det første af Fadene og dreiede paa Hanen. Strax aabnede Bunden paa Fadet sig som en Dør, og Shoking saae, at han, naar han blot bøiede Hovedet lidt, kunde gaae ind i Fadet.

Denne Vei førte til det Sted, hvor den dødsdømte Forbryder John Colden blev holdt skjult.

Da de to Mænd vare komme ind i det store Vinfad, trykkede Værten, som endnu bestandig havde den lille Lampe i Haanden, paa en skjult Fjeder, og den mærkværdige Dør lukkede sig strax. Den, som nu var kommen ned i Kjælderen, vilde ikke have kunnet opdage noget Mistænkeligt ved Vinfadet.

Det var et fugtigt og mørkt Hul, der var blevet valgt til John Coldens Opholdssted; det stødte lige op til en Kloak, og Dagens Lys var ikke i Stand til at trænge ind i det. Paa Bordet ved Patientens Seng stod der som en Følge deraf en Lampe, som brændte baade om Dagen og om Natten.

John fantaserede ikke længer, og han gjenkjendte strax Shoking.

„Hvorledes gaaer det, min stakkels Ven?“ spurgte Shoking, idet han greb hans Haand.

„Jeg føler ikke længer nogensomhelst Smerte,“ svarede John, „men jeg kan ikke røre mig, og hvis jeg prøvede paa at staae op, vilde jeg bestemt falde omkuld.“

„O, Du kommer nok snart igjen til Kræfter,“ bemærkede Shoking trøstende.

John Colden smilede veemodigt.

„I have Allesammen gjort Eder megen Umage for at redde mit Liv,“ sagde han.

„Det var jo kun vor Pligt. Det hedder jo: „Een for Alle, og Alle for Een“!“

„Og I ere Alle slupne heelskindede derfra?“ vedblev John Colden.

„Ja, — endnu idetmindste.“

„Den graa Mand?“ . . .

„Han er ligesaa godt skjult, som Du."

„Og Barnet?"

„Er i god Behold! Det have vi saaet anbragt i Kristus-Hospitalet."

„Naa, — og Du?"

„Jeg?" svarede Shoking smilende. „Ja, jeg er inat sluppet heelskindet ud af en meget farlig Situation."

„Nei, virkelig?"

Og Shoking fortalte Patienten, hvad der var forefaldet samme Aften.

„Hm!" sagde John Colden med Alvor. „Det er saaledes hverken Politiet eller Irlands naturlige Fjender, vi have Grund til at være bange for; det er Forræderne!"

„Saltfald skal denne Forræder da ikke længer lægge Hindringer i Veien for os!" sagde Shoking.

„Du er altsaa ganske vis paa, at Du har dræbt Tiggeren John?"

„Ja, for Pokker, det maa jeg da ansee for en afgjort Sag!" svarede Shoking. „Han maa da idetmindste være bleven bedøvet af det Slag, han fik i Hovedet, og saa er han naturligviis druknet!"

John forsøgte paa at reise sig op; men Kræfterne svigtede ham.

„Det er dog sælsomt!" sagde han smilende. „Jeg var ikke bange for at døe; resigneert og med faste Skridt gik jeg til Skafottet; men nu, da mit Liv er blevet frelst, er jeg bange, saa bange, at jeg, bogstavelig talt, undertiden er nærved at døe af Skræk!"

„Den Omstændighed har den graa Mand forklaret mig," svarede Shoking, „men jeg er ikke saa lærd, som han, og kan ikke længer huske de besynderlige Ord, som han betjente sig af."

Idet Shoking sagde dette, tog han sit Uhr op af

Lommen og saae paa det; thi nu eiede den forhenværende Tigger et Uhr.

„For Pokker!“ udbrød han. „Den graa Mand har nu ikke seet Noget til mig i to Gange fire og tyve Timer; han maa da troe, at jeg enten er død eller faldet i Hænderne paa Politiet! Det er over Midnat; — jeg maa derfor sige Dig Farvel; thi vor fælles Ven længes efter at faae Noget at vide om Dig.“

Efterat Shoking atter havde trykket Patientens Haand, forlode han og Værten det Sted, hvor John Colden var skjult.

Fem Minuter efter befandt Shoking sig ude paa Gaden. Han saae sig om, men kunde ikke opdage Nogen.

Da han kom hen til Kirkegaarden, forekom det ham dog, at han hørte to eller flere Personer tale sammen, og det varede da heller ikke ret længe, førend han fik Die paa to Skikkelser, der sadde paa en Grav.

Nu lagde Shoking sig ned og gav sig til at lytte. At Jorden, i Særdeleshed om Vinteren, er en fortræffelig Leder for Lyden, er en Kjendsgjerning, om hvilken Araberne og Indianerne ikke nære den ringeste Tvivl, ja, som enhver blot nogenlunde dygtig Jæger maa vide Besked om, og da Shoking lagde Øret mod Jorden, kunde han ogsaa tydelig høre, hvad de to Mænd, der sadde inde paa Kirkegaarden, sagde til hinanden.

Syttende Kapitel.

Hvad de to Mænd, hvis Stemmer han forøvrigt slet ikke kjendte, talte sammen om, havde maaskee aldeles ingen Betydning for John Colden, den graa Mand eller Shoking; i London, som i de fleste store Byer, gives der nemlig altid adskillige Individer, som ikke have Tag over Hovedet og derfor maae tilbringe Natten under aaben Himmel, og det naar jo meget sandsynligt, at de to Personer, som befandt sig inde paa Kirkegaarden, hørte til denne Kathegori.

Ikke desto mindre ansaae Shoking det for rigtigst at lytte til Samtalen, og han fik da ogsaa snart Grund til at glæde sig over, at han havde fattet denne Beslutning.

Den ene af de to Mænd sagde:

„Jeg er ganske vis paa, at jeg ikke tager feil."

„Du troer altsaa, at han bliver holdt skjult i Rotherithe?"

„Ja."

„Men hvorledes har Du dog kunnet faae det at vide?"

„Natten før Henrettelsen tilbragte jeg udenfor Newgate, og nu skal jeg fortælle Dig, hvad jeg oplevede der!"

„Godt! Jeg er lutter Øre!"

„I de sidste ti Aar har jeg været tilstede ved enhver Henrettelse. Klokken sex om Aftenen begav jeg mig altsaa paa Veien hen til Newgate; men ved Farrington-Road stødte jeg paa en saadan Masse Mennesker, at jeg nok kunde indsee, der maatte foregaae noget ganske Overordentligt der. Jeg hørte adskillige Personer tale sammen

i den irske Dialekt, som jeg selv baade forstaaer og taler som en Indfødt; da jeg var Matros, tilbragte jeg et Par Aarstid i Cork. — Naa, jeg fulgte med Strømmen, og pludselig sagde en Irlænder i sit Modersmaal til mig: „Er Signalet blevet givet?“ — Jeg svarede paa Lykke og Fromme, naturligviis i samme Dialekt: „Nei, endnu ikke.“ — Nu siger Irlænderen: „Det er jo oppe fra St. Pauls-Kirken?“ — „Ja, det troer jeg nok,“ svarer jeg. Derefter blev jeg revet med af Strømmen og befandt mig snart i Old-Bailey.“

„Og saaledes fik Du det Altsammen at see?“

„Ja, og derpaa fulgte jeg med Strømmen, da den trak sig tilbage og bortførte den Hængte, som var aldeles bevidstløs. Jeg troer virkelig, at jeg var den eneste Englænder, der var kommen ind i denne Skare.“

„Men hvorledes fik Du at vide . . .?“

„Naar Du ikke havde afbrudt mig, vilde Du allerede have faaet Dit Spørgsmaal besvaret. Efterat Irlænderne havde kastet Politibetjentene til Jorden, løb de ned til Themsen; jeg fulgte med dem, — det var jeg ligefrem nødt til, — og jeg saae da, at fire haandfaste Karle sprang ned i en Baad, lagde den Hængte i den og derpaa stødte fra Land.“

„Men det beviser jo endnu ikke Noget.“

„Jo, det gjør; thi jeg fulgte Baaden med Øinene.“

„Og den seilede til Rotherithe?“

„Ja.“

„Men hvoraf veed Du, at den ikke seilede videre? Maaskee gjorde den kun foreløbig Holdt der?“

„Hør videre! Den næste Dag vilde jeg seile fra Charing-Cross til Greenwich. Da vi vare komne til London-Bridge, fik vi nogle Passagerer ombord, og blandt disse saae jeg een af de fire Mænd, der havde roet den

Hængte bort. Denne Passageer steg iland ved Rotherithe."

„Og det faldt Dig ikke ind at følge efter ham?"

„Nei; thi den Gang vidste jeg endnu ikke, at den, som kunde opdage, hvor den Dødsdømte blev holdt skjult, vilde faae hundrede Pund Sterling. Da jeg fik det at vide, sagde jeg imidlertid til mig selv, at den Hængte maatte opholde sig i Rotherithe, og at jeg, naar jeg næste Gang traf paa min irske Ven, blot behøvede at følge efter ham; saa vilde jeg nok tilsidst opdage, hvor Fenierne holde John Colden skjult."

„Og det er derfor, at vi tilbringe Nat og Dag her paa Kirkegaarden?"

„Ja vel!"

„Men hidtil have vi da ikke gjort den allerringeste Opdagelse!"

„Naar vi blot ere taalmodige, naae vi nok tilsidst Maalet!"

Nu havde Shoking hørt Nok; lydløst reiste han sig op, og derpaa listede han sig bort.

„De to Fyre maa man holde Øie med!" tænkte han. „Imidlertid er Ulykken ikke saa stor, som jeg troede. Det er ikke Politiet fra Scotland-Yard, der er paa Spor efter os, men et privat Politi, der er en Afsødning af en forøvrigt ganske naturlig og derfor tilgivelig Lyst til at tjene Penge. Naa, naar disse to Krabater ere blevne ryddede af Veien, er den Fare overstaaet!"

Nu tog Shoking Benene paa Nakken, og skjøndt Southwark ligger en Miilsvei fra Rotherithe, varede det dog neppe tre Kvarteer, inden han stod udenfor den katholske Domkirke, St. Georgs-Kirken.

Der herskede den dybeste Stilhed i Omegnen af Kir-

ken. Toppen af dennes Klokketaarn vilde, paa Grund af den tætte Taage, ikke have været synligt, hvis et Lys ikke havde glimtet deroppe som en lille Stjerne.

Idet Shoking saae paa dette Lys, bankede hans Hjerte voldsomt.

„Godt!“ tænkte han. „Herren har dog altsaa været saa klog, ikke at gaae ud!“

Nu gik Shoking langsmed det Gitter, der omgiver Kirkegaarden, hen til den Dør, som Kirkebetjenten aabnede ved Daggry, og igjennem hvilken Dick Harrissons ulykkelige Moder gik ind paa Kirkegaarden for at bede ved sin Søns Grav.

Gitterdøren var ikke lukket, og Shoking gik ind paa Kirkegaarden.

Denne Gang skjælvede han ikke, saaledes som hiin Nat, da han, ledsaget af den graa Mand, var gaaet herind for at grave Dick Harrissons Ligkiste op. Shoking var ikke længer bange for de Døde; hans Omgang med den graa Mand havde gjort ham stærk; den havde forvandlet ham til Filosof. Rolig gik han derfor imellem Gravene hen til Kirkens lille Bagdør og bankede sagte paa denne.

Døren blev aabnet; men der viste sig ikke noget Lys, og Shoking maatte gaae ind i den mørke Kirke. —

„Er det Dem?“ spurgte en Stemme ham.

„Ja“, svarede Shoking.

Nu greb en Mand hans Haand, og Stemmen vedblev:

„Kom kun! Han er deroppe; . . . han er nylig kommen hjem.“

„Hvad for Noget? udbrød Shoking. „Har han fordristet sig til at gaae ud iaften?“

„Ja!“

„Hvilken Uforsigtighed!“

Den gamle Kirkebetjent førte nu Shoking op i Klokketaarnet, og da de vare komne til det sidste Trappeafsats, sagde han:

„See saa! — De kjender jo Veien?“

„Ja vel! — Det er jo heelt oppe?“

„Ganske rigtigt! — Jeg bliver her og passer paa“, sagde den gamle Mand.

Shoking gik nu alene op ad de faa Trappetrin, der vare tilbage, og snart traadte han ind i det lille Værelse, i hvilket Irlænderinden Jenny og hendes Søn i to Døgn havde holdt sig skjulte. Nu tjente dette Værelse til Skjulested for den graa Mand, som, efterat John Colden var bleven frelst, havde hele Politiet i London i Hælene paa sig. Ved et Bord, der var bedækket med Bøger og Papirer, sad den graa Mand og røg Tobak.

Da han fik Øie paa Shoking, lagde han den Bog, i hvilken han havde været ifærd med at læse, fra sig og sagde:

„Naa, er Du der? Hvor har Du været henne saa længe?“

Shoking fortalte nu i Korthed, hvad han havde oplevet den Aften.

Den graa Mand rynkede Panden, da Shoking kom til Samtalen imellem de to Mænd paa Kirkegaarden i Rotherithe.

„Hm!“ sagde han. „I Rotherithe kan John ikke opholde sig til evig Tid; det er en afgjort Sag.“

„Men hvis han nu forlod sit Skjulested — og blev opdaget?“ bemærkede Shoking.

„Du siger jo, at han nu igjen er ved sin fulde Fornuft?“

„Ja, det er han.“

„Og han har ikke længer Feber?“

„Nei.“

„Godt! Saa kan jeg iværksætte min Plan.“

Og da Shoking ikke syntes at forstaae disse Ord, vedblev den graa Mand:

„Jeg kjender et Middel, ved hvilket jeg kan gjøre John aldeles ukjendelig. Jeg vil forandre hans Ansigts- og Haarfarve. Naar Du næste Gang faaer ham at see, vil han være forvandlet til en sorthaaret Mulat. Du kan nok begribe, at ikke engang Calcraff vilde kunne gjenkjende ham, naar han have forandret sig i den Grad.“

„Men“, indvendte Shoking, „hvorfor tog De da ikke strax Deres Tilflugt til det Middel?“

„Fordi jeg vilde have dræbt ham, hvis jeg havde anvendt det, saalænge han havde Feber.“

„Men nu?“

„Nu, da han ikke længer har Feber, indestaaer jeg for ham.“

Shoking kløede sig bag Øret. Smilende saae den graa Mand et Øieblik paa ham, og derpaa sagde han:

„Jeg tør vædde paa, at der er Noget, Du gjerne vilde sige til mig.“

„Ja, ganske vist“, indrømmede Shoking.

„Godt, — saa tal!“

Og den graa Mand rullede sig ganske rolig en Cigaret.

Attende Kapitel.

Det var ikke af Forlegenhed for at finde de rette Ord, at Shoking havde kløet sig bag Øret. I England er hele Befolkningen parlamentarisk dannet; paa de mange politiske „Meetings", der blive afholdte, lærer Enhver at udtrykke sine Tanker.

Nogle gaae lige løs paa Maalet, Andre foretrække Omveie. Til den sidste af disse Klasser hørte Shoking.

„Herre", sagde han, „aldrig har Irland mere, end nu, trængt til at blive godt ledet."

„Troer Du det?" spurgte den graa Mand.

„Ja", vedblev Shoking, „tidligere nærede England nemlig Foragt for Irland, fordi dette konspirerede i Lønndom."

„Nei virkelig?"

„Men nu er Irland traadt ud af Mørket!"

„Ah!"

„Det har kastet Masken og tilbudt sin gamle Fjende en Kamp ved høilys Dag. Irland har vovet at rive en bødsdømt Forbryder ud af Bøddelens Hænder; — Irland er stærkt, og England er bange!"

„Videre! Videre!" sagde den graa Mand smilende. „Du tager jo Luven fra selve O'Connell, hvad Veltalenhed angaaer!"

„Irland er stærkt — og det er svagt!" vedblev Shoking, der fandt det hensigtsmæssigt at anvende en oratorisk Vending.

„Stop! Nu er jeg ikke længer med", sagde den graa Mand. „Du maa forklare Dig nærmere!"

„Igaar var Irland stærkt; thi den Gang havde det

en Høvding, som ledede det, som gav det gode Raad, som kunde . . ."

Her afbrød den graa Mand ham.

„Og hvad er der da blevet af denne Høvding, siden Du taler om ham, som om han var forsvunden?" spurgte han.

„Han holder sig skjult!"

„Naa, ja?"

„Ja, det var netop derom, jeg vilde tale", vedblev Shoking. „Hvorfor holder denne Høvding sig skjult?"

„Fordi Politiet er lige i Hælene paa ham, og fordi han ikke gjerne vil falde i Hænderne paa det; thi saa . . ."

Nu var det Shoking, der afbrød ham.

„Hvis John Colden faldt i Hænderne paa Politiet, vilde han atter blive hængt", bemærkede han.

„Og hvis den Høvding, Du taler om, faldt i Hænderne paa Politiet, vilde han ligeledes blive hængt!" sagde den graa Mand.

Nu havde Shoking bragt ham saa vidt, som han vilde.

„Men John Colden falder ikke i Hænderne paa Politiet", sagde han.

„Troer Du ikke?"

„Eller hvis han skulde være saa uheldig, vilde Politiet dog ikke kunne kjende ham igjen."

„Men . . ."

„John Colden er altsaa langt heldigere stillet, end den omtalte Høvding; thi denne Sidste vilde strax blive gjenkjendt."

„Min gode Shoking", sagde den graa Mand, smilende, „jeg har hørt paa Dig med den største Taalmodig-

heb, skjøndt jeg lige strax vidste, hvad det var, Du vilde sige."

Shoking saae ganske forbauset paa den graa Mand.

„Du mener", vedblev denne, „at siden jeg kan gjøre John Colden ukjendelig og derved beskytte ham imod enhver Forfølgelse, kunde jeg gjerne gjøre mig selv den samme Tjeneste?"

„Ja, det er rigtignok netop min Mening", sagde Shoking.

„Og tilsyneladende har Du Ret", vedblev den graa Mand.

„Ja, ikke sandt?"

„Men i Virkeligheden har Du Uret!"

„Det forstaaer jeg ikke."

„Nei, naturligviis; — men hør mig! Hvem og hvad er John Colden? En fattig irsk Skomager, der aldrig har været nogen smuk Mand, og som ikke vil lide noget stort Tab ved den Forandring, der nødvendigviis maa foregaae med ham."

„Det er sandt", indrømmede Shoking.

„Jeg for mit Vedkommende", vedblev den graa Mand, „er kun otte og tredive Aar gammel, — og see nu engang paa mig!"

„O, — De er en smuk Mand!" udbrød den forhenværende Tigger med dyb Beundring.

„Og jeg har Brug for mit smukke Ydre", vedblev den graa Mand, „thi jeg ønsker, at en smuk Kvinde skal blive forelsket imig."

Shoking foer sammen.

„Der existerer en ung Pige, som har erklæret sig for min dødelige Fjende", vedblev den sælsomme Mand.

„Det er Lord Palmures Datter, — ikke sandt?"

„Jo."

„Naa, — og saa?" spurgte Shoking ivrig.

„Saa har jeg sat mig i Hovedet, at hun skal blive forelsket i mig! — Forstaaer Du mig?"

„Men . . . hvorfor? . . ."

Den graa Mand svarede ikke strax; men der spillede atter et Smiil paa hans Læber.

„De er altsaa forelsket i hende?" spurgte Shoking.

„Nei, endnu ikke"

„Men. . . ."

„Naar hun bliver forelsket i mig", afbrød den graa Mand ham her, „gaaer Irland af med Seiren. Du kan altsaa nok indsee, at jeg har Brug for mit smukke Ydre."

„Men", indvendte Shoking, „den unge Pige er jo Deres Fjende?"

„Ja, det er hun."

„Hvorledes skulde hun saa kunne blive forelsket i Dem?"

Den graa Mand svarede rolig:

„Hun vil blive forelsket i mig, fordi Hadet er den sikkreste og nærmeste af de Veie, der føre til Kjærligheden."

I dette Øieblik syntes den graa Mands Ansigt at blive aldeles forvandlet; nu straalede det af Ungdom, Skjønhed og overlegen Magtfylde.

Fuldstændig blændet bøiede Shoking sig næsten i Støvet.

„O, Herre, Herre", udbrød han, „hvem er De dog?"

„Jeg er en falden Engel", svarede den graa Mand,

„som Gud hor skjænket Anger og ladet beholde Villie og Energi!"

Og dermed var Blændværket forsvundet. Den Straaleglands, der et Øieblik havde omgivet denne brede Pande, som straalede af Intilligents var ikke længer til at opdage; den graa Mand blev nu atter den tungsindige og blide Menneskeven, som Shoking første Gang havde truffet i Værtshuset „Sorte Hest."

Efter en kort Pause tog den graa Mand atter Ordet.

„Nu maa vi træffe nærmere Aftale om John Colden", sagde han. „Det kan ikke gaa an, at han paany bliver indespærret i Newgate; forat han vedblive at tjene vor Sag, maa han kunne bevæge sig frit omkring i Londons Gader."

„Ja", sagde Shoking.

Den graa Mand tog sin Lommebog frem, rev et Blad ud af den og skrev nogle Ord paa det.

„Imorgen tidlig", sagde han, „gaaer Du hen til en Materialist."

„Ja vel, Herre!"

„Og ham beder Du om at lave den Mixtur, jeg her har skrevet op. Derpaa vender Du tilbage til Rotherithe og faaer John Colden til at tage Mixturen, men i to Portioner, med en Times Mellemrum."

„Og saa bliver han til en Mulat?" spurgte Shoking.

„Ja, efter en Timestids Forløb."

„Men . . . hans Haar?"

„Du lader nogle Draaber af Mbturen blive tilbage i Flasken; dem hælder Du ud i Haanden og gnider saa Johns Hoved af alle Kræfter. Nu er hans Haar rødt; men Du vil snart see det blive sort."

„Skal skee!" sagde Shoking, som ikke nærede den

ringeste Tvivl om, at Alt vilde gaae saaledes, som hans Herre sagde.

„Hvorledes er det med Jefferies' Datter?" spurgte den graa Mand nu.

„Nu er hun oppe, ja, kan endog spadsere lidt omkring ude i Haven."

„Det er godt; — imorgen agter jeg at see til hende."

„De vil virkelig indlade Dem paa det Vovestykke at gaae ud?"

„Ja, jeg vil."

„Men hvis der nu tilstødte Dem en Ulykke?"

„Jo vist!" sagde den graa Mand. „Nei, der vil endnu løbe meget Vand i Stranden, inden min Dødsstund kommer! . . . . Farvel, Shoking! Lad mig nu see, at Du aldeles nøiagtig retter Dig efter, hvad jeg har sagt Dig, og ikke gjør Dig skyldig i nogen ubesindig Handling!"

Og med en Bevægelse med Haanden afærdigede den graa Mand nu Shoking.

Nittende Kapitel.

Den Kone, som havde fortalt Shoking, at hun ikke havde kunnet faae sin Mand sat paa fri Fod, uagtet

hun fire Gange havde begivet sig hen til Gjældsfængslet og hver Gang havt Pengene i Lommen, havde kun sagt den rene Sandhed. Gouvernøren havde viist sig meget stridig og paastaaelig, og Paddy havde maattet tilbringe en Nat endnu i White-Cross.

Derpaa havde Paddys Kone henvendt sig til sin Mands Kreditor, og denne, der i alt Fald var en ærlig Mand og desuden nok havde Lyst til at faae sine Penge, havde sagt til hende:

„Gaa De kun hjem, og giv imorgen tidlig, Klokken sex Møde i Fængslet; jeg skal da være der, og det Hele skal strax blive bragt i Orden!"

Paddys Kone, der hed Lisbeth, var nu vendt tilbage til Southwark, idet hun sagde til sig selv:

„Det er da i alt Fald ikke min Skyld, at Miss Ellen iaften maa vente forgjæves paa Paddy!"

Hendes Forventning gjorde det umuligt for hende at lukke et Øie hele Natten; men den næste Dag gik Alt godt; Gouvernøren indrømmede, at han havde taget feil, og gav Paddy en halv Krone som et Slags Erstatning, fordi den stakkels Fyr havde tilbragt en heel Nat mere, end han behøvede, i Gjældsfængslet.

Meget glad gik Paddy sin Vei, Arm i Arm med sin Kone, og da han var kommen ud paa Gaden, spurgte han hende, hvem det var, der havde betalt hans Gjæld.

„Det er Miss Ellen", svarede hun.

Paddy studsede og saae næsten forskrækket ud.

„Saa har hun vel sagtens Brug for mig?"

„Ja, — hun ventede Dig allerede igaar Aftes."

„Hvor?"

„Ved Havelaagen."

Efter en kort Pause sagde Paddy:

„Hør en Gang, Kone, den smukke og rige Miss Ellen er en ondskabsfuld Skabning!“

„Det veed jeg nok“, svarede Lisbeth koldt, „men naar hun har Brug for Fol, betaler hun dem godt.“

„Men hvis hun nu fik os til at begaae en slet Handling?“

Lisbeth trak paa Skulderen.

„Naar man er fattig og har to Børn at stoppe Munden paa, maa man ikke være altfor kræsen med Hensyn til sit Arbeides Beskaffenhed“, sagde hun.

„Kone“, vedblev Paddy, „det gjør mig næsten ondt, at jeg er kommen ud af Fængslet.“

„Det overrasker mig slet ikke“, svarede Lisbeth ærgerlig, „Du har jo altid holdt meest af at ligge paa den lade Side.“

Stødt over denne Bebreidelse, sagde Paddy:

„Du veed jo nok, at jeg dog altid tilsidst retter mig efter Dine Ønsker.“

„Det er vist ogsaa det Klogeste!“

„Siden Miss Ellen, der ikke har næret nogen Medlidenhed med os i vor Nød, nu selv opsøger os, maa hun bestemt ønske paa noget Forfærdeligt. Hvis Du ønsker det, skal hun nu igjen finde et villigt Redskab i mig; men dersom jeg saa en skjøn Dag bliver hængt, har Du ikke Noget at bebreide mig; — vil Du huske det?“

„Ja,“ svarede Lisbeth med en mørk Mine.

„Godt,“ sagde Paddy, „saa har Du Ret! En fattig Mand som jeg har ikke Raad til at være kræsen.“

Og nu var det Paddys faste Beslutning, blindt at adlyde Miss Ellen.

Da han kom hjem, modtoge hans Børn ham med den inderligſte Glæde, og den ſtakkels Mand ſagde til ſig ſelv:

„Ja, det er min Pligt at ſørge for dem, — ſaalænge jeg kan!“

Nu ſagde Lisbeth til ham:

„Miſs Ellen ventede Dig igaar Aftes; men rimeligviis venter hun Dig igjen iaften.“

„Jeg ſkal ogſaa nok gaae hen til hende“, ſvarede Paddy.

Efterat han havde ſpiiſt tilaften, gik Paddy ud, idet han ſagde:

„Nu maa jeg ſee, hvorledes det gaaer mine Kammerater.“

Dermed meente han at han havde i Sinde at ſværme omkring paa alle Kneiperne i hele Kvarteret.

„Glem ikke, at hun venter paa Dig“, bemærkede Lisbeth.

„Jeg ſkal nok huſke det“, ſvarede Paddy, idet han lukkede Døren efter ſig.

Paddy gik førſt ind i det ſelvſamme Værtshuus, udenfor hvilket Miſs Ellen den foregaaende Aften var bleven fornærmet af Pøbelen.

Paa den Tid af Aftenen var der ikke mange Gjæſter tilſtede. Henne ved Diſken ſadde to Tiggere og drak Øl, blandet med Genever. Den ene af dem kjendte Paddy og rakte ham Haanden, idet han ſagde:

„Hvor i Alverden har Vorherre havt Dig henne ſaa længe?“

„Jeg har i et Par Maaneder havt Arbeide nede i Greenwich“, ſvarede Paddy, ſom ikke ſkjøttede om at fortælle, at han havde ſiddet arreſteret.

„Har Du tjent mange Penge?“

„Nei! Nu tildags er der Ingen, som betaler ordentlig.“

De to Tiggere saae paa hinanden, og den af dem, som hidtil havde ført Ordet, vedblev:

„Saavidt jeg veed, har Du ganske gode Kræfter?“

„Saamænd!“ svarede Paddy beskedent. Han var virkelig en sand Herkules.

„Vi kunde nok have Lyst til at faae Dig til Kammerat.“

„Hvad gjælder det?“

„Et indbringende Stykke Arbeide.“

„Og det er?“ spurgte Paddy.

„Naar Du har tømt Dit Glas, ville vi gaae udenfor; saadanne Ting drøfter man bedst under aaben Himmel.“

Det lod Paddy sig ikke sige to Gange; han tømte sit Glas i eet Drag, kastede et Pengestykke paa Bordet og gik sin Vei.

„Du veed vel nok, hvad der forefaldt for et Par Dage siden?“ spurgte Tiggeren, da de vare komne udenfor. „Jeg mener, at en Delinkvent blev frelst, da han allerede hang og dinglede i Galgen.“

„Ja, jeg har hørt tale derom“, svarede Paddy; i White-Cross vidste man nemlig ret god Besked med, hvad der forefaldt i Verden.

„Den, som kan faae Fingre i Delinkventen, faaer en Belønning udbetalt af Politiet. Idag er denne Belønning bleven forhøiet fra hundrede til tohundrede Pund. Sværmer Du for Irland og Irlænderne?“

„Nei“, svarede Paddy.

„Saa hør! Jeg er paa Spor efter Delinkventen; han bliver bestemt holdt skjult i Rotherithe. Vil Du nu yde os en Haandsrækning? Faae vi fat paa ham, maae vi bruge Næverne, ja, maaskee endog Knivene; men tohundrede Pund faaer man da heller ikke hver Dag Leilighed til at tjene! — Naa, er Du saa med?"

„Dertil kan jeg endnu hverken svare Ja eller Nei", sagde Paddy.

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg iaften har bestilt Arbeide."

„Hvor?"

„Paa Belgrave-Square."

„Du gjorde klogest i at gaae med os."

„Senere kan jeg maaskee støde til Eder."

„I Rotherithe."

„Ja vel!"

„Naar skulde det være?"

„Henved Midnat."

„Godt!" sagde Tiggeren. „Saasandt som jeg hedder Nicholas og er en god Englænder, skal Du blive modtaget som en Broder, hvis Du kommer!"

„Hvor kan jeg træffe Eder?"

„I Nærheden af Kapellet, — maaskee endog inde paa selve Kirkegaarden."

„Jeg skal nok komme", sagde Paddy.

Og nu begav han sig paa Veien til Westminster, idet han sagde til sig selv:

„Jeg veed rigtignok endnu ikke, hvad Miss Ellen vil mig; men det veed jeg, at jeg langt hellere, end at tjene hende, vilde yde disse to Fyre en Haandsrækning,

skjøndt det aabenbart er et farligt Stykke Arbeide, de ville have, jeg skal indlade mig paa!"

Tyvende Kapitel.

Nu maae vi liste os ind i Lord Palmures Hotel og gaae igjennem den til dette hørende Have, i hvis nordvestlige Hjørne der ligger en lille Pavillon.

I denne Pavillon har Miss Ellen de to sidste Dage siddet og arbeidet. Efterat have spiist tilaften sammen med sin Fader, og efterat have seet denne begive sig hen til Parlamentet, er hun gaaet ind i denne Pavillon, hvor hun om Sommeren pleier at sidde og læse, men i hvilken der nu er lagt i Kakkelovnen.

Tjenestefolkene have faaet Ordre til ikke at forstyrre hende.

Den foregaaende Aften havde Miss Ellen gjentagne Gange aabnet den lille Laage, ved hvilken Paddy efter Aftale skulde give Møde; men Paddy var ikke kommen, og ved Daggry havde den unge Pige fundet det rigtigst at forlade Pavillonen. I Løbet af Dagen havde hun med temmelig korte Mellemrum spurgt Portneren, om en simpeltklædt Mand ikke havde ønsket at faae hende i Tale; men bestandig havde hun faaet et benægtende Svar paa dette Spørgsmaal.

Nu, Klokken ti om Aftenen, sad Miss Ellen atter inde i Pavillonen. Imidlertid var hun ikke alene der;

hun talte med en meget mager Mand, der var klædt i Sort fra Top til Taa, og som saae ud til at være meget alvorlig. Denne Mand var den velærværdige Mr. Peters Town, med hvem Miss Ellen havde truffet Aftale om denne Sammenkomst.

De talte hviskende sammen; men fra Tid til anden afbrød Miss Ellen sig selv for at lytte.

„Venter De Nogen, Miss Ellen?“ spurgte Præsten.

„Ja, jeg venter den Mand, der skulde være kommen herhen igaar.“

„Han kom altsaa ikke?“

„Nei, og det undrer mig meget; thi jeg gav hans Kone saamange Penge, som hun behøvede for at faae ham udløst af Gjældsfængslet.“

„Hvor stort var det Beløb?“

„Ti Guineer.“

„De kan være ganske rolig“, sagde Præsten nu. „Saften kommer han nok; men igaar Aftes kunde han ikke komme.“

„Og hvorfor ikke?“

„Fordi han først imorges blev sat paa fri Fod.“

Og nu fortalte Præsten, at han selv om Morgenen var gaaet hen til White-Cross for at sætte en Kirkebetjent fra St. Pauls-Kirken i Frihed, og at han der havde hørt, at Fængslets Gouvernør den foregaaende Dag havde holdt en saa god Frokost, at han havde seet dobbelt, d. v. s. antaget eet Nul for to.

„Saa er Alt iorden!“ sagde Miss Ellen. „Denne Mand kan være os til megen Nytte.“

„Virkelig?“

„Jeg har jo allerede fortalt Dem, at hans Familie er bleven understøttet af en katholsk Præst.“

„Ja, af Feniernes hemmelige Overhoved, Abbed Samuel."

„Han er nok en af deres Høvdinger, men ikke deres egentlige Overhoved."

„Maaskee."

„Ved Hjælp af denne Mand kunne vi forfølge Abbed Samuels Spor, og ved Hjælp af Abbed Samuel kunne vi opdage den graa Mands Tilflugtssted."

„Meget godt", sagde Præsten, „men, Miss Ellen, De maa dog indrømme, at den strenge Overholdelse af Lovene ødelægger os her i det frie England!"

„Hvad vil De sige dermed?"

„Abbed Samuel er jo Sjælen for den katholske Geistlighed i London."

„Ja, ganske vist."

„Der er Ingen, som nærer Tvivl om, at han er en af det irske Parties Høvdinger.

„Det er jeg for mit Vedkommende overbeviist om."

„Han vidste, at John Colden vilde blive frelst."

„Det kan der ikke være to Meninger om."

„Maaskee havde han endog selv forberedt Delinkventen paa denne Begivenhed; thi han udbad sig og fik Tilladelse til at tilbringe den formeentlig sidste Nat sammen med ham."

„Naa, ja?"

„I ethvert andet Land vilde alt dette være mere end tilstrækkeligt for Politiet; det vilde lade ham arrestere og overdrage en dygtig Jurist det Hverv at faae ham til at bekjende."

„Ganske vist", svarede Miss Ellen, „men i England blive Lovene strengt overholdte, og man kan ikke berøve et Menneske Friheden, førend man seer sig i Stand til at overbevise ham om, at han er en Forbryder."

„Ak, det er kun altfor sandt!“ sagde Præsten. „Vi have ikke engang kunnet faae den ene Betjent ved St. Pauls-Kirken arresteret!“

„Hvorfor vilde De have ham arresteret?“

„Har De ikke læst i Bladene, at der, Aftenen førend John Colden skulde hænges, straalede et stærkt elektrisk Lys fra St. Pauls-Kirkens Kuppel?“

„Jo, det har jeg læst.“

„Dette Lys var det Signal, der skulde samle Fenierne i Nærheden af Newgate.“

„Og hvem havde da tændt dette Lys?“

„Ja, den i saa Henseende anstillede Undersøgelse førte vel til en moralsk Overbeviisning, men ikke til juridisk Vished.

„Og den moralske Overbeviisning?“

„Udpegede den omtalte Kirkebetjent som den Skyldige. Klokken otte om Aftenen lukke de to Kirkebetjente St. Pauls-Kirkens Porte og blive ene tilbage i Kirken. Hiin Dag var den ene af dem bleven arresteret for Gjæld; den Anden var saaledes alene om Aftenen. Den næste Dag paastod denne Mand, at han ikke havde seet Noget til det elektriske Lys. Det Apparat, der har fremkaldt dette, har man heller ikke kunnet finde. Da man nu fik at vide, at den arresterede Kirkebetjent var bleven sat i Fængsel paa sin egen Svigerfaders Forlangende, fik Fyren naturligviis sin Afsked; men nærmere kunde man heller ikke komme ham.“

„Tys!“ sagde Miss Ellen pludselig. „Hør!“

Hun gik hen til Vinduet og aabnede det.

Paa en eiendommelig Maade blev der banket paa Havelaagen.

„Det er den Mand, vi vente paa“, sagde den unge Pige. „Nu skal jeg aabne Laagen for ham.“

Som sagt, saa gjort. Det var virkelig Paddy, der havde banket paa Laagen, og idet Miss Ellen vendte tilbage til Pavillonen, sagde hun til ham:

„Følg mig!"

Da Paddy fik Øie paa Præsten, syntes han at blive overrasket; men Miss Ellen sagde til ham:

„I denne Herres Nærværelse kan Du frit udtale Dig, Paddy, det er vor Ven! Og glem saa ikke, at jeg kan gjøre Din Lykke!"

Paddy bukkede dybt og svarede:

„Naa, jeg haaber virkelig, at Mylady har noget Arbeide til mig; thi jeg afslog nylig et meget fordeelagtigt Tilbud."

„Nei, virkelig?" sagde Miss Ellen. „Og hvad var det for et Tilbud?"

„Det lader til, at Politiet har udlovet en Belønning paa tohundrede Pund til den, der kan opdage John Colden."

Baade Præsten og den unge Pige fore sammen.

„Naa ja, — og saa?" spurgte Miss Ellen.

„Saa gjorde to af mine Kammerater, der troe, at de ere paa Spor efter den Dødsdømte, mig det Forslag, at jeg skulde hjælpe dem med at faae Fingre i ham."

„Er det muligt?" udbrød Miss Ellen, hvis Øine straalede af Glæde.

Den velærværdige Peters Town havde nylig været ligbleg; men nu var han pludselig Øieblikket ildrød i Hovedet.

Een og tyvende Kapitel.

Hvad foresaldt der nu imellem Præsten, Miss Ellen og Paddy?

Derom kunne vi ikke sige Andet, end at Paddy, da han efter en Timestids Forløb forlod de to Førstnævnte, sagde til sig selv:

„Saa har jeg da solgt mig med Hud og Haar til disse to Djævle! Naar man er fattig og bliver fristet af rige Folk, kan det ikke nytte, man har de bedste Forsætter; saa bliver man dog tilsidst Forbryder!"

Og idet den stakkels Mand udstødte et dybt Suk, begav han sig paa Hjemveien.

Da han kom til St. Georgs Kirke og sik Die paa det Lys, der brændte oppe i Kirketaarnet, anstillede han følgende Betragtning:

„Det kunde dog nok være, at Nichols og hans Kammerat ere paa Vildspor! Rotherithe bliver saa godt som udelukkende beboet af Protestanter; de irske Arbeidere foretrække at boe i Wapping. Den dødsdømte Forbryder, der blev redbet og bortført, hedder jo John Colden og er Katholik; sandsynligviis ere hans Redningsmænd ligeledes Katholiker; jeg finder det derfor rimeligere, at han bliver holdt skjult i Southwark, end i Rotherithe."

Og idet Paddy endnu en Gang saae paa Lyset oppe i Klokketaarnet, sagde han:

„Jeg har nu ogsaa min Idee!"

Derpaa fortsatte han sin Vandring, og efter en halv Times Forløb var han hjemme.

Børnene vare allerede gaaede til Ro; men hans

Kone sad endnu oppe; med spændt Forventning havde Lisbeth imødeseeet Paddys Hjemkomst.

Endelig traadte hendes Mand ind i Hytten; han var bleg, men rolig.

„Godaften, Lisbeth", sagde han.

Han saae paa de slumrende Børn og sagde derpaa med et bittert Smiil:

„Jaften kan man dog see paa dem, at de have faaet Noget at leve af."

„Og derfor kunne vi takke Miss Ellen; hun er saa god", svarede Lisbeth.

Paddy trak paa Skuldrene.

„Har Du talt med Miss Ellen?" spurgte Konen.

„Ja, jeg har!"

Og Paddy satte sig ned ved Kakkelovnen, stoppede sig en Pibe og gav sig til at ryge, uden at sige et Ord mere.

Efter en Pause vedblev Lisbeth urolig:

„Du seer just ikke synderlig fornøiet ud, Paddy!"

„Hm! Man kan da ikke altid være i lige godt Humør", sagde han.

„Var Miss Ellen uvenlig imod Dig?"

„Nei, tværtimod!"

„Fik Du Noget at fortjene?"

„Ja."

Og han røg videre. Efter en længere Pause, som hans Kone ikke vovede at afbryde, sagde han imidlertid:

„Naar kommer Abbed Samuel herhen?"

„Imorgen. Sagde jeg Dig ikke, at han besøger os hver Søndag?"

„Jo, det er sandt, det sagde Du! . . . Og det er jo en brav Mand?"

„Han har været en Engel imod os!“ svarede Lisbeth begeistret.

Med et meget bittert Smiil sagde Paddy nu:

„Godt! . . . Saa lad os da forraade denne Engel!“

Lisbeth foer sammen.

„Vi maae forraade ham, fordi Miss Ellen vil have, at vi skulle gjøre det“, vedblev Paddy.

„Ah!“

„Og nylig bemærkede Du jo ganske rigtig, at fattige Folk ikke maae være kræsne, men blindt tjene dem, der betale dem godt for deres Uleilighed.“

„Det er sandt“, svarede Lisbeth med et dybt Suk.

„Altsaa: Miss Ellen befaler os at forraade Abbed Samuel.“

„Men hvorledes skulle vi bære os ad dermed?“

„Det skal Du snart faae at vide! . . . Først og fremmest maa jeg dog sige Dig, hvilken Løn vi faae for vort Forræderi!“

„Ja, tal, . . . tal!“ sagde Lisbeth, hvis Øine funklede af Begjærlighed.

„Saasnart som vi have forraadt Abbed Samuel, eller rettere: en af Abbed Samuels Venner, der har Miss Ellen til Fiende, skulle vi forlade London.“

„Ah!“

„I Grevskabet Lancaster ligger der et smukt Huus; dette med tilhørende Marker og Enge forærer den ædelmodige og gavmilde Miss Ellen os!“

„Er det muligt?“ udbrød Lisbeth. „Jeg tør neppe troe paa en saadan Lykke!“

„Det er ikke blot muligt, men vist“, svarede Paddy bedrøvet. „Siig mig, Lisbeth, der kan vel ikke være

Tale om, at vi skulde give Afkald paa alt dette og vedblive at være retskafne Mennesker?"

„Og Dine Børn?" sagde Lisbeth.

Paddy kastede et mørkt Blik paa de to Børn, der endnu bestandig sov de Retfærdiges Søvn.

„Du har Ret!" sagde han.

I nogen Tid sad han endnu og grublede; men pludselig foer han sammen, da Klokken fra et Kirketaarn i Nærheden slog eet Slag.

„Nu gaaer Klokken til tolv!" sagde han, idet han reiste sig.

„Hvor gaaer Du hen?" spurgte Lisbeth.

„Ud til Rotherithe."

„Hvad vil Du der?"

„Efterleve Miss Ellens Befalinger", svarede Paddy. „Nichols venter mig ude paa Kirkegaarden. — Farvel, Kone!"

Og efterat Paddy endnu en Gang med inderlig Ømhed havde betragtet de slumrende Børn, gik han sin Vei.

Da Lisbeth ikke længer kunde høre Lyden af hans Skridt, sagde hun halvhøit:

„Naar Alt kommer til Alt, er denne Abbed Samuel dog kun en Irlænder, og ved at forraade en Irlænder gjør man sig jo fortjent af det frie England!"

To og tyvende Kapitel.

Paddy begav sig altsaa paa Veien til Rotherithe. Han gik meget hurtig og sagde underveis til sig selv:

„Nichols har naturligviis ikke den fjerneste Anelse om, at jeg tjener ti Gange saa Meget, som han, hvis det lykkes os at opdage det Sted, hvor den dødsdømte Forbryder bliver holdt skjult. Politiet betaler ganske vist godt; men Miss Ellen betaler dog endnu bedre! . . . Hvad John Colden angaaer, har jeg ikke det Ringeste imod at indlade mig paa Foretagendet; den Fyr kjender jeg ikke, og Verden forgaaer vel neppe, fordi der er een Irlænder mere eller mindre i den! . . . Men den Anden, . . . denne Præst, der saa kjærlig har taget sig af mine Børn! . . . Ja, tilvisse, jeg er en stor Skurk! . . . Men Lisbeth vil jo have det! . . .“

Og den stakkels Mand, der var et Offer for Fattigdommens haarde Tryk og en Slave af sin Kones Jernvillie, udstødte en vild, uhyggelig Latter.

Som det vil erindres, havde Nichols sat Paddy Stævne paa Kirkegaarden, hvor den Førstnævnte nu havde tilbragt to Nætter.

Nichols havde saa omtrent været med til Alt; han var som en Følge deraf en meget erfaren Mand, og hvis Nogen skulde kunne betegnes som særlig skikket til at fortjene den af Politiet udlovede Belønning, maatte det være ham. I ethvert andet Land vilde Nichols heller ikke have anseet det for nødvendigt at anmode Andre om Bistand, men ubetinget have stolet paa sit Instinkt og sin fine Næse; i ethvert andet Land vilde han nemlig kun have behøvet at opdage den Dødsdømtes Tilflugtssted og gjøre Politiet bekjendt med dette; det vilde saa have

været Politiets Sag at bemægtige sig Forbryderens Person. I England gaaer Sligt imidlertid ikke saa glat; enhver Englænder er „Herre i sit Huus", og til at krænke Huusretten kan Politiet kun blive bemyndiget ved en formelig Parlaments-Befaling, som neppe bliver udstedt et Par Gange i Løbet af et heelt Aarhundrede.

Som en Følge deraf havde Nichols adskilligt Mere at gjøre, end at opdage det Sted, paa hvilket den Dødsdømte blev holdt skjult; naar han havde fundet dette Sted, maatte han tillige skaffe sig Adgang til det og, med nogle dristige Kammeraters Bistand, bemægtige sig Delinkventens Person og slæbe ham ud paa Gaden; thi kun der er Politiet egentlig hjemme.

Nu havde Nichols anstillet den meget rigtige Betragtning, at John Colden, der havde havt over tusind Mennesker til sin Raadighed, da det gjaldt om at rive ham ud af Bøddelens Hænder, uden al Tvivl havde beholdt en Livvagt, der var ansvarlig for hans Sikkerhed, og som en Følge af denne Betragtning havde den kloge og erfarne Mand fundet sig foranlediget til at gjøre to dristige og kraftfulde Kammerater deelagtige i Foretagendet.

Den Medhjælper, som Nichols først havde valgt, var en Skotte, ved Navn Macferson, som til daglig Brug ernærede sig ved at gaae Fiskerkonerne til Haande. Macferson var en sand Kæmpe; men at hans Aands Udvikling ikke stod i et passende Forhold til hans Legemsbygning, ville vore Læsere allerede kunne see af den Samtale, der fandt Sted imellem ham og Nichols, medens Paddy var paa Veien ud til dem.

De havde lagt sig i det høie Græs paa Kirkegaarden og passiarede hviskende sammen.

„Jeg kan ikke begribe, hvorfor Du opfordrede Paddy til at tage Deel i Forretningen", sagde Macferson.

„Det gjorde jeg, fordi vi ville faae Brug for ham", svarede Nichols.

„Hvorledes det?"

„Det vil ikke kunne skade, at vi blive Tre istedetfor To."

„Og jeg for mit Vedkommende tager bog en halv Snees Irlændere paa min Samvittighed!"

„Det kan gjerne være; men det er ikke umuligt, at vi komme i Kast med en Snees Stykker, og jeg er ikke saa stærk som Du!"

„Og hvorfor tilbringe vi saa Natten her?" vedblev Skotten.

„Kan Du endnu ikke indsee det?"

„Nei."

„Gaae vi da ikke ud fra den Forudsætning, at John Colden bliver holdt skjult et eller andet Sted i Rotherithe?"

„Jo vel!"

„Og danne Kirken og Kirkegaarden ikke Midtpunktet i Rotherithe?"

„Ja, omtrent!"

„Altsaa have vi her større Udsigt til at faae Noget at vide om det Vildt, vi gjøre Jagt paa, end nogetsomhelst andet Sted."

„Ja, det er nu Din Mening, men ikke min", sagde Skotten.

„Hvad mener Du da?"

„Rotherithe er just ikke noget stort Kvarteer."

„Nei, ganske vist."

„Vi behøve altsaa blot at banke paa alle Døre; jeg

paatager mig at sprænge dem, der ikke blive aabnede, og paa den Maade vi nødvendigviis tilsidst finde John Colden."

„Du er en Dumrian", sagde Nicholas. „Men nu stille."

Og han gav sig til at lytte

Virkelig hørte man Nogen nærme sig, og det varede ikke ret længe, førend Nicholas fik Øie paa en mørk Skikkelse, der kom gaaende hen imod Kirkemuren.

„Det maa være Paddy!" sagde han.

Den mørke Skikkelse befandt sig snart iude paa Kirkegaarden og viste sig virkelig at være Paddy.

„Herhen!" sagde Nicholas halvhøit.

Paddy nærmede sig.

„Oho!" sagde Nicholas nu. „Jeg vidste nok, at Du kom!"

„Hm!" svarede Paddy. „De Tider, i hvilke vi leve, ere unægtelig ikke af den Beskaffenhed, at man skulde have nogen særlig Grund til at kaste Brag paa Regeringens Penge."

Med disse Ord kastede han sig i Græsset ved, Siden af sine Kammerater.

„I troe altsaa, at den Dødsdømte bliver holdt skjult her i Rotherithe?" spurgte han.

„Det troer jeg idetmindste", svarede Nicholas.

„Og hvorfor troer Du det?"

„Fordi man ikke har vovet at skjule ham i Wapping eller i St. Gilles, hvor alle Mennesker jo kjende hverandre."

„Meget sandt; men hvad siger Du saa om Southwark."

Nicholas foer sammen.

„I Nærheden af St. George", vedblev Paddy.

„Nei, nei", sagde Nichols, „jeg er vis paa, at det er her, han bliver holdt skjult."

Men i samme Øieblik paabød han sine Kammerater den dybeste Stilhed.

Man hørte atter Nogen nærme sig; men den Person, der nu befandt sig i Nærheden af Kirkegaarden, var aabenbart meget ængstelig; thi han listede sig yderst forsigtig afsted.

Nichols sprang over Muren, og da han nu fik Øie paa en Mand, der bestræbte sig for at skjule sig i en Gadedør, styrtede han løs paa denne Mand og greb ham i Kraven.

Den Ubekjendte gjorde imidlertid Modstand.

„Dersom De er Lommetyv, gjør De Dem forgjæves Ulejlighed, Høistærede", sagde han. „Jeg eier nemlig ikke en Skilling, og et Lommetørklæde betragter jeg som en i høieste Grad forkastelig Luxusartikel."

„John!" udbrød Nichols ganske forbauset.

„Nei, see en Gang! Det er jo Nichols! sagde John.

Den Person, der nu betraadte Skuepladsen, var nemlig ingen Anden, end Tiggeren John, hvis Liv Newfoundlænderen Sultan havde reddet, hverken til Gavn eller til Glæde for den Mand, mod hvem Hunden nylig havde vist sig saa venlig.

Tre og tyvende Kapitel.

Nu maae vi vende tilbage til Shoking, som den foregaaende Dag havde forladt den graa Mand, forsynet med den hemmelighedsfulde Recept, der skulde forvandle John Colden til Neger, eller dog idet Mindste til Mulat.

Den Aften var det for seent at faae Mixturen tillavet, og efter sit Kjendskab til Forholdene maatte Shoking ogsaa anse det for en afgjort Sag, at Faren ikke var overhængende, og at Forvandlingen derfor først behøvede at finde Sted den næste Dag.

Shoking tog nu en Droschke og kjørte ud til Hampstead.

Siden den graa Mand havde aegyndt at holde sig skjult, var det Shoking, der pleiede Jefferies' Datter, hvem han behandlede efter den graa Mands System, med hvilket han var nøie bekjendt. Jeremiahs Helbredstilstand blev ogsaa med hver Dag bedre; hun kunde nu endog taale at være et Par Timer oppe om Dagen, og naar Solen en Gang imellem ved Middagstid trængte igjennem Taagen, fik hun Lov til at sidde ved Vinduet. Hver Morgen og hver Aften aflagde Jefferies et Besøg i Hampstead, deels for at faae at vide, hvorledes det var med hans Datter, deels for at forvisse sig om, at den graa Mand endnu bestandig var godt skjult.

Shoking vendte altsaa nu tilbage til Hampstead og naaede hurtig sit Maal, da han lovede Droschkekudsken gode Drikkepenge, hvilke denne ogsaa fik. Den fornemme og flotte Mands Rolle behagede nemlig Shoking i høieste Grad, og derfor besluttede han ogsaa, at han strax den næste Morgen vilde sende Bud efter sine fine Klæder, som

han jo havde ladet blive tilbage hos Marskandiseren Sam.

Den Eneste, som Shoking traf oppe, var Kammertjeneren, der havde faaet Ordre til hver Aften at sidde oppe, indtil Mylord kom hjem. Kammertjeneren gjorde store Øine, da han saae den fornemme Herre forklædt som Sømand; men Shoking fandt sig ikke foranlediget til at give ham nogen Forklaring; efterat han havde spurgt til Jeremiah og faaet at vide, at Jefferies havde tilbragt hele Aftenen sammen med hende, gik han op paa sit Værelse, drak et Glas Sherry og lagde sig derpaa til at sove. Først efter otte Timers Forløb vaagnede han, og da han havde spiist Frokost, gik han ud.

Skjøndt Hampstead om Vinteren er øde og tomt, boede dog den Materialist der, hos hvem Shoking bestandig hidtil havde kjøbt de Lægemidler, som den graa Mand havde foreskrevet. Materialisten vidste, at Lord Wilmot havde en ung Patientinde hjemme hos sig, og at det var en fransk Læge, der pleiede hende. Ofte havde denne Materialist lagt nogen Forbauselse for Dagen, naar han læste de Recepter, som Shoking gav ham; men hidtil havde han dog ikke tilladt sig at fremkomme med nogen Bemærkning angaaende dem. Da Shoking, der nu igjen havde iført sig sine fine Klæder, gav Materialisten den Recept, som den graa Mand senest havde skrevet, var den brave Handelsmand imidlertid ikke i Stand til at lægge Baand paa sin Forbauselse.

Efterat have læst Receptен tre Gange igjennem, sagde han, idet han rystede paa Hovedet:

„Naa, det kan man da i Sandhed kalde excentrisk!"

„Finder De virkelig?" spurgte Shoking

„Skal den unge Pige ogsaa have denne Mixtur?"

„Ja, hun skal, svarede Shoking. „Hvorlænge kan De være om at faae den tillavet?"

„Fire Timer."

„Godt!" sagde Shoking. „Saa kommer jeg igjen iaften."

Om Aftenen aflagde Shoking atter Materialisten et Besøg og fik da en meget lille Flaske, for hvilken han maatte betale to Pund Sterling.

„Det var som Pokker!" tænkte Lord Wilmot. „Den Mixtur maa da være lavet af forbistret kostbare Ingredientser!"

Endnu kunde Shoking imidlertid ikke begive sig til Rotherithe. Desuden var han bange, ingenlunde for Tiggeren John, thi han var vis paa, at han havde skaffet sig denne Fjende fra Halsen, men derimod for de to Politibetjente, der havde arresteret ham tilligemed John; dersom de fik ham at see, vilde de uden al Tvivl gjenkjende ham.

„Det er tidsnok, at jeg begiver mig ind til Rotherithe henimod Midnat", tænkte han.

Nu vendte han tilbage til sin Kottage i Hampstead, hvor han atter iførte sig sin Sømandsdragt. Derpaa tog han en Droschke og kjørte hen til et fortrinsviis af Sømænd og Fiskehandlere besøgt Værtshuus, der stod aabent hele Natten. Her spiste Shoking tilaften og drak en heel Deel; dog var han ingenlunde beruset, da han ved Midnatstid betalte Værten og gik sin Vei.

Han begav sig nu paa Veien til Rotherithe og havde allerede faaet Øie paa det Værtshuus, i hvilket John Colden blev holdt skjult, da fire Mænd, der syntes at stige op af Jorden, pludselig kastede sig over ham.

Den ene af disse Mænd greb ham i Kraven og raabte leende:

„Oho! Er det Dig, lille Ven? Saameget desto bedre. Denne Gang skal Du ikke slippe; det kan Du være ganske vis paa!"

Haaret reiste sig paa Shokings Hoved; thi den Mand, der talte saaledes til ham, var ingen Anden, end Tiggeren John, om hvem han hidtil havde troet, at han laa paa Bunden af Themsen!

Fire og tyvende Kapitel.

For at kunne fatte det Optrin, der forefaldt, efterat den næsten aldeles forstenede Shoking var bleven overfaldet, maae vi et Øieblik vende tilbage til den Forklaring, der fandt Sted imellem Nichols og Tiggeren John, da de saa uventet mødtes.

„Saa Du boer for Tiden i Rotherithe?" spurgte Nichols.

„Nei, men jeg kommer undertiden herhen paa Forretningernes Vegne. Og Du?"

„Det gaaer mig som Dig. Men hvad vil Du her midt om Natten? I Rotherithe er der just ikke storartede Forretninger at gjøre; det er er et fattigt Kvarteer; det er kun de allerfærreste af dets Beboere, der en Gang imellem slumpe til at have en Guinee i Lommen!"

„Det har Du for saavidt Ret i; men saa kan jeg ikke begribe, hvad Du vil her?“

„Og med mig er det en ganske anden Sag!“

„Saa? — Ja, under disse Omstændigheder anseer jeg det slet ikke for usandsynligt, at vi Begge ere her af samme Grund!“

De to Tiggere saae hinanden stift i Øinene.

„Søger Du maaskee efter Et eller Andet her?“ spurgte Nichols.

„Maaskee!“

„Jeg med! — Det er en ret klækkelig Sum, ikke sandt?“

„Mener Du Belønningen?“

„Godt!“ sagde Nichols nu. „Jeg seer nu, at vi forstaae hinanden; men Pladsen er allerede besat, min Ven!“

„Vi kunne jo dele Byttet!“

„Men jeg har allerede to Kammerater.“

„Godt!“ sagde John. „Saa lad os Hver gaae sin Vei! Men . . .“

Her afbrød han sig selv og gav sig til at fløite.

„Men?“ spurgte Nichols.

„Men maaskee vil jeg, skjøndt jeg staaer ene, gjøre bedre Forretninger, end Du og Dine to Kammerater.“

„Hvorfor skulde Du det?“

„Fordi jeg har paalidelige Oplysninger at støtte mig til.“

Det gav et Sæt i Nichols.

„Saa lad os slaae vore Pjalter sammen og søge i Forening!“ sagde han.

Efter et Øiebliks Betænkning svarede John:

„Endnu igaar vilde jeg have sagt Nei til et saa-

dant Forslag; men nu er det ikke blot Belønningen, der lokker mig!"

„Hvad er det da ellers?"

„Tørst efter Hævn!"

Og nu fortalte John sin Ven Nichols, hvad der var hændet ham den foregaaende Nat, og glemte naturligviis ikke det Slag, han havde faaet i Hovedet.

Derpaa vedblev han:

„Efterat jeg havde faaet dette Slag, sank jeg tilbunds. Hvorledes det gik til, at jeg ikke druknede, veed jeg ikke. Jeg var aldeles bevidstløs. Da jeg kom til mig selv igjen, befandt jeg mig ikke længer nede i Vandet, men laa paa Flodbredden, og en eiendommelig Varme strømmede mig ind i Ansigtet. Det begyndte at blive lyst, og jeg fik nu Die paa en stor Hund, der bøiede sig ned over mig, og fra hvis Aande hiin eiendommelige Varme skrev sig. Nu reiste jeg mig op, klappede Hunden og gav mig til at gaae frem og tilbage, idet jeg bestræbte mig for at samle mine Tanker. I Begyndelsen smigrede jeg mig med det Haab, at „Royalisten"s Besætnin ghavde faaet fat paa den foregivne Lord Wilmot, og jeg sagde da til mig selv: „Naar de saa see mig komme tilbage, ville de naturligviis ikke længer kunne nære Tvivl om, at jeg staaer i Politiets Tjeneste, og de ville da lade mig bringe Fangen til „Scotland-Yard." Det var dog logisk, ikke sandt?"

„Jo, ganske vist", svarede Nichols, „men „Royalisten"s Besætning havde formodentlig ikke faaet fat paa ham?"

„Nei, desværre! Men saa anstillede jeg en anden Betragtning, som jeg maa anmode Dig om at lægge nøie Mærke til."

„Jeg er lutter Øre."

„Da Du, ligesom jeg, gjør Jagt paa den dødsdømte Forbryder, John Colden veed Du formodentlig, hvorledes han blev frelst?"

„Ja vel, Strikken blev revet over af en Kugle."

„Rigtigt! Og den Person, som skød Strikken over, er en Mand, som vi i sin Tid lærte at kjende i Værtshuset „Sorte Hest", og som blev kaldt den graa Mand."

„Naa, og saa?"

„Shoking er hans Ven; altsaa kom Shoking, som jeg igaar traf her i Kvarteret, herhen for at see til John Colden; altsaa bliver John Colden holdt skjult her i Nærheden."

„Ja, alt det hænger jo sammen som Ærtehalm", sagde Nichols.

„Naar man har givet en Mand et ordentligt Slag i Hovedet med en Aare og seer ham synke tilbunds, har man dog virkelig nogen Grund til at ansee ham for død", vedblev John.

„Ja, det er meget sandt."

„Altsaa anseer Shoking mig nu for død og borte, og som en Følge deraf kommer han nok igjen hen i dette Kvarteer, hvis han ikke allerede er kommen."

„Og saa skulle vi følger efter ham?"

„Nei, vi skulle bemægtige os hans Person og tvinge ham til at tale."

„Men hvorledes skulle vi bære os ad dermed?"

„Det bliver *min* Sag! Jeg vil kun endnu sige, at jeg lige fra „Royalisten" gik hen i Scotland-Yard, hvor jeg fik en endnu mere udstrakt Fuldmagt."

Saaledes gik det til, at Tiggeren John sluttede et Forbund med Nichols, Macferson og Paddy. I Forening holdt de fire Allierede nu Vagt, og det lykkedes dem

snart at faae fat paa Shoking, da denne, som ikke havde den fjerneste Anelse om, at der var Ugler i Mosen, begav sig hen til John Colden for at sætte ham i Stand til at gjøre sig aldeles ukjendelig.

I sin Glæde gjentog John:

„See saa! Denne Gang skal Du ikke slippe!“ . . .

Shoking var bleven ligbleg. Han anstillede ikke det ringeste Forsøg paa at sætte sig til Modværge, og heller ikke udstødte han et eneste Skrig; det var, som om dette aldeles uventede Overfald havde slaaet ham med Lamhed.

„See saa!“ sagde Nichols. „Hvad skulle vi nu foretage os med ham?“

John saae paa Skotten.

„Du har jo gode Kræfter?“ sagde han.

„Saamænd!“ svarede Macferson beskedent.

„Saa tag ham paa Nakken!“

„Det er godt!“ sagde Skotten, der med største Lethed efterkom Johns Opfordring.

„Og hvor skulle vi gaae hen?“ spurgte Nichols.

„Ned til Themsen“, svarede John.

Shoking skjælvede over hele Legemet. Efter al Sandsynlighed havde hans Fjender i Sinde at kaste ham ud i Floden; nu vilde hans Færdighed i Svømmekunsten ikke kunne hjælpe ham det Ringeste, da han ja var bunden og denne Gang vilde Sultan, den fortræffelige Newfounlænder, ikke komme ham til Hjælp og forhindre ham fra at drukne.

Fem og tyvende Kapitel.

Paa sit Løb igjennem London ligner Themsen mere en Havn end en Flod; overalt seer man Master rage op af den. Kun eet af de Fartøier, som den Aften laae paa Floden, havde ingen Master; det havde meget Mere tilfælles med et Huus, end med et Skib. I Forstavnen paa dette Fartøi stod Ordet „Manning" malet med hvide Bogstaver.

Manning er en berømt Hestehandler, der forsyner England med Heste fra hele Fastlandet. Een Gang om Maaneden bliver det omtalte, meget store Fartøi af et Dampskib bugseret fra Rotherithe ud til Havet. Ofte har det halvtredsindstyve, ikke sjeldent endog hundrede Heste ombord, og det er fuldstændig indrettet som en stor Stald, i hvilken hver Hest har sin egen Baas.

De fire Mænd, af hvilke den ene bar Shoking paa Ryggen, gik henimod dette besynderlige Fartøi, der kaldes „Manning-House", og som er Løsgængerne i London saa overordentlig vel bekjendt; — naar man ikke har noget bedre Nattely, er det nemlig saa bekvemt at tilbringe Natten der ombord; thi Fartøiet bliver aldeles ikke bevogtet, da der ikke er det Ringeste at stjæle der.

John gik først ombord og sagde nu til sine Kammerater:

„Her ere vi aldeles ugeneerte, og her vil det ikke falde os os vanskeligt at faa hans Herlighed Lord Wilmot til at rykke ud med Sproget."

Da Shoking mærkede, at han ikke lige strax blev kastet i Vandet, begyndte han atter at trække Veiret lidt mere frit, og nu samlede han alt det Mod og hele den Aandsnærværelse, der stode til hans Raadighed.

De fire Tiggere gik altsaa ombord i Manning-House med deres Fange. Det var aldeles mørkt; men John havde et Fyrtøi i Lommen; han slog Ild og tændte en Blændlygte, og nu kunde de see sig om paa Fartøiet, der, som allerede bemærket, for Størstedelen var indrettet til Hestestald. Midt i selve Stalden var der imidlertid anbragt en Aabning, som førte ned til Fartøiets underste Rum.

„Nede i Rummet ville vi være meest ugeneerte", sagde John, som nu igjen gik i Forveien.

Skotten fulgte efter ham, endnu bestandig med Shoking i sine Arme.

Endnu kunde Ingen vide, hvad John vilde foretage sig nede i det nederste Rum; men Shoking blev piint af de forfærdeligste Anelser.

Rummet var saa godt som tomt; kun fandtes der endeel Gjødning og Halm dernede.

„Hør engang, Børn", sagde Tiggeren John nu, „vi befinde os for Øieblikket under Vandets Overflade, og naar vi nu blot sætte Lemmen for den Aabning, der fører op til Dækket, kunne vi lade, som om vi vare hjemme. Hvis Hans Herlighed faaer Lyst til at skrige, skal han have Lov dertil; jeg antager ikke, at noget andet Menneske end vi, vil kunne høre hans Skrig."

„De Niddinger!" tænkte Shoking, i hvis Aarer Blodet stivnede af Skræk. „Maaskee have de i Sinde at slaae mig levende!"

John tog en Haandfuld Halm, lagde den midt paa Gulvet og tændte Ild i den.

„Oho!" sagde Nichols. „Nu er jeg med!"

„Jeg ogsaa", bemærkede Paddy, idet han rynkede Panden.

„Men det er jeg ikke", sagde Macferson, der havde

lagt sin Byrde paa Gulvet. „Jeg kan ikke begribe, hvad alt dette skal betyde."

Shoking vidste heller ikke ret, hvad han skulde troe om sine Fjenders Hensigt; men han begyndte at faae en Anelse om, hvad der ventede ham, da John tog Skoene af ham.

„Mylord", sagde Tiggeren nu i en meget ironisk Tone, „vi maae nu tage os den Frihed at underkaste Deres Herlighed et Forhør, og hvor ondt det end gjør os, tvinger Nødvendigheden os dog til at gaae til visse Yderligheder, dersom Deres Herlighed ikke skynder Dem med at meddele os de Oplysninger, som vi have den Ære at udbede os af Dem."

Og nu tog han Knevlen ud af Munden paa Shoking.

„Fordømte Kjæltringer!" raabte denne, hvem selve Frygten gav Mod. „I blive Alle tilhobe en skjøn Dag hængte, hvis I blot krumme et eneste Haar paa mit Hoved!"

„Vi have slet ingen Lyst til at gjøre Deres Herlighed Fortræd, og det beroer ene og alene paa Dem selv, om det skal komme saa vidt!" svarede John.

„Og efter en kort Pause vedblev Tiggeren:

„Jeg kan ikke antage, at Deres Herlighed boer i Rotherithe; — gjør De vel, Mylord?"

„Nei", svarede Shoking.

„Men De befandt Dem dog her i Kvarteret igaar?"

„Hvad kommer det Eder ved?"

„Og iaften er De her igjen! Nu vilde vi gjerne have at vide, hvad De kan have at bestille her i Kvarteret. Som De seer, Mylord, er jeg i Grunden en skikkelig, godmodig Fyr", vedblev John med et meget haanligt Smiil, „jeg gjør Dem jo slet ingen Bebreidelser,

fordi De ved en vis Leilighed gav mig et Slag i Hovedet med en Aare. Naa, under lignende Omstændigheder havde jeg maaskee nok gjort det Samme ved Dem."

Shoking sagde ikke et eneste Ord.

„Vi ere ikke ondskabsfulde af Naturen, og endnu mindre ere vi grusomme Misdædere, Mylord", vedblev Jhn, „men vi maae skaffe os, hvad der er nødvendigt til Livets Ophold, og derfor maae vi have at vide, hvad der er blevet af en Mand, som det synes at være Politiet meget magtpaaliggende at faae fat paa; i det Mindste har det da udlovet en Belønning for denne Mands Paagribelse."

Shoking laug endnu bestandig.

„Da De saa jevnlig besøger Rotherithe, har De efter al Sandsynlighed en til Vished grændsende Formodning om, hvor John Colden holder sig skjult", vedblev Tiggeren John.

„Jeg forstaaer Dem ikke", svarede Shoking med sammenpressede Læber.

Nu sagde John til Skotten:

„Kan Du nu begribe, hvad det er, der er Tale om her?"

„Ja vel", svarede Macserson.

„Godt! Saa brug Dine Kræfter!"

Nu greb Skotten begge Shokings Arme, medens John bemægtigede sig Fangens Been og bragte hans nu ogsaa for Strømper blottede Fødder i Berøring med den brændende Halmvisk.

Smerten afpressede Shoking et forfærdeligt Skrig.

„See, det kan faae Folk til at tale!" sagde John med en meget haanlig Latter.

Shoking udstødte det ene Skrig efter det andet.

„Naa, Mylord", sagde John, „det kommer kun an paa at have en Smule god Villie!"

Men skjøndt Flammerne vedbleve at slikke Shokings Fødder, og han udstod de forfærdeligste Kvaler, sagde han dog til sig selv:

„Langt hellere vilde jeg døe tusind Gange, end forraade den graa Mand!"

Ikke desto mindre saae John et Øieblik efter at Fangen bevægede Fingrene med Fortvivlelsens Heftighed.

„Oho!" sagde han.

„Sluk Ilden", udbrød Shoking, „saa skal jeg fortælle Eder Alt, hvad jeg veed!"

„Lad gaae!" sagde John.

Og han satte Foden paa den brændende Halmvisk.

Sex og tyvende Kapitel.

Shoking var imidlertid ikke nogen Forræder, og han vilde virkelig langt hellere have udholdt de forfærdeligste Lidelser, end skuffet den Tillid, som den graa Mand nærede til ham.

Men hvad meente han da med, at han vilde sige, hvad han vidste?

Tiltrods for de Kvaler, han udstod, svigtede hans Aandsnærværelse ham dog ikke, og han havde faaet et

godt Indfald. Først og fremmest gjaldt det for ham om at vinde Tid.

„Naa, Deres Herlighed", sagde Tiggeren John, da han havde slukket Ilden i Halmvisken, „De har Ordet!"

I Mellemtiden var Shoking bleven færdig med sin lille Roman.

„Ak ja, hvad skal man sige?" udbrød han. „Det er usel Forfængelighed, der har styrtet mig i Fordærvelse. For at kunne have den Fornøielse, i nogle Timer at spille Mylord, har jeg fundet mig i en Trældom, der endog udsætter mit Liv for Fare."

„Vist er det i alt Fald", sagde John med det samme haanlige Smiil paa Læben, „at Deres Herlighed vilde være bleven stegt, hvis De ikke endnu i rette Tid var bleven fornuftig."

„Gode John", vedblev Shoking, „jeg er virkelig langt mindre bange for Dig og Dine Venner, end for dem!" (og han foer sammen, idet han udtalte dette sidste Ord, paa hvilket han lagde stærkt Eftertryk). „Hvis de fik at vide, at jeg havde forraadt dem, vilde de ganske sikkert dræbe mig, ja, maaskee endog hugge mig i smaa Stumper."

„Og dersom Du ikke rykker ud med Sproget, binde vi en Steen om Halsen paa Dig og kaste Dig ud i Themsen, hvor Du saa kan more Dig med at passiare med Fiskene."

„Jeg har jo allerede erklæret mig villig til at fortælle Eder, hvad jeg veed," bemærkede Shoking.

„Saa skynd Dig lidt!"

„Men een Ting maae I love mig!"

„Og det er?"

„At beſkytte og forſvare mig! . . . Men der falder mig Noget ind!“ vedblev Shoking.

„Hvad er det?“

„Vil Du ikke ſtrax bringe mig hen til Scotland-Yard? Du faaer ſaa Belønningen, — og i Fængſlet vil jeg kunne trække Veiret frit; — i Newgate ville de Andre dog i alt Fald ikke kunne myrde mig.“

„Jeg ſkal nok bringe Dig hen til Scotland-Yard, naar Du først har ført os til det Huus, i hvilket John Colden bliver holdt ſkjult.“

„Det er umuligt!“ ſagde Shoking.

„Saa er det bedſt, jeg igjen tænder Ild i Halmviſken“, bemærkede Tiggeren John ganſke rolig.

„Lad mig tale ud, ſaa vil Du kunne indſee, at Du ikke behøver at gjøre Dig den Uleilighed“, ſvarede Shoking. „Jeg vil gjøre Eder bekjendte med Gaden, Huſets Nummer og det Løſen, ved Hjælp af hvilket I ville kunne komme ind i det, ja, endog blive modtagne der ſom Venner.“

„Og medens vi rette os efter Dine, naturligviis falſke, Oplysninger, tager Du Flugten?“ ſagde John. „Nei Tak, ſlet ſaa dumme ere vi dog ikke!“

„Du tager feil“, ſvarede Shoking. „To af Eder kunne jo paſſe paa mig, medens de to Andre forvisſe ſig om, at jeg har ſagt Sandhed.“

„Men hvorfor vil Du ikke ſelv gaae med os?“

„Fordi jeg er bange.“

„For hvem?“

„For dem! . . . Skal jeg endelig døe, vil jeg dog heller lade mig dræbe af Eder, end af de Andre.“

Disse Ord udtalte Shoking med en Energi, der gjorde et stærkt Indtryk paa John.

„Godt!“ sagde Tiggeren, efterat have betænkt sig et Øieblik. „Jeg gaaer ind paa Dit Forslag; men hvis Du tager os ved Næsen, — og om en Timestid ville vi faae at vide, hvad vi have at holde os til i saa Henseende, — kommer Du til at tilbringe Resten af Natten paa Bunden af Themsen.“

„Jeg har ikke i Sinde at tage Eder ved Næsen“, svarede Shoking med et saa skuffende Udtryk af Oprigtighed, at John gik i Fælden.

„Saa tal!“ sagde han.

Shoking havde naturligviis lagt sin Plan; ellers vilde han ikke have været i Stand til at lyve med saa stor Rolighed.

„I spilde Tiden med at ligge paa Luur her paa Kirkegaarden“, sagde han.

„Da er det dog i Rotherithe, at John Colden bliver holdt skjult“, sagde John.

„Sandt nok, men ikke, hvor I troe, han bliver holdt skjult!“

„Hvor da?“

„I Love-Lane, Nr. 19. Det er et temmelig skummelt Huus med Stue, første og anden Sal.“

„Godt!“

„Naar I banke paa den Rude, der er anbragt i Gadedøren, og udtale Ordene: „Mersey trækker frem med sine Isblokke“, bliver Døren strax lukket op for Eder.“

„De Ord ere altsaa Løsenet?“

„Ja, de ere Løsenet, og den Mand, der aabner Døren for Eder, vil da gjøre dette Tegn.“

Og Shoking gjorde det første det bedste Tegn, der faldt ham ind. John gjorde det strax efter og sagde derpaa:

„Hvorledes skulle vi besvare dette Tegn?"

„Saaledes!"

Og Shoking gjorde et andet Tegn. Derpaa sagde han:

„Saa ville I blive ansete for Venner af Irland og faae Adgang til John Colden, der af Irlænderne bliver betragtet som et overnaturligt Væsen, fordi det er lykkedes ham at slippe ud af Calcraffs Kløer."

Alt dette sagde Shoking saa rolig, at John virkelig troede ham.

„Hm!" sagde han til Nichols og Paddy. „Hvad mene I om den Ting?"

„Jeg mener, at vi maae følge hans Raad", svarede Nichols.

„Men to af os maae dog blive her og passe paa Shoking, indtil de Andre kommer tilbage", tilføiede Paddy.

„O", bemærkede Skotten Macferson, „I kunne meget godt alle Tre gaae Eders Vei!"

Og idet han smøgede sine Ærmer op og viste dem sine kraftfulde Arme, tilføiede han:

„Jeg er temmelig vis paa, at jeg ikke behøver nogen Medhjælper, naar der er Tale om at passe paa den Fyr der!"

„Men Du maa da blive hernede i Rummet med ham!"

„Det forstaaer sig! Og for større Sikkerheds Skyld er det bedst, at I lægge Lemmen over Aaabningen, naar I ere komne op paa Dækket."

„Ja, det have vi ogsaa i Sinde at gjøre", sagde John.

De tre Mænd gik nu op ad Stigen, og da de vare komne op paa Dækket, lagde de Lemmen over Aabningen i Gulvet.

„See saa!" sagde Macferson. „Nu ere vi Begge Fanger!"

„Ja, og vi befinde os i det fuldstændigste Mørke", bemærkede Shoking.

„Det bryder jeg mig ikke en Døit om", svarede Skotten. „Jeg er ikke bange for Spøgelser."

Den brændende Halmvisk havde fremkaldt en stærk Røg, og Shoking smigrede sig med det Haab, at Røgen vilde tildrage sig Thems-Politiets Opmærksomhed og faae det til at troe, at der var Ild ombord i Manning-House. Han fandt det saaledes ingenlunde usandsynligt; at en af „Royalistens" Baade vilde blive sendt ud til dette eiendommelige Fartøi, inden John kunde faae Tid til at komme tilbage.

Men Shoking anstillede endnu en anden Betragtning.

„Jeg har jo endnu den graa Mands Recept i Lommen", tænkte han, „og der gives da flere end een Farmaceut i London."

Da Shoking havde anstillet denne Betragtning, tog han den lille Flaske frem, hvis Indhold var bestemt til at forvandle John Colden til Neger, og drak Størstedelen af den Mixtur, som i saa høi Grad havde vakt Materialistens Forbauselse.

Syv og tyvende Kapitel.

Neppe havde Shoking drukket denne stærke Dosis af Mixturen, førend han begyndte at skjælve over hele Legemet af Kulde. Det var, som om man tog ham i Haaret og dyppede ham ned under Isen. Næsten i samme Øieblik blev denne Kulde imidlertid afløst af en forfærdelig Hede.

Shoking tabte dog ikke sin Fatning, men sagde blot til sig selv:

„Mixturen begynder allerede at gjøre sin Virkning, kan jeg mærke."

Det var nu Maalet for Shokings Bestræbelser at blive i den Grad forandret, at Tiggeren John ikke vilde kunne gjenkjende ham. At denne Forandring maaskee vilde berøve ham de fysiske Fortrin, af hvilke han den Gang havde været saa stolt, lagde han ikke videre Vægt paa; thi han var nu bleven en adstadig og sat Mand, og en god Beufsteg,et Kruus Øl og en Pibe havde langt større Værd i hans Øine, end Alverdens smukke Piger.

Naturligviis glemte Shoking heller ikke at gnide sit Haar med den hemmelighedfulde Mixtur, forat ogsaa hans Haarfarve kunde blive forandret. Skjægget kostede ham ingen Uleilighed i saa Henseende; thi han havde aldrig havt noget Skjæg.

Paa Grund af Mørket kunde Macferson naturligviis ikke have den fjerneste Anelse om, hvad hans Fange foretog sig; kun rørte han fra Tid til anden ved ham for at forvisse sig om, at Fyren endnu sad ved Siden af ham.

Shoking sagde ikke et eneste Ord, førend han ansaae

det for sandsynligt, at han var bleven forvandlet. Da Macferson nu igjen rørte ved ham, udbrød han imidlertid:

„Hvad vil Du mig, Kammerat?"

„Jeg vil blot forvisse mig om, at Du endnu er her", svarede Skotten.

„Ja, endnu er jeg her, — fordi jeg endnu ikke har Lyst til at gaae min Vei", sagde Shoking.

„Og fordi jeg passer paa Dig", bemærkede Macferson.

Shoking brast i Latter.

„Hvis jeg havde Lyst til at gaae min Vei, gjorde jeg det strax", sagde han.

„Saa? Det vil jeg dog nok see, førend jeg troer det!" sagde Skotten.

„Veed Du, hvem jeg er?" spurgte Shoking.

„Ja, jeg veed, at Du hedder Shoking og udgiver Dig for Mylord."

„Ja, for Øieblikket kalder jeg mig ganske vist Shoking; men naar jeg faaer Lyst dertil, viser jeg mig i en anden Skikkelse", sagde Shoking med Alvor. „Jeg er nemlig ikke noget Menneske!"

„Ikke det?" sagde Skotten noget haanlig.

„Nei, jeg er Djævelen!"

Skotterne ere, som bekjendt, meget overtroiske, og Macferson var ikke blot en Skotte, men endog, som vi have tilladt os at bemærke, en umaadelig dum Skotte. Dog troede han ikke strax Shoking, men sagde:

„Jo vist! Nei, det faaer Du mig dog ikke til at troe!"

„Du mener altsaa, at jeg vil bilde Dig Noget ind?"

„Ja, det mener jeg rigtignok!“

„Og Du troer virkelig, at jeg er et Menneske?“

„Ja, jeg kan da nok mærke, at Du er af Kjød og Blod ligesom jeg“, svarede Macferson, idet han greb Shokings ene Arm og trykkede den af alle Kræfter.

Shoking vedblev at lee, og hans Latter havde virkelig noget Dæmonisk ved sig, som gjorde et meget ubehageligt Indtryk paa Skotten.

„Du skulde vel ikke tilfældigviis have et Par Svovlstikker i Lommen?“ spurgte Shoking.

„Jo, det har jeg altid.“

„Godt, — saa skal jeg overbevise Dig om, at jeg virkelig er Djævelen!“

„Hvorledes vil Du bære Dig ad dermed?“

„Da Flammen fra den brændende Halmviſt nylig slikkede mine Fødder, — hvilket naturligviis slet ikke voldte mig nogen Smerte, skjøndt det morede mig at hyle lidt, — saae Du vel sagtens paa mig?“

„Ja vel!“

„Naa, hvorledes saae jeg da ud?“ spurgte Shoking.

„Jh, — som et andet Menneske!“

„Og mit Haar? Hvilken Farve havde det?“

„Det var rødt.“

„Min Hud derimod?“

„Den var hvid.“

„Saa maa Du have seet feil“, sagde Shoking ganske rolig. „Min Hud er sort.“

„Pokker heller!“

„Jo, og mit Haar er hvidt!“

Skotten knyttede begge Hænder.

„Dersom Du vedbliver at gjøre Nar af mig, myrder jeg Dig!“ sagde han.

„Jeg gjør slet ikke Nar af Dig", svarede Shoking. „Siden Du har Svovlstikker i Lommen, saa tænd en af dem; paa den Maade vil Du jo bedst kunne forvisse Dig om, at jeg ikke fører Dig bag Lyset."

Skotten, som virkelig begyndte at skjælve af overtroisk Frygt, tog en lang Svovlstikke op af Lommen og tændte den.

„Naa, see nu rigtig paa mig!" sagde Shoking.

Ganske vist havde han ikke havt Leilighed til at speile sig; men hans Tro paa den graa Mand var saa stærk, at han ansaae det for en afgjort Sag, at Forvandlingen var foregaaet.

Pludselig udstødte Skotten et gjennemtrængende Skrig. Den brændende Svovlstikke viste ham et kulsort Menneske med sneehvidt Haar.

„Kan Du nu see, at jeg virkelig er Djæveleu?" spurgte Shoking med en skingrende Latter.

Skotten nærede aabenbart ikke længer den ringeste Tvivl i saa Henseende; thi med høie Skrig flygtede han hen til Stigen og gav sig til at krybe op ad den.

Shoking raabte nu med en forfærdelig Stemme:

„Ja, jeg er Djævelen, — og Du har Alt at frygte af min Hævn!"

Og nu reiste han sig op og satte den ene Fod paa Stigen.

Svovlstikken var gaaet ud, og de to Mænd befandt sig atter i det dybeste Mørke. Shoking var imidlertid ogsaa forsynet med Svovlstikker, og snart saae Macferson den foregivne Djævel sysselsat med at tænde Ild i en Dynge Halm.

Nu forlenede Skottens Forfærdelse ham med tre Gange saamange Kræfter, som han ellers havde, og idet han satte Ryggen mod Lemmen, sprængte han den Laas,

med hvilken denne var lukket. Derpaa foer Macferſon op paa Dækket; men Shoking fulgte efter ham. Idet han ſvang en brændende Halmviſk over ſit Hoved, raabte han:

„Saa Du har formaſtet Dig til at ville paſſe paa Djævelen? Vent lidt! Det ſkal Du faae betalt!“

Den forfærdede Skotte, der allerede troede at mærke, at Ilden greb fat i ham, betænkte ſig ikke et eneſte Øieblik paa at ſpringe ud i Themſen.

„Det Bad ſlipper Du neppe levende fra!“ raabte Shoking. „Men det kommer der ud af at byde Djævelen Trods!“

Og medens den fuldſtændig forvirrede Skotte af alle Kræfter ſvømmede ned ad den iiskolde Flod, ſatte Shoking ſig ganſke rolig paa Dækket og ſagde:

„Nu maa Tiggeren John gjerne komme, naar han vil!“

Otte og tyvende Kapitel.

Love-Lane er en lille Gade i Rotherithe. Dens fredelige Beboere have aldrig kjendt Noget til ſtærke Lidenſkaber, og i hele Gaden findes der ikke en eneſte berygtet Kneipe. Klokken ni om Aftenen er Love-Lane aldeles øde og tom, og Vægteren næmmer ikke at forſtyrre Beboernes rolige Søvn ved ſine Raab.

En halv Timestid efterat Skotten Macferſon havde

faaet det Hverv at passe paa Shoking, kom Tiggeren John, Paddy og Nichols til Love-Lane.

„Hm!“ sagde John, idet han rystede paa Hovedet, „Hvorfor mon Shoking var saa bange for at gaae med os? Gaderne ere jo aldeles tomme, og navnlig har jeg da ikke kunnet opdage det ringeste Spor af en Irlænder paa hele Veien.“

„Jeg for mit Vedkommende har nu mine egne Tanker“, bemærkede Nichols,

„Hvad troer Du da?“

„Jeg troer, at han har været klogere, end vi.“

„Hvem? — Shoking?“

„Ja, Shoking! Jeg antager, at det Huus, paa hvilket han har givet os Anviisning, er en Fælde, i hvilken vi alle Tre ville blive fangne.“

„Men han gjorde os jo bekjendte med Løsenet.“

Nichols trak paa Skuldrene.

„Naa, vi faae at see!“ sagde John. „Dersom der er Grund til at antage, at der er Ugler i Mosen, gaae vi naturligviis ikke ind i Huset.“

„John Colden maae vi imidlertid see at faae Fingre i“, bemærkede Paddy. „Men jeg har nu en anden Idee.“

„Og det er?“

„Jeg antager, at Shoking har ført os bag Lyset, og at den dødsdømte Forbryder slet ikke bliver holdt skjult i Rotherithe.“

„Hvor da?“

„I Southwark.“

„Jo vist!“

„Naa, vi faae at see!“ sagde Paddy. „Lad os nu først og fremmest banke paa Gadedøren.

De tre Mænd stode nu udenfor Huset Nr. 19.

Strax følte de sig skuffede ved Synet af dette Huus; der var nemlig ingen Rude i Gadedøren.

Ikke desto mindre bankede John paa Døren. Han maatte imidlertid banke tre Gange, førend der endelig blev aabnet et Vindue oppe paa første Sal.

„Præsten er ikke hjemme", sagde en Stemme, der aabenbart skjælvede af Kulde. „Han blev nylig kaldt til en Døende."

Ganske forbausede saae John og Paddy paa hinanden hvad havde de vel med en Præst at skaffe? Imidlertid fandt John det rigtigst at gjøre et Forsøg med det Løsen, som Shoking havde lært ham.

„Mersey trækker frem med sine Isblokke", sagde han derfor.

„Hvad kommer det mig ved?" sagde Stemmen.

Og nu blev Vinduet lukket.

„Naa?" sagde Nichols nu. „Havde jeg saa ikke Ret? Shoking har aabenbart taget os ved Næsen!"

„Det skal han komme til at betale, — og det strax!" raabte John rasende, idet han gav sig til at løbe ned ad Gaden. Nichols og Paddy fulgte efter ham.

Harmen gav John Vinger, og allerede efter en halv Snees Minuters Forløb stod han atter i Begreb med at gaae ombord i Manning-House. Hans to Kammerater havde megen Møie med at holde Skridt med ham; men det lykkedes dog Nichols at faae fat paa ham, inden han gik ombord.

„Du maa være rolig og ikke gjøre dumme Streger", sagde han. „Hvad har Du egentlig ifinde at foretage Dig?"

„Jeg vil kvæle Shoking!“

„Nei, det lader Du peent være!“ sagde Nichols. „Har Politiet ikke lovet Dig en Belønning, hvis Du overleverer den foregivne Lord Wilmot i dets Hænder?“

„Jo vel; men . . .“

Nichols skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

„Men vi ville have vor Andeel i denne Belønning, ligesom Du faaer Din Andeel i den anden. Derfor er det ikke Umagen værd at tage Livet af Shoking; det er meget bedre at transportere ham hen til Scotland-Yard.“

John udstødte et dybt Suk; det kostede ham megen Overvindelse at give Afkald paa den Nydelse, strax at tilfredsstille sin Hævngjerrighed. Han var imidlertid Englænder, det vil med andre Ord sige: en praktisk Mand, og det varede ikke ret længe, førend han indsaae, at det var langt bedre at komme i Besiddelse af Politidirektørens Guineer, end at vride Halsen om paa Shoking.

„Godt“, sagde han derfor, „jeg er villig til at opfylde Dit Ønske.“

Og med disse Ord gik han først ombord. Paddy og Nichols fulgte efter ham. Da det var aldeles bælgmørkt, lagde John ikke Mærke til den Skikkelse, der sad ganske ubevægelig paa Dækket; men saasnart som han var kommen hen til den i dette anbragte Aabning, slog han Ild, og nu udstødte han et høit Skrig.

Lemmen, som han saa omhyggelig havde lukket, førend han forlod Fartøiet, stod paa vid Gab.

„Hvad Fanden skal det betyde?“ udbrød han.

Og nu ilede han ned i det underste Rum. Dette

var tomt; baade Macferſon og Shoking vare forſvundne.

Nu bleve Nichols og Paddy ſmittede af Johns Forbauſelſe.

„Hm!“ ſagde Nichols. „Jeg har dog aldrig mærket Noget til, at Macferſon var en Forræder!“

Raſende foer John igjen op paa Dækket, og nu fik han Øie paa den mørke Skikkelſe, ſom ſad der.

Han løb hen til denne Skikkelſe, og Skjæret fra Blændlygten faldt paa et halvnøgent og albeles ſort Menneſke.

„En Neger!“ raabte Nichols.

„Ret et prægtigt Exemplar af Racen!“ tilføiede Paddy.

Negeren griinte paa den halvt ſløve og halvt frygtſomme Maade, der er eiendommelig for hans Race.

John greb hans Arm og ruſkede i den af alle Kræfter.

„Hvor ere de blevne af?“ ſpurgte han, idet han naturligviis ſigtede til Macferſon og Shoking.

„Om Forladelſe, Maſſa. Neptun er en ſkikkelig Neger, der holder meget af de hvide Mænd“, ſvarede Negeren yderſt venlig, men i en afſkyelig Dialekt.

„Jeg ſpørger Dig ikke, om Du holder af de hvide Mænd“, ſagde John. „Jeg vil have at vide, hvad der er blevet af dem.“

„Om Forladelſe, Maſſa“, ſvarede Negeren, „Neptun forſtaaer ſlet ikke, hvad Maſſa mener. Neptun er løbet bort fra et Skib, fordi Maſſa Kapitainen pryglede Neptun ſaa ſlemt. Neptun er kommen til England, men kan ikke faae Arbeide og er meget ſulten.“

„Gid Fanden havde Dig!“ udbrød John. „Det er

ikke det, jeg vil vide! . . . Der var to Mænd her ombord!"

„Nei, Massa, . . . dem har Neptun ikke seet Noget til! . . . Neptun har været ganske alene her hele Tiden! Neptun havde intet Nattely og vilde sove her. Om Forladelse, Massa, Neptun er en god Neger, som holder af de hvide Mænd, naar de hvide Mænd blot ikke prygle ham."

„Af den Fyr faaer Du ikke det Ringeste at vide, John", sagde Nichols. „Du kan jo nok mærke, at det er en reen Idiot, og desuden siger han vist kun Sandhed. Der har sikkert ikke været Nogen her, da han kom ombord."

„Skulde Macferson da virkelig have forraadt os?" sagde Paddy.

„Nei, nei, det kan jeg ikke troe!" udbrød Nichols.

„Og hvorfor ikke? Shoking havde Penge nok!"

„Ja, det er baade vist og sandt", bemærkede John nu; thi han havde ikke glemt, at han havde seet den foregivne Lord Wilmot kaste Guineer i Grams. „Vi ere blevne tagne ved Næsen paa en skjændig Maade!"

I dette Øieblik hørte man en Piben, der vidnede om, at en Dampbaad nærmede sig.

„See saa!" sagde Nichols. „Det er en af „Royalistens Baade. Saa er det ikke sundt at blive her længer! Afsted!"

„Ja, afsted!" gjentog John, idet han i sin Harme gav Negeren et voldsomt Spark.

„De hvide Mænd ere altid saa slemme; de mishandle altid den stakkels Neptun!" sagde Negeren.

Og Shoking, — thi ham var det, — saae nu, hvorledes de tre Mænd i største Hast toge Flugten.

„See saa!" sagde han halvhøit. „Nu er jeg da saa

temmelig vis paa, at John aldrig vil kunne gjenkjende mig."

Og han lagde sig ned paa Dækket og rørte sig ikke.

Baaden fra „Royalisten" seil de forbi Manning-House uden at standse.

Nu sprang Shoking ud i Themsen; thi han vilde hellere tage sig et koldt Bad, end vende tilbage til Rotherithe, der havde været Skuepladsen for saamange Uheld for ham.

Ni og tyvende Kapitel.

Klokken var over to, da den ærværdige Mr. Peters Town samme Nat forlod Miss Ellen.

Hvilke skumle Planer havde den hadefulde og fanatiske Præst og den stolte og grusomme Patricierinde vel i Forening lagt?

Det Spørgsmaal see vi os endnu ikke i Stand til at besvare; men da Miss Ellen havde taget Afsked med den Geistlige og forlod Pavillonen, var hendes Holdning sikker og stolt, og der spillede et triumferende Smiil paa hendes Læber. Aldrig havde hendes Hjerte maaskee rummet et saa mægtigt Had, som i dette Øieblik; aldrig havde hun havt saa sikker Udsigt til i den nærmeste Fremtid at opnaae en fuldstændig, en forfærdelig Hævn.

I England nyde unge Piger saa stor Frihed, at

Tjeneſtefolkene ſlet ikke blive overraſkede, hvor extravagant de unge Frøkeners Opførſel end er. Miſs Ellen gik ikke ſjeldent ud ſeent paa Aftenen og kom hjem midt om Natten; men der var Ingen, ſom fandt dette beſynderligt. Naar hendes Kammerjomfru havde ſiddet oppe til Klokken tolv, git hun til Ro; thi hendes Frøken havde een Gang for alle ſagt til hende, at hun ikke ſkulde vente længer paa hende.

Da Miſs Ellen havde tændt ſin Lampe inde i Forſalen, lavede hun ſig til at gaae op paa ſit Værelſe; men pludſelig lagde hun Mærke til, at der var Lys inde i Lord Palmures Arbeidsværelſe.

Naar Lord Palmure forlod Parlamentet, pleiede han altid at gaae hen i ſin Klub og førſt at komme hjem ved Daggry; Miſs Ellen blev derfor noget overraſket, da hun ſaae, at der var Lys inde i hans Værelſe.

Den unge Pige tog en Morgenkjole paa, og med et Lys i Haanden gik hun derpaa henad den Gang, der førte fra hendes eget til hendes Faders Værelſe.

Et Par Gange bankede hun paa Døren, men fik intet Svar. Nu bøiede hun ſig ned og gav ſig til at kige igjennem Nøglehullet.

Ved det ſtore Bord, der var belæsſet med Bøger og Papirer, ſad der en Mand, ſom vendte Ryggen mod Miſs Ellen. Denne Mand ſyntes at være henſunken i dybe Tanker.

Miſs Ellen gjenkjendte den graa Fløiels-Slobrok og den Silkekalot, ſom Lord Palmure gjerne pleiede at have paa, naar han arbeidede.

Nu aabnede hun Døren; Manden henne ved Bordet rørte ſig imidlertid ikke.

Miſs Ellen ſmilede, idet hun anſtillede følgende Betragtning:

„I dette Øieblik bilder min Fader, som anseer sig selv for en stor Politiker, sig ind, at han holder Verdens Skjæbne i sin Haand."

Og Miss Ellen traadte et Par Skridt frem.

Pludselig reiste Manden med Slobrokken sig imidlertid og vendte sig om.

Forfærdet og maalløs af Overraskelse, foer den unge Pige tilbage.

Den Mand, der havde iført sig Lord Palmures Slobrok, var ikke hendes Fader, — men den graa Mand.

Miss Ellen udstødte et Skrig; men hendes Stemme svigtede hende. Hun vilde tage Flugten; men hendes Fødder syntes at have slaaet Rod i Gulvet.

Den graa Mand sagde smilende:

„Jeg har jo lovet Dem et Besøg, Miss Ellen, og nu indfrier jeg mit Løfte!"

Med disse Ord greb han hendes Haand.

Ved denne Berøring blev Fortryllelsen hævet; Miss Ellen kunde nu atter tale, og hendes Energi vendte tilbage.

„Nidding!" sagde hun. „De faaer ikke Lov til at forlade dette Værelse, førend jeg vil have det!"

Og hun rev sin Haand ud af hans og løb hen til Kakkelovnen, ved Siden af hvilken der var anbragt en Klokkestreng.

Den graa Mand forhindrede hende imidlertid fra at gribe Klokkestrengen og sagde ganske rolig til hende:

„Miss Ellen, jeg har ikke i Sinde at myrde Dem; heller ikke skal jeg undlade at vise Dem den Agtelse, der tilkommer Dem; ja, jeg giver Dem endog mit Æresord paa, at jeg ikke skal gjøre den ringeste Modstand, dersom De finder Dem foranlediget til at kalde paa

Tjenestefolkene, naar De har hørt, hvad jeg har at sige Dem!"

„De her? . . . Igjen her?" udbrød Miss Ellen næsten rasende.

Den graa Mands Koldblodighed svigtede ham imidlertid ikke.

„Naar De blot vil høre paa, hvad jeg har at sige Dem, kan De derefter foretage Dem, hvad De har Lyst til", sagde han.

Og nu fæstede han atter det Blik paa Miss Ellen, som allerede tidligere havde udøvet en saa hemmelighedsfuld Indflydelse paa den unge Pige. Ogsaa denne Gang tilintetgjorde dette Blik hendes Modstandsevne, og hun sagde: „Hvad vil De her?"

„Miss Ellen, Deres Fader sidder for Øieblikket henne i Klubben og spiller Whist med to Mænd, som baade ere hans og mine Venner. Partiet vil vare til Klokken fire. Hvis jeg kommer hen i Klubben inden Klokken slaaer fire, vil Deres Fader undgaae en stor Fare."

„Ah!" sagde Miss Ellen med skjælvende Stemme.

„Paa Hjørnet af Chester-Street staaer der to Mænd, som have Ordre til at myrde Lord Palmure, naar han gaaer hjem fra Klubben, medmindre jeg tidligere har givet dem Kontraordre", vedblev den graa Mand. „See saa! Nu maa De gjerne trække i Klokkestrengen, hvis De har Lyst dertil!"

Med disse Ord slap han Klokkestrengen, som han havde grebet fat i; ja, han pegede endog selv paa den.

Medens han udtalte sig paa den angivne Maade, havde Miss Ellen gjenvundet sin Fatning, og uden at svare et eneste Ord, saae hun ham stift i Øinene.

„I alt Fald er De da en Fjende, som jeg sætter Priis paa", sagde den graa Mand smilende. „Den kvindelige Natur kan ikke beherske den første Skræk; men forøvrigt har De en mandig Charakteer. Lad os passiare lidt sammen; vi have en Timestid til vor Raadighed!"

Atter greb han hendes Haand, og denne Gang rev hun den ikke ud af hans, men fandt sig i, at han førte hende hen til Sofaen. Den graa Mand tog imidlertid ikke Plads ved Siden af hende, men blev staaende foran hen de.

„Miss Ellen", sagde han, tilstaa nu ganske oprigtig, at De hader mig!"

„Ja", svarede hun med et næsten vildt Udtryk, „jeg hader Dem og byder Dem Trods!"

„De har svoret paa, at De vil styrte mig i Fordærvelse?"

„Ja, det har jeg!"

„Og den Dag, da De seer mig blive hængt, vil blive en Glædesdag for Dem?"

„Ja, ja!" udbrød hun, idet hun atter saae ham stift i Øinene. „Hør engang, jeg vil vise mig som en redelig Fjende imod Dem. De har mig nu atter i Deres Magt; De kan dræbe mig; — benyt Dem af Deres Fordeel; ellers vil De komme til at fortryde det!"

Den graa Mand rystede paa Hovedet og svarede smilende:

„De kjender mig ikke ret, Miss Ellen!"

„O", vedblev hun, „jeg veed meget godt, at De er i Besiddelse af nogle Breve, som vanære mig, og at denne Omstændighed efter Deres Mening mere end noget Andet tjener Dem til Beskyttelse. I saa Henseende tager

De imidlertid feil; naar det gjøres nødvendigt, bringer en Kvinde som jeg endog sit gode Navn og Rygte som Offer paa sit Hads Alter!"

Den graa Mand slog Lord Palmures Slobrok til Side og viste sig nu for Miss Ellen, iført fort Kjole og hvidt Halstørklæde. Idet han tog en Brevtaske op af Lommen, sagde han:

„I denne Brevtaske findes alle Deres Breve; tæl Dem, og kast dem saa paa Ilden!"

Idet Miss Ellen udstrakte Haanden efter Brevtasken, sagde hun med skjælvende Stemme:

„Tag Dem iagt! . . . Tag Dem iagt!"

„Jeg er ikke bange for Dem", svarede han.

Ligbleg af Harme udbrød Miss Ellen, idet hun bemægtigede sig Brevtasken:

„De mener altsaa, at De er meget stærk?"

„Ja, jeg mener rigtignok, at jeg i det Mindste er temmelig stærk!" svarede han smilende.

Tredivte Kapitel.

Nu blev Miss Ellen grebet af Høimødighed. Hendes Hænder klamrede sig krampagtig fast om Brevtasken; men hun gjorde Vold paa sig, og i Stedet for at kaste den paa Ilden, lagde hun den paa Bordet.

„Nei- nei", sagde hun, „det er Dem, der ikke kjender mig ret; jeg vil ikke bekæmpe en vaabenløs Fjende.

Tag De kun igjen Brevene til Dem; den Kamp, vi føre med hinanden, vil kun blive saameget desto heftigere og mere forbittret."

Den graa Mand smilede endnu bestandig.

„Hør mig!" sagde han. „Jeg sagde nylig til Dem, at Deres Fader vilde blive myrdet, hvis han forlod Klubben, sænd jeg havde viist mig der."

„Ja, det sagde De."

„Men jeg sagde Usandhed! Deres Faders Liv svæver ikke i nogen Fare; jeg har ikke givet mine Tilhængere Ordre til at myrde Lord Palmure."

Miss Ellen skjælvede over hele Legemet.

„Altsaa", vedblev den graa Mand, idet han ganske lod Lord Palmures Slaabrok falde, „De har Deres Breve; De behøver ikke at nære den ringeste Frygt, hvad Deres Faders Liv angaaer; som De seer, er jeg aldeles ubevæbnet; De behøver derfor kun at trække i Klokkestrengen, lade Deres Tjenestefolk arrestere mig og sende en Mand hen til Scotland-Yard med den Efterretning, at De har bemægtiget Dem den Mands Person, paa hvem Londons berømte Politi nu i otte Dage forgjæves har bestræbt sig for at faae fat."

Og rolig smilende lagde den graa Mand Armene overkors paa Brystet og saae paa Miss Ellen.

Med funklende Øine og vidt udspilede Næsebor stirrede den unge Pige paa ham. Efter en kort Pause sagde hun:

„Min Herre, det er virkelig meget dristigt af Dem at tale saaledes til mig!"

„Finder De."

„Jeg har svoret paa, at jeg vil udlevere Dem til det engelske Politi", vedblev Miss Ellen, „det veed De, og De stiller Dem af egen Drift til min Disposition!"

„Ja, det gjør jeg", svarede han nikkende og smilende.

Miss Ellen brast i en krampagtig Latter.

„Men", sagde hun, „om jeg end ganske vist vil styrte Dem i Fordærvelse, vil jeg dog ikke gjøre det ved Hjælp af et Forræderi! Det er godt, jeg har faaet at vide, at De er ubevæbnet! Om De vil tage mine Breve med Dem eller lade dem blive her, beroer paa Dem selv; i ethvert Tilfælde kan De gaae Deres Vei, naar De vil; under Lord Palmures Tag skal Politiet ikke arrestere Dem!"

Nu blev den graa Mand pludselig alvorlig.

„Miss Ellen", sagde han, „endnu er De vel ikke den Kvinde, jeg ønsker at see Dem forvandlet til; men De nærmer Dem dog mere og mere Maalet."

„Nei, virkelig?" sagde hun haanlig.

„Deres Had fremtræder mere aabent og ærligt."

„Ja", sagde hun, „men De kan være overbeviist om, at dette Had er glødende."

„Det kan gjerne være", svarede han, „men det tjener de Planer, jeg har lagt med Hensyn til Fremtiden."

„Hvorledes? Har De lagt Planer, i hvilke jeg spiller en Rolle?" spurgte den unge Patricierinde med ubeskrivelig Haan.

„Ja, jeg har."

„Og er det muligt, at man kan lære disse Planer nærmere at kjende?"

„Jeg er ene og alene kommen herhen for at tale med Dem om denne Sag."

„Godt! Jeg er lutter Øre!

Og atter saae hun ham stift i Øinene, maaskee dog netop fordi den graa Mands Øine mere og mere antoge

den elektriserende og fortryllende Glands, der stod til hans Raadighed.

Hun havde sat sig ligeoverfor Kakkelovnen, og den graa Mand stod med Ryggen op til denne. Dersom denne Samtale harde fundet Sted paa en anden Tid af Døgnet, maatte man have troet, at Miss Ellen modtog Besøg af en Slægtning, en Ven, eller af sin Forlovede.

„Miss Ellen", sagde han med den fuldendte Høflighed og Belevenhed, som han forstod at anvende, naar han fandt for godt, „De er ung, De er smuk; De er udrustet med en sjelden Kløgt og en beundringsværdig Energi, og endelig er De en af de rigeste Arvinger i Storbritannien."

„Hvad skal alt dette føre til?" spurgte hun haanlig.

„Den Sag, De tjener, vil gaae af med Seiren."

„Det er ganske vist mit Haab!"

„Men De misforstaaer mig dog vistnok! Jeg sigter ikke til den Sag, De for Øieblikket tjener, men til den, De senere vil finde Dem foranlediget til at tjene."

Hun trak paa Skulbrene.

„Og hvad er det for en Sag?" spurgte hun.

„Det er Irlands Sag!"

Hun brast i Latter og svarede:

„Ja, det har De jo allerede tidligere talt om!"

„Deres Fader havde en Broder, som døde for denne Sag", vedblev han med Alvor.

„Denne min Onkel var en Oprører og en Forræder!"

„Miss Ellen, der vil komme en Tid, da De ikke længer vil stemple Sir Edmund som en Forræder, — da denne Betegnelse efter Deres Mening vil tilkomme en ganske Anden . . .!"

Her afbrød den unge Pige ham.

„Tal ikke ud!" sagde hun med et Udtryk af Harme.

der klædte hende særdeles godt. „Jeg troer virkelig, det er min Fader, De vover at sigte til!“

„Godt“, vedblev han „jeg vil da lade mig nøie med at sige, at der vil komme en Tid, — og den er ikke længer fjern, — da De med Deres Ungdom, Deres Skjønhed, Deres Formue og Deres sjeldne Kløgt vil tjene Irland, Deres Forfædres Vugge.“

Den Sikkerhed, med hvilken den graa Mand udtalte disse Ord, gjorde Miss Ellen aldeles forvirret.

„O“, sagde hun, — gaa Deres Vei, min Herre, gaa D[illegible] Vei!

„Ikke førend jeg har sagt Dem, hvorledes den omtalte Forandring vil foregaae med Dem.“

„Godt“, sagde hun, „jeg er villig til ogsaa at høre paa denne vanvittige Spaadom!“

„Jeg kan forklare Dem min Mening med nogle faa Ord.“

„Saa udtal dem!“

„De vil komme til at elske mig!“

Miss Ellen rødmede dybt. Hendes patriciske Blod oprørte sig imod en saadan Tanke.

„Ren saa gaa dog!“ sagde hun. „Gaa dog; — ellers løber Harmen af med mig, og jeg kalder paa Tjenestefolkene! . . . Gaa, min Herre!“

Den graa Mand havde lidt efter lidt fjernet sig fra Kakkelovnen og trukket sig tilbage til en Krog af Lord Palmures rummelige Arbeidsværelse.

I samme Øieblik som Miss Ellen for tredie Gang opfordrede sin Gjæst til at gaae sin Vei, trykkede den graa Mand paa en skjult Fjeder; Panelet aabnede sig, og den unge Pige var alene. Hendes sælsomme Fjende var forsvunden, ikke igjennem Døren, men igjennem en

hemmelig Udgang, som Miss Ellen ikke kjendte, og om hvis Existents Lord Palmure maaskee heller ikke havde den fjerneste Anelse, skjøndt Huset tilhørte ham.

Den graa Mand kunde altsaa trænge ind i Lord Palmures Bolig og atter forlade den, uden at noget Menneske havde den fjerneste Anelse derom.

I nogle Minuter sad Miss Ellen som forstenet; derpaa tog hun et Lys og undersøgte Panelet med den største Omhu. Det var hende imidlertid ikke muligt at opdage det ringeste Spor af en Dør.

Idet hun satte Lyset fra sig udbrød hun:

„Er jeg da gaaet fra Forstanden, — eller drømmer jeg?"

Den Brevtaske, som den graa Mand havde ladet blive liggende paa Bordet besvarede imidlertid hendes Spørgsmaal. Med megen Iver greb hun den, og idet hun aabnede den, faldt de Breve ud af den, som hun i sin Tid havde skrevet til Dick Harrison. Strax gav hun sig til at tælle dem; men pludselig blev hun ligbleg.

Et af Brevene manglede; netop det Brev manglede, der til Evidents godtgjorde, at hun havde været svag og maattet bukke under for Fristelsen.

Nu foer Miss Ellen rasende op.

„O, den Usling!" udbrød hun. Altsaa har han igjen ført mig bag Lyset!"

Og hun kastede Brevene og Brevtasken paa Ilden, idet hun sagde:

„For Fremtiden kjender jeg ikke til Barmhjertighed!"

I samme Øieblik hørte hun, at Hotellets Port blev

aabnet og derpaa atter lukket. Det var Lord Palmure, der kom hjem.

Een og trediute Kapitel.

Miss Ellen betænkte sig et Øieblik paa, hvad hun skulde gjøre. Dersom den graa Mand havde trukket sig tilbage paa almindelig Maade, havde hun maaskee anseet det for rigtigst, ikke med et eneste Ord at omtale hans Besøg for sin Fader; men nu maatte den unge Pige dog have at vide, om Lord Palmure kjendte Noget til den hemmelige Udgang fra Arbeidsværelset.

Ellen blev altsaa, hvor hun var. Efter nogle Minuters Forløb aabnede Lord Palmure Døren; men ganske forbauset blev han staaende paa Dørtrinet.

„Hvad bestiller Du her paa denne Tid af Natten, Ellen?" spurgte han.

„De har dog vel ikke glemt vore Betingelser, Fader?" spurgte den unge Pige rolig.

„Nei, jeg skal være den Arm, der handler, og Du det Hoved, der lægger Planer; er det ikke saaledes?"

„Jo, men tillige skal De være den Fader, der giver sin Datter gode Raad og gjør hende bekjendt med, hvad hun ikke veed", svarede Miss Ellen.

„Hvad mener Du dermed, Ellen?"

„Fader, førend jeg giver Dem en Forklaring med

Hensyn til Grunden til, at jeg befinder mig her, maa De tillade mig at rette nogle Spørgsmaal til Dem."

„Tal!"

„Siig mig, Fader, tilhører dette Huus virkelig os?"

„Ja, naturligviis."

„Hvorlænge har det tilhørt vor Familie?"

„Jh, jeg arvede det i sin Tid efter min Fader. Men hvorfor spørger Du derom?"

„Lad mig spørge videre!" vedblev Miss Ellen. „Er Tapetet her i Værelset meget gammelt?"

„Ja, det har existeret, saalænge jeg kan huske."

„Og der findes kun to Døre her i Stuen?

„Ja, som Du seer!"

„Deri tager De feil, Fader; der findes endnu en tredie Dør her."

„Er Du gaaet fra Forstanden?"

Hun tog et Lys og sagde:

„Kom med!"

Og idet hun førte Lord Palmure hen til den Krog, i hvilken hun havde søgt forgjæves, tilføiede hun:

„Her henne maa den tredie Dør være!"

Lord Palmure tog Lyset og betragtede Panelet med den største Opmærksomhed.

„Hvor Pokker seer Du en Dør her?" spurgte han derpaa.

„Jeg kan slet ikke see den; men jeg er vis paa, at den findes der."

„Skal det være Spøg?"

Uden at tage nogen Notice af dette Spørgsmaal, vedblev den unge Pige:

„Ja, jeg har endog seet den aabne sig!"

Naar da?"

„For en Snees Minuter siden?"

„For Dig selv?"

„Nei, for en Mand, der i det Mindste har tilbragt en Timestid her i Værelset!"

Lord Palmure foer et Par Skridt tilbage.

„Ja, iført Deres Slaabrok og med Deres Silke-Kalot paa Hovedet sad den omtalte Mand ved Deres Bord og vendte Ryggen til Døren, da jeg traadte ind i dette Værelse."

Ganske forskrækket saae Lord Palmure paa sin Datter; han var aabenbart bange for, at hun virkelig var gaaet fra Forstanden. Miss Ellen pegede imidlertid paa sin Faders Slaabrok, som den graa Mand havde lagt paa en Stol.

„Men hvem var da den omtalte Mand?" spurgte Lord Palmure.

„Det var — h a m!"

Lord Palmure kunde ikke tage feil af, hvem hans Datter meente; thi hendes Øine funklede af det meest glødende Had, idet hun udtalte Ordet „h a m".

Miss Ellen sigtede aabenbart til den Mand, der allerede længe havde vovet at byde hende Trods, og som var de konspirerende Irlænderes ledende Tanke og virkende Haand, — til den graa Mand, paa hvem Politiet gjorde Jagt, og som til Trods for dette, midt om Natten vovede at trænge ind i en indflydelsesrig Adelsmands Huus for at komme til at tale under fire Øine med hans Datter! Og endnu Mere: det var den samme Mand, der havde været dristig nok til at binde og knevle selve Lord Palmure og kaste ham hen i en Krog af Mistress Fanoches Have!

Adelsmanden blev forfærdet over denne Dristighed.

„Ellen", sagde han efter en længere Pause, „jeg vil give Dig et Raad."

„Og det er, Fader?"

„At Du skal opgive Kampen mod den Mand! . . . Vi kunne jo reise bort; hele Verden staaer os aaben; vi behøve ikke at blive her i England . . ."

Her afbrød Miss Ellen ham.

„Fader", udbrød hun, „er De virkelig bange for at fortsætte Kampen?"

„Nei, men jeg er bange — for Dig!" svarede Lord Palmure med umiskjendelig Kjærlighed.

„Vær kun rolig, Fader!" sagde den unge Pige. „Denne Usling har nu fejret sin sidste Triumf; — snart vil jeg kunne knuse ham i Støvet under mine Fødder!"

Lord Palmure vedblev at stirre paa den Deel af Panelet, hvor hans Datter paastod, at der fandtes en Dør.

„Det er ikke muligt at opdage det ringeste Spor af en Dør der", sagde han. „Der synes altsaa at være Trolddom med i Spillet, — medmindre Du har drømt Ellen?"

Miss Ellen svarede imidlertid ikke. Hun løb hen til Vinduet, aabnede det og gav sig til at lytte.

Hun havde hørt Nogen fløite paa en eiendommelig Maade.

„Hvad er nu det?" spurgte Lord Palmure, der ligeledes havde hørt denne Lyd.

„Vent et Øieblik paa mig, Fader!" svarede hun.

Og hun løb ud paa Gangen, fra hvilken der førte en Trappe ned i Gaarden. Klokken var endnu kun fire, og det var bælgmørkt, men Miss Ellen skyndte sig dog med at aabne Havelaagen; thi hun var overbeviist om,

at det maatte være Paddy, der havde fløitet; hun var nemlig bleven enig med ham om, at han paa denne Maade skulde gjøre hende bekjendt med, at han var til hendes Disposition.

Da Paddy forlod hende for at opsøge Nichols og Macferson, havde han lovet hende at komme igjen, hvis der forefaldt Noget af Vigtighed, og Miss Ellen modtog ham derfor med det Spørgsmaal:

„Naa, hvad er der hændet?"

Nu gjorde Paddy hende bekjendt med Alt, hvad der var forefaldet i Løbet af Aftenen, og derpaa tilføiede han:

„Jeg troer imidlertid, jeg veed, hvor den dødsdømte Forbryder bliver holdt skjult."

„Nei, virkelig?" spurgte Miss Ellen i en temmelig ligegyldig Tone; thi for hende var det kun en Biting, om John Colden blev arresteret, eller ikke.

„Har De ikke flere Gange været i Southwark, Mylady?" spurgte Paddy.

„Jo, ganske vist."

„Saa veed De sikkert ogsaa, hvor St. Georg-Kirken ligger?"

Miss Ellen foer sammen; thi det var jo paa den til denne Kirke hørende Kirkegaard, at Dick Harrison laa begravet.

„Ja, det veed jeg", svarede hun, „men hvad saa?"

„Ja, seer De, Mylady, hele Natten igjennem brænder der Lys oppe i Klokketaarnet, og det har aldrig før været Tilfældet. Det skulde derfor ikke undre mig, om John Colden blev holdt skjult der."

„Og paa denne Omstændighed har Du vel sagtens

henledet Dine Kammeraters Opmærksomhed?" spurgte Miss Ellen pludselig med megen Iver.

„Nei, det har jeg dog ikke, Mylady! Først havde jeg rigtignok i Sinde at gjøre det; men saa faldt det mig ind, at det vistnok vilde være det Bedste, om jeg først talt med Dem om Sagen."

„Godt!" sagde Miss Ellen. „Læg nu nøie Mærke til, hvad jeg har at sige Dig."

„Tal, Mylady!"

„Du skal ikke sige et eneste Ord til Dine Kammerater om den Opdagelse, Du har gjort; — vi trænge nemlig ikke længer til deres Bistand."

I sit stille Sind havde Miss Ellen nemlig anstillet følgende Betragtning:

„Det er ikke John Colden, der bliver holdt skjult oppe i Klokketaarnet; mit Hjertes Banken siger mig, at det er ham!"

Derpaa sagde hun høit:

„Kom med mig!"

Paddy gik nu ind i Haven; hun lukkede Laagen og førte ham hen til Pavillonen, i en Krog af hvilken Gartneren opbevarede sit Værktøi. Noget af dette befalede hun Paddy at tage, og derpaa gik hun igjen ud i Haven med ham.

To og tredivte Kapitel.

Paddy kunde rigtignok ikke indsee, hvad Miss Ellen havde i Sinde at benytte hans Bistand til; men han var nu en Gang bleven enig med sig selv om, at hans Villie ikke havde den ringeste Betydning, naar han havde med denne besynderlige Kvinde at skaffe.

Desuden hyldede Paddy den samme Anskuelse, som saamange andre Mennesker af hans Kaliber vedkjende sig: han var fattig, havde Kone og Børn at forsørge og havde altsaa ikke Raad til at være retskaffen. Imidlertid var han rettænkende nok til at rette sig efter de Personers Villie, som betalte ham godt.

Miss Ellen førte ham ind i Lord Palmures Kabinet.

Adelsmanden, der endnu ikke var kommen sig af sin Forbauselse over Miss Ellens Fortælling, rynkede Panden, da han fik Øie paa den rigtignok meget simpelt klædte Person, der nu traadte ind i Værelset.

„Hvem er det?“ spurgte han.

„Det er en Mand, hvis Bistand vi trænge til“, svarede hans Datter.

„Men hvad skal det Værktøi til?“ vedblev Lord Palmure.

„Jeg tog ikke feil, Fader“, svarede den unge Pige, „der maa være en hemmelig Dør i Muren, og vi maae have at vide, hvor den fører hen.“

Lord Palmure, hans Datter og Paddy undersøgte nu i Forening Muren, men kunde ikke opdage noget Mis-

tænkeligt ved den. Derpaa sagde Miss Ellen til Paddy, at han skulde slaae Hul i Muren. Hendes villieløse Redskab adlød.

„Men", bemærkede Lord Palmure, „vi vække jo Tjenestefolkene; behøve vi at indvie dem i Hemmeligheden?"

„Saa luk Døren af!" sagde Miss Ellen rolig.

Paddy vedblev at arbeide, og det varede ikke ret længe, førend hans Værktøi stødte mod et haardt Legeme.

„Det er en Muur", sagde Lord Palmure.

„Nei", svarede Paddy, „det er snarere en Jernplade!"

„Lad os see, hvad det er!" sagde Miss Ellen.

Efter nogle faa Minuters Forløb udbrød den unge Pige med en triumferende Mine:

„Naa, havde jeg saa Ret?"

Igjennem en Aabning i Muren saae man en Jerndør. I det ene Hjørne af denne andtes der en Kobberknap, paa hvilken Tiggeren slog med sin Hammer.

Pludselig sprang Døren heelt op, og en fugtig Luft slog Lord Palmure og hans Datter imøde. Igjennem Døren saae man en snever, mørk Korridor.

„Nu maae vi lære Hemmeligheden at kjende tilbunds, Fader", sagde Miss Ellen.

„Det er ogsaa min Mening", svarede Adelsmanden med ægte britisk Flegma.

Han tog nu to Revolvere, der laae paa Bordet, og gav Miss Ellen den ene af dem. Hun rakte Paddy Lyset og sagde til ham:

„Gaa i Forveien!"

Uden at sige et Ord, adlød Paddy.

Gangen, der kun var fire eller fem Skridt lang, førte

til en Trappe, ad hvilken Paddy gik ned, idet han lyste for Miss Ellen og Lord Palmure.

Da Paddy var kommen til det tredivte Trin, standsede han pludselig.

„Hvad er der paafærde?“ spurgte Miss Ellen.

„Jeg hører Støi.“

Miss Ellen gav sig til at lytte, og virkelig hørte hun en Lyd, der lignede Havets fjerne Brusen.

„Hvis Du er bange, saa giv mig Lyset; jeg skal saa gaae i Forveien!“ sagde Miss Ellen.

„Jeg er aldrig bange, Mylady“, svarede Paddy.

Og han gik videre.

Nu blev Luften køligere og renere; deraf drog Miss Ellen den Slutning, at de befandt sig under Jorden.

Snart vare de komne heelt ned ad Trappen, og nu befandt de sig i en Kjælderhvælving, hvor Jordbunden var meget slibrig, og hvor de saae en underjordisk Gang.

Førend Miss Ellen gik ned ad Gangen, sagde hun til sin Fader:

„Du har altsaa ikke før kjendt Noget til denne Trappe og denne underjordiske Gang?“

„Nei, jeg har ikke.“

„De maae dog være adskillige hundrede Aar gamle“, vedblev Miss Ellen. „See blot, hvor fort Alting her er!“

„De har uden al Tvivl Ret.“

Pludselig syntes der imidlertid at gaae et Lys op for Lord Palmure.

„Der falder mig Noget ind, Ellen,“ udbrød han. „Vi befinde os vist i Nærheden af Whitehall. Denne underjordiske Hvælving blev bestemt gravet, medens Carl

den Første sad fangen; hans Tilhængere anstillede nemlig et Forsøg paa at befrie ham. Gangen fører sikkert lige ud til Themsen, tætved Westminster-Broen, og den Lyd, vi høre, er af Vandet, der brydes mod Bropillerne."

„Godt! Lad os gaae videre!" sagde Miss Ellen.

Nu tog hun Lyset ud af Haanden paa Paddy og gik i Forveien, idet hun halvhøit sagde:

„Hvorledes har den graa Mand dog kunnet opdage denne Gang?"

Tre og tredivte Kapitel.

Lord Palmure havde Ret; den underjordiske Hvælving skrev sig virkelig fra den ulykkelige Kong Carl den Førstes Tid.

Imidlertid saae man tydelig friske Fodspor i den slibrige Jord. Disse Fodspor maatte være den graa Mands.

Miss Ellen vedblev at gaae i Forveien.

Efterhaanden blev den brusende Lyd stærkere; men Vinden begyndte at true med at slukke Lyset, og skjøndt Miss Ellen holdt Haanden for det, gik det dog snart ud.

Den unge Pige blev meget ærgerlig; thi hun havde ingen Svovlstikker taget med sig.

Heldigvis var Paddy imidlertid en ivrig To-

baksryger; han havde en Æske Svovlstikker i Lommen og sagde:

„Jeg skal nok sørge for, at vi kunne see at vende tilbage til Hotellet."

„Vende tilbage?" udbrød Miss Ellen.

„Ja, naturligviis", sagde Lord Palmure.

„Nei", svarede Miss Ellen, „om jeg end skal gaae i Mørke, vil jeg dog lære Sagen at kjende tilbunds."

Og hun maatte virkelig næsten gaae i Mørke; thi Paddys Svovlstikker lyste ikke synderlig stærkt. Uden Betænkning gik hun imidlertid fremad, skjøndt hun snart vadede i Vand til op over Anklerne. Pludselig udbrød hun:

„Nu have vi ikke længer Brug for Paddys Svovlstikker!"

Hun havde nemlig faaet Øie paa et rødt Punkt, der funklede langt borte. „Det saae ud, som om der var hængt en rød Lygte op i Loftet.

Lord Palmure gik med Revolveren i Haanden for at kunne forsvare sin Datter, hvis hun blev truet af nogen Fare.

Miss Ellen rettede sine Skridt mod det funklende røde Lys; men besynderlig nok syntes dette endnu bestandig at være lige langt borte, skjøndt Støien blev saa stærk, ja, næsten bedøvende, at man skulde troe, Floden gik midt igjennem Hvælvingen.

Endelig kom de alle Tre til Enden af Gangen, og nu saae de, at Lyset bændte ude paa Vandet.

En i en Steen anbragt Jernring vidnede om, at en Baad havde været bunden fast her. Den graa Mand var altsaa rimeligviis kommen hertil i en Baad og vendt tilbage paa samme Maade.

„Naa", sagde Lord Palmure, „hvad har denne Udflugt saa vel nyttet os?"

„Den har givet mig en Idee", svarede Miss Ellen.

„Og det er?"

„Det er foreløbig min Hemmelighed, Fader. De har dog vel ikke glemt vor Aftale?"

„Nei", svarede Adelsmanden.

„Godt, den holder jeg mig til. Men nu maae vi vende om. Vi have ingen Grund til at være bange, og Paddy gjør klogest i at gjemme sine Svovlstikker, indtil vi komme hen til Trappen."

Miss Ellens Raad blev fulgt, og efter et Kvarteerstids Forløb befandt de tre Personer sig atter i Lord Palmures Arbeidsværelse.

Nu gav Miss Ellen Paddy en vel spækket Pung.

„Disse Penge faaer Du ene og alene for at tie stille", sagde hun. „De have Intet at skaffe med den Belønning, jeg forøvrigt har lovet Dig!"

Imod Sædvane blev Paddy ikke glad over at faae Penge; med et bittert Smiil sagde han:

„De behøver ikke at betale mig for at tie, Mylady. Jeg har jo een Gang indladt mig paa at være Deres Slave; altsaa tilhører jeg ikke længer mig selv, men Dem."

Miss Ellen trak paa Skuldrene og sagde derpaa til sin Fader:

„Heldigvis har man da endnu dygtige Haandværkere her i London: thi Indgangen til den underjordiske Hvælving maa endnu idag mures til."

„Hvorfor det?" spurgte Lord Palmure.

„Fordi den graa Mand maaskee kommer igjen, og

saa maa der ikke være det Ringeste, der kunde tildrage sig hans Opmærksomhed."

Nu gik Miss Ellen sin Vei, og efter hendes Opfordring fulgte Paddy hende. Da de vare komne ned til den lille Havelaage, sagde den unge Dame:

„Idag er det jo Søndag?"

„Ja, Mylady."

„Altsaa besøger Abbed Samuel idag Din Kone og Dine Børn?"

„Ja."

„Godt! — Sagde Du ikke Noget om, at Du havde seet et Lys brænde oppe i Klokketaarnet?"

Paddy nikkede.

„Og Du mener, at det er John Colden, der holder sig skjult der?"

„Det er jeg vis paa!"

„Saa maa Du sige til Abbed Samuel, at der er tre Mænd paa Spor efter den dødsdømte Forbryder, og at disse tre Mænd have besluttet, inat at skaffe sig Adgang til Taarnet og bemægtige sig den Mand, som holder sig skjult der."

„Men, Mylady", udbrød Paddy ganske forbauset, „Abbed Samuel er jo en Irlænder, og . . ."

Her afbrød Miss Ellen ham.

„Det er aldeles ligegyldigt, om Du forstaaer mine Befalinger, eller ikke, naar Du blot efterlever dem", sagde hun smilende.

Fire og tredivte Kapitel.

Miss Ellen havde Ret; i en Baad var den graa Mand kommen over til den underjordiske Hvælving, og paa samme Maade vendte han tilbage til Southwark. Uden at bryde sig om, hvad der blev af Baaden, gik han derpaa hen i det skumle Kvarteer, der omgiver St. Georgs-Kirken, og i hvilket der nu herskede den dybeste Stilhed. Lyset oppe i Taarnet var slukket, og den graa Mand mødte Ingen henne ved Kirkegaarden; han kunde altsaa uhindret gaae ind af Gitterdøren, der stod paa Klem. Pludselig forekom det ham imidlertid, at han hørte Nogen klynke, og snart fik han Øie paa en Mand, der sad paa en Steen og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

„Hvem der?" spurgte den graa Mand.

Skikkelsen reiste sig og svarede grædende:

„Det er mig, . . . Shoking!"

„Naa, er det Dig? — Men hvad er der i Veien? Hvorfor græder Du?"

„Fordi der er tilstødt mig en stor Ulykke, som imidlertid kun angaaer mig!"

Den graa Mand greb Shokings Arm og sagde:

„Stille! Her maae vi være forsigtige; men kom med, og fortæl mig det Hele! Jeg kan dog maaskee nok raade Bod paa den Ulykke, Du taler om."

„Virkelig!" udbrød Shoking.

„Det vil jeg i det Mindste haabe!"

Den graa Mand tog en lille Nøgle op af Lommen,

aabnede en Dør og førte Shoking ind i Kirken, hvor der var endnu mørkere, end udenfor.

„Tag Dig iagt for at gjøre Støi", sagde den graa Mand, idet han greb Shokings Haand og førte ham hen til den Trappe, der førte op til Kirketaarnet, „det er ikke værd at vække den gamle Kirkebetjent."

Shoking sagde ikke et Ord, men udstødte det ene Suk efter det andet, og den graa Mand spurgte sig selv:

„Hvad kan der dog være i Veien med min Ven Shoking?"

Først da han var kommen ind i sit lille Værelse og fik tændt Lys, kunde han gjætte sig til den egentlige Grund til Shokings Fortvivlelse. Den Mand, der stod ved Siden af ham, havde vel Shokings Stemme, men hverken dennes hvide Hud eller røde Haar; den graa Mands Gjæst var en hvidhaaret Neger, der græd, som om hen var bleven pidsket.

„Hvad er nu det?" udbrød den graa Mand. „Du har dog vel aldrig selv drukket den Mixtur, Du skulde bringe John Colden?"

„Ak jo, det er netop det, jeg har gjort!" svarede Shoking grædende.

„Men hvorfor har Du gjort det?"

„For at frelse mit Liv."

Og nu fortalte Shoking hulkende, hvad der var foregaaet. Da han havde endt sin Beretning, sagde den graa Mand:

„Men hvorfor græder Du?"

„Fordi jeg nu maa vedblive at være Neger!"

„Dog ikke hele Livet igjennem, men rigtignok i flere Maaneder."

„O, min Gud!" udbrød Shoking fortvivlet.

Du satte altsaa megen Priis paa Dine legemlige Fortrin?" spurgte den graa Mand smilende.

„Hm! Ja, det gjorde jeg uncegtelig."

„Saa har Du maaskee en Kjæreste?"

„Nei, dog ikke", svarede Shoking.

„Men maaskee er Du forelsket?"

„Nei, heller ikke; — dertil er jeg altfor gammel!"

„Du bryder Dig altsaa ikke om at behage det smukke Kjøn?"

„Nei!"

„Men hvad i Alverden gjør det saa til Sagen, om Du er sort eller hvid?"

„Men, Herre", svarede Shoking, som nu igjen begyndte at hulke, „nu kan jeg jo ikke længer optræde som Lord Wilmot!"

Den graa Mand brast i Latter over Shokings Forfængelighed.

„Vær Du kun ganske rolig", sagde han imidlertid, „den Sag kunne vi let faae bragt i Rigtighed."

„Hvad behager?" sagde Shoking.

„Lord Wilmot kan Du rigtignok ikke længer være; — men derimod kan Du jo meget godt blive Marquis de Valdemar-y-Mendoza-y-Perez."

„Hvem er det?" spurgte Shoking, paa hvem denne glimrende Titel gjorde et dybt Indtryk.

„Det er en umaadelig rig Brasilianer, en Mulat, der har arvet en portugisisk Millionair, og som navnlig udmærker sig ved den Masse glimrende Aedelstene, han eier."

„Men . . ."

Her afbrød den graa Mand ham.

„Men", sagde han, „da jeg har gjort Dig til Lord

Wilmot, kan jeg naturligviis ogsaa godt gjøre Dig til Marquis."

„Men er en Marquis da ligesaa høit paa Straa som en Mylord?"

„Ja, naturligviis! Og desuden vil Ingen kunne gjenkjende Tiggeren Shoking i den brasilianske Marquis."

Nu gav Shoking sig ivrig til at tørre sine Øine; ja, han smilede endog meget fornøiet.

„O, Forfængelighed, skal Du da altid beherske de usle Mennesker?" sagde den graa Mand.

Shoking hørte imidlertid ikke disse Ord; han stod og tænkte paa, at han dog paa sin Vandring igjennem Livet havde truffet paa adskillige Brasilianere, og at alle disse havde været prydede med en Mængde Ordener; — et eller andet Kommandør- eller Storkors vilde ogsaa klæde ham ganske godt. — Kort sagt: Shoking var trøstet.

Fem og tredivte Kapitel.

Vi maae nu vende tilbage til Abbed Samuel, den unge og i høieste Grad veltalende Prædikant, som Befolkningen i Wapping, Southwark og Rotherithe tilbad.

Det var Søndag, og Abbed Samuel havde i sin Prædiken opfordret sine Tilhørere til at være velgjørende.

„Glemmer ikke at gjøre vel, I, som ere fattige", havde han bl. A. sagt, „Tolderens Hvid behager Herren mere, end alle Fariſæernes Rigdomme. Naar I give dem, der lide af Sult, Halvdelen af Eders grove Brød, vil denne Almisse være Gud saare velbehagelig."

Derpaa havde han talt om Israls Folk, der vandrede igjennem Ørkenen henimod det forjættede Land, og den irske Kirke havde han sammenlignet med de Herrens Tjenere, som Ægypterne i sin Tid havde jaget i Landflygtighed.

Og hans Tilhørere lyttede med største Andagt til hans Foredrag; hverken de eller selve den begeistrede Prædikant lagde Mærke til to fortklædte Mænd, en ældre og en yngre, der stode bagved en Søile, og som med Øine og Øren slugte Alt, hvad der foresaldt.

Da Præsten gik ned fra Prædikestolen, forlode de to Mænd hurtig Kirken, og først da de vare komne langt bort fra denne, bleve de staaende og saae paa hinanden.

„Naa", sagde den yngste af de to Mænd langt om længe, „hvad mener De saa om denne Mand?"

Hans Ledsager, der ikke var nogen Anden, end den strenge og barske Velærværdighed Peters Town, som vi have seet sammen med Miss Ellen, svarede ganske rolig:

„Jeg mener, at dersom der fandtes mange saadanne Mænd blandt de katholske Geistlige, saa vilde Halvdelen af de forenede Kongerigers Indbyggere snart gaae over til Katholicismen."

„Det er ogsaa min Mening. Heldigviis er denne Mand dog eneſtaaende i sit Slags, — i det Mindste her i London."

„Ganske vist; men han har forstaaet at omgive sig

med en heel Skare af begeistrede Disciple her", svarede den velærværdige Peters Town, idet han rystede paa Hovedet med en meget betænkelig Mine. „Han er netop den ene af de to Mænd, som vi have skjellig Grund til at være bange for."

„Og den Anden er?"

„Den Anden er den mærkelige Person, som det ikke er Politiet muligt at opdage, og som kun kjendes under det besynderlige Navn: „den graa Mand"!"

„Men har De ikke endnu idag faaet Brev fra Miss Ellen Palmure."

„Jo, — hun skriver mig til, at „den graa Mand" i Løbet af tre Dage vil være i vor Magt. Jeg for mit Vedkommende vilde imidlertid langt hellere have Abbed Samuel i min Magt!"

„Ak ja," svarede den unge Geistlige, „men det er jo, som De maa vide, en reen Umulighed. Her, i det frie England, hører den katholske Kultus jo til de af Staten anerkjendte Troesbekjendelser, og der foreligger ikke det allerringeste fuldgyldige Beviis for, at Abbed Samuel er de irske Oprøreres Medskyldige."

„Hør mig, min unge Ven!" sagde den velærværdige Peters Town. „Jeg havde ikke den Fornøielse at høre hele Abbed Samuels Prædiken, som vistnok i og for sig var ganske fortrinlig; — en Deel af Tiden benyttede jeg til at anstille Betragtninger."

„Ah!"

„Denne Mand er maaskee ærgjerrig."

„Det troer jeg dog ikke!"

„Men det troer jeg! Og jeg anseer det ikke for umuligt, at vi kunne vinde ham for vor Sag!"

„I alt Fald ikke ved at tilbyde ham rige Gaver. Han har selv været en rig Mand, og nu er han fattig,

— fordi han har anvendt hele sin store Formue til milde Gaver."

„Men høie Ærespoſter ville dog maaſkee finde ham mindre ubeſtikkelig?"

„Det troer jeg heller ikke."

„I alt Fald vilde jeg give Meget for at faae Leilighed til at passiare en Timestid med ham", sagde den velærværdige Peters Town.

„Det var dog et ganske besynderligt Indfald!"

„Og jeg har allerede lagt en Plan i saa Henseende. Endnu idag vil jeg tale med ham."

„Har De da i Sinde at udbede Dem en Samtale med ham?"

„Nei, — De maa sørge for, at jeg faaer mit Ønske opfyldt."

Den unge Præst saae ganske forbauset paa sin Ledsager.

„Hvorledes, Herre?" udbrød han. „De, der af alle Individer bliver betragtet som den høieststaaende Personlighed i vor Kirke, — De, som endog i al Hemmelighed foreskriver Erkebiskoppen af Canterbury Love, — De skulde virkelig have i Sinde at nedlade Dem til? . . ."

Her afbrød Peters Town ham.

„Naar man bestræber sig for at naae et Maal, som Kirken billiger, ere alle Midler gode", sagde han strengt. „De har at modtage mine Ordrer og nøiagtig at efterleve dem!"

Den unge Geistlige sagde ikke et eneste Ord, men bukkede ærbødig.

Den velærværdige Peters Town vedblev:

„I Southwark, i Nærheden af St. Georgs-Kirken, findes der en Gade, der hedder „Adam's-Stret"."

„Den kjender jeg meget godt."

„I denne Gade boer der en Mand, ved Navn Paddy, der er gift og har to Børn. Disse Folk ere saa fattige, at de, skjøndt de høre til samme Troesbekjendelse, som vi, modtage Almisse af Abbed Samuel."

„Nei, virkelig?"

„Jeg veed med Vished, at Abbed Samuel i Formiddag, imellem Klokken ti og elleve vil aflægge denne fattige Familie et Besøg. Naar han forlader Huset, maa De, som ved et reent Tilfælde, staae udenfor Huset, og De maa da tiltale ham."

Den unge Præst bukkede.

„Hvad De skal sige til ham, er dette: „Jeg henvender mig til Dem til Fordeel for en Mand, der ligger for Døden. Denne Mand er Katholik, men har bestandig med største Omhu holdt sin Troesbekjendelse skjult, da han ellers kunde være vis paa at miste sit Embede som Betjent ved St. Pauls-Kirken. Den Døende trænger til Deres Bistand"!"

„Og De troer, han gaaer med mig?"

„Det er jeg vis paa, han gjør."

„Men gives der virkelig en Katholik, som er ansat ved St. Pauls-Kirken?"

„Ja, — det var ham, der ved et elektrisk Lys gav Fenierne Signalet, da de skulde befrie den dødsdømte John Colden."

„Men han blev jo afskediget!"

„Imorges gav jeg ham hans Embede tilbage, imod at han gjorde sin Ed paa, at han fra nu af vilde tjene mig."

Den unge Geistlige bukkede atter dybt og tog derpaa

Afsked med den velærværdige Mr. Peters Town for at efterleve dennes Befalinger.

Efter en Timestids Forløb befandt han sig i Southwark, og et Par Minuter efter indfandt ogsaa Abbed Samuel sig der.

Vi ville ledsage den irske Præst, medens han aflægger Paddys Familie det Besøg, som denne nu i lang Tid, uden at blive skuffet en eneste Gang, har ventet sig af ham.

Hvad den unge Geistlige angaaer, da skjulte han sig i en Gadedør, og Abbed Samuel gik forbi ham uden at lægge Mærke til ham.

Sex og tredivte Kapitel.

Abbed Samuel bankede paa Døren i Stue-Etagen.

„Kom ind!“ raabte en Stemme, der fik Abbed Samuels Hjerte til at banke voldsomt; thi den mindede ham stærkt om den ulykkelige Gjældsarrestants Stemme.

Præsten aabnede Døren og fik strax Øie paa Paddy.

Idet han ilede hen til ham og rakte ham Haanden, sagde han:

„Hvad for Noget? De er her?

„Ja, ærværdige Fader“, svarede Paddy, idet han

dybt bevæget førte Abbed Samuels Haand til sine Læber.

„De er altsaa bleven sat i Frihed?"

„Ja", svarede Paddy endnu mere bedrøvet.

„Thi De har dog vel ikke taget Flugten?"

„Nei, — min Gjæld er bleven betalt."

„Naa, Gud være lovet!" udbrød Abbed Samuel sjæleglad. „Der gives dog endnu bestandig ædle Hjerter, selv i det moderne Babylon, som man kalder London!"

„De skal ikke ønske mig til Lykke, ærværdige Fader", sagde Paddy, idet han rystede paa Hovedet, „og De har heller ingen Grund til at glæde Dem over Menneskenes Godhed! De skulde blot vide, hvem det er, jeg har at takke for min Frihed!" . . .

Præsten foer sammen.

Nu henvendte Paddy sig til sin Kone og sine Børn, som ligeledes havde kysset deres Velgjører paa Haanden.

„I maa gaae Ebers Vei!" sagde han barsk. „Du, Kone, kan kjøbe noget Brød til os, og Børnene kunne løbe ud paa Gaden og lege; — jeg maa tale under fire Øine med vor faderlige Ven!"

Uden at gjøre den ringeste Indvending, forlod Konen Værelset og tog Børnene med sig.

Paddys dybe Tungsindighed gjorde Abbed Samuel ganske ængstelig. Hvad var der forefaldet? Hvad kunde dette Menneske vel have at meddele ham?

Efterat Paddy havde forvisset sig om, at han virkelig var alene med Præsten, sagde han:

„Jeg er Englænder og hører til den anglikanske Kirke; men jeg har ene og alene Irlænderne og Dem, en katholsk Præst, at takke for, at min Kone og mine Børn ikke ere døde af Sult. Jeg kan derfor ikke

bekvemme mig til at forraade Irland, og da allermindst Dem, ærværdige Fader, som er vor Velgjører."

„Men hvad skal alt dette dog betyde?" spurgte Præsten, der med hvert Øieblik blev mere forbauset.

„Det skal De strax faae at høre, ærværdige Fader", svarede Paddy, som nu først fik Mod til at see Abbed Samuel stift i Øinene.

„Saa tal!" sagde Præsten.

„Godt! Jeg var altsaa bleven arresteret for en Gjæld paa ti Guineer. For mange Mennesker er dette Beløb en reen Bagatel; men for Folk som os har det ligesaa stort Værd som alle Englands Skatte. — Igaar Aftes, da alle Portene skulde lukkes, ringede det voldsomt. Menneskene ere ingenlunde gode af Naturen, og Ulykken gjør dem til sande Djævle. Jeg var omgivet af lutter forhærdede Mennesker, der uophørlig gjorde sig lystige over mig, fordi jeg græd, hver Gang jeg kom til at tænke paa min Kone og mine Børn. Da det nu ringede, sagde en af de andre Fanger til mig: „See saa! Nu kommer Din Kone og henter Dig!" Alle de Andre brast i Latter, og jeg begyndte paany at græde. — Naa, det var rigtignok ikke min Kone, der kom; men det var dog for min Skyld, der var blevet ringet paa Porten. Fader Goldsmith kaldte paa mig og sagde til mig: „Deres Gjæld er bleven betalt." Jeg troede, at han gjorde sig lystig over mig; men saa fik jeg Øie paa Nichols."

„Hvem er Nichols?" spurgte Abbed Samuel.

Paddy bøiede atter Hovedet og svarede derpaa:

„Nichols er et slet Menneske, — en Mand, der neppe længer veed, hvad Ærlighed er; men naar man er saa fattig som jeg, maa man ikke være kræsen, og jeg

har ofte været glad over, at Nichols gav mig Noget at fortjene."

Og derpaa fortsatte Paddy sin Fortælling paa følgende Maade:

„Da vi vare komne ud paa Gaden, og min Glæde over den uventede Udsigt til snart at faae min Kone og mine Børn at see igjen havde sat sig lidt, sagde jeg til Nichols: „Du er altsaa bleven rig og trænger i høi Grad til min Bistand, siden Du har betalt ti Guineer, for at jeg kunde blive sat i Frihed?" Han svarede: „Jeg har faaet Forskud paa Lønnen for en Forretning, der vil blive meget indbringende for Enhver, som tager Deel i den. — „Hvor Mange ere vi om den?" spurgte jeg. — „Fire", svarede han. „Foruden Dig har jeg Macferson og Tiggeren John til Medarbeidere!"

Dette sidste Navn fik Abbed Samuel til at fare sammen.

„Nogen nærmere Forklaring vilde Nichols ikke for Øieblikket give mig", vedblev Paddy. „Ved Waterloo-Broen forlod han mig, idet han sagde til mig: „Gaa nu hjem til Kone og Børn, men indfind Dig saa her ved Midnatstid, for at vi kunne holde Raad!"

„Og De gik derhen?" spurgte Abbed Samuel.

„Ja."

„Af hvilken Beskaffenhed var den omtalte „Forretning" da?"

„Vi skulle see at komme paa Spor efter den dødsdømte Fenier, som Irlænderne have sat i Frihed."

„Min Ven", sagde Abbed Samuel nu, „jeg fatter og ærer Deres Følelser; men jeg troer virkelig, De kan være ganske rolig; — det vil hverken lykkes Dem,

denne Nichols eller nogensomhelst Anden at finde John Colden."

„Ak, Herre", svarede Paddy, dersom jeg blot havde kunnet troe det, vilde jeg ikke have talt til Dem om Sagen; men jeg kan desværre forsikkre Dem, at Nichols veed, hvor den stakkels Fyr bliver holdt skjult."

Atter foer Abbed Samuel sammen.

„Og inat skulle vi skaffe os Adgang til St. Georgs-Kirken, binde og knevle den gamle Kirkebetjent, stige op i Taarnet og bemægtige os John Colbens Person."

Abbed Samuel var pludselig bleven ligbleg. Det var ikke John, men den graa Mand, der holdt sig skjult oppe i Taarnet; men det vilde maaskee have været nok saa heldigt, om det havde været John.

„Politiet har faaet fornøden Underretning", vedblev Paddy, og man har nu truffet den Aftale, at en betydelig Politistyrke skal samle sig udenfor Kirken; thi ind i denne vil Politiet ikke trænge."

Og med et dybt Suk kastede Paddy sig nu for Abbed Samuels Fødder.

„Ærværdige Fader", sagde han, „jeg vil ikke forraade den Mand, som har givet mine Børn Brød. Jeg ventede Dem; . . . De har hele Dagen for Dem; . . . frels John!"

„De er en retskaffen Mand, Paddy," sagde Abbed Samuel, „og De skal ogsaa blive belønnet. Hvor stor vilde Deres Andeel i Udbyttet have været?"

„Hundrede Pund."

„Irland er desværre fattigt; men det kan dog nok anerkjende de Tjenester, man viser det. Paa Søndag skal jeg bringe Dem hundrede Pund, Paddy."

Og foreløbig vilde Præsten lægge en Guinee paa Bordet.

Dette Pengestykke vægrede Paddy sig imidlertid ved at modtage.

„Nei, nei, — ikke idag, Hr. Abbed", sagde han. „For Øieblikket ere vi forsynede med Penge; — Nichols gav mig nogle Sølvpenge; af dem kunne vi leve i fjorten Dage, — og der gives Folk, som ere langt ulykkeligere stillede, end vi, og for hvem en Guinee vil være en sand Skat!"

Abbed Samuel stak sit Pengestykke i Lommen; men derpaa trykkede han Paddy til sit Bryst og sagde venlig til ham:

„De er, som sagt, en brav Mand, Paddy, og Vorherre vil lønne Dem for Deres ædle Opførsel!"

Og synlig rørt forlod Præsten nu den fattige Families Hytte. —

Efter nogle faa Minuters Forløb traadte Paddys Kone atter ind i Værelset.

Den stakkels Irlænder havde Taarer i Øinene; men da det samvittighedsløse Fruentimmer saae dette, udbrød hun med en meget haanlig Mine:

„Naada, hvad er der nu i Veien med Dig?"

„Ingenting", svarede han.

„Men saa tal dog," vedblev hans Kone. „Gik Præsten i Tøiet? — Fæstede han Lid til den — forøvrigt tilstrækkelig dumme Historie, Du havde forpligtet Dig til at binde ham paa Ærmet?"

„Ja", svarede Paddy med en meget mørk Mine.

„Miss Ellen vil altsaa blive tilfreds?" vedblev hun.

Paddy knyttede begge Hænder.

„Ak, jeg elendige Usling!“ udbrød han.

Hans Kone brast derimod i en skingrende Latter.

„Hvor det dog gjør mig ondt for Dig, stakkels svage Skabning!“ sagde hun. „Det er dog klart, og fattige Folk, som vi og vore Lige, maae tjene at Personer, der have Raad til at betale os nogenlunde anstændig.“

Paddy svarede ikke et eneste Ord, men forlod atter sin Familie og gik henimod Themsen.

Han følte Trang til at trække frisk Luft; Bevidstheden om det Forræderi, han havde gjort sig skyldig i, var nærved at kvæle ham.

Den virkelig smukke Rolle, han havde spillet ligeoverfor Abbed Samuel, var nemlig aabenbart et Forræderi; thi Miss Ellen havde jo befalet ham at spille denne Rolle.

Syv og tredivte Kapitel.

I en ængstelig Spænding havde Abbed Samuel forladt Paddy; den graa Mands Tilflugtssted var jo opdaget. Rigtignok blev han antaget for John Colden; men derfor vilde det dog være lige uheldigt, om han faldt i Hænderne paa sine Fjender. Desuden kjendte Abbed Samuel de engelske Forhold godt nok, til at han maatte vide, at Faren var bleven dobbelt stor, efterat den private Spekulation nu havde blandet sig i Sagen;

thi en Englænder, der vil tjene Penge, er i Stand til at gjøre Mirakler. Som en Følge deraf ilede Abbed Samuel nu hen til St. Georgs-Kirken.

Den unge Geistlige, der ventede paa en gunstig Leilighed til at tiltale ham, saae sig skuffet i to Henseender; han havde gjort Regning paa, at den irske Præst, naar han gik sin Vei, skulde have det samme rolige Ansigt, med hvilket han var kommen, og dernæst havde han ventet, at Abbed Samuel vilde gaae samme Vei hjem, som ud; han blev derfor ganske forbauset og vidste ikke, hvad han skulde foretage sig, da han saae den irske Præst i høieste Grad ophidset ile henimod Kirken. Dog fulgte han efter Abbed Samuel; men det kostede ham rigtignok megen Møie at holde Skridt med denne. Den forvirrede Abbed lagde ikke Mærke til, at han blev forfulgt, og den unge Geistlige saae ham snart gaae ind i Kirken.

„Naa, han kommer vel nok ud igjen!" tænkte han.

Og ganske vist havde Abbed Samuel ikke i Sinde at opholde sig ret længe inde i Kirken, med hvilken han maatte antage, at det engelske Politi holdt Die. Da det var Søndag, laa der imidlertid ikke noget Besynderligt i, at han gik ind i denne Kirke, skjøndt han jo rigtignok hørte til et andet Sogn.

Da det var midt under Gudstjenesten, at Abbed Samuel traadte ind i Kirken, tilbrog han sig ikke megen Opmærksomhed, og det lykkedes ham ubemærket at liste sig hen til den Trappe, der førte op til Taarnet. Hurtig gik han nu op ad denne Trappe og fandt den graa Mand slumrende trygt.

„Maaskee vilde han ogsaa have sovet saaledes, naar Niddingerne vare komne for at overrumple ham!" tænkte

Abbeden, idet han lagde Haanden paa den graa Mands Skulder.

Den graa Mand vaagnede strax og saae sig om uden at røbe den ringeste Forvirring.

„Jeg ventede Dem ikke idag", sagde han, „De maa derfor undskylde, at De fandt mig ifærd med at tage mig en Luur."

Og da han nu lagde Mærke til Præstens blege og fordreiede Ansigt, vedblev han rolig:

„Men hvad er der hændet, siden De seer saa forvirret ud?"

„Deres Tilflugtssted er opdaget!"

„Naa ja, saa vidt maatte det jo dog en Gang komme!"

Og den graa Mand reiste sig ganske rolig.

„Fortæl mig Alt hvad De veed om Sagen, Hr. Abbed." sagde han koldblodig.

Nu fortalte Abbed Samuel ham Alt, hvad han havde faaet at vide af Paddy.

„Ja, det vidste jeg", sagde den graa Mand.

„De vidste det?" spurgte Præsten forbauset.

„Ja, Shoking faldt inat i Hænderne paa nogle Mennesker, til hvilke ogsaa den af Dem omtalte Paddy hørte."

Præsten studsede.

„Hr. Abbed", vedblev den graa Mand, „sagde De ikke nylig, at denne Mand først igaar Aftes var sluppet ud af Gjældsfængslet?"

„Jo."

„Det fortalte han Dem altsaa?"

„Ja, ganske vist", svarede Præsten forbauset.

„Saa har han løiet for Dem; thi han har allerede i to Dage været paa fri Fod. Hvorfor har han nu

bundet Dem denne Historie paa Ærmet? Hvorfor forraader han sine Stalbrødre til Fordeel for mig? Ja, det veed jeg endnu ikke; men inden imorgen skal jeg nok faae det at vide."

Den graa Mands Rolighed overraskede Abbed Samuel i høieste Grad.

„Men De har dog vel ikke i Sinde at blive her?" spurgte han.

„Det veed jeg endnu ikke."

„Hvorledes? Det kunde virkelig falde Dem ind at vente her paa disse Mennesker?"

„Jeg hedder jo ikke John Colden."

„Men Dem ønsker Politiet ogsaa at faae Fingre i."

„O, den Sag sætter mig ingenlunde Fluer i Hovedet. Naar disse Mænd komme, skal jeg med Lethed faae dem overbeviste om, at jeg ligesaa lidt er den graa Mand som John Colden."

„Det er altsaa det Sandsynligste, at De bliver her?"

„Ja."

Abbed Samuel saae ganske forskrækket ud.

„Min Gud! Hvad skal Enden dog blive paa alt dette?" udbrød han.

Pludselig blev den graa Mand meget alvorlig.

„Hr. Abbed", sagde han, „da jeg nylig bemærkede, at jeg vilde blive her, udtrykkede jeg mig ikke aldeles korrekt. Nu gaaer jeg nemlig min Vei; men iaften kommer jeg igjen herhen."

„De vil gaae ud nu, ved høilys Dag?"

„Ja, hvorfor ikke?"

„Deres Dumdristighed gjør mig virkelig ganske forskrækket."

„Jeg har et Stævnemøde i Hyde-Park."

„Et Stævnemøde?“

„Ja, — det vil sige: jeg venter at træffe Miss Ellen der.“

„Lord Palmures Datter, — Deres uforsonlige Fjende?“

„Som jeg vil forvandle til den irske Sags trofaste Tjenerinde.“

Medens den graa Mand sagde dette, tog han en stor Vadsæk frem af en Krog.

„Hvis De bliver nede i Kirken, vil De om nogen Tid see mig gaae ud af den, og De vil da ikke kunne gjenkjende mig“, vedblev han. „Paa den Maade vil De bedst blive beroliget for mit Vedkommende.“

Den graa Mands uforstyrrelige Koldblodighed havde tilsidst smittet Abbed Samuel. Han gik ned i Kirken og kastede sig paa Knæ bagved en Søile i Nærheden af den Dør, der førte til Taarnet.

Den graa Mand begyndte derimod nu at gjøre Toilette.

Otte og tredivte Kapitel.

Medens Præsten vedblev at prædike, saae Abbed Samuel sig gjentagne Gange om; men den graa Mand kunde han ikke faae Die paa.

Da Gudstjenesten omtrent var endt, kom en Mand hen til Abbed Samuel og kastede sig paa

Knæ ved Siden af ham. Den Geistlige saae ligegyldig paa den Fremmede, der forøvrigt var særdeles elegant klædt, og hvis Holdning tydelig røbede, at han var en Englænder, skjøndt han havde kulsort Haar og Skjæg.

Efter Gudstjenesten hilste den graa Mand paa Abbed Samuel, der blev ganske forbauset herover, da han ikke vidste Noget af, at han tidligere havde seet denne Gentleman.

Da den Fremmede forlod Kirken, kunde Abbed Samuel, der netop skulde samme Vei, ikke lade være med at holde Øie med ham.

Henne ved det Gitter, der omgav Kirkegaarden, holdt en Ridefnægt en ualmindelig smuk Fuldblodshoppe i Tøilen. Den Fremmede gik hen til Hoppen og besteg den med megen Lethed.

Dog fjernede den Fremmede sig ikke strax. Den katholske Befolkning i London, hvilken næsten udelukkende bestaaer af Irlændere, er meget fattig, og naar der afholdes Gudstjeneste i St. Georgs-Kirken, er Pladsen udenfor Kirken næsten altid fuld af Tiggere. Synet af en Person, der syntes at være særdeles velhavende, fremkaldte aabenbart de meest sangvinske Forhaabninger, og den smukke Hoppe var ikke i Stand til at bane sig Vei igjennem Mængden.

Rytteren gav sin Ridefnægt et Vink, og denne begyndte nu at uddele Sølv- og Kobbermønter til de Fattige.

Blandt disse befandt ogsaa en gammel invalid Marinesoldat sig. Til denne henvendte Rytteren sig i egen Person; han stak ham en Guinee i Haanden og sagde til ham, idet han pegede paa den irske Præst, der var bleven staaende for at betragte dette Optrin:

„Min Ven, seer De den Mand derhenne? Det er Abbed Samuel."

„O, ham kjender jeg meget godt", svarede Invaliden. „Der gives vist ikke en eneste Fattig eller Ulykkelig i London, som ikke kjender Abbed Samuel."

„Godt! — Saa bed ham om at komme et Øieblik hen til mig!"

Efter et Par Minuters Forløb stod Abbed Samuel ved Siden af Rytteren, som nu sagde til ham:

„Hr. Abbed, vil De tillade mig at give Dem en lille Skjærv til Deres Fattige?"

Med disse Ord rakte han Præsten en lille Brevtaske af Ruslæder, hvilken aabenbart indeholdt en Mængde Banknoter. Ganske forbauset saae Abbed Samuel paa den Fremmede; dog skrev hans Forbauselse sig ingenlunde fra Brevtaskens Indhold, men derimod fra den Omstændighed, at det forekom ham, at Rytterens Stemme ikke var ham ganske ubekjendt.

Mængden holdt sig i en ærbødig Afstand og kunde saaledes ikke høre, hvad de to Mænd sagde til hinanden.

„Hr. Abbed", sagde Rytteren smilende, „da ikke engang De kan kjende mig, hvorledes kan De saa være ubillig nok til at forlange, at Folkene fra Scotland-Yard skulde kunne finde mig?"

„Det er virkelig Dem?" udbrød Abbed Samuel forbauset.

„Ja, det er virkelig mig", svarede Rytteren, der vedblev at smile, „og dersom jeg nu fik det Indfald imorgen den Dag at forestille mig for Dem som en rynket Tigger med graat Haar, saa vilde De ikke betænke Dem et eneste Øieblik paa at give mig Almisse. De kan altsaa være ganske rolig! — Imorgen sees vi!"

Med disse Ord hilste han ærbødig paa Præsten, kastede endnu en Haandfuld Sølvmønter ud blandt Tiggerne og red derefter langsomt bort.

Den graa Mand var for længe siden forsvunden; ja, Mængden havde endog trukket sig tilbage; men Abbed Samuel stod endnu bestandig paa samme Plet.

Han var aabenbart hensunken i dybe Tanker.

Nu nærmede den unge Geistlige sig ham, efterat have ventet i over en Time. Han havde jo endnu ikke faaet Leilighed til at skille sig ved det Hverv, som den velærværdige Mr. Peters Town havde overdraget ham.

De to Geistlige vare omtrent eens klædte; kun gaaer en anglikanske Præst altid med hvidt Halstørklæde, medens hans katholsk Kolleger bestandig udmærke sig ved et temmelig høit sort Halstørklæde, ovenover hvilket der kun titter en ganske lille hvid Skjortelinning frem.

De to forskjellige Kirker hørende Geistlige undgaae i Almindelighed omhyggelig at komme i Berøring med hinanden. Forbauset, ja, endog urolig, veg Abbed Samuel derfor et Par Skridt tilbage, da den anglikanske Præst nærmede sig ham.

Den Sidstnævnte var imidlertid ung; Udtrykket i hans Ansigt var egnet til at indgyde Tillid, og idet han ærbødig hilste paa den katholske Geistlige, sagde han med en ubeskrivelig velklingende og blid Stemme:

„Hr. Abbed, der gives et neutralt Omraade, paa hvilket vore to Kirker have Lov til at mødes, og det er Velgjørenhedens Omraade."

„Deri har De Ret, min Herre", sagde Abbed Samuel, idet han besvarede sin Kollegas Hilsen.

„Jeg har været henne i St. Gilles", vedblev den anglikanske Geistlige, „men da jeg ikke traf Dem der, begav jeg mig herhen."

Abbed Samuel sagde ikke et Ord, men syntes at vente paa en nærmere Forklaring.

Den anglikanske Geistlige vedblev da ogsaa:

„Hr. Abbed, det er mig bekjendt, at De ofte lader Deres milde Gaver tilflyde Ulykkelige, som høre til v o r Kirke."

„Alle Mennesker ere mine Brødre", svarede Abbed Samuel.

„Den samme Anskuelse hylde v i," vedblev den anglikanske Præst, „og netop for Øieblikket have vi taget os af en ulykkelig Katholik, som imidlertid, til Trods for vor omhyggelige Pleie, er Døden nær. Han ønsker at tale med Dem i sin sidste Stund; — vil De opfylde hans Bøn?"

„Jeg er til hans og Deres Tjeneste", svarede Abbed Samuel.

„Saa kom!"

En tom Droschke kom tilfældigviis kjørende forbi, og de to Geistlige stege ind i den.

Ni og tredivte Kapitel.

Vognen kjørte hurtig henimod London-Bridge.

Midt paa Broen maatte Droschken imidlertid gjøre Holdt paa Grund af den stærke Trængsel, og Abbed Samuel, der først nu lagde Mærke til, hvor han befandt

sig, betragtede med megen Interesse den smukke, storartede Udsigt.

Idet hans Ledsager pegede paa St. Pauls-Kirken, hvis Kuppel blev forgyldt af Solens Straaler, sagde han:

„Der ligger Maalet for vor Kjøretour."

Abbed Samuel foer sammen.

„Det forekom mig, at De pegede paa St. Pauls-Kirken?" sagde han.

„Ja, ganske rigtigt!"

„Hvorledes gaaer det til, at en Katholik befinder sig i Deres Kirke?" spurgte Abbeden.

„Det veed jeg ikke", svarede hans Ledsager. „Alt, hvad jeg veed, er, at det er min Pligt at efterleve de Befalinger, som den velærværdige Peters Town, der er min Foresatte, har givet mig."

„Ah!" sagde Abbed Samuel, som nu faldt i dybe Tanker."

Droschken satte sig snart igjen i Bevægelse, og det varede ikke ret længe, førend den holdt udenfor Kirken.

Gudstjenesten var endt, og en Kirkebetjent var ifærd med at slukke Alterlysene.

Abbed Samuel havde aldrig før seet det Indre af St. Pauls-Kirken, og med en vis Nysgjerrighed betragtede han den Mængde Statuer af Generaler og Admiraler, som findes der.

„Den Døende er oppe i Taarnet", sagde hans Ledsager, idet han førte ham hen til den af flere hundrede Trin bestaaende Trappe, der fører op til det Indre af den store Kuppel. „Der oppe vil De finde den Ulykkelige — og tillige den velærværdige Mr. Peters Town."

Abbed Samuel begyndte nu at gaae op ad Trap-

perne, medens den anglikanske Geistlige derimod blev nede i Kirken.

Undervejs grublede Abbed Samuel over, hvad der vel kunde være Grunden til, at han skulde opsøge en Katholik oppe i den anglikanske Hovedkirkes Taarn.

Det varede næsten et heelt Kvarteer, inden den Geistlige kom op ad Trapperne.

Her traf han den velærværdige Peters Town, der syntes at vente paa ham og sagde til ham:

„De bliver ventet med Længsel!"

Og derpaa førte Mr. Peters Town Abbed Samuel ind i et Værelse, i hvilket der stod en Seng. I denne Seng laa en Mand, som syntes at være Døden nær.

Den katholske Præst ilede hen til Sengen og greb den Syges Haand.

Patienten fæstede et taknemmeligt Blik paa ham og saae derefter bønlig paa den velærværdige Mr. Peters Town.

„Hr. Abbed", sagde denne Sidste, „jeg vil nu lade Dem være ene med den Ulykkelige. Naar De gaaer herfra, vil De træffe mig ude ved Trappen."

Abbed Samuel bukkede, og da han var bleven ene med den Syge, sagde han til denne:

„Lider De meget, min Ven?"

„Nei", svarede Patienten, „jeg er aldeles ikke syg; men det gjælder mit Liv, og derfor har jeg givet mit Samtykke til, at De blev kaldt til mig."

Og nu begyndte den foregivne Døende, som var en Irlænder, sig til at tale i den Dialekt, der er saa uforstaaelig for enhver Englænder.

„Jeg er en Usling!" sagde han. „Skjøndt jeg er Katholik, har jeg dog tjent vor Kirkes Fjender, og i henved ti Aar har jeg været Betjent ved denne Kirke. Til-

sidst blev jeg dog grebet af Anger, og jeg var saa heldig at gjøre vore Brødre en væsentlig Tjeneste. Det var mig, som ved hiin Leilighed tændte det elektriske Lys."

„Det veed jeg", sagde Abbed Samuel. „Men blev De ikke kastet i Fængsel?"

„Jo, — men af Mangel paa Beviser blev jeg atter sat paa fri Fod."

„Men Deres Afsked fik De dog?"

„Ja."

„Hvorledes er det da gaaet til, at De paany er bleven ansat her ved Kirken?"

„Den velærværdige Mr. Peters Town aflagde mig et Besøg og sagde til mig, at jeg skulde faae mit Embede igjen, naar jeg blot vilde spille en Døendes Rolle og kalde Dem til min Bistand. Hvorfor han forlangte, at jeg skulde gjøre dette, veed jeg ikke; disse Menneskers Planer ere mig ubekjendte; men De bør ganske sikkert være paa Deres Post! . . . Jeg for mit Vedkommende har været nødt til at tage en Mixtur, hvoraf jeg har faaet Feber; men jeg er endnu ved min Fornufts fulde Brug, og jeg bønfalder Dem om at være forsigtig. — Jeg vil ikke mere indlade mig paa at forraade mine Brødre!" . . .

Medens den foregivne Døende talte saaledes, stod Peters Town udenfor i den Tro, at den katholske Præst var ifærd med at meddele Kirkebetjenten Syndsforladelse.

Efter en halv Timestids Forløb kom Abbed Samuel atter tilsyne. Hans Ansigt var blegt, men roligt; han var aabenbart belavet paa at byde enhver Fristelse, enhver Fare Trods.

Velærværdige Mr. Peters Town gik hen til ham,

greb hans Haand og førte ham hen til et Sted, fra hvilket man kunde overſee hele London. Paa ſamme Maade ſom Satan en Gang havde friſtet Kriſtus, ſkulde den katholſke Præſt nu friſtes.

„See blot!“ ſagde Peters Town til ham.

„Hvorfor viſer De mig dette?“ ſpurgte Abbed Samuel.

„Kan De ſee den ſtore Bygning derhenne?“ vedblev velærværdige Mr. Peters Town.

„Ja“, ſvarede Abbed Samuel, „det er Lambeth-Palace.“

„Der boer vor Geiſtligheds Overhoved,“ ſagde den anglikanſke Præſt, „og dette Palads tilbyder jeg Dem.“

„Mig?“ udbrød Abbed Samuel, idet han i høieſte Grad forbauſet ſaae paa Friſteren.

Fyrgetyvende Kapitel.

Velærværdige Mr. Peters Town ſyntes at gotte ſig over Abbed Samuels Forbauſelſe og vedblev:

„London er Verdens Hovedſtad; thi overalt vaier det britiſke Flag, og London bliver beherſket af to Magter: Adel og Geiſtlighed. For den ſidſtnævnte Magt ſtaaer Erkebiſkoppen af Canterbury i Spidſen, — og nu ſpørger jeg D e m, om D e vil være Erkebiſkop af Canterbury.“

„Jeg forstaaer Dem ikke," sagde Abbed Samuel.

„Deres Pande bærer Geniets Præg", vedblev velærværdige Mr. Peters Town, „og jeg kan ikke troe Andet, end at De er ærgjerrig. Deres Kultus har overlevet sig selv, og her til Lands maa den drives i Løndom; det kan derfor neppe falde Dem vanskeligt at vende den Ryggen. Vi række Dem Haanden; — kom til os!"

Den unge Præsts Forbauselse var bleven afløst af Harme; men denne Harme gav sig endnu ikke Luft i Ord, og Peters Town havde derfor skjellig Grund til at troe, at hans storartede Tilbud havde gjort det tilsigtede Indtryk. Han vedblev:

„Hidtil har De maattet friste en kummerlig Tilværelse og lade Dem nøie med at prædike for lumpne Prakkere, der tjene en Sag, om hvilken man paa Forhaand maa kunne vide, at den vil lide et Nederlag. Kom til os, saa ville vi gjøre Dem stor, mægtig og rig; — saa ville vi gjøre Dem til en af Verdens Beherskere!"

Nu sagde Abbed Samuel med skjælvende Stemme:

„Veed De ogsaa, hvad det er, De forlanger af mig?"

„Kun at De skal lade Dem overbevise, og saa handle efter Deres Overbeviisning", svarede Peters Town rolig.

Nu var det Abbed Samuel, der greb den anglikanske Præsts Haand.

„Jeg har hørt paa Dem; nu maa De ogsaa høre paa mig!" sagde han.

Der var foregaaet en fuldstændig Forvandling med ham. Den ellers saa blege og spinkle unge Mand syntes pludselig at være bleven et heelt Hoved høiere, og

hans i Almindelighed saa blide blaae Øine udsendte Lynglimt, for hvilke den myndige Peters Town maatte slaae Øinene ned.

„Ja", sagde Abbed Samuel, idet han pegede paa den store By, der laa for deres Fødder, „De har Ret! Dem tilhører Magten; Dem tilhører Rigdommen; — men kan De see den lille Kirke henne i hiint fattige Kvarteer? — Det er vor Kirke; det er St. Georgs-Kirken. Der feires en Gudstjeneste, som i over attenhundrede Aar har været een og den samme, og mine Brødre have bestandig været enige indbyrdes. Deres Lære er langt yngre, og dog staae dens Tilhængere som Fjender ligeoverfor hinanden. I stille Billedstøtter af Eders store Mænd op i Eders Kirker; i vor vil De kun finde Billeder af Mænd og Kvinder, som udmærkede sig ved deres Tro. Troen er evig, og derfor vil St. Georgs-Kirken bestaae, naar Eders pragtfulde Templer og Eders Erkebiskops Palads for længe siden ere styrtede i Gruus. Ja, Eder tilhøre verdslig Magt og jordisk Gods; men jeg siger dog, at vi ere langt rigere, end I!"

Abbed Samuels Ord og Tone havde imponeret Peters Town, som ærbødig gjorde Plads for ham. Med værdig Nolighed gik den katholske Præst nu ud af Kirken. Den unge Geistlige, der stod og ventede paa sin høie Foresatte, blev ganske forbauset over den unge Katholiks Holdning; der kunde ikke være den ringeste Tvivl om, at der maatte være foregaaet noget ganske Overordentligt imellem de to Mænd.

Ligbleg, med funklende Øine og sammenpressede Læber stod Peters Town endnu paa samme Sted. Saaledes maatte Satan have seet ud, da Kristus havde forkastet hans Tilbud.

Den unge Geiſtlige nærmede ſig ſin Foreſatte; men først efter flere Minuters Forløb lagde denne Mærke til ham, og nu udbrød han:

„De ere da ikke til at begribe, disse Mennesker, der have aflagt det Løvte, at de ville give Afkald paa Rigdom, og hvis hele Liv er en uophørlig Kamp! . . . Jeg har talt til hans Ærgjerrighed; men hans Ærgjerrighed har været døv, eller dog i alt Fald ſtum. . . . Ja, denne unge Mand er ganske bestemt vor forfærdeligſte Fjende; . . . „men jeg ſkal nok knuſe ham! . . . Abbed Samuel har budt mig Trods; . . . men jeg ſkal nok faae Hævn! . . .“

Disſe Ord udtalte han med et saa umiskjendeligt Udtryk af raſende Had, at hans unge Kollega kom til at ſkjælve over hele Legemet.

Eet og fyrgetyvende Kapitel.

Vi maae nu vende tilbage til Rotherithe, og da navnlig til Nichols og Tiggeren John. Som vi vide, havde Paddy tilbragt en Deel af Natten ſammen med dem, men derpaa forladt dem, idet han ſagde til dem:

„Jeg troer nu, at John Colden ikke bliver holdt ſkjult i Rotherithe.“

„Hvor da?“

„Ja, det er min Hemmelighed.“

„For Dine Kammerater maa Du ingen Hemmeligheder have", svarede Nichols, som var meget fortrædelig over, at baade Shoking og Skotten Macferson vare forsvundne.

Nu fortalte Paddy sine Kammerater, at han selv var paa Jagt efter John Colden, da han mødte dem, og at han i denne Sag tjente en meget rig og meget gavmild Person, uden hvis Tilladelse han ikke turde betroe dem Hemmeligheden. Denne Tilladelse vilde han imidlertid strax indhente, og tillige vilde han bestræbe sig for at sikkre dem en god Belønning. Alt dette sagde han med en Oprigtighed, som overbeviste de to Andre, og Nichols sagde blot:

„Men hvor kunne vi senere træffe Dig?"

„Hvor I ville", svarede Paddy.

„Godt, — saa lad det være her

Paddy lovede at komme, og derpaa gik han sin Vei.

Hvad der i Mellemtiden var foregaaet, er os bekjendt. Paddy, som havde taget Deel i Lord Palmures og Miss Ellens underjordiske Expedition, havde henledet den unge Dames Opmærksomhed paa Lyset i St. Georgs-Kirkens Klokketaarn, og Miss Ellen, som strax indsaae, at det ikke var John Colden, men den graa Mand, om hvem der her var Tale, havde nu sendt ham hen til Abbed Samuel.

Som en Følge af den Plan, den unge Pige havde lagt, kom John og Nichols naturligviis til at vente længe paa deres Kammerat, og tilsidst bleve de enige om, at han havde taget dem ved Næsen. Nu besluttede de at at gaae hen til ham.

Klokken var sex om Morgenen, da de traadte ind i

Adam's-Street, og da det var Søndag, var Abbed Samuel paa Veien hen til Paddys Kone og Børn.

Pludselig hviskede Tiggeren John til Nichols:

„Kan Du see den fortklædte unge Mand derhenne? — Det er Abbed Samuel, der ledsagede John Colden til Skafottet! Han er Irlænder og veed naturligviis, hvor den dødsdømte Forbryder bliver holdt skjult. Lad os følge efter ham!"

Til deres store Forbauselse saae de to Mænd et Øieblik efter, at Abbed Samuel gik ind i det Huus, i hvilket Paddy boede. Heri saae de et Beviis paa, at deres Kammerat forraadte dem, og da de kort Tid efter gik forbi Huset og fik Øie paa Abbed Samuel, der trykkede Paddys Haand og syntes at takke ham med Varme, kunde de ikke længer nære nogen Tvivl. Nu tilsvore de Forræderen Død og Undergang, og Nichols sagde:

„Iaften komme vi igjen herhen, og saa skal Paddy gjøre Bekjendtskab med min Kniv!" — — — — —
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Efterat Abbed Samuel var gaaet, talte Paddy og hans Kone endnu længe sammen om den Gaard, som Miss Ellen havde lovet at kjøbe til dem ude paa Landet.

To og fyrgetyvende Kapitel.

Nu maae vi følge efter den Rytter, der havde forklædt sig saa godt, at Abbed Samuel først havde kunnet gjenkjende ham, da han hørte ham tale.

Den graa Mand red hen til Hyde-Park.

Her trække alle Standspersoner i London frisk Luft, naar Solen en Gang imellem skinner om Vinteren. Det var netop Middagstid, og de Spadserendes Antal var ikke ringe.

Den graa Mand var særdeles elegant klædt, og hans Hest var saa usalmindelig smuk, at den endog tildrog sig de spadserende Englænderes Opmærksomhed. Der var imidlertid Ingen, som vidste, hvem den elegante Rytter var; men de Fleste vare tilbøielige til at troe, at han enten var en ostindisk Nabob eller hørte til det brasilianske Gesandtskab, der nylig var ankommet til London.

Pludselig udbrød en ganske ung Mand, Sir Edmund W.:

„Jeg veed, hvad det er for en Fyr! Det er Grev R., en Russer, der er forelsket i den smukke og rige Miss Ellen Palmure!"

Og nu gav han sine Venner følgende nærmere Forklaring:

„Som I vide, har Miss Ellen allerede afslaaet flere Tilbud; ja, en af hendes Tilbedere, Sir Williams P., skjød sig endog en Kugle for Panden, fordi hun ikke vilde

modtage hans Haand. Som en Følge af denne Begivenhed maatte Miſs Ellen for to Aar ſiden foretage ſig en Reiſe til Italien, og i Monaco traf hun Grev R., der blev raſende forelſket i hende."

„Men hvorfor troer De, at denne Rytter netop er Grev R."

„Det ſkal jeg ſige Dem", ſvarede Sir Edmund. „I det ſidſte Fjerdingaar har Miſs Ellen ikke ladet ſig ſee i Hyde-Park; idag er hun her, — og idag ſeer man ogſaa for første Gang denne flotte Rytter her."

Den unge Marquis de L., der ſelv red paa en udmærket ſmuk Heſt, og ſom havde nærmet ſig Gruppen og hørt de ſeneſt faldne Bemærkninger, udbrød nu:

„Jeg er aldeles enig med Edmund! . . . Jeg tør vædde tuſind Guineer, at den Rytter d e r er Grev R."

„Men hvorledes vil De faae Sandheden at vide?" ſpurgte en af de andre unge Mænd.

„Af Miſs Ellens egen Mund. Jeg er nemlig en god Bekjendt af hende."

„Godt! De tuſind Guineer ere holdte!"

Nu galopperede den unge Marquis hen til Miſs Ellen, der tog ſig ſærdeles godt ud paa ſin prægtige irſke Ponny.

„Miſs Ellen", ſagde han til hende, „jeg har indgaaet et Væddemaal! Jeg har paaſtaaet, at Grev R. befinder ſig her i London."

„Derom veed jeg i alt Fald ikke Noget."

„Da er han dog idag her i Hyde-Park, — naturligviis for at møde Dem!"

„O", ſagde Miſs Ellen ſmilende, „der er en meget lang

Vei fra Monaco til London, og Grev R. har vist for længe siden glemt mig!"

„Det er ligefrem en Umulighed, Miss Ellen!"

„Som sagt, hvis han virkelig er her, maa det være noget ganske Andet, der har ført ham hertil", sagde Miss Ellen. „Men kjender De ham da?"

„Nei, aldeles ikke; men Sir Edmund paastaaer, at en meget elegant Rytter, som Ingen kjender, er Grev R."

„Og hvor er denne elegante Rytter nu henne?"

„Der rider han, nede ved Bækken!"

Miss Ellen saae i den Retning, i hvilken Marquien pegede med sin Ridepidsk.

„Ja, jeg kan nok see en Rytter dernede", sagde hun, „men ikke sige, om denne Rytter er Grev R. For at faae Spørgsmaalet besvaret maae vi nærme os ham lidt mere."

Og nu galopperede Miss Ellen og Marquien henimod den ubekjendte Rytter; men lige paa een Gang standsede den unge Pige sin Hest. Ganske forbauset saae Marquien paa hende, og derpaa udbrød han ængstelig:

„Men, min Gud, De er jo ganske bleg!"

„Min kjære Marquis", sagde Miss Ellen, „De veed jo, at jeg er en lille Smule lunefuld. Nu forlanger jeg med Bestemthed, at De bliver her og lader mig ride videre, uden at have Dem eller endog min Rideknægt til Ledsager. Imidlertid skal jeg snart komme tilbage og sige Dem, om Ryttеren derhenne er Grev R., eller ikke; De kan vente paa mig her!"

„Som De vil!" sagde Marquien.

Og Miss Ellen, der blev behersket af en ganske besynderlig Idee, som hun dog selv fandt aldeles for-

kaſtelig, red nu hurtig efter den graa Mand, der pludſelig var vendt om.

Tre og fyrgetyvende Kapitel.

Miſs Ellen galopperede afſted, og hendes Hjerte bankede voldſomt, da hun ikke blot gjenkjendte den ſmukke Heſt, men tillige den Rideknægt, hvem hun for nogle Dage ſiden havde tilbudt ſin velſpækkede Pengepung, for at han ſkulde ſige hende. hvad hans Herre hed. Da den unge Pige endelig havde indhentet Rytteren, udſtødte hun et Skrig af Forbauſelſe; — hun kunde ikke gjenkjende den graa Mand. Rytteren ſmilede, og derefter ſaae han paa hende. Nu foer Miſs Ellen ſammen og bøiede Hovedet; — disſe Øine kunde hun ikke tage feil af.

Pludſelig vendte den graa Mand ſig om mod hende og ſagde:

„Goddag, Miſs Ellen! De maa undſkylde, at jeg har forandret mig noget, ſiden De ſidſt ſaae mig; men jeg vilde jo ikke ſtaae mig ved, at alle mine Bekjendte kunde gjenkjende mig ved første Øiekaſt.“

Miſs Ellen, paa hvem Rytterens Stemme havde gjort et ganſke eiendommeligt Indtryk, ſagde nu:

„Det er virkelig Dem?“

„Ja, det er virkelig mig! Jeg vedbliver at følge efter Dem, indtil De en ſkjøn Dag bliver forelſket i

mig", svarede den graa Mand, idet han lod sin Hest nærme sig Miss Ellens Ponny.

Den unge Pige havde strax gjort Vold paa den Sindsbevægelse, som Synet af hendes Fjende altid fremkaldte hos hende, og nu maalte hun den graa Mand fra Top til Taa.

„Idag er det i Grunden den første Foraarsdag", vedblev Rytteren, „og paa en saadan Dag falder det jo saa naturligt at tale om Kjærlighed, — ikke sandt, Miss Ellen?"

„De er altsaa endnu bestandig lige ubesindig, — lige taabelig?" sagde den unge Pige nu i en ubeskrivelig haanlig Tone. „Igaar behagede det Dem at udfolde Deres Talenter som Taskenspiller og Troldmand; idag lader det til, at De foretrækker at spille Don Juan!"

„De er unægtelig meget grusom, Miss Ellen", svarede den graa Mand nu, idet han trak paa Skuldrene, „men Deres ironiske Tone behager mig virkelig; i den ligger der nemlig et Vidnesbyrd om Deres Had, — og Had er jo, som bekjendt, Begyndelsen til Kjærlighed."

„De er virkelig dristig!" sagde Miss Ellen nu med en temmelig haanlig Latter. „I Nat, da De befandt Dem under mit Tag, respekterede jeg Gjæstfrihedens Love; — men her! — Jeg vil blot sige Dem, at De i dette Øieblik bliver anseet for en Russer, Grev R., der er forelsket i mig. En Snees unge Mennesker have deres Øine fæstede paa Dem, og jeg behøver kun at give dem et Vink og sige til dem. . ."

Her afbrød den graa Mand hende.

„At den Mand, de anse for en russisk Greve, slet og ret er Anfører for Englands Fjender, og at det er

ham, der har reddet John Coldens Liv", sagde han. „Man vil naturligviis troe Dem paa Deres Ord, og da enhver Englænder jo er villig til, naar det behøves, at optræde som Politibetjent, vil jeg strax blive arresteret. — Nuvel, Miss Ellen, giv de unge Mennesker et Vink; — jeg skal ikke anstille noget Forsøg paa at undgaae den truende Fare!"

„Jeg seer nok, at De vedbliver at byde mig Trods," svarede den unge Pige, „men De skulde dog tage Dem lidt iagt!"

„Men maaskee vilde de unge Mennesker dog finde det lidt besynderligt, at De kjender mig!" bemærkede den graa Mand.

„O, det bryder jeg mig ikke det Mindste om, naar mit Had blot kommer til at feire en Triumf! . . . Men ogsaa idag vil jeg dog være hølmodig, og desuden er det jo Søndag."

„Men hvorfor nærer De endnu bestandig saa megen Frygt for mig, Miss Ellen?" spurgte den graa Mand nu. „De har jo dog faaet Dick Harrissons Breve!"

Med rynket Pande og funklende Øine udbrød den unge Pige:

„Og derom vover De at tale?"

„Ja, hvorfor ikke?"

„De har jo beholdt eet af disse!"

„Jeg?" udbrød den graa Mand med en Forbauselse, som aabenbart var aldeles uskrømtet. „Nei, Miss Ellen, De har faaet dem alle sytten."

„Men jeg har skrevet atten til ham."

„Da fandt jeg kun sytten i hans Kiste! Hvor det attende er blevet af, veed jeg ikke; men jeg skal nok faae

det at vide, og hvis det blot endnu existerer, skal De faae det tilbage."

Da den graa Mand havde sagt dette, hilste han ærbødig paa Miss Ellen og galopperede videre.

„Denne Mand er da i alt Fald en ærlig Fiende!... Men hvor kan Brevet dog være henne?" tænkte Miss Ellen.

Derpaa vendte hun tilbage til Marquis de L. og sagde smilende til ham:

„De har tabt Deres Væddemaal, min Ven, — den elegante Rytter er ikke Grev R.!"

„Hvem da?"

„Ja, det er en Hemmelighed", svarede Miss Ellen leende.

Da hun et Par Timer senere kom hjem, overrakte Portneren hende et temmelig stort Brev. Med voldsomt bankende Hjerte aabnede Miss Ellen det — og fik nu Øie paa det savnede Brev og paa en lille Billet, der kun indeholdt følgende Ord:

„Dicks Moder havde beholdt Brevet. Jeg sender Dem det med en ærbødig Hilsen fra den Mand, hvem De tidligere eller senere vil komme til at elske."

„Ah!" tænkte Miss Ellen. „Nu er jeg ikke længer bange for Dig, gaadefulde Mand; — nu kan Kampen tage sin Begyndelse!"

Fire og fyrgetyvende Kapitel.

I London er Søndagen en forfærdelig eedelig Dag; overalt herfker der den dybeste Stilhed, og faavel Boutikerne fom Værtshufene ere lukkede. Men hvor lang denne kedelige Dag end er, faaer den dog tilfidft Ende, og om Aftenen holde Folk fig faa fkadesløfe for Dagens Lidelfer. Søndag-Aften er endog Politiet overbærende; det fkrider kun ind, naar Skandalen er altfor ftor; for fmaa Forfeelfer lukker det Øinene.

Paddy havde været hjemme hele Dagen; men om Aftenen fagde han, at han vilde gaae fig en Tour, da han havde Hovedpine. Hans Kone bad ham rigtignok om at blive hjemme og gjorde ham opmærkfom paa, at de havde Øl i Hufet; men det Øl, man nyder i Hjemmet, fmager ikke faa godt fom det, man drikker paa en Kneipe, og Paddy gjentog, at han trængte til at gaae fig en Tour. Hans Kone udftødte et dybt Suk og ryftede paa Hovedet.

„Men hvorfor har Du egentlig faa Meget imod, at jeg gaaer ud iaften?" fpurgte Paddy.

„Forbi jeg hele Dagen er bleven piint af mørke Anelfer," fvarede Konen. „Det forekom mig nemlig, at den irfke Præft røbede nogen Mistanke imorges."

Paddy foer fammen. Hans Kone vedblev:

„Jeg kan heller ikke begribe, hvorfor Miss Ellen befalede Dig at fige til Abbed Samuel, at der var Folk, fom vilde vide, at John Colden blev holdt fkjult oppe i Klokketaarnet. Hun er jo en Fjende af Irlænderne;

hvorfor advarer hun dem saa selv mod en Fare, der truer dem?"

„Ja, det forstaaer jeg ligesaa lidt, som Du," svarede Paddy, „men jeg har jo nu engang solgt mig til Miss Ellen og maa adlyde hende uden at see hver enkelt af hendes Befalinger nærmere efter i Sømmene."

Nu reiste han sig for at gaae; men hans Kone bønfaldt ham endnu en Gang om at blive hjemme og sagde, at hun var bange for Irlænderne.

„Irlænderne!" sagde Paddy, idet han trak paa Skuldrene. „Dem er jeg slet ikke bange for; langt snarere har jeg Grund til at nære Frygt for Nichols og Tiggeren John; thi dem havde jeg lovet, at jeg vilde indvie dem i Hemmeligheden; men Miss Ellen har forbudt mig at gjøre det. Naa, heldigviis komme de neppe herhen; de troe nemlig, at John Colden holder sig skjult i Rotherithe."

Nu gik han hen til Døren. Hans Kone bad ham endnu en Gang om at blive hjemme, ja, anstillede endog et Forsøg paa at holde ham tilbage; men han stødte hende fra sig og gik sin Vei.

Paddy havde besluttet at aflægge et Besøg i et Værtshuus, der hed „Queen Elisabeth"; der var Øllet rigtignok lidt dyrt, men tillige ganske fortrinlig, og Paddy var ret godt forsynet med Penge.

Paa Veien hen til det omtalte Værtshuus kom han imidlertid igjennem en kun lidet befærdet Gade, og her hørte han pludselig Nogen nærme sig ham. Paddy gik raskere til; men den Mand, der fulgte efter ham, indhentede ham dog snart, lige ved en Gadelygte. Paddy saae sig om og foer sammen. Han havde faaet Øie paa Tiggeren John.

„Hvad er det, Paddy?" sagde denne. „Holder Du

meeſt af at drikke alene om Søndagen? — Hvor gaaer Du hen?"

„Hen til „Queen Eliſabeth"," ſvarede Paddy.

„Godt, — jeg gaaer med!"

Arm i Arm vandrede Paddy og Tiggeren John nu videre; — men levende kom Paddy ikke mere hjem til Kone og Børn.

Fem og fyrgetyvende Kapitel.

Paddys Kone blev, ſom ſagt, piint af mørke Anelſer, og hun følte, at hendes Angſtelſe og Bekymring vilde gjøre det umuligt for hende at finde Hvile. Hun ſatte ſig derfor til at læſe i den hellige Skrift.

Fattige Folk have en eiendommelig Samvittighed. Nødvendigheden byder dem ikke at være kræsne, naar det gjælder om at tjene Penge, og hvad de blive betalte for at gjøre, tynger ikke overvættes ſtærkt paa deres Hjerte; Bevidſtheden om, at de have begaaet en Synd, ja, endog en Forbrydelſe, forhindrer dem ikke engang fra at opfylde de religiøſe Pligter, ſom de mene, paahvile dem.

Lisbeth ſatte ſig altſaa til at læſe i den hellige Skrift; men fra Tid til anden ſaae hun dog op fra Bogen og gav ſig til at lytte.

Den ene Time henrandt efter den anden, og Paddy var endnu ikke kommen hjem.

Lisbeth vedblev at læse; men hendes Ansigt blev med hvert Øieblik mørkere.

Da Klokken slog tre, foer hun op, gik hen til Døren og aabnede den. Længe stod hun der og lyttede; men Gaden var øde og tom. Tilsidst kunde hun ikke længer udholde at blive hjemme; hun maatte see at finde sin Mand.

Men hvor skulde hun gaae hen?

Hun vidste ret godt, hvilke Værtshuse Paddy pleiede at besøge; men hun havde Valget imellem saa mange, at det faldt hende vanskeligt at fatte en Beslutning. Da faldt det hende pludselig ind, at hun ofte havde hørt sin Mand rose de gode Varer, man fik i „Queen Elisabeth", et Værtshuus, som desuden havde det store Fortrin, at det var aabent hele Natten.

Børnene sov trygt, og Lisbeth betænkte sig ikke længe. Hun pustede Lyset ud og forlod Hjemmet, men lod dog Nøglen sidde i Døren for det Tilfælde, at Paddy skulde komme hjem, medens hun var ude. Den gode Kone vidste, at det ikke vilde kunne falde nogen Tyv ind at aflægge et Besøg i hendes Huus.

Skjøndt Paddys Kone var temmelig vis paa, at hendes Mand var gaaet hen til „Queen Elisabeth", fandt hun det dog hensigtsmæssigst at kige ind i alle de Beværtningslokaler, som hun kom forbi paa sin Vei til dette. Hendes Mand var imidlertid ikke i noget af dem; men i det sidste, som hun kom til, sagde en af Stamgjæsterne, at han havde talt med Paddy, og at denne havde sagt til ham, at han vilde tilbringe Aftenen i „Queen Elisabeth".

„Det tænkte jeg nok," sagde Lisbeth i sit stille Sind, „naar han har Lommen fuld af Penge, gaaer han altid derhen!"

Hun takkede derpaa Stamgjæsten for god Underretning og begav sig paa Veien hen til Værtshuset „Queen Elisabeth".

Heller ikke herefter traf hun Paddy, og da hun spurgte, om han da ikke havde været der, svarede Værten Nei.

Henne i en Krog sad der imidlertid en Mand med et Glas Grog foran sig. Da han hørte Navnet Paddy, reiste han sig og sagde:

„De spørger om Paddy, Madame? Mener De den Paddy, der nylig er kommen ud af White-Cross?"

„Ja, netop!" svarede Konen ivrig. „Har De maaskee seet Noget til ham?"

„Ja, jeg mødte ham for en Timestid siden."

„Hvor?"

„Henne i Bridge-Road. Det lod næsten til, at han allerede den Gang havde faaet en Taar over Tørsten."

„Hvor gik han hen?"

„Henimod St. Georgs-Kirken."

„Var han alene?"

„Nei, han gik og skjændtes med to andre Prakkere . . . Det var Irlændere; det er ligesaa vist, som at jeg bliver kaldt Tiggeren John."

Og nu vendte Tiggeren John tilbage til sin Krog og gav sig paany til at drikke.

Lisbeth skyndte sig med at komme bort; hendes mørke Anelser vare vendte tilbage.

„O," sagde hun halvhøit, „hvor jeg er bange for den katholske Præst! . . . Han har bestemt hævnet sig! . . . Hvor jeg er bange!" . . .

Og nu begav Paddys Kone sig paa Hjemveien; thi hun smigrede sig dog endnu med det Haab, at hendes Mand var kommen hjem.

Det begyndte at grye ad Dag, og hvis Paddy endnu

ikke var kommen hjem, maatte der ganske sikkert være tilstødt ham en Ulykke! . . .

Sex og syrgetyvende Kapitel.

Jo mere Lisbeth nærmede sig sit Hjem, desto voldsommere bankede hendes Hjerte.

Da hun kom ind i Adam's-Street, saae hun, at der var en Mængde Mennesker forsamlede ved Gadelygten udenfor det Huus, i hvilket hun boede, og at disse Mennesker talte meget ivrig sammen. Tillige saae hun, at det ligeoverfor liggende Værtshuus endnu var aabent og fuldt af Gjæster.

Skjælvende over hele Legemet nærmede Lisbeth sig Gruppen; men Ingen lagde Mærke til hende; dertil vare alle de Tilstedeværende altfor optagne af, hvad der var forefaldet. Paddys Kone hørte en Mand sige, at det i det Mindste var en halv Snees Aar siden, at noget Saadant havde tildraget sig der.

Lisbeth banede sig Vei hen til Huset; men pludselig blev hun staaende; hun var bleven aldeles maalløs af Rædsel, og det var hende ikke muligt at røre sig af Stedet. Den af hende og hendes Mand beboede Leilighed var fuld af Mennesker, og hun hørte sine Børn udstøde høie Skrig.

Pludselig kom en af hendes Naboerske, der kjendte

hende, farende hen til hende, greb hendes Haand og sagde til hende:

„Stakkels Kone! Hvor De dog er ulykkelig!"

Endnu vidste Lisbeth ikke, hvad der var foregaaet; men hun anede det, og uden egentlig at vide, hvorledes det gik til, kom hun ind i Dagligstuen.

Her fandt hun Paddy; — men Paddy var død! Hendes grædende Børn laae paa Knæ ved det forfærdelig mishandlede Lig. Det var let at see, at den Afdøde havde bestaaet en langvarig Kamp med Morderen, eller rettere: — med Morderne; thi Paddys herkuliske Legemsstyrke gjorde det sandsynligt, at der havde været Flere om at myrde ham.

De patrouillerende Politibetjente havde fundet Paddy liggende i en mørk lille Gade, Edmond-Lane, der løber ned til Themsen. En af dem vidste, at den Myrdedes Bolig laa i Adam's-Street, og Paddy var bleven bragt hjem, medens hans Kone søgte efter ham i forskjellige Værtshuse.

Den nærmeste Politiassistent var nu strax bleven kaldt til, og han traadte ind i den Myrdedes Bolig i samme Øieblik, som Lisbeth kom hjem.

I nogen Tid var den ulykkelige Kone aldeles maalløs, og Politiassistenten maatte derfor lade sig nøie med at rette nogle Spørgsmaal til de øvrige Tilstedeværende. Disse kunde imidlertid ikke meddele ham nogen Oplysning. De vidste kun, at Paddy nylig var kommen ud af Gjældsfængslet, og at han var altfor fattig, til at Nogen skulde kunne have myrdet ham for hans Penges Skyld; men forøvrigt var det heller ikke Nogen bekjendt, at han havde havt Fjender.

Endelig saae Lisbeth sig atter i Stand til at tale, og nu udbrød hun:

„O, det er Præsten!"

„Hvad for en Præst?" spurgte Politiassistenten.

„Den katholske Præst."

„Er det ham, der har myrdet Deres Mand?" spurgte Politiassistenten, der naturligviis blev i høieste Grad forbauset.

Nu stod Lisbeth foran ham med funklende Øine og vidt udspilede Næsebor; Hævngjerrigheden forlenede hende med en næsten overmenneskelig Styrke.

„Nei," sagde hun, „det er vel neppe Præsten selv, men hans Redskaber, der har myrdet min Mand."

„Jeg maa anmode Dem om at forklare Dem nærmere, Madame," sagde Politiassistenten nu. „I det frie England blive Mordere altid straffede."

Hulkende sagde Lisbeth:

„Der er en katholsk Præst, en Irlænder, som har været meget god imod os og staaet os bi i vor Nød."

„Og dog anklager De ham nu for en saa forfærdelig Forbrydelse?"

„Ja."

„Men af hvilken Grund skulde han da have begaaet denne Forbrydelse?"

„Ja, seer De," forklarede Lisbeth, „min stakkels Mand havde i Forening med nogle Venner besluttet at gjøre Alt for at opdage den dødsdømte Forbryder John Coldens Tilflugtssted, for paa den Maade at tjene nogle Penge. Det har Præsten formodentlig faaet at vide; — det var ham, der ledsagede John Colden til Skafottet, — og saa har han vel sagtens anseet Paddy for et utaknemmeligt Menneske, — for en Forræder!" . . .

Da de Tilstedeværende hørte, at denne forfærdelige Anklage blev reist imod Abbed Samuel, sagde nogle af dem:

„Ja, Præsten var endnu imorges hjemme hos Paddy."

Blandt de Tilstedeværende befandt der sig en Mand af moden Alder og med et meget barsk Ansigt, hvis smaa graae Øine i dette Øieblik funklede af ondskabsfuld Glæde. Denne Mand, der var aldeles soriklædt, listede sig nu ud af Huset, idet han halvhøit sagde:

„Nu troer jeg næsten, jeg faaer Hævn!"

Denne Mand var velærværdige Mr. Peters Town.

Syv og syrgetyvende Kapitel.

Da Politiassistenten begyndte at faae en Anelse om, at der her ikke var Tale om et almindeligt Mord, opfordrede han de Tilstedeværende til at fjerne sig, forat han uforstyrret kunde anstille den fornødne Undersøgelse, og de adløde øieblikkelig. Politiassistenten blev saaledes ene med Lisbeth og hendes Børn; men ude paa Gaden bleve Folk endnu længe staaende for at tale om, hvad der var forefaldet. De Fleste vare da enige om, at den Anklage, der var bleven reist imod den irske Præst, var grundet paa temmelig løse Indicier, og at Paddy i ethvert Tilfælde havde fortjent sin Skjæbne.

En Mand, der ikke havde været inde i den Myrdedes Bolig, men først var kommen til, efterat Politiassistenten havde forlangt at blive ene med Paddys Nærmeste, lyttede med den største Opmærksomhed til disse Bemærkninger og fik saaledes at vide, at Paddy var bleven myrdet, og

at den Afdødes Kone beskyldte Abbed Samuel for at være Morderen.

Denne Mand, der var temmelig simpelt klædt, trak paa Skuldrene og gik hen til den Politibetjent, der holdt Vagt ved Døren til den Myrdedes Bolig.

„Min Ven," sagde han, „vil De ikke være saa god at underrette Politiassistenten om, at en Mand, der seer sig i Stand til at meddele Oplysninger om dette Mord og saaledes i høi Grad kan lette ham Undersøgelsen, tilbyder ham sin Bistand!"

Det engelske Politi anseer det ikke for under sin Værdighed at modtage Oplysninger af Private, og Politibetjenten nikkede, aabnede Døren og kaldte paa en Kollega, der stod indenfor. Denne Sidste gjorde Politiassistenten bekjendt med den Fremmedes Forslag.

Et Øieblik efter blev den Fremmede ført ind til Politiassistenten, der sagde til ham:

„Hvem er De?"

Med en stærk tydsk Accent svarede den Fremmede:

„Jeg er Tydsker af Fødsel og Læge af Stand."

„Deres Navn?"

„Konrad Hauser."

„Og De har nogle Oplysninger at meddele os?"

„Ja, Sir, jeg kan sige Dem, hvem der har begaaet dette Mord."

Nu udbrød Lisbeth:

„O, hvis Du kan gjøre det, skal jeg velsigne Dig, saalænge jeg lever!"

„De kjender altsaa Morderen? I saa Fald maa De navngive ham for os," sagde Politiassistenten.

„Nei, jeg kjender ham ikke; men hvis De vil træffe de i saa Henseende fornødne Foranstaltninger, vil jeg kunne vise Dem og alle Andre hans Portrait."

„Det forstaaer jeg ikke," sagde Embedsmanden.

Den Fremmede vedblev:

„Jeg maa tillade mig at gjøre Deres Velbaarenhed opmærksom paa, at jeg nu i en Snees Aar har beskjæftiget mig med et lægevidenskabeligt Spørgsmaal af største Vigtighed, og at jeg paa dette Omraade har gjort en Opdagelse som jeg nu er villig til at anvende praktisk, og det til Fordeel for Dem!"

Denne simpelt klædte Mand udtrykte sig med en overlegen Rolighed, der maatte forjage enhver Mistanke om, at han ikke var ved sin fulde Fornuft.

Ikke desto mindre betragtede Politiassistenten ham med en vis Mistillid. Den Fremmede lagde Mærke dertil og skyndte sig med at tilføie:

„Jeg maa bede Deres Velbaarenhed om endelig at lægge Mærke til, at det, jeg har ifinde at foreslaae Dem, i ingen Henseende lægger Hindringer i Veien for, at Retfærdigheden gaaer sin sædvanlige Gang. Deres Velbaarenhed kan jo meget godt strax lade den allerede Mistænkte arrestere."

„Men hvad er det da, De har at foreslaae mig?" spurgte Embedsmanden.

„Ikke Andet, end at Liget bliver nøie bevogtet indtil imorgen tidlig, saaat Ingen faaer Lov til at røre ved det," lød Svaret.

„Og — imorgen tidlig?" spurgte Politiassistenten.

„Imorgen tidlig vil jeg, hvis den af mig opstillede Betingelse bliver nøie efterlevet, med Bestemthed kunne sige Dem, hvem det er, der har begaaet dette Mord."

Og efterat den simpelt, eller dog i alt Fald tarvelig klædte Mand havde udtalt disse Ord, stak han Haanden i Brystlommen og tog en Brevtaske frem. Et Øieblik efter lagde han en Tyvepunds-Note paa Bordet.

„Sir," sagde han, „jeg veed, det er Skik og Brug, at Folk, der tage sig den Frihed at henvende sig til Retfærdighedens Haandhævere og lægge Beslag paa deres kostbare Tid, stille Kaution. Jeg tillader mig derfor at udbetale Dem et Beløb af tyve Pund Sterling som en Garanti for, at jeg ikke har isinde at unddrage mig den Forpligtelse, jeg har paataget mig."

„De behøver aldeles ikke at stille Kaution, Sir," svarede Politiassistenten. „Liget skal inat blive bevogtet her i Huset af to Politibetjente, og ikke et eneste Menneske, end ikke den Myrdedes Hustru, skal faae Lov til at nærme sig det. Imorgen tidlig kan De saa i Ro og Mag anstille Deres Experimenter; dog maa jeg udtrykkelig bemærke, at Retfærdigheden ikke kan oppebie Resultatet af disse, men i Mellemtiden maa træffe de Foranstaltninger, som den anseer for nødvendige eller hensigtsmæssige."

Den tydske Læge sagde ikke et Ord, men bukkede og gik sin Vei.

Et Par Skridt borte fra Paddys Bolig stod der en Neger, der syntes at søge efter En eller Anden i Mængden. Den tarvelig klædte Mand, der nylig havde fortalt Politiassistenten, at han hed Konrad Hauser, gik lige hen til den omtalte Neger, lagde sin Arm i hans og trak ham afsted med sig.

Otte og syvogtyvende Kapitel.

Vore Læsere have vistnok allerede gjættet, at den foregivne tydske Læge ikke var nogen Anden, end den graa Mand. Læserne maae jo allerede være vante til vor Helts Færdighed i at spille de forskjelligste og meest forskjelligartede Roller; men det undrer dem maaskee dog, at denne Mand, paa hvem Politiet gjorde Jagt, — hvem Miss Ellen havde tilsvoret Død og Undergang, og som ganske sikkert — da han var en af Feniernes ivrigste og dygtigste Anførere, vilde blive hængt, — dersom han faldt i Hænderne paa sine Forfølgere, — at denne Mand, sige vi, havde den Dristighed at fremstille sig for en Politi-Embedsmand og tilbyde sin Bistand til en Morders Opdagelse.

I den omtalte Neger have vore Læsere ligeledes uden al Tvivl gjenkjendt vor gode Ben Shoking.

De to Mænd havde ved et reent Tilfælde faaet at vide, hvad der havde tildraget sig, og den graa Mand havde da opfordret Shoking til at vente paa ham, medens han indhentede nærmere Oplysninger om Sagen.

Efter en meget lang Pause sagde den graa Mand, der gik usædvanlig hurtig, til sin Ledsager:

„Jeg maa strax tale med Abbed Samuel! . . . Du veed jo, hvad der er skeet, ikke sandt?“

„Jo,“ svarede Shoking, „men da Abbed Samuel ikke er i Stand til at begaae en Forbrydelse, er jeg ganske rolig.“

„Men det er jeg ikke,“ sagde den graa Mand, hvis

Stemme virkelig skjælvede af Sindsbevægelse. „Da Abbed Samuel er bekjendt som en af Feniernes Høvdinger, vil Politiet naturligviis med Begjærlighed benytte sig af denne gode Leilighed til at sikkre sig hans Person."

„Men han kan da nok godtgjøre sin Uskyldighed?"

„Nei, det maa jeg paatage mig; — jeg maa henlede Opmærksomheden paa den virkelige Forbryder."

„Men saa bliver Præsten naturligviis strax sat paa fri Fod!"

„Nei, de engelske Domstole forstaae ret godt at trække en Proces i Langdrag."

„Men hvad skulle vi saa gribe til?"

„Det er ikke vanskeligt at indsee! Endnu har man ikke kunnet træffe de fornødne Foranstaltninger, og derfor er det, at jeg strax maa tale med Abbed Samuel."

„For at bevæge ham til at tage Flugten?"

„Nei, til at lukke sig inde i sin Kirke."

„Men saa arresterer man ham vel der?"

„Det undrer mig virkelig, at jeg, der ikke er nogen Englænder, kjender Dit Fædrelands Love bedre, end Du. Forat Politiet skal kunne trænge ind i en Kirke og arrestere en Præst, selv en katholsk Præst, maa Parlamentet give sit Samtykke dertil. Paa den Maade vinde vi to Dage, og i Løbet af disse to Dage skal jeg nok sætte Politiet i Stand til at bemægtige sig den virkelige Forbryders Person."

„De veed altsaa, hvem Morderen er?"

„Nei, jeg har ikke den fjerneste Anelse derom."

„Herre," sagde Shoking nu, „jeg har seet Dem gjøre mange mærkværdige Kunststykker; men jeg maa tilstaae, at dette gaaer over min Forstand."

„Du vil komme til at opleve endnu langt mærkeligere Ting," svarede den graa Mand smilende.

De to Mænd gik nu videre og kom snart til Abbed Samuels Bolig. Han havde Lys; altsaa var han allerede oppe. Desuden var Klokken bleven fem, og Klokken sex skulde han læse Messen.

Abbed Samuel var akkurat bleven færdig med at klæde sig paa, da den graa Mand bankede paa Døren. Præsten aabnede denne, og hans Gjæst sagde nu til ham:

„Hr. Abbed, De maa strax gaae hen i Kirken og ikke forlade den for det Første."

„Hvad skal det sige?" udbrød Præsten forbauset.

Nu fortalte den graa Mand med faa Ord, at Paddy var bleven myrdet, og at Præsten var mistænkt for at have begaaet denne Forbrydelse.

„Jeg?" sagde Abbed Samuel, idet han rødmede af Harme.

I dette Øieblik hørte man Nogen komme op ad Trapperne. Shoking foer sammen; — kom Politiet allerede for at arrestere Præsten?

Den graa Mand tog en Dolk frem; han vilde forsvare Abbed Samuel imod enhver Fjende.

Ni og syvogtyvende Kapitel

„Veien til Dem gaaer over mit Lig!" sagde den graa Mand.

„Stik Deres Dolk i Skeden!" svarede Præsten.

„Gud forbyde, at der skulde blive udgydt en eneste Blodsdraabe for min Skyld!“

Nu standsede Fodtrinene udenfor.

„Hvem der?“ spurgte Præsten.

En Stemme svarede i den irske Dialekt:

„To Mænd, der ønske at tale med den gode Præst, hvis Menneskekjærlighed ingen Grændser kjender.“

Da Shoking hørte dette, glattedes hans Ansigt; den graa Mand stod derimod endnu bestandig med rynket Pande.

Præsten aabnede Døren og stod nu ligeoverfor to fattige Irlændere, af hvilke han aabenbart kjendte den ene.

„Ah! Er det Dig, Tom?“ spurgte han. „Hvad vil Du mig?“

Tom fortalte nu, at hans Kone laa for Døden; han havde ikke havt Raad til at kjøbe Lægemidler til hende; men han vilde dog gjerne have, at den stakkels Kone skulde tale med en Præst, førend hun døde.

„Jeg skal strax være til Din Tjeneste,“ sagde Abbed Samuel.

Og han gik ind i den anden Stue for at tage nogle Smaapenge med til den fattige Familie.

Den graa Mand fulgte efter ham, kastede sig paa Knæ for ham og sagde med skjælvende Stemme:

„Hr. Abbed, hør mig, — hør mig for Himlens Skyld!“

„Tal!“ svarede den unge Præst forbauset.

„Jeg skal nok gaae hjem med denne Tom og see til hans Kone; De veed, at jeg forstaaer mig lidt paa Lægevidenskaben; men hvis hun ikke kan leve, skal jeg hente Dem.“

„Og hvorfor gjør De mig dette Forslag?“ spurgte Præsten.

„Fordi det aner mig, at De bliver truet af en overhængende Fare.“

„Jeg maa følge Pligtens Bud“, sagde Abbed Samuel.

„Men hvis det nu var en Snare?“

„En Snare?“

„Ja, hvis vore Fjender havde bestukket disse to Tiggere!“

„Det er umuligt! Tom er en skikkelig Fyr! .... Men om det end forholdt sig, som De siger, maatte jeg dog opfylde min Pligt!“

Og nu gik Abbed Samuel ud til Tom og sagde til ham.“

„See saa! Nu kan jeg gaae med Dig!“

„Vi gaae med!“ sagde den graa Mand.

Han og Shoking gik i Forveien ned ad Trapperne.

Gaden var øde og tom, og den graa Mand begyndte at føle sig noget roligere.

Nu lod den graa Mand Abbed Samuel og de to Irlændere gaae foran, og da Toget satte sig i Bevægelse, hviskede han til Shoking:

„Jeg troer næsten, at vi have været bange for vor egen Skygge. Endnu kan Politiassistenten sikkert ikke have truffet nogen Foranstaltning af Betydning.“

„De mener altsaa, at Abbed Samuel vil faae Tid til at vende tilbage til Saint-Gilles?“ spurgte Shoking.

„Ja, det antager jeg virkelig.“

Shoking traf Veiret dybt, som om en tung Steen var bleven væltet fra hans Bryst.

Da de kom ind i en snever Gade, greb den graa Mand imidlertid pludselig Shokings Arm og hviskede til ham:

„See der!"

„Ja", svarede Shoking, „jeg seer nok, at der staaer tre Politibetjente sammen; men noget Saadant har man da seet før; det har sikkert ikke det Ringeste at betyde!"

„Gid Du havde Ret!"

Præsten gik hurtig videre. Pludselig forsvandt de tre Politibetjente imidlertid; de vare gaaede ind i en Sidegade.

Endelig blev Tom staaende udenfor et Huus og aabnede Gadedøren.

I dette Øieblik kom de tre Politibetjente atter tilsyne.

Den ene af dem sagde til Abbed Samuel:

„Hvem er De?"

„Jeg hedder Samuel", svarede den unge Geistlige, idet han veg et Skridt tilbage.

„Og De er katholsk Præst?"

„Ja."

„De læser Messen i Saint-Gilles-Kirken?"

„Ja."

„Saa arresterer jeg Dem i Lovens Navn og efter den høieste Autoritets Ordre", sagde Politibetjenten.

Shkoing udstødte et Skrig; men den graa Mand greb hans Arm og sagde:

„Ti stille! Det er gaaet, som jeg ventede. Nu gjælder det om at frelse ham; men det opnaae vi ikke ved Hjælp af voldsomme Midler!"

Med disse Ord ilede han bort og trak Shoking med sig.

Halvtredsindstyvende Kapitel.

Hvorledes var det gaaet til, at Autoriteterne ved denne Leilighed havde havt saa ualmindelig stærk Hast?

Sagen var den, at velærværdige Mr. Peters Town havde blandet sig i denne Historie.

Han havde aflagt Justitsministeren et Besøg og langt om længe faaet udvirket, at der blev udstedt en Ordre, som lød paa, at den katholske Præst, der var anklaget for Mord, skulde kunne arresteres paa aaben Gade.

Nu gjaldt det om at lokke Abbed Samuel i en Fælde, og i dette Øiemed havde velærværdige Mr. Peters Town begivet sig hen til det irske Kvarteer.

Der gives ikke faa Irlændere, i hvilke der er Stof til Martyrer; men der gives ogsaa Irlændere, som kunne blive til Skurke og Forrædere.

Peters Town havde truffet paa Tom, der havde ladet sig kjøbe til at forraade Abbed Samuel, skjøndt denne netop havde været ganske overordentlig god imod ham.

Den Historie, som Forræderen Tom havde fortalt Abbed Samuel, var naturligviis opdigtet fra Ende til anden;

Tom havde faaet femten Guineer, for at overlevere Præsten til Politiet, og som vi vide fortjente han Pengene. — — —

Den unge Geistlige var resigneert. Han vidste nok, at hans Uskyldighed vilde blive godtgjort; men han vidste tillige, at han fra nu af havde en uforsonlig Fjende i velærværdige Mr. Peters Town, og han kjendte den Magtfylde, af hvilken denne var i Besiddelse.

„Om jeg end ikke bliver dømt som Morder, bliver jeg dog dømt som Fenier", tænkte han.

Og han udstødte et dybt Suk ved Tanken om alle de Fattige, hvis Trøst han var, og som maaskee aldrig mere vilde faae ham at see.

Imidlertid skulde hans Ophold i Newgate ikke blive af lang Varighed.

Een og halvtredsindstyvende Kapitel.

Abbed Samuel havde neppe tilbragt tre Timer i Newgate, da Gouvernøren traadte ind i hans Celle. Den brave Mand var endnu gemytligere, end han pleiede at være, og skyndte sig med at række Præsten Haanden.

„Jeg har gode Efterretninger at meddele Dem", sagde han. „Nu har jeg sat mig ind i Sagen. De er anklaget for at have myrdet en vis Paddy; men hans Kone er den Eneste, der har reist denne Anklage imod Dem, og de Allerfærreste fæste Lid til hendes Udsagn.

Det vil vel sagtens ikke falde Dem vanskelig at godtgjøre Deres Uskyldighed?"

„Det vil jeg haabe", svarede Præsten.

„De vil blive ført ind i det Huus, til hvilket Liget er blevet bragt hen, og naar De der har afgivet Deres Forklaring, vil De sandsynligviis blive sat paa fri Fod, selvfølgelig imod Kaution."

„Ak", sagde Abbed Samuel, „for at kunne stille Kaution maa man have mange Penge!"

„O, ved saadanne Leiligheder komme Pengene af sig selv!" svarede Gouvernøren. „Fat Mod; — jeg er vis paa, at De ikke har den allerringeste Grund til at være bange."

Abbed Samuel blev altsaa i en Cellevogn ført til Paddys Bolig, hvor Liget var blevet liggende under Bevogtning.

Da Vognen holdt, og Præsten steg ud af den, begyndte nogle af de Mennesker, der havde samlet sig udenfor Huset, at hysse og pibe; men stormende Jubelraab bragte strax disse Mishagsyttringer til at forstumme; thi Abbed Samuel havde langt flere Venner end Fjender.

Rolig gik Præsten ind i Paddys Huus. Lisbeth foer ham imøde, truede ham med knyttede Hænder og raabte:

„Morder! — Morder!"

Ja, dersom Politiassistenten ikke havde holdt hende tilbage, havde hun endog styrtet sig løs paa Arrestanten.

Abbed Samuel saae hende imidlertid stift i Øinene og sagde blidt:

„Troer De mig virkelig istand til at udgyde en

Mands Blod, efterat jeg har understøttet hans Kone og Børn?"

Hans Ord, Tone og Blik gjorde et dybt Indtryk paa Lisbeth; hun bøiede Hovedet og kom til at skjælve over hele Legemet. Det var let at see paa hende, at hendes Overbeviisning nu var bleven afløst af Tvivl.

„Om De end ikke selv har myrdet Paddy, har De dog i alt Fald ladet Deres Tilhængere gjøre det", sagde hun imidlertid.

„De tager feil", sagde Præsten rolig.

„Paddy havde ingen Fjender", vedblev Lisbeth. „Hvem skulde vel have begaaet denne Forbrydelse, hvis det ikke er en Irlænder, der har begaaet den?"

Inde i selve Huset vare kun Politiembedsmænd, den Anklagede og Paddys Nærmeste; men Døren ud til Gaden stod aaben, forat Lovens Befaling om Procedurens Offentlighed kunde blive fyldestgjort.

Nu gik en Mand hen til Døren og sagde til Lisbeth:

„Om et Øieblik skal jeg sige Dem, hvem det er, der har myrdet Deres Mand!"

Politiassistenten saae op, og da han i den omtalte Mand gjenkjendte den foregivne tydske Læge Konrad Hauser, befalede han, at denne skulde føres ind i Huset.

Lægen havde to Mænd med, der bare en temmelig stor Pakke.

„Hvad er det?" spurgte Politiassistenten.

„Det er et Apparat, som jeg skal bruge til mit Experiment", svarede Konrad Hauser.

Abbed Samuel saae paa ham og foer sammen.

I den tydske Læge havde han gjenkjendt den graa Mand.

Denne sagde nu til Politiassistenten:

„Den Anklagedes Rolighed synes dog virkelig at vidne om, at han er uskyldig. Har Deres Velbaarenhed ikke isinde at sætte ham paa fri Fod imod Kaution?"

„Jo, jeg har, — det vil da sige: dersom Deres Experiment fører til et tilfredsstillende Resultat."

I dette Øieblik optraadte to nye Personer paa Skuepladsen, nemlig: en meget tarvelig klædt ung Pige og en sortklædt Mand.

I denne Sidste gjenkjendte Abbed Samuel strax velærværdige Mr. Peters Town, og nu kunde han da ikke længer nære nogen Tvivl om, hvem det var, der havde bragt ham i den Situation, i hvilken han nu befandt sig.

Den unge Pige var naturligviis Miss Ellen. Da Lisbeth fik Øie paa hende, var hun nærved at udstøde et Skrig; men Miss Ellen lagde Pegefingeren paa Læben, og Enken taug.

Nu kastede den unge Pige et Blik paa den tydske Læge — og foer sammen.

„Hun har gjenkjendt mig!" tænkte den graa Mand.

Nu skyndte han sig med at aabne Pakken, og til deres store Forbauselse saae de Udenforstaaende, at den indeholdt et fotografisk Apparat.

„Hvad mon det er, han har isinde at foretage sig?" spurgte den Ene den Anden.

To og halvtredsindstyvende Kapitel.

Hvor rolig man end er, kan der dog indtræde Øieblikke, i hvilke Selvbeherskelsen svigter En.

Miss Ellen havde gjenkjendt den graa Mand, og naar hun blot sagde et Par Ord til Politiassistenten, vilde hendes Fjende strax blive arresteret.

Det er derfor ikke vanskeligt at fatte, at den graa Mand følte sig noget ængstelig tilmode, dog ikke paa sine egne, men paa Abbed Samuels Vegne.

Dersom han blev arresteret, og som en Følge deraf ikke kunde anstille det hemmelighedsfulde Experiment, som den forsamlede Mængde imødesaae med saa spændt Forventning, vilde det være ude med Abbed Samuel; Præsten vilde da blive ført tilbage til Newgate, og Irlands Fjender vilde saa nok sørge for, at han ikke slap ud af Fængslet, saalænge han levede.

Det viste sig imidlertid, at den graa Mands Frygt havde været aldeles ugrundet. Hvadenten det nu var Høimodighed eller Nysgjerrighed, Miss Ellen var besjælet af, saa er da i alt Fald vist, at hun ikke rørte sig af Stedet og ikke sagde et Ord til Nogen, end ikke til velærværdige Mr. Peters Town, som for Resten var gaaet saa tæt hen til Politiassistenten, som det var ham muligt at komme.

Den graa Mand havde altsaa taget sit fotografiske Apparat frem, til største Forbauselse for alle Tilskuerne, og da navnlig for Politiassistenten, der sagde til ham:

„Men hvad i Alverden har De dog isinde at foretage Dem?"

„Deres Velbaarenhed vil snart komme til at forstaae

det Hele", svarede den foregivne tydske Læge med den største Rolighed af Verden. „Jeg har megen Møie med at udtrykke mine Tanker i det engelske Sprog, og jeg vilde behøve længere Tid til at forklare mig med Ord, end ved Handlinger."

„Naa, gjør da, som De vil!" sagde Politiassistenten, der — som alle Englændere — var meget taalmodig.

„Jeg maa imidlertid anmode Deres Velbaarenhed om, at Liget maa blive flyttet hen til Væggen og anbragt saaledes, at det kan læne Ryggen imod den", vedblev den graa Mand. „Paddy maa nemlig befinde sig i en saadan Stilling, at han, dersom det var muligt, at han kunde komme til Live igjen, vilde see mig stift i Dinene."

Den graa Mands Ønske blev strax opfyldt, og nu gik han hen til Liget, idet han tog en lille Flaske op af Lommen. Denne Flaske indeholdt en Vædske, der saae ud som Vand.

„Hvad er der i den Flaske?" spurgte Politiassistenten.

„Atropin, Deres Velbaarenhed", svarede Konrad Hauser.

Og derpaa aabnede den graa Mand begge Øine paa Liget og heldte nogle Draaber af Vædsken i dem derefter ventede han, — og Tilskuerne ventede med ham, men ventede med en aandeløs Spænding. Hvad Lisbeth angaaer, da gjorde den Blanding af fuldt berettiget Sorg og af vanvittige Forhaabninger, som den tydske Læges Bemærkning om Muligheden af, at Paddy kunde komme til Live igjen, havde fremkaldt hos hende, den stakkels Kone saa forfærdelig grim, at de Tilstedeværende næsten ikke kunde udholde at see paa hende.

Pludselig vendte den graa Mand sig om og saae Miss Ellen stift i Øinene. Udøvede hans magnetiske Blik ogsaa ved denne Leilighed sin vante Indflydelse paa hende? Sandsynligviis; thi hun behøvede kun at udtale et eneste Ord for at faae den graa Mand arresteret, — og dette Ord udtalte hun ikke.

Der henrandt flere Minuter; — men Englænderne ere, som sagt, taalmodige. Dog opstod der et Øieblik et vist Røre i Forsamlingen i Anledning af, at en Mand, der nylig var kommen hen til dette interessante Huus, gjorde sig al mulig Umage for at bane sig Vei lige hen til det.

Den graa Mand kastede et Blik paa denne paatrængende Fremmede — og foer sammen. Ogsaa Lisbeth fik Øie paa den saa ganske overordentlig nysgjerrige Mand og udbrød:

„O, — der er John! . . . Han var den Sidste, som igaar Aftes saae min stakkels Mand!"

„Ja, det har sin Rigtighed", sagde Tiggeren John, der aabenbart var meget bevæget, „og dersom jeg blot havde havt den fjerneste Anelse om, at der skulde tilstøde ham noget Ondt, havde jeg ikke ladet ham gaae alene hen til „Queen Elisabeth"!"

Næsten i samme Øieblik udstødte Lisbeth imidlertid et Skrig, og med udstrakte Arme ilede hun henimod Liget, idet hun udbrød:

„Min Gud! . . . Min stakkels Mand kommer til Live igjen! . . . Paddy! — Paddy! — Den gode Gud gjør et Mirakel! . . . See blot, — Paddy slaaer jo Øinene op!"

Og virkelig foregik der i dette Øieblik noget ganske Besynderligt. Efterat den graa Mand havde aabnet Ligets Øine for at helde nogle Draaber Atropin i dem,

havde de atter lukket sig; men lige paa een Gang slog den Døde begge Øine op og stirrede paa Mængden. Det Udbrud af Forbauselse, som Lisbeth udstødte, blev derfor istemmet af Mange.

Den graa Mand skyndte sig imidlertid med at standse Enken paa hendes Vei hen til Liget.

„Nei, stakkels Kone", sagde han til hende, „Mirakler kan jeg desværre ikke gjøre, og Deres Mand kommer ikke til Live igjen. At Liget har aabnet Øinene, er kun en Følge af, at jeg har heldt nogle Draaber Atropin i dem."

Englændernes Ærbødighed for Retfærdighedens Haandhævere er saa stor, at en Bevægelse med Haanden fra Politiassistentens Side havde været tilstrækkelig til paany at tilveiebringe Orden og Stilhed.

Medens den graa Mand stillede sit fotografiske Apparat op, satte hans Medhjælper to Flasker paa Bordet; men deres Herre befalede dem at bringe Flaskerne og en lille Kasse ind i et tilstødende Lukaf, der var meget mørkt, og som Lisbeth benyttede til Pulterkammer.

Derpaa tilhyllede den graa Mand sit Hoved, og efter nogle Sekunders Forløb ilede han ind i det mørke Lukaf, i hvilket han lukkede sig inde. Da han løb ind i Sideværelset, havde han et Stykke Glas i Haanden.

„Jeg vil lade mig hænge, om jeg forstaaer, hvad alt dette skal betyde!" sagde Politiassistenten i sit stille Sind.

Ogsaa Abbed Samuel var aabenbart meget forbauset, og Mængden ventede med Længsel paa at faae denne Gaade løst.

Endelig vendte den graa Mand tilbage. Han, som

ellers var saa rolig, var aabenbart i dette Øieblik meget bevæget.

Henimod tredive Nysgjerrige, deriblandt Tiggeren John, havde lidt efter lidt trængt sig ind i Stuen, og med skjælvende Stemme sagde den graa Mand nu:

„Jeg maa anmode Deres Velbaarenhed om at lade Døren lukke og sørge for, at ikke en eneste af de Tilstedeværende faaer Leilighed til at fjerne sig!"

Skjøndt dette Forlangende kun tjene til at forøge Politiassistens taus Forbauselse, sagde han dog til Betjentene at de skulde lukke Døren.

Tre og halvtredsindstyvende Kapitel.

Da Døren var bleven lukket, sagde den graa Mand noget roligere til Politiassistenten:

„Jeg maa bede Deres Velbaarenhed om at undskylde, at jeg har trukket saa store Vexler paa Deres Taalmodighed; men det Resultat, jeg har opnaaet, er saa helbigt, at det endog overrasker mig selv. Jeg veed ikke blot, hvem det er, der har myrdet Paddy, men jeg veed endog, at Morderen befinder sig her i Stuen."

Disse Ord vakte naturligviis megen Sensation, og een af de Nysgjerrige veg uvilkaarlig et Par Skridt tilbage.

„Sir", vedblev den graa Mand, „den, der bliver myrdet, kaster et fortvivlet Blik paa Morderen; hans

sidste Blik gjælder denne, og efterat han er død, holde hans Øine fast paa det sidste Billede, de have seet. Jeg har nu fotograferet Paddys Øine, og jeg kan ikke blot vise Dem Morderen, men tillige det Sted, paa hvilket hiin sørgelige Tildragelse fandt Sted."

„Er det muligt?" udbrød Embedsmanden.

„Dersom Deres Velbaarenhed vil gaae et Øieblik med mig ind i det mørke Lukaf, kan De strax overbevise Dem om, at jeg kun har sagt den rene Sandhed," svarede den graa Mand.

Politiassistenten efterkom Opfordringen og fik nu et Billede at see, der fremstillede en ubefærdet Gade, som blev oplyst af en mat brændende Lygte, og i hvilken en Mand med et vildt Ydre svang en Kniv over en Anden, der laa paa Jorden.

„Nu forstaaer Deres Velbaarenhed vel nok det Hele?" spurgte den graa Mand.

„Ja, ganske vist", svarede Embedsmanden, „og det er unægtelig en vigtig Opdagelse, De der har gjort, Hr. Doktor!"

„Og da Deres Velbaarenhed nu har seet Morderen, vil De naturligviis let kunne gjenkjende ham", tilføiede den foregivne tydske Læge.

De to Mænd gik nu igjen ind i Dagligstuen, og med rolig Værdighed indtog Embedsmanden sit Sæde.

Den graa Mand saae til sin store Beroligelse, at Miss Ellen og Peters Town, der vare komne til at staae temmelig langt borte fra hinanden, ikke havde rørt sig af Stedet. Nu betragtede han hver især af de Tilstedeværende og sagde derpaa:

„Morderen befinder sig paa dette Sted."

Og pludselig foer han henimod en Mand, greb ham i Kraven og tilføiede:

„Og her er han!“

Tiggeren John, — thi ham var det, — udstødte et Skrig og satte sig til Modværge; men den graa Mand holdt godt fast og slæbte ham hen til Politiassistenten.

Denne udstødte et Udbrud af Overraskelse og Harme; ved første Øiekast gjenkjendte han den Mand. han havde seet paa Billedet.

Og da Lisbeth fæstede sine Øine paa Tiggerens blege, fortrukne Ansigt, udbrød hun uvilkaarlig:

„Ja, ja, det maa være ham!“

Aldeles forvirret over den vidunderlige Maade, paa hvilken hans Forbrydelse var bleven opdaget, sagde John nu:

„Ja, vel er det mig! . . . Paddy havde snydt os, og jeg maatte hævne mig paa ham!“

Og nu gav han en Fremstilling af Alt, hvad der hiin Aften var foregaaet imellem ham og Paddy. Denne Sidste havde ganske vist været ualmindelig kraftfuld; men han havde været ubevæbnet, og derfor havde han maattet bukke under. Tilsidst tog han en Kniv op af Lommen og kastede den henad Gulvet; Kniven var endnu bestandig fuld af Blodpletter.

Politiassistenten befalede nu Betjentene at arrestere Tiggeren John og sagde derpaa til Abbed Samuel:

„De er fri, Hr. Abbed!“

Den irske Præst bukkede og vilde trække sig tilbage; men nu sagde velærværdige Mr. Peters Town til Politiassistenten:

„Deres Velbaarenhed er ikke berettiget til at sætte den Anklagede i Frihed. Arrestordren er underskreven af Justitsministeren, og denne Ordre kan De ikke erklære for ugyldig.“

„Meget sandt“, indrømmede Embedsmanden, „men

jeg kan foreløbig sætte ham paa fri Fod, imod at han forpligter sig til at give Møde for Retten, hvis han skulde blive opfordret dertil. Forøvrigt er der ingen Grund til at troe, at den Anklagede skulde være Morderens Medskyldige; det lader jo endog til, at Forbryderen slet ikke kjender ham."

„Jeg har ingen Medskyldige, og den Mand der kjender jeg aldeles ikke Noget iil", sagde John.

„Og see blot", vedblev Politiassistenten, „nu beder den Myrdedes Enke endog Præsten om Forladelse!"

„Jeg maae ikke desto mindre fasthholde min Paastand", sagde Peters Town.

„Og jeg", svarede Politiassistenten rolig, „anseer det for min Pligt at sætte den Anklagede paa fri Fod, imod at han stiller Kaution.

„Ak, Deres Velbaarenhed", sagde Abbed Samuel, „dertil er jeg altfor fattig!"

Præstens Ord syntes at gjøre et piinligt Indtryk paa de Tilstedeværende; men nu traadte en Neger, der hidtil havde holdt sig skjult i den mørkeste Krog af Værelset, pludselig frem og sagde:

„Jeg er rede til at stille den Kaution, som Deres Velbaarenhed forlanger."

Ganske forbauset udbrød John nu:

„Hvad seer jeg? . . . Det er jo den fordømte Neger!"

„Ham selv!" svarede den tjenstagtige Neger, der havde sneehvidt Haar og var saa elegant klædt, at man maatte antage ham for en eller anden amerikansk Republiks Gesandt.

Fire og halvtredsindstyvende Kapitel.

Men hvorledes gik det nu til, at Shoking befandt sig i Paddys Bolig, og at han var saa elegant klædt? —

— Da Abbed Samuel blev arresteret, trak den graa Mand Shoking med sig hen i en lille Gade, i hvilken der boer en Deel Franskmænd, og her gik han op paa tredie Sal i et Huus og bankede paa Døren.

Efter nogle Sekunders Forløb spurgte en Mand, der syntes at være bleven vækket af en dyb Søvn:

„Hvem der?"

„Solen er en god Medhjælper", svarede den graa Mand.

Nu blev Døren aabnet af en ung Mand, der i en Hast havde svøbt sig ind i en Slaabrok.

„Min unge Ven", sagde den graa Mand paa Fransk, „det er længe siden, jeg har været hos Dem, og paa denne Tid af Dagen ventede De mig vist allermindst?"

„Hm! — Ja, hvad mon Klokken kan være?" spurgte den unge Mand.

„Omtrent sex."

„Det er rigtignok noget tidlig paa Dagen", bemærkede den unge Mand, „men alligevel er De mig virkelig velkommen. Det er haarde Tider, vi leve i, og jeg begyndte at længes efter Dem."

„Det vil vel sagtens sige, at De ikke gjør synderlig gode Affairer som Fotograf?"

„Ak, — elendige!"

Da Shoking ikke kunde Fransk, forstod han ikke et eneste Ord af denne Samtale.

Den graa Mand lagde nu en Tipunds-Note paa Bordet og sagde:

„Vær saa god; — men saa maa De ogsaa gjøre mig en Tjeneste!"

„Tal!" sagde Fotografen.

„Jeg har Brug for Deres fotografiske Apparat og for Deres to Medhjælpere."

„Hvad for Noget? Vil De fotografere ved Lys?"

„Nei, men Klokken ti i Formiddag maae Deres Medhjælpere være henne i det Værtshuus, der staaer betegnet paa denne Seddel, — og de maa have Apparatet med."

„Skal skee! svarede Fotografen.

Nu gik den graa Mand og Shoking deres Vei, og da de vare komne ned paa Gaden, sagde den Førstnævnte:

„Naa, min Ven, Du veed jo, at jeg altid holder, hvad jeg har lovet?"

„Det vil med andre Ord sige, at jeg nu igjen skal agere fornem Herre?" spurgte Shoking, idet han kastede et haanligt Blik paa sine Pjalter.

„Netop!"

Nu standsede den graa Mand en Droschke, og han og Shoking satte sig ind i den.

„Hvor skulle vi kjøre hen?" spurgte Shoking.

„Ud til Din Villa i Hampstead."

„Ak", sagde Shoking, idet han udstødte et dybt Suk, „mine Tjenestefolk ville ikke kunne gjenkjende mig!"

Den graa Mand smilede, men sagde ikke et Ord. Vognen satte sig i Bevægelse.

Nu, da Shoking var bleven Neger, skammede han

sig for at vise sig for Suzannah og Jeremiah, og navnlig for sin Kammertjener, der med en saa alvorlig Mine kaldte ham „Mylord."

Da de vare komne ud til Villaen i Hampstead, sagde den graa Mand:

„Vi maae gaae ganske sagte op ad Trapperne; thi endnu er der Ingen oppe. Idag vil jeg være Din Kammertjener."

Da de vare komne op i Shokings Toiletteværelse, udstødte den stakkels Fyr et dybt Suk og sagde:

„Herre, troer De ikke, at et varmt Bad?" . . .

„Vilde gjøre Dig hvid igjen? Nei, det vilde det ikke; men Du kan være ganske rolig, min Ven, Du skal nok komme til at see godt ud!"

En halv Timestid efter var Shoking straalende. Hans Linned var skinnende hvidt; Brystknapperne i hans Skjorte vare store Diamanter; hans sorte Kjole var syet efter den nyeste Mode, og hans Skoe vare prydede med Sølvspænder. Endelig havde den graa Mand ikke glemt at udstyre ham med adskillige Stjerner og Kors.

Nu var Shoking igjen i rigtig godt Humør, og med Velbehag saae han sit Billede i Speilet.

„See saa", sagde den graa Mand, „nu maa jeg da sige Dig, hvad Du hedder. Dit Navn er saalydende: Don Christoforo y Mendez, y Cordova, y Santa Fé, y Bogota."

„Det er lovlig langt!" sagde Shoking.

„Ja, da maa Du dog gjøre Dig Umage for ikke at glemme det! Fremdeles er Du ikke Neger, men Mulat; Du er en Søn af en fornem brasilianst Herre og en Negerinde. Her i London optræder Du som den argentinske Republiks Gesandt."

„Meget godt", sagde Shoking, „men lad mig nu see, om jeg kan huske, hvad jeg hedder!"

Han gjentog nu Navnet, og det viste sig da, at han havde en ganske god Hukommelse.

Derpaa aabnede den graa Mand den Bordskuffe, op af hvilken Kammertjeneren pleiede at tage de Guldstykker, som han proppede i Lord Wilmots Lommer. Den graa Mand tog imidlertid en velspækket Tegnebog op af Skuffen.

„Der!" sagde han.

„Hvad er det?" spurgte Shoking.

„I denne Tegnebog er der totusind Pund Sterling."

„Godt!"

„Dem skal Du stikke i Lommen."

„Men hvad skal jeg bruge dem til?"

„Det skal jeg strax forklare Dig", svarede den graa Mand. „Sæt Dig ned, og hør med Opmærksomhed paa, hvad jeg har at sige Dig!"

Shoking adlød; men han sørgede for, at han kom til at sidde ligeoverfor Speilet.

Fem og halvtredsindstyvende Kapitel.

Den graa Mand indledede Samtalen ved at rette følgende Spørgsmaal til Shoking:

„Maa jeg spørge Dig, om Du troer, det ene og

alene er for at lindre Din Sorg over Din Forandring til Neger, at jeg har pyntet Dig med fine Klæder og Ordensdekorationer?"

„Nei, det kan jeg nok tænke, at det ikke er", svarede Shoking."

„Nei, seer Du", vedblev den graa Mand, „Abbed Samuel maa ikke komme i Fængsel; thi er han først der, beholder man ham nok, om hans Uskyldighed, hvad Mordet angaaer, end bliver tilstrækkelig godtgjort. Naar det lykkes mig at henlede Opmærksomheden paa den virkelige Morder, er det imidlertid ikke umuligt, at Dommeren afsiger den Kjendelse, at den Anklagede kan blive sat paa fri Fod imod Kaution; selv vilde Abbed Samuel imidlertid ikke kunne stille Kaution, og derfor maa Du gjøre det."

„Ah!" sagde Shoking.

„Saa begynder Din Rolle", erklærede den graa Mand. „Indtil der bliver Tale om Kautionen, holder Du Dig skjult i en Krog og siger ikke et Ord; men naar det afgjørende Øieblik er kommet, træder Du frem og betaler. — Dog, Resten kunne vi afgjøre undervejs."

Med disse Ord svøbte han Shoking ind i en vid Kappe, der aldeles skjulte de fine Klæder og Ordensdekorationerne. Med megen Ærgrelse saae den forfængelige Tigger paa Kappen. — — —

blændede; thi de havde aldrig seet en Neger, der i den Grad var pyntet og behængt med Ordensdekorationer.

„Hvem er De?“ spurgte Politiassistenten noget forbauset.

„Mit Navn er Don Cristoforo y Mendez, y Cordova, y Santa-Fé, y Bogota“, svarede Shoking med spansk Accent og spansk Værdighed.

„Og hvad er Deres Ønske?“

„Jeg er Katholik, og min Religion forbyder mig at lade en katholsk Præst i Stikken, naar jeg kan hjælpe ham. Hvor stor er den Kaution, Deres Velbaarenhed forlanger?“

„Femtenhundrede Pund Sterling“, svarede Politiassistenten.

„Godt! . . . . Her er Beløbet!“ sagde Shoking.

Velærværdige Mr. Peters Town var bleven ligbleg af Harme.

„Hr. Abbed“, sagde Politiassistenten nu til den irske Præst, „De er fri; men De maa give Møde for Retten, naar Morderens Sag kommer for.“

Abbed Samuel bukkede, og de Tilstedeværende gjorde ærbødig Plads for ham.

Nu gik den graa Mand hen til Miss Ellen og saae paa hende. Atter maatte hun slaae Øinene ned for hans skarpe Blik.

„De gjenkjendte mig strax, — ikke sandt?“ hviskede han til hende.

„Jo“, svarede hun med skjælvende Stemme.

„Hvorfor lod De mig da ikke arrestere?“

Miss Ellen foer sammen.

„Lad os komme bort herfra, saa skal jeg sige Dem det“, svarede hun.

I dette Øieblik reiste Politiassistenten, der var en ægte Gentleman, sig for at takke den tydske Læge for den værdifulde Bistand, han havde ydet Rettens Haandhævere. Han opfordrede ham endog til at fremstille sig for Justitsministeren, som ganske sikkert ligeledes vilde tolke ham sin Erkjendtlighed.

Ganske forlegen over disse Lovtaler, skyndte den graa Mand sig med at trække sig tilbage; men han kunde ikke forhindre, at de Tilstedeværende gave ham tre rungende Hurraraab, som de Udenforstaaende istemmede.

Da han var kommen udenfor, bød han Miss Ellen Armen, og hun modtog den uden Betænkning. Det kom saaledes til at see ud, som om disse To vare komne derhen sammen.

Den graa Mand førte sin Ledsagerinde hen i en kun lidet befærdet Gade, og her sagde han, idet han saae hende stift i Øinene:

„De havde dog kun behøvet at sige et eneste Ord for at faae mig arresteret."

„Ganske vist; men dette Ord udtalte jeg ikke."

„Og hvorfor udtalte De det ikke?"

„Ja, det er min Hemmelighed!"

Nu lod han sit magnetiserende Blik fare hen over hende og sagde:

„Men Deres Hemmelighed er ikke nogen Hemmelighed for mig!"

„Ikke det?"

„Miss Ellen, det Øieblik, da De vil komme til at elske mig, er nær forhaanden!"

„Nei, nei, — aldrig!" udbrød hun, idet hun skyndte sig med at rive sin Arm ud af hans.

Han brast i Latter; men derpaa hilste han paa hende og gik sin Vei. Længe blev Miss Ellen staaende paa samme Sted og saae efter ham.

„Ja", sagde hun endelig, „Øieblikket er nær forhaanden, dog ikke det Øieblik, da jeg vil komme til at elske Dig, men det, da jeg vil komme til at træde Dig i Støvet!"

Og derpaa ilede hun bort for at indhente velærværdige Mr. Peters Town.

Sex og halvtredsindstyvende Kapitel.

Den barske Præst havde travlt med at anstille Betragtninger, og disse Betragtninger vare ingenlunde af en behagelig Beskaffenhed.

For at trøste sig udbrød han tilsidst halvhøit:

„Denne Politiassistent lader til at være en selvstændig Mand; — jeg sagde ham, hvem jeg var; men alligevel rettede han sig kun efter sit eget Hoved! — Naa, han skal komme til at bøde haardt for sin Selvstændighed! — Jeg vil forlange ham afskediget, og Justitsministeren vil ikke undlade at tage Hensyn til mit Ønske!"

Saa vidt var velærværdige Mr. Peters Town kommen i sine Betragtninger, da en Haand lagde sig paa hans Skulder. Han vendte sig om og fik Øie paa Miss Ellen.

„Men hvor har De dog været henne?" udbrød han. „Jeg har forgjæves søgt efter Dem!"

„Jeg fulgte den tydske Læge et Stykke paa Veien", svarede den unge Pige. „Det var dog virkelig et ganske overordentlig interessant Experiment, han anstillede!"

„Finder De virkelig?" sagde Velærværdigheden med et bittert Smiil og i en meget ironisk Tone. „Maaskee vil De endog anbefale ham til Deres Hr. Faders Velvillie, forat han kan faae en Belønning af Staten? — Os har han virkelig gjort en net lille Tjeneste!"

„Ja", sagde Miss Ellen smilende, „den irske Præst har rigtignok først og fremmest ham at takke for, at han blev sat paa fri Fod!"

„Og saa denne Neger, der blandede sig i Sagen!" sagde Peters Town, idet hans Læber dirrede af Harme.

Miss Ellens Svar paa dette Udbrud af Vrede bestod i et Smiil.

„Men De kjender altsaa den tydske Læge, siden De har fulgt ham et Stykke paa Veien?" vedblev den myndige Geistlige.

„Ja, ganske vist, — og Negeren kjender jeg ogsaa!" svarede Miss Ellen, stadig smilende.

„Nei, virkelig?"

„Ja, han er den tydske Læges Medskyldige."

„Hvad for Noget? — Disse to Slyngler stode i Ledtog med hinanden?"

„Ja, naturligviis! Ellers kunde de jo ikke have frelst deres fælles Ven, — den irske Præst!"

„Ah!" udbrød Velærværdigheden, idet han knyttede begge Hænder.

„Sir", sagde Miss Ellen nu, „jeg har adskillige meget interessante Oplysninger at meddele Deres Velærværdighed; men forat det kan skee, maa De for det

Første være ganske rolig, og for det Andet kunne vi ikke tale om saadanne Ting under aaben Himmel. Jeg vil derfor tage en Droschke og kjøre Dem hjem!"

„Den Idee billiger jeg ganske", sagde velærværdige Mr. Peters Town, der begyndte at skamme sig over sin Heftighed.

Det varede ikke ret længe, førend Miss Ellen og Præsten havde faaet fat paa en Droschke og vare stegne ind i den.

„Nu", sagde Miss Ellen derpaa, „kan jeg meddele Dem, at baade Abbed Samuel, den tydske Læge og den pyntede Neger ere Feniere. Hvad Negeren angaaer, kjender jeg ham rigtignok endnu ikke tilbunds; men jeg veed, at han og den tydske Læge hele Tiden vexlede betydningsfulde Blikke, medens Morderen afgav sin Forklaring."

„Men hvem kan denne tydske Læge da egentlig være?" spurgte Velærværdigheden.

„Han er ligesaa lidt tydsk af Fødsel, som han er Læge", svarede Miss Ellen. „Jeg antager ham for en Franskmand, men kan rigtignok ikke ligefrem bevise, at han er det."

„Men De siger jo dog, at De kjender ham?"

„Ja, det siger jeg, og det undrer mig kun, at en saa skarpsynet Mand som Deres Velærværdighed ikke har gjenkjendt ham", svarede Miss Ellen i en temmelig ironisk Tone.

„Jeg seer mig endog nødsaget til at tilstaae, at jeg endnu bestandig ikke har den fjerneste Anelse om, hvem denne tydske Læge kan være", indrømmede Velærværdigheden.

„Saa skal jeg sige Dem det", sagde Miss Ellen.

„Denne saakaldte tydske Læge er ingen Anden, end den hemmelighedsfulde Person, der har Tusinder af Forklædninger og Tusinder af Hjælpekilder til sin Raadighed, — den moderne Proteus, som nu i længere Tid har sat hele Politistyrken i Bevægelse, fordi han i det yderste Øieblik frelste John Colden, — og som kalder sig „den graa Mand"!"

Da Velærværdigheden hørte dette, udstødte han et saadant Skrig, at Kudsken troede, hans Passagerer kaldte paa ham, og vendte sig om.

„Men De gjenkjendte ham da ikke strax?" spurgte Præsten derpaa.

„Jo, lige strax", svarede Miss Ellen.

„Men saa havde De jo kun behøvet at sige et Par Ord til mig, for at faae ham arresteret."

„Ja, at faae ham arresteret, vilde ganske vist have været den letteste Sag af Verden", indrømmede Miss Ellen, „men dette laa nu en Gang ikke i min Plan!"

Nu holdt Droschken udenfor Præstens Bolig, og Miss Ellen tilføiede:

„Naar vi ere komne op i Deres Studereværelse, skal jeg nok give Dem en nærmere Forklaring."

Syv og halvtredsindstyvende Kapitel.

Inde i Peters Towns Studereværelse sad den ovenfor omtalte unge Geistlige. Da han fik Øie paa Miss

Ellen, vilde han gaae sin Vei; men den fornemme Dame sagde til ham:

„De kan gjerne blive her; jeg veed jo nok, at De er Hans Velærværdigheds høire Haand."

Nu toge Miss Ellen og Peters Town Plads; den Førstnævnte var aldeles rolig; Præsten var derimod ude af sig selv.

„De veed jo, at jeg hader denne graa Mand og vil hævne mig paa ham. At jeg ikke lod ham arrestere idag, kunde saaledes kun have sin Grund i, at jeg endnu anseer det for altsaa tidlig at hævne mig", sagde den unge Pige.

„Jeg forstaaer Dem ikke", sagde Peters Town.

„De skal snart komme til at forstaae mig", vedblev Miss Ellen. „Som De veed, er Irlændernes høieste Overhoved en Dreng paa ti Aar. Denne Dreng have min Fader og jeg villet tage til os for at gjøre ham uskadelig; men dette er ikke lykkedes os . . . ."

„Og nu veed De ikke, hvor han er henne?" afbrød Velærværdigheden hende her.

„Jo, jeg veed, hvor han er bleven bragt hen, efterat han undveg fra Cold-Bath-Field, — en Undvigelse, der gav Anledning til, at John Colden blev dømt til Døden. Endnu for to Dage siden kjendte jeg ikke Drengens Opholdssted; men nu veed jeg, at han er bleven anbragt i Kristus-Hospitalet."

Og da hun saae, hvor forbauset Peters Town blev over hendes Meddelelse, tilføiede hun:

„Hvorledes det er gaaet til, at han er bleven anbragt der, veed jeg ikke; men at han er der, er vist, og De veed, at vi ikke kunne røre ham, saalænge som han opholder sig der."

„Men han maa naturligviis være bleven anbragt

der under et falsk Navn, og vi maae demaskere ham!“ udbrød Præsten.

„Der kan De selv see!“ sagde Miss Ellen smilende „Nu tænker De ikke længer paa den graa Mand, men udelukkende paa Drengen. Og ganske vist maae vi først og fremmest see at faae ham i vor Magt. I saa Henseende kunne vi imidlertid faae en værdifuld Allieret.“

„Og det er?“

„Et Fruentimmer, der hedder Mrs. Fanoche og ernærer sig som Pleiemoder.“

„Men hvorledes skulle vi faae fat paa hende?“

„Det kan De ganske rolig overlade til mig“, svarede Miss Ellen. „Men nu maa Deres Velærværdighed undskylde, at jeg forlader Dem.“

„Men De havde jo lovet mig en Forklaring, Miss Ellen!“ indvendte Peters Town.

„Ja, det er sandt!“ sagde den unge Pige. „De vil gjerne have at vide, hvorfor jeg nylig opførte mig saa besynderlig ligeoverfor den graa Mand, og det skal jeg ogsaa gjerne sige Dem. Han har sat sig i Hovedet, at mit Had til ham tidligere eller senere vil blive forvandlet til Kjærlighed. Nu har jeg netop besluttet, at denne Mand skal komme til at elske mig! . . .“

„Men hvorfor?“ afbrød Præsten hende her.

„Fordi jeg først ret vil kunne blive hævnet, naar dette skeer“, svarede Miss Ellen med et Smiil, der røbede en god Portion Grumhed.

Og derpaa tilføiede hun i en hovmodig Tone:

„Men undskyld! . . . Det er De maaskee ikke istand til at fatte; — men det kan for Resten ogsaa være det Samme!“

Nu rakte hun Peters Town Haanden og sagde:

„Farvel! Imorgen skal Deres Velærværdighed høre fra mig.“

De to Geistlige vare i den Grad forbausede, at de lode hende gaae sin Vei uden at rette flere Spørgsmaal til hende; men da de vare blevne ene, fæstede velærværdige Peters Town et bekymret Blik paa sin unge Kollega og sagde:

„Jeg er bange for, at hun tidligere eller senere forraader os!“

„Hvorfor skulde hun gjøre det?“ spurgte den unge Præst.

„Fordi Had virkelig meget let bliver forvandlet til Kjærlighed!“

Den unge Geistlige foer sammen.

„Men“, vedblev velærværdige Mr. Peters Town, — „vi To ville i alt Fald være paa vor Post, og disse ordømte irske Apostle skulle ikke undgaae deres Skjæbne!“

Ende paa fjerde Deel.

Femte Deel.

Den gjæstfrie Mistreſs Burton.

Første Kapitel.

I Panton-Street laa den gjæstfrie Mrs. Burtons Huus.

I Mrs. Burtons Huus boede der en Tobakshandlerſke, der hverken var ung eller gammel, hverken ſmuk eller grim, og en Reſtauratør, hos hvem man ſpiſte billig og godt, og ſom navnlig talte en Deel polſke og ungarſke Flygtninger blandt ſine Gjæſter.

Ved Midnatstid lukker Tobakshandlerſken ſin Boutik, og Klokken to om Morgenen tiltræde de polſke og ungarſke Flygtninger med temmelig uſikkre Skridt Vandringen til deres reſpektive Hjem. Fra nu af herſker der Stilhed i Panton-Street, og der er ikke Spor af Lys at opdage i den gjæſtfrie Mrs. Burtons Huus.

Og dog bliver Porten hvert Øieblik aabnet og luk-

ket. Snart er det en Herre, der gaaer ind i Huset; snart stiger en tættilsløret Dame ud af en Droschke og smutter ind af Porten.

Ja, baade om Dagen og om Natten kunde Herrer og Damer faae Adgang til Mrs. Burtons gjæstfrie Huus; dog modtog hun kun Folk, der havde ladet sig forestille for hende. — — —

„Ak, ja", svarede Majoren, idet han udstødte et Suk.

Den høie Mand var nemlig Major Waterley, som i sin Tid havde betroet Mrs. Fanoche sit Barn, og som, efterat han var bleven gift med Miss Emily, med Glæde havde tilladt, at hans foregivne Søn blev adopteret af den excentriske Lord Wilmot og anbragt i Kristus-Hospitalet.

„De gjør mig virkelig ganske forbauset, Major", sagde Sir Charles nu. „Hvorfor sukker De, naar De taler om Deres Lykke?"

„Fordi min Lykke ikke er fuldkommen!"

„Hvad for Noget? Er De da ikke længer forelsket i Miss Emily?"

„Jeg tilbeder hende!"

„Men hvad kan der saa være i Veien?"

„Ak, min Ven, ovre i Ostindien har jeg hengivet mig til en skjæbnesvanger Lidenskab, og det er netop af den Grund, at jeg har anmodet Dem om at forestille mig for Mrs. Burton.

„Og hvad er det da for en Lidenskab?" spurgte den unge Mand forbauset.

„Jeg er bleven Opiumsryger, og i London findes der ikke et eneste Sted, hvor en Gentleman kan hengive sig til denne Nydelse."

„Jo, der er; i den Henseende kan De være ganske rolig", svarede Sir Charles.

„Har Mrs. Burton da et Værelse for Opiumsrygere?" spurgte Majoren.

„Ja, hun har; men Sagen bliver holdt aldeles hemmelig, og for at faae Adgang til Helligdommen maa man være ganske overordentlig varmt anbefalet til Mrs. Burton."

„Troer De, at jeg kan faae Adgang til den?

„Ja, De kan; mig nægter Mrs. Burton nemlig Intet. Imidlertid maa De ikke forlange, at jeg skal holde Dem med Selskab der."

„Det beroer paa Dem selv", sagde Majoren.

Nu vare de komne hen til Porten; Sir Charles Mitchell bankede paa den, og den blev aabnet.

Andet Kapitel.

De to Mænd traadte ind i en mørk og skummel Forsal, og Majoren udbrød:

„Mrs. Burtons gjæstfrie Huus er just ikke noget Palads!"

„Vent lidt!" svarede Sir Charles.

Nu førte han Majoren ind i et Værelse, i hvilket en gammel Dame med hvidt Haar sad ved et Bord, paa hvilket der stod en Theemaskine og en Deel Fade med Smørrebrød. For tredive eller fyrgetyve Aar siden maatte denne Dame sikkert have været ganske overordentlig smuk, og endnu havde hun beholdt Noget tilbage af sin Skjønhed, nemlig: et Smiil, der klædte hende særdeles godt, og et Par meget funklende sorte Øine.

„Godaften, kjære Moder Margaret", sagde Sir Charles, idet han førte den gamle Dames Haand til sine Læber.

„Godaften, min kjæreste Dreng!“ svarede den gamle Dame med en kjærlig Bedstemoders salvelsesfulde Ømhed.

Men paa samme Tid fæstede hun et spørgende Blik paa Majoren.

„Maa jeg gjøre Dem bekjendt med min gode Ven, Major Waterley, der, som De seer, er en fuldendt Gentleman?“

„I ere mig Begge velkomne! Maa jeg bede Eder om at gaae indenfor?“

Major Waterley studsede og saae sig om. Han kunde ikke finde nogen anden Dør i dette Værelse, end den, som han og hans Ven nylig vare gaaede igjennem.

Den gamle Dame udstrakte imidlertid Haanden imod Muren og trykkede paa en Fjeder. I samme Øieblik aabnede en Løndør sig.

„Kom nu!“ sagde Sir Charles, idet han bød Majoren Armen. „Farvel saa længe, Moder Margaret!“

Et Øieblik efter befandt Majoren sig i en bred, glimrende oplyst Korridor med et blødt Gulvtæppe og med smukke Malerier paa Væggene. Pludselig blev Majoren staaende; han hørte Musik.

„Her er Bal iaften“, sagde Sir Charles, „og det er Mademoiselle Olympe, der spiller for de Dandsende.“

„Mademoiselle Olympe?“ spurgte Majoren. „Hvem er det?“

„Det er en fransk Dame, der gjør umaadelig Lykke her i London. Lord Evandale er ifærd med at ruinere sig for hendes Skyld. Siden hun har faaet Adgang

til Mrs. Burtons Saloner, kappes alle Gentlemen i London om at blive foreſtillede for den gjæſtfrie Dame.

Nu udbrød Majoren :

„Hør en Gang, min Ven, jeg er naturligviis ikke overvættes fortrolig med Forholdene her i London og tager mig derfor den Frihed at rette nogle Spørgsmaal til Dem."

„Ja, tal blot!" ſvarede Sir Charles.

„Da vi befinde os i et Huus, der er indviet til Glæden, eller dog i det Mindſte til Fornøielſer og Adſpredelſer, hvor kan det ſaa være, at Indgangen er ſaa mørk og ſkummel?"

Den unge Mand traf paa Skuldrene.

„Ja, kjære Major, man kan nok mærke, at De i mange Aar har opholdt Dem langt borte fra London", ſvarede han. „Derſom man ude fra Gaden hørte Støi her i Huſet, eller derſom man blot ſaae Lys herinde hele Natten igjennem, vilde Englændernes Anſtændighedsfølelſe blive ſaaret, og det kan paa ingen Maade gaae an!"

„Naa, ſaaledes", ſagde Major Waterley. „Men ſig mig, den gamle Dame, vi nylig hilſte paa, var dog vel ikke Mrs. Burton?"

„Nei, bevar' os vel!"

„Hendes Moder eller Bedſtemoder maaſkee?"

„Heller ikke! Den gamle Dame, der er af meget god Familie og bliver kaldt Lady Percival, fungerer ſom Inſpektrice her i Huſet, og Ingen kan faae Adgang til disſe Saloner, førend han er bleven foreſtillet for hende. Mrs. Burton vil kun ſee fuldendte Gentlemen hos ſig. Om et Øieblik blive vi meldte, og ſaa ſkal jeg præſentere Dem for Mrs. Burton."

Og efter et Par Minuters Forløb aabnede to La-

kaier, der vare iførte et smukt Liberi, en Fløidør for de to Venner, og den ene Lakai udtalte med høi Røst disses Navne.

Sir Charles førte nu Majoren ind i en prægtig Sal, der var fuld af balklædte Herrer og Damer, og derpaa sagde han til ham:

„Naar denne Kontrabands er endt, gaae vi hen til Mrs. Burton."

Tredie Kapitel.

Major Waterley blev altsaa forestillet for Mrs Burton, der var en temmelig fyldig, men endnu bestandig ret smuk og overordentlig elegant klædt Dame. Mrs. Burton rakte sin nye Gjæst Haanden og sagde til ham:

„Jeg maa bede Dem om fra nu af at betragte Dem som hjemme her."

Derpaa skjulte hun sit Ansigt i en meget stor Bouket, som hun havde i Haanden, neiede dybt og gav sig til at tale sammen med en gammel Mand, der tilsyneladende havde været optaget af en meget alvorlig Samtale med en ganske ung Pige.

„De seer, at det ganske gaaer til her, som i andre Saloner", bemærkede Sir Charles.

„Men hvor er det Værelse, i hvilket man ryger Opium?" spurgte Majoren.

„O", svarede Sir Charles smilende, „De har virkelig altfor stærk Hast, kjære Ven!"

Nu betragtede Major Waterley med sandt Velbehag de meget let klædte og i det Hele taget smukke Kvinder, der vare samlede paa dette Sted.

„Ah! Nu kunne vi faae os en Tremands-Whist!" sagde Sir Charles, idet han nikkede til en Mand, som strax kom hen til dem.

Sir Charles forestillede den Fremmede for Majoren og gav paa samme Tid denne et Vink, som tydelig sagde, at den Mand, der skulde spille med dem, og som hed Sir Robert Hatton, ligeledes var Opiumsryger.

Medens Sir Robert blandede Kortene, sagde han da ogsaa til Majoren:

„Siden De kommer ovre fra Ostindien, er De maaskee fortrolig med de herlige Nydelser, der blive Opiumsrygere til Deel?"

Dette Spørgsmaal besvarede Major Waterley bekræftende.

„Jeg med", vedblev Sir Robert. „Altsaa kunne vi følges ad, naar Tidens Fylde kommer."

„Har man da en bestemt Tid til Sligt her?"

„Ja, til saadanne Nydelser maa man først hengive sig efter Klokken fire."

„Hvorfor det?"

„Fordi de fleste af Gjæsterne saa ere tagne bort, eller rettere: kun de ere blevne tilbage, som ere intelligente nok til at foretrække himmelske Nydelser for dagligdags Adspredelser."

„Maa jeg takke, Robert?" sagde Sir Charles leende.

„Ah! Det er sandt, — Du er jo ikke Opiumsryger!"

„Nei, saa vidt har jeg dog ikke drevet det!"

„Saa har Du heller ikke den fjerneste Anelse om, hvori den største Vellyst her paa Jorden bestaaer!"

Sir Charles trak paa Skuldrene; men hans Ven, der var en Enthousiast, vedblev:

„Til Dig — som til alle dem, der med Ringeagt see ned paa Opiumsrygerne, har jeg kun at sige, at I Alle tilhobe ere vanvittige. I kjende ikke Noget til, hvorledes Legemet kan hengive sig til en i høieste Grad behagelig Hvile, medens Sjælen river sig løs fra det og skaber sig en Uendelighed af Nydelser, der komme det hvilende Legeme tilgode!"

„Hm!" sagde Sir Charles. „Det klinger unægtelig ganske kjønt, men er ikke saa ganske let at fatte!"

„Du har nok aldrig været nede i „Helligdommen", Charles?" spurgte Sir Robert nu.

„Nei, aldrig!" svarede den unge Mand.

„Saa maa Du følge med os derned iaften!"

„Nei, Tak, — det kan jeg dog just ikke sige, jeg har Lyst til", svarede den unge Mand med rynket Pande. „Jeg er nemlig bange for, at jeg vilde kunne føle mig fristet til at efterligne Eder! . . . Men sig mig en Gang, hvorledes er denne saakaldte „Helligdom", da egentlig beskaffen?"

„Det skal jeg sige Dig", svarede Sir Robert med megen Iver. „„Helligdommen" er en underjordisk Hvælving, der er aldeles cirkelrund og betrukken med orientalske Tæpper. Langsmed Væggene strækker der sig en tyrkisk Sofa, paa hvilken Opiumsrygerne tage Plads. Naar de have sat sig tilrette, faaer Hver sin Pibe, sin Portion Opium og sin lille Lampe uden Glas. Naar man har indsuget det fjerde Drag af Piben, forsvinde Væggene,

det vil med andre Ord sige: Horizonten udvides; man bevæger sig i tropiske Egne; Legioner af fortryllende Houris og Bajaderer svæve forbi En; Solens Straaler synes at smelte de — ganske vist meget lette — Klædningsstykker, de ere iførte; ikke en eneste Skjønhed dem gaaer tabt, og de beruse En med deres fortryllende, indbydende, ophidsende Smiil!"

„Og det er virkelig det, Du kalder for den største Vellyst her paa Jorden?" spurgte Sir Charles.

„Ja, ganske vist!"

„Saa maa jeg sige Dig, kjære Robert, at jeg hellere vil føre den smukke Mademoiselle Olympes Haand til mine Læber, end hengive mig til de Drømme om uendelig Vellyst, der ere saa fortryllende for Dig, men som lidt efter lidt ville gjøre Dig uimodtagelig for enhver virkelig Nydelse."

Sir Robert Hatton saae paa Majoren og sagde smilende:

„Det gaaer vist Dem som mig; — De nærer bestemt Medlidenhed med vor stakkels unge Ven?"

„Jo, jeg kan ikke nægte det", svarede Majoren, hvis fortrukne Ansigt bar Præget af den største Lidenskabelighed.

„Men min kjære Major, hvorledes er det dog, De spiller?" udbrød Sir Charles leende.

Majoren, der var den unge Mands Makker, begik nemlig den ene Feil efter den anden.

„Ja, De maae endelig have mig undskyldt, min unge Ven", svarede Majoren, jeg er kun en daarlig Whistspiller."

„Og til Overflod har det Foredrag, som min Ven Robert nylig holdt, gjort Dem aldeles fortumlet i Hovedet", sagde Sir Charles.

„O", forsikkrede Majoren, „Alt, hvad han sagde, stemte overeens med Sandheden!"

Og han kastede et længselsfuldt Blik paa Uhret. Klokken var endnu kun halvtre.

„De har endnu halvanden Time tilbage", sagde Sir Charles leende. „Det er bedst, at jeg benytter denne Mellemtid til at forestille Dem for Sirenen."

„Hvem er det?" spurgte Major Waterley i en ligegyldig Tone.

„Det er en Kvinde, der er langt mere fortryllende, end alle de Houris, som Deres kunstig fremkaldte Drømme foregjøgle Dem."

Sir Robert og Majoren trak paa Skulbrene; men Sir Charles vedblev;

„De maa virkelig tillade mig at forestille Dem for Sirenen, kjære Major! Jeg har nemlig lovet hende, at jeg nok skulde give hende Leilighed til at lære Dem at kjende."

„Naa ja, naar vi ere færdige med at spille, skal jeg gjerne gjøre Dem den Tjeneste," svarede Majoren. „Men jeg vil dog forud sige Dem, at jeg elsker min Kone saa høit, at intet menneskeligt Væsen vil kunne faae mig til at glemme hende."

„Vi faae at see!" sagde Sir Charles smilende.

Og da de vare blevne færdige med at spille, sagde den unge Mand til Majoren:

„Kom nu med, min Ven!"

Og han førte Majoren hen til en ung Kvinde med sort Haar og sorte Øine, en ung Kvinde, der var ubeskrivelig smuk, og som dannede en saa eiendommelig Modsætning til alle de blonde unge Piger, der vare tilstede, at Major Waterley virkelig — i det Mindste for

et Øieblik — reent glemte, at han var kommen hen til den gjæstfrie Mrs. Burton for at ryge Opium.

Fjerde Kapitel.

Sirenen havde uden al Tvivl et andet Navn; men dette havde man glemt; hun blev altid kaldt „Sirenen", og det var ikke blot hendes sjeldne Skjønhed og hendes funklende Øine, men tillige — og maaskee fortrinsviis — hendes ualmindelig velklingende Stemme, der havde skaffet hende dette Tilnavn.

Neppe havde Sirenen fæstet sine Øine paa Major Waterley, førend denne ikke blot glemte sin smukke Hustru, som han dog nylig havde paastaaet, at han elskede saa høit, men tillige sin Higen efter de vellystige Drømme, paa hvilke han satte saa megen Priis.

Majoren skyndte sig med at tage Plads ved Siden af Sirenen, og nu saae Sir Charles sig om i Salen. Det lod imidlertid ikke til, at han fandt den, han søgte; thi han sagde halvhøit:

„Mon Arthur skulde have gjort sig lystig over mig?"

I samme Øieblik traadte en ung Mand imidlertid ind i Salen, og Sir Charles udbrød:

„Naa, endelig!"

Og han ilede hen til Mrs. Burtons nye Gjæst og rakte ham Haanden.

Den unge Mand, som Sir Charles kaldte Arthur, var ingen Anden, end Marquis de L., der i Hyde-Park havde spurgt Miss Ellen, om den graa Mand ikke var den russiske Greve, der var forelsket i hende.

„Naa? sagde Marquien til Sir Charles.

„Han er her", svarede denne.

„Hvor?"

„Han sidder og taler med Sirenen."

„Ah!" sagde Marquien. „Det er godt!"

„Hvis det behøves, kunne vi senere lade ham slutte sig til Opiumsrygerne; men det er vist overflødigt; Sirenen faaer nok Bugt med ham."

Nu opstod der en Pause i de to unge Mænds Samtale; men pludselig trak Sir Charles sin Ven hen i en Vinduesfordybning og sagde til ham:

„Hør en Gang, jeg begynder virkelig at blive nysgjerrig."

„I hvilken Henseende?"

„I Henseende til Deres og min Opførsel."

„Jeg er maaskee ikke mindre nysgjerrig, end De!"

„Ja," vedblev Sir Charles, „jeg begynder endog at troe, at De blot har villet gjøre Dem lystig over mig!"

„Charles!"

„Men saa forklar mig dog det Hele!"

„Iforgaars gjorde De mig det Forslag, at vi skulde spille et Parti Ecarté, men kun et eneste. Dersom jeg vandt, skulde De øiebliklig udbetale mig tusind Pund Sterling; men dersom jeg tabte, skulde jeg i tre Dage opfylde enhver Anmodning som De rettede til mig. Dog forpligtede De Dem til ikke at forlange Andet af mig, end hvad en Gentleman kunde gjøre."

„Ganske rigtigt!“ svarede Marquien. „Og da De nu tabte, er det jo kun i sin Orden, at De betaler Deres Gjæld.“

„Lad mig tale ud!“ sagde Sir Charles. „Da jeg havde tabt Partiet, sagde De til mig: „De kjender jo Major Waterley; gjør mig den Tjeneste at forestille ham for Mrs. Burton. Der maae vi see at faae Sirenen til at bringe ham fra Sands og Samling, og hvis det ikke lykkes, maae vi lade ham hengive sig til sin Lidenskab for Opium. Naa, jeg har rettet mig efter Deres Ønske; Majoren er her, og De maa kunne see paa ham, hvormeget Sirenen behager ham; men nu vilde jeg gjerne vide, hvilken Interesse De kan have af, at Majoren bliver forelsket i Sirenen.“

„Jeg? — Ikke den allerringeste!“

„Ikke det? . . . Men hvad er det da for en besynderlig Grille? . . . Har De maaskee ogsaa tabt et Parti Ecarté?“

„Nei, men ogsaa jeg er foresket i en Sirene, — som naturligviis ikke kommer herhen, — og det er hende, der ønsker, at Majoren skal blive forelsket i Sirenen.“

„Og kan man faae at vide, hvad Deres Sirene hedder?“

„Ja, hun hedder Miss Ellen Palmure.“

„Er det muligt?“ udbrød Sir Charles ganske forbauset. „Saa vil jeg lade mig hænge, om jeg forstaaer et eneste Ord af det Hele!“

„Det gaaer mig som Dem,“ sagde Marquis de L. — — —

Nu begyndte Mrs. Burtons Saloner at blive tomme, og det Øieblik nærmede sig, da Opiumsrygerne kunde hengive sig til deres vellystige Drømme.

Femte Kapitel.

Et Par Timer senere, omtrent Klokken fem om Morgenen, holdt en Enspændervogn paa Hjørnet af Panton-Street og Hay-Market. Vognen havde holdt længe paa dette Sted, og man maatte have troet, at Kudsken ventede paa sit Herskab, dersom en Dame ikke havde seet ud af Vinduet, hver Gang Porten paa Mrs. Burtons Huus blev aabnet.

Hidtil havde Damen imidlertid bestandig seet en Herre og Dame komme sammen ud af det gjæstfrie Huus, og saa havde hun strax lagt sig tilbage i Vognen; men endelig saae hun en ung Mand komme ganske alene ud af Huset, og da han var kommen hen til Vognen, aabnede hun selv Døren og sagde til ham:

„Stig ind!"

Den unge Mand, der ikke var nogen Anden, end Marquis de L., adlød, og Damen lukkede Vogndøren efter ham.

„Naa?" sagde Miss Ellen; — thi hende var det.

„Det gaaer ganske fortrinlig!„ udbrød Marquien. „Han er aldeles forgabet i Sirenen."

„Har han røget Opium?“

„Nei, det var ikke nødvendigt! — Ganske vist lod han sig forestille for Mrs. Burton for at faae Leilighed til at tilfredsstille sin Lidenskab som Opiumsryger; men Sirenen fik ham til at glemme sin oprindelige Hensigt, og da han var bleven underrettet om, at Opiumsrygernes „Helligdom“, var aabnet, svarede han ikke engang.“

„Ere han og Sirenen endnu derinde?“ spurgte Miss Ellen.

„Ja, men Mrs. Burton sendte nylig Bud efter en Droschke til dem. — See, der kommer den!“

Og virkelig holdt der en Droschke udenfor Mrs. Burtons Huus.

„Og De troer virkelig, at han følger hende hjem?“ spurgte Lord Palmures Datter.

„I dette Øieblik vilde han følge hende lige til Verdens Ende“, svarede Marquien.

Nu sagde Miss Ellen til sin Kudsk, at han skulde kjøre et Par Skridt frem.

„Jeg vil have Vished!“ sagde hun.

Og derpaa gav hun sig til at see ud af Vinduet.

Efter fem Minuters Forløb kom en Kvinde gaaende ud fra Mrs. Burtons Huus, og Gadelygten satte Miss Ellen istand til at forvisse sig om, at denne Kvinde var Sirenen. Til Ledsager havde den unge Kvinde en Mand, som Miss Ellen ikke kjendte; men Marquien forsikrede hende, at det var Major Waterley. Denne Mands Øine glødede af Lidenskab.

Efterat Sirenen og Majoren vare stegne ind i Droschken, sagde den unge Kvinde til Kudsken:

„Til Portland-Place!“

Kjøretøiet satte sig i Bevægelse.

„Nu er jeg rolig“, sagde Miss Ellen. „Tak, Marquis, De har virkelig gjort mig en stor Tjeneste.“

„Men“, bemærkede Marquien, „hele denne Historie er dog virkelig meget besynderlig!“

„Ja, det nægter jeg slet ikke“, indrømmede Miss Ellen leende.

„Og jeg er meget nysgjerrig efter at lære Sagens Sammenhæng at kjende.“

„Jeg seer mig desværre ikke istand til at tilfredsstille Deres Nysgjerrighed, min Ven!“

„Miss Ellen!“ . . .

„De har dog vel ikke glemt vor Overeenskomst? De bad mig om at faae Lov til at ride ud med mig to Gange om Ugen, og jeg lovede at opfylde Deres Ønske, imod at De saa skulde gjøre mig en Tjeneste ved at anstille noget Forsøg paa at lære den Hemmelighed at kjende, der stod i Forbindelse med denne Tjeneste.“

„Ja, jeg veed det nok; men . . .“

„Godt! Jeg skal holde mit Løfte; hold De nu ogsaa Deres!“

„Men faaer jeg da aldrig noget Nærmere at vide om Sagen?“

„Jo! det kan dog nok være! . . . Dersom De viser Dem rigtig diskret, følelig og lydig, kan De maaskee nok en Gang med Tiden faae Noget at vide“, svarede Miss Ellen leende. — Og nu maa jeg sige Dem Farvel.“

„Hvorledes? Maa jeg allerede forlade Dem?“

„Vil De hellere have, at jeg skal kjøre Dem hjem?“

„Om jeg vil?“ sagde Marquien.

„Godt! — Pall-Mall, Nr. 24“, sagde Miss Ellen nu til Kudsken.

Det varede ikke ret længe, førend Vognen holdt udenfor den unge Mands Bolig.

„Hvor kjører De nu hen?“ spurgte han, idet han førte Miss Ellens Haand til sine Læber.

„Det er ogsaa en Hemmelighed!“ svarede Lord Palmures Datter.

Men da Marquien havde forladt hende, sagde hun til Kudsken:

„Nu ud til Hampstead, — Heathmount, Nr. 18!“

Og idet Kjøretøiet foer afsted, anstillede hun følgende Betragtning:

„Inat har Mrs. Fanoche vist ikke sovet rigtig godt!“ — — —

den gamle Dame med Brillerne een Gang havde forraadt hende, havde hun ikke længer villet stole paa hende.

Vore Læsere ville mindes, hvad der i sin Tid forefaldt imellem Mrs. Fanoche og den graa Mand.

Efterat Ralph var forsvunden, var Mrs. Fanoche vendt tilbage til London, hvor hun til sin store Forbauselse havde fundet sit Huus øde og tomt.

Den gamle Dame med Brillerne var taget bort saa hovedkulds, at hun reent havde glemt de fem smaa Piger, der legede nede i Haven; men den graa Mand havde taget sig af Børnene og sørget for, at de bleve anbragte i en Kostskole, hvor de ikke vilde blive mishandlede.

Mrs. Fanoche, der ikke brød sig det Ringeste om at faae at vide, hvad der var blevet af herdes smaa Plejebørn, var vendt tilbage til Villaen i Hampstead, hvor hun havde forholdt sig aldeles rolig lige til det Øieblik, da den graa Mand, istedetfor at straffe hende, betalte hende rigelig for at udgive den lille Irlænder for Major Waterleys Søn, forat Drengen paa denne Maade kunde blive optaget i Kristus-Hospitalet.

Senere levede Mrs. Fanoche stille og rolig. Hun turde ikke røre sig; saa bange var hun for den Mand, der havde behandlet en Pair af England paa en saa lidet ærbødig Maade.

Mistress Fanoche havde beholdt den skotske Pige Mary, som jo ogsaa var hende tro, og det var Mary, der besørgede Indkjøb og indhentede Oplysninger om, hvad der forefaldt i Hampstead og Omegn.

Gjennem Mary havde Mrs. Fanoche saaledes blandt Andet faaet at vide, at John Colden var bleven reddet, og at den graa Mand var mistænkt for at have havt

en Finger med i Spillet ved denne Leilighed. Nu blev Mrs. Fanoche beroliget; thi det var jo sandsynligt, at den graa Mand, for hvem hun var meget bange, nu ikke vilde vove at vise sig i nogen Tid. En Dag fortalte Mary hende endog, at den graa Mand efter Forlydende var bleven arresteret, og nu trak Mrs. Fanoche Veiret frit; — nu kunde hun jo smigre sig med det Haab, at den graa Mand snart vilde blive hængt.

Mrs. Fanoches Tryghed skulde imidlertid ikke blive af lang Varighed.

En Aften ringede det; Mary lukkede op, og et Øieblik efter bragte hun sin Frue et Brev. Mrs. Fanoche foer sammen; hendes Sammvittighed var ikke af den Beskaffenhed, at hun kunde være aldeles rolig, naar der blev bragt hende en uventet Efterretning. Hun aabnede Brevet; Haanden var hende ubekjendt; men Indholdet var ingenlunde beroligende; det løb nemlig, som følger:

„I Løbet af Natten kan Mrs. Fanoche vente Besøg af en Person, der har noget særdeles Vigtigt at tale med hende om. Ved at anstille et Forsøg paa at undgaae dette Besøg vilde Mrs. Fanoche paadrage sig en mægtig Persons Vrede og udsætte sig for store Ubehageligheder, ja, endog for Fare!“

Da Mrs. Fanoche læste dette Brev, blev hun grebet af en panisk Skræk; thi hun kunde ikke troe Andet, end at det var den graa Mand, der havde sendt hende Skrivelsen.

Der var imidlertid ikke Andet for; hun maatte

modtage denne uvelkomne Gjæst. Som en Følge deraf blev hun siddende oppe hele Natten; Mary befalede hun derimod at gaae til Ro.

Da det begyndte at grye ad Dag, var der endnu ikke kommet Nogen, og Mrs. Fanoche smigre desig med det Haab, at hun vilde blive forskaanet for dette Besøg. — Da ringede det pludselig.

Mrs. Fanoche blev saa forskrækket, at hun i det første Øieblik ikke kunde røre sig af Stedet. Endelig gjorde hun imidlertid Vold paa sig og gik ned for at lukke op. Til sin store Beroligelse saae hun nu, at det var en ung Kvinde, der var hendes Gjæst. Denne unge Kvinde sagde til hende:

„Jeg er den Person, De venter, Mrs. Fanoche; — Lord Palmure er min Fader!“

Syvende Kapitel.

Mrs. Fanoche, der var bleven fuldstændig beroliget, da hun hørte Lord Palmures Navn, førte sin Gjæst ind i Dagligstuen; men de første Ord, som den arristokratiske unge Pige udtalte, vare vel egnede til at gjøre Ende paa hendes Tryghed.

„Mrs. Fanoche“, sagde Miss Ellen nemlig, „jeg veed, at De har levet af at være Pleiemoder, og at De har havt for Skik at skaffe Børn af Veien ved at lade dem drukne! . . .“

„O! hvem har dog kunnet bagtale mig saa skammelig!“ afbrød Mrs. Fanoche hende her.

„Det har en vis Wilton, der for Øieblikket befinder sig i Retfærdighedens Hænder.“

„O, den Nidding!“

„Min gode Kone“, vedblev Miss Ellen, idet hun trak paa Skuldrene, „jeg har ikke Tid til at passiare ret længe med Dem, men maa give Dem Valget imellem Deportation, — eller maaskee endog Strikken — og fuldstændig Frihed og firetusind Pund Sterling. — At jeg giver Dem dette Valg, har naturligviis sin Grund i, at jeg har Brug for Dem.“

Mrs. Fanoche vilde forsvare sin Vandel; men Miss Ellen afbrød hende.

„De vil strax erfare, at jeg veed ret god Besked“, sagde den unge Pige. „For et Par Maaneder siden forlangte Major Waterley, efter sin Hjemkomst fra Ostindien, sit Barn tilbage. Hans eget Barn kunde De imidlertid — af visse Grunde — ikke give ham tilbage; men De gav ham den lille Ralph, — fordi den graa Mand befalede Dem at gjøre det.“

„Ganske vist,“ svarede Mrs. Fanoche, „men den graa Mand er almægtig, og jeg maatte adlyde ham.“

„Men denne Mand er min Fjende“, vedblev Miss Ellen, „og jeg har indladt mig paa en Kamp paa Liv og Død med ham.“

„Det har De vovet?“ udbrød Mrs. Fanoche ganske forskrækket.

„Jeg er endog vis paa at gaae af med Seiren“, svarede Miss Ellen stolt. „Jeg har allerede næsten knuust ham; men for fuldstændig at faae Bugt med ham maa

jeg have et Redskab, og til dette Redskab har jeg valgt — Dem!"

„Mig? sagde Mrs. Fanoche skjælvende. „O, nei, . . . vælg en Anden dertil!"

„Vil De behage at læse dette?" sagde Miss Ellen nu, idet hun viste hende et Dokument.

„En Arrestordre!" udbrød Mrs. Fanoche.

„Ja", vedblev Miss Ellen, „naar jeg blot siger et eneste Ord, bliver De transporteret til Newgate. Vil De derimod tjene mig som Redskab, beholder De Deres Frihed og faaer oven i Kjøbet firetusind Pund Sterling."

„Men hvis jeg tjener Dem, dræber den graa Mand mig, Mylady", indvendte Mrs. Fanoche.

„Og hvis De ikke tjener mig, bliver De hængt!" svarede Miss Ellen ganske rolig. „For at opnaae Benaadning har Wilton erklæret sig rede til at gjøre Domstolen bekjendt med alle de Forbrydelser, som De har begaaet."

Mrs. Fanoche vidste ikke, hvad hun skulde gribe til. I det første Øieblik tænkte hun paa at kalde paa Mary, forat de To i Forening kunde rydde Miss Ellen af Veien; men hun indsaae dog endnu i rette Tid, at et saadant Skridt fra hendes Side kun vilde kunne gjøre Sagen værre.

Efter en kort Pause sagde Miss Ellen:

„De har imidlertid ikke den ringeste Grund til at være saa bange for den graa Mand; naar jeg ved Deres Hjælp faaer Bugt med ham, vil han nemlig ikke kunne hævne sig paa Dem."

„Men hvad forlanger De da egentlig af mig?"

„At De skal afgive en Erklæring om, at det Barn, De har givet Major Waterley tilbage, ikke er hans

Søn, ſom De har ladet Wilton drukne, men en lille Irlænder, ved Navn Ralph, der har været dømt til Trædemøllen."

„Men naar jeg afgiver en ſaadan Erklæring, bliver jeg jo dømt til Døden!" udbrød Mrs. Fanoche.

„Ja, naturligviis; men De ſkal blive benaadet."

„Men hvem indeſtaaer mig for det?"

„Det gjør jeg!" ſvarede Miſs Ellen i en Tone, der virkelig overbeviſte Mrs. Fanoche om, at hun rolig kunde fæſte Lid til denne unge Dames Løvte.

Ottende Kapitel.

Da det begyndte at grye ad Dag, det vil ſige: da den rødlige Taage blev ſaa gjennemſigtig, at man kunde ſkimte Træerne nede i Haven, ſagde Miſs Ellen til Mrs. Fanoche:

„Siden De imidlertid er ſaa bange for den graa Mand, ſaa følg med mig! Jeg ſkal nok bringe Dem i Sikkerhed."

„Hvor da?"

„Hos velærværdige Mr. Peters Town."

„Hvem er det? Ham har jeg aldrig før hørt tale om."

„Har De da heller ikke hørt tale om Erkebiſkoppen af Canterbury?" ſpurgte Miſs Ellen ſmilende.

„Jo, det har jeg dog nok", ſvarede Mrs. Fanoche.

„Godt, — denne Sidste modtager Ordrer af velærværdige Mr. Peters Town, der saaledes er den mægtigste Mand i London."

Mrs. Fanoche kom snart til den Overbeviisning, at det var ude med hende, hvis hun ikke adlød Miss Ellen, og hun sagde derfor:

„Godt, jeg er rede til at følge med Dem, Mylady!"

Miss Ellens Vogn holdt udenfor, og efter nogle faa Minuters Forløb stege de to Fruentimmer ind i den. Kudsken fik Ordre til at kjøre til Elgin-Crescent. Mrs. Fanoche havde ikke anseet det for nødvendigt at vække Mary og tage Afsked med hende.

Mr. Peters Town ventede vistnok Miss Ellens Besøg; thi neppe holdt Vognen udenfor hans Bolig, førend Velærværdigheden selv kom de to Fruentimmer imøde.

„Her er Mrs. Fanoche," sagde Miss Ellen til ham.

Præsten førte de to Kvinder ind i sit Studereværelse; men da Miss Ellen nu tilkastede ham et betydningsfuldt Blik, lode de Mrs. Fanoche være et Øieblik ene.

„Hun blev bange og er gaaet ind paa Alt", sagde Miss Ellen nu. „Naturligviis maa hun afgive en skriftlig Erklæring og bekræfte den mundtlig i en Politi-Embedsmands og to Vidners Nærværelse. Imidlertid har jeg maattet love hende Benaadning."

„Det vil neppe blive saa ganske let at indfrie dette Løfte; thi Pressen vil naturligviis følge denne Proces med den største Interesse, og den vil sikkert lægge Hindringer i Veien for vor Plan", sagde Præsten.

„Men det skal slet ikke komme til nogen Proces", svarede Miss Ellen. „Hun bliver sat paa fri Fod, uden

at hun behøver at stille Kaution, og saa maa hun naturligviis forlade England. Den af hende afgivne og bekræftede Erklæring vil alligevel staae ved Magt."

„Ganske vist; men De glemmer nok, at Kristus-Hospitalets Uniform beskytter Drengen imod os?"

„Jeg glemmer ikke det Ringeste", svarede Miss Ellen rolig. „Medmindre han begaaer en Forbrydelse midt paa Gaden, kan han ikke blive arresteret, saalænge som han bærer denne Uniform, — det veed jeg meget godt. Selv om en Politibetjent fordristede sig til at bemægtige sig den lille Fyrs Person, fordi han i sin Tid undveg fra Fængslet, vilde Lord-Mayor dog strax i Spidsen for Byens velvise Magistrat forlange Drengen udleveret. Jeg har imidlertid tænkt paa Alt, og den lille Ralph vil blive arresteret en Dag, naar han ikke er iført Hospitalets Uniform."

„Jeg maa bede Dem om en nærmere Forklaring", sagde Præsten.

„Den skal De faae", svarede Miss Ellen. „De veed jo, at jeg har vundet Sirenen for mine Planer, og det er allerede lykkedes hende i den Grad at fortrylle Majoren, at han slet ikke længer tænker paa sin Kone. Desuden har jeg sørget for at fjerne Mrs. Waterley fra Skuepladsen; hun er reist til Glasgow, fordi et Telegram imorges underrettede hende om, at hendes Fader pludselig var bleven meget syg. Den stakkels Kone maatte reise bort uden at kunne tage Afsked med sin Mand, — der var hos Sirenen. Mrs. Waterley vil naturligviis finde sin Fader frisk og sund, — og vi vinde tre Dage. Imorgen siger Sirenen nu til Majoren, at hun saa inderlig gjerne vilde see hans Søn; den tappre Kriger, der er hendes Slave, iler hen til Kristus-Hospitalet for at hente Drengen. . . ."

Her afbrød Præsten hende.

„Men Drengen faaer ikke Lov til at forlade Hospitalet, medmindre Faderen giver sit Æresord paa, at den lille Fyr hele Tiden, medens han er borte, skal bære Stiftelsens Uniform. Paa denne Bestemmelse vil Majoren saaledes ganske sikkert ikke gjøre Brud."

„Men det vil Sirenen", svarede Miss Ellen. „Naar Majoren blot faaer Lov til at ryge Opium, er han glad, — og saa bliver det jo Sirenen, der kommer til at bære Omsorg for Drengen. Hun tilbyder ham da en smuk blaa eller grøn Fløiels-Frakke med blanke Knapper, og han kan naturligviis ikke modstaae Fristelsen. Da en Arrestation inden fire Vægge imidlertid er forbunden med store Vanskeligheder her til Lands, vil den lille Ralph blive arresteret under aaben Himmel, i Hyde-Park f. Ex.; — der vil Sirenen nemlig spadsere med ham."

„Ja, De har unægtelig tænkt paa Alt, Miss Ellen!" udbrød Velærværdigheden, idet han med en vis Beundring saae paa sin Gjæst.

I samme Øieblik ringede det, og den unge Geistlige, der fungerede som Mr. Peters Towns Sekretair, aabnede Døren og meldte:

„Nu kommer Politi-Embedsmanden med sine Vidner!"

Velærværdigheden gik nu ind til Mrs. Fanoche, der var nærved at døe af Angest, og sagde til hende:

Nu er det Øieblik kommet, da De aldeles uforbeholdent maa tilstaae, hvad De har at tilstaae, Madame!"

Politi-Embedsmanden traadte ind i Stuen. Mrs. Fanoche blev aldeles forvirret. Det forekom hende, at hun igjennem en Taage saae en Galg, og at hun hørte Calcraff raabe:

„Vær saa artig! Nu er jeg til Deres Tjeneste, Madame!"

Niende Kapitel.

Vi maae nu aflægge Sirenen et Besøg i det smukke Huus, som hun eiede paa Portland-Place, og en ulykkelig Mand, der havde taget Livet af sig paa Grund af hendes Grusomhed, havde ladet bygge til hende og testamenteret hende.

Klokken er ti om Formiddagen. Hun staaer ved et Vindue i sit Boudoir og seer ned i Haven. Dog vender hun sig fra Tid til anden om for at kaste et Blik paa en Mand, der sidder i en Krog og sover.

Denne Mand er Major Waterley. Hans Klæder ere i Uorden, hans Haar uredt; han sover tungt, og paa Gulvet ved hans Fødder ligger der en Pibe.

Majorens Ansigt er gustent, og det seer ud, som om hele hans Energi pludselig har svigtet ham.

Det er kun et flygtigt Blik Sirenen fra Tid til anden kaster paa ham; strax giver hun sig atter til at see ud af Vinduet. Hun venter aabenbart En eller Anden, og det varer da heller ikke ret længe, førend der holder en Vogn udenfor Havegitteret.

„Naa, endelig!“ udbryder Sirenen. „Hun vil da blive nødt til at indrømme, at jeg har holdt mit Ord!“

En tæt tilsløret kvindelig Skikkelse, i hvilken den graa Mand, hvis han havde været tilstede, dog strax vilde have gjenkjendt Miss Ellen Palmure, stiger ud af Vognen.

Miss Ellen kom lige fra velærværdige Mr. Peters Town, hvor Alt var gaaet efter Ønske. Mrs. Fanoche havde tilstaaet, hvad man vilde have hende til at tilstaae, og afgivet den forlangte Erklæring; derefter blev hun opfordret til at stille en Kaution paa tusind Pund, hvilken Sum Miss Ellen betalte for hende, og saaledes fik den forhenværende Pleiemoder Lov til at blive hos Vel-

ærværdigheden, i hvis Huus hun vilde være betrygget imod den graa Mands Efterstræbelser.

Miss Ellen vil nyde en fuldstændig Hævn. Førend hun bringer den graa Mand i Galgen, vil hun have, at han endnu en Gang skal see den Dreng, til hvem Irland sætter sin Lid, i Trædemøllen. Hun paalægger derfor Mr. Peters Town at sørge for, at det bliver en ualmindelig dygtig Politi-Embedsmand, der faaer denne Sag ihænde.

Medens Velærværdigheden nu begav sig paa Veien til Scotland-Yard, skyndte Miss Ellen sig med at komme hen til Sirenen, der modtog hende med den dybeste Ærbødighed og blev staaende, medens Lord Palmures Datter satte sig og sagde til hende:

„Jeg saae selv, at De og Majoren omtrent Klokken fire imorges forlode Mrs. Burtons Huus; hvad har der senere tildraget sig?"

„Majoren var allerede den Gang min Slave", svarede Sirenen. „Senere blev han det endnu mere; min Kjærlighed og min gode Vin syntes aldeles at berusе ham. Pludselig faldt det ham dog ind, at han havde en Kone, og han udbrød: „Min Gud! Hvad maa min Kone troe?" Nu viste jeg ham det Brev, i hvilket Mrs. Waterley, efter forgjæves at have søgt overalt efter sin Mand, underrettede ham om, at hun maatte reise til Skotland, da hendes Fader var bleven meget syg; — efter Deres Opfordring havde jeg jo ladet dette Brev hente henne i Majorens Klub. Brevet syntes næsten at vække ham af Rusen, og maaskee vilde han have modstaaet mine Kjærtegn; men en Pibe, der var stoppet med Opium kunde han ikke modstaae, og . . . der ligger han, Mylady!"

„Om en Timestid maa De imidlertid vække ham ved at gnide hans Tindinger og Næsebor med denne Vædske," sagde Miss Ellen nu, idet hun rakte Sirenen en lille Flaske. „I Begyndelsen vil hans Hjerne vel nok være noget omtaaget; men han vil dog godt kunne forstaae, hvad De siger til ham."

„Og hvad skal jeg saa sige til ham? spurgte Sirenen.

„Det skal De strax faae at vide!" svarede Miss Ellen i en overlegen og myndig Tone.

Tiende Kapitel.

At den smukke og i saa høi Grad feterede Sirene saa taalmodig fandt sig i, at Miss Ellen Palmure talte til hende i en saa overmodig Tone, havde sin Grund i, at den fortryllende Kvinde havde en mindre heldig Fortid, som dog var en Hemmelighed for Alle, med Undtagelse af velærværdige Mr. Peters Town og Miss Ellen.

I en Alder af femten Aar havde Sirenen, som den Gang heb Anna Beltam og var en pengegridsk Jødepige, begaaet en Mængde Tyverier og var bleven dømt til ti Aars Fængsel. Det var imidlertid lykkedes hende at tage Flugten og slippe over til Frankrig. Der og i Italien havde hendes Skjønhed været en sand Guldgrube for hende, og i den Tro, at Ingen længer kunde huske hende, havde hun derpaa havt den Dristighed at vende tilbage til England. Hun havde imidlertid gjort Regning uden Mr. Peters Town; denne havde gjenkjendt hende og vilde uden al Tvivl have henledet Politiets Opmærksomhed paa hende, dersom Miss Ellen ikke havde sagt til ham:

„Et saadant Fruentimmer have vi netop Brug for!"

Endnu samme Aften havde hun aflagt Sirenen et Besøg, kaldt hende Anna Beltam og ladet hende mærke, at hun kjendte hendes Fortid. Sirenen var naturligviis

bleven i høieste Grad forlegen og forvirret; men nu havde Miss Ellen sagt til hende:

„Hvis De vil slippe for at blive arresteret, maa De gjøre mig en Tjeneste. Dog forlanger jeg ikke Andet af Dem, end De er vant til, og jeg betaler godt."

Og Sirenen var bleven Miss Ellens blinde Redskab, mindre af Pengegridskhed, end fordi hun var bange for den unge Dame. —

— Miss Ellen sagde nu:

„Naar Majoren vaagner, vil han først tænke paa sin Kone og derefter paa sin Søn. Her har De et Telegram, som jeg har skrevet i Mrs. Waterleys Navn, og som De maa sige til ham, at De har ladet hente hjemme hos bam. Telegrammet er saalydende: „Kjære Ven! Faren overstaaet. Bliver tre Dage hos min Fader. Om fem Dage hjemme." De fire Dage, der blive ham skjænkede, vil Majoren naturligviis tilbringe hos Dem; dog vil han ikke glemme, at han hver Torsdag pleier at hente sin Søn henne i Kristus-Hospitalet. De maa da sige til ham: „Ja, hent ham endelig, kjære Ven, og bring ham saa herhen! Da jeg holder saameget af Dem, vil jeg naturligviis ogsaa komme til at holde af ham", Resten bliver m i n Sag. — Men De har dog vel forstaaet mig?"

„Ja, jeg har", svarede Sirenen.

„Barnet spiser altsaa Frokost her", vedblev Miss Ellen. „De maa sørge for, at Majoren drikker adskillige Glas af den Portviin, jeg har sendt Dem; jeg har kommet et stærkt søvndysfende Middel i den. Naar han er falden i Søvn, viser De Drengen de smukke Klæder, jeg om en halv Timestid skal sende Dem; den lille Fyr bliver naturligviis henrykt over dem, og naar han har faaet dem paa, gaaer De en Tour med ham henne i Hyde-Park."

„Hvad Tid paa Dagen skal det være?"

„Klokken tre, og De maa holde Dem i Nærheden af Bækken. Jeg skal saa ride derhen og give

Dem et Vink, naar vi have Politibetjentene paa rede Haand.

Da Miss Ellen saaledes havde truffet fornøden Aftale med Sirenen, kjørte hun hjem. Lord Palmure, der var kommen seent hjem fra Klubben, sov endnu; men derimod sad der en Mand og ventede paa hende. Denne Mand, der havde graat Haar og gik med blaae Briller, rakte hende et Brev.

Brevet var fra velærværdige Mr. Peters Town og lød, som følger:

„Overbringeren heraf blev mig i Scotland-Yard anbefalet som ganske overordentlig dygtig i sit Fag. Han vil arrestere Drengen, uden at dette paa nogen Maade vækker Opsigt. Irlænderne passe imidlertid godt paa deres vordende Høvding, og vi maae være belavede paa nogen Modstand. Overbringeren heraf, hvis Navn er Barnel, vil derfor ikke komme til at staae ene."

Efterat Miss Ellen havde læst dette Brev, saae hun paa den Fremmede, og det forekom hende da, at denne saae ud til at være en rolig og besindig Mand.

„De veed vel, at De faaer tusind Pund Sterling?" sagde hun.

Mr. Barnel bukkede, men sagde:

„Jeg kjender imidlertid ikke Drengen."

„Naar De Klokken tre i Eftermiddag vil give Møde ved Bækken inde i Hyde-Park, skal jeg vise Dem den lille Fyr."

Mr. Barnel bukkede dybt for Miss Ellen og gik sin Vei.

Ellevte Kapitel.

Meget tidlig samme Dag brændte der Lys i et Værelse oppe i Kristus-Hospitalets øverste Etage, og en ung Kone sad og syede ved Bordet. Fra Tid til anden saae hun imidlertid op; det lod til, at Tiden ikke gik hurtig nok for hende. Og saaledes forholdt det sig virkelig ogsaa; hun ventede paa, at Klokken skulde blive syv.

Endelig slog Klokken syv; — nu skulde Eleverne vækkes.

Den unge Kone, — der ikke var nogen Anden, end Irlænderinden Jenny, — lagde nu Sytøiet fra sig og reiste sig op.

En halv Snees Minuter efter bankede det paa hendes Dør; hun aabnede den, og Ralph kom farende ind i Værelset og kastede sig om hendes Hals.

Efterat Drengen var kommen til at bære Hospitalets Uniform, var han bleven endnu alvorligere, end han tidligere havde været.

„O, Moder, hvor jeg dog længtes efter Dig hele Dagen igaar!" udbrød han.

„Du maa endelig tale ganske sagte, min Dreng!" udbrød Irlænderinden forskrækket. „Du veed, at jeg her kun gjælder for Din Oppasserske, og at det vilde være ude med os Begge, dersom Nogen fik en Anelse om Sagens rette Sammenhæng?"

„Saa vilde jeg blive bragt tilbage til Trædemøllen, ikke sandt?" spurgte Ralph, der nu ligeledes blev forskrækket.

„Ak jo, min Dreng! Det er allerede store Ting, at Du faaer Lov til at gaae op til mig om Morgenen."

„Men hele Dagen igjennem længes jeg saa forfærdelig efter Dig Moder, og om Morgenen vaagner jeg meget tidlig og venter med Utaalmodighed paa, at Klokken skal blive syv!"

„Min egen kjære Dreng!“ sagde Jenny, som havde taget Ralph paa Skjødet. „Men idag skal Du vel ud at spadsere?“

„Ja, den Mand jeg skal kalde Fader, kommer og henter mig“, svarede Ralph. „Han er for Resten meget god imod mig, — og det er hans Kone ogsaa, skjøndt hun græder, hver Gang hun kysser mig; . . . men jeg kan slet ikke komme ud af at sige Moder til hende; thi jeg tænker altid paa Dig!“

„Men det maa Du vænne Dig til!“ udbrød Jenny. „Lov mig, at Du vil gjøre det, saa skal Du til Gjengjæld faae mig at see endnu en Gang idag; jeg har nemlig ogsaa faaet Lov til at gaae ud, — Naar pleier Major Waterley at hente Dig?“

„Klokken ti.“

„Godt, — til den Tid skal jeg nok passe at være kommen tilbage fra Kirken.“

Nu underrettede Klokkens Slag Moder og Søn om, at de maatte skilles. —

Efter en Timestids Forløb traadte Irlænderinden Jenny, der var tarvelig, men net klædt, ind i Sain-Gilles-Kirken, hvor Abbed Samuel skulde læse Messen. Den gamle Kirkebetjent fra St. Georgs-Kirken kom strax hen og hviskede til hende:

„Abbed Samuel ønsker at tale med Dem, naar Gudstjenesten er endt.“

Øieblikkelig blev Jenny urolig for sin Søn.

Da Gudstjenesten var endt, gik hun ind i Sakristiet, hvor hun traf Abbed Samuel, der strax ilede hende imøde og sagde til hende:

„Deres Søn bliver truet af en ny Fare. Vore Fjender pønse paa at bortføre ham fra Kristus-Hospitalet.“

Den bekymrede Moder blev ligbleg, og med foldede Hænder saae hun paa Præsten. Denne vedblev:

„Imorges skrev den graa Mand mig til; her er hans Brev!“

Og Abbed Samuel tog et Brev op af Lommen og rakte den skjælvende unge Kone det.

Tolvte Kapitel.

Den graa Mands Brev til den irske Præst var saalydende:

„Drengen bliver truet af en ny Fare; af hvilken Beskaffenhed denne er veed jeg endnu ikke; men jeg skal see at faae det at vide. Jeg troer, man vil bortføre ham fra Kristus-Hospitalet. Nu maae vi være mere aarvaagne, end nogensinde før. Hvis De seer Noget til hans Moder maa De endelig bede hende om at være paa sin Post."

„O, min Gud! . . . Af hvilken Ulykke ville vi nu blive rammede?" sagde den bekymrede Moder.

„Vær rolig, min Datter, Gud holder nok sin Haand over os!" svarede Abbed Samuel. „Kun maa De strax gaae hjem og vaage over Deres Søn!"

„Men det er Torsdag idag; — han skal ud med sin Fader!"

„Saa maa De see at faae ham i Tale, førend han gaaer ud, og opfordre ham til endelig ikke at klæde sig om, medens han er ude", vedblev Abbed Samuel. „Hospitalets Dragt beskytter ham nemlig!"

Jenny gik ud af Kirken; men da hun indsaae, at hun bedst vilde kunne faae sin Søn i Tale, naar hun opholdt sig ude paa Gaden, i Nærheden af Hospitalet, besluttede hun at vælge denne Fremgangsmaade.

Hun kom imidlertid til at vente længe; først efter to Timers Forløb saae hun en Droschke holde udenfor Hospitalet; men i den Mand, der steg ud af Droschken, gjenkjendte hun strax Major Waterley.

Droschken blev imidlertid holdende; hvis hun vilde tale med sin Søn, maatte hun altsaa strax henvende sig til Majoren.

Denne var bleg, og hans Øine havde tabt deres Glands han blev vækket af sin lethargiske Søvn og saae Sirenen ved sin Side, havde han i Begyndelsen ikke kunnet begribe, hvor han var henne; men pludselig kom han til sig selv og nævnede Navnet Emily. Sirenen havde imidlertid nøie efterlevet Miss Ellens Ordrer, og Majoren var bleven meget glad, da han fik at vide, at han kunde tilbringe fire Dage sammen med Sirenen. I sin Glæde herover glemte han endog reent, at det var Torsdag; den fortryllende Kvinde havde maattet minde ham derom.

„De maa endelig hente Deres Søn, og bringe ham herhen", havde hun sagt. „Da jeg holder saameget af Dem, vil jeg naturligviis gjerne lære den lille Fyr at kjende. Jeg venter baade Dem og ham til Frokost."

Majoren adlød strax, og paa Veien hen til Kristus-Hospitalet tænkte han ikke paa Andet, end den Glæde, der ventede ham, og som skulde vare i hele fire Dage!

Da Jenny nu gik hen til ham og hilste paa ham, saae han ganske forbauset paa hende og spurgte hende, hvem hun var, og hvad hun vilde.

Hun svarede, at hun var hans Søns Oppasserske og maatte tale med Ralph, inden han gik ud.

„Saa vent paa os her!" sagde Majoren, — og derpaa gik han ind i Kristus-Hospitalet.

Den ængstelige Moder blev grebet af mørke Anelser. Hun havde seet Majoren flere Gange og altid fundet ham blid, forekommende og høflig; idag var han derimod kold og barsk, ja, næsten brutal. Var denne Forvandling ikke de Personers Værk, som vilde bortføre Ralph?

Efter en halv Timestids Forløb kom Majoren ud af Porten, med Ralph ved Haanden. Da Drengen fik Øie paa sin Moder, udstødte han et Glædesskrig og løb hen til hende. Majoren saae til med sløv Forbauselse; men Jenny ansaae det for det Rigtigste, ikke at spilde den kostbare Tid. I den irske Dialekt hviskede hun til Ralph:

„Min kjære Dreng, Du maa love mig, at Du ikke under noget Paaskud vil tage Hospitalets Uniform af, medens Du er ude! — Lover Du mig det, min Dreng?"

„Ja, det lover jeg Dig, Moder!" svarede Ralph.

„Naa, slip ham nu, gode Kone!" sagde Majoren, idet han greb Drengens Haand og satte ham ind i Droschken.

Den stakkels Moder vedblev at stirre efter Kjøretøiet, saalænge som hun kunde øine det.

Pludselig hørte hun en Stemme sige: „Jenny." Hun vendte sig om og fik Øie paa en Neger.

„Kjender De mig?" spurgte hun.

„Ja, jeg gjør; — jeg er nemlig Shoking."

„De — Shoking!" udbrød Jenny.

„Ja, følg med mig, og vær blot ikke bange! Den graa Mand vaager over Deres Barn!"

Og Arm i Arm vandrede Negeren og Ralphs Moder bort fra Kristus-Hospitalet. — — — — — —
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Trettende Kapitel.

Kjøretouren varede i tyve Minuter, og Ralph lukkede ikke Munden op underveis. Han sad og grublede over sin Moders Ord, som han naturligviis vilde rette sig efter, skjøndt han ikke forstod, hvad de skulde betyde. Majoren var altfor sløv, til at han skulde være bleven forbauset over, at den ellers saa snaksomme Dreng idag var saa taus. Da Droschken holdt udenfor Sirenens Huus, spurgte Ralph imidlertid:

„Hvad skulle vi her?"

„Ja, seer Du, min lille Ven", svarede Majoren, som nu vaagnede op af Dvalen, „Din Moder er reist bort, og jeg maa derfor bringe Dig hen til en af mine kvindelige Slægtninge."

Sirenen spadserede nede i Haven. Hun havde ventet paa dem med den største Utaalmodighed, og saasnart som hun fik Øie paa dem, ilede hun dem imøde og udbrød:

„O, hvor han er smuk!"

Ralph havde aldrig havt Meget tilovers for Mrs. Waterley, navnlig fordi denne tiltog sig en Moders Rettigheder, skjøndt han jo vidste, at hun ikke var hans Moder. Majoren havde han derimod ikke Noget imod; sin egen Fader haade han jo aldrig kjendt.

Derimod fandt Drengen strax Behag i Sirenen, deels fordi denne virkelig havde nogen Lighed med hans Moder, deels fordi hun var ubeskrivelig venlig imod ham.

„O, hvor De dog er smuk, Madame!" udbrød han endog efter nogle faa Minuters Forløb. „Dem kan jeg rigtig godt lide!"

Sirenen kyssede Drengen, og den forelskede Major betragtede hende med Ømhed og førte hendes Haand til sine Læber.

Klokken elleve tog Frokosten sin Begyndelse, og Ralph, der sad ved Siden af Sirenen, nød med Velbehag

de velsmagende Retter, som han aldrig havde kjendt Mage til. Majoren drak næsten hele Tiden Portviin, medens Sirenen gav Ralph Bordeauxviin med Vand i; Miss Ellen havde nemlig erklæret det for unødvendigt, at Drengen blev beruset, dersom han blot frivillig tog Uniformen af.

Ralph havde flere Gange spadseret i Hyde-Park med sine Forældre og kunde godt lide dette; Synet af de smukke Heste og prægtige Ekvipager tiltalte hans aristokratiske Instinkter.

Han bad derfor selv om at faae Lov til at spadsere i Hyde-Park, og Sirenen var naturligviis meget villig til at opfylde hans Ønske.

„Jeg har allerede tænkt derpaa, min lille Ven", sagde hun. „See blot ud af Vinduet! Der holder en Vogn, i hvilken vi ville kjøre hen til Parken."

Ralph blev aldeles henrykt, da han fik Øie paa den prægtige Ekvipage.

Sirenen trak i Klokkestrengen, og en Kammerjomfru, der næsten var ligesaa smuk, som hun selv, kom nu ind med en pragtfuld Flonielsdragt, som hun lagde paa Sofaen.

„Hvad skal det betyde, Madame?" spurgte Drengen, idet han saae paa de fine Klæder.

„Min lille Ven", svarede Sirenen, „jeg vil have, at Du skal være den smukkeste af alle de smaa Drenge, der spadsere i Parken! Og disse Klæder ere dog virkelig langt smukkere, end Uniformen, — ikke sandt?"

„Jo, Madame", svarede Ralph med et Suk, „men jeg maa beholde Uniformen paa; det har jeg lovet min Moder."

„Men Din Moder er jo bortreist; hun faaer ikke at vide, at Du har været ulydig."

„O, det er ikke hende, jeg mener!"

„Hvem da?"

„Min Oppasserske, som jeg pleier at kalde Moder."

„Du vil altsaa ikke bryde Dit Løvte?“ spurgte Sirenen nu.

„Nei“, svarede Ralph saa bestemt, at hun indsaae, hun ikke vilde kunne overtale ham.

„Saa maa jeg tage min Tilflugt til mere energiske Midler“, tænkte hun.

Og nu gav hun Ralph et Glas af en Viin, som Drengen havde havt den største Lyst til at smage, men ikke vovet at bede om.

Fjortende Kapitel.

Majoren var for længe siden faldet i Søvn; den lille Irlænder blev derimod overvættes livlig og lystig af Vinen. De Draaber, som Miss Ellen havde heldt i denne Viin, fremkaldte nemlig Lystighed og sloge — for en Tid — Hukommelsen med Lamhed.

Nu varede det ikke ret længe, førend Ralph selv fandt sin Uniform altfor grim og rolig lod sig klæde om; ja, et Øieblik efter bildte han sig endog virkelig ind, at det var hans Moder, han var sammen med; han kunde ikke huske den ringeste Smule af, hvad der nylig var forefaldet.

Det varede ikke ret længe, førend Sirenen og Ralph befandt sig i Hyde-Park, hvor de traf Miss Ellen og den tidligere omtalte Mand med det hvide Haar og de blaae Briller. De to Sidstnævnte opholdt sig i Nærheden af Porten, og hver Gang der kom en Vogn rullende, tilkastede Mr Bardel Lord Palmures Datter et spørgende Blik, men fik stadig det Svar: „Nei, endnu ikke!“ En-

delig kom Sirenens Vogn imidlertid, og nu sagde Miss Ellen til den hvidhaarede Mand:

„Der ere de!“

„Godt“, svarede Mr. Barnel, „saa maa jeg see at faae mine Folk samlede!“

„De vil neppe støde paa nogen Modstand“, sagde Miss Ellen nu, „Drengen har nemlig faaet nogle Draaber, som aldeles maae have berøvet ham Hukommelsen.“

„O, Irlænderne have vist neppe lugtet Lunten“, bemærkede Mr. Barnel. „I det Mindste seer man da slet ingen Irlændere her i Parken!“ — — —

paa Trafalgar-Square, tætved Karl den Førstes Statue, holdt der en Hyrevogn. Med Drengen paa Armen sprang Mr. Barnel nu ud af Wienervognen og ind i Hyrevognen, idet han raabte til Kudsken:

„Bath-Square!"

„Bath-Square" betyder det Samme som „Cold-Bath-Fields."

Hyrevognen rullede hurtig bort, og Sirenen befalede sin Kudsk at kjøre hjem.

Miss Ellen galopperede hen til hende og sagde:

„For Fremtiden kan De være ganske rolig, og desuden faaer De den Belønning, jeg har lovet Dem!"

Og idet hun red videre, sagde hun i sit stille Sind:

„Det er den første Seier, jeg har vundet over den graa Mand; men den er ogsaa fuldstændig!"

Femtende Kapitel.

Miss Ellen og velærværdige Mr. Peters Town havde været lige ivrige i denne Sag, og den Sidstnævnte havde ogsaa været ude i Hyde-Park i det afgjørende Øieblik. I een Henseende vare deres Forventninger imidlertid blevne skuffede; de havde troet — og maattet troe —, at de ellers altid saa aarvaagne Irlændere ogsaa ved denne Leilighed vilde sætte sig i Bevægelse; men dette var ikke skeet; Feniernes lille Overhoved var blevet arresteret ligesaa hurtig som en almindelig Lommetyv.

Da Miss Ellen red ned ad Parliament-Street,

mødte hun Velærværdigheden, der kom kjørende i aaben Vogn. Strax gav den unge Dame sin Rideknægt et Vink, steg af Hesten og satte sig ind i Peters Towns Vogn.

„See saa! Nu er den Sag bragt i Orden!“ sagde Velærværdigheden. „Jeg har sendt min Sekretair hen til Cold-Bath-Fields, forat han kan paasee, at den lille Kjæltring strax igjen bleven anbragt i Trædemøllen.“

„Deres Velærværdighed glemmer vist, at det er min kjødelige Fætter, De taler om?“ bemærkede Miss Ellen med en noget haanlig Mine.“

„Hm!“ sagde Præsten, idet han saae paa Miss Ellen. „Jeg antager dog ikke, at De har i Sinde at tage ham under Deres Beskyttelse?“

„Jo, undskyld“, svarede Miss Ellen, „jeg har mine Planer med Hensyn til ham.“

Derpaa saae hun paa Uhret og tilføiede:

„Kommer Politi-Embedsmanden til Dem eller til mig for at faae sine tusind Pund Sterling?“

„Til Dem.“

„Men i den første Time kommer han vel ikke?“

„Nei, det vil vare over en Time, inden alle Formaliteterne kunne blive opfyldte.“

„Saa kunne vi jo kjøre en Tour sammen, og underveis kan jeg gjøre Dem bekjendt med vore Hensigter.“

Og efter en kort Pause vedblev den unge Pige:

„Min Fader har lagt en Plan, som disse forbistrede Irlændere hidtil have bragt til at strande. Ralph er, som sagt, eneste Søn af min Onkel, Sir Edward, der i sin Tid blev henrettet ovre i Dublin, og hvis umaadelige Formue blev konfiskeret. Nu havde min Fader havt i Sinde at bemægtige sig Moderen og opdrage Drengen til en Fjende af Irland, lade ham gifte sig med mig og saa faae den konfiskerede Formue udleveret.

„Hm! Den Plan kan da aldrig blive realiseret!“ sagde Velærværdigheden. „Drengen er jo en undvegen

Forbryder, og Retfærdigheden giver ikke saa let Slip paa sit Bytte."

„Min Fader er Medlem af Overhuset", bemærkede Miss Ellen, „og han kan med Lethed faae Drengen sat i Frihed."

„Maaskee," sagde Præsten, „men er De ikke bange for, at den lille Fyr allerede er Irlænder med Liv og Sjæl?"

„Naar vi faae ham skilt fra Moderen, — det vil sige: for bestandig, — og naar vi faae den graa Mand hængt, ville vi kunne gjøre ham til, hvad vi have Lyst til!"

Miss Ellen talte med en saadan Sikkerhed, at Præsten ikke vilde gjøre flere Indvendinger. Han bemærkede blot:

„Min Sekretair kommer hjem til Dem, saasnart som Drengen igjen er bleven ført til Trædemøllen."

„Saa lad os kjøre hjem til mig!" sagde Miss Ellen, som længtes efter at faae at høre, at Ralph atter var Arrestant i Cold-Bath-Fields.

Vognen kom snart hen til Hotellet i Chester-Street; men der var endnu ikke kommet nogen Fremmed. Miss Ellen og Velærværdigheden gik nu ned til den lille Pavillon, i hvilken de saa ofte havde holdt Raad sammen. Her sadde de og ventede: men da der var henrundet tre Time, udbrød Præsten:

„Men hvor bliver min Sekretair dog af?"

„Og Politi-Embedsmanden henter heller ikke sine tusind Pund Sterling!" sagde Miss Ellen. Naar Folk have et saadant Ærinde, pleier de dog ellers ikke at lade vente paa sig."

Endelig ringede det, og Præsten aabnede selv Gitterdøren.

„Naa?" udbrød han, saasnart som han fik Die paa sin Sekretair.

Den unge Geistlige, der saae temmelig forvirret ud, fremstammede følgende Ord:

„Deres Velærværdighed, i tre Timer har Direktøren for Cold-Bath-Fields nu ventet forgjæves!"

„Er det muligt? Men hvad kan der da være hændet?“ udbrøde Miſs Ellen og Velærværdigheden paa een Gang.

„Drengen er vel ikke bleven arreſteret?“ bemærkede den unge Geiſtlige.

Jo, det var han, — det havde Miſs Ellen og Præſten ſelv ſeet; men Lord Palmures Datter ſkjælvede af Raſeri ved Tanken om, at Irlænderne maaſkee havde ſat den lille Ralph i Frihed underveis.

Mr. Peters Town ilede bort for at faae at vide, hvad der var forefaldet; den unge Geiſtlige turde ikke være ene med en ſaadan Skjønhed ſom Miſs Ellen; den ſmukke Pige blev derfor ene.

„Hvis Drengen er bleven ſat i Frihed, ſaa maa den Djævel, der kalder ſig den graa Mand, da være Meſteren for det!“ tænkte hun.

Sextende Kapitel.

Med funklende Øine, flagrende Haar og Ophidſelſe præget i hver Mine vandrede Miſs Ellen i nogen Tid frem og tilbage i Haven ſom en fangen Løvinde i ſit Buur.

Pludſelig ringede det. Hun aabnede Gitterdøren — og udſtødte et Skrig, da hun ſik Øie paa den gamle Politi-Embedsmand, der havde arreſteret Ralph.

„Undſkyld, at jeg kommer lidt ſeent“, ſagde Manden ganſke rolig, idet han bukkede dybt, „men det tager Tid at træffe ſaadanne Arrangements.“

Mandens Tone og Smiil ſyntes langt ſnarere at

tale om en Seier, end om et Nederlag, og i høieste Grad forbauset udbrød Miss Ellen:

„Men er der da ikke tilstødt Dem Noget?"

Mr. Barnel studsede.

„Og hvad skulde der vel være tilstødt mig?" spurgte han. „De saae jo selv, at jeg arresterede Drengen og kjørte bort med ham og Sirenen. Hvis jeg ikke tager meget feil, fulgte De endog efter os til Trafalgar-Square; De maa saaledes vistnok ogsaa have hørt, at jeg gav Droschkekudsken Ordre til at kjøre hen til Bath-Square?"

„Ja", svarede Miss Ellen, som Barnels Rolighed bragte i Forvirring, „men en ung Geistlig, der hører til mine Tilhængere, har været henne i Cold-Bath-Fields — og hverken seet Noget til Dem eller til Drengen?"

„Nei, jeg bragte heller ikke Drengen derhen."

„Saa have Irlænderne vel taget ham fra Dem?"

„Nei, han er endnu bestandig i min Magt, Miss Ellen."

„Men hvorfor bragte De ham da ikke strax hen til Fængslet?"

„Af to Grunde!" svarede Mr. Barnel smilende. „Men dem kan jeg ikke godt angive under aaben Himmel", tilføiede han, idet han saae paa Pavillonen, til hvilken Døren stod aaben.

„Lad os gaae derind!" sagde Miss Ellen. Og hun gik ind i Pavillonen. Mr. Barnel fulgte efter hende og lukkede Døren.

„Og hvorfor har De saa ikke bragt Drengen hen til Cold-Bath-Fields?" spurgte den unge Pige.

„For det Første vilde jeg undgaae at komme igjennem det irske Kvarteer", svarede Politi-Embedsmanden. „Derfor lod jeg Kudsken kjøre ned til Themsen og bragte Drengen ombord i et Skib."

„Ah! Formodentlig ombord i „Royalisten", der jo gjør Tjeneste som Fangeskib?" sagde Miss Ellen.

„Nei, — ombord i et Skib, der næsten i samme Øieblik skulde seile over til Frankrig."

Miſs Ellen veg et Par Skridt tilbage; næſten forſtenet ſtirrede hun paa Politi-Embedsmanden.

„Jeg havde nemlig ogſaa en anden Opgave", vedblev denne ganſke rolig, „og det var at bringe Barnet i Sikkerhed."

„Og dertil valgte De et Skib, ſom ſkulde forlade England?"

„Ja, ganſke viſt!"

„Med Drengen?"

„Ja, — og med hans Moder!"

Miſs Ellen udſtødte et Skrig.

Og nu foregik der noget ganſke Beſynderligt. Politi-Embedsmandens hvide Haar, rynkede Pande og blaa Briller forſvandt pludſelig; Miſs Ellens Gjæſt rettede ſig til ſin fulde Høide, og med en ualmindelig velklingende Stemme ſagde han til hende:

„Men kjender De mig da virkelig ikke, Miſs Ellen?"

„Den graa Mand!" fremſtammede den unge Pige, der ſkjælvede over hele Legemet af Harme.

„Ja, netop! Det burde De imidlertid ſtrax have gjættet, Miſs Ellen! . . . Nu har De et nyt Nederlag at begræde!"

„Atter Dem?" udbrød hun.

„Atter mig, — og det lige indtil De begynder at elſke mig, Miſs Ellen", ſvarede han, idet han kaſtede ſig paa Knæ for hende, greb hendes Haand og førte den til ſine Læber.

Hun rev ſig løs, foer hen til Kakkelovnen, greb en Dolk, ſom laa der, og ſtyrtede løs paa ham.

„O, hvor jeg hader Dig!" ſagde hun, eller rettere: hvislede hun.

Det lykkedes førſt den graa Mand at afvæbne hende, efterat Dolken havde ſtreifet hans Arm. Den graa Mand ſaae paa de Bloddraaber, der faldt ned paa Gulvet, og ſagde derpaa leende:

„Fra glødende Had til glødende Elſkov er der kun eet Skridt!"

Derpaa aabnede han Vinduet og sprang ud i Haven, idet han sagde:

„Vi sees snart igjen!"

Miss Ellen sank om paa Gulvet; den rasende Harme kvalte hendes Stemme, og hun saae ud, som om hun var Døden nær.

Syttende Kapitel.

Nu maae vi vende tilbage til Negeren, der bød Irlænderinden Jenny Armen, idet han beroligede hende med Hensyn til hendes Søns Skjæbne.

I dette Øieblik var Shoking vel ikke prydet med sine Ordensdekorationer; men han var overordentlig velklædt.

Jenny havde strax gjenkjendt hans Stemme og fulgte derfor rolig med ham; men efter et Øiebliks Forløb spurgte hun ham dog:

„Men hvor fører De mig egentlig hen?"

„Det skal De snart faae at vide", svarede Shoking.

Nu tog han en Droschke, og efterat Jenny og han vare stegne ind i den, sagde han til Kudsken:

„Til Rotherithe!"

„Ak, jeg er saa bange for mit Barn!" sagde Jenny underveis.

„Ja, som Moder har De Grund til at være det", indrømmede Shoking. „Jeg er derimod rolig; jeg veed nemlig, at den graa Mand altid holder, hvad han har lovet. Deres Søn svæver ganske vist i Fare; men han vil blive frelst."

„Men hvorfor har De sværtet Dem saaledes, Shoking?“ spurgte Jenny nu, da hun var bleven en lille Smule beroliget.

„Jeg har slet ikke sværtet mig; men den graa Mand har forvandlet mig til Neger, forat mine Fjender ikke skulle kunne gjenkjende mig.“

„Men vil De da bestandig vedblive at være Neger?“

„Ja, det er jeg rigtignok meget bange for“, svarede Shoking med et Suk, „og naar jeg skal være ganske oprigtig, behager det mig virkelig ikke. Imidlertid hedder jeg ikke længer Shoking, og heller ikke Lord Wilmot, men Don Christoforo y Mendez, y Cordova, y Santa-Fé, y Bogata. Jeg er Storofficeer af den hvide Elefant, Kommandør af den lithauiske gule Ørn, Storkors af den blaa Slange, og for Øieblikket befinder jeg mig her som Republiken Matamoros' overordentlige Gesandt.“

Shoking opramsede alle sine Titler og Værdigheder med en saa alvorlig Mine, at Jenny, til Trods for sin Bekymring og Ængstelse, ikke kunde lade være med at smile.

Endelig rullede Droschken ind i Rotherithe, og da de to Passagerer vare stegne ud nede ved Vandet, pegede Shoking, paa en lille Dampbaad, der laa ude paa Floden.

„Der skulle vi ud“, sagde han til den forbausede Jenny.

Derpaa stege de ned i en Baad, og efter nogle faa Minuters Forløb vare de ombord i Dampbaaden.

„Skal jeg da forlade London?“ spurgte Jenny urolig.

„Ja.“

„Forlade min Søn?“ udbrød den bekymrede Moder,

„Nei, Deres Søn reiser med“, svarede Shoking.

„Er det muligt?“

„Den graa Mand har lovet det, og han holder altid sine Løvter.“

„O", sagde Jenny nu med foldede Hænder, „naar jeg blot faaer min Søn med, er det mig ligegyldigt, hvor jeg kommer hen."

Skibets Kapitain og hele Mandskabet havde samme Hudfarve som Shoking. Flaget tilhørte ikke nogen bestemt Nation; men i Forstavnen var Navnet „Santa-Fé" anbragt med Guldbogstaver.

„Jeg har givet Skibet en Deel af mit Navn", sagde Shoking.

„Det tilhører altsaa Dem?"

„Ja, — eller rettere: det tilhører den Republik, hvis overordentlige Gesandt jeg har den Ære at være. See blot, med hvilken Ærbødighed jeg bliver modtaget her!"

Virkelig hilste hele Mandskabet med dyb Ærefrygt paa Shokieg, og Kapitainen bøiede sig næsten heelt ned til Dækket, idet han sagde:

„Velkommen ombord, Deres Excellence!"

„Nu er det bedst, at jeg fører Dem ned i Kahytten", sagde Shoking.

I dette Øieblik fik Jenny Øie paa en Mand, som hun kjendte. Denne Mand var John Colden, der havde hjulpet Ralph ud af Fængslet, hvem den graa Mand havde frelst fra Døden, og efter hvem Politiet i en heel Maaned havde maattet søge forgjæves.

„Hvorledes? De er ogsaa her?" udbrød Irlænderinden.

„Ja," svarede John Colden, „og iaften ville det frie Englands Had og Ænker ikke længer kunne ramme os!"

„Men hvor skulle vi reise hen?"

„Det veed jeg ikke", svarede John.

Nu rettede Jenny det samme Spørgsmaal til Shoking; men denne svarede:

„Det veed jeg heller ikke endnu. Mine Ordrer ere forseglede, og jeg maa først aabne dem, naar vi ere komne ud i rum Sø. Kapitainen har imidlertid faaet Befaling til at sætte Koursen mod Holland." — — — — — — — — — — —

I fire Timer maatte Jenny vente; — i fire Timer udstod hun de forfærdeligste Kvaler. Til Trods for Shokings Rolighed og for hans Forsikkringer, var hun endnu bestandig bange for, at der var tilstødt hendes Søn en Ulykke.

Pludselig kom en Droschke imidlertid rullende ned til Vandet.

„Det kan ikke være nogen Anden, end ham!“ sagde Shoking.

Irlænderindens Hjerte bankede voldsomt, men denne Gang af Haab.

Attende Kapitel.

Jenny vedblev at stirre paa den omtalte Droschke; men pludselig skreg hun høit af Glæde. Hun havde faaet Øie paa en Mand og en Dreng, og skjøndt Drengen ikke længer var iført Kristus-Hospitalets Uniform, gjenkjendte hun ham dog straxt. Det var Ralph; men han havde endnu de smukke Klæder paa, som Sirenen havde givet ham.

Men hvem kunde den Mand være, der gik ved Siden af Ralph? Han havde hvidt Haar og blaae Briller og saae meget affældig ud.

Marquis Don Christoforo hviskede til Irlænderinden:

„Det er ham!“

Ja, det var den graa Mand, der havde forvandlet Andre til Negre og sig selv til en Olding.

Nu gav Shoking Kapitainen et Vink, og Baaden blev sendt i Land. Der henrandt nogle Minuter; men

disse Minuter vare et Aarhundrede for Irlænderinden.

Endelig kom den graa Mand og Drengen ombord.

Medens de kjørte sammen, havde den graa Mand taget en lille Flaske op af Lommen og givet Ralph nogle Draaber, som strax ophævede Virkningerne af Sirenens Viin. Drengen fik sin Hukommelse tilbage, og forbauset saae han paa sin Ledsager, som han ikke kjendte.

„Kjender Du mig virkelig ikke?" spurgte den graa Mand.

„Nei, jeg gjør ikke."

„Ikke engang paa Stemmen?"

„De har den graa Mands Stemme; . . . men for Resten ligner De ham slet ikke."

„Er Du bange for mig?"

„Nei, det er jeg ikke; — De seer ud til at være en agtværdig Mand."

„Saa hør opmærksomt paa, hvad jeg har at sige Dig!" vedblev den graa Mand.

Og nu fortalte han Drengen, hvilken Fare denne havde været udsat for under sit Ophold hos Sirenen. Skjælvende af Angest spurgte Ralph nu:

„Men hvor fører De mig hen?"

„Ud til et Skib, hvor Du vil faae Din Moder at see igjen."

Drengen havde troet ham paa hans Ord, og som vi have seet, var den lille Fyrs Tillid ikke bleven skuffet.

Medens Irlænderinden trykkede sin Søn til sit Bryst, kaldte den graa Mand paa John Colden, der holdt sig i en ærbødig Afstand. Den Dødsdømte, der paa en saa vidunderlig Maade var bleven frelst fra Døden, gik strax hen til ham.

„Om tre Timer", sagde den graa Mand nu, „ville I være betryggede imod de britiske Kanoner. I ville da faae Die paa en Klippe, paa hvilken I snart ville opdage en By; denne By er Calais, og Calais ligger i Frankrig, hvor Irlands Sønner finde Brødre, og hvor Ka-

tholikerne ikke blot blive taalte. Dette Land er Maalet for Eders Reise."

„Frankrig leve!" raabte Shoking.

„Du skal imidlertid ikke reise til Frankrig", sagde den graa Mand nu til ham.

„Ikke det?" spurgte Shoking skuffet, men resigneert.

„Nei", svarede den graa Mand. „Paa Høiden af Dover ville I ganske sikkert møde en anden Dampbaad. Paa den maa Du gaae ombord."

„For strax at vende tilbage hertil?" spurgte Shoking.

„Ja, — jeg har Brug for Dig."

„Men komme vi da aldrig tilbage?" spurgte den fattige Irlænderinde.

„Jo, naar Seirens Time oprinder for vor Sag, — naar Deres Søn er bleven voxen og kan stille sig i Spidsen for sine Brødre!"

Efterat han derpaa med Varme havde omfavnet Irlænderinden, Ralph og John Colden, sagde han til Shoking:

„Naar Du forlader Skibet, maa Du give Kapitainen de forseglede Ordrer, Du har faaet af mig; de ville underrette ham om, hvor han skal anbringe Jenny og Drengen. — Naar Du kommer tilbage, skal Du faae Din oprindelige Farve igjen; jeg kan ligesaalet gjøre Dig hvid, som jeg har gjort Dig sort."

„Men vil De da have, jeg skal døe, Herre?" udbrød Shoking ganske forskrækket. „Tiggerne . . ."

„Af dem var der kun een, som virkelig var farlig, og det var John", afbrød den graa Mand ham her. „Da han imidlertid bliver hængt om otte Dage, har Du ikke længer nogen Grund til at være bange for ham. — Nei, det er nok snarere Dit velklingende Navn og Dine Ordensdekorationer, Du nødig vil miste!" vedblev han leende.

Shoking studsede. Den graa Mand havde gjættet rigtig. Denne vedblev imidlertid:

„Forat Din Forfængelighed skal blive tilfredsstillet, skal Du dog igjen blive Lord Wilmot.“

„Naa, — lad saa være!“ sagde Shoking. „Men hvad have vi da nu at foretage os, Herre?“

„Vi maae see at faae Mrs. Fanoche hængt; — det har hun da ærlig fortjent!“

„Ja, det har hun!“ svarede Shoking,

„Lev vel, indtil vi sees igjen!“ sagde den graa Mand nu, idet han atter trykkede Irlænderindens Haand. Derpaa sprang han ned i Baaden, der satte ham i Land.

Nu seilede Dampbaaden bort, og den graa Mand vedblev at stirre efter den, indtil han ikke længer kunde øine den. Derpaa sagde han smilende:

„Nu, da Irlands fremtidige Hersker er bleven bragt i Sikkerhed, kan Kampen imellem os To ret for Alvor tage sin Begyndelse, Miss Ellen! . . . Det Had, Du nærer til mig, er altfor glødende, til at Du ikke en Gang skulde komme til at elske mig!“

Ellevte Kapitel.

Det var efterat den graa Mand var kommen i Land efter Besøget i Dampbaaden, at han havde aflagt Miss Ellen hiint Besøg, og vi vide, hvad der var forefaldet imellem dem.

Da den graa Mand kom ud paa Gaden, tog han en Droschke for at kjøre hen til Saint-Gilles. Taagen var imidlertid saa uigjennemtrængelig, at man ikke kunde see en Haand frem for sig; som en Følge deraf kom Droschken kun langsomt afsted, og længe førend den graa Mand havde naaet Maalet, steg han ud af Vognen; ved

at gaae kunde han komme langt hurtigere afsted, og her var han ikke udsat for nogen Fare.

Snart befandt han sig i en af de mindst befærdede Gader i Kvarteret Saint-Gilles, og da han saae Lys paa tredie Sal i et af Husene der, blev han staaende og gav sig til at fløite.

Strax forsvandt Lyset, og et Øieblik efter blev Gadedøren aabnet, og en Stemme spurgte:

„Er De den, man venter?"

„Ja vel", svarede den graa Mand. „Godaften Mr. Bardel!"

Mr. Bardel var, som det vil erindres, den Opsynsmand i Cold-Bath-Fields, der var Feniernes Sag hengiven, og som havde hjulpet Ralph med at tage Flugten.

„Har De været her længe? spurgte den graa Mand ham.

„Nei, det er kun en halv Timestid siden, jeg forlod Fængslet."

„Naa, hvorledes gaaer det der?"

„Jh, som vi havde ventet! Gouvernøren begynder at blive en Smule utaalmodig; men han nærer saamegen Tillid til Mr. Simouns. . . ."

„Det vil sige: til mig", afbrød den graa Mand ham leende.

„At han har i Sinde at betroe ham et nyt Hverv, saasnart som Drengen igjen er kommen i Trædemøllen", vedblev Mr. Bardel i en temmelig ironisk Tone.

„Og hvad er det for et Hverv?"

„At faae Fingre i det forfærdelige Menneske, der kalder sig den „graa Mand"!" svarede Mr. Bardel leende.

„Naa, saa den gode Gouvernør er dog begyndt at blive utaalmodig?" spurgte den graa Mand.

„Ja, men Haabet har han dog ikke opgivet. Derimod blev den unge Geistlige snart bange og hentede velærværdige Mr. Peters Town, som strax begav sig hen til Fængslet og var ude af sig selv; dog fik Gouver-

nøren ham snart beroliget ved den Forsikkring, at Mr. Simouns naturligviis kun havde valgt en Omvei for at undgaae Fenierne. Velærværdigheden besluttede da at vente, og han sidder vist endnu bestandig inde i Gouvernørens Værelse."

„Godt, saa lad os gaae hen til Fængslet," sagde den graa Mand, „jeg har faaet en god Idee, som jeg med Taagens Bistand vil realisere."

Og til Trods for den tætte Taage, vandrede den graa Mand rask fremad og trak Mr. Bardel med sig. Da de vare komne hen til det Beværtnings-Lokale, der ligger ligeoverfor Fængslet, sagde den graa Mand:

„Lad os gaae herind! Jeg har et Par Ord at skrive."

Værtshuset stod næsten ganske tomt, og den graa Mand kunde uforstyrret skrive følgende Billet:

„Drengen er i Sikkerhed; men det er ikke muligt at faae ham transporteret til Cold-Bath-Fields iaften. Irlænderne ere paa Benene.

Simouns."

Derpaa sagde han til Mr. Bardel:

„Denne Billet maa De bringe Gouvernøren. De kan jo sige, at det er et Bybud, der har givet Dem den."

Mr. Bardel tog imod Billetten, og den graa Mand forlangte en Snaps Genever og et Glas Vand.

Tyvende Kapitel.

Da Mr. Bardel var kommen hen til Døren, løb den graa Mand imidlertid hen til ham.

„Hør en Gang", sagde han, „hvis Mr. Peters Town er gaaet, naar De kommer derover, saa maa De endelig strax underrette mig derom!"

„Det skal jeg", svarede Mr. Bardel, — og derpaa gik han sin Vei.

Den graa Mand drak sin Genever-Toddy og saae sig om i Værelset.

Beværtnings-Lokalet var, som sagt, næsten ganske tomt. Den eneste Gjæst, foruden den graa Mand, var en Droschkekudsk, der sad og talte med Værten. Med høi Røst beklagede Kudsken sig over „den fordømte Taage."

„Jeg kunde sagtens finde Vei til Trods for den", sagde han til Slutning, „men Sagen er den, at Folk ere bange for at kjøre, naar Taagen er saa tæt. Jaften saaer jeg naturligviis ikke Noget at fortjene, og jeg er en stakkels, fattig Mand; jeg har Kone og fire Børn, — og jeg har ikke Brød i Huset."

Nu sagde den graa Mand til Droschkekudsken:

„Hør en Gang, vil Du drikke et Glas Grog, min Ven? Jeg har et Forslag at gjøre Dig, og jeg troer nok, Du vil gaae ind paa det."

Droschkekudsken tog strax imod Indbydelsen og satte sig ligeoverfor den graa Mand. Denne sagde til ham:

„Du er nok ikke i rigtig godt Humør, min Ven?"

„Nei, Herre, og jeg har da heller ingen Grund til at være i godt Humør", svarede Kudsken. „Imorgen skal jeg betale atten Shillings, og jeg eier ikke en eneste Penny!"

Nu kom Værten med to Glas Grog. Den graa Mand klinkede med Droschkekudsken og sagde derpaa til ham:

„Førend jeg gjør Dig mit Forslag, vil jeg give Dig et Pund Sterling paa Haanden."

Og virkelig stak han en Guinee i Haanden paa den forbausede Kudsk.

„Sagen er den, at jeg har indgaaet et Væddemaal", vedblev den graa Mand.

Droschkekudsken nikkede; nu kunde han forstaae det Hele; — alle Englændere, til hvilken Samfundsklasse de end høre, ere indtil Raseri forgabede i Væddemaal.

Den graa Mand vedblev:

„Jeg har væddet paa, at jeg, forklædt som Droschkekudsk, vil kunne kjøre en Droschke ud til Hampstead, uden at jeg, til Trods for Taagen, en eneste Gang skal tage feil af Veien."

„Det er ligefrem en Umulighed!" sagde Kudsken.

„Ja, er det en Umulighed, saa taber jeg mit Væddemaal", svarede den graa Mand med ægte britisk Flegma. „Det Forslag, jeg har at gjøre Dig, er nu følgende: Hos Værten her deponerer jeg hundrede Pund Sterling til Sikkerhed for Din Vogn og Din Hest; Du faaer ti Pund; men saa maa Du overlade mig Kjøretøiet og laane mig Din Kavai og Din Hat."

„Vel!" sagde Droschkekudsken. „Det Forslag har jeg ikke Noget imod at gaae ind paa!"

I dette Øieblik blev Døren aabnet; Mr. Bardel traadte ind og gik lige hen til den graa Mand, til hvem han i den irske Dialekt sagde:

„Velærværdigheden sidder endnu derovre; han blev sjæleglad over Billetten; men han siger, at han nu maa see at komme hjem, da der er Nogen, som venter paa ham. Nu skal jeg hente en Droschke til ham; men det vil vist knibe for mig at opdrive en Droschke."

„Nei, det vil det dog vist ikke", sagde den graa Mand.

Droschkekudsken, som jo ikke forstod et eneste Ord af, hvad de to Mænd sagde, begyndte at blive bange for, at det for ham saa fordeelagtige Tilbud skulde blive taget tilbage, men blev dog snart beroliget; thi nu tog den

graa Mand en Bunke Banknoter ud af sin Tegnebog og sagde til Værten:

„Hvis jeg ikke imorgen Middag er kommen tilbage med denne brave Mands Hest og Vogn, vil De behage at give ham disse Penge!"

Værtshusholderen, som havde hørt de to Mænds Samtale, blev slet ikke forbauset, men lagde ganske rolig Banknoterne ned i Pengeskuffen. Derimod gjorde Mr. Bardel rigtignok store Øine.

„Viis mig nu, hvor Du har Dit Kjøretøi", vedblev den graa Mand, idet han gav Kudsken ti Guineer. „Og kom De kun med, Mr. Bardel!"

De tre Mænd gik nu ud i Gaarden; Kudsken trak Vogn og Hest frem og spændte for, og til sin store Forbauselse saae Mr. Bardel, at den graa Mand iførte sig Kudskens Kavai, tog hans Hat paa og satte sig op paa Bukken.

Da Vognen var kommen ud paa Gaden, sagde den graa Mand til Mr. Bardel:

„Nu kan De jo ganske rolig underrette Velærværdigheden om, at De har faaet fat paa en Droschke."

Opsynsmanden ilede bort; den til Rigmand forvandlede Droschekudsk vendte tilbage til Værtshuset, og smilende sagde den graa Mand i sit stille Sind:

„I denne velsignede Taage kan jeg da nok kjøre Velærværdigheden, hvorhen jeg har Lyst til, uden at han har den fjerneste Anelse om, at jeg ikke kjører ham hjem!"

Een og tyvende Kapitel.

Velærværdige Mr. Peters Town havde været meget urolig, da han kom hen til Cold-Bath-Fields; men Mr. Simouns' Brev havde aldeles beroliget ham, i Særdeleshed da Gouvernøren havde erklæret de Grunde, som den anerkjendte Politimand anførte for sin Fremgangsmaade, for i allerhøieste Grad antagelige og fornuftige, ja, for et nyt Vidnesbyrd om Mr. Simouns' store Dygtighed; — Irlænderne havde nemlig ganske sikkert samlet sig i store Masser i Nærheden af Cold-Bath-Fields, og det var derfor aldeles rigtigt af Politimanden at undgaae dem.

Da Mr. Peters Town var bleven beroliget, længtes han imidlertid efter at komme hjem, og Mr. Bardel, der var tilstede, fik nu det Hverv at hente en Droschke. Vel tvivlede han om, at det vilde blive ham muligt at opdrive en saadan; men han var glad ved at faae Leilighed til at gjøre den graa Mand bekjendt med det Indtryk, Billetten havde gjort paa Velærværddigheden. Det er os imidlertid bekjendt, hvad der forefaldt ovre i Beværtnings-Lokalet, og efter en halv Snees Minuters Forløb kunde Mr. Bardel underrette velærværdige Mr. Peters Town om, at der holdt en Droschke udenfor.

Nu sagde Peters Town til Gouvernøren:

„De havde nylig den Godhed at tilbyde mig Nattely her, og jeg modtager ogsaa Deres venlige Tilbud, — men kun for min Sekretair."

Og derpaa sagde han til den unge Geistlige:

„De maa tilbringe Natten her, min Ven; men saasnart som Mr. Simouns imorgen tidlig har bragt Drengen herhen, kommer De hjem til mig!"

Nu tog Mr. Peters Town Afsked med Gouvernøren og fulgte med Mr. Bardel, uden at have den fjerneste Anelse om, at den Droschekudsk, der ventede paa ham, var den Mand, som han havde svoret paa at han vilde lade hænge.

Da han kom udenfor, udbrød han ganske forbauset:

„Ja, det er unægtelig en voldsom Taage! Troer De ogsaa, De kan finde Vei iaften, min gode Mand?“

„Ja vel, Herre!“ svarede den foregivne Droschkekudsk. „Behag at stige ind! . . . Hvor kjøre vi hen?“

„Til Notting-Hill i Elgin-Crescent.“

„All right!“ sagde Kudsken.

I det første Kvarteerstid var Velærværdigheden altfor optaget af sin Glæde over, at han havde faaet den lille Irlænder i sin Magt, til at han skulde have lagt Mærke til, hvilken Vei han kjørte; men pludselig foer han op, da han saae, at Vognen rullede over en klart oplyst Plads, og nu raabte han til Kudsken:

„Er De ogsaa ganske vis paa, at De ikke har taget feil af Veien? Det forekommer mig, at vi ere komne til Leicester-Square, medens vi skulde i den stikmodsatte Retning.“

„Nei, det er Herren, der tager feil“, svarede Kudsken ganske rolig. „Vi ere nu komne til Sussex-Square og befinde os i Nærheden af Kensington-Gardens.“

„Naa, det er en anden Sag“, sagde Velærværdigheden. Og nu faldt han atter i Tanker.

Droschken kjørte nu igjennem nogle mørke og tomme Gader; men pludselig holdt den stille, og Kudsken bad sin Passageer om Tilladelse til at gaae ind i et Beværtnings-Lokale og drikke en Snaps Genever. Velærværdigheden gjorde ingen Indvendinger derimod. Det varede heller ikke ret længe, førend Kudsken kom tilbage; men hans Passageer lagde ikke Mærke til, at han blev ledsaget af to Mænd, der toge Plads udenpaa Vognen, — neppe til stor Glæde for Hesten.

Efter et Kvarteertids Forløb holdt Droschken atter stille; der var ikke en eneste Gadelygte at opdage, og det forekom Velærværdigheden, at han ikke saae Andet, end en vid Mark paa begge Sider af sig.

„Men hvor Pokker ere vi dog komne hen?“ raabte han urolig til Kudsken.

„Vi have naaet Maalet, Herre“, svarede denne.

„Det er dog besynderligt; jeg kan slet ikke kjende Stedet igjen!“ sagde den velærværdige Mr. Peters Town.

Imidlertid steg han ud af Vognen; men nu blev han for Alvor urolig. For det Første kunde han ikke faae Øie paa et eneste Huus; men derimod saae han tydelig to høie Mænd, der stode tætved ham, og dernæst hørte han en Lyd, som han ikke kunde tage feil af; det var Themsens Skvulpen, han hørte; istedetfor at være kommen til Notting-Hill var han bleven bragt hen til en Bro.

„Sagde jeg ikke nok, at De var paa Vildspor, Kudsk?“ sagde han ærgerlig.

„Men det var jeg ikke, Herre“, svarede Kudsken leende, — og derpaa gav han sig til at fløite. I samme Øieblik hørte Mr. Peters Town en regelmæssig Lyd, som han godt kjendte, nemlig Lyden af Aareslag.

„Ja, Deres Velærværdighed“, sagde Kudsken nu, „jeg maa tilstaae, at jeg har ladet Dem gjøre en lille Afstikker fra den Vei, De ønskede at kjøre; men jeg vidste, at De gjerne vilde gjøre Bekjendtskab med en Mand, om hvem De ofte har hørt tale, og ham skal De nu lære at kjende. — Jeg har herved den Ære at underrette Dem om, at jeg er — den graa Mand!“

Velærværdige Mr. Peters Town foer sammen og udstødte et Skrig. Derpaa vendte han sig om for at tage Flugten; men de to høie Mænd forhindrede ham derfra.

„Deres Velærvædighed er vor Fange“, sagde den graa Mand i en haanlig Tone.

Med hvert Øieblik hørte man Aareslagene tydeligere; altsaa nærmede der sig en Baad.

To og tyvende Kapitel.

Dersom en Afgrund pludselig havde aabnet sig for Mr. Peters Towns Fødder, vilde han ikke være bleven mere forskrækket end han nu var. I sit stille Sind anstillede han følgende Betragtning:

„Jeg er ikke længer Jægeren, men det jagede Vildt! Dersom jeg havde faaet denne Mand i min Magt, vilde jeg ikke have kjendt til Medlidenhed; — altsaa veed jeg, hvad jeg har at vente af ham!"

Frygten gjør maalløs. Velærværdigheden sagde ikke et Ord men ventede paa, hvad der vilde komme.

„Deres Velærværdighed maa undskylde, at jeg træffer nogle smaa Foranstaltninger, som jeg anseer for nødvendige", sagde den graa Mand nu, idet han behændig fastede en Silkesnor om Præstens Hals. Den ene af de to Mænd bandt den Geistliges Hænder, den Anden hans Fødder.

Disse „nødvendige Foranstaltninger" beroligede imidlertid Mr. Peters Town, som i det første Øieblik havde troet, at den graa Mand vilde kvæle ham og derpaa kaste hans Lig ud i Floden.

„Dersom de havde i Sinde at dræbe mig, vilde de skynde sig med at gjøre det. — Nei, de ville vist kun holde mig fangen."

Nu kunde man ikke længer høre Noget til Aareslagene, og den graa Mand sagde til sin Fange:

„Deres Velbaarenhed vil indsee, at det ikke er Livet, men kun Friheden, vi ville berøve Dem. Om Deres Transport derfor end forekommer Dem at være lidt farlig, kan De dog være ganske rolig; Harris er en stærk Krabat, og han slipper Dem ikke. At De er bleven bunden, har ene og alene sin Grund i, at vi vare bange for, De skulde sætte Dem til Modværge og derved virkelig gjøre Situationen farlig for Dem selv og os."

Nu tog Harris Velærværdigheden paa Ryggen og bar ham med største Lethed ned ad en meget smal Trappe.

Velærværdigheden, der hørte Vandet skvulpe nedenfor, skjælvede over hele Legemet.

Da den graa Mand ikke længer kunde nære nogen Tvivl om, at Harris var kommen ned i Baaden, sagde han til sin anden Ledsager:

„De har jo tidligere været Kudsk?"

„Ja, Herre."

„Godt! Saa bring Droschken tilbage!"

„Men hvorhen?"

„Hen til det Beværtnings-Lokale, der ligger lige-overfor Cold-Bath-Fields."

Og da den graa Mand havde sagt dette, steg han ned i Baaden og sagde til Mr. Peters Town:

„Deres Velærværdighed er ganske sikkert udrustet med en Skrivelse, der stiller saamange af Politiets Em-bedsmænd og Betjente til Deres Raadighed, som De an-seer det for nødvendigt at anvende. Denne Skrivelse maa jeg udbede mig."

Peters Town svarede ikke.

„Saa komme vi til at undersøge Velærværdighedens Lommer, Harris", vedblev den graa Mand.

Harris adlød og fandt snart en Tegnebog, som han gav den graa Mand.

„Godt", sagde denne, „senere maae vi see denne Bog noget nærmere efter i Sømmene."

Og derpaa gav han den Sømand, der roede Baaden, Ordre til at „hale ud." — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Tre og tyvende Kapitel.

Men hvorledes gik det dog til, at den graa Mand, der endnu for to Timer siden ikke havde tænkt paa at bemægtige sig Præstens Person, lige paa een Gang havde faaet tre Mænd til sin Bistand? — Dette Spørgsmaal skulle vi strax besvare.

Det hørte til de store Sjeldenheder, at den graa Mand gjorde Brug af det hemmelighedsfulde Tegn, der betegnede ham som fenisk Høvding; hidtil havde han næsten altid kun benyttet sig af Shokings og John Coldens Bistand. Imidlertid vidste han, at der nu stod tohundredetusind Feniere til hans Raadighed, og da han havde forklædt sig som Kudsk, var han derfor gaaet ind i et Beværtnings-Lokale i Newport-Street, i hvilket han var vis paa at træffe paa Irlændere. Med en noget irsk Akcent forlangte han en Snaps Genever, og nu lagde han Mærke til, at to Mænd, der sadde henne i en Krog, strax saae paa ham. Han gjorde derpaa det omtalte Tegn, og da de to Mænd gik hen til den foregivne Droschkekudsk, sagde denne til dem:

„Ville I følge med mig? Jeg har Brug for to Brødres Bistand."

„Du har at befale, Herre", svarede den ene af Mændene, der var en sand Kæmpe.

„Hvad hedder Du?"

„Harris."

„Og Du?"

„Michael."

„Godt! I maae see at faae Plads udenpaa min Droschke. Inden i den sidder en af Irlands værste Fjender."

Sømanden var det ikke faldet den graa Mand vanskeligt at faae fat paa. Lige siden den Aften, da han var gaaet igjennem den underjordiske Hvælving for at aflægge Miss Ellen et Besøg, havde der hver Nat ligget en Baad og ventet paa ham tæt ved Værtshuset „Queen

Elisabeth." Denne Baad blev naturligviis roet af en Irlænder. Den graa Mand havde saaledes ikke behøvet at træffe ret mange forberedende Foranstaltninger for at bemægtige sig Præstens Person.

Hvorhen han blev ført, havde Velærværdigheden ikke den fjerneste Anelse om; kun mærkede han snart, at Baaden ikke seilede op, men ned ad Floden.

Peters Towns Bortførelse var ikke Resultatet af en i lang Tid drøftet Plan; den graa Mand havde derfor i Begyndelsen ikke ret vidst, hvorhen han skulde bringe sin Fange. Dog var han snart kommen til at tænke paa det store Fartøi, om hvilket Shoking havde fortalt ham, at Folk, der ikke havde Tag over Hovedet, hyppig tilbragte Natten der. Til dette Fartøi, som Shoking havde beskrevet saa nøiagtig, at den graa Mand kjendte hele dets Indretning, roede Baaden ud.

Velærværdigheden sagde ikke et eneste Ord; men derimod fortalte den graa Mand ham, at Ralph var bleven bragt ombord paa et Skib, der rimeligviis nu var kommet over til Frankrig!

„Dette Menneske, der hidtil har viist sig som vor Overmand, har begaaet en utilgivelig Feil ved ikke at drukne mig", tænkte velærværdige Mr. Peters Town. „Det kunde han med Lethed have gjort; men det lader til, at han kun vil behandle mig som Fange; en Fange kan imidlertid slippe ud eller blive sat i Frihed, — og hvis jeg er saa heldig, saa . . ."

I dette Øieblik var det ikke længer religiøst eller nationalt Had, Peters Town var besjælet af; — han hadede simpelthen den graa Mand, fordi denne havde taget ham ved Næsen og ydmyget ham.

Da Baaden var kommen ud til Skibet, bar Harris Velærværdigheden ombord i dette; den graa Mand fulgte efter ham og sagde til ham:

„Jeg har et meget vigtigt Hverv at overdrage Dig! Du skal passe paa en Mand, der er langt farligere for Irlands Sag, end alle de Skraalhalse, der sidde i Parlamentet og skryde"

Og derpaa blev Velærværdigheden baaret ned i Rummet.

Fire og tyvende Kapitel.

Nu ansaae den graa Mand det ikke længer for nødvendigt at blive i Mørke; han tændte derfor Lys, og nu fik Peters Town endelig en Gang den Mand at see, med hvem han saa længe havde kæmpet uden at kjende ham. Som det vil erindres, havde den graa Mand under Besøget hos Miss Ellen kastet sin hvide Paryk og sine blaae Briller fra sig, og Velærværdigheden fik saaledes Die paa den smukke, unge Mand, der havde svoret paa, at Lord Palmures Datter nok en Gang skulde komme til at elske ham.

Præsten betragtede den graa Mand længe for ret at indprente hans Træk i sin Hukommelse.

Og medens Fangen nu blev bunden, knevlet og lagt paa Ryggen, trøstede han sig med følgende Betragtning:

„Hævnens Time oprinder nok en Gang for mig, og min Hævn skal blive forfærdelig!“

Da Præsten saaledes var bleven gjort aldeles uskadelig, gik den graa Mand og Harris atter op paa Dækket, og den Førstnævnte sagde:

„Du maa altsaa blive her. Om en Timestid skal jeg sende Dig Levnetsmidler. Dette Fartøi maa Du under ingen Omstændigheder forlade; i Irlands Navn maa jeg forlange, at Du med Dit Hoved indestaaer for Fangen.“

„Jeg maa dog bemærke, at dette Skib ikke sjeldent

gjør Tjeneste som Nattelogis for Løsgængere", sagde Harris. Som en Følge deraf aflægger Politiet jevnlig Besøg her og bringer da alle de Personer, der findes paa dette Skib, ombord i „Royalisten." Hvad skal jeg nu gribe til, hvis det skeer?"

„Saa maa Du strax kvæle Fangen!"

„Skal skee, Herre!" sagde Harris.

Den graa Mand steg derpaa ned i Baaden.

„Hvor skal jeg seile hen, Herre?" spurgte den irske Sømand ham.

„Tilbage til London-Bridge", svarede den graa Mand, idet han saae paa sit Uhr; — Klokken var tre Kvarteer til ti.

Efter den graa Mands Beregning vilde han endnu i Aften kunne komme til at tale med Shoking; dog vilde han rimeligviis komme til at vente et Par Timerstid paa sin Tjener.

Hans Beregning holdt ogsaa Stik; henimod Midnat ankom det Tog, han ventede, og Shoking var med det. Den graa Mand, der havde siddet inde i Restaurations-Lokalet paa Banegaarden og ventet paa ham, ilede nu hen til ham, greb hans Arm og sagde til ham:

„Jeg maa tale med Dig. Imidlertid haster det endda ikke saa stærkt; jeg kan godt vente, indtil Folk have forladt Stationen."

Da den graa Mand og Shoking saa omtrent vare de Eneste, der befandt sig ved Banegaarden, sagde den Førstnævnte:

„Du glemte dog vel ikke at give Kapitainen paa „Santa Fé" de forseglede Ordrer, da Du forlod Skibet?"

„Nei, han har faaet dem, Herre!"

„Saa er jeg rolig med Hensyn til Jennys, hendes Søns og John Coldens Skjæbne! — Nu maae vi see at faae Mrs. Fanoche arresteret."

„Arresteret?" udbrød Shoking. „Men med hvad Ret?"

„Med den Ret, som dette Dokument giver os!" svarede den graa Mand, idet han aabnede Velærværdig-

hedens Tegnebog og tog en af Justitsministeren underskreven og med hans Segl forsynet Arrestordre ud af den. Kun Navnet paa den Person, der skulde arresteres, stod in blanco.

„Først og fremmest maa jeg imidlertid gjøre en Smule Toilette", vedblev den graa Mand. „Men er Du ikke sulten?"

„Ja, jeg har rigtignok endnu ikke spiist til Middag", svarede Shoking.

De havde nu forladt Banegaarden, og idet den graa Mand pegede paa et Beværtnings-Lokale, sagde han:

„Saa gaa derind, og spiis Dig mæt; — men drik endelig ikke for Meget! Om en halv Timestid skal jeg hente Dig; — jeg har et Aftrædelsesværelse her i Nærheden, og der vil jeg gjøre Toilette."

Med disse Ord gik den graa Mand sin Vei, og Shoking, der var saa sulten som en Hund, skyndte sig med at komme ind i Værtshuset, hvor han gjorde sig tilgode med Skinke, kold Beefsteak og Porter.

Efter en halv Timestids Forløb traadte den graa Mand ind i Beværtnings-Lokalet; men nu var han forklædt som den agtværdige og saa høit ansete Mr. Simouns. Shoking reiste sig øieblikkelig og tømte sit Kruus. De to Mænd gik derpaa deres Vei.

Udenfor Døren holdt der en Droschke, i hvilken de stege ind. Den graa Mand raabte til Kudsken:

„Til Elgin-Crescent!"

„Hjem til Velærværdigheden?" udbrød Shoking.

„Ja, — men Velærværdighegen er ikke hjemme!" sagde den graa Mand smilende, men saa sagte, at Shoking ikke hørte disse Ord.

Fem og tyvende Kapitel.

Men hvad var der i Mellemtiden blevet af Mrs. Fanoche?

Den interessante „Børneopdragerske" havde, som vi vide, i sin første Skræk aflagt en uforbeholden Tilstaaelse, og den paagjældende Politi-Embedsmand havde strax ladet denne forfærdelige Tilstaaelse nedskrive og affordret Damen hendes Underskrift. Imidlertid havde Miss Ellen og velærværdige Mr. Peters Town beroliget Mrs. Fanoche med Hensyn til Følgerne af, hvad hun havde foretaget sig, og virkelig havde hun ogsaa faaet Lov til at blive paa fri Fod, imod at stille Kaution, — eller rettere: imod at Miss Ellen gik i Kaution for hende.

Da Politi-Embedsmanden var gaaet sin Vei, havde velærværdige Mr. Peters Town imidlertid sagt til Mrs. Fanoche:

„Madame, jeg maa dog sige Dem, at De er en stor Forbryderske, og at De, hvis Deres Tilstaaelse ikke havde været af saa stor Vigtighed for Hds. Majestæts Regering, ganske sikkert strax vilde være bleven transporteret til Newgate, for saa først at forlade Fængslet paa Deres Dødsdag. Ja, hvis De virkelig skulde blive stillet for Retten, vilde ikke engang jeg være istand til at frelse Dem!"

Skjælvende havde Mrs. Fanoche lyttet til disse Ord; — i hiint Øieblik gjorde hun sig maaskee endog bittre Bebreidelser, fordi hun ikke havde havt Mod til at byde den graa Mands Vrede Trods.

Derpaa havde Velærværdigheden imidlertid tilføiet:

„Nu maa De blive her i Huset til imorgen Aften; — først om en tre eller fire Dage vil Retfærdigheden faae Tid til at offre Dem en Tanke. Imorgen Aften ville de fornødne Forberedelser til Deres Flugt være trufne. Min Sekretair, — den unge Geistlige, De har seet her, — ledsager Dem til Brighton; han udgiver Dem for

sin ældre Søster. Af ham faaer De en Brevtaske, i hvilken De vil finde de firetusind Pund, og saa maa De strax reise bort, — enten over til Frankrig eller over ti Amerika. Hvilket af disse to Lande foretrækker De?"

„Amerika", havde Mrs. Fanoche uden Betænkning svaret.

Derpaa var Velærværdigheden gaaet sin Vei, — for med egne Øine at overbevise sig om, at den lille Irlænder virkelig blev arresteret. Førend han forlod Huset, havde han imidlertid sagt til sin Tjener Tom:

„Du har jo seet Mrs. Fanoche? — Pas endelig paa, at hun ikke et eneste Øieblik kommer ud af Huset, medens jeg er borte!"

Tom var en ualmindelig lille og ualmindelig grim Mandsperson; ja, han saae endog ud til at være Idiot; men han manglede dog ikke en vis Kløgt, og da hans Herre havde givet ham den omtalte Ordre, nikkede han gjentagne Gange og blinkede paa en betydningsfuld Maade med Øinene; — disse besynderlige Fagter skulde sige, at han havde hørt og forstaaet Befalingen, og at den skulde blive efterlevet.

Nu havde Velærværdigheden skyndt sig med at komme afsted.

Tom var en trofast Tjener; men han holdt særdeles meget af at faae sig en Passiar. I Reglen var det hans Herres Sekretair, der maatte passiare med ham; men nu var den unge Præst gaaet ud med Velærværdigheden.

I sin store Kvide fik Tom pludselig et glimrende Indfald.

„Oho!" tænkte han. „Jeg skal passe paa, at Fruentimmeret deroppe ikke kommer ud af Huset; men det er ikke blevet mig forbudt at passiare med hende!"

Nu gik han op til det meget nette Værelse, der var blevet indrømmet Mrs. Fanoche, og sagde til hende:

„Naa, Madame, jeg vil da haabe, De føler Dem vel tilpas her?"

„Ja, meget vel tilpas", svarede „Børneopdragerinden", „naar jeg blot ikke skal blive altfor længe her i Huset."

Som fiin Diplomat traf Tom paa Skuldrene for at tilkjendegive „Madame", at han ikke saae sig istand til at meddele hende nogen Oplysning i saa Henseende.

„Hvor er Deres Herre henne?" spurgte Mrs. Fanoche nu.

„Han er nylig gaaet ud", svarede Tom.

„Men han kommer dog vel snart hjem igjen?"

„Det troer jeg ikke; — han har nemlig befalet mig at sørge for rigtig god Middagsmad til Dem."

Toms Forhaabninger om at faae sig en gemytlig Passiar bleve imidlertid bittert skuffede. Mrs. Fanoche var ikke i Humør til at passiare, og ikke engang Udsigten til „god Middagsmad" var istand til at opmuntre hende. Til Trods for en heel Times Bestræbelser kunde Tom ikke faae Andet end Enstavelsesord ud af hende, og tilsidst blev han ked af at tale til en Billedstøtte og forlod hende, idet han sagde:

„Nu skal jeg sørge for Deres Middagsmad, Madame!"

En halv Timestid efter sad Mrs. Fanoche ved et vel besat Bord; velærværdige Mr. Peters Town havde nemlig sagt, at hun skulde have den bedste Forpleining, medens hun opholdt sig i hans Huus. Hendes Angest berøvede hende imidlertid al Appetit, og Toms Haab om, at Middagsmaden skulde gjøre hende snaksom, blev saaledes skuffet. Hun lod sig nøie med at spørge, om Velærværdigheden var kommen hjem; Tom svarede Nei, og noget ærgerlig forlod han derpaa sin ordknappe Fange.

Aftenen henrandt. Mrs. Fanoche havde den største Lyst til at gaae til Ro, men turde ikke gjøre det. Tanken om, at Politi-Embedsmanden maaskee kunde betænke sig og komme tilbage for at arrestere hende, havde allerede for længe siden bevæget hende til at aabne et Vindue og maale Afstanden fra Jorden. Vinduet vendte ud til en Have, der var omgivet af høie Mure, som gjorde enhver Tanke om Flugt latterlig; men Mrs. Fanoche kunde alligevel ikke bekvemme sig til at gaae til Ro; hendes Ængstelse blev endog større, jo mere Tiden skred

frem; — thi at Velærværdigheden ikke var kommen hjem, havde hun forvisset sig om.

Det var allerede langt over Midnat, da det pludselig ringede, og derpaa hørte Børneopdragerſken Lyden af flere Stemmer. Ganske sagte aabnede hun sin Dør og gav sig til at lytte. Strax hørte hun Tom sige:

„Men min Herre er ikke hjemme, — det sværger jeg Dem til!"

„Det veed jeg nok", svarede en anden Stemme, „men der opholder sig et fremmed Fruentimmer her i Huset, og hende have vi faaet Ordre til at arrestere!"

I sin Angest foer Mrs. Fanoche hen til Vinduet for at springe ned i Haven, skjøndt dette Spring uden al Tvivl vilde have kostet hende Livet. Kvæsterne svigtede hende imidlertid, og idet hun udstødte et Skrig, sank hun om paa Gulvet.

Sex og tyvende Kapitel.

Da det ringede, var Tom gaaet ned for at lukke op; han troede, det var hans Herres Sekretair, der kom hjem. Hvor forbauset var han saa ikke bleven, da han fik Die paa Mr. Simouns, — den Politi-Embedsmand, med hvem hans Herre havde truffet Aftale om den lille Irlænders Arrestation, — og en Neger, som næsten gjorde den gode Tom bange.

Da Tom hørte, at Mr. Simouns vilde arrestere Mrs. Fanoche, erklærede han med Bestemthed, at han ikke vilde tillade ham at gjøre dette, da hans

Herre havde forbudt ham at lade Damen komme ud af Huset.

„De er en trofast Tjener, min gode Tom", sagde Mr. Simouns nu, „men De kan være ganske rolig; — Deres Herre har nemlig selv sendt mig herhen!

„Min Herre?" gjentog Tom. „Nei, virkelig? . . . Men saa har han bestemt givet Dem et Par Ord med til mig?"

„Han har gjort det, der er bedre; — han har givet mig sin Tegnebog, som jeg skal anmode Dem om at opbevare, indtil han kommer hjem."

Med disse Ord gav Mr. Simouns Tom Velærværdighedens Tegnebog, i hvilken Alt var paa sin Plads, med Undtagelse af Arrestordren.

Tom havde et Par Gange ført Mr. Simouns ind til sin Herre. Desuden laa der adskillige Banknoter i Tegnebogen, og Banknoter pleier en Tyv ikke gjerne at bringe tilbage. Altsaa blev Tom enig med sig selv om, at han ganske rolig kunde nære Tillid til Politi-Embedsmanden.

„Godt!" sagde han. „Saa skal jeg føre Dem op til Damen."

„Da Mr. Simouns og Negeren traadte ind i Mrs. Fanoches Værelse, fandt de hende liggende besvimet henne ved Vinduet.

„Naa, det er mig i Grunden ret kjært", sagde Mr. Simouns, „saa behøve vi jo ikke at knevle hende!"

Derpaa gav han Negeren et Vink, og denne tog Mrs. Fanoche paa Nakken.

„Nu afsted!" sagde Mr. Simouns.

Da Shoking havde baaret den bevidstløse Børneopdragerske ned i den Droschke, der holdt og ventede udenfor, tog Mr. Simouns Afsked med Tom og raadede ham med det Samme til at gaae til Ro, da Velærværdigheden ganske sikkert ikke kom hjem inat.

Og idet han steg ind i Droschken, sagde han til Kudsken:

„Kjør hen til Politistationen!"

„Jeg troede, vi skulde bringe hende til Newgate, Herre", bemærkede Shoking.

„Mener Du ikke, at det nedrige Fruentimmer har fortjent at blive hængt?"

„Jo, det har hun!" udbrød Shoking.

„Godt! Og for at faae hende hængt maae vi hente en Tilstaaelse, hun har aflagt."

„Men Politiassistenten tillod hende jo at stille Kaution!" indvendte Shoking.

„Han faaer heller ikke at vide, hvilken Brug jeg vil gjøre af hendes Tilstaaelse. Jeg forlanger den af ham i Velærværdighedens Navn."

„Men mon han udleverer den?"

„Ja, det gjør han nok, naar jeg viser ham Arrestordren."

Da Vognen holdt, var Mrs. Fanoche endnu ikke kommen til sig selv.

„Jeg betroer hende til Din Varetægt", sagde Mr. Simouns, idet han sprang ud af Vognen og gik ind paa Politistationen.

Et Øieblik efter begyndte Mrs. Fanoche at røre sig, og Shoking blev ganske angst ved Tanken om, at hun stod i Begreb med at komme til sig selv igjen. Da kom Mr. Simouns imidlertid til Syne med en stor Protokol under Armen. Og i denne Protokol stod Mrs. Fanoches Tilstaaelse nedskrevet.

„Til Newgate!" raabte Politi-Embedsmanden til Kudsken.

Da Kjøretøiet nu satte sig i Bevægelse, slog Børneopdragerinden Øinene op og sagde:

„Hvor er jeg?"

Da hun fik Øie paa Negeren og Mr. Simouns, troede hun, at hun havde med Ubekjendte at skaffe, og nu udbrød hun:

„Min Gud! . . . Hvor er jeg dog henne? . . . Og hvad ville disse Mennesker mig?"

Da sagde en Stemme, som fik hende til at fare sammen:

„Høiſtærede Madame! De er falbet i Kløerne paa Politiet og er nu paa Veien til Newgate, ſom De først kommer til at forlade paa Deres Dødsdag!“

Mrs. Fanoche udſtødte et gjennemtrængende Skrig.

„Hvor har jeg dog hørt denne Stemme?“ fremſtammede hun.

„Ja, høiſtærede Madame“, ſagde Mr. Simouns leende, „ſaaledes gaaer det Enhver, der forraaber den graa Mand!“

Da Mrs. Fanoche hørte disſe Ord, udſtødte hun atter et Skrig, og derpaa beſvimede hun paany.

En halv Timestid ſenere var hun indeſpærret i Newgate, og Mr. Simouns havde leveret Gouvernøren Protokollen.

Fra nu af kunde ingen Dødelig længer frelſe Mrs. Fanoche fra Galgen.

Joet den graa Mand gik ud fra Fængſlet, ſagde han:

„Vorherres Kjendelſe falder tidligere eller ſenere, — og Vorherre er Høieſteret!“

Syv og tyvende Kapitel.

Mr. Simouns havde ladet Droſchken holde udenfor, og da det Hele var forbi, havde den kun holdt der en Snees Minuter.

Ligeoverfor virkelige Politibetjente vilde Mrs. Fanoche uden al Tvivl have fat ſig til Modværge; men for den graa Mand nærede hun ſaamegen Frygt, at hun forholdt ſig aldeles rolig, efterat hun var kommen til ſig ſelv.

Da den graa Mand og Shoking vare stegne ind i Vognen, saae den Førstnævnte paa sit Uhr og sagde:

„Nu er Klokken fire, — og det bliver først lyst Klokken syv; vi have altsaa Tiden for os! — Siig til Kudsken, at han skal kjøre ud til Hampstead!“

Shoking adlød, og da Vognen satte sig i Bevægelse, sagde han med ængstelig Bekymring:

„Herre, De har nu bragt Jenny, hendes Søn og John Colden i Sikkerhed, — og det er meget godt; — men De selv?“

„Jeg har endnu ikke skilt mig ved hele mit Hverv“, svarede den graa Mand, „jeg kan derfor endnu ikke forlade London. „Irlændernes Høvding er endnu kun et Barn; men der udfordres en fast Haand til at lede alle Traadene i Intrigen. Abbed Samuel trænger til at have en Mand, — til at have m i g ved sin Side!“

„Ja, det kan Altsammen være meget godt“, bemærkede Shoking, idet han rystede paa Hovedet, „men to Personer, der næsten ere ligesaa mægtige, som De selv, nemlig Peters Town og Miss Ellen, have tilsvoret Dem Død og Undergang?“

„Jeg er kun bange for Miss Ellen“, sagde den graa Mand, „og hende er jeg kun bange for, indtil hun kommer til at elske mig.“

„De har altsaa endnu ikke opgivet Haabet om at blive elsket af denne stolte og grusomme Kvinde?“

„Nei, thi naar hun bliver forelsket i mig, bliver hun min Slavinde, og saa vil jeg gjøre hende til en af Irlands kraftigste Støtter!“

Shoking svarede ikke; men i sit stille Sind anstillede han følgende Betragtning:

„Naa ja, alle geniale Mænd have jo en eller anden fix Idee! . . . Dog troer jeg neppe, min Herre vil naae Maalet, hvad denne Sag angaaer.“

Nu nærmede Vognen sig Hampstead, og pludselig udbrød Shoking:

„Men De har jo lovet mig at gjøre mig hvid igjen, Herre, — naar skal det skee?"

„Det er netop derfor, jeg nu bringer Dig ud til Hampstead", svarede den graa Mand.

Denne Efterretning glædede Shoking, men fik ham alligevel til at udstøde et Suk. Han blev glad over, at han igjen skulde blive hvid; men derimod gjorde det ham ondt, at han skulde miste sine prægtige Ordensdekorationer og sit velklingende Navn, der var langt nok til at fylde tre Linier i „Times".

Der var aldeles mørkt i Villaen, og den graa Mand sagde:

„Du har vel sagtens ikke været herude, siden jeg gjorde Dig til Marquis?"

„Nei, jeg har ikke", svarede Shoking.

„Saa veed Du altsaa ikke Noget om, hvorledes Jefferies' Datter har det?"

„Nei, det veed jeg ikke; — men Suzannah maa jo endnu bestandig være hos hende."

Inde i Forsalen stod der en tændt Natlampe, og „Mylords" Kammertjener laa fuldt paaklædt paa en Bænk og sov. Den graa Mand vækkede Kammertjeneren, der ikke røbede den ringeste Forbauselse ved Synet af Negeren.

„Tænd Lys, og før os op til Lord Wilmots Værelse," sagde den graa Mand til Kammertjeneren.

Denne adlød uden at sige et eneste Ord, og da de vare komne op i Toilettværelset, sagde den graa Mand til ham:

„Men kan Du da virkelig ikke kjende Mylord igjen?"

„Mylord?" udbrød Tjeneren forbauset.

„Ja", vedblev den graa Mand, „Mylord fik pludselig Lyst til at lade sig farve sort, forat han kunde faae Adgang til en Neger-Klub."

„Hvor excentrisk!" sagde Kammertjeneren rolig.

„Nu maa Du sørge for, at Mylord strax kan faae et Bad, — og saa maa Du hente den lille Kasse, i hvilken jeg gjemmer en Deel smaa Flasker."

Tjeneren adlød, og da han var gaaet for at hente Kassen, sagde den graa Mand til Shoking:

„I en Haandevending gaaer Din Forvandling imidlertid ikke fra Haanden, min Ven! Forat Du kan blive hvid igjen, maa Du i Løbet af fjorten Dage to Gange daglig tage et saadant Bad som det, jeg nu skal tillave til Dig. — Klæd Dig nu af!"

Shoking adlød, idet han kastede et Blik paa sin med Ordensdekorationer prydede sorte Kjole og udstødte et dybt Suk.

Otte og tyvende Kapitel.

Da Kammertjeneren kom med den lille Kasse, laa Shoking allerede i Badekarret, og den graa Mand heldte nu Indholdet af to Flasker i Vandet, der først blev grønt, derpaa rosenrødt og endelig saa rødt som Blod.

„See saa! Der maa Du nu blive liggende i to Timer", sagde den graa Mand derpaa, „og naar Din Kammertjener har brugt tre Haandklæder til at tørre Dig af og svøbt Dig ind i et varmt Tæppe, maa Du strax gaae til Ro. Du er rimeligviis træt; altsaa falder Du vel snart i Søvn?"

„Ja, det er ikke usandsynligt", svarede Shoking.

„Naar Du vaagner, lader Du Kammertjeneren bringe Dig et Speil . . ."

„Og saa er jeg bleven hvid?" afbrød Shoking ham her.

„Nei, men Du vil faae at see, at der begynder at komme nogle hvide Pletter frem i Dit Ansigt."

„Og iaften tager jeg atter et Bad?

„Ja", svarede den graa Mand, idet han satte sig til at skrive.

Derpaa gav han Kammertjeneren det Stykke Papir, paa hvilket han havde skrevet, og sagde til ham:

„Hver Dag maa Du to Gange gaae hen til Materialisten og faae tre Flasker fyldte med de Vædsker, der staae opskrevne her. Indholdet af Flaskerne kommer Du hver Gang i Mylords Bad."

Kammertjeneren bukkede.

„Men kan jeg da slet ikke gaae ud i disse fjorten Dage?" spurgte Shoking.

„Nei, ikke godt; Du vil nemlig komme til at gjennemgaae alle Regnbuens Farver og see saa afskyelig ud, at Gadedrengene vilde kaste Steen efter Dig, dersom Du viste Dig paa Gaden!"

„Men hvid bliver jeg dog tilsidst?" spurgte Shoking.

„Ja, saa hvid som Snee!"

„Og mit Haar?"

„Det faaer sin oprindelige Farve tilbage."

Nu gik den graa Mand ind i det tilstødende Værelse, og da han vendte tilbage, var han ikke længer den alderstegne Politi-Embedsmand, der havde imponeret Tom, men den smukke unge Mand, der havde fattet den Beslutning, at han vilde erobre Miss Ellens Hjerte.

„Nu maa jeg sige Dig Farvel", sagde han til Shoking.

„Gaaer De, Herre?" udbrød denne. „Men hvorhen?"

„Jeg maa see at skaffe Velærværdigheden et Fængsel, der er ham værdigt, — og som er mere sikkert, end det andet."

Shoking kunde ikke lade være med at lee, da han tænkte paa det Fængsel, i hvilket velærværdige Mr. Peters Town var bleven anbragt. Den graa Mand trykkede hans Haand og gik sin Vei.

Han havde ladet Droschken kjøre bort; thi han havde nok Lyst til at gaae sig en Tour. Med Cigaren i Munden vendte han tilbage til London, hvor han

gik ind i et Beværtnings-Lokale, som han fandt aabent; — da han ikke havde faaet Tid til at nyde det Ringeste hele Dagen, trængte han i høi Grad til en Forfriskning.

Derpaa gik han ned til Værtshuset „Queen Elisabeth", ved hvilket hans Baad, som bekjendt, laa.

Den Irlænder, der førte Baaden, roede den hen til den graa Mand, saasnart som han fik Die paa denne.

„Har Du efterlevet min Befaling?" spurgte den graa Mand.

„Ja, jeg bragte Harris en Kurv fuld af Levnetsmidler."

„Og Fangen?"

„Han forholdt sig aldeles rolig."

„Godt! Lad os saa komme ud til Skibet!"

Baaden foer hen over Vandet; men pludselig udstødte den graa Mand et Udraab, der røbede Forbauselse og Skuffelse. — Skibet var forsvundet, og med det var velærværdige Mr. Peters Town rimeligviis ogsaa forsvunden!

Vi og tyvende Kapitel.

Hvad var nu Grunden til, at den graa Mand ikke kunde finde Skibet og sin Fange? — For at faae det at vide, maae vi gaae nogle Timer tilbage i Tiden.

I et afskyeligt Hul af en Kneipe i Rotherithe, — en Kneipe, der, mærkelig nok, hed „Englen", — sad der en Deel Arbeidere og Matroser. De kom der naturlig-

viis for at drikke og ryge Tobak; men forfærdelige Slagsmaal hørte ingenlunde til Sjeldenhederne der.

Pludselig kom en Mand farende ind i Værtshuset og sagde:

„Hvis En eller Anden ikke vil traktere mig, eller hvis Værten ikke vil give mig Kredit, kommer jeg vist til at døe af Tørst; thi jeg eier ikke en Penny!"

„Jh! Det er jo Nichols!" udbrød en af Matroserne. „Kom hen til mig, saa skal jeg traktere Dig med et Glas Øl!"

Nichols, — thi det var virkelig Tiggeren Johns og Skotten Macfersons gamle Kammerat, — tog nu Plads ved Siden af Sømanden, der strax havde bestilt Øl og nu sagde til ham:

„Men hvoraf kommer det, at Du ingen Penge har, Nichols? Arbeider Du da ikke mere?"

„Ak nei", lød Svaret, „jeg har været ærgjerrig, Robert, og det maa jeg nu bøde haardt for."

Og nu fortalte han Matrosen Robert, hvorledes han havde spildt en Mængde Dage paa at søge efter John Colden, for hvis Paagribelse der var udlovet en stor Belønning.

„Men hvorfor har Du ogsaa beskjæftiget Dig med saadanne Narrestreger?" spurgte Robert, idet han trak paa Skuldrene. „Har Du Lyst til at arbeide, kan jeg skaffe Dig Arbeide."

„Betaler det sig?"

„Du faaer halvtredie Pund Sterling om Ugen og Kosten! Jeg har faaet det Hverv at antage fire Arbeidere, og jeg under naturligviis Dig en god Fortjeneste."

„Men hvori bestaaer Arbeidet?"

„Arbeidet er let nok, — især for en Mand som Dig, der har været Matros. Vi skulle bringe nogle Heste over til Boulogne for Mr. Manning, hvis Skib ligger paa Themsen."

Nichols foer sammen ved Tanken om, hvad han havde oplevet i hiint Skib.

„Naa, — vil Du være med?" spurgte Robert.

„Ja vel!"

„Saa lad os drikke et Glas endnu! — Er Du fulten?"

Ogsaa dette Spørgsmaal besvarede Nichols med Ja, og nu trakterede Robert ham med røget Skinke og Æg. Derpaa sagde han:

„Men imorgen tidlig, Klokken fem, blive Hestene bragte ud til Skibet, og saa maae vi være ombord for at modtage dem. — Imidlertid mangler jeg endnu en Matros, og hvor i Alverden skal jeg faae ham fra?"

„Jeg tør vædde paa, at vi ville finde ham ombord", svarede Nichols. „Der er altid en eller anden flink Fyr, som tilbringer Natten ombord i det Skib."

„Ja, det har Du Ret i! . . . Lad os saa gaae ombord!"

Efter et Kvarteerstids Forløb kom de ud til Skibet. Irlænderen Harris havde ikke forladt sin Post. Efterat have drukket en urimelig Masse Ale og Genever til sin Aftensmad, var han imidlertid faldet i Søvn; dog havde han lagt sig saaledes, at hans Hoved kom til at hvile paa den Luge, der førte ned til Rummet; velærværdige Mr. Peters Town vilde saaledes ikke kunne slippe bort, uden at han mærkede det.

„Sagde jeg ikke nok, at vi bestemt vilde finde en Mand her, som vi kunde bruge?" udbrød Nichols, idet han holdt Lygten i Veiret og viste Robert og dennes to andre Ledsagere den slumrende Irlænder.

Tredivte Kapitel.

Lysskjæret vækkede Harris; han foer op og saae paa sine uventede Gjæster. Han var, som allerede bemærket, en Kæmpe; men selv en Kæmpe faaer ikke let Bugt med fire Modstandere. Imidlertid var Harris tillige rolig og koldblodig, og han sagde i en ligegyldig Tone:

„Hvad ville I her?"

„Oho!" sagde Nichols. „Det er nok en Irlænder!"

„Ja, det skulde jeg mene", svarede Harris. „Men jeg tillod mig at spørge Eder, hvad I vilde her."

Og med disse Ord gav han sig til at smøge sine Ærmer op.

Robert sagde imidlertid til ham:

„Vi have slet ikke i Sinde at gjøre Dig Fortræd, min Ven, — tværtimod! Du seer ud til at være en Mand, som ikke har Noget imod at tjene halvtredie Pund Sterling."

„Maaskee, — og maaskee ikke," svarede Harris.

„Men hvad havde Du egentlig her at bestille?" vedblev Robert.

Harris, der stod paa Lugen og saaledes kunde være ganske rolig, hvad Fangen angik, svarede smilende:

„Og I, — hvad have I her at bestille?"

„Det er mig, der fører dette Skib", svarede Robert.

„Ja, saa maa jeg bede Dem om Forladelse", sagde Harris, „men da jeg ikke vidste, hvor jeg skulde tilbringe Natten, saa . . ."

„Jeg forstaaer Dig, og Du behøver ingen Undskyldninger at gjøre i den Anledning", afbrød Robert ham her. „Men nu maa Du rigtignok enten forlade Skibet

eller blive vor Kammerat; vi staae nemlig i Begreb med at seile bort."

„Med dette Skib?" udbrød Harris ganske forskrækket.

„Ja, vi skulle bringe nogle Heste over til Boulogne."

„For Pokker!" tænkte Irlænderen. „Det laa nok udenfor Høvdingens Beregning! . . . . Hvad i Alverden skal jeg nu foretage mig med Velærværdigheden?"

„Du seer just ikke ud til at være overvættes rig", vedblev Robert.

„Nei, jeg er fattig; Rigdom pleier overhoved ikke at trykke Irlænderne", svarede Harris stolt.

„Og Du har vel ikke Noget imod at tjene Dit Brød paa en ærlig Maade?"

„Nei, ikke det Ringeste!"

„Godt, jeg har Brug for en Matros til. Du faaer halvtredie Pund Sterling om Ugen og saa Kosten."

„Men", bemærkede Harris, hvem det var magtpaaliggende at vinde Tid, „førend De tager mig i Deres Tjeneste, maa De dog vide, om jeg tidligere har været til Søes. For Resten kan De være ganske rolig; i en halv Snees Aar har jeg gjort Tjeneste som Matros; ja, jeg har endog taget Styrmands-Examen og fungeret som Lods."

„Saa kan Du jo staae ved Roret", sagde Robert.

Harris skjælvede af Glæde, da han hørte disse Ord. Han fik et udmærket Indfald. Det var ikke sandsynligt, at man vilde faae nogen Anledning til at gaae ned i Rummet, førend Skibet seilede, og Velærværdigheden vilde nok forholde sig rolig; enten havde han slet ikke hørt Noget til, hvad der var forefaldet, eller ogsaa maatte han jo nærmest troe, at hele Skibet var fuldt af Irlændere. Naar Harris saa kom til at staae ved Roret, kunde han med Lethed realisere den Plan, han havde lagt. Han tænkte:

„Jeg kjender Themsen nøie og veed, at der ved dens

Udløb findes nogle farlige Klipper. Dem vil min Dygtighed sætte mig istand til at klare; derved vil jeg vinde mine Kammeraters Tillid; men lidt længere borte er der et andet Skjær; det styrer jeg lige løs paa; saa gaaer Skibet tilbunds; jeg kan magelig svømme i Land, og det kunne mine Kammerater vel sagtens ogsaa; Præsten, der er indespærret nede i Rummet, maa derimod drukne. Høvdingen sagde rigtignok kun, at jeg skulde passe paa ham; men det er umuligt, og Mirakler er jeg ikke forpligtet til at gjøre. Jeg indretter det saaledes, at han drukner; — det er Alt, hvad jeg kan gjøre!"

Harris modtog altsaa med største Glæde Roberts Tilbud; de fornødne Forberedelser bleve trufne; Hestene kom ombord, og ved Daggry satte Fartøiet sig i Bevægelse.

Efter en Timestids Forløb sagde Robert til Nichols, idet han pegede paa Harris, der stod ved Roret:

„Vi have aabenbart havt Held med os; den Fyr der er en ualmindelig dygtig Sømand!"

„Ja, men jeg kan ikke lide ham," svarede Nichols.

Endnu havde Ingen tænkt paa at gaae ned i Rummet, hvor velærværdige Mr. Peters Town laa.

Een og tredivte Kapitel.

Skibet var allerede seilet forbi Gravesend og nærmede sig Themsens Munding; Harris var vis paa, at

hans Plan vilde faae et heldigt Udfald, og Robert var henrykt over sin Styrmands Dygtighed. Nichols, som ikke var nogen ivrig Arbeider, fik imidlertid pludselig Lyst til at hvile sig, og det faldt ham ind, at han jo gjorde bedst i at gaae ned i Rummet, hvor han fra den Nat, da han havde indespærret Shoking der, kunde huske, at der laa en Deel Halm. Han aabnede Lugen og gik ned i Rummet. Til sin store Forbauselse stødte han med Foden mod et blødt Legeme, og i samme Øieblik hørte han en besynderlig Klynken.

„Ved den hellige Georg", udbrød han, „der ligger jo et Menneske hernede!"

„Ja", svarede en Stemme, „et Menneske, der vil gjøre den Mands Lykke, som kommer ham til Hjælp."

Nichols var en kolbblodig Mand; han tændte en Svovlstikke, og nu fik han Øie paa velærværdige Mr. Peters Town, der laa bunden paa Gulvet.

„Saasandt som jeg hedder Nichols, — det er en Præst!" sagde han.

„Hedder Du Nichols?" spurgte Velærværdigheden. „Saa kjendte Du vist Tiggeren John?"

„Ja, det var min Ven."

„Og Du hjalp ham med at gjøre Jagt paa John Colden?"

„Ja vel", svarede Nichols.

Nu indsaae Peters Town, at Himlen — eller Helvede — havde sendt ham en Ven i Nøden.

„Hør en Gang, Nichols", sagde han, „dersom Du hjælper mig med at komme bort herfra, faaer Du imorgen tohundrede Pund Sterling."

„Tohundrede Pund Sterling!"

„Ja, — det er den graa Mand og hans fordømte Irlændere, der have indespærret mig her!"

Nichols skyndte sig med at befrie Velærværdigheden for Baandene og sagde til ham:

„Ja, vist vil jeg gjerne skaffe Dem bort herfra; men hvorledes skal jeg bære mig ad dermed? — Der var jo en Mand, som passede paa Dem her?"

„Ja, en Irlænder, ved Navn Harris.“

„Han staaer nu ved Roret, og det er en let Sag for ham at faae Skibet til at strande! . . . Men sig mig, kan De svømme?“

„Ja, en lille Smule.“

„Godt, saa skal jeg nok redde Dem! . . . Stol kun paa mig. — og rør Dem ikke af Stedet!“

Nichols gik atter op paa Dækket. Taagen var ganske overordentlig tæt. Nichols saae paa Harris.

„I dette Øieblik forlader han ganske sikkert ikke sin Post!“ tænkte han.

Efterat have forvisset sig om, at Skibet var paa Høiden af Standford, gik Nichols atter ned i Rummet og sagde til Præsten:

„Tag Deres Klæder og Skoe af!“

Velærværdigheden adlød, og Nichols førte ham derpaa hen til en Stykport, som han aabnede.

„Hvis Kræfterne svigte Dem, skal jeg nok hjælpe Dem“, sagde han. „De kan være ganske rolig; — jeg har allerede reddet adskillige Mennesker, der vare ifærd med at drukne!“

Uden at betænke sig et eneste Øieblik, sprang Velærværdigheden ud i Themsen, og Nichols fulgte hans Exempel.

De Mænd, der befandt sig oppe paa Dækket, hørte nok en besynderlig Støi; men Taagen var saa tæt, at de ikke kunde see Noget til Peters Town og Nichols.

To og tredivte Kapitel.

Der var henrundet fjorten Dage, siden den graa Mand til sin store Forbauselse gjorde den Opdagelse, at det Skib, i hvilket Velærværdigheden blev holdt fangen, var forsvundet, og i disse fjorten Dage havde der naturligviis tildraget sig en Mængde Begivenheder. Saaledes var Shoking igjen bleven hvid; Tiggeren John, der havde myrdet Paddy, var bleven hængt, og over Mrs. Fanoche var Dødsdommen bleven fældet. Skjøndt den forhenværende Børneopdragerskes Henrettelse skulde finde Sted meget tidlig om Morgenen, og skjøndt denne Høitidelighed ingenlunde blev begunstiget af det skjønneste Veir, havde en stor Masse Mennesker dog givet Møde i den Anledning; ja, i en stor Bygning, fra hvilken man havde Udsigt til det Sted, hvor Skafottet var reist, vare alle Vinduer endog længe i Forveien blevne leiede ud til Herrer og Damer, deriblandt til en Dame, som var tæt tilsløret, men hvis Figur og Bevægelser vidnede om, at hun endnu var ung. Denne Dame havde leiet et Vindue til sig og sin Kammerjomfru. Meget tidlig havde de Personer, der havde sikkret sig disse gode Pladser, givet Møde; kun et eneste af Vinduerne, — det, der var nærmest ved det af den omtalte Dame leiede, — var endnu tomt; men en Plakat, der var slaaet op paa Væggen ovenover det, underrettede Folk om, at det var leiet ud. Den unge Dame skottede hvert Øieblik hen til dette Vindue; det saae næsten ud, som om hun længtes mere efter at faae at vide, hvem der havde leiet det, end efter at faae Henrettelsen at see.

Da Klokken slog sex, traadte der to Mænd, en ældre og en yngre, ind i Salen, og Synet af dem vakte en vis Forbauselse hos de Tilstedeværende. De to Mænd, i hvem Damen strax gjenkjendte Shoking og den graa Mand, vare nemlig meget simpelt, ja, ligefrem pjaltet klædte.

Da den graa Mand henvendte sig til Husets Eier

for at leie et Vindue, havde han forlangt at faae en Fortegnelse over de øvrige Leiere at see, og eet af de Navne, der stode paa Listen, havde da gjort et særdeles stærkt Indtryk paa ham; ja, han havde ikke kunnet lade være med at udbryde:

„Endelig faaer jeg hende da at see igjen!"

Da den graa Mand og Shoking havde taget deres Vindue i Besiddelse, var Skafottet, som allerede bemærket, for længe siden blevet reist, og den stakkels Jefferies, der var endnu mere bleg, end han pleiede at være, var ifærd med at give sine Medhjælpere de sidste Ordrer.

Den graa Mand gik strax hen til den unge Dame og sagde til hende:

„Er det ikke Miss Ellen Palmure, jeg har den Ære at tale med?"

„Tal sagte!" svarede Damen.

Da de øvrige Tilstedeværende saae, at den lurvetklædte Mand gik hen til den aabenbart meget fornemme unge Dame, bildte de sig ind, at de kunde gjætte sig til, hvorledes Sagen forholdt sig. Tiggeren maatte naturligviis være en excentrisk Gentleman, der havde forklædt sig for inkognito at være tilstede ved Børneopdragerskens Henrettelse.

Og nu fik den graa Mand og Miss Ellen Lov til at tale sammen, uden at nogen af de Tilstedeværende tilkastede dem et eneste Blik.

Tre og tredivte Kapitel.

Da den graa Mand havde faaet Lov til at tale til Miss Ellen, naar han blot talte sagte, vedblev han:

„Jeg var vis paa, at jeg vilde faae Dem at see her, Miss Ellen.“

„Det vil sige, at De var vis paa, at jeg vilde forherlige Deres Triumf ved min Nærværelse“, svarede Miss Ellen. „Thi det er jo Dem, der er Skyld i, at den stakkels Børneopdragerske bliver hængt.“

„Naa ja“, svarede den graa Mand smilende, „da jeg nu en Gang er kommen til at agere Forsyn, maa jeg jo spille min Rolle til Ende. Og De giver mig dog vist Ret i, at Mrs. Fanoche har fortjent sin Skjæbne?“

„Ja, derom kan der ikke være den ringeste Tvivl“, sagde Miss Ellen.

„Forøvrigt er det længe siden, jeg har havt den Ære at see Dem, Miss Ellen!“

„Ja, det er i det Mindste fjorten Dage siden.“

„Og De nærer endnu bestandig det samme glødende Had til mig?“

„Det gjør jeg!“

„Saameget desto bedre! . . . . Det vil saa ikke vare ret længe, førend De kommer til at elske mig!“

Hun svarede ikke, men sukkede, og den graa Mand lagde Mærke til, at hendes Haand, som hun havde rakt ham, og som han ikke havde sluppet, skjælvede i hans. I sin Forvirring saae hun paa Uhret og sagde:

„Vi have endgu syv eller otte Minuter at vente i; — tillader De mig at rette et Spørgsmaal til Dem?“

„Med Fornøielse, Miss Ellen!“

„De har altsaa bragt min kjære lille Fætter i Sikkerhed?“

„Ja, det har jeg; — han opholder sig for Øieblikket ovre i Frankrig, og jeg har sørget for, at han er kommen i Huset hos Folk, der ville opdrage ham paa den rette Maade. Naar Tidens Fylde kommer, vil Irland i ham faae et Overhoved, der er det værdigt.“

„Men der er endnu en Anden, om hvem jeg nok kunde ønske at faae Noget at vide," sagde Miss Ellen.

„Og det er?"

„Det er velærværdige Mr. Peters Town."

Den graa Mand foer sammen og fæstede et gjennemborende Blik paa Miss Ellen, som om han vilde læse, hvad der stod skrevet i hendes Hjertes lønligste Vraa.

„De veed altsaa ikke, hvad der er blevet af ham?" spurgte han.

„Nei, jeg har ikke seet Noget til ham siden den Dag, da . . . en vis Politi-Embedsmand aflagde mig et Besøg."

Det var maaskee første Gang i sit Liv, at denne Mand, der virkelig forstod at læse i Andres Hjerter, lod sig føre bag Lyset. Han troede, at Miss Ellen sagde den rene Sandhed.

„Nuvel, Miss Ellen", sagde han, „samme Aften som jeg havde bortført Drengen, bortførte jeg Velærværdigheden. Jeg bragte ham ombord i en Hestehandlers Skib og satte en irsk Kæmpe, ved Navn Harris, til at passe paa ham. Uheldigviis maatte Skibet bringe nogle Heste over til Frankrig. For at kunne blive ombord og passe paa min Fange, saae Harris sig altsaa nødsaget til at tage Tjeneste ombord. Taagen var ualmindelig tæt, og pludselig forekom det Harris, at han hørte to tunge Legemer falde ud i Vandet. Han antog nok, at en af hans Kammerater havde opdaget Fangen og ladet sig overtale til at sætte denne i Frihed; men da han stod ved Roret og ikke kunde forlade sin Post, blev det ham ikke muligt at skaffe sig Visshed i saa Henseende. Taagen begunstigede forøvrigt den Plan, han havde lagt; han styrede Skibet lige imod en Klippe; det blev slaaet i Stykker og sank. Det lykkedes Harris at svømme i Land; om alle hans Kammerater bleve reddede, har han ikke faaet at vide; men vi have al Grund til at antage, at Velærværdigheden . . ."

Her blev den graa Mand afbrudt af Mængdens

vilde Hyl. Mrs. Fanoche var bleven bragt op paa Skafottet; hun hviede, græd og satte sig til Modværge; men Calcraff og hans Medhjælpere fik naturligviis snart Bugt med hendes Modstand, og efter et Par Minuters Forløb var den nedrige Kvinde expederet ind i den anden Verden.

„O", udbrød Miss Ellen nu i en Tone, der fik den graa Mand til at skjælve, „De er et forfærdeligt Menneske, og jeg hader Dem; . . . men jeg kan ikke lade være med at beundre Dem!"

Nu vilde hun forlade Værelset; men den graa Mand holdt hende tilbage.

„Vil De ikke snart tilstaae mig en ny Sammenkomst?" spurgte han.

„Dersom jeg nu opfyldte Deres Ønske, vilde De saa virkelig vove at komme?"

„Ja, ganske vist; thi dersom De ikke allerede elske mig, skal De dog i alt Fald komme til at elske mig!"

„Godt", sagde hun, „hvis De har Mod dertil, kan De komme hen i den underjordiske Hvælving, gjennem hvilken De for nogen Tid siden trængte ind til mig!"

„Naar skal jeg komme?"

„Imorgen Aften, henimod Midnat!"

„Tak, Miss Ellen!"

Og den graa Mand bukkede ærbødig for hende og gav Shoking et Vink om, at han skulde gaae med ham.

Fire og trediwte Kapitel.

Den næste Aften, henimod Midnat, gled en Baad henad Themsen. I denne Baad befandt der sig to Personer: Shoking, som med megen Færdighed haandterede Aarerne, og den graa Mand, der stod op i det lille Fartøi og syntes at være hensunken i dybe Tanker. Hans Hoved var blottet, og han var indhyllet i en wid Kappe.

Taagen var saa tæt, at Gadelygterne paa Westminster-Broen toge sig ud som smaa Stykker glødende Kul.

Shoking udstødte det ene Suk efter det andet, og da Baaden nærmede sig Broen, sagde han pludselig:

„Herre, er det da virkelig Deres Hensigt at gaae hen i den underjordiske Hvælving?"

„Ja, det er ganske wist min Hensigt!" svarede den graa Mand, idet han foer op af sine Drømmerier.

Atter sukkede Shoking dybt.

„Jeg weed nok, hvad jeg wilde gjøre, hvis jeg var i Deres Sted", sagde han.

„Naa, tal!"

„Jeg wilde ikke gaae derhen!"

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg wilde være bange for at falde i en Snare."

Der foer et Smiil over den graa Mands Læber; men han svarede ikke. Shoking, som endnu ikke ansaae sig for overwunden, wedblew:

„Ja, man kan jo ikke gjøre for, at man bliver piint af mørke Anelser, Herre!"

„Naa, saa Du bliver piint af mørke Anelser, min Wen? Naa lad mig da faae at wide, haad Dine mørke Anelser sige Dig!"

„De sige mig, at De vil blive rammet af en Ulykke, hvis De fastholder Deres Beslutning!"

Den graa Mand trak paa Skuldrene. Han tog sit Uhr op af Lommen, og ved Hjælp af sin tændte Cigar saae han, hvad Klokken var.

„Tre Kvarteer til tolv!" udbrød han. „Hør, min gode Shoking, nu maa Du ikke passiare, men roe rigtig flink! Det kan da ikke gaae an, at jeg lader Miss Ellen vente paa mig?"

„De troer altsaa virkelig paa denne Slanges Kjærlighed?"

„Ja."

Shoking saae op til Himlen, som om han vilde sige:

„Gode Gud, tilgiv ham; det er Kjærligheden, der gjør ham blind! Man skulde jo troe, han var gaaet fra Forstanden!"

Den graa Mand lagde Mærke til dette Blik, og det lod til, at han fattede dets Betydning; thi nu sagde han næsten barsk:

„Skynd Dig lidt!"

Og Shoking roede til af alle Kræfter, medens den graa Mand paany faldt i Tanker.

Det varede ikke ret længe, førend Baaden var kommen hen til den underjordiske Hvælving, og Shoking bandt den nu fast til en Jernring, der var anbragt i Muren. Den graa Mand sprang ind i Hvælvingen, og ved denne Leilighed gjorde han den Opdagelse, at Vandet stod ualmindeligt høit.

„Du venter naturligviis paa mig", sagde den graa Mand.

„De vil altsaa ikke følge mit Raad, Herre?" spurgte Shoking.

„Nei."

„Fordi De troer, at Miss Ellen elsker Dem?"

„Om en Timestid vil jeg være vis paa, at hun elsker mig!"

Atter saae Shoking op til Himlen, som om han

vilde kalde den til Vidne paa, at hans Herre var gaaet fra Forstanden."

„Men De har dog vel i det Mindste aget Deres Pistoler med?" spurgte han.

„Nei, vist har jeg ikke."

„Men en Dolk da?"

„Heller ikke."

„Men, Herregud, det er jo aldeles vanvittigt!" udbrød Shoking fortvivlet.

„Tosshoved!" sagde den graa Mand. „Naar har Du nogensinde seet eller hørt, at man gik bevæbnet til et Stævnemøde?"

Og nu gik han ind i Hvælvingen.

„O, hvor jeg er bange!" sagde Shoking halvhøit.

Fem og trediute Kapitel.

Og Shoking var virkelig bange.

Skjøndt han satte megen Priis paa Livet, var det dog denne Gang ikke for sit eget Skind, han var bange; i dette Øieblik glemte han sig selv for at tænke paa den graa Mand.

Shoking havde aldrig været smuk og heller ikke rig, og som en Følge deraf havde han ingensinde staaet i Gunst hos det smukke Kjøn. Deri laa maaskee Grunden til, at han ikke troede paa Kjærlighed, men antog, at Kvinden ikke havde nogen anden Opgave her i Verden, end at pine, plage — og bedrage Manden fra Morgen til Aften.

Og da Shoking nu var bleven ene, udstødte han atter et dybt Suk og sagde:

„Naa, — det er da baade vist og sandt, at ethvert Menneske har sin svage Side; — dette gjælder jo endog om en saadan Mand, som min Herre! Han troer paa Kjærligheden! . . . . Jeg for mit Vedkommende er derimod temmelig vis paa, at han falder i et Baghold, der er blevet lagt for ham af denne Djævel af en Kvinde, som allerede har spillet os mangt et drøit Puds! . . . . Men om han end løber i Fælden, er han dog nok Mand for igjen at slippe ud af den!"

Det vil altsaa sees, at Shoking endnu bestandig troede paa den graa Mands overlegne Aandsevner og Dygtighed.

Da den graa Mand havde været et Kvarteerstid inde i den underjordiske Hvælving, begyndte den brave Shoking at skjælve af ængstelig Bekymring for sin Herre. Hvert Øieblik ventede han at høre denne raabe om Hjælp; men hans Forventning blev skuffet; inde i Hvælvingen syntes der at herske den dybeste Stilhed.

Derimod hørte Shoking pludselig en Lyd, der kom midt ude fra Themsen. Det var aabenbart en Baad, der nærmede sig.

„Det er vel sagtens nogle Fiskere", tænkte Shoking, „eller maaskee er det endog „Royalisten"; men naar jeg forholder mig ganske rolig, er der vel Ingen, som lægger Mærke til mig."

Imidlertid lod det til, at Baaden styrede lige henimod ham; see den kunde han rigtignok ikke; men derimod kunde han høre flere Personer tale sammen.

Endelig kom Baaden til Syne, og nu kastede Shoking sig ned paa Bunden af det Fartøi, i hvilket han befandt sig.

Det var altfor mørkt, til at Shoking skulde have kunnet see de tre Fremmedes Ansigter; han saae kun, at den Ene af dem sad aldeles rolig, medens de to Andre roede af alle Kræfter.

Pludselig sagde en Stemme, som Shoking kun altfor godt kjendte:

„Det gaaer raſk i Newgate; nu ere baade Børneopdragerſken og den ſtakkels John blevne expederede!"

Det var Nichols, der udtalte disſe Ord, og da Shoking gjenkjendte denne Mands Stemme, blev han for Alvor bange.

„Derſom han faaer mig at ſee, er det ude med mig!" tænkte han, og nu fortrød han bitterlig, at han havde havt ſaa ſtærk Haſt med at blive hvid igjen.

Pludſelig løb den anden Baad med en ſaadan Voldſomhed imod Shokings Fartøi, at han foer op.

Sex og tredivte Kapitel.

Shoking foer op for at ſpringe ud i Floden og ſvømme bort. Dersom hiint Sammenſtød havde været Tilfældets Værk, vilde det uden al Tvivl ogſaa have været en let Sag for ham at iværkſætte denne ſin Beſlutning; men Tilfældet havde aabenbart ikke det Ringeſte med hele denne Hiſtorie at ſkaffe.

Neppe havde Shoking reiſt ſig op, førend Nichols ſprang over i hans Baad og greb ham i Struben.

„Du kjender mig vel nok, lille Ven?" ſagde Nichols.

Shoking vedblev at ſætte ſig til Modværge; men nu ſagde en anden Stemme i en bydende Tone:

„I gjøre bedſt i at knevle Fyren, og hvis han ſkriger, kunne I gjerne dræbe ham!"

Ogſaa denne Stemme var Shoking bekjendt; det

var velærvædige Mr. Peters Town, der saa rolig talte om det Hensigtsmæssige i at dræbe ham.

„Komme de Døde nu tillive igjen?“ tænkte han, idet Haaret reiste sig paa hans Hoved.

„Det er Din Skyld, at den stakkels John er bleven hængt“, sagde Nichols, „men det skal Du strax faae betalt!“

„Naade!“ fremstammede Shoking.

„Senere kunne I foretage Eder, hvad I have Lyst til, med Fyren der“, sagde Præsten nu, „men for Øieblikket maae I lade det beroe ved at binde og knevle ham.“

Nichols og hans Kammerat, der ogsaa var en meget stærk Karl, kastede sig nu over Shoking, og efter et Par Minuters Forløb var han bunden og knevlet.

„Og nu maae I roe mig hen til Westminster-Broen“, sagde velærværdige Mr. Peters Town. „Jeg bliver ventet hos Lord Palmure.“

Nichols og hans Kammerat adløde, og Shoking blev alene tilbage i sin Baad.

Skjøndt han ikke kunde røre sig, fattede han dog Mod, da han saae dem fjerne sig; ja, i det første Øieblik smigrede han sig endog med det Haab, at den graa Mand vilde komme tidsnok tilbage til at redde ham. Hans Haab blev imidlertid skuffet.

I en Haandevending var den anden Baad kommen hen til Westminster-Broen, og Velærværdigheden gik i Land. Shoking hørte tydelig, at han sagde:

„I vide jo, hvad I nu have at foretage Eder?“

„Ja, vi vide Besked, Deres Velærværdighed“, svarede Nichols.

Til sin store Skræk saae Shoking nu, at den anden Baad paany nærmede sig hans.

„Sagde jeg ikke nok, at min Herre vilde komme til at fortryde, at han efterkom Miss Ellens Opfordring?“ tænkte han. „Siden Velærværdigheden ikke er druknet, men bliver ventet hos Lord Palmure, er det klart, at den graa Mand er løbet i en Fælde. Nu er det naturlig-

viis ude med ham, — og med mig ogsaa, kan jeg tænke!"

Nichols og hans Kammerat gik nu atter over i Shokings Baad; hver af dem havde i Haanden et Instrument, der lignede en ualmindelig tyk Stok.

„Oho, lille Ven", sagde Nichols i en haanlig Tone, „saa Du har villet spille velærværdige Mr. Peters Town og mig et Puds? . . . Godt, det skal Du, som sagt, strax faae betalt!"

Og derpaa sagde han til sin Kammerat:

„Nu maae vi give os ifærd med Arbeidet!"

Nu svang de to Mænd de Jernstænger, som de havde i Haanden, og gave sig til at bearbeide den Dæmning, der hidtil havde forhindret Vandet fra at trænge ind i den underjordiske Hvælving.

Endelig forstod Shoking det Hele; — det var naturligviis Meningen, at den graa Mand skulde drukne.

I dette Øieblik fremstammede den brave Fyr uvilkaarlig en Bøn.

„Gode Gud", sagde han, „Du holder jo Din Haand over Irland; — vil Du ikke ogsaa nok redde os ud af denne Knibe?"

Nichols og hans Kammerat vedbleve imidlertid at arbeide; den ene Steen efter den anden faldt ud af Muren; pludselig begyndte Shokings Baad at dreie rundt som en Top, Themsens Bølger strømmede ind i den Hvælving, i hvilken den graa Mand saa ubesindig var gaaet ind til et Stævnemøde.

Syv og tredivte Kapitel.

Vi maae nu følge efter den graa Mand. Aldeles ubevæbnet var han gaaet ind i den Hvælving, der strakte sig under en Deel af Belgrave-Square og førte hen til Lord Palmures Hotel. Sin Kappe havde han ladet blive i Baaden.

Naar man kom fra Floden og gik igjennem hele Hvælvingen, kom man tilsidst til et Sted, hvor denne udvidede sig til et Slags rund Sal, til hvilken en Trappe førte ned fra Lord Palmures Kabinet. Som Adelsmanden havde sagt til sin Datter, havde denne Sal uden Tvivl gjort Tjeneste som Forsamlings-Lokale for Kong Carl den Førstes Tilhængere, da de i sin Tid arbeidede paa at frelse ham.

Nu havde Hvælvingen kun to Udgange, den ene til Themsen, den anden til Trappen; men tidligere havde den endnu havt en tredie, som imidlertid nu var muret til; da dette Arbeide ikke var blevet udført med overvættes stor Omhu, kunde man dog endnu tydelig see, hvor Døren havde været.

I nogen Tid maatte den graa Mand famle sig frem i Mørke; men da Gangen slog en Bugt, opdagede han et Lysskjær.

„Hun venter mig!“ tænkte han.

Og nu gav han sig til at gaae hurtigere.

Pludselig standsede han forbauset, ja, næsten blændet. Han stod udenfor den runde Sal; men denne syntes at være bleven forvandlet; den havde ikke længer Noget tilfælles med en underjordisk Hvælving, men lignede langt snarere en fornem Dames Boudoir. Den runde Sal, der blev oplyst af en smuk Lampe, var betrukken med Silketøi, elegant møbleret og forsynet med et tykt, blødt Gulvtæppe.

I Løbet af et Døgn havde Miss Ellen forvandlet en Deel af den underjordiske Hvælving til det vellystigste Opholdssted, som to Elskende kunde ønske sig.

Smilende traadte den graa Mand ind i dette improviserende Boudoir.

„Jeg kommer først", tænkte han.

Og ganske vist var han endnu ene; men efter et Øiebliks Forløb kom Miss Ellen til Syne.

Hun havde iført sig en sort Fløiels-Kjole, som ret tjente til at fremhæve hendes herlige Arme og Skuldre, og det prægtige Haar faldt i rige Lokker ned over hendes Svanehals.

Hun gik hen til den graa Mand, rakte ham Haanden og sagde:

„Det er godt, — De er præcis!"

Og idet hun derpaa tog Plads paa en Sofa og bød ham en Stol, der stod ved Siden af denne, vedblev hun:

„Elsker De mig endnu bestandig?"

„Ligesaa høit, som De elsker mig", svarede han.

Og nu kastede han sig paa Knæ for hende og begyndte at tale det veltalende og forførende Sprog, som kun kjendes paa den anden Side af Kanalen, — i Frankrig og Italien, — og som navnlig en Englænder aldrig vil kunne lære at tale.

Men pludselig afbrød Miss Ellen ham.

Idet hun brast i Latter, sagde hun:

„Men er De da virkelig gaaet fra Forstanden?"

„Ikke det, jeg veed af", svarede han. „Hvorfor tror De, jeg er gaaet fra Forstanden?"

Med en i Sandhed hvislende Stemme, og idet hendes Øine funklede af Had, svarede hun:

„Fordi De blot et eneste Øieblik har kunnet bilde Dem ind, at jeg nogensinde vilde komme til at elske Dem!"

„Det bilder jeg mig endnu bestandig ind", sagde han, idet han greb hendes høire Haand og førte den til sine Læber.

Med et djævelsk Smiil sagde Miss Ellen nu:

„Jeg kan imidlertid fortælle Dem, at De er løbet i en Fælde!"

„Nei, virkelig?“

„Jo, og denne Gang vilde hele Irland ikke være istand til at hjælpe Dem ud af Forlegenheden. — Men forøvrigt kan De da ikke nægte, at jeg har advaret Dem“, vedblev hun, „jeg raadede Dem jo igaar til at tage Dem iagt og spurgte Dem, om De virkelig vovede at komme herhen.“

„Ja, det gjorde De ganske vist“, svarede den graa Mand rolig, „og jeg er kommen herhen.“

Hun pegede paa den Dør, der førte ud til Trappen, og sagde:

„Min Faders Huus er fuldt af Politibetjente og Soldater!“

„Ah!“ sagde han.

„Imidlertid antager De vel sagtens, at De med Lethed vil kunne slippe bort ad den Vei d e r?“ vedblev hun, idet hun pegede i den Retning, hvor Floden brusede.

Den graa Mand svarede ikke.

I dette Øieblik hørte man en besynderlig Lyd, der havde Meget tilfælles med et fjernt Tordenbrag.

„Kan De høre?“ spurgte Miss Ellen.

„Ja“, svarede den graa Mand, „det er Floden, der trænger ind i Hvælvingen og lidt efter lidt vil bane sig Vei herhen, saa at jeg kun faaer Valget imellem at drukne og at overgive mig til Politibetjentene.“

„Ah! Det veed De?“ udbrød hun med en dæmonisk Latter.

„Ja, jeg har vidst det siden imorges.“

„Og alligevel er De kommen herhen?“

„Som De seer!“

„Men saa maa De jo virkelig være gaaet fra Forstanden!“

„Nei, jeg er ikke“, svarede han rolig, „thi medens De endnu hadede mig for en Timestid, ja, for et Kvarteersstid siden, vil De derimod snart komme til at elske mig nu, da jeg befinder mig i en farlig Situation, som jeg ikke kan slippe ud af.“

Og pludselig fæstede han sit magnetiserende Blik paa Miss Ellen.

Vandets Brusen nærmede sig mere og mere. — —
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Otte og tredivte Kapitel.

Hvad foregik der nu?

Kun de, der kjende Noget til den hemmelighedsfulde Kraft, som man kalder Magnetismen, vilde være istand til at forklare det.

Efterat den graa Mand i nogle Minuter havde seet Miss Ellen stift i Øinene, begyndte hun at skjælve over hele Legemet og derpaa kastede hun sig paa Knæ for ham og udbrød:

„O, tilgiv mig, — tilgiv mig; thi . . . jeg elsker Dig!"

Og denne Gang meente hun vist, hvad hun sagde; thi et Øieblik efter slyngede hun sine Arme om hans Hals.

„Min Gud", sagde hun, „Du maa tage Flugten, ... det m a a Du; thi ellers er det ude med Dig! . . . . Men endnu har Du Tid dertil! . . . ."

Hun lo og græd paa een Gang.

Efter en kort Pause vedblev hun:

„Ja, Du maa tage Flugten, min Elskede, . . . eller rettere: vi ville flygte sammen . . . Du maa

tage mig med; . . . jeg vil følge Dig til Verdens Ende! . . ."

Og hun greb hans Haand og førte ham ned ad den Gang, der gik ud til Floden.

Han lod hende foretage sig, hvad hun havde Lyst til, og smilede rolig, idet han sagde:

„Jeg vidste jo nok, at Du tilsidst vilde komme til at elske mig!"

Pludselig foer hun et Par Skridt tilbage og udstødte et Skrig. Skummende og brusende trængte Vandet frem og truede dem Begge med Død og Undergang.

„Det er for seent!" udbrød Miss Ellen.

„Ja, det er for seent", sagde den graa Mand med det samme rolige Smil.

Nu løb hun hen til den tilmurede Dør.

„O", udbrød hun, „Du er en kraftfuld Mand og har seet Dig istand til at slippe ud af langt forfærdeligere Situationer, end denne. Her har en Gang i sin Tid været en Dør; — Stenene slutte ikke tæt. Du maa i en Fart kunne faae dem af Veien og saa tage Flugten! . . . . Jeg veed rigtignok ikke, hvor denne Dør fører hen; men det kan ogsaa være det Samme! . . . ."

Den graa Mand rystede paa Hovedet.

„Nei", sagde han, „disse Stene kan man ikke saaledes i en Haandendiveng skaffe af Veien!"

Disse Ord udtalte han i den roligste Tone af Verden.

Miss Ellen skjælvede over hele Legemet; paa hendes Pande perlede der kolde Sveddraaber; Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder, og hendes Øine udsendte Lynglimt.

„Jeg vidste jo nok, at Du en Gang vilde komme til at elske mig", gjentog den graa Mand. — Denne Tanke syntes at være den eneste, ved hvilken han kunde dvæle i længere Tid.

Vandmassen væltede frem; snart havde den naaet deres Fødder, og de maatte nu tage deres Tilflugt til den Trappe, der førte op til Lord Palmures Hotel.

Nu blev Miss Ellen grebet af sand Fortvivlelse hun vred sine Hænder og bad til Gud.

Pludselig fik hun imidlertid et godt Indfald.

„O", sagde hun, „Du er kjæk og stærk nok til at tage Flugten, om der end er tredive Politibetjente, der spærre Veien for Dig, — ikke sandt? Ved Hjælp af Dine Pistoler og Din Dolk. . . ."

Her afbrød den graa Mand hende.

„Jeg har ingen Vaaben", sagde han rolig.

„Ingen Vaaben", udbrød hun.

„Nei."

Og han sagde til hende, som han havde sagt til Shoking:

„Har Du nogensinde seet eller hørt, at man gik bevæbnet til et Stævnemøde?"

Næsten affindig af Fortvivlelse stillede hun sig nu foran ham, slyngede begge Armene om hans Hals og klamrede sig fast til ham.

„De maae dræbe mig, førend de kunne faae fat paa Dig!" udbrød hun.

I samme Øieblik som hun udtalte disse Ord, hørte man Støi; den Dør, der førte ud til Trappen, blev revet op, og fulgt af en Deel Politibetjente, kom velærværdige Mr. Peters Town til Syne paa det øverste Trappetrin.

„Der staaer den Mand, I skulle arrestere!" sagde han, idet han pegede paa den graa Mand.

Miss Ellen ansaae det imidlertid for sin Pligt endnu at anstille et Forsøg paa at frelse sin Elskede; hun forsøgte endog paa at gjøre Indtryk paa velærværdige Mr. Peters Towns af religiøs Fanatisme til Steen forvandlede Hjerte.

„Lad ham og mig forlade dette Sted", sagde hun.

„Gjør Plads for ham og mig, Deres Velærværdighed, og lad os forlade dette Sted! I Navnet af Alt, hvad der er Dem helligt og dyrebart, bønfalder jeg Dem om at gjøre Plads for os! . . . Naade, . . . Naade! . . . Jeg elsker ham!"

Og hun vedblev at klamre sig fast til ham og at bedække ham med Kys.

Dersom hun havde havt en Dolk, havde hun ikke et eneste Øieblik betænkt sig paa at dræbe velærværdige Mr. Peters Town.

Men det gik Miss Ellen som den graa Mand; hun havde heller ingen Vaaben taget med.

Velærværdige Mr. Peters Town svarede haanlig:

„At det, der nu skeer, en Gang vilde skee, har jeg allerede for lang Tid siden forudseet, Miss Ellen! Jeg er imidlertid en Mand; jeg har en Mands faste og urokkelige Villie, og jeg skjænker ikke mine, Kirkens og Fædrelandets Fjender Naade!"

Og idet han derpaa atter henvendte sig til Politibetjentene, gjentog han:

„Der staaer den Mand, som I skulle arrestere!"

Og denne Gang udtolte han disse Ord i en saa bydende Tone, at to af Politibetjentene strax gik hen til den graa Mand, og den ene af dem lagde Haanden paa hans Skulder.

Med den største Rolighed af Verden sagde den graa Mand nu:

„Jeg er rede til at følge med Dem, mine Herrer!"

Skjøndt Miss Ellen var udrustet med en ingenlunde almindelig Energi, havde Fortvivlelsen dog nu faaet Bugt med denne; bevidstløs var hun sunken om i den graa Mands Arme. Han bar hende hen til Sofaen og lagde hende paa den.

Derpaa tilkastede han velærværdige Mr. Peters Town et udfordrende Blik, betragtede endnu en Gang

Miſs Ellen med inderlig Ømhed og ſagde halvhøit:

„Idag har hun ſtyrtet mig i Fordærvelſe; men der kommer nok en Dag, da jeg vil have hende at takke for min Frelſe!“ — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Ende.